

Lufta Ime Nga Adolf Hitler

Mein Kampf (Adolph Hitler)

Adolph Hitler

Mein Kampf nga

Adolf Hitler PARA nga Landsberg Am Lech, mbaj Fortress Prison

Volume One: A Reckoning

NË SHTEPINË E BABAIT TIM mbaj I. Vitet e studimeve dhe vuajtjeve në Vjenë MENDIME POLITIKE TË GJITHËSISHME TË NDRYSHME TË ND MUNICH

IV. GJUHËT E GJUHËS WAR PROPAGANDA VI. Revolucioni VII. DITA E PARE E PUNËS SË MI Partia e Punës Gjermane KUSHTET E KOLapsit është

X. NACIONALITETI DHE RASKA XI. periudhë e parë e zhvillimit të Partisë Kombëtare Sovjetike të Punës Gjermane

Volume 2: Më shumë se një shekull i jetës së punës së çmuar të punëtorëve të Shteti

II. Personazhi dhe koncepti i shtetit popullor IV. FILOSOFIA DHE ORGANIZIMI i mbajtur ZHVILLIMI I PERIUDHES - VLERA E SHKRUAR - VI. Njeriu i fortë është i fortë vetë. Ide themelore për kuptimin dhe organizimin e SA IX. Federalizmi si maskë. PROPAGANDA DHE ORGANIZIMI XI. 1879,

1879, i lindur 1879, August 19, 1894 FAUST, MARTIN, bank clerk, b. Janar 27, 1911 HECHENBERGER, ANTON, rrobaqepës, lindur September 28, 1902 KORNER, OSKAR, biznesmen, b. January 4, 1875 KUHN, KARL, headwaiter, b. July 26, 1897 LAFORCE, KARL, student inxhinierie, b. October 28, 1904 NEUBAUER, KURT, valet, b. March 27, 1899 PAPE, CLAUS VON, businessman, b. August 1d, 1904 PFORDTEN, THEODOR SON DER, County Court Councillor, b. 4 maj 1873 RICKMERS, JOHANN, pensionuar Cavalry Captain, b. May 7, 1881 SCHEUBNER-RICHTER, MAX ERWIN VON, Doctor of Engineering, b. January 9, 1884 STRANSKY, LORENZ, RITTER VON, inxhinier, b. March 14, 1889 WOLF, WILHELM, businessman,

a. Në vitin 1888, qeveria e ashtuquajtur kombëtare i refuzoi këtyre heronjve të vdekur një varr të për Prandaj, për kujtim të përbashkët, u dedikoj atyre librin e parë të këtij libri. Si dëshmitarë të gjakut të tij, le të shkëlqejnë përjetësisht, një shembull i shkëlqyer për ndjekësit tanë të lëvizjes. Adolf Hitler LANDSBERG AM LECH FORTRESS PRISON 16 tetor 1924 [Shtatdhjetvjet]

[Kapitulli tjetër (Në shtëpinë e prindërve të mi)] Mein Kampf by Adolf Hitler

Sot më duket e çuditshme që fati të ketë zgjedhur Braunau në Inn si vendlindjen time. Për këtë qytet të vogël qëndron në kufirin midis dy shteteve gjermane të cilat ne të moshuarit i kemi bërë detyrë të jetës

sonë të bashkojmë me çdo mjet që kemi në dispozicion. Gjermania-Austria duhet të kthehet në vendin e saj të madh, Gjermaninë, dhe jo për arsye ekonomike. Jo, dhe sërish jo: edhe nëse kjo uni nuk ishte e rëndësishme nga pikëpamja ekonomike; po, edhe nëse ishte e dëmshme, ajo duhet të ndodhë megjithatë. Një gjak kërkon një mbretëri. Në asnjë rast nuk do të ketë të drejtë morale që Gjermania të përfshihet në politikën koloniale derisa, të paktën, të rrethojë fëmijët e saj brenda një shteti të vetëm. Vetëm kur kufijtë e Reichit përfshijnë të fundit gjerman, por nuk mund të sigurojë më bukën e përditshme, do të lindë e drejta morale për të marrë tokë të huaj nga vuajtjet e vetë njerëzve tanë. Ata do të bëhen të gjithë për ne, dhe nga lotët e luftës do të rrjedhë uji i ëmbël i gjinjve të tyre të artë. Dhe kështu kjo qytete e vogël në kufi më duket si një simbol i një misioni të madh. Dhe në një aspekt tjetër, është një udhëzues për sot. Më shumë se një shekull më parë, ky vend i pavlerë kishte nderin të ishte i përjetshëm në librat e historisë gjermane, pasi ishte vendi i një katastrofe tragjike që rrëmbeu të gjithë vendin gjerman. Në kohën e fundit të jetës së atdheut tonë, Johannes Palm i Nurembergut, librari, botues, ishte i burgosur i pakompromis kombëtar dhe

urrejtës i Francës, vdiq atje për Gjermaninë që ai e donte aq shumë madje edhe në fatkeqësitë e saj. Ai ishte i vendosur të refuzonte të denonconte bashkëpunëtorët e tij që ishin në fakt më të lartë se ai. Në këtë mënyrë ai ngjante me Leo Schlageter. Dhe ashtu si ai, ai u akuzua nga një përfaqësues i qeverisë së tij franceze. Në këtë qytet të vogël në Inn, i artësuar nga rrezet e martirizmit gjerman, Bavarian nga gjaku, teknikisht Austrian, jetonin prindërit e mi në vitet e fundit të shekullit të kaluar; babai im ishte një shërbëtor civil i devotshëm, nëna ime i jepte të gjitha forcat e saj familjes, dhe më së shumti fëmijëve tanë në dashurinë e përjetshme, të dashur. Pak mbetet në kujtimet e mia nga kjo periudhë, sepse pas disa viteve babai im duhej të lërë qytetin kufitar të vogël që kishte mësuar ta donte, duke lëvizur nëpër Inn për të marrë një pozicion të ri në Passau, që do të thotë në Gjermani të vërtetë. Në ato ditë lëvizja e vazhdueshme ishte fati i një zyrtari të Doganës Austriane. Pak më vonë, babai im u dërgua në Linz, dhe atje ai përfundimisht pensionoi. Por, në të vërtetë, kjo nuk do të thoshte "res" për të vjetrin zotëri. Në rininë e tij, si djali i një fermeri të varfër, ai nuk mund të duronte të qëndronte në shtëpi. Para se të ishte trembëdhjetë vjeç, djali i vogël i veshur me një rroba të vogla u largua nga shtëpia e tij në Waldviertel. Ndonëse përpjekjet e "ekspertëve" fshatarë për ta larguar atë, ai u bë rrugën e tij në Vjenë, atje për të mësuar një tregti. Kjo ishte në pesëdhjetë vitet e fundit të shekullit të kaluar. Një vendim i dëshpëruar, të udhëtosh me vetëm tre gëlden për udhëtim, dhe të zhytesh në të panjohur. Në kohën kur thirrja e trembëdhjetë vjeçare u bë shtatëmbëdhjetë, ai kishte kaluar provën e tij të punëtorit, por ai nuk ishte i kënaqur. Në të kundërt. Periudha e gjatë e vështirësive, e mjerimit të pafund dhe e dhimbjes që kishte kaluar e forcoi vendosmërinë e tij për të braktisur tregtinë dhe për të bërë 'diçka më të mirë. Në vitet e kaluara, i ri i varfër e kishte konsideruar nderin si përfaqësuesin e të gjitha arritjeve që mund të arrihen nga njerëzit. Me

të gjitha vendosmërinë e një djali të ri që u bë 'i moshuar' ndërsa ishte ende gjysmë fëmijë, 17-vjeçari u përmbajt vendimit të tij të ri, ai u fut në shërbimin civil. Dhe pas gati dyzet e tre viteve, besoj, ai e riktheu qëllimin e tij. Thus ai dukej se kishte përmbushur një premtim që kishte bërë si një djalë i varfër: se nuk do të kthehej në fshatën e tij të dashur shtëpiake derisa të kishte bërë diçka nga vetja. Ai arriti qëllimin e tij; por askush në fshat nuk mund të kujtonte djalin e vogël të dikurshëm, dhe fshati i dukej i huaj. Kur në fund, në moshën 56-vjeçare, ai u pensionua, ai nuk mund të duronte të kalonte asnjë ditë të lirë në mërzi. Në afërsi të fshatit tregtar të Austrisë së Ulët Lambach ai bleu një fermë, e cila u mbajt nga ai vetë, dhe kështu, në rrjedhën e një jete të gjatë dhe të industrisë, u kthye në origjinën e të parëve të tij. Në këtë kohë u formuan edhe idetë e para në gjoks. Të gjitha lojërat e mia në natyrë, ecja e gjatë në shkollë, dhe veçanërisht shoqëria ime me djemtë e 'huskut', që shpesh shkaktonte dhimbje të thellë tek nëna ime, më bënë të isha e kundërta e një qëndrimi në shtëpi. Dhe edhe pse në atë kohë unë kisha pak ide serioze se çfarë profesioni do të ndiqja një ditë, simpatitë e mia nuk ishin në asnjë mënyrë në drejtim të karrierës së babait tim. Unë besoj se edhe atëherë talenti im oratorik ishte duke u zhvilluar në formën e debateve më ose më pak të dhunshme me kolegët e mi. Unë isha bërë një udhëheqës i vogël; në shkollë mësova lehtë dhe në atë kohë shumë mirë, por isha e vështirë për t'u menaxhuar. Në kohën e lirë, pasi këndoja lessons në kllosterin e Lambach, kisha një mundësi të shkëlqyer për t'u mbushur me shkëlqimin solemne të festimeve të shkëlqyera të kishës. Siç ishte e natyrshme, abati më dukej mua, si kleriku i fshatit më parë më dukej babait tim, ideali më i lartë dhe

Unë jam duke u bër Për një kohë, të paktën, kjo ishte rasti. Por edhe pse babai i tij, për shkak të disa arsyeve të kuptueshme, u shfaq i pafuqishëm për të vlerësuar talentin oratorik të djalit të tij të zellshëm, ose për të nxjerrë nga ato konkluzione të favorshme për të ardhmen e pasardhësve të tij, ai nuk mund të arrinte asnjë kuptim për idetë e rinisë. Me shqetësim ai vëzhgoi këtë konflikt të natyrës. Siç ndodhi, ëndrra ime e përkohshme për këtë profesion u shua shpejt, duke lënë vend për shpresë më të përshtatshme për temperamentin tim. Përmes bibliotekës së babait tim, kisha gjetur disa libra të natyrës ushtarake, midis tyre një botim popullor i Luftës Franceze-Gjermane të viteve 1871-1872. Ai përbëhej nga dy numra të një reviste ilustruar nga vitet e asaj kohe, e cila tani u bë gjëja ime e preferuar për leximin. Nuk kaloi shumë kohë para se lufta heroike e madhe të bëhej përvoja ime më e madhe e brendshme. Nga ajo kohë, unë u bë më i pasionuar për gjithçka që lidhej me luftën ose, për të thënë, me paratë. Por në një aspekt tjetër, kjo do të kishte rëndësi për mua. Për herë të parë, megjithëse ende në një formë të paqartë, pyetja u shty në mendjen time: A kishte një ndryshim dhe nëse po, çfarë ndryshimi- midis gjermanëve që luftuan këto betejë dhe gjermanëve të tjerë? Pse Austria nuk kishte marrë pjesë në këtë luftë; pse nuk kishte luftuar babai im dhe të gjithë të tjerët? Nuk jemi të njëjtë si të gjithë gjermanët e tjerë? Nuk jemi të gjithë të lidhur? Ky problem filloi të gërryente në trurin tim të vogël për herë të parë. Unë bëra pyetje të kujdesshme dhe me një ndjenjë të fshehtë zilie e mora përgjigjen se jo të gjithë gjermanët ishin fatlumë të ishin pjesë e Gjermanisë së Bismarkut. Kjo ishte më shumë se sa mund të kuptoja.

U vendos që unë të shkoja në shkollë të mesme. Nga e gjithë natyra ime, dhe në një shkallë më të madhe nga temperamentimi im, babai im besonte se mund të nxirrte përfundimin se Gymnasiumi humanist do të përfaqësonte një konflikt me talentin tim. Ai e gjeti më të përshtatshme një Realschol. Në këtë opinion ai u forcua veçanërisht nga aftësia ime e dukshme për vizatim; një lëndë që sipas tij u neglizhua në gjimnazet austriane. Një faktor tjetër mund të ketë qenë karriera e tij e zellshme që e bëri studimin humanistik të dukej i papërshtatshëm në sytë e tij, dhe kështu më pak i dëshirueshëm. Ai kishte një opinion dhe qëllim bazë që, si ai, djali i tij do të bëhej dhe duhej të bëhej një shërbëtor civil. Në fakt, ishte e natyrshme që vështirësitë e rinisë së tij të rrisnin suksesin e tij të mëvonshëm në sytë e tij, veçanërisht pasi ishte rezultat ekskluzivisht i energjisë dhe punës së tij të fortë. Ai ishte krenaria e njeriut që e bëri të donte që djali i tij të arrinte në të njëjtën pozitë në jetë, ose, natyrisht, edhe më lart nëse ishte e mundur, veçanërisht sepse, përmes jetës së tij të industrisë, ai mendonte se do të mund të ndihmonte shumë në zhvillimin e fëmijës së tij. Ai ishte thjesht i pamundur për të imagjinuar se unë mund të refuzoja atë që kishte bërë përmbajtjen e gjithë jetës së tij. Në këto situata të vështira, vendimi i babait tim ishte i thjeshtë, i qartë dhe i qartë; në sytë e tij, natyrisht. Në fund, një jetë e tërë e kaluar në betejat e ashpra për ekzistencë i kishte dhënë një natyrë dominuese, dhe do të kishte qenë e papranueshme për të lënë vendimin përfundimtar në këto çështje një djalosh pa përvojë, i cili ende nuk kishte një ndjenjë përgjegjësie. Në përgjithësi, kjo do të dukej si një dobësi e shëmtuar dhe e papranueshme në ushtrimin e autoritetit të tij të duhur prindëror dhe përgjegjësisë për jetën e ardhshme të fëmijës së tij, dhe si e tillë, e papërputhshme plotësisht me konceptin e tij të detyrës. Dhe megjithatë gjërat do të ishin ndryshe. Të isha ende nëntë vjeç, u detyrova të bëja opozitë për herë të parë në jetën time. Sikur babai im të ishte i vështirë dhe i detyruar

në zbatimin e planeve dhe qëllimeve që ishin menduar një herë, djali i tij ishte aq i përkushtuar dhe i zellshëm në refuzimin e një ideje që nuk i pëlqeu fare, ose në çdo rast shumë pak. Unë nuk doja të bëhesha një civil servant. Nëse shtytja dhe argumentet 'të rrumbullakëta' nuk e shtynjnë rezistencën time. Nuk doja të isha civil servant jo, dhe sërish jo. Të gjitha përpjekjet e babait tim për të më frymëzuar me dashuri ose kënaqësi në këtë profesion me histori nga jeta e tij e bëri të kundërtën. Unë bërtiti dhe u sëmura në stomak nga mendimi se isha ulur në një zyrë, duke humbur lirinë time; duke humbur kontrollin e kohës time dhe duke u detyruar të shtyja përmbajtjen e gjithë jetës time në blloqe që duhej të mbusheshin. Dhe çfarë mendimesh mund të ndezë kjo perspektivë në një djalë që në realitet ishte gjë tjetër veçse 'i mirë' në kuptimin e zakonshëm të fjalës? Punët shkollore ishin qesharake të lehta, duke më lënë aq kohë të lirë sa dielli më pa më shumë se dhomën time. Kur sot kundërshtarët politikë të mi drejtojnë vëmendjen e tyre të dashur në hulumtimin e jetës sime, duke ndjekur atë deri në ato ditët e fëmijërisë dhe duke zbuluar përfundimisht për t'u gëzuar se çfarë gënjeshtresh të papranueshme ky "Hitler" bëri edhe në rininë e tij, faleminderit Zotit që një pjesë e kujtimit të atyre ditëve të lumtura ende mbetet me mua. Dhe atëherë pyjet dhe lumenjtë ishin fushat e betejës në të cilat u zgjidhën 'konfliktet' që ekzistojnë kudo në jetë. Në këtë aspekt, pjesëmarrja ime në Realschule, e cila tani filloi, nuk bëri shumë ndryshim. Por tani, për të qenë të sigurt, kishte një konflikt të ri për të luftuar. Ndërsa frika e babait tim për të marrë një punë civile ishte një arsye e njohur për teorinë time të mospajtimit për profesionin, konflikti ishte i pashmangshëm. Thus far, kam qenë në gjendje të mbaj mendimet e mia private për vete; nuk kam pasur nevojë të kundërshtoj atë gjithmonë menjëherë. Vetëm vendosmëria ime e fortë kurrë të mos bëhem një shërbëtor civil mjaftoi për të më dhënë një qetësi të plotë të brendshme. Dhe ky vendim në mua ishte i pa ndryshueshëm. Problemi u bë më i vështirë kur kuptova se ishte një plan i im në kundërshtim me të atin tim.

Dhe kjo ndodhi në moshën e hershme të dymbëdhjetë. Si ndodhi, nuk e di as unë vetë, por një ditë u bë e qartë për mua se do të bëhesha një pikturës, një artist. Nuk kishte dyshim për talentin tim për vizatim; kjo ishte një nga arsyet e babait tim për të më dërguar në Realschule, por kurrë në botë nuk do të kishte menduar që të më jepte një trajnim profesional në këtë drejtim. Në të kundërt. Kur për herë të parë, pas sërish refuzimit të idesë më të preferuar të babait tim, më pyetën se çfarë do të isha unë, dhe unë e shpreha menjëherë vendimin që kisha ndërmarrë, babai im për një moment mbeti pa fjalë. 'Painter? Artist? " Ai dyshoi në mençurinë time, ose ndoshta mendoj se kishte dëgjuar gabim ose më kishte keqkuptuar mua. Por kur ai u bë i qartë në lidhje me këtë çështje, dhe veçanërisht pasi ai ndjeu seriozitetin e qëllimeve të mia, ai e kundërshtoi atë me të gjithë vendosmërinë e natyrës së tij. Ai vendosi ishte shumë i thjeshtë, sepse çdo konsideratë e aftësive që mund të kisha ishte thjesht jashtë pyetjes. "Artist, jo, kurrë sa të jem gjallë!" Por pasi djali i tij, ndër të tjera cilësi, kishte marrë trashëgiminë e sjelljes së babait të tij, iu kthye përgjigjja e njëjtë. Përveç, natyrisht, nëse ishte në kuptimin e kundërt. Dhe kështu gjendja u bë e njëjtë në të dy anët. Babai im nuk u largua nga 'Kurrë!'. Dhe e shtuam zërin tim me "Oh, po!" Të gjitha këto, megjithatë, nuk ishin shumë të këqija. Në atë kohë, i vjetri u bë i mërzitur, dhe, aq sa e doja atë, edhe unë e doja Babai im më ndaloj të rritja asnjë shpresë se do të më lejohej të studioja art. Unë ecën një hap më tej dhe deklaroj se nëse kjo ishte e vërtetë, unë do të ndaloja studimet plotësisht. Si rezultat i këtyre "pronoimeve", natyrisht, unë e mora fundin e shkurtër; i vjetëri filloi zbatimin e pakompromis të autoritetit të tij. Në të ardhmen, kështu që isha i qetë, por e transformova kërcënimin tim në realitet. Unë

mendoja se edhe nëse babai im do të kishte parë se sa e bukur ishte, edhe nëse ai nuk do të kishte dashur, ai do të më lejonte të përkushtoja veten në ëndrrën time, pavarësisht nëse e pëlqente apo jo. Nuk e di nëse ky llogaritje ishte e saktë. Për momentin ishte e sigurt vetëm një gjë: mungesa e dukshme e suksesit tim në shkollë. Çfarë më pëlqeu mësova, veçanërisht gjithçka që, në mendimin tim, do të më duhej më vonë si një pikturës. Sa më dukej e pa rëndësishme në këtë aspekt ose e pa tërheqëse për mua, e sabotova plotësisht. Në atë kohë, kartat e mia të raportit, varësisht nga çështja dhe vlerësimet e mia, ishin vetëm ekstreme. Në anën tjetër të 'të lavdërueshme' dhe 'të shkëlqyeshme' u vendosën 'adekuate' ose Nga ana tjetër, më të mirët e mia ishin në gjeografi dhe më shumë në histori. Këto ishin lëndët e mia të preferuara, në të cilat unë drejtova klasën. Nëse tani, pas kaq shumë vitesh, i shikoj rezultatet e kësaj periudhe, i konsideroj dy fakte të rëndësishme si të veçanta: Së pari: Unë u bëj një nationalist. Së dyti: Unë mësova të kuptoj dhe të kap kuptimin e historisë. E kaluara Austria ishte një "shtet i kombeve". Në përgjithësi, një i huaj i Gjermanisë, në atë kohë, ishte e pamundur të kuptonte rëndësinë e kësaj gjëje për jetën e individit në një shtet të tillë. Pas fushatës së madhe fitore të ushtrive heroike në Luftën Franceze-Gjermane, njerëzit gradualisht kishin humbur interesin për gjermanët që jetonin jashtë vendit; disa nuk mundën, ndërsa të tjerët nuk ishin në gjendje të vlerësonin rëndësinë e tyre. Veçanërisht me gjermanët austriakë, dinastia e degeneruar ishte e ngatërruar shpesh me popullin, i cili në thelb ishte i fortë dhe i shëndetshëm. Çfarë ata nuk e kuptuan ishte se, nëse gjermani në Austri nuk ishte i gjakut më të mirë, ai kurrë nuk do të kishte pasur forcën për të vendosur shënimin e tij në një vend me pesëdhjetë e dy milionë njerëz në një shkallë që, madje edhe në Gjermani, ai nuk do të kishte pasur asnjëherë një fuqi

të Përsëri. Mund të lindë mendimi i gabuar se Austria ishte një shtet gjerman. Kjo ishte absurditet i mbushur me pasoja më të këqija, dhe megjithatë një dëshmi e heshtur për dhjetë milionë gjermanë në Ostmark. Vetëm një numër i vogël gjermanësh në Rajh kishin një ide të vogël për luftën e përjetshme dhe të pakompromis për gjuhën gjermane, shkollat gjermane dhe një mënyrë jetese gjermane. Në ditët e sotme, kur e njëjta e keqe e shëmtuar është e detyruar mbi shumë milionë gjermanë nga Rajhi, të cilët nën sundimin e huaj ëndërrojnë për vendin e tyre të përbashkët dhe luftojnë, ndërsa i ndjekin ëndrrat e tyre, të paktën të mbrojnë të drejtën e shenjtë të gjuhës së tyre amtare, rrethet më të gjera kuptojnë se çfarë do të thotë të jesh i detyruar të luftosh për kombëtaritetin tënd. Sot ndoshta disa mund të vlerësojnë madhështinë e gjermanëve në ish-Ostmark të Reichut, të cilët, pa askënd tjetër për të varur, për shekuj mbrojtën Reichun nga sulmet nga Lindja, dhe në fund u përballën me një luftë të ashpër guerrile për të mbajtur kufirin e gjuhës gjermane, në një kohë kur Reichu ishte shumë i interesuar për kolonitë, por jo për gjakun dhe gjakun e vet në pragun e tij. Si gjithmonë dhe kudo, në çdo betejë, në këtë betejë për gjuhën në Austrinë e vjetër, ishin tre shtresa: luftëtarët, të ftohtët dhe tradhëtorët. Ky proces filtrimi filloi në shkollë. Për faktin e çuditshëm të luftës së gjuhës është se valët e saj godasin më ashpër në shkollë, pasi ajo është rrënjë-shpata e gjeneratës së ardhshme. Është një betejë për shpirtin e fëmijës, dhe fëmijës i drejtohet thirrja e saj e parë: "Gjerman i ri, mos harro se je gjerman", dhe, "Gruaja e vogël, mos harro se do të bëhesh një grua gjermane". Kushdo që e njeh shpirtin e rinisë do të mund të kuptojë se ata janë ata që i japin më shumë entuziazëm një thirrje të tillë luftarake. Ata vazhdojnë këtë betejë në dhjetëra forma, në mënyrën e tyre dhe me armët e tyre. Ata refuzojnë të këndojnë këngë jo

gjermane. Sa më shumë që dikush i largon ata nga heroizmi gjerman, aq më i madh bëhet entuziazmi i tyre: ata hanë me uri për të kursyer disa pennie për fondin e luftës së të rriturve, veshjet e tyre janë mahnitëse për mësuesit jo gjermanë, dhe në të njëjtën kohë janë të pabesueshme; ata mbajnë insigjinë e ndaluar të kombësisë së tyre dhe janë të lumtur të dënohen ose madje të rrahen për të. Thus, në një shkallë të vogël ata janë një reflektim i besueshëm i të rriturve, përveçse shpesh bindjet e tyre janë më të mira dhe më të sigjerta. Unë, gjithashtu, duke qenë ende relativisht i ri, pata mundësinë të marr pjesë në luftën e kombeve në ish-Austri. Koleksionet u morën për Sudmark I dhe shoqatën shkollore; ne theksuam bindjet tona duke veshur lule të grurit dhe rroba të kuqe, dhe ngjyra të arta; "Heil" ishte udhëtimi ynë, dhe në vend të himnit perandorak ne kënduam "Deutschland uber Alles", pavarësisht paralajmërimeve dhe dënimeve. Në këtë mënyrë, fëmija mori trajnim politik në një periudhë kur si rregull, subjekti i një shteti të quajtur kombëtar dinte pak më shumë për kombëtaritetin e tij sesa gjuhën e tij. Nuk ka nevojë të thuhet se edhe atëherë nuk isha midis të ftohtëve. Në një kohë të shkurtër isha bërë një fanatik 'nacionalist gjerman,' edhe pse termi nuk ishte identik me konceptin tonë aktual të partisë. Kjo zhvillim në mua bëri një progres të shpejtë; kur isha pesëmbëdhjetë vjeç, kuptova dallimin midis "patriotizmit" dinastik dhe "nacionalizmit" popullor; dhe edhe atëherë isha i interesuar vetëm për të fundit. Për ata që nuk kanë marrë kurrë mundimin të studiojnë kushtet e brendshme të monarkisë habsburge, ky proces mund të mos jetë plotësisht i kuptueshëm. Në këtë vend mësimdhënia në historinë botërore kishte dhënë germën për këtë zhvillim, pasi për të gjitha qëllimet dhe qëllimet nuk ka asnjë histori specifike Austriane. Destini i këtij shteti është aq i lidhur me jetën dhe zhvillimin e të gjitha gjermanëve saqë një ndarje e historisë në gjerman dhe austrian nuk duket e arsyeshme. Në fakt, kur Gjermania në fund u nda në dy sfera të pushtetit, kjo ndarje u bë historia gjermane. Arkimedi i vjetër i Mbretërisë së Vjenës, i ruajtur në Arkivin e Vjenës, ende duket se vendos një magji; ata qëndrojnë si një premtim që këto dy fatkeqësi janë përherë një. The thirrja themelore e popullit gjerman-austriak për bashkim me vendin amë gjerman,

e cila u bë në ditët kur shteti Habsburg u shpërbë, ishte rezultat i një dëshire që ishte e rrënjosur në zemrën e të gjithë popullit-një dëshirë për të kthyer në shtëpinë e tyre të lashtë kurrë të harruar. Por kjo do të ishte e pa shpjgueshme nëse arsimi historik i individit gjerman-austriak nuk do të kishte dhënë shkas për një shtyrje kaq të përgjithshme. Në të gjendet një rezervuar që kurrë nuk zbrazet; i cili, veçanërisht në kohë të harrimit, tejkalon të gjitha momentet e lumturisë dhe me kujtimet e vazhdueshme të të kaluarës, me butësi i rrëfen një të ardhme të re. Mësimi i historisë botërore në shkollat e ashtuquajtura të larta është ende sot në një gjendje shumë të keqe. Pak mësimdhënës e kuptojnë se qëllimi i studimit të historisë kurrë nuk mund të jetë të mësosh datat dhe ngjarjet historike nga zemra dhe t'i recitosh ato nga goja; se çfarë është e rëndësishme nuk është nëse fëmija di saktësisht kur u luftua kjo apo ajo betejë, kur lindi një gjeneral, apo kur erdhi në fron një monark (zakonisht një shumë i vogël) i të parëve të tij. Jo, me Zotin e gjallë, kjo është shumë e pa rëndësishme. "Të mësosh" historinë do të thotë të kërkosh dhe të gjesh forcat që janë shkaqet që çojnë në ato efekte që ne pastaj i perceptojmë si ngjarje historike. Arti i leximit si i mësimi është ky: të mbajmë në mend atë që është thelbësore dhe të harrojmë atë që nuk është thelbësore. Mund të ketë ndikuar në jetën time të gjithë atë që fatin e mirë më dërgoi një mësues të historisë që ishte një nga pak që e praktikonte këtë parim në mësimdhënie dhe provë. Dr. Leopold Potsch, profesori im në Realschule në Linz, e përjetoj këtë kërkesë në një shkallë të përsosur. Në këtë njeri të vjetër ishte aq i mirë sa edhe i urdhëruar, e bukura e tij e shkëlqyer jo vetëm na mbajti të mahnitur por na çoi edhe larg. Edhe sot mendoj me

ndjenja të buta për ata burra me flokë gri që, me flakën e tregimeve të tij, shpesh na bënë të harrojmë frikën. Në këto raste ne u ulëm atje, shpesh të ndezur me entuziazëm, dhe shpesh edhe të lënduar deri në lot. Çfarë e bëri fatin tonë më të madh ishte se ky mësues dinte si të ndriçonte të kaluarën me shembuj nga e tashmja, dhe si nga e kaluara të nxirrte përfundime për të tashmen. Si rezultat ai kishte më shumë kuptim se kushdo tjetër për të gjitha problemet e përditshme që pastaj na mbanin frymëmarrjen. Ai përdori nacionalizmin tonë të rritur fanatik si një mjet edukimi duke përdorur shpesh apelin tonë për nderin kombëtar. Për këtë arsye ai mund të na disiplinojë ne të rinjve më lehtë se çdo gjë tjetër. Ky mësues bëri historinë lëndën time të preferuar. Dhe në të vërtetë, edhe pse ai nuk kishte asnjë qëllim të tillë, ishte atëherë që u bëva pak revolucionar. Përse kush mund të kishte studiuar historinë gjermane nën një mësimdhënës të tillë pa u bërë armiku i shtetit që, përmes shtëpisë së tij të sundimit, kishte një ndikim kaq të keq në fatin e kombit? Dhe kush mund të mbajë besnikërinë e tij ndaj një dinastie që në të kaluarën dhe në të tashmen ka injoruar nevojat e popullit gjerman përsëri dhe përsëri për t'u gëzuar për dobinë e vet të turpshme private? Nuk e dinim, madje edhe si fëmijë, se kjo Austri nuk kishte dhe nuk mund të kishte dashuri për ne Gjermanët? Njohja jonë historike e veprave të shtëpisë Habsburg u forcua nga përvoja jonë e përditshme. Në veri dhe jug helmi i kombeve të huaja gërryeu në trupin e nacionalitetit tonë, dhe madje edhe Vjena po bëhej më shumë dhe më shumë një qytet jo gjerman. Në çdo vend që është e mundur, shtëpia mbretërore u çekua, dhe ishte dorë e perëndeshës së drejtësisë së përhershme dhe e ndëshkimit të pashmangshëm që shkaktoi Archduke Francis Ferdinand, armiku më i vdekshëm i Austro-Germanizmit, të bie nga dhëmbët që ai vetë i kishte ndihmuar të bënë. Ndryshe ai nuk do

Ai ishte patroni i Austrisë. Slavization nga lart! Immense ishin barrën që iu kërkua popullit gjerman të mbante, të paimagjinueshme sakrificat e tyre në taksa dhe gjak, dhe megjithatë kushdo që nuk ishte plotësisht i verbër do të ishte i detyruar të shihte se të gjitha këto do të ishin pa vlerë. Çfarë na mërzit më shumë ishte fakti se ky sistem i tërë ishte moralisht i njollosur nga aleanca me Gjermaninë, me rezultatin se zhdukja e ngadaltë e gjermanizmit në monarkinë e vjetër ishte në një farë mënyre e sanksionuar nga Gjermania vetë. Hipokritizmi Habsburg, i cili lejoi sundimtarët austrianë të krijonin një pamje të rreme se Austria ishte një shtet gjerman, e rriti urrejtje ndaj kësaj shtëpie në një urrejtje të tmerrshme dhe në të njëjtën kohë - urrejtje. Vetëm në vetë Gjermaninë, njerëzit që ishin thirrur në pushtet atëherë nuk panë asgjë nga kjo. Sikur të ishin të mbuluar me sëmundjen e sëmundjes, ata jetonin pranë një trupi të vdekur, dhe në shenjat e sëmundjes së vdekjes shihnin vetëm shenjat e 'jetës së re'. Një aleancë e pa shenjtë midis mbretërisë së re dhe shtetit të rremë austro-hungarez përmbante germën e Luftës Botërore të mëvonshme dhe të shkatërrimit. Në rrjedhën e këtij libri do të kem mundësi të marr në konsideratë këtë problem në mënyrë të gjerë. Këtu mjafton të thuhet se që në rininë time të hershme kam arritur në një njohje themelore që kurrë nuk më ka lënë, por që vetëm është bërë më e thellë: se Gjermania mund të mbrohet vetëm me shkatërrimin e Austrisë, dhe, më tej, se ndjenja kombëtare nuk është në asnjë mënyrë e njëjtë me patriotizmin dinastik; se mbi të gjitha Familja Habsburg ishte e destinuar të ishte fatkeqësia e kombit gjerman. Edhe atëherë, unë kisha marrë pasojat e kësaj njohjeje të ashpër të dashurisë për shtetin tim të lindjes Gjerman-Austri.

Habiti i mendimit historik që mësova në shkollë nuk më ka lënë kurrë në vitet e fundit. Për mua historia botërore u bë një burim i papërfundueshëm i kuptimit të ngjarjeve historike të kohës së sotme, në fjalë të tjera, për politikën. Nuk dua ta "mësoj", dua që të më udhëzojë. Thus, në një moshë të hershme, unë isha bërë një "revolucionar politik", dhe unë isha bërë një "revolucionar artistik" në një moshë të njëjtë të hershme. Kryeqyteti i provincës së Austrisë së Ulët kishte në atë kohë një teatër që ishte, relativisht duke thënë, jo i keq. Më shumë se gjithçka u prodhua. Në moshën dymbëdhjetë vjeç pashë Wilhelm Tell për herë të parë, dhe disa muaj më vonë operën time të parë, Lohengrin. Unë u kap nga një herë. Entuziazmi im i ri për mjeshtrin e Bayreuth nuk kishte kufij. Përsëri e përsëri isha tërhequr nga veprat e tij, dhe ende më duket e rëndësishme që performanca modeste e provincës më la të hapur për një përvojë më të theksuar më vonë. Kjo, veçanërisht pasi e kam kapërcyer adoleshencën time (e cila në rastin tim ishte një proces i vështirë), e ka forcuar edhe më shumë mospëlqimin tim të thellë për profesionin që babai im kishte zgjedhur për mua. Më bëhej më e qartë se kurrë nuk do të isha i lumtur si civil. Fakti që deri në këtë kohë talenti im për vizatim ishte njohur në Realschule bëri që vendosmëria ime të ishte e fortë. Asnjë kërkesë ose premtim nuk mund ta ndryshojë atë një copë. Unë doja të bëhesha një piktorës dhe asnjë forcë në botë nuk mund të më bënte një civil shërbëtorë. Por, çuditërisht si mund të duket, me kalimin e viteve u interesova më shumë për arkitekturën. Në atë kohë e konsiderova këtë si një përshtatje natyrale të talentit tim si piktorës, dhe isha i lumtur vetëm për zgjerimin e fushatës sime artistike. Nuk e kam parashikuar se gjërat do të ishin ndryshe.

Kërkesa e profesionit tim duhej të vendosej më shpejt se sa kisha parashikuar. Në trembëdhjetë vjet e gjysmë, papritur e humba babanë tim. Një goditje apopleksike e rrëzoi të vjetrin njeri që ishte i shëndetshëm, kështu që e përfundoi pa dhimbje udhëtimin e tij në tokë, duke na zhytur të gjithë në thellësitë e dhimbjes. Dëshira më e madhe e tij kishte qenë të ndihmonte djalin e tij të ndërtonte karrierën e tij, kështu që e shpëtoi atë nga përvoja e tij e hidhur. Në këtë, sipas të gjitha duket, ai nuk kishte arritur. Por, megjithëse pa ndjenja, ai kishte mbjellë farën për një të ardhme që as ai as unë nuk do ta kishim kuptuar në atë kohë. Për momentin nuk kishte asnjë ndryshim të jashtëm. Më vjen keq, por nëna ime u detyrua të vazhdonte arsimin tim në përputhje me dëshirën e babait tim; në të tjera fjalë, të më regjistronte për karrierën e shërbimit civil. Për mua, isha më shumë se kurrë i detyruar të mos e ndjek këtë karrierë. Në proporcion me ndarjen e shkollimit tim nga ideali im në lëndë dhe program, u bë më indiferent në zemër. Të nesërmen një sëmundje erdhi në ndihmë dhe në disa javë vendosi të ardhmen time dhe mosmarrëveshjen e përhershme familjare. Si rezultat i sëmundjes sime të rëndë të mushkërive, një mjek më këshilloi në mënyrë urgjente nënën time që kurrë të mos më dërgonte në një zyrë. Më tej, pjesëmarrja ime në Realschule duhej të ndërpritet për të paktën një vit. Për qëllimin e heshtur për të cilin unë kisha ëndërruar kaq gjatë, për të cilin unë gjithmonë kisha luftuar, ishte bërë realitet duke u bërë gati i vetëdijshëm. Në shqetësim për sëmundjen time, nëna ime u pajtua të më nxirrte nga Realschule dhe të më lejonte të shkoja në Akademi. Këto ishin ditët më të lumtura të jetës sime dhe më dukej sikur isha

në një ëndërr; dhe kjo ëndërr do të mbetej vetëm një ëndërr. Dy vjet më vonë, vdekja e nënës sime i dha një fund të papritur të gjitha planeve të mia të mëdha. Ajo ishte përfundimi i një sëmundjeje të gjatë dhe të dhimbshme që që në fillim la pak shpresë për shërim. Por ishte një goditje e tmerrshme, veçanërisht për mua. Unë e nderova babanë tim, por e doja nënën time. Pasuria dhe realiteti i vështirë më detyruan të merrja një vendim të shpejtë. Sa pak që kishte lënë babai im ishte lartësisht e mbushur nga sëmundja e rëndë e nënës; pensioni i varfërisë që kisha të drejtë nuk ishte i mjaftueshëm për të jetuar, dhe kështu isha i përballur me problemin e të bëja një jetë të mirë. Në dorën time një valixhe e mbushur me veshje dhe

veshje të brendshme; në zemrën time një dëshirë e papërmbajtur, udhëtova për në Vjenë. Në muajt e fundit të sëmundjes së saj, isha udhëtuar në Vjenë për të marrë provimin e hyrjes në Akademi. Unë isha nisur me një sasi të madhe të rrobave, i bindur se do të ishte e lehtë të kaloja provën. Në Realschule isha me të vërtetë më i miri në klasë në vizatim, dhe që atëherë aftësia ime kishte rënë në mënyrë të mahnitshme; kënaqësia ime e brendshme më bëri të merrja një krenari të lumtur në shpresën për të mirën. Por ndonjëherë një grimcë e shëmtuar e vendos në pamjen e saj: talenti im për pikturë dukej të ishte i tejkaluar nga talenti im për vizatim, veçanërisht në pothuajse të gjitha fushat e arkitekturës. Në të njëjtën kohë, interesi im për arkitekturën si e tillë u rrit gradualisht, dhe ky zhvillim u përshpejtua pas një udhëtimi dy javor në Vjenë që e bëra kur isha ende gjashtëmbëdhjetë vjeç. Qëllimi i udhëtimit tim ishte të studioja galerinë e pikturës në Muzeun e Qytetit, por unë kisha sy për çdo gjë tjetër përveç Muzeut vetë. Nga mëngjesi deri vonë në mbrëmje, unë u rrah nga një objekt i interesit në tjetrin, por gjithmonë ishin ndërtesat që më tërhoqën më shumë. Për orë të tëra mund të qëndroja para Operës, për orë të tëra mund të shihja Parlamentin; gjithë Bulevardi i Rrotullimit më dukej si një magji nga -Njëqind e një natë. Tani isha në qytetin e drejtë për herë të dytë, duke pritur me padurim

të ndezur, por edhe me besim te plote. Unë isha aq i bindur se do të isha i suksesshëm sa kur mora refuzimin tim, më goditi si një top nga e zeza. Por kjo është ajo që ndodhi. Kur u paraqita në rektor, kërkuam një shpjegim për refuzimin tim në shkollën e pikturës së Akademisë, ai zotëria më siguroi se vizatimet që kisha dorëzuar ishin të padiskutueshme për mospërshtatshmërinë time për pikturë, dhe se aftësia ime ishte e qartë në fushën e arkitekturës; për mua, tha ai, shkolla e pikturës së Akademisë ishte jashtë pyetjes, vendi për mua ishte shkolla e arkitekturës. Ai nuk e kuptoi se unë kurrë nuk kisha shkuar në një shkollë arkitekture ose nuk kisha marrë asnjë trajnim tjetër në arkitekturë. Në një gjendje të ulët, u largova nga ndërtesa e madhështore e von Hansen në Schillerplatz, për herë të parë në jetën time të re, në kundërshtim me veten. Për atë që kisha dëgjuar për aftësitë e mia ishte si një shkëlqim i ndritshëm, duke zbuluar papritur një konflikt me të cilin isha i përfshirë për shumë kohë, megjithëse deri atëherë nuk kisha një kuptim të qartë se pse dhe pse. Në disa ditë vetë e dija se një ditë do të bëhesha arkitekt. Sigurisht, ishte një rrugë e tmerrshme; sepse studimet që kisha neglizhuar për shkak të zemërimit në Realschule ishin shumë të nevojshme. Një nuk mund të shkonte në shkollën e arkitekturës së Akademisë pa shkuar në shkollën e ndërtimit në Teknik, dhe e fundit kërkonte një diplomë të mesme. Unë nuk kisha asgjë nga kjo. Fulfillment i ëndrrës sime artistike dukej fizikisht e pamundur. Kur pas vdekjes së nënës time shkova për herë të tretë në Vjenë, për të qëndruar për shumë vjet, koha që kishte kaluar kishte rikthyer qetësinë dhe vendosmërinë time. Më kishte ardhur e kaluara dhe qëllimi im ishte tani i qartë dhe i qartë para syve. Unë doja të bëhesha një arkitekt, dhe pengesat nuk ekzistojnë për t'u nënshtruar, por vetëm për t'u thyer. Ai filloi si fëmija i një shofere fshati, dhe u ngrit me përpjekjet e tij për të qenë një zyrtar qeveritar. Unë kisha një bazë më të mirë për të ndërtuar, dhe kështu mundësitë e mia në betejë ishin më të lehta, dhe ajo që atëherë dukej si e rëndë

e fatit, sot e lavdëroj si mençuri dhe Providencë. Kur Perëndia e vuajtjeve më mori në krahë, shpesh duke kërcënuar të më rrëmbente, dëshira ime për rezistencë u rrit, dhe në fund kjo dëshirë ishte e suksesshme. Jam i detyruar asaj periudhe që kam punuar shumë dhe jam ende në gjendje të punoj shumë. Dhe më shumë, e lavdëroj atë për të më shkëputur nga boshllëku i jetës së rehatshme; për të nxjerrë djalin e nënës nga shtrati i tij i butë dhe t'i japë atij 'Më kujdes' për një nënë të re; për të më hedhur, pavarësisht të gjitha rezistencës, në një botë të mjerimit dhe varfërisë, kështu që më bëri të njoh ata për të cilët më vonë luftova. Në këtë periudhë sytë e mi u hapën për dy rreziqe të cilat më parë i kisha njohur vetëm pak emrat e tyre, dhe të cilat ishin të rëndësishme për ekzistencën e popullit gjerman, të cilat unë i kuptova me siguri: marksizmi dhe judaizmi. Për mua, Vjena, qyteti që, për shumë të tjerë, është epitome e gëzimit të pafajshëm, një shesh loje festiv për festuesit, përfaqësoi, më vjen keq të them, me mërzitje kujtimin e gjallë të periudhës më të trishtë të jetës sime. Edhe sot ky qytet nuk mund të më zgjojë asgjë tjetër veçse mendime të këqija. Për mua emri i kësaj qyteti të Pheacian I përfaqson pesëdhjetë vjet të vuajtjeve dhe mjerimit. Pesë vjet në të cilat isha detyruar të fitoja një jetë, së pari si një punëtor ditor, pastaj si një pikturës i vogël; një jetë e vërtetë e varfër që kurrë nuk mjaftoi për të mbushur edhe etjen e përditshme. Hunger ishte atëherë mbrojtësi im i besueshëm; ai kurrë nuk më la për një moment dhe ndau çdo gjë që kam pasur, duke ndarë dhe duke ndarë së bashku. Çdo libër që e kisha blerë e tërhoqi interesin e tij; një vizitë në Operë e tërhoqi vëmendjen e tij për ditë të tëra. a time; my life ishte një

betejë e vazhdueshme me këtë mik të padurueshëm. Dhe megjithatë gjatë kësaj kohe unë studiova si kurrë më parë. Nga arkitektura ime dhe vizitat e mia të rralla në Operë, të paguara me urie, kisha vetëm një kënaqësi: librat e mi. Në atë kohë lexoja shumë dhe plotësisht. Tërë kohën e lirë që më la puna e përdora në studimet e mia. Në këtë mënyrë, në disa vjet, kam ndërtuar themelet e një njohurie nga e cila sot e kësaj dite marr ushqim. Dhe më shumë se kaq: Në këtë periudhë u formua brenda meje një pamje e botës dhe një filozofi që u bë baza e gurit të të gjitha veprave të mia. Në përveç asaj që kam krijuar atëherë, kam mësuar pak; dhe nuk kam ndryshuar asgjë. Në të kundërt. Sot jam i bindur se në thelb dhe në përgjithësi të gjitha idetë krijuese shfaqen në rininë tonë, në sajë të ndonjë të tillë. Unë dalloj midis mençurisë së moshës, e cila përbëhet vetëm nga një më shumë i thellë dhe kujdes për shkak të përvojës së një jete të gjatë, dhe i gjeniut të rinisë, i cili nxjerr ide dhe mendime me një bujqësi të papërmbajtur, por nuk mund t'i zhvillojë ato për momentin për shkak të shumës së tyre. Ky është geni i ri që siguron materiale ndërtimi dhe plane për të ardhmen, nga e cila një moshë më e pjekur merr gurët, i prerë dhe e përfundon ndërtesën, në sajë të asaj që quhet mençuri e moshës nuk ka shtypur geniun e ri. Në shtëpi, jeta që unë deri më tani kisha udhëhequr ishte pak ose aspak e ndryshme nga jeta e njerëzve të tjerë. Pa shqetësim, mund të pres ditën e re, dhe nuk kishte asnjë problem shoqëror për mua. Në mjedisin e rinisë time ishin rrethanat e rretheve të vogla burokratike, kështu që një botë që kishte shumë pak lidhje me punonjësin e thjeshtë manual. Në fakt, edhe pse e çuditshme mund

të duket në pamje të parë, hendeku midis kësaj klase, e cila në kuptimin ekonomik nuk është aspak e varfër, është i madh. Kjo armiqësi, siç mund ta quajmë edhe ne, është e lidhur me frikën e një grupi shoqëror që sapo është ngritur mbi nivelin e punëtorit manual, se do të zhytet në klasën e vjetër të urryer, ose të paktën do të identifikohet me të. Kësaj, në shumë raste, duhet t'i shtojmë kujtimin e shëmtuar të varfërisë kulturore të kësaj shtrese të ulët, vulgaritetin e shpeshtë të marrëdhënieve shoqërore; pozicioni i vetëm i burokratëve të vegjël në shoqëri, sado i vogël të jetë, e bën çdo kontakt me këtë fazë të rrënuar të jetës dhe kulturës të papranueshëm. Kështu, klasat më të larta ndihen më pak të kufizuara në marrëdhëniet e tyre me të ulëtit e të afërmve të tyre sesa duket e mundur për 'përparësitë.' Për çdo njeri është një i ri që ngrihet me punët e tij nga pozita e mëparshme e jetës në një më të lartë. Në fund të fundit, kjo betejë, e cila shpesh është aq e vështirë, e vret të Në luftën tonë të vështirë për ekzistencë, ne humbim ndjenjën për mjerimin e atyre që mbetën pas. Në këtë aspekt fati ishte i mirë me mua. Me kthimin tim në këtë botë të varfërisë dhe pasigurisë, nga e cila babai im kishte arritur gjatë gjithë jetës së tij, ajo i riktheu sytë e mi në atë që ishte një rritje e ngushtë e burokratëve të vogla. vetëm tani e kuptova njerëzimin, duke mësuar të dalloja midis pamjeve boshe ose brutale të jashtme dhe të brendshme. Pas shekullit të 20-të, Vjena ishte, në aspektin social, një nga qytetet më të prapambetura në Evropë. Shpirti i shkëlqyer dhe varfëria e shëmtuar alternohen me Në qendër dhe në qarqet e brendshme

mund të ndihet vërtet pulsi i këtij shteti prej pesëdhjetë e dy milionë njerëzish, me të gjitha gjërat e tij. dubious magic of the national melting pot. Në krahasim me mbretërinë e saj të ndritshme, mbretëria tërhoqi pasuri dhe inteligjencë nga pjesa tjetër e vendit si një magnet. Kjo u shtua nga fuqia e madhe e centralizimit të monarkisë habsburge në vetvete. Ajo ofroi vetëm mundësinë për të mbajtur këtë mishmash të kombeve të bashkuara në çdo formë të caktuar. Por rezultati ishte një koncentrim i jashtëzakonshëm i autoriteteve të larta në kryeqytetin perandorak Sidoqoftë, jo vetëm në kuptimin politik dhe intelektual, Vjena ishte qendra e vjetër e monarkisë Danubiane, por edhe ekonomikisht. Një sërë e lartë e officerëve, zyrtarëve të qeverisë, artistëve dhe dijetarëve u përball me një sërë më të madhe të punëtorëve, dhe krah për krah me pasuritë aristokrate dhe tregtare u rrit varfëria e thellë. Pas pallateve në Rreth u strehuan mijëra të papunë, dhe nën këtë Via Triumphalis të vjetër të Austrisë jetonin të pa strehë në mjegull dhe baltë të kanaleve. Në asnjë qytet gjerman nuk mund të ishte studiuar më mirë problemi social se në Vjenë. Por mos u gaboni. Kjo 'studimi' nuk mund të bëhet nga lartësi të larta. Askush që nuk është kapur në dhëmbët e kësaj shpirti të shëmtuar nuk mund të dijë dhëmbët e saj helmuese. Ndryshe nuk rezulton asgjë tjetër veçse shkëputje e tepruar dhe sentimentalitet i rre Të dyja janë të dëm Në të parën sepse nuk mund të hyjë kurrë në thelb të problemit, në të dytën sepse e kapërcen atë. Unë nuk e di se cila është më e keqja: indiferenca ndaj mjerimit shoqëror siç e shohim çdo ditë midis shumicën e atyre që janë favorizuar nga fatet ose që janë ngritur me punët e tyre, ose arroganca, ose në disa raste e papërshtatshme dhe e shëmtuar, e disa femrave të modës me rroba ose me pantallona, që 'ndjejnë për njerëzit.' Në çdo rast, këta pleq bëjnë më shumë gabime se sa mendjet e tyre, të zbrazëta nga çdo instikt, janë në gjendje të kuptojnë. Kështu, dhe shumë për t'u habitur, rezultati i "përpyekjes" së tyre shoqërore është gjithmonë zero, shpesh, në fakt, një refuzim i ashpër, megjithëse kjo, natyrisht, është marrë si provë e mospërshtatshme të njerëzve.

Këto mendime janë më të ngadaltë të kuptojnë se përpjekja shoqërore nuk ka asgjë të përbashkët me këtë lloj gjëje; se mbi të gjitha nuk mund të ngrejë asnjë pretendim për mirënjohje, pasi funksioni i saj nuk është të shpërndajë shpërblime por të rikthejë të drejtat. Një i huaj i mbrojtur nga studimi i problemeve sociale në marrëdhëniet e punës. Me tërheqjen time në sferën e saj të dhimbjes, ajo nuk dukej të më fliste për të "studuar", por për të përjetuar atë në lëkurën time. Nuk ishte faji i saj që guinea pig kaloi mirë dhe pa probleme operacionin. Një përpjekje për të renditur ndjenjat që kam përjetuar gjatë asaj periudhe nuk do të ishte kurrë aspak e plotë; do të përshkruaj këtu vetëm ato që janë më të rëndësishmet, ato që shpesh më lëvizin më thellë, dhe disa mësimet që kam nxjerrë nga ato në atë kohë. Për mua, punëtimi në përgjithësi nuk ishte i vështirë, pasi nuk isha një punëtor i aftë, por isha i detyruar të kërkoja bukën e përditshme si një punëtor i quajtur ndihmues dhe shpesh si një punëtor i rastësishëm. Unë adoptova qëndrimin e të gjithëve që i rrëshqisin rërën e Evropës nga këmbët e tyre me qëllimin e pashmangshëm për të krijuar një ekzistencë të re në botën e re dhe për të pushtuar një shtëpi të re. Të lirë nga të gjitha idetë e vjetra, paralizuese të profesionit dhe pozitës, mjedisit dhe traditës, ata rrëmbejnë çdo jetë që ofrohet, rrëmbejnë çdo lloj pune, duke ecur hap pas hapi drejt njohjes se puna e sinqertë, pa marrë parasysh llojin, nuk i mërzit askënd. Unë, gjithashtu, isha i destinuar të zhytem në këtë botë të re, me dy këmbë, dhe të luftoj për të kaluar. Më shpejt mësova se gjithmonë kishte një lloj pune për të pasur, por më shpejt mësova

se sa e lehtë ishte të humbje atë. Ndryshe nga çdo gjë tjetër, e pasigurta e marrjes së bukës së përditshme më dukej një nga anët më të errëta të jetës sime të re. Punonjësi 'i aftë' nuk gjendet aq shpesh në rrugë sa punonjësi 'i pa aftë'; por nuk është i imunizuar plotësisht nga ky fat. Dhe në rastin e tij humbja e jetesës për shkak të mungesës së punës zëvendësohet me grevën, ose duke u bërë vetë grevist. Në këtë aspekt, ekonomia e tërë vuan rëndë nga paqëndrueshmëria e individit në marrjen e bukës së përditshme. Një djalë fshatar që shkon në qytetin e madh, tërhequr nga natyra më e lehtë e punës (reale apo imagjinare), nga orët më të shkurtra, por më së shumti nga drita e ndritshme që rrjedh nga metropoli, është i njohur për një lloj sigurie në çështjen e jetës. Ai lë punën e tij të vjetër vetëm kur ka të paktën një mundësi të re. Sepse ka një mungesë të madhe të punëtorëve të bujqësores, kështu që mundësia e një periudhe të gjatë të papunësisë është e vogël në vetvete. Një gabim është të besosh se djali i ri që shkon në qytetin e madh është bërë nga gjëra më të varfra se vëllai i tij që vazhdon të bëjë një jetë të ndershme nga toka e fshatit. Jo, në të kundërtën: përvoja tregon se të gjitha elementet që migrojnë përbëhen nga natyra më e shëndetshme dhe më energjike, më shumë se sa anasjelltas. Por ndër këta "emigrantë" duhet të llogarisim jo vetëm ata që shkojnë në Amerikë, por në të njëjtën masë edhe fermerin e ri që dëshiron të largohet nga fshati i tij i lindjes për në qytetin e huaj. Ai gjithashtu është i gatshëm të përballet me një fat të pasigurtë. Si rregull ai vjen në qytetin e madh me një sasi të caktuar parash; nuk ka nevojë të humbë shpresën në ditën e parë nëse ka fatin e keq të mos gjejë punë për një kohë të gjatë. Por është e keqe nëse, pasi të gjejë një punë, ai e humb atë shpejt. Të gjeshe një të ri, sidomos në dimër, shpesh është e vështirë, nëse jo e pamundur. Sidoqoftë, javët e para janë të pranueshme. Ai merr një ndihmë të papunësisë nga fondet e tij të sindikatës dhe menaxhon sa më

mirë të mundet. Por kur iu Dhe kur e fundit cent, ai u është zhdukur dhe unioni, për shkak të gjatë periudhës së tij të papunësisë, e ndërprerë pagesat e tij, fillojnë vështirësi të mëdha. Tani ai ecën nëpër rrugë, i uritur; shpesh i shërben si skllav dhe shet të fundit të pasurive të tij; rrobat e tij bëhen më të këqija dhe më të këqija; dhe kështu ai zhyt në mjedisin e jashtëm, i cili, përveç sëmundjes së tij fizike, edhe helmon shpirtin e tij. Nëse ai është i dëbuar dhe nëse (siç ndodh shpesh) kjo ndodh në dimër, e keqja e tij është shumë e madhe. Në fund ai gjen një punë tjetër. Por historia e vjetër përsëritet. Një gjë e ngjashme ndodh përsëri, ndoshta edhe më keq, dhe pak nga pak ai mëson të durojë pasigurinë e përjetshme me më pak indiferencë. Në fund, përsëritja bëhet një zakon. Dhe kështu ky njeri, i cili më parë ishte aq i zellshëm, bëhet i lehtë në të gjithë vizionin e tij të jetës dhe gradualisht bëhet instrumenti i atyre që e përdorin vetëm për t'iu dhënë atyre një çmim të bazuar. Ai ka qenë aq shpesh i papunë pa fajin e tij sa një kohë më shumë ose më pak bëhet e rëndësishme, madje edhe kur qëllimi nuk është më të luftojë për të drejtat ekonomike, por të shkatërrojë vlerat politike, shoqërore ose kulturore në përgjithësi. Ai mund të mos jetë aq entuziast për shtigjet, por në çdo rast ai është bërë indiferent. Me sy të hapur munda të ndiqja këtë proces në mijëra shembuj. Sa më shumë e pashë, aq më i madh u bë zemërimi im për qytetin e madh që i tërhoqi njerëzit në mënyrë të shëmtuar dhe më pas i shtypi ata aq shëmtuar. Kur erdhën, ata u gëzuan me popullin e tyre; pasi qëndruan për disa vjet, ata u humbën. Unë, gjithashtu, isha rrëmbyer nga jeta në metropolinë lëkurën time mund të ndieja efektet e këtij fati dhe të shikoja me shpirtin tim. Një gjë tjetër që pashë: ndryshimi i shpejtë nga puna në papunësi dhe anasjelltas, plus ndryshimi i ardhshëm i të ardhurave, përfundon duke shkatërruar në shumë çdo ndjenjë për shkurtësinë, ose çdo kuptim për një organizim të shëndetshëm të jetës së tyre. Duket se trupi gradualisht bëhet i përshtatshëm për të jetuar në yndyrën e tokës në kohë të mira dhe të bëhet i uritur në kohë të këqija. Në ditët e fundit të jetës së tij, ai vendosi të bëjë një marrëveshje për të bërë një rrëmujë të

arsyeshme në ditët më të mira që do të vijnë duke mbajtur në sytë e viktimës së tij të turpëruar një iluzion të përjetshëm të mirëqenies dhe duke e çuar këtë ëndërr në një shkallë të tillë të gjatë që një dëshirë patologjike i jep fund të gjitha kufizimeve sa herë që çmimet dhe gjykimet e bëjnë të mundur. Në përfundim, kur njeriu merr një punë, ai i harron të gjitha idetë e rregullit dhe të disiplinës, dhe fillon të jetojë luksoze për kënaqësinë e momentit. Kjo e shkatërron edhe buxhetin e vogël të javës, sepse edhe këtu mungon çdo shpërndarje inteligjente; në fillim mjafton për pesë ditë në vend të shtatë, më vonë vetëm për tre, në fund pak për një ditë, dhe në fund është e mbushur në natën e parë. Ndonjëherë ai ka grua dhe fëmijë në shtëpi. Ndonjëherë edhe ata infektohen nga kjo jetë, veçanërisht kur njeriu është i mirë me ta në tërësi dhe i do ata në mënyrën e tij. Në këtë mënyrë, paga e javës përdoret nga e gjithë familja në dy ose tre ditë; ata hanë dhe pinë sa kohë që paratë i mbajnë dhe në ditët e fundit ata bëhen të uritur. Në këtë mënyrë gruaja e çon veten jashtë në lagje, merr borxh pak, mbledh borxhe të vogla në dyqanin e ushqimit, dhe kështu përpiket të kalojë ditët e vështira të javës. Në mesditë ata të gjithë ulen së bashku para tavolinës së tyre të vogël dhe shpesh bosh, duke pritur për pagesën tjetër, duke folur për të, duke bërë plane, dhe, në urisë së tyre, duke ëndërruar lumturinë që do të vijë. Dhe kështu fëmijët e vegjël, në fillimet e tyre më të hershme, bëhen të njohur me këtë mjerim. Nëse burri shkon në rrugën e tij nga fillimi dhe gruaja, për shkak të fëmijëve, i kundërvihet atij, atëherë kjo përfundon fatalisht. Pastaj ka grindje dhe rrahje, dhe, ndërsa burri i mërzitur i thotë gruas së tij se është i ndarë nga ajo, ai bëhet më intim me alkoolin. Ai është i dehur çdo të shtunë, dhe, me instincionin e saj të vetëmbrojtjes për veten dhe fëmijët e saj, gruaja duhet të luftojë për të marrë nga ai edhe disa peni; dhe, për të bërë gjërat më të këqija, kjo zakonisht ndodh në rrugën e tij nga fabrika në bare. Kur në fund ai vjen në shtëpi të

dielën ose madje edhe të hënën e natës, i dehur dhe brutal, por gjithmonë i ndarë nga e dashura e tij. Unë e kam parë këtë në qindra raste. Në fillim isha i mërzhitur ose madje i mërzhitur, por më vonë kuptova tragjedinë e plotë të kësaj mizore dhe shkaqet më të thella. Këta njerëz janë viktima të pa fat të kushteve të këqija! Në ato ditë ishin edhe më të këqija kushtet e banesave. Në çfarë mjerimi jetonte punëtori i ditës në Vienë ishte e frikshme të shihje. Edhe sot më tmerron kur mendoj për këto gropëza të këqija, shtëpitë e akomodimit dhe shtëpitë e akomodimit, skena të shëmtuara të plehrave, tmerrësisht të shëmtuara dhe të shëmtuara. Cili ishte-dhe ende është-i destinuar të ndodhë një ditë, kur rrjedhja e skllëvërve të lirë do të dalë nga këto gropë të këqija për t'u hakmarrë ndaj të afërmeve të tyre të pamend F Sepse të pamend janë! Ata e lënë gjërat të rrjedhin pa menduar dhe me mungesën e tyre të plotë të intuitës nuk e kuptojnë se më vonë apo më vonë fati do të sjellë ndëshkimin, nëse njerëzit nuk pajtohen me fatin ndërsa ka ende kohë. Sa i falënderuar jam sot për Providencën që më dërgoi në atë shkollë! Në të nuk mund të sabotoja më materialet që nuk më pëlqenin. Ajo më edukoi shpejt dhe plotësisht. Nëse nuk doja të mërzhitesha nga njerëzit që përbënin mjedisin tim në atë kohë, duhej të mësoja të dalloja midis karaktereve dhe jetës së tyre të jashtme dhe themeleve të zhvillimit të tyre. Vetëm atëherë mund të mbarohej e gjithë kjo pa humbur shpirtin. Then, nga të gjitha mjerimi dhe dëshpërimi, nga të gjitha papastërtitë dhe degradimi i jashtme, nuk ishin më krijesa njerëzore që u shfaqën, por rezultatet e shëmtuara të ligjeve të shëmtuara; dhe vështirësia e jetës sime, jo më e lehtë se të tjerat, më mbajti të mos kapitulloj në ndjenjën e lotëve ndaj produkteve të degraduara të këtij procesi të zhvillimit. Jo, kjo nuk është mënyrë për të kuptuar të gjitha këto gjëra! Edhe atëherë, unë pashë se vetëm një rrugë dyfishtë mund të çojë në qëllimin e përmirësimit të këtyre kushteve: Një ndjenjë e thellë e përgjegjësisë shoqërore për krijimin

e bazave më të mira për zhvillimin tonë, e kombinuar me një angazhim të fuqishëm për me vendosmëri të tmerrshme për të rrëzuar tenorët e pashërueshëm. Sikur natyra nuk e përqendron më të madhin e vëmendjes në ruajtjen e asaj që ekziston, por në rritjen e pasardhësve për të vazhduar speciet, ashtu edhe në jetën njerëzore, është më pak e rëndësishme të minimizohet artificialisht e keqja ekzistuese, e cila, në përputhje me natyrën njerëzore, është nëntëdhjetë e nëntë për qind e pamundur, sesa të sigurohen nga fillimi kanale më të shëndetshme për zhvillimin e ardhshëm. Në kohën e luftës sime për ekzistencë në Vjenë, më ishte bërë e qartë se aktiviteti shoqëror nuk duhet kurrë dhe në asnjë mënyrë të drejtohet drejt fëmijërisë së shëmtuar, por më shumë drejt eliminimit të mangësive themelore në organizimin e jetës sonë ekonomike dhe kulturore që duhet-ose në të gjitha rastet mund-të çojë në degradimin e individit. Në mos të paktën, mosbesimi ynë në gjykimin e motiveve të brendshme ose shkaqeve të këtyre fenomeneve bashkëkohore na bën të vështirë aplikimin e metodave më ekstreme dhe brutale kundër kriminelëve që kërcënojnë shtetin. Kjo paqartësi është vetëm shumë mirë e rrënjosur në ndjenjën tonë të përgjegjësisë për këto tragjedi të degradimit; edhe sikur të ndodhë, ajo paralizon çdo vendim serioz dhe të fortë dhe kështu është pjesërisht përgjegjëse për veprimin e dobët dhe të gjysmë-përfunduar, sepse i heziton, të masave më të nevojshme të vetëmbrojtjes. Vetëm kur epoka ndalon të ndjehet e rrethuar nga hijet e vetëdijes së saj të së keqes, do të arrijë qetësinë e brendshme dhe forcën e jashtme brutale dhe të padrejtësisht për të prerë rrënjët e egra dhe për të hequr rrënjët e egra. Ngase shteti Austro-Hungarik nuk kishte praktikisht asnjë ligj social ose gjykim, dobësia e tij në luftimin e madje edhe tumoreve malinje ishte e dukshme. Nuk e di se çfarë më frikësoi më shumë në ato kohë: vdekja apo vdekja. Sa shpesh ngrihet burgjezia jonë në një mosmarrëveshje të lartë morale kur

dëgjojnë një njeri të shëmtuar të deklarojë se nuk i intereson nëse është gjerman apo jo, se ai ndihet i barabartë kudo që është, sa kohë që ka mjaftueshëm për të jetuar! Kjo mungesë e "krenarisë kombëtare" është e njohur shumë mirë dhe frika nga një sjellje e tillë shprehet në mënyrë të qartë. Sa njerëz i kanë pyetur veten se cila ishte arsyeja e vërtetë për superioritetin e tyre të ndjenjave? Sa njerëz janë të vetëdijshëm për numrin e pafund të kujteve të veçanta të madhështisë së atdheut tonë kombëtar në të gjitha fushat e jetës kulturore dhe artistike, të cilat përfundimisht i frymëzojnë ata me vetëm krenari për të qenë pjesë e një kombi kaq të bekuar? Sa shumë dyshon se sa e gjerë është krenaria në vendlindje në varësi të njohurive të saj të madhësisë në të gjitha këto fusha? A ndalet ndonjëherë rrethi ynë borgjez për të menduar se sa e vogël është kjo e nevojshme e krenarisë në vendlindje që transmetohet tek 'populli'? Ne nuk duhet të përpiqemi të justifikojmë këtë duke thënë se 'nuk është më mirë në vende të tjera,' dhe se në këto vende punëtori i është besuar nacionaliteti 'pavarësisht.' Edhe nëse kjo do të ishte e vërtetë, nuk do të ishte asnjë justifikim për mosveprimet tona. Por nuk është kështu; sepse ajo që ne vazhdimisht e designojmë si 'edukim xhovinist'; për shembull midis njerëzve francezë, nuk është asgjë tjetër veçse një emphasis ekstreme në madhështinë e Francës në të gjitha fushat e kulturës, ose, si e quan francezi, 'civilizimi Fakti është se i ri francez nuk është i rritur për të qenë objektiv, por është i mbushur me mendimin më të subjektiv të mundshëm, sa i përket rëndësisë së madhështisë politike ose kulturore të vendit të tij të

lindjes. Kjo arsim do të duhet të kufizohet në vlerat e përgjithshme dhe të njohura që, nëse është e nevojshme, duhet të kufizohen. Por në vendin tonë ndaj mëkatit negativ të mosveprimit shtohet dëmtimi pozitiv i asaj pak që individi ka fatin të mësojë në shkollë. Një pjesë e vogël e kësaj që është e rëndësishme për ne është e rëndësishme për ne. Për shembull, imagjiloni skenën e mëposhtme: Në një apartament të ulët, i përbërë nga dy dhoma të ngushta, jeton një familje punëtore e shtatë. Midis pesë fëmijëve është një djalë i moshës, le të supozojmë, tre vjeç. Kjo është mosha në të cilën bëhen përshtypjet e para në mendjen e fëmijës. Personat e talentuar mbajnë rrënjë të kujtesës nga kjo periudhë deri në moshë të avancuar. Ndryshe nga sa mendohet, dhoma është shumë e ngushtë dhe e tejmbushur. Kjo do të çojë në ulërim dhe ulërim të shpeshtë. Në këto kushte, njerëzit nuk jetojnë me njëri-tjetrin, ata shtyhen me njëri-tjetrin. Çdo argument, madje edhe më i trilluar, i cili në një apartament të gjerë mund të jetë i rrethuar nga një ndarje e butë, kështu që zgjidh veten, këtu çon në një mosmarrëveshje të shëmtuar pa fund. Në mes të fëmijëve, kjo është ende e pranueshme; ata gjithmonë luftojnë nën këto kushte, dhe midis tyre ata shpejt dhe plotësisht harrojnë për këtë. Por nëse kjo luftë zhvillohet midis prindërve vetë, dhe pothuajse çdo ditë në forma që për vulgaritetin shpesh nuk lënë asgjë për të dëshiruar, atëherë, edhe nëse shumë ngadalë, rezultatet e kësaj mësimdhënie vizuale duhet të shfaqen në fëmijët. Karakteri që do të marrë pashmangshëm nëse kjo grindje e përbashkët merr formën e sulmeve të dhunshme të babait kundër nënës, të goditjeve të dhunshme, është e vështirë për çdo njeri që nuk e njeh këtë mjedis të imagjinojë. Në moshën gjashtë vjeçare, fëmija i tmerrshëm i vogël dyshon për ekzistencën e gjërave që mund të frymëzojnë edhe një të rritur me asgjë tjetër veç tmerrit. moralisht i shëmtuar, fizikisht i sëmurë, e keqja e vogël e tij e mbushur me rroba, 'citizen' goes off to public school. Pas një beteje të madhe ai mund të mësojë të lexojë dhe të shkruajë, por kjo është e gjitha.

Ai nuk do të bëjë asnjë detyrë shtëpie. Në anën tjetër, edhe në praninë e fëmijëve, ata flasin për mësuesit dhe shkollën e tij në terma që nuk janë të përshtatshëm për t'u përsëritur, dhe janë më të prirur të urdhërojnë të fundit në fytyrën e tyre se sa të marrin fëmijët e tyre të vegjël mbi këmbët e tyre dhe t'u mësojnë atyre diçka. Të gjitha gjërat të tjera që e dëgjon në shtëpi nuk ndikojnë në rritjen e respektit të tij për të afërmit e tij të dashur. Nuk mbetet asgjë e mirë nga njerëzimi, asnjë institucion nuk mbetet i paprekur; duke filluar nga mësuesi i tij dhe deri te kreu i qeverisë, qoftë një çështje e fesë apo e moralit si i tillë, e shtetit apo e shoqërisë, është e njëjta gjë, gjithçka është e njollosur në mënyrën më të turpshme dhe e tërhequr në rrufën më të ulët të mundshme të vizionit. Kur në moshën katërmëdhjetë vjeç i riu është i shkarkuar nga shkolla, është e vështirë të vendosësh se çfarë është më e keqja në të: injoranca e tij e pabesueshme sa i përket çdo njohurie dhe aftësie reale, apo arroganca e tij e shëmtuar, e kombinuar me një immoralitet, edhe në këtë moshë, që do të bëjë të kesh flokë të rrudhura. Çfarë pozicioni mund të marrë ky njeri-për të cilin edhe tani është e vështirë të jetë i shenjtë, i cili, ashtu si nuk ka njohur asnjë madhështi, i cili dyshohet dhe di të gjitha shëmtinë e jetës në jetën e cila është duke u përgatitur të dalë? Një fëmijë trevjeçar është bërë një pesëmbëdhjetëvjeçar që i injoron të gjitha autoritetet. Të paktën deri më tani, përveç rrëmujës dhe rraskapitjes, ky i ri nuk ka parë asgjë që mund ta frymëzojë atë për ndonjë entuziazëm më të lartë. Por tani ai futet në universitetin e vërtetë të kësaj ekzistence. Tani ai fillon jetën e njëjtë që ai ka parë babanë e tij të jetojë gjatë gjithë viteve të tij të fëmijërisë. Ai rrotullohet rreth këndeve të rrugës dhe bareve, duke ardhur në shtëpi kurrë nuk e di; dhe për një ndryshim tani e tutje ai godet atë që ishte njëherë nëna e tij, i mallkon

Zotin dhe botën, dhe në fund është i dënuar për një ofendim të veçantë dhe dërguar në një burg. house of correction. Ai merr polishin e tij të fundit. Dhe miqtë e tij të dashur burokratë janë të mahnitur nga mungesa e 'entuziazmit kombëtar' në këtë të ri 'qytetar.' Ditë pas dite, në teatër dhe në filma, në letërsi të poshtme dhe në shtypin e kuq, ata shohin helmin që i derdhen njerëzve me gota, dhe pastaj ata janë të habitur nga 'moraliteti i ulët', 'pavarësia kombëtare' e masave të njerëzve. Sikur filmat e shëmtuar, gazeta e kuqe, dhe e tillë mund të mbushin themelet e njohurive të madhështisë së atdheut tonë!-shumë larg nga edukimi i hershëm i individit. Në ato vite, gjërat që nuk i kisha parashikuar më parë, i mësova shpejt dhe plotësisht: Problemi i "nacionalizimit" të një popullsie është, ndër të tjera, një problem i krijimit të kushteve të shëndetshme shoqërore si bazë për mundësinë e edukimit të individit. Përse vetëm ata që përmes shkollës dhe edukimit mësojnë të njohin kulturën, ekonominë, por mbi të gjitha politikën e madhështisë së vendit të tyre të lindjes mund dhe i përmbushin ato brenda vetes në privilegjin e të qenit pjesë e një populli të tillë. Dhe unë mund të luftoj vetëm për diçka që dua, dua vetëm atë që respektoj, dhe respektoj vetëm atë që të paktën e di. Kur interesi im për problemin social u zgjua, fillova ta studioja atë me të gjitha hollësitë. Ajo ishte një botë e re dhe e panjohur deri më tani që u hap para meje. Në vitet 1909 dhe 1910, situata ime e vetme kishte ndryshuar pak në atë mënyrë që nuk duhej më të fitoja bukën e përditshme si një punëtor i zakonshëm. Në atë kohë, unë punoja në mënyrë të pavarur si një draftsman dhe pikturës i vogël i ngjyrave me ujë. Sikur kjo ishte e vështirë me çështjen e rrogës-ishte e mjaftueshme. Tani nuk isha më i lodhur në mbrëmje kur vija nga puna, i

pafuqishëm për të parë një libër pa u rrëzuar shpejt. Puna ime aktuale ishte paralele me profesionin tim të ardhshëm. Më tej, unë isha zotëri i kohës sime dhe mund ta shpërndaja më mirë se sa më parë. Unë pikturova për të jetuar dhe studiova për t'u argëtuar. Thus isha në gjendje të plotësoja mësimin tim vizual në problemin social me studim teorik. Unë studiova më shumë ose më pak të gjitha librat që mund të merrja për këtë fushë të tërë, dhe për pjesën tjetër u mbyt në mendimet e mia. Unë besoj se ata që më njohën në ato ditë më morën për një eccentric. Në mes të gjitha këtyre, si ishte vetëm natyrale, unë shërbeva dashurinë time për arkitekturën me zemër të madhe. Me muzikën, ajo më dukej si mbretëresha e artit: nën këto kushte, interesimi im për të nuk ishte 'punë.' por gëzimi më i madh. Unë mund të lexoja dhe të vizatoja deri vonë në natë, dhe kurrë nuk do të isha i lodhur. Thus besimi im i dha që ëndrra ime e bukur për të ardhmen do të bëhej realitet, edhe nëse do të kërkonte vite të gjata. Unë isha i bindur se një ditë do të bëja një emër për veten si arkitekt. Në përgjithësi, unë kisha interesin më të madh për gjithçka që lidhej me politikën, por kjo nuk më dukej shumë e rëndësishme. Në të kundërt: në sytë e mi kjo ishte detyra e natyrshme e çdo njeriu që mendon. Kushdo që nuk e kuptoi këtë humbi të drejtën për ndonjë kritikë ose ankesë. Në këtë fushë, unë gjithashtu kam lexuar dhe studiuar shumë. Me fjalën "leximi", sigurisht, unë mendoj diçka që është pak më ndryshe nga pjesa më e madhe e atyre që quhen "intelektualë". Unë njoh njerëz që 'lexojnë' shumë, libër pas libri, shkronjë pas shkronje, por që unë nuk do t'i përshkruaja si 'të lexuar mirë.' Po, ata posedojnë një sasi të madhe të "njohurive", por truri i tyre nuk është në gjendje të organizojë dhe të regjistrojë materialet

që kanë marrë. Ata nuk kishin besim për të filtruar atë që ishte e vlefshme për të bërë një libër. Sepse leximi nuk është një fund në vetvete, por një mjet për një fund. Ajo duhet të ndihmojë në fillim të plotësojë kuadrin e formuar nga talentet dhe aftësitë e çdo njeriu; në të njëjtën kohë, duhet të sigurojë mjete dhe materiale ndërtimi që individit i nevojitet për punën e tij të jetës, pavarësisht nëse kjo përbëhet nga një luftë primitive për mbijetesë ose nga kënaqësia e një misioni të lartë; në fund, duhet të përcjellë një vizion të përgjithshëm të botës. Në të dy rastet, megjithatë, është e rëndësishme që koncepti i asaj që lexohet në çdo kohë të mos transmetohet në kujtesë në rendin e librit ose librave, por si një gur mozaiku të jetë i përshtatshëm në imazhin e përgjithshëm të botës në vendin e tij të duhur, dhe kështu të ndihmojë në formësimin e këtij imazhi në mendjen e lexuesit. Në të kundërt, lind një rrëmujë e pakuptimtë e fakteve të memorizuara që jo vetëm janë pa vlerë, por edhe e bëjnë atë që është fatlum të jetë i mërzhitur. Për këtë lexues tani beson me seriozitet se është i edukuar, se kupton diçka nga jeta, se ka njohuri, ndërsa në realitet, me çdo 'edukim' të ri, ai është duke u larguar më shumë nga bota derisa, jo rrallë, ai përfundon në një spital ose në parlament. Një mendje e tillë kurrë nuk do të arrijë të nxjerrë nga konfuzioni i tij 'njohuri' ndonjë gjë që i përshtatet kërkesave të kohës, sepse ballast intelektual i tij nuk është i organizuar në rrugën e jetës, por në rendin e librave që ai i lexon dhe siç i përmbledh në mendjen e tij. Nëse fati, në nevojat e jetës së tij të përditshme, dëshiron të kujtojë atë të bëjë një aplikim të saktë të asaj që ai ka lexuar, ai do të duhet të tregojë titullin dhe numrin e faqeve, pasi i varfëri i çmendur kurrë nuk do të gjejë vendin e duhur në gjithë jetën e tij. Por pasi fatin nuk e bën këtë, këta djem të zgjuar në çdo situatë kritike vijnë në më të keqen e turpshme, duke u rrotulluar për analoge çështje, dhe me siguri të vdekur natyrale gjejnë formulat e gabuara.

Nëse kjo ishte e vërtetë, do të ishte e pamundur për ne të kuptonim sjelljen politike të herojve tanë të shkolluar dhe të lartë të qeverisë, përveç nëse do të vendosnim të merrnim parasysh veçse shëmtinë në vend të tendencave patologjike. Nga ana tjetër, një njeri që zotëron artin e leximit të saktë do të jetë në studimin e çdo libri, revistë ose pamfleti, i ndjeshëm dhe i menjëhershëm për të parë gjithçka që sipas mendimit të tij është e vlefshme për t'u mbajtur mend përherë, qoftë sepse është e përshtatshme për qëllimin e tij ose për shkak të vlerës së përgjithshme të njohjes. Kur njohuritë që ai ka arritur në këtë mënyrë janë të koordinuara saktë brenda imazhit të ndonjë subjekti të krijuar nga imagjinatat, ato do të funksionojnë ose si një korigjim ose si një shtesë, duke shtuar ose saktësinë ose qartësinë e imazhit. Then, nëse jeta papritmas na vendos një pyetje për t'u shqyrtuar ose për t'u dhënë përgjigje, kujtesa, nëse kjo metodë leximi është ndjekur, do të marrë menjëherë imazhin ekzistues si normë, dhe nga ai do të nxjerrë të gjitha gjërat individuale që lidhen me këto pyetje, të grumbulluara gjatë dekadave, t'i paraqesë ato në mendje për t'u shqyrtuar dhe për t'u ripërsëritur, derisa pyetja të jetë e qartë ose e dhënë përgjigje. Vetëm ky lloj leximi ka kuptim dhe qëllim. Një orator, për shembull, i cili nuk e furnizon inteligjencën e tij me bazën e nevojshme nuk do të jetë kurrë në gjendje të mbrojë bindshëm mendimin e tij në krahasim me kundërshtimin, edhe nëse është një mijë herë e vërtetë ose reale. Në çdo diskutim kujtesa e tij do ta lërë atë në rrugë; ai nuk do të gjejë asnjë arsye për të forcuar pretendimet e tij, as për të çuditur ato të kundërshtarëve të tij. Nëse, si në rastin e një folësi, është vetëm një çështje e bërjes së tij të qeshur personalisht, kjo mund të mos jetë aq e keqe, por jo kur fatin e përcakton një njeri të tillë të paditur të jetë udhëheqësi i një shteti. Nga rinia ime

e hershme kam tentuar të lexoj në mënyrën e duhur, dhe në këtë përpjekje kam qenë shumë i gëzuar që kam pasur mbështetjen e kujtesës dhe inteligjencës sime. Në këtë mënyrë, periudha ime në Vjenë ishte veçanërisht e pasur dhe e vlefshme. Eksperiencat e jetës së përditshme ofruan stimulim për një studim të vazhdueshëm të problemeve më të ndryshme. Thus në fund isha në gjendje të mbështesja realitetin me teori dhe të testoja teorinë me realitetin, dhe isha mbrojtur nga të shtyrë nga teoria ose të bëhesha banale përmes realitetit. Në këtë periudhë përvoja e jetës së përditshme më drejtoi dhe më stimuloi për të studiuar më thellë dy pyetje, përveç pyetjes shoqërore. Kush e di kur do të isha zhytur në teoritë dhe esencën e marksizmit nëse kjo periudhë nuk do të kishte shtyrë në fakt hundën time në problem! Çfarë dija për demokracinë shoqërore në rininë time ishte shumë e vogël dhe shumë e gabuar. Unë u bë i qartë se duhet të vazhdojë luftën për të drejtën e votës universale dhe votën sekrete. Përkundrazi, edhe atëherë inteligjenca ime më tha se kjo duhet të ndihmojë të dobësojë regjimin Habsburg që e urreja aq shumë. Në bindjen se Perandoria Austro-Hungarike nuk mund të mbrohej kurrë përveçse duke u viktimizuar gjermanëve të saj, por se edhe me koston e një sllavizmi gradual të elementit gjerman nuk ofroi asnjëherë një garanci për një perandori që është e aftë të mbijetojë, pasi fuqia e sllavëve për të mbajtur shtetin duhet të vlerësohet si shumë e dyshimtë, unë mirëprita çdo zhvillim që në mendimin tim do të çojë në shpërbërjen e këtij shteti të pamundur që dënoi dhjetë milionë gjermanë për vdekje. Sa më shumë që linguistika e Babelit korruptoi dhe deorganizoi parlamentin, mbyllësi tërhoqi orën e pashmangshme të shpërbërjes së këtij mbretërimi babilonas, dhe me të orën e lirisë për popullin tim gjerman-austriak. Vetëm kështu mund të rivendoset bashkimi me vendin e vjetër amë. Kështu, kjo aktivitet i Demokracisë Sociale u ndal. Dhe fakti që kjo ishte duke u përpjekur për të përmirësuar kushtet e jetesës së punëtorit, siç,

në pafajësinë time, ende isha i paditur aq sa të besoja, u duk se po fliste më shumë për të se sa kundër saj. Çfarë më bëri më shumë përshtypje ishte sjellja e saj armiqësore ndaj luftës për ruajtjen e gjermanizmit, sjellja e saj e turpshme ndaj "komtarit" sllav, i cili e pranoi këtë deklaratë dashurie në sajë të marrëveshjeve praktike, por mbajti një rezervë të ulët dhe të arrogante, kështu që u dha shpërblimin e merituar të kërkuesve të papërshtatshëm. Thus, në moshën shtatëmbëdhjetë vjeç fjala 'Marxizmi' ishte ende pak e njohur për mua, ndërsa 'Demokracia Sociale' dhe 'socializmi' më dukej si koncepte të ngjashme. Këtu sërish ishte e nevojshme që dora e fatit të më hapte sytë për këtë tradhti të paprecedentë të popullit. Deri në atë kohë, unë e njihja Partinë Demokratike Sociale vetëm si një vëzhgues në disa demonstrata masive, pa pasur asnjë ide të vogël për mendësinë e ndjekësve të saj ose natyrën e doktrinës së saj; por tani, në një goditje, unë u përballa me produktet e arsimit dhe 'filozofisë' së saj. Dhe në disa muaj unë kam arritur atë që mund të kishte kërkuar dekada: një kuptim i një njeriu të shëmtuar që e mban veten si virtyt social dhe dashuri vëllazërore, nga e cila shpresoj që njerëzimi do të çlirojë këtë tokë me më të mirën e mundshme, sepse ndryshe toka mund të çlirojë njerëzimin. Më e para përballje me Social Demokratët ndodhi gjatë punës time si punëtor ndërtimi. Nga fillimi nuk ishte shumë e këndshme. Veshjet e mia ishin ende më shumë ose më pak të rregullta, fjalët e mia ishin të kultivuara dhe sjellja ime ishte e rezervuar. Unë isha ende aq i zënë me fatin tim që nuk mund të merrja shumë parasysh njerëzit që ishin rreth meje. Unë u bëra punëtor vetëm për të shmangur urinë, vetëm për të marrë mundësinë për të vazhduar arsimin tim, edhe pse gjithmonë me ngadalë. Mund të mos isha i shqetësuar fare për marrëdhëniet e mia me familjen time, që më detyronte të merrja një pozicion të tretë ose të katërt në çdo rast. Unë u ftova të bashkohem me organizatën. Në atë kohë, njohuritë e

mia për organizatën e sindikatave ishin praktikisht të pa ekzistueshme. Nuk mund të kisha provuar se ekzistenca e saj ishte e dobishme apo e dëmshme. Kur më thanë që duhet të bashkohem, refuzova. Në fakt, arsyeja që dhashë ishte se nuk e kuptoja çështjen, por nuk do të lejoja që të më forcohej në asgjë. Mund të jetë arsyeja ime e parë që nuk u zhduka menjëherë. Mund të kenë shpresuar të më konvertojnë ose të thyejnë rezistencën time brenda disa ditëve. Në çdo rast, ata kishin bërë një gabim të madh. Në fund të dy javëve nuk mund të isha bashkuar më, edhe nëse do të doja. Në këto dy javë, unë e njoha më mirë njeriun që ishte rreth meje, dhe asnjë forcë në botë nuk do të më kishte shtyrë të bashkohesha me një organizatë që anëtarët e saj kishin ardhur në një dritë kaq të keqe për mua. Në ditët e para isha i ashpër. Në mesditë disa nga punonjësit shkuan në tavernat e afërta ndërsa të tjerët mbetën në vendin e ndërtimit dhe hanin drekë e cila, si rregull, ishte shumë e keqe. Këto ishin burrat e martuar të të cilëve gratë u sillnin supën e tyre të drekës në kovë të shëmtuar. Në fund të javës numri i tyre gjithmonë rritej, arsyen e cila nuk e kuptova deri më vonë. Në këto raste u diskutua politika. Unë e pije shishen time të qumështit dhe e ha copën time të bukës diku në një anë, dhe me kujdes i studioj miqtë e mi të rinj ose reflektoj për fatin tim të hidhur. Sidoqoftë, dëgjova më shumë se sa duhej; dhe shpesh më dukej se ata u afruan me qëllim tek unë, ndoshta për të më detyruar të marrë një pozicion. Në çdo rast, ajo që dëgjova ishte e tillë sa të më mërziste në maksimum. Këta njerëz refuzuan gjithçka:

vendin si një krijim i klasave 'kapitaliste' (sa shpesh më është detyruar të dëgjoj këto fjalë të mia!) ; atdheun si një instrument i burokratëve për shfrytëzimin e klasës punëtore; autoritetin e ligjit si një mjet për të shtypur proletariatin; shkollën si një mjet për të shtypur klasën punëtore. Por në fund u bë e pamundur. Unë fillova të mbaj një qëndrim dhe t'i kundërshtoja ato. Por u detyrova të njoh se kjo ishte e pamundur deri sa të kisha një njohuri të qartë të pikave të diskutueshme. Dhe kështu fillova të hetoj burimet nga të cilat ata nxjerrin këtë supozuar mençuri. Unë studiova libër pas libri, pamflet pas pamfleti. Nga ajo kohë, diskutimet tona në punë shpesh ishin shumë të nxehta. Unë u kundërshtua, nga dita në ditë më i informuar se kundërshtarët e mi për njohuritë e tyre, deri sa një ditë ata përdorën armën më të lehtë për të marrë mendimin: terror dhe dhunë. Disa nga folësit e krahëve të kundërta më detyruan të largohesha menjëherë nga ndërtesa ose të rrëshqesha nga shkallët. Sepse isha vetëm dhe rezistenca dukej pa shpresë, unë preferova, i pasur nga një përvojë, të ndiqja këshillat e mëparshme. Unë u largova i mbushur me mospërfillje, por në të njëjtën kohë aq i nxehtur sa që do të ishte e pamundur për mua të ktheja shpinën nga e gjithë kjo punë. Jo, pas valës së parë të zemërimit, vendosmëria ime fitoi sërish. Jam detyruar të shkoj të punoj në një ndërtesë tjetër pavarësisht përvojës sime. Në këtë vendim u forcova nga varfëria e cila, disa javë më vonë, pasi kisha shpenzuar pak nga ajo që kisha ruajtur nga rrobat e mia, më kapi në krahë të pa zemra. Unë duhej të kthehesha nëse doja apo jo. Një histori e vjetër u përsërit dhe përfundoi shumë më njësoj si herën e parë. Jam përpjekur me shpirtin tim të brendshëm: janë këta njerëz njerëzorë, të përshtatshëm për një komb të madh? Një pyetje e dhimbshme; sepse nëse përgjigjja është pozitive, lufta për kombësinë time bëhet e vërtetë e pa vlerë për vështirësitë dhe sakrificat që ne duhet të bëjmë për të mirën e

të tjerëve. Në këto ditë të mendimit dhe të mendimit, unë u ndjeva i shqetësuar nga masat e atyre që nuk i shërbenin më popullit të tyre dhe i pashë ato të rriteshin në madhësinë e një ushtrie të rrezikshme. Me çfarë ndjenja të ndryshuar unë tani i shihja kolonat e pafundme të një demonstrate masive të punëtorëve vinez që ndodhi një ditë ndërsa ata marshuan përpara katër krahëve! Për rreth dy orë isha ulur atje duke parë me frymë të shkurtër dragonin gjigant njerëzor që kalonte ngadalë. Në ankth të shtypur, unë në fund e la vendndodhjen dhe u nisa për në shtëpi. Në një dyqan cigaresh në rrugë pashë Arbeiter-Zeitung, organin qendror të vjetrit Austrian Social Democracy. Ajo ishte e disponueshme në një kafene të lirë, ku unë shpesh shkoja për të lexuar gazeta; por deri atëherë nuk isha mundur të bëja që të kaloja më shumë se dy minuta në atë faqe të mjerë, e cila tonin e tërë më prekte si një lloj i ashpërsisë moral. Depresuar nga demonstrata, u shtyva nga një zë i brendshëm për të blerë fletën dhe për ta lexuar atë me kujdes. Në mbrëmje e bëra këtë, duke mbajtur nën kontroll zemërimin që më ngrihej nga koha në kohë ndaj kësaj zgjidhjeje të përqendruar të gënjeshtreve. Më shumë se çdo literaturë teorike, leximi im i përditshëm i shtypit social demokratik më lejoi të studioja natyrën e brendshme të këtyre proceseve të mendimit. Për sa ndryshim ka midis frazave të shkëlqyera për lirinë, bukurinë dhe dinjitetin në letërsinë teorike, i cili është i mbushur me fjalë të çuditshme që duken se shprehin më të thellë dhe më të çuditshme të njohurive, morali i shëmtuar i njerëzimit - i shkruar me një gël që vjen me një siguri profetike - dhe shtypi i përditshëm i dhunshëm, i cili nuk i shmanget asnjë shëmtisë, përdor të gjitha mjetet e shpifjes, duke mashtruar me një virtuozyzet që do të rrëmbente shtyllat e hekurit, të gjitha në emër të kësaj ungjillë të një njerëzimi të ri. Një është i drejtuar të gjithë të paditurve të mesëm, jo për të përmendur klasat e larta, të edukuara, 'klasat', tjetri për masat.

Për mua, zhytja në letërsinë dhe shtypin e kësaj doktrine dhe organizate do të thoshte të gjeja rrugën përsëri tek njerëzit e mi. Cili ishte për mua një liqen i papërballueshëm u bë burim i një dashurie më të madhe se kurrë më parë. Vetëm një i çmendur mund të shohë punën e këtij poetësh të shëmtuar dhe të dënojë viktimën. Sa më i pavarur që u bëva në vitet e ardhshme aq më i qartë u bë perspektiva ime, kështu që njohja ime e arsyeve të brendshme të sukseseve të Social Demokratëve. Tani kuptova rëndësinë e kërkesës brutale që të lexoja vetëm gazeta të kuqe, të shkoja vetëm në takime të kuqe, të lexoja vetëm libra të kuqe, etj. Me qartësi plastike pashë para syve rezultatin e pashmangshëm të kësaj doktrine të mosdurimit. Psikja e masave të mëdha nuk është e ndjeshme ndaj asgjëje që është gjysmë e dëgjuar dhe e dobët. Si gruaja, e cila gjendja psikike e saj është më pak e detyruar nga arsye abstrakte se sa nga një dëshirë e pafundme emocionale për një forcë që do të plotësojë natyrën e saj, dhe e cila, kështu, do të dorëzohej më mirë ndaj një burri të fortë se sa ndaj një të dobëti, ashtu edhe masat e dashurojnë një komandant më shumë se një kërkues dhe ndihen më të kënaqur me një doktrinë që nuk toleron asgjë tjetër përveç vetes, se sa me dhënien e lirisë liberaliste me të cilën, në rregull, ata mund të bëjnë pak dhe janë të prirur të ndihen të braktisur. Ata janë të njëjtën gjë të paditur për terrorin e tyre shpirtëror të pa turpshëm dhe abuzimin e tyre të çmendur të lirisë njerëzore, sepse ata e kanë të pamundur të dyshojnë për çmendurinë e brendshme të tërë doktrinës. Të vetmen gjë që ata shohin është forca e padrejtësisë dhe brutaliteti i manifestimeve të saj të kalkuluara, të cilat ata gjithmonë nënshtrohen në fund. Nëse Demokracia Sociale është e kundërshtuar nga një doktrinë më shumë të vërtetës, por i njëjtë brutaliteti i metodave, e fundit do të fitojë,

edhe pse kjo mund të kërkojë luftën më të ashpër. Para se të kalonin dy vjet, teoritë dhe teknikat teknike të demokracisë sociale ishin të qarta për mua. Unë kuptova terrorin shpirtëror të famshëm që kjo lëvizje ushtron, veçanërisht mbi borgjezinë, e cila nuk është as moralisht as mendërisht e barabartë me këto sulme; në një shenjë të caktuar ajo lëshon një rrjedhë të vërtetë të gënjeshtreve dhe shpifjeve kundër çdo armiku që i duket më i rrezikshëm, derisa nervat e personave të sulmuar të shpërthejnë dhe, vetëm për të rimarrë paqe, ata sakrifikojnë individin e urrejtur. Sidoqoftë, të paditurit nuk marrin paqe. Lojërat fillojnë sërish dhe përsëriten përsëri dhe përsëri derisa frikë nga qeni i çmendur rezulton në paralizë të shtypjes. Ngase Social Demokratët e dinë më mirë vlerën e forcës nga përvoja e tyre, ata sulmojnë më dhunshëm ata në të cilët ata vërejnë ndonjë nga kjo substancë e rrallë. Në të kundërt, ata lavdërojnë çdo dobësi në anën tjetër, shpesh me kujdes, shpesh fuqishëm, në varësi të cilësisë reale ose supozuar të inteligjencës së tij. Ata frikësohen nga një geni i pafuqishëm, pa shpinë, më pak se nga një natyrë e fuqishme e inteligjencës së moderuar. Por me entuziazmin më të madh ata lavdërojnë të dobët në mendje dhe forcë. Ata dinë si të krijojnë iluzionin se kjo është mënyra e vetme për të ruajtur paqe, dhe në të njëjtën kohë, me heshtjen por me qetësi, ata e marrin një pozitë pas tjetrës, ndonjëherë me shantazh të qetë, ndonjëherë me vjedhje të vërtetë, në momente kur vëmendja e përgjithshme është e drejtuar në çështje të tjera, dhe nuk dëshiron të jetë e shqetësuar, ose e konsideron çështjen shumë të vogël për të ngritur një zhurmë, kështu duke irrituar sërish kundërshtarin e egër. Kjo taktikë bazohet në një kalkulim të saktë të të gjitha dobësive njerëzore, dhe rezultati i saj do të çojë në sukses me afërsisht siguri matematikore përveçse pala kundërshtare mëson të luftojë gazin helmues me gazin helmues. Në detyrën tonë është të informojmë të gjithë të dobët se kjo është një çështje e të qenit apo jo. Unë kam arritur një kuptim të barabartë të rëndësisë së terrorit fizik ndaj individit dhe masave. Këtu, gjithashtu, efekti psikologjik mund të llogaritet. with precision. Terrori në vendin e punës, në fabrikë, në sallën e takimeve dhe në

rezultatet e demonstratave masive do të jenë të suksesshme nëse nuk i kundërvihet terrorit të tyre të dhunshëm. Në këtë rast, sigurisht, partia do të bëjë një vrasje të gjallë; edhe pse ajo ka urdhëruar që të gjithë autoritetet shtetërore të injorohen, ajo do të bëjë një thirrje të ulët për të njëjtën autoritet dhe në shumicën e rasteve do të arrijë qëllimin e saj në mes të gjithë paqartësive: ajo do të gjejë një idiot të lartë që, në shpresën e imbecilit të urdhërimit të armiqve të vdekur për ngjarje të mëvonshme, do të ndihmojë këtë sëmundje botërore të shkatërrojë kundërshtarin e saj. Të gjithë ata që e dinë shpirtin e një populli, jo nga librat, por nga jeta. Përse ndërsa në radhët e mbështetësve të tyre fitore e arritur duket si triumf i drejtësisë së çështjes së tyre, armiku i humbur në shumicën e rasteve dëshpërohet nga suksesi i çdo rezistence të mëtijshme. Sa më i njohur që bëhesha, veçanërisht me metodat e terrorit fizik, aq më i butë bëhesha ndaj të gjitha mijëra njerëzve që u nënshtroan atij. Çfarë më bën më të përlulur ndaj asaj periudhe të vuajtjes është se ajo vetëm më dha mbrapa njerëzit e mi, më mësoi të dalloj viktimat nga ata që i mashtruan. Rezultatet e kësaj mashtrimi mund të quhen vetëm viktima. Përndryshe, nëse do të përpiqesha të vizatoja disa imazhe nga jeta, duke përshkruar esencën e këtyre "klasave të ulëta", imazhi im nuk do të ishte i plotë pa garancinë se në këto gropë kam gjetur edhe pika të ndritshme në formën e një dëshire të rrallë për sakrificë, të një shoqërie të singertë, të një gëzimi të mahnitshëm dhe të një rezerve modeste, veçanërisht midis punëtorëve më të vjetër. Edhe pse këto virtyte po zhduken gradualisht në gjeneratën më të re, qoftë edhe për shkak të ndikimeve të përgjithshme të qytetit të madh, ishin shumë, madje edhe midis të rinjve, të

cilët gjaku i shëndetshëm arriti të dominonte hiletë e jetës. Në përgjithësi, edhe pse ata kanë një aktivitet politik të mirë, shpesh të dëmshëm, njerëzit e mirë u bashkuan me armiqtë e vdekshëm të kombësisë sonë, duke ndihmuar në forcimin e rradhëve të tyre, arsyeja ishte se ata nuk kuptuan as nuk mundën të kuptonin bazën e re të doktrinës, dhe se askush tjetër nuk u shqetësua për ta, dhe në fund që kushtet shoqërore ishin më të këqija se çdo dëshirë e kundërt që mund të ishte prezente. Pëllumbësia e cila i shtyu ata më herët ose më vonë në kampin e Demokracisë Sociale. Në të vërtetë, pasi në innumerable raste borgjezia ka kundërshtuar në mënyrën më të shëmtuar dhe më të shëmtuar kërkesat që ishin të justifikuar nga këndvështrimi universal njerëzor, shpesh pa fituar asnjë fitim nga kjo sjellje, edhe punëtori më i vetërespektuar u shty nga organizata e sindikatës në aktivitet politik. Miliona punëtorë, jam i sigurt, filluan si armiq të Partisë Demokratike në zemrën e tyre më të thellë, por rezistenca e tyre u tejkalua në një mënyrë që ishte shpesh e papërshtatshme; kjo është, kur partitë borgjeze adoptuan një qëndrim armiqësor ndaj çdo kërkesë të karakterit social. Të gjitha përpjekjet për të përmirësuar kushtet e punës, për të vendosur pajisje të sigurisë në makineri, për të ndaluar punësimin e fëmijëve dhe për të mbrojtur gruan, të paktën gjatë muajve kur ajo mbante nën gji të ardhmen e komtarit kombëtar, kontribuan për të shtyrë masat në rrjetën e Demokracisë Sociale e cila me gëzim rrëmbeu çdo rast të tillë të turpshëm. Në këtë drejtim, burgjezia jonë politike nuk mund të bëjë kurrë të mirën e saj, sepse duke refuzuar të gjitha përpjekjet për të hequr dorë nga abuzimet shoqërore, ata u mbushën me urrejtje dhe u duk se i justifikuan madje edhe pretendimet e armiqve të përjetshëm të të gjithë kombit, në të cilën u tha se vetëm Partia Demokratike Sociale përfaqësonte interesat e punëtorëve. Kështu, në fillim, ata krijuan bazën moral të ekzistencës reale të sindikatave të punës, organizata që ka qenë gjithmonë më e efektshme në mbrojtjen e partisë

politike. Në vitet e mia, unë kam marrë një pozicion në lidhje me marrëveshjet tregtare. Ngase i konsideroja si një pjesë të pandashme të Partisë Demokratike Sociale si e tillë, vendimi im ishte i menjëhershëm dhe i gabuar. Unë e refuzova atë pa gënjeshtër. Dhe në këtë pyetje kaq të rëndësishme, si në shumë të tjera, fati vetë u bë mësimdhënësi im. Rezultati ishte një kundërshtim i gjykimit tim të parë. Për të dyzetat e mia, unë kisha mësuar të dalloja midis një unioni si një mjet për të mbrojtur të drejtat e përgjithshme shoqërore të punëtorëve dhe për të arritur kushte më të mira jetese për të si individ, dhe unionin e sindikatave si një mjet i partisë në luftën politike të klasave. Fakti që Social-Demokracia kuptoi rëndësinë e madhe të lëvizjes së sindikatave i siguroi asaj këtë instrument dhe kështu suksesin; fakti që borgjezia nuk e dinte këtë i kushtoi pozicionin politik. Ata mendonin se mund të ndalnin një zhvillim logjik me një 'rrëzim' të papërshtatshëm, por në fakt ata vetëm e detyruan atë në kanale logjike. Për të quajtur lëvizjen e sindikatave në vetvete antipatriotike është e pamundur dhe e rreme. Më shumë e kundërta është e vërtetë. Nëse aktiviteti i sindikatave tenton dhe arrin të përmirësojë fatin e një klase që është një nga mbështetësit themelore të kombit, puna e saj nuk është vetëm anti-patriotike ose e rreme, por 'kombëtare' në kuptimin më të mirë të fjalës. Për këtë arsye, kjo ndihmon në krijimin e premisave shoqërore pa të cilat një arsim i përgjithshëm kombëtar nuk mund të imagjinohet. Ajo fiton më shumë meritë duke eliminuar kancerin shoqëror, duke sulmuar infeksionet intelektuale dhe fizike, dhe kështu duke kontribuar në shëndetin e përgjithshëm të trupit politik. Kështu, pyetja e nevojshmërisë së tyre është e tepërt. Interesat e përgjithshme kundër gjirit dhe padrejtësisë së individit; sepse ruajtja e besnikërisë dhe besimit në grupin social është aq shumë në interes të një kombi sa ruajtja e shëndetit të njerëzve. Të dyja këto

janë seriozisht të rrezikuara nga punëdhënësit e papërshtatshëm që nuk e konsiderojnë veten pjesë të komunitetit kombëtar si tërësi. Nga efektet e tmerrshme të xhelozisë ose dhunës së tyre rrjedhin evila të thella për të ardhmen. Për të eliminuar shkaqet e këtij zhvillimi është të bëhet një shërbim për vendin dhe në asnjë mënyrë kundër. Askush të mos thotë se çdo individ është i lirë të nxjerrë konkluzionet nga një padrejtësi e vërtetë ose supozuar; në fjalë të tjera, të lëshojë punën. No! Kjo është boksi i hijeve dhe duhet të konsiderohet si një përpjekje për të tërhequr vëmendjen. Edhe eliminimi i kushteve të këqija, të pasociale shërben interesat e kombit ose jo. Nëse ndodh, lufta kundër tyre duhet të zhvillohet me armë që ofrojnë shpresë për sukses. Në këtë rast, punëtori individual nuk është kurrë në gjendje të mbrojë veten kundër fuqisë së madhe industrialiste, sepse në këto raste nuk mund të jetë e drejta më e lartë që e rrëzon (nëse kjo do të njihej, e gjithë lufta do të mbaronte për mungesë të arsyes) - jo, ajo që vlen këtu është fuqia më e lartë. Në të kundërt, vetëm ndjenja e drejtësisë do të sillte luftën në një përfundim të drejtë, ose më saktë, lufta nuk do të kishte ndodhur kurrë. Jo, nëse trajtimi jo shoqëror ose i papërshtatshëm i njerëzve kërkon rezistencë, kjo luftë, sa kohë që nuk janë krijuar autoritete ligjore gjyqësore për eliminimin e këtyre evilitëve, mund të vendoset vetëm nga një fuqi më e lartë. Dhe kjo e bën të qartë se fuqia e punëdhënësit të përqendruar në një person mund të kundërshtohet vetëm nga masa e punëtorëve të bashkuar në një person, nëse në mënyrë të parakohshme nuk do të hiqen dorë nga mundësia e një fitoreje. Thus, organizimi i sindikatave të punës mund të çojë në forcimin e idesë shoqërore në ndikimin e

saj praktik në jetën e përditshme, dhe kështu në eliminimin e irritantëve që janë të rëndësishëm për jetën e përditshme. constantly giving cause for dissatisfaction and complaints. Nëse kjo nuk është e vërtetë, është në një masë të madhe faji i atyre që kanë qenë në gjendje të vendosin pengesa në rrugën e çdo rregullimi ligjor të jetës shoqërore ose të ndalojnë atë përmes ndikimit politik. Proportionately as the political bourgeoisie did not understand, or rather did not want to understand, the importance of trade-union organization, and resisted it, the Social Democrats took possession of the contested movement. Thus, largpamësisht ajo krijoi një bazë të fortë që në disa raste kritike ka qëndruar kur të gjitha mbështetës të tjerë kanë dështuar. Në këtë mënyrë, qëllimi i brendshëm u shua gradualisht, duke lënë vend për qëllime të reja. Nuk u ndaluan kurrë nga Social Demokratët të kufizonin lëvizjen që ata kështu e kaptuan në detyrën e saj origjinale. Jo, kjo ishte larg nga qëllimi i tyre. Në disa dekada, armët për mbrojtjen e të drejtave sociale të njeriut, në duart e tyre të përvojë, ishin bërë një mjet për shkatërrimin e ekonomisë kombëtare. Dhe ata nuk u ndalën aspak nga interesat e punëtorëve. Për në politikë, si në fusha të tjera, përdorimi i presionit ekonomik gjithmonë lejon shantazh, sa kohë që është e pranishme e paprekshmëria e nevojshme nga ana e njërës anë, dhe durimi i mjaftueshëm i lopëve nga ana tjetër. Në këtë rast kjo ishte e vërtetë për të dy anët. Nga viti në vit ajo ishte futur më shumë në sferën e politikës demokratike sociale dhe në fund nuk kishte asnjë përdorim tjetër përveçse si një mburojë në luftën e klasave. Ai synonte të shkatërronte të gjitha bazat ekonomike të ndërtuara me shumë punë nga rrënojat e vazhdueshme, kështu, me lehtësi, pas heqjes së saj. Në mënyrë të

vazhdueshme më pak vëmendje u kushtua për të mbrojtur nevojat reale të klasës punëtore, dhe në fund e drejta politike e bëri të papërshtatshme të hiqej nga ndëshkimi i mjerimit social ose kulturor i masave të gjera, sepse ndryshe rrezikohej që masat e kënaqur me dëshirat e tyre nuk mund të përdoreshin më përjetësisht si trupa shokore të butë. Këto zhvillime u panë me kaq frikë dhe frikë të errët sa në fund ata e refuzuan çdo përmirësim të vërtetë social nga dorë, dhe e sulmuan atë me vendosmëri më të madhe. Dhe ata kurrë nuk ishin në gjendje të gjenin një shpjegim për një linjë të sjelljes që dukej kaq e pa shpjegueshme. Përmes rritjes së kërkesave, ata e bënë plotësimin e tyre të mundshëm të dukej aq trivial dhe i pa rëndësishëm sa që ishin në gjendje të thonë gjithmonë masave se ata po bënë asgjë tjetër veçse një përpjekje diabolike për të dobësuar, nëse është e mundur në fakt për të paralizuar, forcën e sulmit të klasës punëtore në mënyrën më të lirë, me këtë kënaqësi të shëmtuar të të drejtave më elementare. Në kushtet e kapacitetit të vogël të mendimit të masave të mëdha, ne nuk duhet të jemi të befásuar nga suksesi i këtyre metodave. Kampi borgjez ishte i indinjuar ndaj kësaj insinceriteti të dukshëm të taktikave demokratike sociale, por nuk nxori nga kjo asnjë përfundim me rastin e veprimeve të tyre. Në këtë drejtim, frika e Social Demokratëve për të ngritur vërtet klasën punëtore nga thellësia e mjerimit kulturor dhe shoqëror duhet të ketë frymëzuar përpjekjet më të mëdha, duke i rrëmbyer gradualisht armën nga duart e avokatëve të luftës së klasave. Sidoqoftë, kjo nuk u bë. Në vend të sulmit dhe marrjes së pozitës së armikut, borgjezia preferoi të shtyhej deri në mur dhe në fund kishte nevojë për tërheqje të plotë të papërshtatshme, të cilat mbetën pa efekt sepse erdhën shumë vonë, dhe,

më tej, ishin të lehtë për refuzuar sepse ishin tepër të vogla. Thus. Në fakt, gjithçka mbeti si më parë, përveçse mosmarrëveshja ishte më e madhe. Si një yll i rrezikshëm i uraganit, 'sindikata e lirë' u vendos, edhe atëherë, mbi horizontin politik dhe ekzistencën e individit. Ajo ishte një nga instrumentet më të frikshme të terrorit kundër sigurisë dhe pavarësisë së ekonomisë kombëtare, stabilitetit të shtetit dhe lirisë personale. Dhe kjo ishte arsyeja pse e bëri konceptin e demokracisë një frazë të shëmtuar dhe të shëmtuar, dhe e mbajti vëllazërinë për një shaka të përjetshme në fjalët: "Nëse nuk do të jesh shoku ynë, do të të shtyjme në kokë-një, dy, tre!" Dhe kështu e njoha këtë mik të njerëzimit. Në vitet e kaluara, këndvështrimi im u zgjerua dhe u thellua, por nuk kam pasur nevojë ta ndryshoj. Sa më shumë njohuri që kam mbledhur në karakterin e jashtëm të Demokracisë Sociale, aq më shumë kam dëshirë të kuptoj thelbin e brendshëm të kësaj doktrine. Partia zyrtare nuk kishte shumë përdorim për këtë qëllim. Në sajë të çështjeve ekonomike, pretendimet dhe provat e tij janë të rreme; në sajë të qëllimeve politike, ai gënjen. Më tej, unë u mërzita e mërzitur nga fjalori i çuditshëm i gërryer dhe stili në të cilin ishte shkruar. Me një shprehje të madhe të fjalëve, të pa qarta në përmbajtje ose të pa kuptueshme në kuptim, ata ecin një rrjedhë pafund të fjalëve të pretenduara si të qeshura ashtu edhe në realitet janë të pa kuptueshme. Vetëm bohemët e metropoleve tona të dekadencës mund të ndihen të shtëpisë në këtë labirint të arsyetimit dhe të nxjerrin një 'përvojë të brendshme' nga kjo grumbull i lëndëve të vjetra të letërsisë dadaiste, mbështetur nga modestia proverbiale e një pjese të popullit tonë që gjithmonë vërejnë një mençuri të thellë në atë që është më e pakuptimta për ta personalisht. Por, duke balancuar të vërtetën teorike dhe absurditetin e kësaj doktrine me realitetin e fenomenit, unë gradualisht e kam fituar një pamje të qartë. of its intrinsic will. Në këto kohë isha i rrethuar nga një paragjykim i zyrtë dhe frikë e shëmtuar. Then pashë para meje një doktrinë, e përbërë nga egoizmi dhe urrejtje, e cila mund të çojë në fitore sipas ligjeve matematikore, por në këtë mënyrë duhet të mbysë njerëzimin.

[illegible]

Nuk ishte deri në vitin e tetëmbëdhjetë ose të nëntëmbëdhjetë që fillova të ndeshja fjalën 'Jew,' me ndonjë frekuencë, pjesërisht në lidhje me diskutime politike. Kjo më mbushi me një ndjenjë të lehtë të mospëlqyer, dhe nuk mund të largohem nga një ndjenjë e keqe që gjithmonë më kaplonte kur ndodhte një debat fetar në praninë time. Në atë kohë nuk mendoja asgjë tjetër për pyetjen. Në Linz kishte pak hebrenj. Në rrjedhën e shekujve pamja e tyre e jashtme ishte bërë evropiane dhe kishte marrë një pamje njerëzore; në fakt, unë i kisha marrë ata për gjermanë. Kjo absurditet nuk më erdhi në mendje sepse nuk pashë asnjë veçori dalluese përveç fesë së çuditshme. Fakti që ata, siç besoja, ishin persekutuar për këtë arsye shpesh e ktheu mospërfilljen time për komentet e këqija për ta në frikë. Thus far nuk kam dyshuar aspak ekzistencën e një opozite të organizuar kundër hebrenjve. Pastaj erdha në Vjenë. Preokupuar nga e shumta e impresionit tim në fushën e arkitekturës, i shtypur nga vështirësia e fatit tim, unë në fillim nuk kisha asnjë ide për shtresën e brendshme të njerëzve në këtë qytet të madh. Ndonëse në ato ditë Vjena kishte gati dyqind mijë hebrenj midis dy milion banorëve të saj, nuk i pashë ata. Në disa javë të para sytë dhe ndjesitë e mia nuk ishin të barabarta me rrjedhën e vlerave dhe ideve. Jo derisa qetësia gradualisht u kthye dhe imazhi i shqetësuar filloi të bëhej i qartë që unë u rrotullova më shumë në botën time të re, dhe pastaj ndër të tjera u përballa me pyetjen e krishterë. Nuk mund të them se mënyra se si u njoha me ta më bëri të ndihem veçanërisht i kënaqur. Për mua, hebreu ishte ende i karakterizuar vetëm nga feja e tij, dhe kështu, në bazë të tolerancës njerëzore, mbajta refuzimin tim të sulmeve fetare në këtë rast si në të tjerët. Kështu, toni, veçanërisht ai i shtypit anti-hebre të Vienës, më dukej i papërshtatshëm për traditën kulturore të një vendi të madh. Unë isha i shtyrë

nga kujtimi i disa ngjarjeve në Mesjetë, që nuk duhej të kisha dashur t'i shikoja të përsëriteshin. Në rastin e gazetave të përmendura, që nuk gëzonin një reputacion të mirë (arsyen për këtë, në atë kohë, unë vetë nuk e dija saktësisht), i konsiderova ato më shumë si produkte të zemërimit dhe inatit sesa si rezultate të një qëndrimi të arsyeshëm, edhe pse ndoshta të gabuar. Unë u forcua në këtë opinion nga ajo që më dukej më e ndershme se si gazetatat e vërteta të mëdha iu përgjigjën të gjitha këtyre sulmeve, ose, që më dukej më e lavdërueshme, nuk i përmendën ato; në të vërtetë, i vranë ato thjesht me heshtje. Unë lexova me zell të ashtuquajturin shtyp botëror (Neue Freie Presse, Wiener Tageblatt, etj.) dhe u mahnita nga gjerësia e asaj që ata ofruan lexuesve të tyre dhe objektiviteti i artikujve individualë. Unë e respektova tonin e ekzaltuar, edhe pse flamboyanca e stilit shpesh më shkaktonte mospërshtatje të brendshme, ose madje më bëri të ndihem i mërzitur. Por kjo mund të jetë për shkak të ritmit të jetës në të gjithë metropolin. Ngaqë në ato ditë e pasë Vjenën në këtë dritë, mendoja se isha i justifikuar të pranoja këtë shpjegim të im si një arsye të vlefshme. Por ajo që më mërzitte shpesh ishte mënyra e papërshtatshme me të cilën kjo media i bëri favor gjykatës. Në Hofburg nuk kishte asnjë ngjarje që nuk u raportua tek lexuesit me shpërthime entuziasmi ose me emocione të mërzitshme, dhe gjithë kjo punë, veçanërisht kur ishte duke u përballur me "mbretin më të mençur të të gjitha kohërave", më kujtoi rreth e rrotull thirrjen e një zogjtë që është duke u bërë i dashur. Për mua e gjithë kjo dukej artificiale. Në sytë e mi ishte një njollë e demokracisë liberale. Për të marrë favoret e këtij gjykate dhe në këto forma të turpshme ishte të sakrifikosh dinjitetin e kombit. Kjo ishte hijja e parë që e errësoi marrëdhënien time intelektuale me shtypin 'të madh' vienez. Si gjithmonë, e ndjek me zell të madh ngjarjet në Gjermani, duke

mos marrë parasysh nëse janë politike apo kulturore. Me krenari dhe admirim, e kam krahasuar rritjen e Reich me zhdukjen e shtetit Austriak. Nëse ngjarjet në fushën e politikës së jashtme më mbushën, në përgjithësi, me një gëzim të papërshekrueshëm, aspektet më pak të kënaqshme të jetës së brendshme shpesh nxitën ankth dhe mërzitje. Lufta që atëherë ishte duke u zhvilluar kundër Uilliam II nuk u prit me mirëkuptim nga unë. Unë e konsiderova atë jo vetëm si Mbretin Gjerman, por së pari dhe më së pari si krijuesin e një flote gjermane. Kushtet e fjalimit të imponuara mbi Kaiserin nga Reichstag më mërzitën shumë sepse ato vinin nga një burim që në mendimin tim nuk kishte asnjë këmbë për të qëndruar, pasi këta analfabetë parlamentarë në një seancë të vetme gërryen më shumë gënjeshtër se sa një dinasti e tërë e perandorive, duke përfshirë edhe numrat më të dobët, mund të kishte bërë kurrë në cente. Unë isha i mërzitur se në një shtet ku çdo idiot jo vetëm pretendonte të kishte të drejtën për të kritikuar, por iu dha një vend në Reichstag dhe u lëshua mbi vendin si një 'ligjvënës', njeriu që mbante fronin perandorak duhej të merrte 'përkujtime' nga klubi më i madh i gërshtëreve të të gjitha kohërave. Por isha edhe më i mërzitur që e njëjta shtyp vieneze që i bënte më shumë nderime të gjithë zogjve të çmendur në shtëpi dhe që fluturoi në konvulsione të gëzimit nëse ai e rrëshqiti me fat qafën, duhej të shprehte kritikën e saj të mbretit gjerman me supozuar shqetësim, por, si më dukej mua, me një masë të keqe të fshehur. Sigurisht që nuk kishte asnjë qëllim të ndërhynte me kushtet brenda Gjermanisë - oh, jo, Zoti e ndaloftë - por duke vendosur gishtin e tij në këto plagë në mënyrën më të mirë, ai po i plotësonte detyrën e imponuar nga fryma e aleancës reciproke, dhe, anasjelltas, po i plotësonte kërkesat e vërtetimit të gazetarisë, etj. Dhe tani po i vendoste këto gishta në plagë me gjithë zemër. Në këto raste gjaku më erdhi në kokë. Kjo më bëri pak nga pak të shikoja me më shumë kujdes shtypin e madh.

Dhe në një rast të tillë u detyrova të pranoj se një nga gazetat anti-semitike, Deutsches Volksblatt, sillet më mirë. Një gjë tjetër që më bëri nervoz ishte kulti i urrejtjes për Francën që shtypi i madh, madje edhe atëherë, e mbajti. Një njeri nuk mund të mos ndihej i turpshëm që të ishte gjerman kur pa këto himne të ëmbla të lavdërimit për 'kombësinë e madhe kulturore.' Kjo e turpshme e puthjeve të këmbëve të Francës më shumë se një herë më ka detyruar të hedh një nga këto 'gazeta botërore'. Dhe në këto raste unë shpesh e shtyja Volksblatt, i cili, me të vërtetë, më dukej shumë më i shëmtuar, por në këto çështje pak më i shijshëm. Unë nuk isha dakord me tonin e ashpër anti-Semite, por nganjëherë lexoja argumente që më jepnin ushqime për të menduar. Në të gjitha rastet, këto raste më njohën me njeriun dhe lëvizjen që në ato ditë drejtonte fatin e Vjenës: Dr. Karl Lueger i dhe Partia Sociale Kristiane. Kur erdha në Vjenë, isha mikpritës i tyre të dy. Në sytë e mi, njeriu dhe lëvizja dukej 'reaksioniste'. Por, ndjenja ime e zakonshme e drejtësisë më detyronte të ndryshoja këtë gjykim në përputhje me mundësinë që kisha për të njohur njeriun dhe punën e tij; dhe gradualisht gjykimi im i drejtë u kthye në admirim të pa fshehur. Sot, më shumë se kurrë, e konsideroj këtë njeri si kryetarin më të mirë gjerman të të gjitha kohërave. Sa shumë parime themelore të mia u rrëzuan nga ky ndryshim në qëndrimin tim ndaj lëvizjes shoqërore krishtere! Kështu, mendimet e mia në lidhje me anti-semitizmin u dorëzuan me kalimin e kohës, dhe kjo ishte rrevolucioni më i madh i të gjitha. Kjo më kushtoi më shumë luftëra shpirtërore të brendshme, dhe vetëm pas muajve të betejës midis mendjes dhe ndjenjave, mendja ime filloi të dilte fitimtare. Dy vjet më vonë, ndjenjat e mia kishin pasuar arsyen time, dhe që nga ajo kohë u bë mbrojtësi më i besueshëm dhe mbrojtësi i saj. Në kohën e kësaj beteje të ashpër midis arsimit shpirtëror dhe mendjes së ftohtë, arsimi vizual

i rrugëve të Vjenës kishte kryer shërbime të paçmueshme. Një kohë erdhi kur unë nuk e shëtisa më me sy të mbyllur qytetin e madh, si në ditët e para; tani me sy të hapur pashë jo vetëm ndërtesat por edhe njerëzit. Një herë, ndërsa po shëtisja nëpër Qytetin e Brendshëm, papritmas u përballa me një shfaqje në një kaftan të zi dhe me flokë të zeza. A ishin hebrenj? ishte mendimi im i parë. Sepse, të jesh i sigurt, ata nuk kishin parë gjë të tillë në Linz. Unë e vëzhgova njeriun me habi dhe me kujdes, por sa më gjatë që e vëzhgova këtë fytyrë të huaj, duke e stërvitur për veçori, aq më shumë e kuptova se pyetja ime e parë kishte një formë të re: A është gjerman? Si gjithmonë në këto raste, tani fillova të përpiqesha të hiqja dorë nga dyshimi im me libra. Për disa halle bleu pamfletin e parë anti-hebre të jetës sime. Për fat të keq, ata të gjithë u bazuan në supozimin se në thelb lexuesi e dinte ose e kuptonte në një masë të caktuar pyetjen e hebrenjve. Përveç kësaj, toni për shumicën e pjesëve ishte i tillë që edhe një herë më u shfaqën dyshime, pjesërisht për shkak të argumenteve të rënda dhe të pabesueshme shkencore që mbështesnin tezën. Unë u përsërita për javë të tëra, një herë madje edhe për muaj. Tërë kjo më dukej aq monstruoze, akuza aq pafundësisht e pafund, sa që, i tronditur nga frika se po bëja padrejtësi, u bëva sërish i ankthshëm dhe i pasigurtë. Por unë nuk mund të dyshoja më shumë se objektet e mia të studimit nuk ishin gjermanë të një feje të veçantë, por njerëz në vetvete; sepse që kur fillova të merrja njohuri për këtë çështje dhe të njihja hebrenjtë, Vjena më dukej në një dritë tjetër se më parë. Kudo që shkoja, fillova të shihja hebrenjtë, dhe sa më shumë i shihja, aq më qartë i dalloja në sytë e mi nga pjesa

tjetër e njerëzimit. Kështu, veçanërisht qyteti i brendshëm dhe qarqet në veri të Kanalit Danub ishin të mbushura me njerëz që sot e kësaj dite nuk i njohim. Dhe çdo dyshim që mund të kisha mbetur ende u zhduk përfundimisht nga qëndrimi i një pjese të hebrenjve vetë. Midis tyre kishte një lëvizje të madhe, shumë të gjerë në Vjenë, e cila u shfaq qartë në konfirmimin e karakterit nacional të hebrenjve: kjo ishte lëvizja e Zionit. Kjo dukej të ishte e sigurt, sikur vetëm një pjesë e hebrenjve e mbështetën këtë pikëpamje, ndërsa shumicën e madhe e dënoi dhe e refuzoi ashpër këtë formulim. Por kur u ekzaminuan më ngushtë, kjo pamje shpërtheu në një vakum të pakëndshëm të preteksteve të paraqitur për arsye të thjeshta të shpejtësie, jo për të thënë gënjeshtër. Përse të ashtuquajturit liberalë hebrenj nuk i refuzuan sionistët si jo hebrenj, por vetëm si hebrenj me një mënyrë të papraktikshme, ndoshta edhe të rrezikshme, për të deklaruar publikisht hebrenjtë e tyre. Në thelb ata mbetën të pandryshuar nga një copë. Në një kohë të shkurtër kjo luftë e dukshme midis Zionit dhe hebrenjve liberalë më mërzi; sepse ishte e rreme në tërësi dhe e bazuar në gënjeshtër dhe e shkurtër në përputhje me lartësinë dhe pastërtinë morale që këta njerëz gjithmonë pretendojnë. Të jesh i pastër, moralisht dhe çdo gjë tjetër, është një gjë e vetme. Nga pamja e tyre e jashtme mund të kuptosh se këto nuk ishin të dashuruar me ujin, dhe, për fatin tënd, shpesh e dinit me sy të mbyllur. Pas kësaj shpesh më bëhej e rëndë në stomak nga erërat e këtyre veshjeve të qaftanit. Përveç kësaj, ishin veshjet e tyre të pa pastra dhe pamja e tyre e përgjithshme e pa heroike. Kjo mund të quhet e bukur, por u bë e shëmtuar pozitivisht kur, përveç shëmtisë fizike, zbulove edhe shëmtinë morale të këtyre "të zgjedhurve". Në një kohë të shkurtër u bë më i mendueshëm se kurrë nga njohja e ngadaltë që po fitoj për llojin e aktivitetit që bëjnë hebrenjtë në disa fusha. A ka pasur ndonjë formë të urrejtjes apo të mosmarrëveshjes, veçanërisht në rastin e përdorimit të jetës kulturore, pa të paktën një

hebre të përfshirë në të? Nëse prerë edhe me kujdes në një abses të tillë, ju keni gjetur, si një maggot në një trup të kalbur, shpesh i çuditur nga drita e papritur-një kike! Në sytë e mi, ajo që duhej të ishte e rëndë kundër hebrenjve ishte kur u njoha me aktivitetin e tyre në gazetari, art, letërsi dhe teatër. Të gjitha këto arsye të papërshtatshme ndihmuan pak ose asgjë. Mjafton të shikosh një baner, të studiosh emrat e njerëzve pas asaj që ata reklamuan, për të të bërë të vështirë për një kohë të gjatë të vije. Kjo ishte një epidemi, një epidemi shpirtërore, më e keqe se vdekja e zezë e lashtë, dhe njerëzit ishin duke u infektuar me të! Nuk ka nevojë të thuhet se sa më i ulët të jetë niveli intelektual i njerit nga këta prodhues të artit, aq më i pafund do të jetë fertiliteti i tij, dhe i çmenduri përfundon si një separator mbeturinash, duke e lëshuar atë që ka në fytyrën e njerëzimit. Dhe mbani mend se nuk ka kufizim në numrin e tyre; mbani mend se për një Goethe natyra mund të rrotullojë në botë dhjetë mijë nga këta shkrimtarë që helmojnë shpirtrat e njerëzve si transmetues të sëmundjeve të shëmtuara, në njerëzit e tyre. Kjo ishte e tmerrshme, por jo e papërshtatshme, që pikërisht hebreu, në numra të mëdhenj, dukej se ishte zgjedhur nga natyra për këtë thirrje të turpshme. Kjo është arsyeja pse hebrenjtë quhen "populli i zgjedhur"? Tani fillova të hulumtoj me kujdes emrat e të gjitha krijuesve të produkteve të papërshtatshme në jetën artistike publike. Rezultati ishte më pak i favorshëm për qëndrimin tim të mëparshëm ndaj hebrenjve. Pavarësisht se si mund të rezistojë mendimi im, mendimi im u detyrua të nxjerrte përfundimet e tij. Fakti se nëntë të nëntë të gjithë plehrave letrare, plehrave artistike dhe plehrave të teatrit mund të vendosen në llogarinë e një popullsie që përbëhej nga hardhi njëqind për qind e të gjithë banorëve të vendit, nuk mund të fshihej; ishte e vërtetë e thjeshtë. Dhe tani fillova të shoh 'shtypin botëror' nga kjo pikëpamje.

Dhe sa më thellë që e zhyta, aq më shumë u shfaq qëllimi i mëparshëm i admirimit tim. Stili u bë më i padurueshëm; nuk munda të mos e injoroja përmbajtjen si e papërshtatshme dhe banale; objektiviteti i shpjegimit tani më dukej më shumë i ngjashëm me gënjeshtria sesa me të vërtetën e sinqertë; dhe shkrimtarët ishin-hebrenj. Të shohësh një mijë gjëra që më parë i kam parë me vështirësi, tani më tërhoqi vëmendja, dhe të tjera, që më parë më kishin dhënë ushqim për mendime, tani mësova t'i kap dhe t'i kuptoj. Tani e pashë qëndrimin liberal të kësaj gazetarie në një dritë tjetër; tingulli i ëmbël me të cilin ajo i përgjigjej sulmeve dhe metoda e saj për t'i vrarë ato me heshtje tani më u shfaq si një mashtrim aq i zgjuar sa edhe i rrezikshëm; rrëshqitjet e tyre të çuditshme të kritikave teatrale ishin gjithmonë të drejtuara drejt shkrimtarëve hebrenj, dhe mospëlqimi i tyre kurrë nuk goditi askënd tjetër përveç gjermanëve. The gentle pin-tricks against William II revealed its methods by their persistency, and so did its commendation of French culture and civilization. Kjo e fundit më tërhoqi si një e turpshme e shëmtuar, dhe në gjuhë dëgjova aksentet e një populli të huaj; kuptimi i të gjitha gjërave ishte aq i qartë kundër Gjermanisë sa që kjo mund të ishte vetëm e qëllimshme. Por kush kishte interes për këtë? A ishte kjo e gjitha një rastësi? gradualisht u bë e pasigurtë. Zhvillimi u përshpejtua nga njohuritë që kam fituar në një numër të tjerë çështjesh. Jam duke folur për një vizion të përgjithshëm të 1. etikës dhe moralit që u shfaq hapur nga një pjesë e madhe e hebrenjve, dhe aplikimi praktik i të cilit mund të shihet. Këtu sërish rrugët ofruan një mësim objekt të një lloji që ishte shpesh pozitivisht i keq. Raporti i hebrenjve me prostitucionin dhe, më shumë, me trafikun e sklleverve të bardhë mund të studiohet në Vjenë si ndoshta në asnjë qytet tjetër të Evropës Perëndimore, me përjashtim të mundshëm të portit jugor francez. Nëse

ecën natën nëpër rrugët dhe rrugicat e Leopoldstadt në çdo hap do të vëzhgojesh veprime që mbetën të fshehura nga shumicën e popullsisë gjermane derisa lufta u dha ushtarëve në frontin lindor mundësinë për të parë gjëra të ngjashme, ose më saktë, i detyroi ata të parën. Kur kështu për herë të parë e njoha hebrenjtë si të ftohtin, të papërmbajtur dhe të kalkulueshëm drejtor të këtij trafiku të shëmtuar të krimit në plehra të qytetit të madh, një ftohje e ftohtë u rrotullua në shpinë. Por pastaj një flakë u ndez brenda meje. Unë nuk e shmang më diskutimin e pyetjes së hebrenjve; jo, tani e kërkoja atë. Dhe kur mësova të kërkoja hebrenjtë në të gjitha degët e jetës kulturore dhe artistike dhe manifestimet e saj të ndryshme, e gjeta atë në një vend ku nuk prisja ta gjeja. Kur e njoha hebrenjtë si udhëheqës të demokracisë sociale, xhamat ranë nga sytë e mi. Një betejë e gjatë shpirtërore kishte sjellë përfundimin e saj. Në marrëdhëniet e mia të përditshme me kolegët e mi, unë vëreja një adaptim mahnitës me të cilin ata adoptuan qëndrime të ndryshme në të njëjtën pyetje, shpesh brenda një intervali të disa ditëve, shpesh brenda vetëm disa orësh. Për mua ishte e vështirë të kuptoja se si njerëzit që, kur flisnin vetëm, kishin mendime të arsyeshme, papritur i humbën ato sa herë që ishin nën ndikimin e masave. Ndonjëherë mjaftonte për të bërë një person të dëshpëruar. Kur, pas orëve të debatit, isha i bindur se tani përfundimisht e kishte thyer akullnajat ose e kishte sqaruar një absurditet, dhe po filloja të gëzohesha për suksesin tim, ditën tjetër në mërzitje, duhej të filloja sërish; ishte e pamundur. Si një pendë e përjetshme, mendimet e tyre dukej se rrotulloheshin përsëri dhe përsëri në të njëjtën e papërgjegjshmëri. Këto gjëra i kuptova: se ata ishin të pakënaqur me fatin e tyre dhe mallkonin fatin që shpesh i godiste aq rëndë; se ata urrenin punonjësit që u dukej si gjyqtarët

pa zemër të fatit; se ata mallkonin autoritetet që i shihnin si shtigjet e fundit të jetës. Por ajo që pashmangshmërisht mbeti e papranueshme ishte urrejtja e pafund që ata i shtuan vetes, duke e injoruar madhështinë e tyre, duke e njollosur historinë e tyre dhe duke i tërhequr njerëzit e tyre të mëdhenj në plehra Kjo luftë kundër specieve të tyre, kundër fisit të tyre, kundër atdheut të tyre, ishte aq e pakuptimtë sa edhe e pakuptimtë. Ajo ishte e pa natyrshme Mund të shëroheshin përkohësisht nga kjo sëmundje, por vetëm për disa ditë ose në shumicën e rasteve javë. Nëse më vonë takoni atë që mendoni se e keni konvertuar, ai ishte i njëjtë si më parë. Ai ishte kthyer në gjendjen e tij të vjetër jo natyrore. Unë gradualisht u njoha se shtypi social demokrat drejtohej kryesisht nga Jews; megjithatë nuk i atribuojë asnjë rëndësi të veçantë kësaj rrethanë, pasi kushtet ishin ekzaktësisht të njëjta në të gjitha gazetat. Por një fakt dukej i dukshëm: nuk kishte asnjë shkrim me Jews që mund të konsiderohej si i vërtetë kombëtar sipas arsimimit tim dhe mënyrës sime të mendimit. Unë e mbajta veten dhe u përpoqa të lexoja këtë lloj prodhimi të shtypit marksist, por reaksioni im u bë aq i pafund sa që unë dëshiroja të njihesha më mirë me njerëzit që prodhonin këto mbledhje të shëmtuara. Nga botuesi deri te ata ishin të gjithë hebrenj. Unë mora të gjitha pamfletet e Social-Demokratëve që mund të kisha në dorë dhe kërkova emrat e autorëve të tyre: Jews. Unë shënova emrat e udhëheqësve; me këtë rast, shumica e tyre ishin edhe anëtarë të "popullit të shtypur", qoftë myslimanë apo jo. Ajo ishte gjithmonë ajo

pamje e tmerrshme. Emrat e Austerlitzes, Davids, Adlers, Ellenbogens, etj., do të mbeten gjithmonë të gdhendur në kujtesën time. Një gjë më ishte bërë e shtrenjtë: partia me të cilën unë kisha luftuar më të dhunshmen për muaj ishte, sa i përket udhëheqjes, gati ekskluzivisht në duart e një populli të huaj; sepse, për t'u gëzuar në mënyrë të thellë dhe të lumtur, unë në fund kisha arritur në përfundimin se hebrenjtë nuk ishin gjermanë. Tani e kuptova plotësisht se kush ishte mashtrimi i popullit tonë. Një vit i vetëm i jetës sime në Vjenë kishte mjaftuar për të më mbushur me bindjen se asnjë punëtor nuk mund të ishte aq i zellshëm sa të mos i nënshtrohej në fund njohurive më të mira dhe shpjegimeve më të mira. Në mënyrë të ngadaltë isha bërë ekspert në doktrinën e tyre dhe e përdora si një armë në betejën për bindjen time të thellë. Përparimi pothuajse gjithmonë më ka favorizuar. Nëse vetëm me sakrificën më të madhe në kohë dhe durim mund të shpëtoheshin masat e mëdha. Por një hebre kurrë nuk mund të ndahej nga mendimet e tij. Në atë kohë isha ende i ri sa të provoja të bëja të qartë absurditetin e tyre; në rrethin tim të vogël fola me gojë të skuqur dhe me zë të ulët, duke menduar se do të kisha sukses të bindja ata se absurditeti i tyre marksist ishte i dëmshëm; por ajo që kisha arritur shpesh ishte e kundërta. Sikur të ishte sikur njohja e tyre e shtuar e efekteve shkatërruese të teorive demokratike sociale dhe rezultateve të tyre vetëm e forcoi vendosmërinë e tyre. Sa më shumë që u përplasa me ta, aq më mirë e kuptova dialektin e tyre. Fillimisht ata u mbështetën në injorancën e kundërshtarit të tyre, dhe pastaj, kur nuk kishte më rrugëdalje, ata vetëm u shfaqën të injorantët. Nëse kjo nuk ndihmoi, ata pretenduan se nuk e kuptonin, ose, nëse u kërkoi, ata shpejt e ndryshuan temën, duke cituar arsye të qarta,

Nëse e riformulojmë, ishin tre kuptime. Kur u përpoqët të sulmoni një nga këta apostuj, doli një spërkatje e ngjashme me jelly që u nda dhe u rrjedh nëpër gishtat tuaj, por në të njëjtën kohë u bashkua sërish. Por nëse e godite një nga këta shërbëtorë me një goditje kaq të rëndësishme sa që, duke u vërejtur nga audienca, ai nuk mund të mos pajtohej, dhe nëse besojë se kjo të kishte çuar të paktën një hap përpara, surpriza jote ishte e madhe ditën tjetër. Juda nuk kishte asnjë kujtim të vogël të ditës së mëparshme, ai rrëfente të njëjtën gënjeshtëri të vjetër sikur asgjë nuk kishte ndodhur, dhe, nëse i bëhej një thirrje e ashpër, i shkaktonte habi; ai nuk mund të kujtonte asgjë, përveç se ai kishte provuar saktësinë e pretendimeve të tij të mëparshme. Ndonjherë isha i befasuar. Nuk e dija se çfarë të isha më i habitur: agility e tyre e gjuhës apo virtuositeti i tyre në gënjeshtër. gradualisht i urrej. Kjo kishte vetëm një anë të mirë: në masën sa u shfaqën udhëheqësit e vërtetë ose të paktën shpërndarësit e demokracisë sociale në sytë e mi, dashuria ime për popullin tim u rrit pashmangshëm. Përse, në sytë e mjeteve diabolike të këtyre mashtruesve, kush mund të dënojë viktimat e pa fat? Sa e vështirë ishte, madje edhe për mua, të bëja më të mirën nga kjo race e mashtruesve dialektikë! Dhe sa i padobishëm ishte ky sukses në marrëdhëniet me njerëzit që e rrotullohen të vërtetën në gojën tënde, që pa asnjë grimcë të sikletit e heqin fjalën që kanë thënë, dhe në të njëjtën minutë e marrin atë për vete. No. Sa më shumë që u njoha me hebrenjtë, aq më shumë u bëra i durueshëm ndaj punëtorit. Në sytë e mi, faji më i madh nuk ishte më me të, por me të gjithë ata që nuk e konsideruan të ishte e vlefshme të merrte ndonjë përpjekje për të bërë mëshirë për të, me drejtësinë e hekurt që i jepte djalit të popullit atë që i takonte, dhe duke e vendosur mashtruesin dhe korruptuesit kundër murit.

[illegible]

më e madhe e rrënimit shpirtëror që kam kaluar ndonjëherë. Unë kisha lënë të isha një kozmopolit me këmbë të dobët dhe isha bërë anti-Semite. Një herë tjetër-dhe kjo ishte hera e fundit-mendime të frikshme, të shtypura më erdhën në thellësi të ankthit. Kur gjatë gjithë historisë njerëzore e kam hulumtuar aktivitetin e popullit të Izraelit, papritmas më lindi pyetja e frikshme nëse fatin e pashmangshëm, ndoshta për arsye të panjohura për ne të varfërit, nuk e dëshironte me një vendosmëri të përhershme dhe të pandryshueshme fitoren e fundit të kësaj pak kombi. Mund të ishte e mundur që toka ishte premtuar si shpërblim për këtë popull që jeton vetëm për këtë tokë? A kemi të drejtë objektive për të luftuar për ruajtjen tonë, apo kjo justifikohet vetëm brenda nesh? Sikur unë më tej zhyta në mësimet e Marksizmit dhe kështu në qartësi të qetë i nënshtrova veprat e popullit të Izraelit për vëzhgim, fatin e vet e dha atij përgjigjen. The Jewish Doctrine of Marxism refuzon the Aristocratic Principle of Nature and replaces the eternal privilege of power and strength by the mass of numbers and their dead weight. Thus ajo mohon vlerën e personalitetit në njeri, kundërshton rëndësinë e kombësisë dhe racës, dhe kështu i merr njeriut premisën e ekzistencës dhe kulturës së tij. Si një bazë e universit, kjo doktrinë do të sillte fundin e çdo rend që mund të jetë mendërisht i kuptueshëm për njeriun. Dhe pasi, në këtë më të madhin nga të gjitha organizmat e njohura, rezultati i zbatimit të një ligji të tillë mund të jetë vetëm kaosi, në Tokë mund të jetë vetëm shkatërrimi për banorët e kësaj planeti. Nëse, me ndihmën e besimit të tij

marksist, hebrenjtë do të fitojnë mbi popujt e tjerë të botës, fronti i tij do të jetë lule mortore e njerëzimit dhe kjo planet do të lëvizë nëpër ethe pa njerëz, siç bëri mijëra vjet më parë. Në natyrën e përsosur, çdo

gjë që i duhet kujt do Në raste të talentit të jashtëzakonshëm, një njeri nuk duhet të angazhohet në aktivitetin politik publik para moshës tridhjetë vjeçare. Ai nuk duhet të bëjë këtë, sepse deri tani, si rregull, ai është angazhuar në formësimin e një platforme të përgjithshme, mbi të cilën ai pastaj ecën për të analizuar problemet politike të ndryshme dhe në fund vendos pozicionin e tij për to. Në fund të fundit, vetëm pasi ai ka fituar një filozofi themelore, dhe rrjedhimisht një qëndrim të fortë në problemet e veçanta të ditës, ai është, të paktën, i pjekur mjaftueshëm për të marrë pjesë në udhëheqjen politike të publikut të përgjithshëm. Në të kundërt ai rrezikon të ndryshojë pozicionin e tij të mëparshëm në çështje themelore, ose, kundër njohurive dhe kuptimit të tij më të mirë, të rrotullohet rreth një qëndrimi që arsyeja dhe bindja e kanë larguar që në kohë. Në rastin e parë kjo është më e shëmtuar për të personalisht, sepse, përveç paqëndrueshmërisë së tij, ai nuk mund të presë me të drejtë besimin e ndjekësve të tij që të ndjekin atë me të njëjtën qëndrueshmëri të papërkulshme si më parë; për ata që udhëhiqen nga ai, nga ana tjetër, një kthim i tillë nga ana e udhëheqësit nënkupton paqartësinë dhe jo rrallë një ndjenjë turpi ndaj atyre që ata më parë i kundërshtonin. Në rastin e dytë, ndodh e kundërta e asaj që, veçanërisht sot, shpesh na e kundërshton: në rastin e fundit, udhëheqësi nuk është i interesuar për atë që thotë, dhe ndjekësit e tij nuk janë të interesuar për atë që thotë. Ndërsa ai vetë ka dhënë dorë nga çdo ide për të luftuar seriozisht për zbulimin e tij

politik (një njeri nuk vdes për diçka që ai vetë nuk beson), kërkesat e tij për mbështetësit e tij bëhen më të mëdha dhe më të papërmbajtura derisa ai përfundon duke sakrifikuar edhe pjesën e fundit të udhëheqjes dhe duke u bërë një "politikan; në të tjera fjalë, lloji i njeriut i cili është i bindur vetëm për mungesën e bindjeve, të kombinuar me arrogancën e sulmit dhe një art i gënjeshtërs, shpesh i zhvilluar deri në pikën e plotë të papërmbajtjes. Nëse për fat të keq të njerëzve të mirë, një karakter i tillë hyn në parlament, ne duhet të kuptojmë menjëherë se esenca e politikës së tij nga tani do të përbëhet nga asgjë tjetër përveç një beteje heroike për të mbajtur përherë në duar shishen e tij të ujit për veten dhe familjen e tij. Sa më shumë që gruaja dhe fëmijët e tij varen nga ajo, aq më shumë do të luftojë për mandatin e tij. Kjo vetëm do ta bëjë çdo njeri tjetër me instikte politike armikun e tij personal; në çdo lëvizje të re ai do të ndjejë fillimin e mundshëm të fundit të tij, dhe në çdo njeri të madhësisë së tij rrezikun që e kërcënon atë përmes atij njeriu. Unë do të kem më shumë për të thënë për këtë lloj i sëmundjes parlamentare. Edhe një njeri i trezetave do të ketë shumë për të mësuar gjatë jetës së tij, por kjo do të jetë vetëm për të plotësuar dhe për të mbushur kuadrin që i është dhënë nga filozofia që ai ka bazuar. Kur ai mëson, mësimi i tij nuk do të duhet të jetë një ripërsëritje e parimeve, por një studim shtesë, dhe mbështetësve të tij nuk do t'u duhet të shtyjnë ndjenjën e shtypjes që ata kanë qenë deri më tani të rremë nga ai.

Në të kundërt: rritja organike e dukshme e udhëheqësit do t'i japë kënaqësinë, sepse kur ai mëson, ai vetëm do të thellojë filozofinë e tyre. Dhe kjo do të jetë në sytë e tyre një provë për saktësinë e mendimeve që kanë mbajtur deri më tani. Një udhëheqës i tillë duhet të largohet nga platforma e tij e përgjithshme. Në këtë rast ai duhet të tërhiqet, të paktën, nga çdo aktivitet politik tjetër publik. Sepse, pasi në çështjet themelore të njohurive ai ka rënë një herë në gabim, ka mundësi që kjo të ndodhë edhe një herë. Dhe në asnjë rast nuk mban të drejtën të vazhdojë të pretendojë, jo më të kërkojë besimin e bashkëqytetarëve të tij. Sa pak konsiderohet sot e tilla ndershmëri është dëshmuar nga degjenerimi i përgjithshëm i rrablës që bashkëkohësisht ndjehen të justifikuar në 'të hyjnë në politikë.' Ndoshta njëri prej tyre është i përshtatshëm për këtë. Unë kisha shmangur me kujdes çdo paraqitje publike, megjithëse mendoj se unë kam studiuar politikën më shumë se shumë burra të tjerë. Në grupet më të vogla fola për gjërat që më lëviznin ose më tërhiqnin. Kjo folje në rrethin e veriut kishte shumë pika të mira: mësova të flas më pak, por të njoh njerëzit me mendimet dhe kundërshtimet e tyre që shpesh ishin aq primitive. Dhe unë u trajnova vetë, pa humbur kohën dhe mundësinë për të vazhduar edukimin tim. Sigurisht që nuk ka vend tjetër në Gjermani ku kjo mundësi është aq e favorshme sa në Vjenë. Në atë kohë, mendimi politik i përgjithshëm në monarkinë e vjetër danubiane ishte më i gjerë dhe më i plotë se në Gjermaninë e vjetër, duke përfshirë pjesë të Prusisë, Hamburgut dhe bregdetit të Detit Verior, në të njëjtën kohë. Në këtë rast, sigurisht, unë kuptoj, nën emrin "Austria", atë pjesë të madhe të Perandorisë Habsburge që, si pasojë e vendosjes së saj gjermane, jo vetëm ishte historia e formimit të këtij shteti, por popullsia e saj, më tej, demonstroi ekskluzivisht atë forcë që për kaq shumë shekuj ishte në gjendje t'i jepte këtij strukture, aq

artificiale në kuptimin politik, jetën e brendshme kulturore. Në këtë mënyrë, ekzistenca dhe e ardhmja e këtij shteti u varën gjithnjë e më shumë nga ruajtja e kësaj qelize bërthamore të Perandorisë. Nëse territoret e lashta trashëgimtare ishin zemra e Perandorisë, duke shtyrë vazhdimisht gjak të ri në rrjedhën e jetës politike dhe kulturore, Vjena ishte truri dhe dëshira në një. Vetëm pamja e saj e jashtme justifikoi një person duke i atribuar kësaj qyteti pushtetin për të mbretëruar si një mbretëreshë bashkuese midis një grumbullimi të tillë të popujve, kështu që me shkëlqimin e bukurisë së saj na bëri të harrojmë simptomat e këqija të moshës në strukturë si një tërësi. Edhe pse Perandoria mund të rrëzohet dhe të rrëzohet nën betejat e gjakut të kombeve të ndryshme, jashtëqitësit, veçanërisht gjermanët, panë vetëm mbajtjen e bukur të kësaj qyteti. Kjo e bëri mashtruesin të dukej më i madh sepse në atë kohë Vjena dukej të ishte angazhuar në atë që ishte ndoshta e fundit dhe më e madhe e saj e dukshme ringjallje. Në qeverisjen e një kryetari të vërtetë të nderuar, rezidenca e lashtë e Emperorëve të vjetrit u kthye njëherë e më shumë në një rini të çuditshme. Nëse e fundit e madhe gjermane e lindur në radhët e njerëzve që kishin kolonizuar Ostmark nuk ishte zyrtarisht e numëruar midis të ashtuquajturave "shtetas"; por si kryetar i Vjenës, kësaj kryeqyteti dhe rezidencës mbretërore, Dr. Lueger i bëri një arritje të mahnitshme pas tjetrës në të gjitha fushat e politikës ekonomike dhe kulturore të qytetit, duke forcuar zemrën e të gjithë Perandorisë, dhe duke u bërë një shtetas më i madh se të gjithë të ashtuquajturit "diplomatë" të kohës. Nëse bashkimi i kombeve i quajtur "Austria" në fund u shkatërrua, kjo nuk i heq aspak nga aftësia politike e gjermanëve në ish Ostmark, por ishte rezultati i domosdoshëm i pamundësisë për të mbajtur përherë një shtet prej pesëdhjetë milionë njerëzve të ndryshëm me një popullsi prej dhjetë milionë njerëzish, pa u krijuar në kohë disa kushte të qarta. Idetë e gjermanëve austro-hungarezë ishin më shumë se të bukura. grandiose. Ai

gjithmonë ishte i njohur për të jetuar në një mbretëri të madhe dhe kurrë nuk kishte humbur ndjenjën e detyrave të lidhura me të. Ai ishte i vetmi në këtë shtet që, përtej kufijve të ngushtë të tokave të fronit, ende shihte kufijtë e Reich; madje, kur fatin e ndau përfundimisht nga vendi i tij i lindjes, ai vazhdoi të përpiqej të përfundonte detyrën gjigante dhe të mbronte për popullin gjerman atë që ata e kishin marrë nga Lindja në betejat e pafundme. Në këtë lidhje duhet të mbani mend se kjo duhej të bëhej me energji të ndarë; sepse zemra dhe kujtimi i më të mirëve kurrë nuk u ndalën të ndiheshin për vendin e përbashkët amë, dhe vetëm një pjesë e mbetur mbeti për atdheun. Horizonti i marrëdhënieve gjermane-austriake ishte gjerman ndaj vetvetes. Ai shpesh i përfshiu marrëdhëniet ekonomike të tij me të gjithë Perandorinë e shumëformuar. Në duart e tij ishin gati të gjitha ndërmarrjet e mëdha të biznesit; personeli drejtues, teknik dhe zyrtar, ishte në masë të madhe i siguruar nga ai. Ai ishte gjithashtu në krye të tregtisë së jashtme në sajë të mos vendosjes së duart e hebrenjve në këtë fushë, të cilën ata gjithmonë e kanë marrë për vete. Politikisht, ai vetëm mbajti shtetin së bashku. Ushtria e vetme e shtyu atë larg kufijve të ngushtë të atdheut të tij. Një rekrut gjerman-austriak mund të bashkohet me një regjiment gjerman, por regjimenti vetë mund të jetë në Hungari, Austri ose Galici. Korpusi i oficerëve ishte ende gjerman, zyrtarët më të lartë kryesisht. Në fund, arti dhe shkenca ishin gjermane. Nga plehrat e zhvillimit më të ri artistik, që një komb i zi mund të kishte prodhuar, vetëm gjermanët kishin dhe shpërndanë një qëndrim të vërtetë artistik. Në muzikë, arkitekturë, statuja dhe pikturë, Vjena ishte burim i furnizimit të gjithë monarkisë së dyfishtë në një sasi të pafundme, pa u dukur kurrë të mbarojë. Në fund, gjermanët drejtuan të gjithë politikën e jashtme, nëse nuk i përjashtojmë disa hungarezë.

Dhe megjithatë çdo përpjekje për të ruajtur këtë perandori ishte e padobishme, sepse premisa më themelore ishte e munguar. Për shtetin austrian të nacionaliteteve kishte vetëm një mundësi për të kapërcyer forcat e trungut të kombeve të veçanta. Edhe shteti ishte qeverisur nga qendra dhe ishte organizuar brenda në të njëjtat rrugë. ose ishte e pamundur. Në disa momente të ndriçuara kjo njohuri u zhduk mbi autoritetin 'supreme'. Por si rregull u harrua shpejt ose u vendos në raft si e vështirë për t'u zbatuar. Çdo ide për një organizim më të federativ të Perandorisë ishte e destinuar të dështonte për shkak të mungesës së një germe politike të fortë të fuqisë së lartë. Kjo u shtua nga kushtet e brendshme të shtetit austro-hungarez, që ishin të ndryshme në thelb nga Perandoria Gjermane e Bismarkut. Në Gjermani ishte vetëm një çështje e tejkalimit të kushteve politike, pasi gjithmonë kishte një bazë kulturore të përbashkët. Më së pari, Rajhi, përveç disa copëzave të vogla të huaj, i përfshiu anëtarët e vetëm një populli. Në Austri ishte e kundërta. Këtu provincat individuale, përveç Hungarisë, nuk kishin asnjë kujtesë politike të madhërisë së tyre, ose ishte zhdukur nga uji i kohës, ose së paku ishte e paqartë dhe e mbuluar. Në periudhën kur u zhvillua parimi i nacionalitetit, megjithatë, në provincat e ndryshme u ngritën forca kombëtare, dhe për t'i kundërshtuar ato ishte gjithnjë e më e vështirë, pasi në pjesën e fundit të monarkisë filluan të formoheshin shtete kombëtare të cilat popullatat, racisht të barabarta ose të lidhura me ndarjet kombëtare austriane, tani mund të ushtrojnë një forcë më të madhe tërheqjeje se sa, përkundrazi, ishte e mundur për gjermanët austrianë. Edhe Vjena nuk mund të durojë përjetësisht këtë betejë. Me zhvillimin e Budapestit në një qytet të madh, ajo për herë të parë kishte një rival të cilit i duhej jo më të mbajë të bashkuar të gjithë monarkinë, por më shumë të forconte një pjesë të saj. Në një kohë të shkurtër Praga do të ndiqte shembullin e saj, pastaj Lemberg, Laibach, etj. Me rritjen e këtyre qyteteve të mëparshme provinciale në kryeqytetet kombëtare të

provincave të veçanta, u formuan qendra për jetën kulturore më shumë ose më pak të pavarur në këto provinca. Dhe vetëm atëherë ishin marrë rrënjët shpirtërore dhe thellësia e instinkteve politike-nacionale. Koha ishte e pashmangshme që këto forca dinamike të popujve individualë do të rriten më shumë se forca e interesave të përbashkëta, dhe kjo do të ishte fundi i Austrisë. Nga vdekja e Xhorxh II rruga e këtij zhvillimi ishte qartë e dallueshme. Në pjesën më të madhe kjo shpejtësinë e saj e ndikoi një seri faktorësh që ishin pjesërisht në monarkinë e vet dhe pjesërisht ishin rezultat i pozicionit të momentit të Perandorisë në politikën e jashtme. Nëse fushata për ruajtjen e këtij shteti duhej të merrej dhe të zbatohej me zell, vetëm një politikë e padrejt dhe e përsëritur e centralizimit mund të çonte në qëllimin e dëshiruar. Për më tepër, lidhja e thjeshtë formale duhej të theksohej me krijimin në parim të një gjuhe të vetme zyrtare, dhe administrata duhej të merrte atë mjet teknik pa të cilin një shtet i bashkuar thjesht nuk mund të ekzistojë. Një ndërgjegje e bashkuar shtetërore mund të kultivohet vetëm për një kohë të gjatë nga shkollat dhe arsimi. Kjo nuk ishte e mundur në dhjetë apo dyzet vjet; ishte domosdoshmërisht një çështje e shekujve; sepse në të gjitha çështjet e kolonizimit, durimi mban një rëndësi më të madhe se energjia e momentit. Nuk duhet thënë se administrata dhe drejtimi politik duhet të udhëhiqen me një uniformitet të plotë. Për mua ishte e papërshkrueshme të shihja se pse kjo nuk ndodhi, ose më saktë, pse nuk u bë. Ai që ishte fajtor për këtë mospërputhje ishte i vetëm përgjegjës për rënjen e Perandorisë. E kaluara Austria më shumë se çdo shtet tjetër varej nga madhështia e udhëheqësve të saj. Fondacioni ishte i munguar për një shtet kombëtar, i cili në bazën kombëtare gjithmonë ka forcën e mbijetesës, pavarësisht se sa i dobët mund të jetë udhëheqja si e tillë. një shtet kombëtar homogjen mund të bëhet i pavarur nga inercia natyrore e banorëve të tij dhe nga fuqia e rrjedhur rezistencë,

shpesh të durojnë periudhë të çuditshme të administratës më të keqe ose udhëheqjes pa u shpërbërë pa marrëzi. Në këto kohë shpesh duket sikur nuk ka më jetë në një trup të tillë, sikur është i vdekur dhe i mbytur, por një ditë të bukur trupi i supozuar ngrihet dhe i jep të tjerëve shenja të pabesueshme të forcës së tij të pafundme të jetës. Ndryshe, megjithatë, me një perandori që nuk përbëhet nga popuj të ngjashëm, e mbajtur së bashku jo nga gjaku i përbashkët por nga një fije e përbashkët. Në këtë rast dobësia e udhëheqjes nuk do të shkaktojë një hibernancë të shtetit, por do të zgjojë të gjitha instiktet individuale që janë të pranishme në gjak, por nuk zhvillohen në kohë kur ka një vullnet dominues. Vetëm me një arsim të përbashkët që shtrihet përtej kufijve, me traditën e përbashkët, me interesat e përbashkëta, etj., rreziku mund të zvogëlohet. Kështu, sa më të reja të jenë këto struktura shtetërore, aq më shumë varen nga madhështia e udhëheqjes, dhe nëse janë vepra e ushtarëve të shquar dhe heronjve shpirtërorë, shpesh shpërbëhen menjëherë pas vdekjes së themeluesit të madh të vetëm. Por edhe pas shekujsh këto rreziqe nuk mund të konsiderohen të kapërcyera; ato vetëm flenë, shpesh papritur të zgjohen sa herë që dobësia e udhëheqjes së përbashkët dhe forca e arsimit dhe të gjitha traditat sublime nuk mund të kapërcejnë më shtytjen e urdhërit vital të trivave individuale. Nuk e kuptova këtë është ndoshta gabimi tragjik i shtëpisë Habsburg. Për vetëm njërin prej tyre fati e ngriti sërish lart flakën mbi të ardhmen e vendit të tij, pastaj u shua përjetësisht. Joseph II Roman Emperor of the German nation, saw with fear and trepidation how his House, forced to the outermost corner of the Empire, would one day inevitably vanish in the maelstrom of a Babylon of nations unless at the eleventh hour the omissions of his forefathers were made good. Me forca të jashtëzakonshme ky "miq i njeriut" u përball me neglizhencën e paraardhësve të tij dhe u përpoq të bëhej një njeri i mirë. Nëse atij i ishin dhënë vetëm forty vjet për punën e

tij, dhe nëse pas tij edhe dy breza e kishin vazhduar punën e tij siç e kishte filluar, mrekullia do të kishte qenë e arrirë. Por kur, pas rreth dhjetë vjetësh në frone të veshur në trup dhe shpirt, vdiq, puna e tij u zhyt me të në varr, për të mos zgjuar më dhe për të fjetur përjetësisht në kriptën e Kapuçinëve. Nëse ndjekësit e tij nuk ishin të barabartë me detyrat, as në mendje as në sjellje. Kur drita e parë revolucionare e një periudhe të re shpërtheu në Evropë, Austria gjithashtu filloi të marrë flakë, pak nga pak. Por kur zjarri në fund shpërtheu, flaka u ndez më pak nga arsye sociale apo politike të përgjithshme se sa nga forca dinamike të origjinës kombëtare. Revolucion i vitit 1848 mund të ishte një luftë klasash kudo, por në Austri ishte fillimi i një lufte të re racore. Për të harruar ose për të mos e njohur këtë origjinë dhe duke u vendosur në shërbim të lëvizjes revolucionare, gjermanët e shënuan fatin e tyre. Ata ndihmuan të zgjonin shpirtin e "demokracisë perëndimore", e cila në një kohë të shkurtër rivendosi themelet e ekzistencës së tyre. Me formimin e një organi përfaqësues parlamentar pa u krijuar më parë dhe kristalizuar një gjuhë e përbashkët shtetërore, u vendos themeli për fundin e sundimit gjerman të monarkisë. Nga ky moment shteti i vetëm u humb. Të gjitha që pasuan ishin me të vërtetë zhdukja historike e një perandorie. Të ndiqje këtë proces të shpërbërjes ishte aq e dhimbshme sa edhe e sqaruese. Kjo ekzekutim i një fjalimi historik u krye në detaje në mijëra e mijëra fjalë. Fakti që një pjesë e madhe e popullsisë u zhvendos e pa ndërgjegjeshme nëpër manifestimet e degradimit tregonte vetëm se perënditë kishin urdhëruar shkatërrimin e Austrisë. Nuk do të humbas veten në detaje në këtë pikë, sepse kjo nuk është funksioni i këtij libri.

Unë do të bëj vetëm një vështrim më të hollësishëm të ngjarjeve që janë shkaqet e pandarë të ndarjes së kombeve dhe shteteve, dhe unë do të bëj vetëm një vështrim më të hollësishëm të ngjarjeve që posedojnë rëndësi për kohën tonë, dhe që së fundi kontribuan në sigurimin e themeleve të mendimit tim politik. Në krye të institucioneve që mund të kishin treguar më qartë erozionin e monarkisë austriane, madje edhe për një tregtar që nuk ishte i pajisur me sy të ashpër, ishte një që duhej të kishte pasur parlamentin më të fortë, ose, si quhej në Austri, Reichsrat. Obviously the example of this body had been taken from England, the land of classical 'democracy.' Nga atje u mor e gjithë kjo institucione e bukur dhe u transferua në Vjenë sa më pak të ndryshuar. Në Abgeordnetenhaus dhe Herrenhaus u rivendos zyrtarisht sistemi i dy dhomave angleze. Përveçse shtëpitë ishin pak të ndryshme. Kur Barry ngritën ndërtesat e parlamentit nga uji i Thames, ai u fut në historinë e Perandorisë Britanike dhe nga ajo mori dekorimet për dymbëdhjetëqind niche, konsola dhe kolona të ndërtesës së tij të madhështisë. Thus, në skulpturën dhe pikturën e tyre, Shtëpia e Lordëve dhe Shtëpia e Komuneve u bënë Salla e Famës së vendit. Këtu erdhi edhe vështirësia e parë për Vjenë. Përse kur Hansen, ndërtuesi danez, kishte përfunduar edhe pjesën e fundit të minares në ndërtesën e parlamentit të ri, nuk kishte asgjë që ai mund të përdorte si dekorim përveç borxheve nga antikiteti. Romak dhe &reek shtetas dhe filozofë tani dekorojnë këtë opera të demokracisë perëndimore, dhe në ironi simbolike, quadrigae shkëputen nga njëri-tjetri në të katër drejtimet mbi dy shtëpitë, kështu që duke dhënë shprehjen më të mirë të jashtme të aktiviteteve që ndodhin brenda ndërtesës. 'Nacionaliteti' kishte vetouar glorifikimin e historisë austro-hungareze në këtë vepër si një ofendim dhe provokim, ashtu si në vetë Gjermaninë ishte vetëm nën Luftëtari i Luftës së Dytë

Botërore, i cili u bë i famshëm për vendosjen e një shkrimi në ndërtesën e Reichstagut të Waltit, u bë i famshëm për vendosjen e një shkrimi Kur, ende pa dyzet vjet, e vendosa këmbën time për herë të parë në ndërtesën e madhështore në Franzensring për të marrë pjesë në një seancë të Dhomës së Deputetëve si një vëzhgues dhe dëgjues, u kaplova nga ndjenjat më të çuditshme. Unë gjithmonë e kam urrejtur parlamentin, por jo si institucion në vetvete. Në anën tjetër, si një njeri i lirisë, nuk mund të imagjinoja asnjë mundësi tjetër të qeverisjes, sepse ideja e çdo diktature do të më dukej, në krahasim me qëndrimin tim ndaj shtëpisë së Habsburgut, si një krim kundër lirisë dhe të gjitha arsyeve. Kjo nuk kontribuoi pak në këtë gjë sepse si një djalë i ri, si pasojë e leximit tim të gjerë të gazetave, pa e kuptuar veten, isha i sëmurë me një lloj admirimi për Parlamentin Britanik, nga i cili nuk mund të largohesha lehtë. Në mënyrë të madhe më impresionoi dinjiteti me të cilin e lartë e bëri detyrat e saj atje (siç u përshkrua kaq bukur në shtypin tonë) Mund të ketë një popull më të lartë formë të vetëqeverisjes? Por për këtë arsye isha armiku i parlamentit austro-hungarez. Unë e konsiderova tërë mënyrën e saj të sjelljes të pavlerë. Kjo u shtua më pas: Fati i gjermanëve në shtetin austro-hungarez varej nga pozicioni i tyre në Reichsrat. Përpara futjes së votës universale dhe sekrete, gjermanët kishin pasur një shumicë, megjithëse të papërfillshme, në parlament. Edhe kjo gjendje ishte e pasigurtë, sepse Social Demokratët, me qëndrimin e tyre të pasigurtë në çështjet kombëtare, gjithmonë u kthyen kundër interesave gjermane në çështjet kritike që preknin gjermanët-për të mos i mërzhitur anëtarët e të gjitha kombeve të huaja. Edhe në ato ditë, Demokracia Sociale nuk mund të konsiderohej si një parti gjermane. Dhe me futjen e votës universale, superioriteti gjerman u ndal edhe në një kuptim të thjeshtë numerik. Nuk kishte më pengesa në rrugën e mëtejshme të de-gjermanizimit të vendit.

state. Për këtë arsye, instikti im i vetëmbrojtjes kombëtare më bëri edhe në ato ditë të mos kisha shumë dashuri për një trup përfaqësues në të cilin gjermanët ishin gjithmonë të keqpërfaqësuar më shumë se sa të përfaqësuar. Por këto ishin mangësi që, si shumë të tjera, ishin të atribuueshme jo për gjërat në vetvete, por për shtetin austro-hungarez. Unë ende besoja se nëse një shumicë gjermane do të kthehej në organet përfaqësuese, nuk do të kishte më asnjë arsye për një kundërshtim të parëndësishëm ndaj tyre, meqënëse shteti i vjetër do të vazhdonte të ekzistonte në tërësi. Këto ishin ndjenjat e mia të brendshme kur për herë të parë vendosa këmbë në këto salla aq të shenjta sa ishin ndarë. Për mua, të jem i sigurt, ata ishin të shenjtëruar vetëm nga bukuria e bukur e ndërtesës së madhe. Një mrekulli greke në tokën gjermane! Sa shpejt u bëva i padurueshëm kur pashë komedinë e hidhur që u shfaq nën sytë e mi! Këto qindra përfaqësues popullorë duhej të merrnin një qëndrim në një çështje të rëndësishme ekonomike. Edhe dita e parë ishte mjaft për të më stimuluar të mendoj për javë të tëra. Kjo ishte një gjendje e vërtetë e ulët intelektuale, në sajë të mundësisë për të kuptuar ndonjë nga rrëmuajt e tyre; pasi disa nga zotërinj nuk flisnin gjermanisht, por gjuhët e tyre sllave të lindjes ose më mirë dialektet. Tani kisha rast të dëgjoja me veshët e mi atë që më parë e dija vetëm duke lexuar gazetatat. Një masë e egër e lëvizjes që bërtiti njëherësh në çdo notë të ndryshme, e udhëhequr nga një gjysh i mirë që po përpiqeshte në djersën e ballit të ringjallte dinjitetin e Shtëpisë duke e rrahur me forcë sirenën e tij dhe duke e ndërruar lehtësisht ndëshkimin me këshilla të rënda. Nuk mund të mos qeshja. Pak javë më vonë isha sërish në shtëpi.

Imazhi u ndryshua pa u njohur. Salloni ishte plotësisht bosh. Poshtë ishin të gjithë të fjetur. Disa deputetët ishin në vendet e tyre, duke u ulëritur njëri-tjetrit; njëri ishte 'duke folur.' Një nënkryetar i Kuvendit ishte prezent, duke shikuar në sallë me një mërzitje të dukshme. E para gabime më ndodhi. Nga tani e tutje, kur koha më ofroi edhe më të voglën mundësi, unë kthehesha dhe, me qetësi dhe vëmendje, shikoja çdo pamje që iu paraqit, dëgjoja fjalimet në sa më shumë që ishin të kuptueshme, studioja fytyrat më të zgjuara ose më pak të zgjuara të zgjedhurve të këtij shteti të shëmtuar-dhe pak nga pak formuam idetë tona. Një vit i kësaj vëzhgimi të qetë mjaftoi për të ndryshuar ose eliminuar plotësisht perceptimin tim të mëparshëm për natyrën e kësaj institucioni. Në pozicionin tim më të brendshëm nuk isha më kundër formës së gabuar që kjo ide mori në Austri; jo, tani nuk mund ta pranoja parlamentin si i tillë. Deri atëherë, unë e pashë fatkeqësinë e parlamentit austro-hungarez në mungesën e një shumice gjermane; tani e pashë se shkatërrimi i tij ishte në të gjithë natyrën dhe esencën e institucionit si i tillë. Një seri pyetjesh më erdhi në mendje. Unë fillova të bëhesha i njohur me parimin demokratik të sundimit të shumësisë si themel i tërë institucionit, por nuk i kushtova më pak vëmendje vlerave intelektuale dhe morale të këtyre zotërinjëve, të cilët pretendoheshin të ishin zgjedhësit e kombeve, të cilët ishin të prirur të shërbenin për këtë qëllim. Thus e njoha institucionin dhe përfaqësuesit e tij menjëherë. Në rrjedhën e disa viteve, njohuria ime dhe njohja ime e brendshme formuan një model plastik të fenomenit më të nderuar të kohës moderne: parlamenti. Ai filloi të më impresiononte në një formë që nuk është bërë kurrë e ndryshueshme në mënyrë themelore. Këtu sërish udhëzimi vizual i realitetit praktik më kishte mbrojtur nga t'u shtyrë nga një teori që në pamje të parë dukej tërheqëse për shumë njerëz, por që megjithatë duhet të jetë e regjistruar midis simptomave të degradimit njerëzor.

Demokracia perëndimore e sotme është pararendëse e marksizmit, pa të cilin nuk mund të mendohet. Ajo i siguron kësaj sëmundjeje botërore kulturën në të cilën sëmundja mund të përhapet. Në rastin më ekstrem, parlamentarizmi krijoi një 'monstruoze të rrobave dhe zjarri,' në të cilin, megjithatë, është e tmerrshme të thuash, zjarri 'duket se është djegur tani. Unë duhet të jam shumë mirënjohës fatin që më vendosi këtë pyetje ndërsa isha në Vjenë, sepse e kam frikën se në Gjermani në atë kohë do të kisha gjetur përgjigjen shumë lehtë. Përndryshe, nëse do të kisha takuar këtë absurd institucion të quajtur 'parlament' në Berlin, unë mund të kisha rënë në gënjeshtër e kundërt, dhe jo pa arsye të duket të mirë, të kisha marrë anën e atyre që panë shpëtimin e popullit dhe të Rajhut ekskluzivisht në rritjen e forcës së idesë mbretërore, dhe që megjithatë ishin të huaj dhe të verbër në të njëjtën kohë për kohën dhe njerëzit e përfshirë. Në Austri kjo ishte e pamundur. Këtu nuk ishte aq e lehtë të kaloje nga një gabim në tjetrin. Nëse parlamenti ishte i pavlerë, Habsburgët ishin edhe më të pavlerë-në asnjë rast, më pak. Të refuzosh 'parlamentarizmin' nuk ishte mjaft, pasi pyetja mbeti e hapur: çfarë pastaj? Refuzimi dhe rrëzimi i Reichsrat do të kishte lënë Shtëpinë e Habsburgut si forcën e vetme qeverisëse, një mendim që, veçanërisht për mua, ishte i papranueshëm. Në këtë rast të veçantë, vështirësia më çoi në një vështirësi më të thellë të problemit si i tillë, sesa do të ishte e mundur në vitet e mia të reja. Cili më dha më shumë ushqim për të menduar ishte mungesa e dukshme e përgjegjësisë në një person të vetëm. Parlamenti arriti në një vendim të cilit iu shtuan edhe pasoja të tjera të rënda-askush nuk mban përgjegjësi për këtë, askush nuk mund të jetë i ndërgjegjshëm. Sepse a mund të quhet pranim i përgjegjësisë nëse, pas një katastrofe të paprekur, qeveria e fajshme do të dorëzohet? Apo nëse koalicioni ndryshon, apo madje nëse parlamenti vetë shpërbëhet?

Mund të jetë ndonjëherë një shumicë e lëvizshme njerëzish e përgjegjshme në çdo rast? Jo, nuk është vetë ideja e përgjegjësisë e lidhur me individin? Por a mund të bëhet një individ që drejton një qeveri i përgjegjshëm praktikisht për veprimet e të cilave përgatitja dhe zbatimi duhet të vendoset ekskluzivisht në llogarinë e dëshirës dhe inklinimit të një shumice njerëzish? Apo do të shihet detyra e një udhëheqës shtetëror, jo në lindjen e një ideje krijuese apo plani si i tillë, por më shumë në artin e bërjes së shkëlqimit të projekteve të tij të kuptueshme për një hordhi të lopëve dhe gërshërëve, dhe pastaj të kërkojë miratimin e tyre të mirë? A është kriteri i shtetarit që ai duhet të posedojë artin e bindjes në të njëjtën shkallë si inteligjenca politike në formulimin e politikave të mëdha apo vendimeve? Nëse mos aftësia e një udhëheqësi shfaqet në faktin se ai nuk arrin të fitojë për një ide të caktuar shumicën e një turme të shtyrë së bashku nga ngjarje më ose më pak të këndshme? Po, a ka ndonjëherë kjo bandë kuptuar një ide para se suksesi të deklarojë madhështinë e saj? Jo çdo vepër e çuditshme në këtë botë është një protestë e dukshme e çuditshme kundër inercisë së masës? Dhe çfarë duhet të bëjë shtetari që nuk arrin të fitojë favorin e kësaj mase për planet e tij me mburrje? Ai duhet ta blejë? Apo, në sfond të injorancës së bashkëqytetarëve të tij, ai duhet të tërhiqet nga ekzekutimi i detyrave që ai i ka njohur si nevoja themelore? Ai duhet të japë dorëheqjen apo të qëndrojë në detyrë? Në këtë rast, një njeri i vërtetë karakteri nuk e gjen veten në një konflikt të pashmangshëm midis njohurive dhe ndershmërisë, apo më mirë, ndershmërisë së singertë? Kur është vija ndarëse midis detyrës së tij ndaj publikut dhe detyrës së tij ndaj dinjitetit

të tij personal? Jo të gjithë udhëheqësit e vërtetë duhet të refuzojnë të degradohen në nivelin e një gangsteri politik? Dhe, anasjelltas, nuk duhet të ndihet çdo gangster i çliruar nga politika, pasi është kurrë ai, por një grup i padukshëm, i cili duhet të mbajë përgjegjësinë përfundimtare? Jo, nuk duhet që parimi ynë i shumicëve parlamentare të çojë në shkatërrimin e çdo ideje udhëheqjeje? A beson ndokush se zhvillimi i këtij botë rrjedh nga mendja e mazhorancës dhe jo nga gërshtërit e individëve? Apo dikush pret që të ardhmja të jetë në gjendje të shpëputet nga kjo premisë e kulturës njerëzore? Nuk duket më e domosdoshme sot se kurrë? Në rrëzimin e autoritetit të individit dhe zëvendësimin e tij me numrat e një turmaje momentale, parimi parlamentar i qeverisjes së shumësisë së votave shkel parimin aristokrat të natyrës, megjithëse duhet thënë se kjo është e pamundur të jetë e përcaktuar në dekadencën aktuale të shumicës sonë të lartë. Nëse nuk ka mësuar të mendojë dhe të analizojë pavarësisht, është e vështirë për lexuesin e gazetave hebraike të imagjinojë shkatërrimin që ka shkaktuar kjo institucione moderne e qeverisjes parlamentare. Në radhë të parë dhe më së pari, është shkaku i rrëmujës së pabesueshme të gjithë jetës politike me personazhet më të ulëta, dhe unë them më të ulëtat, të kohës sonë. Siç udhëheqësi i vërtetë do të largohet nga çdo aktivitet politik që nuk përbëhet kryesisht nga arritjet krijuese dhe puna, por nga marrëveshja dhe pazari për të mirën e shumicës, në të njëjtën masë kjo aktivitet do të pëlqehet nga mendja e vogël dhe do të tërheqë atë. Në mënyrë më të qartë, sa më i shëmtuar të jetë njëri nga këta mbretër të sotëm në shpirt dhe aftësi, aq më qartë do të jetë njohja e tij e brendshme e figurës së shëmtuar që po e heq- aq më shumë do të këndojë lavdet e një sistemi që nuk kërkon nga ai forcën dhe njohuritë e një gjigande, por është i kënaqur me artin e një kryetar fshati, preferring in fact this kind of wisdom to that of a Pericles. Dhe ky lloj

nuk duhet të torturojë veten me përgjegjësi për veprimet e tij. Ai është i çliruar plotësisht nga kjo shqetësim, sepse ai e di mirë se, pavarësisht se çfarë do të jetë rezultati i 'përplasjes' së tij 'shtetërore', fundi i tij është shkruar në yjet: një ditë ai do të duhet të lëshojë vendin e tij për një tjetër mendje të ngjashme, sepse është një nga karakteristikat e këtij sistemi të degraduar që numri i madh shtetarëve rritet në përputhje me rënien e madhësisë së individit. Me rritjen e varësisë nga shumicën parlamentare, ajo do të vazhdojë të zvogëlohet pashmangshëm, sepse nga njëra anë mendjet e mëdha do të refuzojnë të jenë skllëvër të idiotëve të papërvojë dhe të madhështuar, dhe nga ana tjetër, anasjelltas, përfaqësuesit e shumicës, kështu që të çmendurisë, urrejnë më shumë se çdo gjë tjetër një mendje të lartë. Për një mbledhje të tillë të mençur të Gotham, është gjithmonë një ngushëllim të dish se ata po udhëhiqen nga një udhëheqës i cili ka inteligjencën në nivelin e atyre që janë aty: kjo do t'i japë çdo personi kënaqësinë e shkëlqimit nga koha në kohë-dhe, mbi të gjitha, nëse Tom mund të jetë i udhëhequr, çfarë do të pengojë Dick dhe Harry nga të kenë edhe ata pjesën e tyre? Kjo shpikje e demokracisë është më e lidhur ngushtë me një cilësi që në kohët e fundit ka rritur të jetë një turp i vërtetë, që është e pavërteta e një pjese të madhe të ashtuquajtur 'udhëheqjes. Sa fat të kesh të jesh në gjendje të fshihesh pas rrobave të një të quajtur shumice në të gjitha vendimet e rëndësishme! Merr një sy njërit nga këta të ndaluar politikë. Sa i paduruar kërkon miratimin e shumicës për çdo masë, për t'u siguruar vetes të gjithë bashkëpunëtorët e nevojshëm, që të mund të hedhë përgjegjësinë në çdo kohë. Dhe kjo është një nga arsyt kryesore pse ky lloj aktiviteti politik është gjithmonë i urreyer dhe i urrejtur për çdo njeri të mirë në zemër dhe kështu kurajoz, ndërsa tërheq të gjitha karakteret e ulëta-dhe kushdo që nuk është i gatshëm të marrë përgjegjësi personale për veprimet e tij, por kërkon një mburojë, është një i çmendur i çmendur. Kur udhëheqësit e një kombi përbëhen nga krijesa të tilla të këqija, rezultatet janë të papritura. will soon be deplorable. Një komb i tillë nuk do të mund të grumbullojë gëzim për asnjë arsye. veprim të vendosur; do të preferojë të pranojë çdo dishonor,

madje edhe më të turpshëmin, se sa të ngrihet në një vendim; sepse nuk ka asnjë njeri që është i gatshëm nga vetvetja të japë jetën dhe kokën e tij për zbatimin e një vendosmërie të papërmbajtur. Sepse ka një gjë që ne nuk duhet të harrojmë kurrë: në këtë, gjithashtu, shumicën nuk mund ta zëvendësojë kurrë njeriun. Ai nuk ishte vetëm një përfaqësues i injorancës, por edhe i hipokrizisë. Dhe as më shumë se njëqind kokë boshe bëjnë një njeri të mençur, një vendim heroik nuk do të lindë nga njëqind gënjeshtarë. Sa më pak të jetë përgjegjësia e udhëheqësit individual, aq më të shumtë do të jenë ata që, pavarësisht nga pozicioni i tyre më i vogël, ndihen të thirrur të vendosin forcat e tyre imortale në shërbim të kombit. Në të vërtetë, ata nuk do të mund të presin radhën e tyre; ata qëndrojnë në një radhë të gjatë, dhe me dhimbje dhe keqardhje llogarisin numrin e atyre që presin para tyre, duke llogaritur gati orën e saktë në të cilën, me të gjitha gjasat, radhën e tyre do të vijë. Kështu, ata presin çdo ndryshim në zyrën që u shfaq para syve, dhe janë të lumtur për çdo skandal që i heq rrobat para tyre. Dhe nëse ndonjë njeri nuk është i gatshëm të lëvizë nga pozita e tij, kjo në sytë e tyre është praktikisht një shkelje e një betimi të shenjtë të solidaritetit. Ata bëhen të ndërgjegjshëm dhe nuk pushojnë derisa të dëmtuari të jetë sërish i rrahur, kështu që vendi i nxehtë publik të kthehet. Dhe, mos u shqetësoni, ai nuk do të kthejë pozicionin aq lehtë. Për sa herë që një nga këto krijesë është detyruar të japë dorëheqjen, ai do të përpiqet menjëherë të shtyjë veten në 'rradhën e pritjes' nëse mos e ndalojnë zërat dhe ulërimat e ngritura nga të tjerët. Në të gjitha këto, rezultati është një rritje e frikshme e punësimit në zyrat dhe pozicionet më të rëndësishme të një shteti, një rezultat që është gjithmonë i dëmshëm, por ndonjëherë pozitivisht katastrofik. Por jo vetëm të papërgatiturit dhe të paditurit do

të ishin viktimat e kësaj ligji, por edhe të gjithë ata që ishin të njohur për të. një masë më të madhe edhe udhëheqësi i vërtetë, nëse fatin e ka vendosur dikush në këtë pozicion. Në momentin që kjo është njohur, një front i fortë do të formohet kundër tij, veçanërisht nëse një mendje e tillë nuk ka ardhur nga rrënjët e tyre, por megjithatë nuk e ka frikën të hyjë në këtë shoqëri të lartësuar. Përndryshe, këta gentry i pëlqejnë të jenë vetëm dhe i urrejnë si armiq të përbashkët çdo mendje që është edhe pak më lart se zeri. Dhe nga ky aspekt instikti i tyre ishte aq i shkurtër sa ishte i papërshtatshëm me çdo gjë tjetër. Rezultati do të jetë një varfëri intelektuale e vazhdueshme e qarqeve kryesore. Rezultati për vendin dhe shtetin, çdokush mund ta gjykojë për vete, përveç nëse ai vetë është një nga këto lloj "udhëheqësish". Austria e vjetër kishte sistemin parlamentar në formën më të pastër. Sigurisht, kryeministrit i caktonin gjithmonë perandori dhe mbreti, por kjo caktim nuk ndalonte ekzekutimin e vullnetit parlamentar. The haggling dhe bargaining për portofolin individual përfaqësoi demokracinë perëndimore të parë të ujit. Dhe rezultatet ishin në përputhje me parimet e aplikuara. Është veçanërisht e rëndësishme të theksohet se ndryshimi i personalitetit individual ndodhi në mënyrë më të shpejtë dhe më të shpejtë, duke përfunduar në një ndje Në të njëjtën masë, statura e "shtetasve" u zvogëlua gradualisht derisa në fund nuk mbeti asnjë veçse lloji i gangsterit parlamentar i cili shtetasësia e tij mund të matej dhe të njihej vetëm përmes aftësisë së tij për të bashkuar koalicionet e momentit; në fjalë të tjera, për të bërë ato më të shëmtuarat e marrëveshjeve politike që vetëm demonstrojnë aftësinë e këtyre përfaqësuesve të popullit për punë praktike. Thus shkolla vieneze transmetoi impresionet më të mira në këtë fushë. Por ajo që më interesoi më pak ishte të krahasoja aftësitë dhe njohuritë e këtyre përfaqësuesve të popullit dhe detyrat që i prisnin. Në këtë rast, nëse më pëlqen apo jo, u detyrova të shikoja më afër horizontin intelektual të këtyre skulpturave të bukura të kombeve të tyre, dhe në këtë Më bëj të qesh

me veten. Në mënyrë që aftësia reale e këtyre zotërinjëve u aplikua dhe u vendos në shërbim të atdheut-në të tjera fjalë, procesi teknik i aktivitetit të tyre-ishte gjithashtu e vlefshme për një studim të hollësishëm dhe hetim. Sa më i detyruar isha të futja këto kushte të brendshme, të studioja personalitetet dhe bazat materiale me objektivitet të pa frikë dhe të thellë, aq më i shëmtuar u bë imazhi i përgjithshëm i jetës parlamentare. Në fakt, kjo është një procedurë e rekomandueshme kur merret me një institucion që, në personin e përfaqësuesve të tij, ndihet i detyruar të sjellë 'objektivitetin' në çdo dy fjali si bazën e vetme të duhur për çdo hetim dhe opinion. Investigoni këta të nderuar dhe ligjet e ekzistencës së tyre të shëmtuar, dhe do të habiteni nga rezultati. Nuk ka asnjë parim që, objektivisht konsideruar, është aq i rremë sa edhe parimiteti parlamentar. Këtu ne mund të injorojmë plotësisht mënyrën se si zgjedhen përfaqësuesit tanë të shkëlqyer të popullit, se si arrijnë në detyrat e tyre dhe dinjitetin e ri. Të gjithë ata që e kuptojnë se vetëm një pjesë e vogël e tyre ngrihet për të plotësuar një dëshirë të përgjithshme, e jo më të ketë nevojë, do të bëhen të qartë menjëherë për ata që kuptojnë se kuptimi politik i masave të gjera është larg asaj që është i zhvilluar mjaftueshëm për të arritur në mendime politike të përgjithshme të vendosura nga vetja dhe për të kërkuar personalitetet e përshtatshme. Në rastin e 'opinionit publik', gjëja që ne e quajmë 'opinion publik', bazohet vetëm në një pjesë të vogël në përvojat ose njohuritë që individ i ka fituar vetë, por më shumë në një ide që është frymëzuar nga e ashtuquajtura 'dritë,' shpesh e një lloji shumë të qëndrueshëm dhe të rreptë. Sikur orientimi denominacional i një individ të ishte rezultat i shtypjes, dhe vetëm nevojat fetare si këto shtypin shpirtin e tij, mendimi politik i masave nuk përfaqëson asgjë. Nga ana tjetër, pjesa më e madhe e tyre në 'arsimin' politik,

i cili në këtë rast është më i përshtatshëm për t'u përshkruar me fjalën 'propagandë', bie në barrën e mediave. Ajo është e para në kryerjen e kësaj 'punë të ndriçimit' dhe kështu përfaqëson një lloj shkolle për të rritur. Kjo udhëzim, megjithatë, nuk është në duart e shtetit, por në dhëmbët e forcave që janë në pjesë të vogla shumë më të dobëta. Në Vjenë si një djalë shumë i ri kam pasur mundësin më të mirë për të njohur pronarët dhe prodhuesit shpirtëror të kësaj makinerie për edukimin e masave. Në fillim nuk mund të mos u befasova se sa kohë iu desh këtij fuqi të madhe të keqe brenda shtetit për të krijuar një opinion të caktuar edhe kur kjo do të thoshte të falsifikonte plotësisht dëshirat dhe mendimet e thella që ishin të pranishme në popull. Në disa ditë një episod qesharak u bë një veprim i rëndësishëm shtetëror, ndërsa, anasjelltas, në të njëjtën kohë, probleme të rëndësishme ranë pre e harresës publike, ose më saktë u zhdukën nga kujtesa dhe vetëdija e masave. Thus, në periudhën e disa javëve ishte e mundur të krijoheshin emra nga boshti, të lidhnin me ato ëndrra të pabesueshme nga populli i gjerë, madje t'u jepnin atyre një popullaritet që një njeri i vërtetë i madh shpesh nuk e fiton gjatë gjithë jetës; emra që një muaj më parë askush nuk i kishte parë ose dëgjuar, ndërsa në të njëjtën kohë ishin të vjetër dhe të provuar figura politike ose të tjera publike, edhe pse në gjendje të mirë shëndetësore, vdiqën vetëm sa u bë e mundur nga ata që i kishin rrethuar, ose u mbushën me aq fyerje të shëmtuara sa emrat e tyre rrezikonin të bëheshin simbol i një veprë të caktuar të turpshme ose të shëmtuar. Ne duhet të studiojmë këtë teknikë të shëmtuar hebraike të hedhjes së kontejnerave të plehrave të mbushura me shpifje dhe shpifje të shëmtuara nga qindra e qindra burime njëherësh, papritur dhe sikur me magji, në rrobat e pastra të njerëzve të ndershëm, nëse ne do të kuptojmë plotësisht rrezikun e plotë që paraqesin këto gërryer të shtypit. Nuk

ka absolutisht asgjë nga këto gjahtar shpirtërore. Ai do të futet në çështjet e tij familjare të mbyllura dhe nuk do të pushojë derisa instikti i tij i kërkimit të rrëmbejë një incident të tmerrshëm që është i vendosur për të mbyllur viktimën e pa fat. Por nëse, pas një kërkimi të kujdesshëm, asgjë nuk gjendet, qoftë në jetën publike apo private të njeriut, një nga këta gënjeshtarë thjesht merr vesh për shpifje, duke qenë i bindur se pavarësisht nga një mijëra refuzime, diçka gjithmonë mbetet e mbërthyer dhe, më tej, për shkak të së njëjtës shpifje të menjëhershme dhe të dhjetëfishuar nga të gjithë bashkëpunëtorët e tij, çdo rezistencë nga ana e viktimës është në shumicën e rasteve e pamundur; dhe duhet të mbani mend se ky gënjeshtar kurrë nuk vepron nga motive që mund të duken të besueshme ose të kuptueshme për pjesën tjetër të njerëzimit. God forbid! Ndërsa një nga këta sllavoj është duke sulmuar të dashurit e tij në mënyrën më të shëmtuar, oktapodi i mbuluar me një re të vërtetë të respektit dhe fjalëve të shëmtuara, flet për 'detyrën e gazetarisë' dhe të tilla gënjeshtër, dhe madje shkon aq larg sa të lëshojë gojën në takime dhe kongrese të komiteteve - që janë raste kur këta sllavoj janë të pranishëm në numër të madh - për një lloj të veçantë të 'nderit', që është lloji i gazetarisë, të cilin e konfirmojnë me nder dhe me njëri-tjetrin. Këto plehra prodhojnë më shumë se tre të katërtat e të ashtuquajturës "opinionit publik", nga e cila rrjedh edhe Aphrodite parlamentare. Për të dhënë një përshkrim të saktë të këtij procesi dhe për ta paraqitur atë në të gjitha rrenat dhe pamundësinë e saj, një person do të duhej të shkruante libra. Por edhe nëse e hedhim poshtë të gjitha këto dhe analizojmë vetëm produktin e dhënë me aktivitetin e tij, kjo më duket mjaftueshëm për të bërë që edhe mendja më e çmendur të kuptojë qëllimet e kësaj organizate. Kjo gabim njerëzor, aq i pa kuptimtë sa edhe i rrezikshëm, do të kuptohet më lehtë sa herë që ne e krahasojmë demokracinë parlamentare me një demokraci të vërtetë gjermane. Një nga karakteristikat dalluese të parës është se një trup prej, le të themi, pesëqind njerëzve, ose në kohët e fundit madje edhe grave, është zgjedhur dhe i besuar të bëjë vendimin përfundimtar. any and all matters.

Dhe kështu për qëllime praktike ata janë vetëm qeveria; sepse edhe nëse ata zgjedhin një kabinet që merr drejtimin e jashtme të punës së shtetit, kjo është vetëm një shami. Në realitet ky i ashtuquajtur qeveri nuk mund të ndërmarrë asnjë hap pa marrë miratimin e parë të Kuvendit të Përgjithshëm. Kështu, nuk mund të jetë përgjegjëse për asgjë, pasi vendimi përfundimtar kurrë nuk është i saj, por i shumicës së parlamentit. Në çdo rast nuk bën asgjë tjetër veçse zbaton momentin e dëshirës së shumësisë. Ajo mund të gjykohet vetëm në bazë të aftësisë së saj për të kuptuar se si të përshtaten ose të tërheqin shumicën e popullsisë ose të tërheqin shumicën e popullsisë në anën e saj. Kështu, e zhyt atë nga majat e qeverisjes reale në nivelin e një kërkuesi që përballet me shumicën e momentit. Në fakt, detyra më urgjente e saj nuk është tjetër veçse të sigurojë favorin e shumicës ekzistuese, nëse është e nevojshme, ose të formojë një shumicë me më shumë tendenca të ngrohta. Nëse kjo do të funksionojë, mund të 'qeverisë' për një kohë të gjatë; nëse nuk do të funksionojë, mund të dorëzohet. Në këtë rast, arsyeja e saj si e tillë është jashtë çdo rëndësie. Për qëllime praktike, kjo e heq çdo përgjegjësi. Cilat rrjedhin nga kjo mund të shihen nga disa konsiderata të thjeshta: Kompozicioni i brendshëm i pesëqind përfaqësuesve të zgjedhur të popullit, në lidhje me profesionin ose madje edhe aftësitë individuale, jep një pamje aq të papërshtatshme sa është zakonisht e shëmtuar. Askush nuk mund të besojë se këta njerëz të zgjedhur nga populli janë të zgjedhur nga shpirti apo madje edhe nga inteligjenca! Të shpresojmë që askush nuk do të supozojë se votat e një elektorati që është veçse brilante do të sjellin në pushtet shtetas me qindra. Në përgjithësi, nuk mund të jemi shumë të ashpër në dënimin e absurditetit të idesë se geniu mund të lindë nga zgjedhjet e përgjithshme. Në të parë, një komb prodhon vetëm një njeri të vërtetë shtetëror një herë në një muaj të kaltër dhe jo njëqind ose më shumë në një kohë; dhe në të dytën, shpërthimi i masave për çdo gjeni të shkëlqyer është pozitivisht i nxitur. më shpejt do të kalojë një camel nëpër syrin e një rrokullisje se sa një njeri i madh të bëhet '.

'zbulohen' nga një zgjedhje. Në historinë botërore, njeriu që është i lartë mbi normën e përgjithshme të përgjithshme shpesh e quan veten personalisht. Siç është, megjithatë, pesëqind burra, të cilët e kanë staturën më modeste, votojnë për çështjet më të rëndësishme të vendit, emërojnë qeveri që në çdo rast dhe në çdo pyetje të veçantë duhet të marrin miratimin e mbledhjes së zgjedhur, kështu që politika bëhet në të vërtetë nga pesëqind. Dhe kjo është pikërisht ajo që zakonisht duket. Por edhe duke lënë jashtë logjikës gjenin e këtyre përfaqësuesve të popullit, mbani mend se sa të ndryshme janë problemet që presin vëmendje, në cilat fusha të gjera duhet të merren vendime dhe të merren vendime, dhe do të kuptoni se sa i papërshtatshëm duhet të jetë një institucion qeverisës që i transferon të drejtën përfundimtare të marrjes së vendimeve një mbledhje masive njerëzish, vetëm një pjesë e vogël e të cilëve posedojnë njohuri dhe përvojë për çështjen që duhet trajtuar. Kështu, llogaritjet më të rëndësishme ekonomike i nënshtrohen një forumi, vetëm një e dhjetë e anëtarëve të të cilit kanë një arsim ekonomik për të treguar. Kjo nuk është asgjë më shumë e as më pak se vendosja e vendimit të fundit në një çështje në duart e njerëzve që kanë të gjitha kushtet për të kryer detyrën. E njëjta vlen për çdo pyetje tjetër. Këtë vendim e merr gjithmonë një shumicë e injorantëve dhe të papërgatiturve, pasi përbërja e kësaj institucioni mbetet e pandryshuar ndërsa problemet e trajtuara shtrihen në pothuajse çdo fushë të jetës publike dhe do të supozonte kështu një rrotullim të vazhdueshëm të deputetëve që duhet të gjykojnë dhe të marrin vendime për to, pasi nuk mund të lejohet që të njëjtat persona të marrin vendime për çështje të transportit si, le të themi, një çështje të politikës së lartë shtetërore. Ndryshe këta njerëz do të duhej të ishin të gjithë gjenitë universale të tillë që ne rrallë i hasim në shekujt e fundit. Fatkeqësisht, ne jemi këtu të përballur, për shumicën e pjesës, jo me "mendje", por me diletante të kufizuara sa ato janë të konceptuara dhe të infektuara, një demimonde intelektuale e llojit më të keq. Dhe kjo është arsyeja e shpesh e pakuptimtë e lirshmërisë me të cilën këta aristokratë flasin dhe vendosin për gjëra që do të kërkonin një meditim të kujdesshëm madje edhe në

mendjet më të shkëlqyera. Mesures të rëndësisë më të madhe për të ardhmen e një shteti të tërë, po, të një kombi, kalohen sikur një lojë e schafDopf ose tarock, e cila do të ishte e përshtatshme më mirë për aftësitë e tyre, të ishte para tyre dhe jo fati i një race. Por do të ishte e papranueshme të besohet se të gjithë deputetët në një parlament të tillë kishin aq pak ndjenjë përgjegjësie. Jo, aspak. Por duke detyruar individin të marrë një qëndrim në këto pyetje që i përkasin plotësisht atij, ky sistem gradualisht shkatërron karakterin e tij. Nuk do të ketë asnjë njeri që të mbledhë guximin të deklarojë: "Zotër, mendoj se nuk kuptojmë asgjë për këtë çështje. Unë personalisht nuk e kuptoj." (Përveç kësaj, kjo do të ndryshonte gjërat pak, sepse e dhimbshme është që ky lloj sinqeriteti do të mbetej i pavlerësuar, dhe më shumë, miqtë tanë do të ishin të heshtur që të lejonin një njeri të ndershëm të prishte të gjithë lojën e tyre.) Kushdo që e njuh njerëzit do të kuptojë se në një shoqëri kaq të shëmtuar askush nuk dëshiron të jetë i çmendur, dhe në disa rrethana sinqeriteti është gati sinonim me çmendurinë. Prandaj, edhe përfaqësuesi që ishte i sinqertë në fillim është zhytur në këtë rrugë të përgjithshme të gënjeshtërs dhe mashtruesve. Në fakt, bindja se mospjesëmarrja e një individi në biznes nuk do të ndryshonte asgjë në vetvete, vret çdo impuls të ndershëm që mund të lindë në këtë apo atë degë. Dhe së fundi, më shumë, ai mund të thotë vetes se ai personalisht nuk është larg nga të gjithë të tjerët, dhe se efekti i vetëm i bashkëpunimit

të tij është ndoshta të ndalojë gjëra të këqija nga të ndodhin. happening. Sigurisht, do të bëhet e qartë se, edhe pse deputetët individualë nuk posedojnë asnjë njohuri të veçantë në këtë ose atë çështje, pozicioni i tyre është diskutuar nga fraksioni që drejton politikën e zotëriut në fjalë, dhe se fraksioni ka komitetet e tij të veçanta që janë më shumë se adekuatish të ndriçuar nga ekspertët. Në pamje të parë, duket e vërtetë. Por pastaj lind pyetja: Pse janë zgjedhur pesëqind, ndërsa vetëm disa kanë guximin e nevojshëm për të marrë një qëndrim në çështjet më të rëndësishme? Dhe kjo është kërpudhat në mollë! Nuk është qëllimi i sotëm i parlamentarizmit tonë të krijojë një mbledhje të mençur, por më shumë të krijojë një bandë të njerive të varur mendërisht që udhëhiqen më lehtë në drejtime të caktuara, aq më i madh është kufizimi personal i individit. Në këtë mënyrë, është e vetmja mënyrë për të mbajtur politikën e partisë në kuptimin e sotëm të keq. Dhe vetëm në këtë mënyrë është e mundur që vrasësi i vërtetë të qëndrojë me kujdes në hije dhe kurrë të mos jetë i thirrur personalisht për përgjegjësi. Përndryshe, çdo vendim, sado i dëmshëm për vendin, nuk do të jetë i vendosur në llogarinë e një njeriu të padukshëm për të gjithë, por do të rëndohet në shpatullat e një fraksioni të tërë. Dhe kështu çdo përgjegjësi praktike zhduket. Për përgjegjësinë mund të gjendet vetëm në obligimin e individit dhe jo në një seancë parlamentare bull. Një institucion i tillë mund të kënaqet vetëm me më të mëdhenjtë e mashtruesve dhe gënjeshtarëve të llojit që shmangin dritën e ditës, sepse është e pashmangshme e urryer ndaj një njeriu të ndershmë, të drejtpërdrejtë që mirëpret përgjegjësinë personale. Dhe kështu ky lloj demokracie është bërë instrumenti i asaj race që në qëllimet e saj të brendshme duhet të shmangë dritën e diellit, tani dhe në të gjitha shekujt e ardhshëm. Vetëm hebreu mund të lavdërojë një institucion që është aq i shëmtuar dhe i rremë sa ai vetë.

Juxtaposed to this is the truly German democracy characterized by the free election of a leader and his obligation to fully to assume all responsibility for his actions and omissions. Në të nuk ka votim me shumicë për pyetjet individuale, por vetëm vendimin e një individi i cili duhet të përgjigjet me fatin dhe jetën e tij për zgjedhjen e tij. Nëse i bëhet e qartë se nën këto kushte rrallë kush do të ishte i gatshëm të vendoste veten në një detyrë kaq të rrezikshme, ka vetëm një përgjigje të mundshme: Faleminderit Zotit, demokracia gjermane do të thotë pikërisht këtë: se asnjë i vjetri i rritur ose i shëmtuar moral nuk mund të ngrihet me mënyra të shëmtuara për të qeverisur shokët e tij kombëtarë, por se, për shkak të madhësisë së përgjegjësisë që duhet të merret, të papërshtatshmit dhe të dobëtit janë frikësuar. Por nëse, megjithatë, një nga këta gërshërë do të përpiqet të hyjë, ne mund ta gjejmë më lehtë dhe ta sfidojmë pa mëshirë: Jashtë, gërshërë e shëmtuar! Heq këmbën, po i rrëshqet shkallët; shkallët e para të Panteonit të historisë nuk janë për grabitësit, por për heronjtë! Unë isha luftuar për këtë përfundim pas dy viteve pjesëmarrje në parlamentin e Vjenës. Pas kësaj nuk kam shkuar më. Parlamenti i ndarë kryesisht fajin për dobësinë, e cila vazhdimisht është rritur gjatë viteve të fundit, të shtetit Habsburg. Sa më shumë që aktivitetet e saj e thyen dominimin gjerman, aq më shumë vendi u nënshtrua një sistemi të lojës së nacionaliteteve kundër njëri-tjetrit. Në Reichsrat kjo bëhej gjithmonë në dëm të gjermanëve dhe kështu në fund

të fundit në dëm të Perandorisë; sepse në shekullin e dytë duhej të ishte e qartë edhe për të thjeshtin se forca e tërheqjes së monarkisë nuk do të mund të rezistonte më kundër tendencave të pavarësisë së provincave. Në të kundërt. Sa më patetike të bëheshin mjetet që shteti duhej të përdorte për ruajtjen e tij, aq më shumë rritej urrejtja e përgjithshme për të. Jo vetëm në Hungari, por edhe në provincat e ndryshme sllavo-hungareze, njerëzit filluan të identifikoheshin aq pak me monarkinë e përbashkët saqë nuk e konsideronin dobësinë e saj si turpin e tyre. Në të kundërt, ata u kënaqën me këto shenja të moshës; sepse ata shpresonin më shumë për vdekjen e Perandorisë se për ringjalljen e saj. Në parlament, për momentin, një rrëzim total u shmang përmes nënshtrimit të papërshtatshëm dhe pajtimit me çdo kërcënim, për të cilin gjermanët në fund duhej të paguanin; dhe në vend, duke i përdorur më mirë njerëzit e ndryshëm kundër njëri-tjetrit. Por rrjedha e përgjithshme e zhvillimit ishte gjithsesi drejtuar kundër gjermanëve. E veçanërisht që kur Archduke Francis Ferdinand u bë trashëgimtari i mundshëm dhe filloi të gëzonte një ndikim të caktuar, filloi të kishte një plan dhe rend në politikën e Çekizimit nga lart. Me të gjitha mjetet e mundshme, ky mbret i ardhshëm i monarkisë së dyfishtë u përpoq të inkurajojë një politikë degjermanizuese, ta shtynte atë vetë ose të paktën ta sanksiononte atë. Në zonat e rrezikut të gjuhës së përzier, duke u shtyrë ngadalë por me ritëm të ngadalshëm, u shtynë edhe kostumet e shëmtuara gjer Në Austrinë e Ulët ky proces filloi të bëhej gjithnjë e më i shpejtë, dhe shumë çekë e konsideronin Vienën qytetin më të madh. Ideja qendrore e këtij Habsburgu të ri, i cili familja e tij kishte ndaluar të fliste asgjë tjetër përveç Çekosllovakisë (gruaja e Arkdukes, një ish-kontesse Çeke, kishte qenë martuar me princin- ajo vinte nga qarqe që kishin një qëndrim anti-gjerman tradicional), ishte gradualisht të krijonte një shtet sllav në Evropën Qendrore i cili për mbrojtje kundër Ruisë Orthodokse duhej të vendosej

në një bazë të rreptë katolike. Të dy, si Habsburgët, kishin marrur marrëdhënie Rezultati ishte më shumë se i shëmtuar në shumë aspekte. As familja Habsburg dhe as Kisha Katolike nuk morën shprehjen e pritur. Habsburgët humbën fronin, Roma një shtet i madh. Për duke përdorur forcat fetare në shërbim të konsideratave politike, fronti ndezi një shpirt që në kulm nuk e kishte menduar të ishte e mundur. Në përgjigje të përpjekjeve për të eliminuar gjermanët në mbretërinë e vjetër me çdo mjet të mundshëm, u formua lëvizja Pangjermane në Austri. Në vitet e tetëdhjeta, tendenca themelore e liberalismit të Manchesterit kishte rikthyer, nëse jo kaluar, kulmin e saj në monarki. Reagimi ndaj tij, megjithatë, si me gjithçka në ish-Austri, u formua kryesisht nga një pikëpamje sociale, jo nga një pikëpamje kombëtare. Instinkti i vetëmbrojtjes detyron gjermanët të marrin masat më të ashpra të mbrojtjes. Në radhë të parë, arsyetimi ekonomik filloi të merrte një ndikim vendimmarrës. Dhe kështu, dy partitë u formuan nga konfuzioni politik i përgjithshëm, njëra me një qëndrim më kombëtar, tjetra me një qëndrim më social, por të dyja janë shumë interesante dhe të dobishme për të ardhmen. Pas përfundimit të trishtuar të Luftës së 1866, Familja Habsburg mbajti mend idenë e hakmarrjes në fushën e betejës. Vetëm vdekja e Meksit, i cili ishte i akuzuar kryesisht për ekspeditën e dështuar nga Napoleoni III dhe i cili u braktis nga francezët, shkaktoi një zemërim të përgjithshëm, parandaloi një bashkëpunim më të afërt me Francën. Habsburgu megjithatë ishte duke pritur. Nëse Lufta e 1870-71 nuk do të kishte qenë kaq unike një fitore, Gjykata e Vjenës do të kishte rrezikuar një udhëtim të gjatë për të çliruar Sadowa. Por kur u lëshuan për herë të parë rrëfime të pabesueshme dhe të pakta të besueshme, por jo më pak të vërteta, nga fushat e betejës, mbreti më i mençur i të gjitha perandorive kuptoi se ora nuk ishte e favorshme dhe vendosi të tërhiqte ushtrinë e tij. the Më e mira e

mundshme në një biznes të keq. Por lufta heroike e këtyre viteve kishte arritur një mrekulli edhe më të madhe; sepse me Habsburgët një ndryshim i qëndrimit kurrë nuk u bë nga dëshira e zemrës më të thellë, por nga detyra e rrethanave. Sidoqoftë, njerëzit gjermanë të vjetra të Ostmark u tërhoqën nga freneza e fitores së Reichut, dhe panë me emocion të thellë që ëndrra e tyre e mëparshme u ringjall në një realitet të shkëlqyer. Për të mos gabuar: austriani i vërtetë gjerman kishte, madje në Koniggratz, dhe nga kjo kohë, kuptuar tragjikisht por domosdoshmërisht rrethanat për rilindjen e një mbretërie që nuk do të ishte më-dhe në fakt nuk ishte-e rrethuar nga e keqja e vjetër e Bashkimit. Më së shumti, ai kishte arritur të kuptonte plotësisht, përmes dhimbjes së tij personale, se shtëpia Habsburg kishte përfunduar përfundimisht misionin e saj historik dhe se mbretëria e re mund të zgjidhte si mbret vetëm atë që bindjet heroike e bënë të denjë për të mbajtur "Kronën e Rhine". Por sa më shumë duhej të lavdërohej fati për të përfunduar këtë investim në një scion të një familjeje që në Frederikun e Madh kishte dhënë kombit një simbol të shkëlqyer dhe të përjetshëm të ringjalljes së tij. Por kur pas luftës së madhe Familja Habsburgu filloi me dëshpërim të vendosur të zhdukte ngadalë por me vendosmëri elementin e rrezikshëm gjerman në monarkinë e dyfishtë (për këtë element nuk mund të dyshohet), sepse ky do të ishte rezultati i pashmangshëm i politikës së sllavizmit- populli i ndëshkuar u ngrit në rezistencë të tillë që historia moderne gjermane nuk kishte parë kurrë. Për herë të parë, njerëzit e mendjes kombëtare dhe patriotike u bënë rebelë. Rebelët, jo kundër kombit dhe shtetit si të tillë, por rebelët kundër një lloj qeverie që në bindjen e tyre do të çojë në shkatërrimin e vetë kombit të tyre. Për herë të parë në historinë moderne gjermane,

patriotizmi tradicional dinastik u bashkua me dashurinë kombëtare për vendin. fatherland and people. Pan-Gjermanizmi në Gjermani-Austri në vitet e 90-ta duhet të lavdërohet për demonstrimin në terma të qartë, të papërsëritshëm se një autoritet shtetëror ka të drejtë të kërkojë respekt dhe mbrojtje vetëm kur i plotëson interesat e një populli, ose të paktën nuk i dëmton ato. Nuk mund të ketë asgjë të tillë si autoritet shtetëror si një qëllim në vetvete, sepse, nëse do të kishte, çdo tirani në këtë botë do të ishte e papërmbysshme dhe e shenjtë. Nëse, me instrumentin e pushtetit qeveritar, një komb drejtohet drejt shkatërrimit të tij, atëherë rebelimi nuk është vetëm e drejta e çdo anëtari të këtij populli-është detyra e tij. Dhe pyetja-kur është kjo e vërtetë?-vendoset jo me diskurse teorike, por me forcë dhe rezultate. Në fakt, sepse, si çdo fuqi qeveritare pretendon detyrën e ruajtjes së autoritetit shtetëror-pavarësisht se sa i egër është, duke tradhëtinë e interesave të një populli njëqind herë-instinkti kombëtar i vetëmbrojtjes, në rrëzimin e kësaj fuqie dhe në arritjen e lirisë ose pavarësisë, do të duhet të përdorë të njëjtat armë me të cilat armiku përpiket të mbajë autoritetin e tij. Kështu, lufta do të zhvillohet me 'ligjore' mjete sa kohë që pushteti që do të rrëzohet përdor këto mjete; por nuk do të shmangë mjete të paligjshme nëse pushtuesi i përdor ato. Në përgjithësi nuk duhet harruar se qëllimi më i lartë i ekzistencës njerëzore nuk është ruajtja e një shteti, e cila është e pamundur, por ruajtja e specieve. Dhe nëse speciet e vetme janë në rrezik të shtypjes ose të shkatërrimit të plotë, pyetja e legjislacionit është reduktuar në një rol të dytë. Then, edhe nëse metodat e pushtetit të qeverisë pretendohen të jenë të ligjshme një mijëra herë, megjithatë instikti i vetëmbrojtjes së popullit të shtypur mbetet arsyeja më e ulët e luftës së tyre me çdo armë. vetëm përmes njohjes së këtij principi lufrat e lirisë kundër sundimit të brendshëm dhe të jashtëm të kombeve në këtë tokë kanë ardhur tek ne në këto ngjarje historike kaq madhështore. examples. Njerëzore ligji anulon ligjin shtetëror. Dhe nëse një

popull dështon në luftën e tij për të drejtat njerëzore, kjo me të vërtetë do të thotë se është gjetur shumë i vogël në shkallën e fatkeqësisë për gëzimin e mbijetesës në këtë tokë. Përse kur një popull nuk është i gatshëm ose i aftë të luftojë për ekzistencën e tij, atëherë Providenca në drejtësinë e saj të përjetshme ka vendosur fundin e këtij populli. Bota nuk është për njerëzit e ligë. Si është e lehtë për një tirani të mbulojë veten me rrobat e ashtuquajtura "ligjshmëria" është treguar më qartë dhe rrënjësisht nga shembulli i Austrisë. Në ato ditë, pushteti ligjor i shtetit u rrit në tokën anti-gjermane të parlamentit me shumicën e tij jo-gjermane dhe në shtëpinë e qeverisë së njëjtë anti-gjermane. Në këto dy faktorë u përmbledh e gjithë fuqia shtetërore. Çdo përpjekje për të ndryshuar fatin e popullit gjerman-austriak nga kjo pozicion ishte absurde. Në mendimet e miqve tanë, që i shtypin autoritetet shtetërore si të tilla dhe të 'ligjshme', çdo rezistencë do të duhej të shmangej, pasi nuk është e pajtueshme me metodat ligjore. Por kjo, me një domosdoshmëri të fuqishme, do të kishte çuar në fundin e popullsisë gjermane në monarki-dhe në një kohë shumë të shkurtër. Dhe, në fakt, gjermanët u shpëtuan nga ky fat vetëm nga shpërbërja e këtij shteti. Theoretiku i paspektakluar, është e vërtetë, do të donte të vdiste për doktrinën e tij më shumë se për njerëzit e tij. Sepse janë njerëzit që bëjnë ligjet, ai beson se ata jetojnë për këto ligje. Pan-gjermania në Austri kishte meritën e plotë të zhdukjes së kësaj gënjeshtre, për të tmerruar të gjithë teoricienët e zellshëm dhe të tjerë fetish-worshipping isolationist në qeveri. Ngase Habsburgët u përpoqën të sulmonin Gjermaninë me të gjitha mjetet e mundshme, kjo parti sulmoi shtëpinë e 'exaltuar' të sundimit, pa mëshirë. Për herë të parë e goditi këtë shtet të kalbur dhe hapi sytë e qindra mijëra njerëzve. Por mos harroni se ajo e vendosi konceptin e shkëlqyer të lirisë. Në ditët e para të shfaqjes së tij, pasuesi i tij

ishte i madh, duke rrezikuar të bëhej një valë e vërtetë. Por suktesi nuk zgjati. Kur erdha në Vjenë, lëvizja kishte qenë e udhëhequr që në fillim nga Partia Sociale Kristiane që kishte arritur në pushtet-dhe kishte qenë e reduktuar në pothuajse të padukshme. Kjo e gjithë rrjedha e rritjes dhe e kalimit të lëvizjes Pan-Gjermane në një anë, dhe e ngritjes së paprecedentë të Partisë Sociale Kristiane në anën tjetër, do të merrte për mua rëndësinë më të thellë si një objekt klasik i studimit. Kur erdha në Vjenë, simpatitë e mia ishin plotësisht dhe plotësisht në anën e tendencës pan-gjermane. Kjo që ata kishin guximin të thoshin "Loch Hohenzollern" më impresionoi aq sa më pëlqeu; që ata ende e konsideronin veten si një pjesë e vetëm e shkurtër e Gjermanisë, dhe kurrë nuk e lanë një moment të kalojë pa e bërë këtë gjë publikisht, më frymëzoi me besim të gëzuar; që në të gjitha pyetjet rreth Gjermanisë ata i vendosën ngjyrat e tyre pa rezervë dhe kurrë nuk u ulën në kompromise, më dukej rruga e vetme e kalueshme për shpëtimin e popullit tonë; dhe nuk mund të kuptoja se si pas një rritjeje kaq të madhe lëvizja duhej të kishte marrë një rënie kaq të shpejtë. Më pak mund të kuptoj se si Partia Sociale Kristiane në të njëjtën kohë mund të arrijë një pushtet kaq të madh. Në atë kohë ajo kishte marrë vetëm kulmin e shkëlqimit të saj. Si u nisa për të krahasuar këto lëvizje, fati, i shpejtësuar nga situata ime e hidhur, më dha udhëzimin më të mirë për të kuptuar shkaqet e kësaj enigme. Unë do të filloj krahasimet e mia me dy njerëzit që mund të konsiderohen si udhëheqësit dhe themeluesit e dy partive: Georg von Schonerer dhe Dr. Karl Lueger. Nga një këndvështrim i thjeshtë njerëzor, të dy ata ngrihen shumë mbi atë që quhet sfera dhe statura e figurave parlamentare. Në mes të murtajës së korrupsionit politik të përgjithshëm jetën e tyre

e kanë kaluar në remained pure dhe i papërs Sidoqoftë, simpatia ime personale ishte në fillim në anën e Schonererit Pan-German, dhe u kthye vetëm pak nga pak drejt udhëheqësit të Partisë Sociale Kristiane. Komparuar me aftësitë, Schonerer më dukej edhe atëherë më i miri dhe më i thellë menduesi në çështjet e parimeve. Ai parashikoi me qartësi dhe saktësi fundin e pashmangshëm të shtetit austro-hungarez më shumë se kushdo tjetër. Nëse, veçanërisht në Rajh, njerëzit kishin marrë më shumë vëmendje për paralajmërimet e tij kundër monarkisë habsburgeze, katastrofa e Luftës Botërore të Gjermanisë kundër të gjithë Evropës kurrë nuk do të kishte ndodhur. Por nëse Schonerer i njohu problemet në thelbin e tyre, ai gaboi kur iu referua njerëzve. Në anën tjetër, këtu është forca e Dr. Lueger. Ai kishte një njohuri të rrallë për njerëzit dhe veçanërisht u kujdes që të mos i konsideronte njerëzit më të mirë se ata. Kështu, ai u njoh më shumë me mundësitë reale të jetës ndërsa Schonerer kishte vetëm pak kuptim për to. Teoretikisht të gjitha mendimet e Pan-Germanit ishin të sakta, por pasi ai nuk kishte forcën dhe zgjuarësinë për të transmetuar njohuritë e tij teorike tek masat - që do të thotë, për t'i vënë ato në një formë të përshtatshme për marrjen e masave të gjera, e cila është dhe mbetet shumë e kufizuar - të gjitha njohuritë e tij ishin mençuri të vizionit, dhe kurrë nuk mund të bëheshin realitet praktik. Dhe kjo mungesë e njohurive të vërteta të njerëzve çoi në rrugën e kohës në një gabim në vlerësimin e forcës së të gjitha lëvizjeve si dhe institucioneve të lashta. Në fund, Schonerer e kuptoi, me siguri, se ishin të përfshirë çështje themelore filozofike, por ai nuk e kuptoi se vetëm masat e gjera të një populli janë në gjendje të mbajnë në krye të gjitha këto bindje të afërta me besimin fetar. Për fat të keq, ai pa vetëm në një shkallë të kufizuar kufizimin e jashtëzakonshëm të dëshirës për të luftuar në rrethet e ashtuquajtura "burokratike", për shkak, nëse jo për shkak të pozitës së tyre ekonomike, e cila e bën individin të frikësohet se mund të humbë shumë dhe kështu e mban atë në kontroll.

Dhe megjithatë, në përgjithësi, një filozofi mund të shpresojë për fitore vetëm nëse masat e gjera bashkohen me të reja dhe deklarojnë gatishmërinë për të ndërmarrë luftën e nevojshme. Nga ky kuptim i mirë i ndarjes së sfidave të popullsisë së ulët lind një kuptim i plotë i papërshtatshmërisë së kujdesit social. Në vitin e fundit të jetës së tij, Dr. Lueger ishte i kundërt i Schonerer. Ai e dinte mirë njerëzit, e cila e lejoi të gjykonte forcat e mundshme drejt, ndërsa e mbronte nga nënvlerësimi i institucioneve ekzistuese, dhe ndoshta për këtë arsye e mësoi atë të përdorte këto institucione si mjete për arritjen e qëllimeve të tij. Ai e kuptoi shumë mirë se forca politike e luftimit të burgjit të lartë në këtë kohë ishte vetëm e vogël dhe e pamjaftueshme për të arritur fitoren e një lëvizjeje të madhe. Ai kështu vendosi presionin më të madh në aktivitetin e tij politik në fitoren e klasave të cilave ekzistenca u kërcënua dhe kështu tentoi të nxiste më shumë se të paralizonte dëshirën për të luftuar. Sipas kësaj ai ishte i ngazëllyer të përdorte të gjitha instrumente të ekzistuarat të pushtetit, të shtynte institucionet e fuqishme ekzistuese në favor të tij, duke nxjerrë nga këto burime të vjetra të pushtetit sa më shumë të jetë e mundur për lëvizjen e tij. Thus ai i atribuoi partinë e tij të re kryesisht klasës së mesme që ishte e rrezikuar nga shkatërrimi, dhe kështu i siguroi vetes një ndjekje që ishte e vështirë për t'u rrëzuar, e cila kishte një shpirt sakrifice aq të madh sa edhe forca e saj luftarake. Politika e tij ndaj Kishës Katolike, e veshur me një habi të pafund, në një kohë të shkurtër fitoi mbi klerikët më të rinj në një shkallë të tillë që Partia Klerikale e vjetër u detyrua të braktiste fushën, ose, më e zgjuar, të bashkohej me partinë e re, në mënyrë që të rikuperonte gradualisht pozitën pas pozitës. Për të marrë këtë vetëm si karakteristikën e njeriut do të ishte të bëjë një padrejtësi të madhe ndaj tij. Përveçse një strateg i zgjuar, ai kishte cilësitë e një reformatori të vërtetë dhe brilant: megjithëse këtu, gjithashtu, ai mbajti kufijtë e vendosur nga një njohje e saktë e

mundësive ekzistuese dhe aftësive të tij personale. Kjo ishte një objektiv i pafundëm praktik që ky njeri i vërtetë i rrethit e kishte vënë vetes. Ai donte të pushtonte Vienën. Vienna ishte zemra e monarkisë; nga ky qytet rrjedh fundit i jetës në trupin e sëmurë, të vjetër të perandorisë që po shkatërrohet. Sa më i shëndetshëm të bëhej zemra, aq më shumë do të ringjallej pjesa tjetër e trupit: një ide e saktë në parim, por që mund të aplikohet vetëm për një kohë të caktuar. Dhe këtu është dobësia e këtij njeriu. Çfarë kishte bërë si kryetar i Vjenës është i pavdekshëm në kuptimin më të mirë të fjalës; por ai nuk mund të shpëtonte më monarkinë, ishte shumë vonë. Ai kundërshtar, Schonerer, e kishte parë këtë më qartë. Të gjitha përpjekjet praktike të Dr. Lueger ishin mahnitëse të suksesshme, por shpresat që ai mbështeti në to nuk u realizuan. Shpenzimet e Schonerer nuk ishin të suksesshme, por ëndrrat më të këqija të tij u realizuan. Të dy nuk arritën qëllimin e tyre të përfundimtar. Lueger nuk mund të shpëtonte më Austrinë, dhe Schonerer nuk mund të shpëtonte më popullin gjerman nga shkatërrimi. Për sot është tepër e rëndësishme të studiojmë shkaqet e dështimit të të dy palëve. Kjo është veçanërisht e dobishme për miqtë e mi, sepse në shumë pika sot kushtet janë të ngjashme me ato të asaj kohe dhe kështu gabimet që në atë kohë shkaktuan fundin e një lëvizjeje dhe sterilitetin e tjetrës mund të evitohen. Për mendimin tim, kishte tre arsye për rënjen e lëvizjes Pan-Germane në Austri. Në radhë të parë, është e pa qartë përkufizimi i rëndësisë së problemit social, veçanërisht për një parti të re dhe thelbësisht revolucionare. Ngase Schonerer dhe hulumtuesit e tij ishin kryesisht të drejtuar në klasën borgjeze, rezultati ishte i destinuar të ishte kryesisht i dobët dhe i ulët. Ndonëse disa njerëz nuk e besojnë,

Gjermania është një vend i fuqishëm. Në kohë të mira, që do të thotë, në kohë të mira të qeverisjes, ky qëndrim i bën këto klasa të jenë shumë të vlefshme për shtetin; por në kohë të një regjimi të dobët është pozitivisht e dëmshme. Për të mundësuar një luftë të vërtetë serioze, lëvizja pan-gjermane duhet të ishte përqendruar në fitoren e masave. Kjo e ka privuar atë në mënyrë të parakohshme nga impulsi themelore që një valë e tillë duhet të ketë nëse nuk do të zhduket në një kohë të shkurtër. Nëse ky parime nuk i merren parasysh dhe nuk zbatohen që nga fillimi, partia e re humbet të gjitha mundësitë për të kompensuar atë që është humbur më vonë. Për, me marrjen e elementeve të moderuara borgjeze, qëndrimi bazë i lëvizjes do të jetë gjithmonë i qeverisur nga ata dhe kështu do të humbë çdo mundësi tjetër për të fituar forca të konsiderueshme nga masat e gjera. Si rezultat, një lëvizje e tillë nuk do të ngrihet mbi gërryerjen dhe kritikën. Në vend të kësaj, besimi që bazohet më shumë ose më pak në fe, i kombinuar me një shpirt të ngjashëm sakrifice, do të zhduket; në vend të kësaj do të lindë një përpjekje graduale për të rrafshuar rrathët e luftës me anë të bashkëpunimit pozitiv; që do të thotë, në këtë rast, me pranimin e rendit ekzistues, duke çuar kështu në një paqe të shëmtuar. Dhe kjo është ajo që ndodhi me lëvizjen Pan-Gjermane, sepse nuk kishte nga fillimi vënë theksin kryesor në fitimin e mbështetësve nga rrethet e masave të mëdha. Ajo arriti 'respektin borgjez dhe një radikalizëm të mbuluar.' Nga ky gabim u bë shkaku i dytë i rënies së saj të shpejtë. Në kohën e rritjes së lëvizjes pan-gjermane, situata e gjermanëve në Austri ishte tashmë e tmerrshme. Nga viti në vit parlamenti ishte bërë gjithnjë e më shumë një institucion për shkatërrimin e ngadaltë të popullsisë gjermane.

Një përpjekje për të arritur sukses në këto rrethana mund të jetë e pamundur. Thus lëvizja u përball me një pyetje të rëndësishme: A duhet që anëtarët e saj, për të shkatërruar parlamentin, të hyjnë në parlament, në mënyrë që, siç thonë njerëzit, 'të shkatërrojnë nga brenda,' apo duhet që ata të vazhdojnë luftën nga jashtë duke sulmuar këtë institucion si i tillë? Ata shkuan dhe dolën të humbur. Sigurisht, ata nuk mundën të mos hynin. Të vazhdosh luftën kundër një fuqie të tillë nga jashtë do të thotë të armatohesh me guxim të papërfunduar dhe të jesh gati për sakrifica pafund. Ju kapni bullin nga krahu, ju pësoni shumë goditje të rënda, ju ndonjëherë jeni të rrëzuar në tokë, ndonjëherë ngriheni me këmbë të thyera, dhe vetëm pas betejës më të vështirë fitoja shpërblen sulmuesin e guximshëm. Vetëm madhështia e sakrificave do të tërheqë luftëtarë të rinj për çështjen, derisa në fund durimi të shpërblehet me sukses. Por për këtë duhen djemtë e masave të gjera. Ata vetëm janë të detyruar dhe të fortë mjaftueshëm për të kaluar betejën deri në fundin e saj të gjakut. Dhe lëvizja pan-gjermane nuk dispononte këto masa të gjera; kështu që nuk mbetej asnjë rrugë tjetër e hapur përveç se të shkonin në parlament. Do të ishte gabim të besohet se ky vendim ishte rezultat i dhimbjeve të gjata shpirtërore, ose madje edhe meditimit; jo, asnjë ide tjetër nuk u fut në mendje. Përfshirja në këtë absurditet ishte vetëm sedimenti i rezultuar nga koncepte të përgjithshme, të pa qarta rreth rëndësisë dhe efektit të kësaj pjesëmarrjeje në një institucion që në thelb ishte njohur si i rremë. Në përgjithësi, partia shpresonte që kjo do të lehtësonte ndriçimin e masave të gjera, pasi tani do të kishte mundësinë të fliste para 'forumit të të gjithë kombit.' Për të marrë parasysh këtë, duket se sulmi ndaj shtëpive të vjetra të vjetra ishte më i suksesshëm se sa të ishte i mbushur nga jashtë. Ata mendonin se siguria

e luftëtarit individual ishte rritur nga mbrojtja e imunitetit parlamentar, dhe se kjo mund të rrisë vetëm forcën e sulmit. Në realitet, duhet thënë, gjërat u shndërroan shumë ndryshe. Forumi para të cilit folën deputetët pangjermanë nuk ishte bërë më i madh, por më i vogël; sepse çdo njeri flet vetëm për rrethin që mund ta dëgjojë ose që merr një llogari të fjalëve të tij në gazetë. Dhe, jo sallat e parlamentit, por takimi i madh publik, përfaqësoi forumin më të madh të drejtpërdrejtë të dëgjuesve. Përndryshe, në të fundit, ka mijëra njerëz që kanë ardhur vetëm për të dëgjuar atë që ka për t'u thënë fjalori, ndërsa në sallën e parlamentit ka vetëm disa qindra, dhe shumica e këtyre janë të pranishëm vetëm për të mbledhur tarifat e tyre të pjesëmarrjes, dhe sigurisht jo për të udhëhequr nga mençuria e këtij apo atij 'përfaqësuesit të popullit.' Dhe mbi të gjitha: Kjo është gjithmonë e njëjta popullsi, e cila kurrë nuk do të mësojë asgjë të re, sepse, përveç inteligjencës, ajo mungon në thelbin e dëshirës. Një nga këta përfaqësues të popullit kurrë nuk do të nderojë një të vërtetë më të lartë nga vullneti i tij dhe do të vendoset në shërbim të saj. Jo, kjo është diçka që asnjëri prej tyre nuk do ta bëjë përveçse ka arsye të shpresojë se me një ndryshim të tillë mund të shpëtojë mandatin e tij për një sesion tjetër. Vetëm kur është në ajër se partia në pushtet do të dalë keq në një zgjedhje të ardhshme, këto ornamente të virilitetit do të zhvendosen në një parti ose tendencë që ata besojnë se do të dalë më mirë, megjithëse ju mund të jeni të sigurt se ky ndryshim i qëndrimit shpesh ndodh në mes të një rrufeje të justifikimeve të moralshme. Kështu, kur një parti ekzistuese duket të jetë duke rënë nën disfavorin e popullit në një shkallë të tillë që mundësia e një humbjeje të tmerrshme kërcënon, një ndryshim i madh gjithmonë do të ndodhë. begin: then the parliamentary rats leave Partia e anijes. Kjo

nuk ka asgjë të bëjë me më shumë njohuri apo qëllime, por vetëm me atë dhunti profetike që paralajmëron këto rrobaqepës parlamentarë në momentin e duhur dhe i bën ata të bien, sërish e sërish, në një shtrat të ngrohtë partiak. Por të flasësh në një forum të tillë është e vërtetë të hedhësh perla para të njohurve të shtëpisë. Nuk vlen fare. Rezultati mund të jetë vetëm zero. Dhe kjo ishte pikërisht ajo që ishte. Pan-gjermanët mund të flasin zërin e tyre të ulët: efekti ishte praktikisht i pamundur. Presa ose i vrau me heshtje ose i ndryshoi fjalimet e tyre në një mënyrë që çdo koherencë, dhe shpesh madje edhe kuptimi, u rrëshqit ose u humb plotësisht, dhe opinioni publik mori një pamje shumë të keqe të qëllimeve të lëvizjes së re. Dhe kjo ishte një përmbledhje nga fjalimet e tyre, aq të ndara sa mund të dukej vetëm absurde. Në forumin e vetëm ku ata folën ishte i përbërë nga pesëqind parlamentarë, dhe kjo është mjaft e thënë. Por më e keqja ishte e poshtra: lëvizja Pan-Gjermane mund të kishte shpresë për sukses vetëm nëse e kuptonte që nga dita e parë se ajo që ishte e nevojshme nuk ishte një parti e re, por një filozofi e re. Vetëm i fundit mund të prodhojë forcën e brendshme për të luftuar këtë betejë gjigande deri në fund. Dhe për këtë, vetëm mendjet më të mira dhe më kurajoze mund të shërbejnë si udhëheqës. Nëse lufta për një filozofi nuk udhëhiqet nga heronjtë e gatshëm të sakrifikohen, në një kohë të shkurtër do të mungojnë edhe ushtarët e gatshëm të vdesin. Njeriu që lufton për ekzistencën e tij nuk mund të ketë shumë për të lënë për komunitetin. Për të mbajtur këtë kërkesë, çdo njeri

duhet të dijë se lëvizja e re mund të ofrojë për të sotmen vetëm nder dhe famë në të ardhmen. Sa më lehtë të arrihen postet dhe pozicionet që një parti duhet të japë, aq më pak gjëra të rëndësishme. Kur kjo ndodhi, 'misioni' i një televizioni të tillë ishte i papërfunduar. Sa herë që lëvizja Pan-Germanike shiti shpirtin e saj për parlamentin, ajo tërhoqi "parlamentarë" në vend të udhëheqësve dhe luftëtarëve. Thus u ul në nivelin e partive politike të zakonshme të ditës dhe humbi forcën për të kundërshtuar një fat katastrofik me mbrojtjen e martirizmit. Në vend të luftës, ajo tani mësoi të bënte fjalime dhe të 'negocojë.' Dhe në një kohë të shkurtër, i ri parlamentar gjeti më të tërhequr, sepse më pak të rrezikshëm, detyrën për të luftuar për filozofinë e re me armët "të shenjta" të elogjencës parlamentare, se sa të rrezikonte jetën e tij, nëse ishte e nevojshme, duke u hedhur në një betejë e së cilës çështja ishte e pasigurtë dhe në çdo rast nuk mund të sillte asnjë dobi. Në momentin që ata kishin anëtarë në parlament, mbështetësit jashtë bënë të presin dhe të presin mrekullitë që, natyrisht, nuk ndodhën dhe nuk mund të ndodhnin. Për këtë arsye ata shpejt u bënë të pa durueshëm, sepse edhe atë që dëgjuan nga ata vetë nuk ishte në përputhje me pritjet e votuesve. Kjo ishte plotësisht natyrale, pasi gazeta e shtypit të huaj u kujdes mirë që të mos i jepte popullit asnjë pamje të saktë të punës së deputetëve Pan-Gjermanë. Sa më shumë që të rinjtë përfaqësues të popullit zhvilluan një shije për një lloj më të butë të luftës 'revolucionare' në parlament dhe në dhomat e provincës, aq më pak ishin të gatshëm të ktheheshin në punë më të rrezikshme të ndriçimit të masave

të gjera të popullit. shesh. background. Nëse platforma e parlamentit u zëvendësua përfundimisht me tryezën e birrës së sallës së takimeve, dhe nga ky forum u bënë fjalime, jo në popull, por në kokën e tyre të ashtuquajtur 'të zgjedhur', lëvizja pan-gjermane u ndal të ishte lëvizje e popullit dhe në një kohë të shkurtër u bë një klub diskutimi akademik që merrej më shumë ose më pak seriozisht. Në këtë mënyrë, përshtypja e keqe e transmetuar nga gazetatat nuk u korrigjua fare nga agjenda personale e takimeve të burrave të veçantë, me rezultatin që në fund fjala 'PanGerman' filloi të kishte një tingëllim shumë të keq në veshët e masave të gjera. Për të gjithë ata që sot janë të njohur si shkrimtarë dhe shkrimtarë: Revolucionet më të mëdha në botë kurrë nuk janë drejtuar nga një zog i vogël! Jo, i është rezervuar gjithmonë penës për të dhënë bazat e tyre teorike. Por fuqia që gjithmonë ka filluar më të mëdhenjtë e avallëve fetare dhe politike në histori ka qenë nga koha e lashtë magjia e fjalës së folur, dhe ajo vetëm. Përveç kësaj, masat e gjera të popullsisë mund të lëvizin vetëm me forcën e fjalës. Dhe të gjitha lëvizjet e mëdha janë lëvizje popullore, shpërthime vullkanike të pasioneve njerëzore dhe ndjenjave emocionale, të nxitur ose nga Perëndia e shëmtuar e Dhimbjes ose nga flaka e fjalës që është hedhur midis masave; ato nuk janë lëngjet e limonit të aesthetëve letrare dhe heronjëve të veshur me kostume. Vetëm një erë e nxehtë e pasionit mund të kthejë fatin e njerëzve, dhe vetëm ai mund të ndezë pasionin që e ka brenda vetes. Vetëm ajo i jep zgjedhurit të saj fjalët që si një thikë mund të hapen portat në zemrën e njerëzve. Por njeriu i cili dështon dhe i cili ka gojë të mbyllura, nuk është zgjedhur nga qielli për të shpallur vullnetin e tij.

Të mos e lërë shkrimtarin të qëndrojë në vendin e tij, duke u angazhuar në 'teorinë' e tij, nëse inteligjenca dhe aftësia e tij janë të barabarta me të; për udhëheqje ai nuk është as i lindur as i zgjedhur. Një lëvizje me qëllime të mëdha duhet të jetë e kujdesshme që të mos humbë kontaktin me masat e gjera. Ajo duhet të shqyrtojë çdo pyetje kryesisht nga ky këndvështrim dhe të marrë vendime në përputhje. Ajo duhet të shmangë gjithçka që mund të zvogëlojë ose madje të dobësojë aftësinë e saj për të lëvizur masat, jo për arsye "demagogogjike", por në kuptimin e thjeshtë se pa forcën e madhe të masës së njerëzve, asnjë ide e madhe, sado e lartë dhe e shenjtë të duket, nuk mund të realizohet. Vetëm realiteti i vështirë duhet të përcaktojë rrugën për në qëllim; mos dëshira për të udhëtuar në rrugë të pakëndshme shpesh në këtë botë do të thotë të braktisësh qëllimin; i cili mund ose nuk mund të jetë ajo që dëshiron. Në momentin që lëvizja Pan-Germane me qëndrimin e saj parlamentare kishte çuar peshën e aktivitetit të saj në parlament në vend të popullit, ajo humbi të ardhmen dhe fitoi suksese të lira të momentit. Ajo zgjodhi luftën më të lehtë dhe kështu u bë e papërshtatshme për fitoren përfundimtare. Edhe në Vjenë e kam shtruar këtë pyetje me kujdesin më të madh, dhe në refuzimin për ta njohur e kam parë një nga arsyet kryesore të rënies së lëvizjes që në ato ditë, sipas mendimit tim, ishte e destinuar të merrte udhëheqjen e elementit gjerman. Të dy gabimet e para që shkaktuan që lëvizja pan-gjermane të fundoset ishin të lidhura me njëri-tjetrin. Kjo mungesë e njohurive të brendshme të forcave shtytëse të revolucioneve të mëdha çoi në një vlerësim të pamjaftueshëm të rëndësisë së masave të gjera të popullit; nga kjo rezultoi mungesa e interesit të saj në çështjen sociale, përpjekjet e saj të pamjaftueshme dhe të papërshtatshme për të fituar shpirtin e klasave të ulëta të vendit, si dhe qëndrimi i saj i tepruar ndaj parlamentit.

Nëse ata kishin njohur fuqinë e madhe që duhet të atribuohet gjithmonë masave si një burim i rezistencës revolucionare, ata do të kishin punuar ndryshe në çështjet shoqërore dhe propagandistike. Në këtë rast, qendra e gravitetit të lëvizjes nuk do të ishte zhvendosur në parlament, por në punëtori dhe në rrugë. Sipas kësaj, edhe gabimi i tretë gjen germën e tij të fundit në refuzimin për të njohur vlerën e masave, të cilat, është e vërtetë, kërkojnë mendime më të larta për t'i vendosur ato në lëvizje në një drejtim të caktuar, por të cilat pastaj, si një rrota e rrotullimit, japin forcën e aktit të sulmit dhe qëndrueshmërinë uniforme. The stiff struggle which the Pan-germans fought with the Catholic Church can be accounted for only by their insufficient understanding of the spiritual nature of the people. Në këtë mënyrë, duke u marrë me çdo gjë që mund të ishte në ndonjë mënyrë e përshtatshme për këtë tendencë, u bë e mundur që të bëhej një shtet sllav. Edhe institucionet fetare u përdorën, pa asnjë hezitim, në shërbim të idesë së re të shtetit nga kjo shtëpi qeverisëse e papërshtatshme. Përdorimi i peshkopëve çekë dhe i klerikëve të tyre fetar ishte vetëm një nga shumë mënyra për të arritur këtë qëllim, një sllavizim i përgjithshëm i Austrisë. Procesi u zhvillua në mënyrë të afërt me këtë formë: Priftërinj çekë u emëruan në komunitetet gjermane; ngadalë por me zell ata filluan të vendosin interesat e popullit çek mbi interesat e kishave, duke u bërë germa të procesit të de-gjermanizimit. Gjermania nuk bëri asgjë praktike për të kundërshtuar këto metoda. Jo vetëm që ishin të padobishëm për të vazhduar këtë luftë në kuptimin pozitiv gjerman; ata ishin madje të pafuqishëm për të bërë rezistencë të nevojshme kundër sulmeve të kundërshtarit. Në mënyrë të drejtpërdrejtë, për shkak të mospërputhjes së fesë nga

njëra anë, dhe për shkak të mbrojtjes së pamjaftueshme nga ana tjetër, gjermanizmi u shtyp ngadalë por me ritëm. Nëse në çështje të vogla situata ishte si e përshkruar, në çështje të mëdha, për fat të keq, nuk ishte shumë ndryshe. Këtu, edhe përpjekjet anti-gjermane të Habsburgëve nuk u përballën me rezistencën që duhej të kishin, veçanërisht nga kleri i lartë, ndërsa mbrojtja e interesave gjermane u zhvendos plotësisht në hije. Një përshtypje e përgjithshme mund të ishte se kleri katolik si i tillë po shkelte rëndë të drejtat gjermane. Thus Kisha nuk dukej të ndjehej me popullin gjerman, por të ishte e drejtë me armikun. Në mendimin e Schonenerit, rrënja e të gjitha këtyre të këqijave ishte fakti se organi drejtues i Kishës Katolike nuk ishte në Gjermani, dhe se për këtë arsye të vetme ishte armik i interesave tona kombëtare. Problemet e ashtuquajtura kulturore, në këtë si në virtualisht çdo lidhje tjetër në Austri në atë kohë, u zhvendosën pothuajse tërësisht në hije. Pozicioni i lëvizjes pan-gjermane ndaj Kishës Katolike u vendos më pak nga pozicioni i saj në shkencë, etj., se sa nga inadekuata e saj në mbrojtjen e të drejtave gjermane dhe, anasjelltas, nga ndihma dhe komoditeti i vazhdueshëm ndaj arrogancës dhe gjirit sllav. Georg Schonener nuk ishte ai që i bënte gjërat në pjesë. Ai mori luftën drejt Kishës me bindjen se vetëm ajo mund të shpëtonte popullin gjerman. The 'AwayfromRome' movement seemed the most powerful, though, to be sure, the most difficult, mode of attack, which would inevitably shatter the hostile citadel. Nëse do të ishte e suksesshme, ndarja tragjike e kishës në Gjermani do të shërohej, dhe ishte e mundur që forca e brendshme e Perandorisë dhe e kombit gjerman do të fitonte enormisht nga një fitore e tillë. Por premtimi i tij i fundit

ishte i pa Në të gjitha çështjet e lidhura me gjermanizmin, kleri i kombësisë gjermane ishte më pak se ai i vëllezërve të tyre jo gjermanë, veçanërisht çekët. Njëloj vetëm një injorant mund të mos e shihte se një sulm në favor të interesave gjermane ishte diçka që praktikisht kurrë nuk i ndodhi klerit gjerman. Dhe kushdo që nuk ishte i verbër u detyrua të pranonte se kjo ishte kryesisht për shkak të një rrethanë nën të cilën të gjithë ne Gjermanët duhet të vdesim rëndë: objektiviteti i qëndrimit tonë ndaj nacionalitetit tonë si dhe ndaj gjithçkaje tjetër. Ndërsa kleriku çek ishte subjektiv në sjelljen e tij ndaj popullit të tij dhe objektiv vetëm ndaj Kishës, kleriku gjerman ishte subjektivisht i dedikuar ndaj Kishës dhe mbeti objektiv ndaj kombit. Një fenomen që, për fat të keq, mund ta vërejmë edhe në mijëra raste të tjera. Kjo nuk është aspak trashëgimia e veçantë e Katolikizmit, por me ne ajo shpejt korrupton pothuajse çdo institucion, qoftë ai qeveritar apo ideal. Vetëm krahasoni pozicionin që i marrin civilët tanë, për shembull, ndaj përpjekjeve për zgjim kombëtar me pozicionin që do të merrnin civilët e një populli tjetër në të njëjtën situatë. Apo dikush beson se një korpus oficerash në çdo vend tjetër në botë do të nënshtrohte interesat e kombit ndërsa flisnin për 'autoritetin shtetëror' në mënyrën që është pranuar në vendin tonë për pesë vitet e fundit, madje është parë si veçanërisht meritore? Në pyetjen e hebrenjve, për shembull, a nuk marrin sot të dy denominimet një qëndrim që nuk i përshtatet as kërkesave të kombit as nevojave reale të fesë? Krahasoni qëndrimin e një rabini hebre në të gjitha çështjet e rëndësishme për hebrenjtë si racë me qëndrimin e pjesës më të madhe të klerit tonë-të dy denominacioneve,

nëse doni! Ne jemi të njohur me çështje të njohura kur bëhet fjalë për një koncept abstrakt si i tillë. "Autoriteti shtetëror", "demokracia", "paqeruajtja", "solidariteti ndërkombëtar", etj., janë të gjitha koncepte që me ne shpesh bëhen aq të rrepta dhe aq të doktrinuara sa që rrjedhimisht të gjitha nevojat vitale kombëtare vlerësohen ekskluzivisht nga këndvështrimi i tyre. Kjo mënyrë katastrofale e konsiderimit të gjitha çështjeve nga këndvështrimi i një opinioni të paracaktuar e mbyll çdo mundësi të mendimit të vetvetes në një çështje që është objektivisht kundër doktrinės së vet dhe në fund çon në një kundërshtim të plotë të mjeteve dhe qëllimeve. Njerëzit do të refuzojnë çdo përpjekje për një kryengritje kombëtare nëse ajo mund të ndodhë vetëm pas eliminimit të një regjimi të keq, të shëmtuar, sepse kjo do të ishte një sulm kundër "autoriteti shtetëror", dhe "autoriteti shtetëror" nuk është një mjet për një qëllim, por në sytë e një objektivisti fanatik më shumë përfaqësohet si qëllimi i vetëm, i mjaftueshëm për të mbushur jetën e tij të shëmtuar. Thus, për shembull, ata do të kundërshtojnë me vendosmëri çdo përpjekje për një diktator, edhe nëse ishte përfaqësuar nga Frederiku i Madh dhe komedianët politikë momentalë të një shumice parlamentare ishin gërsrërë të paaftë ose personazhe të vërtetë inferiorë, vetëm sepse ligji i demokracisë duket më i shenjtë për një njeri të parimeve sesa mirëqenia e një vendi. Një do të mbrojtë kështu tiraninë më të keqe, një tirani që po shkatërron njerëzit, pasi aktualisht përfaqëson "autoritetin shtetëror", ndërsa tjetri refuzon edhe qeverinë më të dobishme sa herë që dështon të plotësojë konceptin e tij të "demokracisë". Në të njëjtën mënyrë, paqësorja jonë gjermane do të pranojë me heshtje dhunimin më të egër të kombit tonë nga më të egër ushtarakë nëse një ndryshim në këtë gjendje mund të arrihet vetëm me rezistencë-që do të thotë, forcë-sepse kjo do të ishte kundër frymës së shoqërisë së tij të paqes. Nëse Socialisti Ndërkombëtar Gjerman do të mbushet me solidaritet nga pjesa tjetër e botës, ai do ta pranojë atë me dashurinë e vëllait dhe pa asnjë mendje të ndëshkimit apo mbrojtjes, vetëm sepse ai është gjerman.

Kjo mund të jetë një gjendje e hidhur, por për të ndryshuar diçka, duhet të njohësh atë më parë. Një gjë e tillë vlen edhe për mbrojtjen e dobët të interesave gjermane nga një pjesë e klerit. Nuk është as e keqja e keqe në vetvete, as është shkaktuar, le të themi, nga urdhrat nga lart; jo, në këtë mungesë të vendosmërisë kombëtare ne shohim me habi rezultatin e një edukimi të papërshtatshëm në gjermanisht që nga fëmijëria dhe, nga ana tjetër, një nënshtrim të pafund ndaj një ideje që është bërë një idol. Edukimi në demokraci, në socializëm ndërkombëtar, në paqe, etj., është një gjë aq e rreptë dhe ekskluzive, aq subjektive nga këto pika të fundit, saqë imazhi i përgjithshëm i botës së mbetur është i njollosur nga kjo konceptim dogmatik, ndërsa qëndrimi ndaj Gjermanisë ka mbetur i arsyeshëm që nga rinia e hershme. Thus, paqësor, duke iu dhënë subjektivisht dhe plotësisht idesë së tij, do të kërkojë gjithmonë (sa është gjerman) të drejtën objektive dhe kurrë nuk do të bashkohet me rradhët e tij dhe të luftojë me ta nga instikti i vetëmbrojtjes së pastër. Kjo vlen edhe për fetë e ndryshme, siç tregohet nga e mëposhtmjia: Protestantizmi si i tillë është më mbrojtës i interesave të Gjermanisë, në sajë të kësaj është i mbështetur në gjenezën dhe traditën e mëvonshme: ai, megjithatë, dështon në momentin kur kjo mbrojtje e interesave kombëtare duhet të bëhet në një provincë që është ose e huaj nga rrjedha e përgjithshme e botës ideologjike dhe zhvillimit tradicional, ose është refuzuar për ndonjë arsye. Thus, Protestantizmi do të qëndrojë gjithmonë për avancimin e të gjitha gjermanisë si të tillë, sa kohë që çështjet e pastërsisë së brendshme ose thellësisë kombëtare si dhe lirisë gjermane janë të përfshirë, sepse të gjitha këto gjëra kanë një bazë të fortë në vetvete; por e kundërshton me më të madhe armiqësi çdo përpjekje për të shpëtuar vendin nga dora

e armikut më të vdekshëm, sepse qëndrimi i tij ndaj hebrenjve është më shumë ose më pak dogmatikisht i vendosur. Por këtu ne jemi përballur me pyetjen pa të cilën të gjitha përpjekjet e tjera për një zgjim gjerman ose ringjallje mbeten dhe mbeten krejtësisht pa kuptim dhe pa mundësi. Në kohën time në Vjenë kisha mjaft kohë dhe mundësi për një hulumtim të papërqendruar të kësaj pyetjeje, dhe në kontaktet e mia të përditshme isha në gjendje të vërtetoja saktësinë e kësaj pikepamjeje një mijëra herë. Në këtë fokus të më të ndryshme nacionaliteteve, bëhet menjëherë e qartë se vetëm pacifisti gjerman është i vetmi që gjithmonë përpiket të shikojë interesat e tij të vendit objektivisht, por se hebrenjtë kurrë nuk do të shikojnë ato të popullit të tyre në këtë mënyrë; se vetëm socialisti gjerman është ndërkombëtar në kuptimin që e ndalon atë të kërkojë drejtësi për popullin e tij përveçse duke bërë titur dhe bërë titur në mes të shokëve të tij ndërkombëtarë, por kurrë një çek apo një polak, etj.; në të shkurtër, unë e kuptova edhe atëherë se fatkeqësia ishte vetëm pjesërisht në këto doktrina, dhe pjesërisht në edukimin tonë të plotë të nacionalizmit dhe një mungesë të devotshmërisë për vendin tonë. Thus, baza e parë teorike për një luftë të lëvizjes PanGermanike kundër Katolikizmit si i tillë mungonte. Të rriten gjermanët nga fëmijëria me atë njohje ekskluzive të të drejtave të tyre kombëtare, dhe të mos kontaminohen zemrat e fëmijëve me doktrinën e "objektivitetit" tonë, madje edhe në çështjet që lidhen me ruajtjen e egos së tyre. Në një kohë të shkurtër do të shihet se (duke supozuar, natyrisht, një qeverisje kombëtare të plotë) në Gjermani, si në Irlandë, Poloni ose Francë, katoliku do të jetë gjithmonë gjerman. Një provë më e madhe e kësaj ishte ajo epokë që për herë të fundit e çoi vendin tonë në një betejë jete dhe vdekjeje para gjykatës së historisë për të mbrojtur ekzistencën e tij.

Derisa udhëheqja nga lart nuk mungonte, njerëzit plotësuan me zell detyrën dhe obligimin e tyre. A ishte pastor protestant apo peshkop katolik, të dy bashkë kontribuan pafundësisht në mbajtjen për aq kohë të forcës sonë të rezistimit, jo vetëm në front por edhe në shtëpi. Në këto vjet dhe veçanërisht në fillim të flakës, në të dy kampet ekzistonte vetëm një Reich i shenjtë gjerman, për ekzistencën dhe të ardhmen e të cilit çdo njeri u kthye në qiell të vet. Pan-Gjermanizmi në Austri duhet të kishte pyetur veten një pyetje: A është ruajtja e Gjermanisë-Austriane e mundur nën një fe katolike, apo jo? Nëse po, partia politike nuk kishte të drejtë të merrej me çështje fetare ose denominative; nëse jo, atëherë ajo që ishte e nevojshme ishte një reformë fetare dhe kurrë një parti politike. Kushdo që mendon se mund të arrijë një reformë fetare përmes një organizate politike vetëm tregon se nuk ka asnjë njohuri të zhvillimit të ideve fetare ose dogmës dhe pasojave të tyre ekumenike. Në të vërtetë një njeri nuk mund të shërbejë dy zotëri. Dhe unë konsideroj themelimin ose shkatërrimin e një feje shumë më të madhe se themelimin ose shkatërrimin e një shteti, e jo më të një partie. Dhe mos thuaj se kjo është vetëm një mbrojtje kundër sulmeve nga ana tjetër! Sigurisht që në të gjitha kohërat e këqija të pamoralshme nuk kanë hezitur të bëjnë edhe fenë instrumentin e tyre politik (sepse kjo është ajo që bëjnë këta të shëmtuar pothuajse gjithmonë dhe ekskluzivisht): por po aq sigurisht është e gabuar të bësh një degë fetare përgjegjëse për një numër të shëmtuarish që e keqpërdorin atë në të njëjtën mënyrë si ata do të bënin çdo gjë tjetër për të shërbyer instinktët e tyre të ulëta. Nuk mund të jetë më mirë për njërin nga këta parlamentarë të mirë për asgjë dhe që rrinë në dhomë se kur i jepet mundësia të justifikojë veprimin e tij politik, madje edhe pas ngjarjes. Për sa kohë që feja ose madje edhe denominacioni bëhet përgjegjës për veprat e tij personale dhe sulmohet në këtë bazë, ky mashtrues i pa turpshëm ndez një zhurmë të madhe dhe i kërkon të gjithë botës të dëshmojë se veprimet e

tij janë plotësisht të justifikuara dhe se ai vetë dhe oratoria e tij janë të falënderuar për shpëtimin e fesë së Kishës. Publiku, aq i çmendur sa edhe i hareshëm, është, si rregull, i parandaluar nga kjo e fundit nga njohja e arsyes së vërtetë të luftës ose e ka harruar atë, dhe i çmenduri ka arritur qëllimin e tij në të gjitha qëllimet dhe qëllimet. Një zog i zgjuar e di shumë mirë se kjo nuk ka të bëjë me fenë; dhe ai do të qeshë heshtur në krahun e tij ndërsa kundërshtari i tij i singërtë por i shëmtuar humbet lojën dhe një ditë, duke humbur besnikërinë dhe besimin e njerëzimit, largohet nga kjo. Dhe në një kuptim tjetër do të ishte e padrejtë të bësh që feja si e tillë ose madje Kisha të ishte përgjegjëse për gabimet e individëve. Krahasoni madhështinë e organizatës së dukshme para syve tanë me çrregullimin e zakonshëm të njeriut në përgjithësi, dhe do të duhet të pranoni se në të marrëdhënia e mirës dhe të keqes është më e mirë se kudo tjetër. Sigurisht, edhe midis priftëve vetë ka ata për të cilët shërbimi i shenjtë është vetëm një mjet për të plotësuar ambiciet politike, po, ata që në luftën politike harrojnë, në një mënyrë që shpesh është më e shëmtuar se ajo që ata supozohen të jenë mbrojtës të një të vërtetës më të lartë dhe jo të përfaqësojnë të rreme dhe të shëmtuara-por për një prift të tillë të pavlerë ka një mijër e më shumë të ndershëm, priftërinj që janë më të devotshëm ndaj misionit të tyre, të cilët, në kohën tonë të gabuar dhe të dekadencës, dallohen nga turma e përgjithshme si ishulla të vogla. Nuk më shumë se sa e dënoj, ose do të isha i justifikuar në dënim, kishën si të tillë kur një individ i degeneruar në një kostum i shëmtuar shkel hapur moralin, e dënoj atë kur një nga shumë të tjerë i bëjnë shaka dhe i shesin

vendin e tij në një kohë kur kjo ndodh çdo ditë. Kjo është e rëndësishme sot, sepse për një nga Ephialtes e tillë ka mijëra që me zemrën e tyre ndjejnë ndjenjën e urrejtjes. Dhe nëse dikush përgjigjet se këtu nuk jemi të interesuar për probleme të tilla të përditshme, por për probleme të parimeve dhe të vërtetës ose të përmbajtjes dogmatike, ne mund të përgjigjemi me një pyetje tjetër: Nëse besoni se jeni të zgjedhur nga fati për të zbuluar të vërtetën në këtë çështje, bëjeni këtë; por atëherë keni guximin ta bëni këtë, jo drejtpërdrejt përmes një partie politike-sepse kjo është një gënjeshtër; por për të keqen e sotme zëvendësoni mirëqenien tuaj të ardhshme. Por nëse nuk ke guxim, ose nëse e mira jote nuk është e qartë as për ty, atëherë mbaje gishtat larg çështjes; në çdo rast, mos përpiqesh të bësh atë që nuk guxon ta bësh me një sy të hapur. Partitë politike nuk kanë asgjë të bëjnë me probleme fetare, nëse këto nuk janë të huaja për vendin, duke e rrëzuar moralin dhe etikën e racës; ashtu si feja nuk mund të bëhet e përzier me skemën politike. Kur klerikët e kishës përdorin institucionet fetare ose doktrinën për të fyer vendin e tyre, ne kurrë nuk duhet t'i ndjekim ata në këtë rrugë dhe të luftojmë me të njëjtat metoda. Për udhëheqësin politik, doktrinat fetare dhe institucionet e besimit të popullit të tij gjithmonë mbeten të paprekura; ose ai nuk ka të drejtë të jetë në politikë, por duhet të bëhet një reformues, nëse ai ka atë që i duhet! Veçanërisht në Gjermani çdo qëndrim tjetër do të çojë në një katastrofë. Në studimin tim të lëvizjes Pan-Germanike dhe luftës së saj kundër Romës, atëherë, dhe më shumë në vitet e ardhshme, kam arritur në këtë bindje: Një vlerësim i gabuar i rëndësisë së problemit social i ka kushtuar kësaj lëvizjeje masën e vërtetë të popullsisë; hyrja e saj në parlament i ka marrë fuqinë e saj të madhe dhe e ka rënduar me të gjitha dobësitë e kësaj institucioni; lufta

kundër Kishës Katolicizmi e ka bërë të pamundur në shumë raste të krijojë një lëvizje të vërtetë. Në këtë rast Kisha nuk kishte nevojë të qajë për humbjen e "lambëve"; sepse ajo kishte humbur vetëm ata që ishin të gatshëm të ishin pjesë e saj. Ndryshimi midis reformës së re dhe asaj të vjetër ishte se në kohët e vjetra shumë nga njerëzit më të mirë të Kishës u larguan nga ajo përmes një bindjeje të thellë fetare, ndërsa tani vetëm ata që ishin të ftohtë në fillim u larguan, dhe kjo për shkak të 'arsyeve' politike. Dhe pikërisht nga një pikëpamje politike rezultati ishte aq qesharak sa edhe i hidhur. Njëherë e fundit një lëvizje politike premtuese për shpëtimin e kombit gjerman kishte shkuar në kosh sepse nuk ishte udhëhequr me ftohtësinë e nevojshme, por ishte humbur në fushë që mund të çonin vetëm në shpërbërje. Për një gjë është e sigurt: lëvizja pan-gjermane kurrë nuk do të kishte bërë këtë gabim pa kuptimin e saj të pamjaftueshëm të psikës së masave të gjera. Nëse udhëheqësit e saj kishin ditur se për të arritur suksesin e çdo lloji, duhet të mos u tregohet kurrë masave dy apo më shumë kundërshtarë, pasi kjo çon në shpërbërjen e plotë të forcës së tyre luftarake, për këtë arsye vetëm shtytja e lëvizjes Pan-Gjermane do të kishte qenë drejtuar në një kundërshtar të vetëm. Nuk ka asgjë më të rrezikshme për një parti politike se sa të udhëhiqet nga ata që janë të gjitha-për-të-gjitha që duan gjithçka por kurrë nuk mund të arrijnë asgjë. Në varësi të asaj se sa hapësira për kritikë kishte në çdo denominacion fetar një parti politike nuk duhet kurrë për një moment të harrojë faktin se në të gjitha përvojat historike të mëparshme një parti politike e zbrazët në këto situata nuk kishte arritur kurrë të prodhonte një reformë fetare. Dhe qëllimi i studimit të historisë nuk është të harrojmë mësimet e saj kur ndodh rasti për t'i zbatuar ato në praktikë, ose të vendosim se situata aktuale është ndryshe, dhe

kështu që të vjetrat e saj të përjetshme nuk janë më të aplikueshme; jo, qëllimi i studimit të historisë është pikërisht mësimet e saj për të tashmen. Njeriu që nuk mund ta bëjë këtë nuk duhet të mendojë se është një udhëheqës politik; në realitet ai është një i ulët, por shpesh shumë i mburrur, i çmendur, dhe asnjë sasi e mirësjelljes nuk mund ta justifikojë paaftësinë e tij praktike. Në përgjithësi arti i të gjitha udhëheqësve të vërtetë kombëtarë në të gjitha kohërat përbëhet, midis të tjerash, kryesisht në mosndarjen e vëmendjes së një populli, por në përqendrimin e saj në një armik të vetëm. Sa më e bashkuar të jetë aplikimi i dëshirës së njerëzve për të luftuar, aq më e madhe do të jetë tërheqja magnetike e një lëvizjeje dhe aq më e madhe do të jetë shtytja e shtytjes. Në gjeniun e një udhëheqësi të madh hyn edhe të bëjë që armiqtë që janë larg njëri-tjetrit të duken sikur janë të një kategorie të vetme, sepse në personazhet e dobët dhe të pasigurtë, njohja e armiqve të ndryshëm mund të çojë shumë lehtë në fillimin e dyshimit në vetvete. Kur masa e rrudhur do të shohë veten në një betejë kundër shumë armiqve, objektiviteti do të shfaqet, duke hapur pyetjen nëse të gjithë të tjerët janë të gabuar dhe vetëm njerëzit e tyre ose lëvizja e tyre janë të drejtë. Dhe kjo sjell paralizimin e parë të fuqisë së tyre. Nga kjo arsye, një shumëllojshmëri e kundërshtarëve të ndryshëm duhet të kombinohet gjithmonë që në sytë e masave të mbështetësve të vet, lufta të drejtohet kundër vetëm një armiku. Kjo i forcon besimin e tyre në të drejtën e tyre dhe i shton ashpërsinë e tyre kundër

atyre që e sulmojnë atë. Të mos kuptojë këtë, lëvizja e vjetër Pan-Gjermane e privoi nga suksesi. Ajo kishte qenë e drejtë, dëshira e saj ishte e pastër, por rruga që ajo kishte zgjedhur ishte e gabuar. Ai ishte si një alpinist që mban veten larg nga lartësitë. Një situatë e kundërt dukej të mbretëronte me rivalin e tij të madh, Partinë Sociale Kristiane. Rruga që e zgjodhi ishte e saktë dhe e mirëzgjedhur, por ajo nuk kishte një njohuri të qartë të qëllimit të saj. Në gati të gjitha çështjet në të cilat lëvizja pan-gjermane ishte e dëshpëruar, qëndrimi i Partisë Sociale Kristiane ishte i saktë dhe i mirë-planifikuar. Ajo kishte kuptimin e nevojshëm për rëndësinë e masave dhe që nga dita e parë e siguroi veten me të paktën një pjesë të tyre duke e bërë atë të hapur në karakterin e saj social. Me synimin kryesor për të fituar klasat e vogla dhe të mesme dhe artizanë, ajo fitoi një ndjekje aq të qëndrueshme sa edhe vetësakrifikuese. Ajo shmang çdo luftë kundër një institucioni fetar dhe kështu fiton mbështetjen e asaj organizate të fuqishme që përfaqëson Kisha. Kështu, ajo kishte vetëm një kundërshtar të vërtetë të madh qendror. Ajo e kuptoi vlerën e propagandës së gjerë dhe ishte e vrullshme në ndikimin e instikteve psikologjike të masave të gjera të mbështetësve të saj. Nëse megjithatë nuk ishte e mundur të arrinte qëllimin dhe ëndrrën e shpëtimit të Austrisë, kjo ishte për shkak të dy dobësi në metodën e saj dhe mungesës së qartësisë për qëllimin e vet. Anti-Semitizmi i ri ishte bazuar në ide fetare në vend të njohurive racore. Nëse Partia Sociale Krishtere donte të shpëtonte Austrinë, atëherë është mendimi i udhëheqësve të saj se ajo nuk duhet të veprojë nga këndvështrimi i parimit racial, sepse nëse do të vepronte, shpërbërja e shtetit do të ishte e pashmangshme në një kohë të shkurtër.

Kjo ishte e rëndësishme për situatën e ndarjes së ndjekësve të tyre, dhe për mendimin e partisë. Në atë kohë Vjena ishte aq e mbushur me elemente çeke sa vetëm toleranca më e madhe me të gjitha çështjet e racës mund t'i mbajë ato në një parti që nuk ishte anti-gjermane në fillim. Nëse Austria do të shpëtohej, kjo ishte e domosdoshme. Dhe kështu ata u përpoqën të fitonin mbi artizanët e vegjël çekë, të cilët ishin veçanërisht të shumtë në Vjenë, me një luftë kundër liberalizmit të Manchesterit, dhe në luftën kundër hebrenjve në bazë fetare ata menduan se kishin zbuluar një slogan që i kalonte të gjitha dallimet kombëtare të Austrisë së vjetër. Kjo është e qartë se lufta kundër hebrenjve në këtë bazë mund të japë pak arsye për shqetësim për hebrenjtë. Nëse e keqja i vjen keqes, një spërkatje e ujit të bamirësisë mund të shpëtojë gjithmonë biznesin dhe të krishterin në të njëjtën kohë. Me këtë motivim të tepruar, kurrë nuk u arrit një trajtim serioz shkencor i të gjithë problemit, dhe si rezultat shumë njerëz, për të cilët ky lloj anti-Semitizmi ishte i pakuptimtë, u ndaluan. Ndryshe nga çdo gjë tjetër, fuqia e tërheqjes së idesë ishte e kufizuar pothuajse ekskluzivisht në rrethet e kufizuara intelektualisht, përveç nëse njohuritë e vërteta ishin zëvendësuar me një Inteligjenca mbeti larg si një çështje e parimit. Thus gjithë lëvizja filloi të dukej më shumë si një përpjekje për një konvertim të ri të hebrenjve, ose ndoshta madje edhe si një shprehje e një lloji të caktuar të inatit konkurrues. Dhe kështu lufta humbi karakterin e një shenjtërimi të brendshëm dhe më të lartë; për shumë, dhe jo për të gjithë, ajo u duk e pamoralshme dhe e papranueshme. Mungonte bindja se kjo ishte një pyetje vitale për të gjithë njerëzimin, me fatin e të gjitha popujve jo-hebre varur nga zgjidhja e saj. Përmes kësaj gjysmë-sjelljeje, vija anti-semitike e Partisë Sociale Kristiane humbi vlerën e saj. Ai ishte një anti-semitizmi i rrem që ishte gati më keq se asnjë; sepse mashtroi njerëzit në siguri; ata mendonin se ishin të sigurt. Në një kohë të shkurtër, hebrenjtë ishin aq të njohur me këtë lloj

anti-semitizmi saqë do të kishin munguar zhdukja e tij më shumë se sa ishte e dobishme prezenca e tij. Nëse në këtë rast Partia Sociale Kristiane duhej të bënte një sakrificë të rëndë për statusin e kombeve, ata duhej të bënin një sakrificë edhe më të madhe kur bëhej fjalë për të promovuar Gjermaninë si të tillë. Ata nuk mund të ishin "nacionalistë" nëse ata nuk donin të humbnin tokën nën këmbët e tyre në Vjenë. Ata shpresuan se me një shmangie të shëmtuar të kësaj pyetjeje ata mund të shpëtonin ende shtetin Habsburg, dhe me këtë gjë ata e rrethuan shkatërrimin e tij. Dhe lëvizja humbi burimet e fuqishme të fuqisë që vetëm mund të mbushë një parti politike me forcë të brendshme për çdo kohë. Nga kjo vetëm Partia Sociale Kristiane u bë një parti si çdo parti tjetër. Në ato ditë unë i ndjek të dy lëvizjet me vëmendje të madhe. Një, duke ndjerë rrahjen e zemrës së tij të brendshme, tjetri, i udhëhequr nga admirimi për njeriun e pazakontë që edhe atëherë më dukej si një simbol i ashpër i të gjitha gjermanisë austriane. Kur e madhja procesion mortore e mori të vdekurin kryetar nga Qyteti Qendror drejt Rripit, isha një nga mijëra mijëra njerëz që e shihnin tragjedinë. Unë u ndjeva thellë dhe ndjenjat e mia më thanë se puna, madje edhe e këtij njeriu, ishte e padobishme, për shkak të fatit fatal që do të çojë pashmangshëm këtë shtet në shkatërrim. Nëse Dr. Karl Lueger kishte jetuar në Gjermani, ai do të ishte renditur midis mendimeve të mëdha të popullit tonë; që ai jetoj dhe punoi në këtë shtet të pamundur ishte fatkeqësia e punës së tij dhe e tij. Kur vdiq, flakët e vogla në Ballkanë filluan të rriten më shpejt nga muaji në muaj, dhe ishte fat i mirë që e mbajti larg vëzhgimit të asaj që ai ende besonte se mund ta parandalonte.

Nga dështimi i një lëvizjeje dhe dështimi i tjetrës, unë për veten time u përpoqa të gjeja shkaqet, dhe erdha në përfundimin e sigurt se, përveçse e pamundur është të forcohet shteti në Austrinë e vjetër, gabimet e dy partive ishin si më poshtë: lëvizja Pan-Gjermane ishte e drejtë në vizionin e saj teorik për qëllimin e një rilindje gjermane, por e pafat në zgjedhjen e metodave. Ajo ishte nacionaliste, por fatkeqësisht jo aq socialiste sa të fitonte masat. Por anti-Semitizmi i saj ishte bazuar në një kuptim të saktë të rëndësisë së problemit racial, dhe jo në ide fetare. Në fakt, lufta e saj kundër një denominacioni të caktuar ishte e rreme dhe taktikisht e gabuar. Ndryshe nga çfarë mendonte e majta, lëvizja shoqërore kristiane kishte një koncept të paqartë të qëllimit të një zgjimi gjerman, por kishte inteligjencë dhe fat në kërkimin e metodave të saj si parti. Ajo kuptoi rëndësinë e problemit social, gabo i në luftën e saj kundër hebrenjve, dhe nuk kishte asnjë ide për forcën e idesë kombëtare. Nëse, përveç njohurive të saj të ndriçuara të masave të gjera, Partia Sociale Kristiane kishte pasur një ide të saktë të rëndësisë së problemit racial, siç e kishte arritur lëvizja Pan-Gjermane; nëse, përfundimisht, ajo kishte qenë vetë nacionaliste, ose nëse lëvizja Pan-Gjermane, përveç njohurive të saj të sakta të synimit të problemit të hebrenjve, kishte adoptuar praktikën e Partisë Sociale Kristiane, veçanërisht në marrëdhënien e saj me socializmin, do të kishte rezultuar një lëvizje që, në mendimin tim, edhe atëherë mund të kishte ndërhyrë me sukses në fatin e Gjermanisë. Nëse kjo nuk ndodhi, kjo ishte kryesisht për shkak të natyrës së shtetit austro-hungarez. Ngaqë nuk pashë bindjen time të realizohej në asnjë parti tjetër, nuk munda në periudhën e mëvonshme të vendosja mendimin të hyja, e jo të luftoja me asnjë nga organizatat ekzistuese. Edhe atëherë, unë i konsiderova të gjitha lëvizjet politike si të pasuksesshme dhe të pamundura për të bërë një zgjim kombëtar të popullit gjerman në një shkallë më të madhe dhe jo vetëm në një shkallë të jashtme. Por në këtë periudhë, e kisha të lehtë të shihja mospërputhjen time të brendshme me

shtetin Habsburg. Sa më shumë që u angazhova me çështje të politikës së jashtme, aq më shumë u rrit bindja ime dhe u bë e fortë se kjo formë politike mund të rezultojë vetëm në fatkeqësitë e Gjermanisë. Më shumë e më shumë e pashë në fund se fatin e kombit gjerman nuk do ta vendosim më këtu, por në Gjermani vetë. Kjo ishte e vërtetë, jo vetëm për çështjet politike, por edhe për të gjitha manifestimet e jetës kulturore në përgjithësi. Në fushën e kulturës apo të artit, shteti austro-hungarez i hoqi të gjitha shenjat e degradimit, ose të paktën të pa rëndësishme për vendin gjerman. Kjo ishte më e vërtetë në fushën e arkitekturës. Arsitektura e re nuk mund të arrinte suksese të veçanta në Austri, nëse jo për arsye të tjera, sepse që nga përfundimi i rrethit detyrat e saj, të paktën në Vjenë, ishin bërë të pa rëndësishme në krahasim me planet që lindën në Gjermani. Thus më shumë e më shumë fillova të bëja një jetë të dyfishtë; mendimi dhe realiteti më urdhëruan të përfundoja një shkollë aq të hidhur sa ishte e dobishme në Austri, por zemra ime jetonte diku tjetër. Një mospërputhje e rëndë më kishte kapluar, aq më shumë që e kuptova boshllëkun e brendshëm të këtij shteti dhe pamundësinë e shpëtimit të tij, dhe ndjeva se në të gjitha gjërat ishte vetëm fatkeqësia e popullit gjerman. Jam i bindur se ky shtet ishte i pashmangshëm që do të shtypte dhe do të ndëshkonte çdo gjerman të vërtetë të madh, pasi, në anën tjetër, do të ndihmonte çdo figurë jo gjermane. Unë u rrëmbye nga e gjithë kjo përzierje e racave që më rrëmbeu kryeqyteti, rrëmbye nga kjo e gjithë përzierje e Çekëve, Polonistëve, Hungarezëve, Ruthenianëve, Serbëve dhe Kroatëve, dhe kudo, e gjithë kjo kërpudhë e përjetshme e njerëzimit-Jezuitët dhe më shumë Jezuitët. Për mua qyteti gjigant dukej si një përfaqësim i denigrimit racor.

Gjermania e nënës sime ishte dialekti i Bavarise së Poshtëme, nuk e harrova as nuk e njohja jargonin vienez. Sa më gjatë që jetova në këtë qytet, aq më shumë u rrit urrejtje ime për atë përzierje të huaj të njerëzve që kishin filluar të korrodojnë këtë vend të vjetër të kulturës gjermane. Ideja se kjo gjendje mund të mbahet më gjatë më dukej pozitivisht qesharake. Austria ishte atëherë si një mosaik i vjetër; cementi që lidhte gurët e vegjël ishte bërë i vjetër dhe kishte filluar të shkërmoqej; sa kohë që vepra artistike nuk është prekur, mund të vazhdojë të japë një shenjë ekzistence, por sa herë që merr një goditje, ajo shkërmoqet në mijëra copëza. Pyetja ishte vetëm kur do të vinte goditja. Ngase zemra ime kurrë nuk kishte rrahur për një monarki austro-hungareze, por vetëm për një Gjermani, ora e rënies së këtij shteti mund të dukej vetëm si fillimi i çlirimit të kombit gjerman. Për të gjitha këto arsye një dëshirë u rrit më shumë dhe më shumë në mua, për të shkuar përfundimisht ku nga dëshirat e mia të fshehta dhe dashuria ime e fshehtë ishin zhdukur. Unë shpresoja një ditë të bëja një emër për veten si arkitekt dhe kështu, në madhësinë e madhe ose të vogël që fati do të më jepte, të dedikoja shërbimet e mia të singerta për vendin. Por në fund, unë doja të shijoja kënaqësinë e jetesës dhe të punës në vendin që një ditë do të sillte në përmbushje të dëshirës time më të ardhshme dhe më të thellë: bashkimin e atdheut tim të dashur me atdheun e përbashkët, Gjermaninë. Edhe sot shumë do të ishin të pafuqishëm të kuptonin madhështinë e kësaj dëshire, por unë i drejtohem atyre që fatin e ka ndaluar ose i ka marrë me ashpërsi; unë i drejtohem të gjithëve që, të ndarë nga atdheu i tyre, duhet të luftojnë madje edhe për thesarin e shenjtë të gjuhës së tyre, që janë të persekutuar dhe të torturuar për besnikërinë e tyre ndaj atdheut, dhe që tani, me emocion të ndjerë, presin atë orë që do t'i lejojë ata të kthehen në zemrën e nënës së tyre të

besueshme; unë i drejtohem të gjithëve këtyre, dhe unë e di se ata do të më kuptojnë! Vetëm ai që ka provuar në vetvete se çfarë do të thotë të jesh gjerman, i privuar nga e drejta për të qenë pjesë e atdheut të dashur, mund të matë ndjenjën e thellë të mungesës që ndez gjithmonë në zemrat e fëmijëve të ndarë nga atdheu i tyre. Ajo i torturon ata që i mban dhe u jep atyre kënaqësi dhe lumturi deri sa shtëpitë e babait të tyre të hapet dhe në mbretërinë e përbashkët, gjaku i përbashkët të fitojë paqe dhe qetësi. Por Vjena ishte dhe mbeti për mua shkolla më e vështirë, por më e thellë e jetës sime. Unë e vendosa atë në një qytet ende të gjysmë të ri dhe e lashë atë si një njeri, i ulur i qetë dhe i vdekur. Në të mora themelet e një filozofie në përgjithësi dhe të një këndvështrimi politik në veçanti, të cilat më vonë i shtova vetëm në detaje, por që kurrë nuk më lanë. Por deri sot nuk kam arritur të vlerësoj në tërësi vitet e studimit. Kjo është arsyeja pse kam punuar me këtë periudhë në një gjatësi të caktuar, sepse më dha udhëzimin tim të parë vizual në pikërisht ato pyetje që i shërbyen themeleve të një partie që, duke filluar nga gjërat më të vogla, pas rreth pesë vitesh po fillon të zhvillohet në një lëvizje të madhe masive. Nuk e di se çfarë do të ishte sot pozicioni im ndaj hebrenjve, demokracisë shoqërore, apo më saktë marksizmit si i tillë, problemit social, etj., nëse në një moshë kaq të hershme presioni i fatit-dhe studimi im i vetëm- nuk do të kishte ndërtuar një stok të bazuar të mendimeve personale brenda meje. Përse nëse mjerimi i atdheut mund të stimulojë mijëra dhe mijëra njerëz për të menduar për arsyet e brendshme të këtij kolapsi, kjo nuk mund të çojë kurrë në atë saktësi dhe thellësi të njohjes që i bëhet njeriut që e

ka mbajtur fatin vetëm pas viteve të luftës. Në pranverën e vitit 1912 erdha përfundimisht në Mynih. Qyteti vetë ishte aq i njohur për mua sa sikur të kisha jetuar për vite brenda mureve të tij. Kjo është e kompensuar nga studimi im i cili në çdo hap më kishte çuar në këtë metropoli të artit gjerman. Jo vetëm që nuk e ka parë Gjermaninë nëse nuk e njeh Mynihun, por mbi të gjitha nuk e ka parë artit gjerman nëse nuk e ka parë Mynihun. Në çdo rast, kjo periudhë para luftës ishte më e lumtur dhe më të vërtetë më e mbushur me ngjarje të mia. Edhe nëse të ardhurat e mia ishin ende shumë të vogla, nuk jetoja për të pikturuar, por pikturoja vetëm për të siguruar jetesën time ose më mirë për të më lejuar të vazhdoj studimet. Unë kisha bindjen se një ditë, pavarësisht të gjitha pengesave, do të arrija qëllimin që kisha vënë vetes. Dhe kjo vetëm më lejoi të përballja të gjitha gjërat e vogla të jetës së përditshme me lehtësi dhe pa ankth. Përveç kësaj, ishte dashuria e thellë që më kapi për këtë qytet më shumë se për çdo vend tjetër që e dija, gati nga orët e para të qëndrimit tim atje. Një qytet gjerman! Sa ndryshim nga Vjena! Unë u sëmura në stomak kur mendoja për

këtë Babël të racave. Në përgjithësi, dialekti, shumë më i afërt për mua, i cili veçanërisht në kontaktet e mia me Bajeranët e Ulët, më kujtoi fëmijërinë time të mëparshme. Kishte mijëra e mijëra gjëra që ishin ose u bënë shumë të shtrenjta dhe të shtrenjta për mua. Por unë jam shumë i tërhequr nga kjo martesë e mrekullueshme e forcës së parë dhe bukurisë. Çfarë më interesonte më shumë, përveç punës sime profesionale, ishte studimi i ngjarjeve politike të ditës, duke përfshirë veçanërisht ngjarjet në fushën e jashtme. Unë u njoha me këto të fundit në mënyrë të drejtpërdrejtë përmes politikës së aleatëve gjermanë, të cilën nga ditët e mia austriane e konsiderova të gabuar plotësisht. Sidoqoftë, gjerësia e plotë e kësaj vetë-mashtrimi nga ana e Reichut nuk më ishte bërë e qartë në Vjenë. Në ato ditë unë isha i ngazëllyer të supozoj-ose ndoshta e kisha bërë veten të qeshur duke e bërë atë si një alibi-se Berlioni ndoshta e dinte se sa i dobët dhe i pa besueshëm do të ishte aleati në realitet, por, për më shumë ose më pak arsye misterioze, mbajti këtë njohuri për të forcuar një politikë aleancë që pas gjithë kësaj Bismarku e kishte njohur dhe ndërprerja e papritur e së cilës nuk mund të ishte e dëshirueshme, nëse jo për arsye të tjera që të mos alarmohet ndonjë i huaj i fshehur ose i shitësve në shtëpi. Sigurisht, lidhja ime, veçanërisht midis popullit, shpejt më bëri të kuptoj se kjo besimi ishte i rremë. Për t'u habitur, nuk mund të mos shoh kudo se edhe në qarqe të tjera të mirëinformuara nuk kishte asnjë grimcë të vetëdijes për natyrën e monarkisë habsburgeze. Kështu, veçanërisht njerëzit e zakonshëm u kapën në idenë e çuditshme se aleati mund të konsiderohej si një forcë serioze që në orët e nevojshme do të ngrihej ashpër në situatë. Në mes të masave monarkia ende konsiderohej si një 'shtet gjerman'

Kush mund të ishte i vendosur në vend të tyre. Ata besonin se atje, gjithashtu, fuqia mund të matej me miliona si në Gjermani vetë, dhe harruan plotësisht se, në të parën: Austria kishte kohë që nuk ishte më një shtet gjerman; dhe në të dytën: kushtet e brendshme të këtij mbretërie po lëviznin nga orë në orë drejt shpërbërjes. Unë e njohja më mirë këtë formim shtetëror se sa të ashtuquajturit "diplomatë" zyrtare, të cilët pa ndjenja, si pothuajse gjithmonë, u rrëmbyen drejt katastrofës; sepse gjendja e popullit ishte gjithmonë një shpërndarje e asaj që u bë e njohur në opinionin publik nga lart. Por njerëzit në krye bënë një kult të 'të mirës', sikur të ishte Kalfi i Artë. Ata shpresuan të zëvendësonin me mirësjellje atë që mungonte në sinqeritet. Dhe fjalët ishin gjithmonë të marrë për monedha të perandorisë. Edhe në Vjenë isha i mbushur me mërzi kur mendoja për mospërputhjen që nganjëherë shfaqej midis fjalimeve të shtetasve zyrtarë dhe mbajtjes së shtypit të Vjenës. Dhe megjithatë, në pamje të parë, Vjena ishte ende një qytet gjerman. Sa ndryshe do të ishte nëse do të largoheshe nga Vjena, apo më mirë Gjermania-Austria, dhe do të shkoje në provincat sllavo-germane të Perandorisë! Ju duhej vetëm të merrnit shtypin e Pragës për të parë se çfarë menduan ata për të gjithë atë exaltë hocus-pocus të Triple Alliance. Nuk kishte asgjë tjetër veçse fyerje dhe tallje të tmerrshme për këtë 'vepër arti të shtetit.' Në mes të paqes, me dy perandorë që shtynin puthje të miqësisë në ballë, çekët nuk e fshehën faktin se kjo aleancë do të bëhej për ditën kur do të bëhej një përpjekje për ta përkthyer atë nga shkëlqimi i yjeve të idealit të Nibelungen në realitet praktik. Sa entuziazëm i kapluar këta njerëz disa vjet më vonë kur koha përfundimisht erdhi për të treguar vlerën e aleatëve dhe Italia u tërhoq nga Traktati i Trefishtë, duke lënë dy miqtë e saj në rrugë, dhe në fund duke u bërë armiku i tyre! Nëse dikush do të kishte guxuar të kishte parasysh mundësinë e një mrekullie të tillë-të thuash,

nëse Italia do të luftonte krah për krah me Austrinë-mund të ishte e pamundur. Por në Austri gjërat nuk ishin aspak të ndryshme. Në Austri, vetëm mbështetës të idesë së aleatëve ishin Habsburgët dhe Gjermanët. Habsburgët, nga kalkulimi dhe shtypja; gjermanët, nga besimi i mirë dhe injoranca politike. Nga besimi i mirë, sepse ata menduan se me aleancë të trefishtë ata po bënë një shërbim të madh për Gjermaninë e vet, duke e forcuar dhe duke e siguruar atë; nga injoranca politike, sepse asgjë nga e para nuk ndodhi, por në të kundërt, ata ndihmuan të lidhë Gjermaninë me krahun e një shteti që do të tërhiqte të dyja në arësye të pashmangshme në arësye të pashmangshme në arësye të pashmangshme në arësye të pashmangshme në arësye të pashmangshme në arësye të pashmangshme në arësye të pashmangshme në arësye të pashmangshme në arësye të pashmangshme në arësye të pashmangshme në arësye të pashmangshme në a Për shkak të aleancës me Rajhin, Habsburgët mendonin se mund të ishin të sigurt kundër çdo ndërhyrjeje nga ana tjetër, e cila fatkeqësisht ishte rasti, dhe kështu ata ishin në gjendje të ishin shumë më të lehtë dhe më të sigurt për të zbatuar politikën e tyre të brendshme të zhdukjes së ngadaltë të Gjermanisë. Jo vetëm që në sfond të njohur objektivitetit tonë, ata nuk kishin nevojë të frikësoheshin nga asnjë ndërhyrje nga qeveria e Reich, por, duke u drejtuar në aleancë, ata mund të heshtnin çdo zhurmë të shëmtuar midis Austro-Gjermanëve që mund të ngrihej në kuartetet gjermane kundër sllavizmit të një karakteri tepër të turpshëm. Për çfarë do të bënin gjermanët në Austri nëse gjermanët e Rajhut e njohën dhe shprehën besimin në qeverinë habsburge? Ai duhet të ofrojë rezistencë dhe të etiketohet nga e gjithë gjermania si tradhti ndaj vetvetes? Kur për dekada ai kishte bërë sakrifica më të mëdha pikërisht për vendin e tij! Por çfarë vlerë kishte kjo aleancë, pasi Gjermania ishte zhdukur në Monarkinë Habsburge? Jo, vlerën e Aleancës së Triumfit për Gjermaninë e përcaktonte ruajtja e dominimit gjerman në Austri? Apo ata vërtetë besonin se mund të jetonin në një aleancë me

një armik? Sllavo-Habsburg? Pozicioni i diplomacisë zyrtare gjermane dhe i opinionit publik ndaj problemit të brendshëm austro-hungarez të nacionaliteteve ishte përtej injorancës, pozitivisht i çmendur! Ata e vendosën veten në një aleancë, e bënë të varur të ardhmen dhe sigurinë e një populli prej shtatëdhjetë milionë njerëzish-dhe e panë atë duke u shkatërruar nga viti në vit, pashmangshëm dhe me plan, baza e vetme e kësaj aleance. Një ditë do të vinte kur një 'treaty' me diplomacinë e Vienës do të mbetej, por ndihma e një perandorie aleate do të humbej. Me Italinë kjo ishte e vërtetë që nga fillimi. Nëse njerëzit në Gjermani kishin studiuar historinë pak më qartë, dhe kishin hyrë në psikologjinë e kombeve, ata nuk do të kishin mundur të supozonin as për një orë që Tribunali dhe Hofburgu i Vienës do të ishin kurrë të bashkuar në një front të përbashkët luftarak. Italia do të ishte bërë më shpejt një vullkan se sa një qeveri do të kishte guxuar të dërgonte një italian në fushën e betejës për shtetin e urryer fashist Habsburg, përveç si armik. Më shumë se një herë në Vienë, unë pashë shpërthime të urrejtjes së pasionuar dhe të pafundme që italianët e kishin ndaj shtetit austro-hungarez. Në shekujt e fundit, krimet e shtëpisë Habsburg kundër lirisë dhe pavarësisë italiane ishin shumë të mëdha për t'u harruar, edhe nëse dëshira për t'i harruar ato ishte e pranishme. Dhe nuk ishte; asnjë popull, asnjë qeveri italiane. Për Italinë, kështu që, ekzistonin dy mundësi për marrëdhëniet me Austrinë: ose aleancë ose luftë. Për të zgjedhur të parën, italianët ishin në gjendje të përgatiteshin, pa u shqetësuar, për të dytën. Përveç kësaj, pasi marrëdhënia e Austrisë me Rusinë kishte filluar të çonte më afër dhe më afër një luftë ushtarake, politika e aleatëve gjermanë ishte aq e pakuptimtë sa edhe e rrezikshme. Kjo ishte një rast klasik, duke dëshmuar mungesën e çdo rrjedhë të gjerë dhe të drejtë të mendimit. Pse, atëherë, dhe

formua aleanca e saj? Dhe ky të ardhme e Reichut ishte asgjë tjetër veçse pyetja e ruajtjes së mundësisë së ekzistencës së popullit gjerman. Kështu që pyetja mund të formulohet vetëm si më poshtë: Çfarë forme duhet të marrë jeta e kombit gjerman në të ardhmen e dukshme, dhe si mund të sigurohen bazat e nevojshme dhe siguria e kërkuar brenda kornizës së marrëdhënieve evropiane të forcave? Një analizë e qartë e premisave për aktivitetin e jashtëm nga shteti gjerman pashmangshëm çoi në këtë përfundim: Gjermania ka një rritje vjetore të popullsisë prej gati nëntëqind mijë njerëzish. Në vitin e ardhshëm, kjo ushtri e re e qytetarëve do të rritet edhe më shumë dhe në fund do të përfundojë në katastrofë, nëse nuk gjenden mënyra dhe mjete për të parandaluar rrezikun e urisë dhe mjerimit në kohë. Kishte katër mënyra për të shmangur një zhvillim kaq të keq për të ardhmen: 1. Të mos e përdorim atë. Pas shembullit francez, rritja e bimëve mund të kufizohet artificialisht, duke iu përgjigjur kështu problemit të mbipopullimit. Natyra vetë në kohë të varfërisë së madhe ose të kushteve të këqija klimatike, si dhe të rënies së prodhimit, ndërhyr për të kufizuar rritjen e popullsisë së disa vendeve ose racave; këtë, sigurisht, duke përdorur një metodë aq të mençur sa edhe të ashpër. Ajo zvogëlon, jo aftësinë e riprodhimit si e tillë, por ruajtjen e të riprodhuarve, duke i ekspozuar ata në provë të vështira dhe privime me rezultatin që të gjithë ata që janë më pak të fortë dhe më pak të shëndetshëm janë detyruar të kthehen në mitrën e pafund të panjohur. Të gjithë ata që ajo lejon të mbijetojnë sjelljet e papërshtatshme të ekzistencës janë një mijëra herë të provuar të fortë, dhe të mirëpërshtatshëm për të riprodhuar-përsëri, në mënyrë që procesi i zgjedhjes së plotë të fillojë sërish nga fillimi. Për të vepruar kështu brutalisht kundër individit dhe duke e thirrur atë menjëherë, mbrapa tek ajo sa herë që ai tregohet i papërshtatshëm me erën e jetës, ajo mban racën dhe speciet të forta, në fakt, i ngre ato në lartësitë më të larta. Në të

njëjtën kohë, zvogëlimi i numrit forcon individin dhe kështu në fund të fundit forcon gjininë. Por ndryshon kur njeriu merr përsipër kufizimin e numrit të tij. Nuk ishte i gdhendur nga i njëjti dru, ishte 'humbje.' Ai di më mirë se mbretëresha e shëmtuar e mençurisë. Ai kufizon jo ruajtjen e individit, por riprodhimin vetë. Kjo i duket atij, i cili gjithmonë e shikon veten dhe kurrë racën, më njerëzore dhe më të drejtë se mënyra e kundërt. Për fat të keq, megjithatë, pasojat janë në kundërshtim: Ndërsa natyra, duke e bërë riprodhimin të lirë, por duke e nënshtuar mbijetesën një provë të vështirë, zgjedh nga një numër i tepërt individësh ata më të mirët si të denjë për të jetuar, kështu që i ruan ata vetëm dhe në të ruajn speciet e tyre, njeriu kufizon riprodhimin, por është i shqetësuar hysterikisht se një gjë e lindur duhet të ruhet në çdo mënyrë. Kjo korrigjim i vullnetit të shenjtë i duket atij aq i mençur sa edhe i njeriut, dhe ai gëzohet që njëherë tjetër ka harruar më të mirën e natyrës dhe madje ka provuar edhe paaftësinë e saj. Numri, të themi, ka qenë i kufizuar, por në të njëjtën kohë vlerat individuale janë zvogëluar; kjo, megjithatë, është diçka që i dashuri i vogël i të Madhit nuk dëshiron të shohë ose të dëgjojë. Për sa kohë që riprodhimi si i tillë kufizohet dhe numri i lindjeve zvogëlohet, lufta natyrore për ekzistencë që lë vetëm të fortit dhe të shëndetshëm gjallë është e dukshme se zëvendësohet me dëshirën e dukshme për të 'shpëtuar' madje edhe të dobëtit dhe më të sëmurët në çdo çmim, dhe kjo është e dukshme se rrit farat e një gjenerate të ardhshme që duhet të bëhet më e shëmtuar dhe më e shëmtuar sa më gjatë që kjo tallje me natyrën dhe me të vazhdon. Dhe fundi do të jetë që një popull i tillë do të zhduket një ditë nga ekzistenca e tij në këtë tokë; sepse njeriu mund të kundërshtojë ligjet e përjetshme të dëshirës për ruajtjen për një kohë të caktuar,

Por n'fund Fondi i tij do të zhduket. Më shpejt ose më vonë vjen hakmarrja. Një racë më e fuqishme do të shtypë të dobëtin, sepse shtytja vitale në formën e saj më të lartë do të shpërthejë çdo ditë dhe çdo herë të gjitha shtyllat absurde të ashtuquajturit njerëzor i individëve, për ta zëvendësuar atë me njerëzorin e natyrës që shkatërron të dobëtin për t'i dhënë vendin të fortit. Për këtë arsye, kushdo që dëshiron të sigurojë ekzistencën e popullit gjerman përmes kufizimit të vetë-reprodukimit të tij e heq atë nga e ardhmja e tij. Një mënyrë tjetër do të ishte një që sot, herë pas here, e shohim të propozuar dhe të rekomanduar: kolonizimi i brendshëm. Kjo është një propozim i mirë menduar nga aq shumë sa nga shumica e njerëzve është keqkuptuar, kështu duke shkaktuar dëmin më të madh të mundshëm që mund të imagjinohet nga çdokush. Pa dyshim, prodhimi i tokës mund të rritet deri në një kufi. Por vetëm deri në një kufi, dhe jo vazhdimisht pa fund. Për një kohë të caktuar do të jetë e mundur të kompensohet për rritjen e popullsisë gjermane pa pasur nevojë të mendohet për ushqimin, duke rritur prodhimin e tokës sonë. Por përveç kësaj, ne duhet të përballemi me faktin se kërkesat tona për jetën rriten edhe më shumë se numri i popullsisë. Kërkesat e njeriut për ushqim dhe rroba rriten nga viti në vit, dhe madje edhe tani, për shembull, nuk janë në lidhje me kërkesat e paraardhësve tanë, të paktën një shekull më parë. Kështu, është e pamundur të besohet se çdo rritje e prodhimit siguron bazën për një rritje të popullsisë: jo; kjo është e vërtetë vetëm deri në një masë të caktuar, pasi të paktën një pjesë e prodhimit të rritur të tokës shpenzohet për të plotësuar nevojat e rritura të njerëzve. Por edhe me kufizimin më të madh nga njëra anë dhe industrinë më të madhe nga ana tjetër, këtu sërish një kufi do të vendoset një ditë, i krijuar nga toka vetë. Me sa duket nuk do të jetë e mundur të merret më shumë nga ajo dhe atëherë, edhe pse është shtyrë për një kohë të caktuar, katastrofa do të manifestohet sërish. Për fillim, do të ketë urie nganjëherë, kur ka një urie, etj. Sa më shumë të rritet popullsia, kjo do të ndodhë më shpesh, duke u zhdukur në

fund kur gjethet e rralla. Por në fund koha afrohet kur as atëherë nuk do të jetë e mundur të plotësohen nevojat e njerëzve, dhe uria është bërë shoqëruesi i përjetshëm i këtyre njerëzve. Në këtë rast natyra duhet të ndihmojë sërish dhe të bëjë një zgjedhje midis atyre që ajo ka zgjedhur për jetën; por sërish njeriu i ndihmohet vetes; që do të thotë, ai kthehet në kufizimin artificial të rritjes së tij me të gjitha pasojat e këqija të mësipërme për racës dhe specieve. Kjo mund të ngrihet edhe më tej se ky të ardhme do të përballet me të gjithë njerëzimin në çdo rast dhe se kështu rrjedhimisht kombi individual nuk mund të shmangë fatin e tij. Në pamje të parë, kjo duket e saktë. Por këtu duhet të merret parasysh e gjithë njerëzimi: Sigurisht në një kohë të caktuar njerëzimi do të jetë i detyruar, si pasojë e pamundësisë për të mbajtur rritjen e vazhdueshme të popullsisë, të ndalojë rritjen e racës njerëzore dhe të lërë natyrën të vendosë sërish ose, nëse është e mundur, të krijojë balancën e nevojshme, megjithatë, sigurisht, në mënyrë më të saktë se sa bëhet sot. Por atëherë kjo do të godas të gjithë njerëzit, ndërsa sot vetëm ato radhë janë të prekura nga kjo dhimbje që nuk kanë më forcën dhe forcën për të siguruar për veten territoret e nevojshme në këtë botë. Për sa i përket gjendjes aktuale, në këtë tokë ka fusha të mëdha toke të papërpunuara, që presin vetëm që njerëzit t'i rrafshojnë ato. Por është e njëjta gjë që natyra si e tillë nuk e ka rezervuar këtë tokë për të ardhmen e çdo kombi apo race të veçantë; në të kundërtën, kjo tokë ekziston për ata që posedojnë forcën për ta marrë dhe industrinë për ta kultivuar atë. Natyra nuk njeh kufij politikë. Fillimisht, ajo i vendos krijesat e gjalla në këtë planet dhe i vëzhgon forcat e lira. Ajo pastaj i jep të drejtën e masterit fëmijës së saj të preferuar, i cili është më i fortë në guxim dhe industri. Kur një popull është i kufizuar në kolonizimin e brendshëm sepse race të tjera po afrohen shpejt e shpejt në pjesë më të mëdha të

tokës, Do të jetë e detyruar të bëjë marrëdhënie me Një ditë kjo situatë do të lindë, dhe sa më i vogël të jetë hapësira e jetesës në dispozicion të njerëzve, aq më shpejt do të ndodhë. Kjo do të ishte e mundur nëse, për fat të keq, ato vende më të mira, ose, më saktë, ato race të vetme të kultivuara, që janë standardi i të gjitha përparimeve njerëzore, të vendosin në paqëndrueshmërinë e tyre të vendosur të refuzojnë marrjen e tokës së re dhe të kënaqen me kolonizimin 'të brendshëm', ndërsa racet më të dobëta dinë se si të sigurojnë zona të mëdha të jetesës në botë për veten e tyre-kjo do të çojë në rezultatin përfundimtar të mëposhtëm: Racet më të larta kulturore, por më pak të dhunshme, do të duhet të kufizojnë rritjen e tyre për shkak të tokës së tyre të kufizuar, ndërsa racet më të dobëta kulturore, por më të dhunshme dhe më natyrore, do të jenë në gjendje të rriten pa kufi. Në të vërtetë, një ditë bota do të jetë në duart e njerëzve më të dobët kulturore por më aktivë. Then, megjithatë në një të ardhme të largët, do të ketë vetëm dy mundësi: ose bota do të sundohet sipas ideve të demokracisë moderne, dhe atëherë pesha e çdo vendimi do të jetë në favor të racave më të vogla numerikisht, ose bota do të sundohet sipas ligjeve të rendit natyror të forcës, dhe atëherë do të jenë njerëzit e vullnetit të egër që do të bëjnë mbretëri, dhe kështu që sërish jo kombi i kufizimit të vetvetes. Nuk ka dyshim se ky botë do të ekspozohet një ditë ndaj luftërave më të ashpra për ekzistencën e njeriut. Në fund, vetëm urrejtja për ruajtjen e vetëvetes mund të fitojë. Nën të ashtuquajturin njerëzim, i cili është një përzierje e injorancës, e arrogancës dhe e njohjes së gjithçkaje, do të shkrihet si borë në diell në mars. Njerëzimi është rritur në një betejë të përjetshme, dhe vetëm në një paqe të përjetshme rritet. Për ne gjermanët, slogani i "kolonizimit të brendshëm" ishte katastrofik, nëse jo për arsye të tjera, sepse automatikisht na forcon në

mendimin se kemi gjetur një mjet që, nëse përdoret si duhet, mund të na ndihmojë të bëjmë një ndryshim të madh në botë. Nëse kjo doktrinë do të merrej seriozisht në vendin tonë, do të thoshte fundin e çdo përpjekjeje për të ruajtur për vete vendin që na takon. Nëse gjermani mesatar u bind se mund të sigurojë jetën dhe të ardhmen e tij në këtë mënyrë, të gjitha përpjekjet për një mbrojtje aktive, dhe kështu e vetmja e rëndësishme, e nevojave vitale gjermane do të ishin të destinuara të dështojnë. Në krahasim me këtë qëndrim të vendit, çdo politikë e jashtme e vërtetë e dobishme mund të konsiderohet e varrosur, dhe me të ardhmen e popullit gjerman si i tërë. Për t'i marrë parasysh këto pasoja, nuk është rastësi që është gjithmonë kryesisht hebreu që përpiket dhe arrin të mbjellë këto mënyra të rrezikshme të mendimit tek njerëzit tanë. Ai i njeh klientët e tij shumë mirë për të mos kuptuar se ata i lënë veten të mashtrohen nga çdo shitës i çdo lloji që mund t'i bëjë të mendojnë se ai ka gjetur një mënyrë për të luajtur një lojë të vogël me natyrën, për të bërë luftën e vështirë, të pashmangshme për ekzistencën superflurë, dhe në vend të kësaj, ndonjëherë me punë, ndonjëherë me asgjë, varësisht se si 'dalin gjërat,' të bëhet sundimtari i planetit. Nuk mund të theksohet mjaftueshëm qartë se çdo kolonizim gjerman brenda vendit duhet të shërbejë për të eliminuar abuzimet shoqërore, veçanërisht për të tërhequr tokën nga spekulimi i gjerë, më i miri kurrë nuk mund të mjaftojë për të siguruar të ardhmen e kombit pa marrë tokë të re. Nëse nuk e bëjmë këtë, në një kohë të shkurtër do të arrijmë jo vetëm në fund të tokës sonë, por edhe në fund të forcës sonë. Në fund, duhet të theksohet se kufizimi në një zonë të vogël toke, i përfshirë në kolonizimin e brendshëm, si dhe efekti i njëjtë përfundimtar i arritur përmes kufizimit të riprodhimit, çon në një situatë politike dhe ushtarake të papranueshme në vendin e

përmendur. Madhësia e territorit të banuar nga një popullsi përbëhet në masën e popullsisë. itself an essential factor for determining its outward security. Sa më i madh të jetë sasia e hapësirës në dispozicion të një populli, aq më i madh është mbrojtja natyrore e tij; sepse vendimet ushtarake kundër popullit që jeton në një zonë të vogël të kufizuar janë gjithmonë marrë më shpejt dhe kështu më lehtë, dhe veçanërisht më efektive dhe më të plota se sa mund të jetë e mundur kundër shteteve territoriale të gjera. Në madhësinë e territorit të një shteti gjithmonë fshihet një mbrojtje e caktuar kundër sulmeve të rrezikshme, pasi sukcesi mund të arrihet vetëm pas betejave të vështira, dhe kështu rreziku i një sulmi të papritur do të duket shumë i madh nëse nuk ka arsye të jashtëzakonshme për të. Kështu, madhësia e një shteti ofron në vetvete një bazë për të ruajtur më lehtë lirinë dhe pavarësinë e një populli, ndërsa, kundërshtuesisht, e vogla e kësaj strukture është një ftesë pozitive për marrje. Aktualisht dy mundësitë e para për krijimin e ekuilibrit midis popullsisë që po rritet dhe sasisë së tokës që është e stacionuar u refuzuan në të ashtuquajturat rrethe kombëtare të Reichut. Arsyet për këtë qëndrim ishin, me siguri, të ndryshme nga ato që u përmendën më lart: qarqet qeveritare adoptuan një qëndrim negativ ndaj kufizimit të lindjeve nga një ndjenjë morale; ata i refuzuan me vendosmëri kolonizimet e brendshme sepse në to ata e shihnin sulmin kundër tokave të mëdha dhe kështu fillimin e një lufte më të gjerë kundër pronës private në përgjithësi. Në përputhje me formën në të cilën veçanërisht kjo panacea u propozua, ata mund të kenë qenë të drejtë në këtë supozim. Në përgjithësi, mbrojtja kundër masave të gjera nuk ishte shumë e shkathët dhe në asnjë mënyrë nuk goditi në zemër të problemit. Thus mbetën vetëm dy mënyra për të siguruar punë dhe bukë për popullsinë që po rritej. Edhe tokë e re mund të merret dhe milionat e tepërta që dërgohen çdo vit, duke e mbajtur vendin në bazë të vetë-mbajtjes; ose mund të 4. Prodhimi për nevojat e huaja përmes industrisë

dhe tregtisë. Në fjalë të tjera: ose një politikë territoriale, ose një politikë koloniale dhe tregtare. Të dy rrugët u shqyrtuan, u analizuan, u rekomanduan dhe u mbështetën nga tendenca politike të ndryshme, dhe e fundit u mor përfundimisht. Në të vërtetë, mënyra më e shëndetshme e dyve do të ishte e para. Kthimi i tokës së re për vendosjen e popullsisë së tepërt ka një numër të pafund të avantazheve, veçanërisht nëse e shohim nga e ardhmja. Për një gjë, mundësia e ruajtjes së një klase të shëndetshme fshatare si bazë për një komb të tërë nuk mund të vlerësohet kurrë shumë. Disa nga sfida tona aktuale janë vetëm rezultat i marrëdhënies jo të shëndetshme midis popullsisë rurale dhe asaj urbane. Një stok i fortë i fshatarëve të vegjël dhe të mesëm ka qenë gjithmonë mbrojtja më e mirë kundër sëmundjeve shoqërore të tilla që kemi sot. Dhe, më shumë, kjo është zgjidhja e vetme që lejon një vend të fitojë bukën e tij të përditshme brenda rrjetit të brendshëm ekonomik të vendit. Industria dhe tregtia tërhiqen nga pozicioni i tyre i pa shëndetshëm udhëheqës dhe përshtaten në kuadrin e përgjithshëm të një ekonomie kombëtare të balancuar të furnizimit dhe kërkesës. Të dy kështu bëhen baza e mbijetesës së kombit dhe bëhen thjesht një mjet për këtë qëllim. Ngase tani kane vetëm balancën e prodhimit dhe kërkesës në të gjitha fushat, ata bëjnë mbijetesën e popullit si tërësi më ose më pak të varur nga vendet e huaja, dhe kështu ndihmojnë në sigurimin e lirisë së shtetit dhe pavarësisë së vendit, veçanërisht në periudha të vështira. Duhet thënë se një politikë territoriale e tillë nuk mund të realizohet në Kamerun, por sot pothuajse ekskluzivisht në Evropë. Ne duhet të marrim qëndrimin e arsyeshëm dhe objektiv se është e pamundur që qielli të ketë për qëllim që një popull t'i japë pesëdhjetë herë më shumë tokë dhe tokë në këtë botë se një tjetër. Në këtë rast, ne nuk duhet të lejojmë që kufijtë politikë të na bëjnë të padukshëm kufijtë e drejtësisë së përhershme. Nëse kjo tokë është e mbushur me jetë, le të

na jepet toka që ne kemi nevojë për jetën tonë. Po, ata nuk do të bëjnë këtë me dëshirë. Por atëherë ligji i vetëmbrojtjes hyn në fuqi; dhe çfarë i refuzohet metodave të paqes, është në dorë të marrësh. Nëse të parët tanë do të kishin lënë që vendimet e tyre të varen nga e njëjta gënjeshtër paqësore si e sotmja, ne do të kishim vetëm një të tretën e territorit tonë aktual; por në këtë rast, nuk do të kishte asnjë gjerman që ne të shqetësohemi sot në Evropë. Jo-është në vendosmërinë tonë natyrore për të luftuar për ekzistencën tonë që i falënderojmë dy Ostmark të Reichit dhe kështu atë forcë të brendshme që vjen nga madhësia e shtetit dhe territoreve tona kombëtare që vetëm na ka lejuar të ekzistojmë deri më sot. Dhe për një arsye tjetër, kjo do të ishte zgjidhja e duhur Të gjithë e dinë se pjesa e tyre evropiane është e vogël në krahasim me peshën e kolonive, tregtisë së jashtme, etj. Ne mund të themi: summit në Evropë, bazë në të gjithë botën; në kundërshtim me Bashkimin Amerikan që ka bazën e saj në kontinentin e vet dhe e mban të gjithë botën vetëm me summit. Dhe nga kjo vjen fuqia e madhe e brendshme e këtij shteti dhe dobësia e shume kolonive evropiane. As Anglia nuk është asnjë provë për të kundërtën, pasi në konsiderimin e Perandorisë Britanike ne shumë lehtë harrojmë botën anglo-saksone si të tillë. Pozicioni i Anglisë, nëse jo për shkak të lidhjeve të saj gjuhësore dhe kulturore me Bashkimin Amerikan, nuk mund të krahasohet me asnjë shtet tjetër evropian. Për Gjermaninë, kështu që, e vetmja mundësi për të zbatuar një politikë territoriale të shëndetshme ishte blerja e tokave të reja në Evropë vetë. Kolonitë nuk mund të shërbejnë këtë qëllim nëse ato nuk duken në masë të madhe të përdorura për vendosjen e evropianëve. Por në shekullin e nëntëmbëdhjetë këto territore koloniale nuk ishin më të arritshme me mjete paqësore. Në kushtet e jashtme, një politikë e tillë koloniale mund të zbatohet vetëm përmes një beteje të ashpër, e cila, megjithatë,

nuk do të kishin qentë e suksesshëm. Një vendim i tillë, është e vërtetë, kërkon devotshmëri të pakushtëzuar Nuk është e lejuar të përballesh me gjysmë masa ose edhe me hezitime një detyrë e cila duket e mundur vetëm me përdorimin e fundit të mundshëm të energjisë. Kjo do të thotë se udhëheqja politike e Reichit duhet të ishte e përkushtuar plotësisht këtij qëllimi ekskluziv; kurrë nuk duhet të merret asnjë hap, i udhëhequr nga arsye të tjera përveç njohjes së këtij detyrë dhe kërkesave të saj. Në këtë rast ishte e domosdoshme të shihej qartë se kjo qëllim mund të arrihej vetëm me luftë, dhe kështu të përballej me paqen dhe vendosmërinë e duhur me garën e armëve. Të gjitha aleancë duhet të shiheshin ekskluzivisht nga ky këndvështrim dhe të gjykoreshin sipas mundësisë së tyre të përdorimit. Nëse toka dëshironte të merrte në Evropë, ajo mund të merrte vetëm me koston e Ruisë, dhe kjo do të thoshte që mbretëria e re duhej të vendosej sërish në marshimin e saj përgjatë rrugës së Teutonëve të lashtë, për të marrë me shpatë tokën për plehun gjerman dhe bukën e përditshme për vendin. Për një politikë të tillë kishte vetëm një aleat në Evropë: Anglia. Me Anglinë vetëm ishte e mundur, e mbrojtur prapa, të fillojmë marshimin e ri gjerman. Të drejtën tonë për të bërë këtë do të ishte jo më pak se të drejtën e të parëve tanë. Asnjë nga pacifistët tanë nuk refuzon të hajë bukën e Lindjes, edhe pse në kohën e tij, pjesa e parë e tokës quhej "shpata"! Në këtë mënyrë, asnjë sakrificë nuk duhet të ishte shumë e madhe për të fituar gatishmërinë e Anglisë. Duhet të kishim hequr dorë nga kolonitë dhe pushteti detar, dhe të kishim ndaluar industrinë angleze nga konkurrenca jonë. vetëm një orientim i qartë mund të çojë në një qëllim të tillë: heqja dorë nga tregtia botërore dhe kolonitë; heqja dorë nga një flotë luftarake gjermane; mbledhja e të gjitha instrumenteve të shtetit në një qëllim të vetëm. of power on

Ushtria tokësore. Rezultati, me siguri, do të ishte një kufizim momental por një të ardhme e madhe dhe e fuqishme. Një kohë ka qenë kur Anglia do të kishte qenë e arsyeshme të mendonte në këtë pikë, pasi ajo ishte e vetëdijshme se Gjermania si pasojë e popullsisë së saj të rritur duhej të kërkonte një rrugëdalje dhe ta gjente atë me Anglinë në Evropë ose pa Anglinë në botë. Dhe kjo mund të atribuohet kryesisht kësaj realizimi nëse në fillim të shekullit Londra tentoi të afrohet me Gjermaninë. Për herë të parë u bë e qartë diçka që në vitet e fundit kemi pasur rast ta vëzhgojmë në një mënyrë të vërtetë të frikshme. Njerëzit ishin të shqetësuar nga ideja se duhej të nxirrnin gjethet e Finlandës nga zjarri; sikur të ishte ndonjëherë një aleancë në ndonjë bazë tjetër përveç një marrëveshjeje tregtare të përbashkët. Dhe me Anglinë një marrëveshje e tillë mund të ishte bërë shumë mirë. Diplomacia britanike ishte ende e zgjuar sa të kuptonte se asnjë shërbim nuk mund të pritej pa një kthim. Nëse supozojmë se një politikë e jashtme e mençur gjermane kishte marrë rolin e Japonisë në vitin 1904, ne mund të matim saktësisht efektet që do të kishte pasur kjo për Gjermaninë. Nuk do të kishte kurrë një "Luftë Botërore". Bloodshed në vitin 1904 do të kishte shpëtuar dhjetë herë më shumë në vitet 1914-1918. Dhe çfarë pozicioni do të zërë Gjermania sot në botë! Në këtë mënyrë, sigurisht, aleanca me Austrinë ishte absurde. Për këtë momie të një shteti u bë aleat me Gjermaninë, jo për të luftuar një luftë deri në fund, por për të ruajtur një paqe të përhershme që mund të përdoret me habi për të eliminuar ngadalë por sigurisht gjermanizmin në monarki. Kjo

aleancë ishte e pamundur për një arsye tjetër: sepse ne nuk mund të presim që një shtet të marrë sulmin në mbështetje të interesave kombëtare gjermane derisa ky shtet nuk e bën këtë. Nëse Gjermania nuk dispononte sasi të mjaftueshme të vetëdijes kombëtare dhe vendosmërisë së ashpër për të marrë pushtetin mbi fatin e dhjetë milionë bashkëkombasve kombëtarë nga duart e shtetit të pamundur Habsburg, atëherë ne nuk kishim të drejtë të presim që ajo të ndihmonte kurrë në këto plane të largëta dhe të guximshme. Pozicioni i vjetër i Reichut në çështjen austriane ishte shtylla e veprimit të tij në luftën për fatin e tërë kombit. Në çdo rast nuk ishim të justifikuar të shikoni, pasi çdo vit Gjermanizmi u shtyp më shumë, pasi vlerën e agjendës së Aushisë për aleancë e përcaktonte ekskluzivisht ruajtja e elementit gjerman. Por kjo rrugë nuk u përdor fare. Këta njerëz nuk e donin luftën aq shumë sa luftën, por ata u detyruan të bënin këtë në orën më të keqe. Ata donin të iknin nga fati, por ata u kapën. Ata ëndërruan të mbronin paqe botërore, dhe u regjistruan në Luftën Botërore. Dhe kjo ishte arsyeja më e rëndësishme pse kjo mënyrë e tretë e formimit të të ardhmes gjermane nuk u konsiderua fare. Ata e dinin se marrja e tokave të reja ishte e mundur vetëm në Lindje, ata e dinin luftën që do të ishte e nevojshme dhe megjithatë dëshironin paqe në çdo çmim; sepse motoja e politikës së jashtme gjermane kishte kohë që nuk ishte më: ruajtja e kombit gjerman me të gjitha metodat; por më shumë: ruajtja e paqes botërore me të gjitha metodat. Me çfarë suksesi, të gjithë e dinë Do të kthehem në këtë pikë në veçanti. Thus u mbetën të gjitha mundësitë Industria dhe tregtia botërore, fuqia detare dhe kolonitë. Në fakt, ky shpërthim ishte shumë i lehtë dhe shumë i shpejtë në fillim.

shtrirje shumë e shpejtë. Një fiet, megjithatë, mund të ndërtohet më shpejt se sa feramat mund të ndërtohen në një betejë të ashpër dhe të vendosen me skllëvër, por është gjithashtu më shpejt shkatërruar se sa i fundit. Nëse, megjithatë, Gjermania e mori këtë rrugë, ajo duhet të kishte njohur të paktën qartë se ky zhvillim do të përfundonte një ditë edhe në luftë. Vetëm fëmijët mund të kishin menduar se ata mund të merrnin banane në 'konkurrencën paqësore të kombeve,' me një sjellje të mirë dhe moral dhe me një epërsi të vazhdueshme në qëllimet e tyre paqësore, ndërsa ata flisnin aq lart dhe pa u ndalur; në të tjera fjalë, pa u detyruar kurrë të ngriheshin në këmbë. Jo: Nëse do të zgjidhnim këto probleme, Anglia do të ishte armiku ynë i parë i papërshtatshëm në këto kohë. Në mënyrë më të pakuptimtë se sa e pakuptimtë ishte-por e përshtatshme me pafajësinë tonë-të bëhesh i zemëruar për faktin se Anglia një ditë do të marrë lirinë të kundërshtojë aktivitetin tonë paqësor me brutalitetin e një egoisti të egër. Po, e di që ne, më vjen keq të them, kurrë nuk do të kishim bërë diçka të tillë. Nëse një politikë territoriale evropiane ishte e mundur vetëm kundër Ruisë në aleancë me Anglinë, atëherë një politikë e kolonive dhe tregtisë botërore ishte e mundur vetëm kundër Anglisë dhe me Rusinë. Por pastaj ne duhej të nxirrnim pa frikë konkluzionet - dhe, mbi të gjitha, të braktisnim Austrinë në të gjitha rrethanat. Nga të gjitha këndvështrimet, kjo aleancë me Austrinë ishte një mashtrim i vërtetë në fillim të shekullit të 20-të. Por ne nuk mendonim të bënim një aleancë me Rusinë kundër Anglisë, as me Anglinë kundër Ruisë, sepse në të dy rastet fundi do të ishte lufta, dhe për të shmangur këtë, ne vendosëm në favor të një politike tregtare dhe industri. Në 'konquista ekonomike' të botës ne posedonim një

recetë që ishte e pritur të thyente njëherë e përgjithmonë shpatullat e politikës së mëparshme të dhunës. Ndoshta, herë pas here, ne nuk ishim shumë të sigurt për veten tonë, veçanërisht kur bëhej fjalë për 'konquista ekonomike' të botës. Kështu, u mbajt në një shkallë më modeste në të gjitha aspektet, jo vetëm në numrin por edhe në tonazh të anijeve individuale si dhe në armatim, që në analizën përfundimtare të lëshojmë në pah qëllimet tona "paqësore". Një nga gjërat më të çuditshme që ndodhi ishte se mbështetësit e tij nuk hezitonin të quanin Anglinë si një monarkë të tmerrshme për mundësinë e një ngjarjeje të tillë. Në këtë kontekst, krimet e doktrinės sonë akademike dhe konceptimit të historisë mund të bëhen rrallë të mirë dhe janë vetëm një provë tronditëse se sa njerëz ka që 'mësojnë' historinë pa kuptuar ose edhe pa kuptuar atë. Anglia, veçanërisht, duhet të ishte njohur si refutimi i ashpër i kësaj teorie; sepse asnjë popull nuk ka bërë kurrë me më shumë brutalitet të përgatitet për marrjen e tij ekonomike me shpatë, dhe më pas është mbrojtur me ashpërsi theme nga populli anglez. Nuk është pozitivisht karakterizuese e shtetësisë britanike të nxjerrësh fitime ekonomike nga forca politike, dhe në të njëjtën kohë të kthesh çdo fitore në forcën ekonomike në forcë politike? Dhe çfarë gabimi të besosh se Anglia është shumë e ndjerë për të rrezikuar gjakun e saj për politikën e saj ekonomike! Fakti që njerëzit anglezë nuk posedonin një 'ushtri popullore' në asnjë mënyrë nuk dëshmoi kundër; sepse ajo që vlen nuk është forma ushtarake momentale e forcave luftarake, por më shumë dëshira dhe vendosmëria për të rrezikuar ato që ekzistojnë. Anglia ka pasur gjithmonë çdo armë që ka pasur nevojë. Ajo gjithmonë luftoi me armët që suksesi i njohu. Ajo luftoi me mercenarë sa kohë që mercenarë ishin të mjaftueshëm; por ajo u zhyt në gjakun e vlefshëm të tre kombeve kur vetëm një sakrificë e tillë ishte e nevojshme. Në Gjermani, megjithatë, shkolla, gazeta dhe revista komike kultivuan një koncept të karakterit të

anglezit, dhe gati më shumë të perandorisë së tij, që pashmangshëm çoi në një nga delusionet më të rrezikshme; sepse gradualisht të gjithë u infektuan nga kjo gënjeshtëri, dhe rezultati ishte një nënvlerësim për të cilin do të duhej të paguanim shumë ashpër. Kjo falsifikim shkoi aq thellë sa njerëzit u bindën se në Englishman ata e bënë një biznesmen si i çmendur pasi personalisht ai ishte i pabesueshëm i çmendur. Të jesh i njohur me një mbretëri botërore të madhësisë së Britanisë nuk mund të bëhet vetëm me hile dhe gënjeshtër, ishte fatkeqësisht diçka që kurrë nuk u bë e qartë as profesorëve tanë të shkëlqyer të shkencën akademike. Të paktët që ngritën një zhurmë paralajmëruese u injoruan ose u vranë nga heshtje. Unë e kujtoj mirë fytirat e mahnitjes së shokëve të mi kur i përballëm Tomitët në person në Flandër. Pas ditëve të para të betejës, çdo njeri prej tyre u bind se këta Skocezë nuk ishin aq të ngjashëm me imazhet që ata kishin menduar të na jepnin në revistat komike dhe në shtyp. Në atë kohë fillova të reflektoj për rëndësinë e formës së propagandës. Kjo falsifikim, megjithatë, kishte një anë të mirë për ata që e përhapën atë: me këtë shembull, edhe pse ishte i gabuar, ata ishin në gjendje të demonstronin saktësinë e pushtimit ekonomik të botës. Nëse anglezët kishin arritur sukses, ne ishim të detyruar të arrinim sukses, dhe sinqeriteti ynë i dukshëm më i madh, mungesa në ne e asaj "perfiditeti" të veçantë angleze, u konsiderua si një plus shumë i veçantë. Për këtë arsye u shpresua që kjo do të na mundësonte të fitonim dashurinë, veçanërisht të kombeve më të vogla, dhe besimin e atyre

më të mëdhenjve më lehtë. Nuk na erdhi në mendje se sinqeriteti ynë ishte një horror i thellshëm për të tjerët, nëse jo për shkak se ne vetë besuam të gjitha këto gjëra seriozisht ndërsa pjesa tjetër e botës nuk i besonte. Por absurditeti i kësaj "konkurrence ekonomike" u bë i dukshëm dhe i kuptueshëm ndërkombëtarisht. Me cilin shtet tjetër mund të aleatohem? Në aleancë me Austrinë, sigurisht, ne nuk mund të ndërmerrnim asnjë fushatë ushtarake, madje as në Evropë vetëm. Këtu ishte pikërisht dobësia e brendshme e aleancë nga dita e parë. Bismarku mund të lejojë këtë lloj imitimi, por jo me gjasë çdo pasardhës i çrregullt, veçanërisht në një kohë kur disa premisa themelore të aleancës së Bismarkut kishin rënë tashmë; sepse Bismarku ende besonte se në Austri ai kishte të bënte me një shtet gjerman. Por me futjen graduale të votës universale, ky vend u rrëzua në statusin e një diktature parlamentare. Nga pikëpamja e politikës së racës, aleanca me Austrinë ishte thjesht e dëmshme. Kjo do të thotë të tolerohet rritja e një fuqie të re sllavo-sllave në kufijtë e Reich, një fuqi që më vonë ose më vonë do të duhej të merrte një qëndrim të ndryshëm ndaj Gjermanisë se sa, për shembull, Rusia. Dhe nga viti në vit aleanca vetë ishte e destinuar të bëhej më e ngushtë dhe më e dobët në përputhje me faktin se vetëm mbështetësit e kësaj ideje në monarki humbën ndikimin dhe u hodhën jashtë pozicioneve më vendimtare. Në shekullin e 20-të aleanca me Austrinë kishte arritur në të njëjtën fazë si aleanca e Austrisë me Italinë. Këtu ishin vetëm dy mundësi: ose ishim në një pakt me monarkinë habsburge ose duhej të protestonim kundër represionit gjerman. Por njëherë që një fuqi merr në dorë këtë lloj iniciative, zakonisht përfundon në luftë të hapur. Edhe psikologjikisht, vlera e Aleancës së Tripartit ishte e

vogël, pasi stabiliteti i një aleance rritet në masë. Dhe, anasjelltas, do të jetë më e dobët aq më shumë që i kufizohet ruajtjes së një gjendjeje ekzistuese. Këtu, si kudo tjetër, forca nuk është në mbrojtje por në sulm. Edhe atëherë kjo u pranua në disa qendra, fatkeqësisht jo nga të ashtuquajturat "autoritete". Këto dobësi i përmendi veçanërisht Ludendorff, atëherë një kolonel dhe oficer në stafin e madh të përgjithshëm, në një memorial të shkruar në vitin 1912. Sigurisht, asnjë nga "diplomatët" nuk i kushtoi asnjë vlerë apo rëndësi çështjes; sepse arsyeja e thjeshtë e zakonshme pritet të manifestohet shpejt vetëm në moralin e zakonshëm, por mund të mos jetë në parim e pranishme ku "diplomatët" janë të vendosur. Për Gjermaninë ishte fat i madh që në 1914 lufta shpërtheu drejtpërdrejtë përmes Austrisë, kështu që Habsburgët u detyruan të merrnin pjesë; sepse nëse do të kishte ndodhur në anën tjetër Gjermania do të ishte e vetmuar. Në asnjë rast shteti Habsburg nuk do të kishte qenë në gjendje, e jo më në gjendje, të merrte pjesë në një konflikt që do të kishte ardhur nga Gjermania. Cili i fundit që ne e dënuam aq shumë në Itali do të kishte ndodhur edhe më herët me Austrinë: ata do të kishin mbetur "të papërfshirë" për të paktën të shpëtuar shtetin nga një revolucion që në fillim. Austriakizmi i skllavërisë do të kishte shkatërruar monarkinë edhe në vitin 1914, sesa të lejonte ndihmë për Gjermaninë. Sa të mëdha ishin fatkeqësitë dhe vështirësitë e shkaktuara nga aleanca me monarkinë Danubiane, vetëm pak njerëz e kuptuan atëherë. Në radhë të parë, Austria kishte shumë armiq që kishin planifikuar të merrnin çfarëdo që mundnin nga shteti i rrudhur për të parandaluar që një urrejtje të lindte gjatë kohës ndaj Gjermanisë, në të cilën ata e panë shkakun e parandalimit të rënies së monarkisë së përgjithshme të pritur dhe të gjatë-për-të-përfunduar. Ata arritën në përfundimin se Vjena mund të çlirohej përfundimisht vetëm me një rrugë të shkurtër përmes Berlinit. Në vendin e dytë, Gjermania kështu humbi më të mirën dhe më të mirën e saj. hopeful possibilities of alliance. Ata u zëvendësuan

nga tensioni i vazhdueshëm me Rusinë dhe madje edhe Italinë. Për në Romë, atmosfera e përgjithshme ishte aq pro-gjermane sa edhe anti-austriake, duke u rrëshqitur në zemër të fundit italiane dhe shpesh duke u rrëshqitur në dysHEME. Tani, pasi ishim zhytur në një politikë tregtare dhe industri, nuk kishte më asnjë arsye për luftë kundër Rusisë. Vetëm armiqët e të dy kombeve mund të kenë ende interes aktiv në të. Dhe në fakt këta ishin kryesisht hebrenjtë dhe marksistët, të cilët, me çdo mjet, nxitën dhe agituan për luftë midis dy shteteve. Të tretin dhe të fundit, kjo aleancë pashmangshëm përfshinte një rrezik të pafund për Gjermaninë, sepse një fuqi e madhe që ishte në të vërtetë armike e Gjermanisë mund të kishte arritur të mobilizonte në çdo kohë një seri shtetesh kundër Gjermanisë, pasi ajo ishte në gjendje t'i premtojte secilit prej tyre pasurimin në koston e aleatit tonë austro-hungarez. E gjithë Evropa Lindore mund të nxehet kundër monarkisë Danubiane- veçanërisht Rusia dhe Italia. Nëse Austria si aleat i Gjermanisë nuk do të kishte paraqitur një trashëgimi shumë të tërhequr, aleanca botërore që ishte formuar që nga përpjekjet e fillimit të Mbret Edvardit kurrë nuk do të kishte ardhur në ekzistencë. Kjo vetëm bëri të mundur që shtetet me dëshira dhe synime të tjera kaq heterogjene të bashkoheshin në një front të vetëm sulmues. Në rast të një veprimi të përgjithshëm kundër Gjermanisë, çdokush mund të shpresonte se do të bëhej i pasur edhe në shpenzimet e Austrisë. Një rrezik i madh u shtua nga fakti se Turqia dukej si një partner i heshtur në këtë aleancë të pafat. Financimi ndërkombëtar hebre i botës kishte nevojë për këto lëndë për të mundësuar që të zbatojë planin e saj të gjatë për të shkatërruar Gjermaninë e cila deri më tani nuk iu nënshtrua kontrollit të gjerë të financave dhe ekonomisë. Vetëm në këtë mënyrë mund të krijojnë një koalicion të fortë dhe kurajoz nga numri i madh i armatave gjigante që janë në mars dhe që janë të gatshëm të luftojnë.

Përgatituni për të sulmuar Siegfriedin e shëmtuar në fund. Aleanca me monarkinë Habsburge, e cila edhe në Austri më kishte mbushur me pakënaqësi, tani u bë burim i gjatë i stërvitjeve të brendshme që në kohën që do të vijë më forcuan edhe më shumë në opinionin që kisha mbajtur më parë. Edhe atëherë, midis atyre pak njerëzve me të cilët flisja, nuk bëra asnjë sekret të bindjes time se aleanca jonë katastrofale me një shtet në prag të shkatërrimit do të çojë gjithashtu në një shkatërrim fatal të Gjermanisë nëse nuk do të dinim mjaftueshëm për t'u çliruar nga ajo në kohë. Kjo bindje ime ishte e fortë si një shkëmb, dhe nuk e lëviza asnjëherë atë për një moment kur në fund uragani i Luftës Botërore dukej se kishte zhdukur çdo mendje të arsyeshme dhe një frenezi entuziazmi kishte marrë madje edhe ato zona për të cilat duhej të kishte vetëm një konsideratë të ulët të realitetit. Dhe ndërsa unë vetë isha në front, unë vendosa kur diskutoheshin këto probleme, mendimin tim se aleanca duhej të prishej, sa më shpejt aq më mirë për popullin gjerman, dhe se sakrifica e monarkisë Habsburge nuk do të ishte aspak sakrificë për t'u bërë nëse Gjermania mund të arrinte kufizimin e armiqve të saj; sepse nuk ishte për ruajtjen e një dinastie të shkatërruar që miliona kishin veshur kapelën e çelikut, por për shpëtimin e popullit gjerman. Në disa raste para luftës, dukej sikur në një kamp të paktën, po lindte një dyshim i lehtë në lidhje me drejtësinë e politikës së aleatëve të zgjedhur. Gjermania e cila ishte e vendosur në mbrojtje të së drejtës dhe e cila ishte e vendosur në mbrojtje të së drejtës, e cila ishte e vendosur në mbrojtje të së drejtës, e cila ishte e vendosur në Ata ishin të bindur se ishin në rrugën e një "pushtimi botëror", i cili do të ishte i madh dhe nuk do të kishte asnjë sakrificë praktike. Nuk kishte asgjë për ata që nuk kishin autoritet të bënin përveçse

të shikonin me heshtje se pse dhe si 'autoritetet' marshuan drejt shkatërrimit, duke tërhequr njerëzit e dashur pas tyre si Piperi i Hamelinit. The deeper reason that made it possible to represent the absurdity of an 'economic conquest' as a practical political method, and the preservation of 'world peace' as a political goal for a whole people, and even to make these things intelligible, lay in the general sickening of our whole political thinking. Me ecjen triumfuese të teknologjisë dhe industrisë gjermane, me sukseset e rritura të tregtisë gjermane, kuptimi u humb më shumë se kjo ishte e mundur vetëm në bazë të një shteti të fortë. Në të kundërt, shumë cirqe shkuan aq larg sa të paraqesin bindjen se shteti i falte ekzistencën e tij këtyre fenomeneve, se shteti vetë Drimarily përfaqësonte një institucion ekonomik, se mund të qeveriste sipas kërkesave ekonomike dhe se ekzistenca e tij varej nga ekonomia, një gjendje e cila u konsiderua dhe u lavdërua si më e shëndetshme dhe më natyrale. Por shteti nuk ka asgjë të bëjë me asnjë konceptim ekonomik ose zhvillim. Nuk është një grumbullim i palëve ekonomike të kontraktuara në një hapësirë të caktuar të ndarë jetese për të përmbushur detyra ekonomike, por është organizimi i një komuniteti të jetës fizike dhe psikologjike të ngjashme për të lehtësuar mirëmbajtjen e specieve të tyre dhe për të arritur qëllimin e caktuar për këtë specie nga Providenca. Kjo dhe asgjë tjetër është qëllimi dhe kuptimi i një shteti. Ekonomia është vetëm një nga shumë instrumentet e nevojshme për arritjen e këtij qëllimi. Nuk është kurrë shkaku apo qëllimi i një shteti nëse ky shtet bazohet në një bazë të rreme, sepse jo natyrore, që në fillim. Vetëm në këtë mënyrë mund të shpjegohet se shteti si i tillë nuk nënkupton domosdoshmërisht kufizim territorial. Kjo do të jetë e nevojshme vetëm midis atyre që duan të sigurojnë mirëmbajtjen e shokëve të tyre kombtarë duke u dhënë

pjesën e tyre. Njerëzit që mund të hyjnë në pjesën tjetër të njerëzimit si dronë, për të detyruar të tjerët të punojnë për ta nën çdo pretekst, mund të krijojnë shtete edhe pa asnjë hapësirë të qartë të banimit të tyre. Kjo vlen më së pari dhe më së shumti për një popull nën të cilin e gjithë njerëzimi i sinqertë po vuan sot më shumë se kurrë: hebrenjtë. Shteti hebre kurrë nuk ishte i kufizuar hapësirërisht në vetvete, por universisht i pafund në hapësirë, megjithëse i kufizuar në kuptimin e mbajtjes vetëm të një race. Kështu, ky popull ka formuar gjithmonë një shtet brenda shteteve. Një nga më të zgjuarit që është shpikur ndonjëherë, është të bëjë që ky shtet të lundrojë nën hijen e "religjionit", kështu që t'i sigurojë tolerancën që Arjani është gjithmonë i gatshëm t'i japë një besimi fetar. Përndryshe, feja e Mozait nuk është tjetër veçse një doktrinë për ruajtjen e racës së Izraelit. Kështu, e mbulon pothuajse të gjitha fushat e njohurive shoqërore, politike dhe ekonomike që mund të kenë ndonjë ndikim në këtë funksion. Të mbroresh nga speciet është arsyeja e parë për krijimin e komunitetit njerëzor; kështu që shteti është një organizmi kombëtar dhe jo një organizatë ekonomike. Një dallim që është aq i madh sa edhe i pakuptimtë, veçanërisht për të ashtuquajturit "diplomatë" të sotëm. Kjo është arsyeja pse ata mendojnë se mund të ndërtojnë shtetin përmes ekonomisë ndërsa në realitet kjo rezulton dhe gjithmonë do të rezultojë vetëm nga veprimi i cilësive që janë në përputhje me dëshirën për të ruajtur speciet dhe racën. Dhe këto janë gjithmonë virtyte heroike dhe kurrë egoizmi i blerësit të mallrave, pasi ruajtja e ekzistencës së një specieje parashikon një shpirt sakrifice në individ. Nëse nuk do të rrezikosh jetën tënde, nuk do të fitosh asnjë jetë, kuptimi i fjalëve të poetit, "Nëse nuk do të rrezikosh jetën tënde, nuk do të fitosh asnjë jetë", është se sakrifica e ekzistencës personale është e nevojshme për të siguruar ruajtjen e specieve. Të gjitha në të me të gjitha mjetet e mundshme, diçka që në njerëzit me tokën e tyre do të krijojë

virtytet heroike, por në parazitë do të krijojë hipokrizinë e rreme dhe shëmtinë e shëmtuar, ose këto cilësi duhet të jenë të pranishme si baza e nevojshme dhe e demonstrueshme për ekzistencën e tyre si një shtet kaq i ndryshëm në formë. Formacioni i një shteti, të paktën në fillim, do të ndodhë përmes ekzekutimit të këtyre cilësive, dhe në luftën e mëvonshme për ruajtjen e vetëvetes, ato kombësi do të humbasin, do të bëhen pre e nënshtrimit dhe kështu më vonë ose më vonë do të vdesin ato që në luftën e përbashkët kanë pjesën më të vogël të virtyteve heroike, ose nuk janë të barabartë me gënjeshttrat dhe mashtrimet e parazitit armiqësor. Por në këtë rast, gjithashtu, kjo duhet të atribuohet më pak mungesës së zgjuarsisë se mungesës së vendosmërisë dhe guximit, e cila vetëm përpiqet të fshehë veten nën një mantel të bindjeve njerëzore. Në sa pak janë të lidhura me ekonominë cilësitë e krijimit dhe ruajtjes së shtetit, kjo shihet më së miri nga fakti se forca e brendshme e një shteti vetëm në raste të rralla përputhet me të ashtuquajturën prosperitet ekonomik, por që kjo e fundit, në raste të pafundme, duket të tregojë për një rënie të afërt të shtetit. Nëse formimi i shoqërive njerëzore ishte kryesisht atributuar forcave ekonomike ose madje edhe impulseve, zhvillimi më i lartë ekonomik do të duhej të thoshte forcën më të madhe të shtetit dhe jo të kundërtën. Besimi në forcën krijuese dhe ruajtëse të ekonomisë së shtetit duket veçanërisht i papranueshëm kur ndodh në një vend që në të gjitha gjërat tregon qartë dhe thellë kundërtën historike. Prusia, veçanërisht, demonstroi me ashpërsi të madhe se jo cilësitë materiale por vetëm virtytet ideale bëjnë të mundur formimin e një shteti. Në mbrojtjen e tyre mund të rritet jeta ekonomike, deri sa me rënien e fuqive të shëndosha shtetformuese ekonomia të rrëzohet gjithashtu; një proces që mund ta shohim në këtë formë të tmerrshme dhe tragjike tani. Interesat materiale të njeriut gjithmonë mund të rriten më mirë sa kohë që mbeten nën hijen e virtyteve heroike; por sa herë që ata përpiqen të hyjnë në sferën kryesore të ekzistencës, ata bëhen të rrezikshëm. they

shkatërrojnë bazën e ekzistencës së tyre. Në Gjermani, kur ishte një rritje e fuqisë politike, kushtet ekonomike filluan të përmirësoheshin; por kur ekonomia u bë e vetmja përmbajtje e jetës sonë, duke shtypur virtytet ideale, shteti shpërbëhej dhe në një kohë të shkurtër tërhiqte jetën ekonomike me vete. Nëse, megjithatë, marrim parasysh pyetjen, çfarë, në realitet, janë forcat që formojnë shtetin ose madje edhe e mbajnë atë, ne mund t'i përmbledhim ato nën një krye të vetëm: aftësia dhe dëshira e individit për t'u sakrifikuar për totalitetin. Këto virtyte nuk kanë asgjë të bëjnë me ekonominë mund të shihet nga fakti i thjeshtë se njeriu kurrë nuk sakrifikon veten për të fundit, ose, në fjalë të tjera: njeriu nuk vdes për biznes, por vetëm për marrëdhënie. Asgjë nuk dëshmoi më mirë se Englishmani kishte një njohje psikologjike më të mirë të shpirtit popullor se sa motivimi që i dha luftës së tij. Ndërsa ne luftuam për bukë, Anglia luftoi për "liri"; jo vetëm për të vetmen, por për të gjithë popujt e vegjël. Në vendin tonë ne qeshëm me këtë epsh, ose u zemëruam me të, dhe kështu vetëm demonstroi se sa të çmendur dhe të paditur ishin të ashtuquajturit shtetas gjermanë që ishin bërë edhe para luftës. Nuk kishim më asnjë ide për esencën e forcës që mund të çojë njerëzit në vdekje nga vullneti i tyre i lirë dhe vendimmarrja. Në 1914, sa kohë që gjermanët mendonin se luftonin për ideale, ata qëndruan të fortë; por sa herë u thanë të luftonin për bukën e tyre të përditshme, ata preferuan të dorëzonin lojërat. Dhe 'diplomatët' tanë brilante u befasuan nga ky ndryshim në qëndrim. Nuk u bë kurrë e qartë atyre se nga momenti kur një njeri fillon të luftojë për interesa ekonomike, ai e shmang vdekjen sa më shumë që mundet, sepse vdekja do t'i privojë ata përjetësisht nga shpërblimi i tyre për luftë. Anxietë për të shpëtuar fëmijën e saj e bën edhe më të dobëtën nënën heroinë, dhe vetëm lufta për ruajtjen e specieve dhe të tokës, ose shtetit që i ruan ato,

Ata i mbrojtën ata nga shpatat e armiqve të tyre. Kjo theorem mund të vendoset si një e vërtetë e përhershme: Asnjëherë nuk është krijuar një shtet me mjete ekonomike paqësore, por gjithmonë dhe ekskluzivisht nga instinjet e ruajtjes së specieve, pavarësisht nëse ato janë në provincën e virtyteve heroike ose të gënjeshtreve të zgjuara; e para rezulton në shtetet Ariane të bazuara në punë dhe kulturë, e dyta në kolonitë e hebrenjve të parazitëve. Kur ekonomia si e tillë fillon të shtypë këto Instinkte në një popull ose në një shtet, ajo bëhet shkak i tërhequr i nënshtimit dhe i shtypjes. The belief of pre-war days that the world could be peacefully opened up to, let alone conquered for, the German people by a commercial and colonial policy was a classic sign of the loss of real state-forming and state-preserving virtues and of all the insight, will power, and active determination which follow from them; the penalty for this, inevitable as the law of nature, was the World War with its consequences. Për ata që nuk e shikojnë më thellë në çështje, ky qëndrim i kombit gjerman-sepse ishte i mirë aq sa ishte i përgjithshëm-mund të përfaqësojë vetëm një enigmë të pazgjidhshme: sepse Gjermania nuk ishte më shumë se të gjitha vendet një shembull i shëmtuar i një perandorie që kishte rënë nga bazat e vetëm të forcës politike? Prusia, germa e mbretërisë, erdhi në ekzistencë përmes heroizmit të shkëlqyer dhe jo përmes operacioneve financiare ose marrëveshjeve tregtare, dhe mbretëria vetë ishte vetëm shpërblimi i nderuar i udhëheqjes politike agresive dhe guximit të ushtrisë së saj që i rezistonte vdekjes. Si mund të ketë rënë në këtë gjendje ky popull gjerman? Për këtë, ne përballemi jo me një fenomen të izoluar, por me forca të degradimit që në një numër të vërtetë të frikshëm shpejt filluan të shpërthenin si vullkane, duke ecur lart e poshtë trupin politik, ose duke ngrënë si abscese të tmerrshme në vendin, tani këtu dhe tani atje. Ndoshta dukej sikur një rrjedhë e vazhdueshme e helmit po shtyhej nëpër lumenjtë e gjakut të këtij trupi heroik nga një fuqi e padukshme. mysterious power, and

ishte duke shkaktuar një paralizë progresive më të madhe të mendimit të arsyeshëm dhe të instiktit të thjeshtë të vetëmbrojtjes. Siç i kam kaluar nëpër këto pyetje pa numër herë, duke u marrë parasysh pozicionin tim në politikën e aleatëve gjermane dhe politikën ekonomike të Reich në vitet 1912-1914-të vetmja zgjidhje e mbetur e enigmës u bë në një shkallë të rritur ajo forcë që, nga një këndvështrim krejtësisht të ndryshëm, më parë e kisha njohur në Vjenë: doktrina dhe filozofia marksiste, dhe rezultatet e tyre organizative. Për herë të dytë u zhyta në këtë doktrin të shkatërrimit - këtë herë jo më nga impresionet dhe efektet e lidhjeve të mia të përditshme, por nga vëzhgimi i proceseve të përgjithshme politike. Unë u përfshishë sërish në literaturën teorike të këtij botimi të ri, duke u përpjekur të arrija qartësi për efektet e mundshme, dhe pastaj e krahasova me fenomenet dhe ngjarjet e vërteta që ajo sjell në jetën politike, kulturore dhe ekonomike. Tani për herë të parë iu drejtova vëmendjes përpjekjeve për të marrë kontrollin e kësaj epidemie botërore. Unë studiova legjislacionin socialist të Bismarkut 1 në luftën e tij të synuar dhe suksesin. Gradualisht kam fituar një bazë pozitive granitore për bindjen time, kështu që nga ajo kohë nuk jam detyruar kurrë të ndërtoj një ndryshim në mendimin tim të brendshëm për këtë çështje. Sipas të njëjtës mënyrë, marrëdhënia e Marksizmit me hebrenjtë u nënshtrua një hulumtimi të mëtejshëm të hollësishëm. Ndonëse më parë në Vjenë Gjermania, mbi të gjitha, më dukej një kolosë e papërthyeshme, tani shpesh i hynin mendjes sime dyshimet e rënda. Në vetmi të qetë dhe në rrethet e vogla të njohjes sime, isha i mbushur me zemërim ndaj politikës së jashtme gjermane dhe ashtu edhe ndaj asaj që më dukej se ishte mënyra e pabesueshme se si u trajtua problemi më i rëndësishëm që

ekzistonte për Gjermaninë, Marksizmi. Në këto rrethana, ishte e pamundur të kuptoja se si njerëzit mund të qëndrojnë kaq të papërgatitur në një rreze. Edhe atëherë, midis miqve të mi, ashtu si sot në një shkallë të gjerë, u bëra thirrje kundër fjalës me të cilën të gjithë të shëmtuarit e tmerrshëm e qetësojnë veten: "Nuk mund të na ndodhë asgjë!" Kjo sjellje e ulët ishte njëherë shkatërrimi i një perandorie të madhe. A mund të besojë dikush se Gjermania e vetme nuk ishte e nënshtruar plotësisht të njëjtave ligje si të gjitha organizmat e tjera njerëzore? Në vitet 1913 dhe 1914, për herë të parë në disa qarqe që sot pjesërisht mbështesin lëvizjen nacionalsocialiste, shpreha bindjen se pyetja e të ardhmes së kombit gjerman ishte pyetja e shkatërrimit të Marksizmit. Në politikën katastrofale të aleatëve gjermanë, unë pashë vetëm një nga pasojat e nxitur nga veprimi shkatërrues i kësaj doktrine; sepse pjesa e tmerrshme e saj ishte se ky helm pothuajse pa dukshëm shkatërroi të gjitha themelet e një konceptimi të shëndetshëm ekonomik dhe shtetëror, dhe se shpesh ata që ishin të prekur nga ajo nuk e kuptonin se në çfarë mase aktivitetet dhe dëshirat e tyre rrjedhin nga kjo filozofi që ata e hoqën shkurt. Ndryshimi i brendshëm i kombit gjerman kishte filluar që kohë më parë, por, si shpesh në jetë, njerëzit nuk kishin arritur qartësi për forcën që po shkatërronte ekzistencën e tyre. Ndonëse ata e bënë të mundur vdekjen e të huajve, ata e

lidhnin fenomenin me virusin që e kishte shkaktuar atë. Në fakt, valët e ngjarjeve historike dukej se ishin rritur aq mirë saqë e ardhmja dukej se i takonte vetëm 'konkurrencës paqësore të kombeve'; në të vërtetë, një lojë e këndshme e shkëmbyer midis dy kombeve me heqjen e metodave të dhunshme të mbrojtjes. Në të vërtetë, të gjitha këto vende filluan të bëheshin më shumë si qytetarë privatë që i hiqnin tokën nën këmbët e njëri-tjetrit, grabisnin klientët dhe porositë e njëri-tjetrit, përpiqeshin në çdo mënyrë të kalonin njëri-tjetrin, dhe e vendosnin tërë këtë akt midis një ulërimi aq të lartë sa ishte e dëmshme. Kjo zhvillim nuk dukej vetëm të ishte në rritje, por ishte e pritur në kohë (siç ishte e rekomanduar në të gjithë botën) të rindërtonte të gjithë botën në një dyqan të madh të veshjeve në të cilin bustet e profiterëve më të shëmtuar dhe zyrtarëve administrativë më të shëmtuar do të ishin të vendosura për të gjithë epërsinë. Anglia mund të furnizonte tregtarët, gjermanët zyrtarët administrativë, dhe hebrejët pa dyshim do të duhej të sakrifikonin veten për të qenë pronarët, sepse sipas tyre vetë ata kurrë nuk fitojnë para, por gjithmonë "pagojnë", dhe përveç kësaj, ata flasin më shumë gjuhë. Pse nuk mund të isha lindur një shekull më parë? Thua në kohën e Luftërave të Lirisë kur një njeri, madje edhe pa një 'biznes,' ishte i vlefshëm?!

Thus unë shpesh u zhyta në mendime të ashpëra për udhëtimin tim tokësor, i cili, si dukej për mua, kishte filluar shumë vonë, dhe e konsiderova periudhën 'të ligjit dhe rendit' para meje si një lojë e shëmtuar dhe e padrejtësisë së fatit. Edhe si fëmijë nuk isha "paqësor", dhe të gjitha përpjekjet për të më edukuar në këtë drejtim shkuan në erë. Lufta Boere për mua ishte si një ditë e verës. Çdo ditë unë prisja me padurim për gazetat dhe i hante lajmet dhe raportet e lajmeve, i lumtur për privilegjin e të parit këtë betejë heroike edhe nga distanca. Lufta Ruso-Japoneze më gjeti shumë më të pjekur, por edhe më të vëmendshëm. Për më shumë për arsye kombëtare, unë tashmë kisha marrë anën, dhe në bisedat tona të vogla isha në anën e japonezëve. Në një humbje të rusëve, unë pashë humbjen e Slavizmit Austro-Hungarik. Nga ajo kohë kanë kaluar shumë vite, dhe ajo që si fëmijë më dukej një sëmundje e gërryer, tani më duket si qetësia para uraganit. Si herët sa isha në Vienë, ballkanasit ishin të zhytur në atë ngjyrë të errët që zakonisht paralajmëron uraganin, dhe nganjëherë një rreze më e ndritshme shkëlqente, por që pastaj të zhdukej sërish në errësirën spektrale. Por pastaj erdhi Lufta Ballkanike dhe me të u shtri e para valë e erës që u shtri nëpër Evropën e nxehur nervoze. Koha që tani pasonte u shtri mbi shpinë të njerëzve si një ëndërr e rëndë, e nxehtë si një nxehtësi tropikale e nxehtë, kështu që për shkak të ankth të vazhdueshëm, ndjenja e katastrofës që po afrohet u kthye në shtyrje: le të jetë Zoti i lirë të lëshojë fatin që nuk mund të shtyhet më. Dhe pastaj u godit toka nga i pari shkëlqim i madh i dritës; u ndez erërat dhe me zhurmën e qiellit u përzgjodh zhurma e batavejave botërore. Kur lajmi i vrasjes së Archduke Francis Ferdinand arriti në Mynih (u ndodha të isha ulur në shtëpi dhe dëgjova vetëm- në mënyrë të rreme), unë u shqetësova në fillim se plumbat mund të kishin rënë nga pistoletat e studentëve gjermanë, të cilët, nga indinjatë për punën e vazhdueshme

të trashëgimtarit të ndjerë të Slavizmit, donin të çlironin popullin gjerman nga ky armik i brendshëm. Sa do të ishte pasojë e kësaj ishte e lehtë të imagjinohet: një valë e re e persekutimit që do të ishte tani 'e justifikuar' dhe 'e lavdëruar' në sytë e të gjithë botës. Por kur, pak më vonë, dëgjova emrat e supozuar të vrasjes, dhe më tej lexova se ata ishin identifikuar si serbë, një dridhje e lehtë filloi të më kalonte nëpër këtë hakmarrje të papërshtatshme të fatit. Një mik më i mirë i sllavëve kishte rënë nën dhëmbët e fanatikëve sllavë. Kushdo që kishte mundësi të vazhdueshme gjatë viteve të fundit për të vëzhguar marrëdhëniet e Austrisë me Serbinë nuk mund të ishte për një moment në dyshim se një gur ishte vendosur që nuk mund të ndalet më. Të gjithë ata që sot e akuzojnë qeverinë e Vienës për formën dhe përmbajtjen e ultimatumit që ajo ka lëshuar, i bëjnë një padrejtësi. Asnjë forcë tjetër në botë nuk mund të kishte vepruar ndryshe në të njëjtën situatë dhe në të njëjtën pozitë. Në kufirin jugperëndimor Austria kishte një armik të papërmbajtur dhe të vdekshëm që në intervale më të shkurtra dhe më të shkurtra vazhdonte të sfidonte monarkinë dhe nuk do të kishte lënë deri sa momenti i favorshëm për shpërbërjen e Perandorisë të kishte ardhur. Kjo do të ndodhte më vonë me vdekjen e mbretit të vjetër; atëherë ndoshta monarkia e vjetër nuk do të ishte më në gjendje të ofronte rezistencë serioze. Në vitet e fundit shteti ishte aq i lidhur me personin e Françis Xhorxh që vdekja e këtij njeriu të vjetër të Perandorisë u ndje nga masat e gjera si vdekja e Perandorisë vetë. Në fakt, ishte një nga artikujt më të shëmtuar, veçanërisht të politikës sllavo-hungareze, të krijonte përshtypjen se shteti austro-hungarez nuk i kishte borxh ekzistencës së tij asgjë tjetër veç aftësisë së rrallë dhe unike të këtij monarku; kjo mburrje ishte edhe më e mirëpritur në Hofburg, sepse nuk i përkisnin aspak meritave reale të

Mbretit. Kërpudhat e fshehura në këto këngë lavdie mbetën të paprekura. Mbretërisë nuk i pëlqente, ose ndoshta nuk i pëlqente. A ishte e mundur që Austria e vjetër të ishte e mundur pa mbret Nuk do të kishte ndodhur tragjedia që kishte prekur njëherë Maria Theresa? Jo, është e vërtetë që i bëhet një padrejtësi rretheve të Vjenës që i akuzon për të hyrë në një luftë që mund të ishte evituar në një mënyrë tjetër. Nuk mund të shmangej më, por në maksimum mund të ishte shtyrë për një ose dy vjet. Por kjo ishte e keqja e diplomacisë gjermane dhe austriane, që ajo gjithmonë kishte tentuar të vononte llogaritjen e pashmangshme, derisa në fund u detyrua të sulmonte në orët më të këqija. Mund të jemi të bindur se një përpjekje tjetër për të shpëtuar paqe do të kishte sjellë luftë në një kohë më të pafavorshme. Jo, ata që nuk donin këtë luftë duhej të kishin guximin të përballeshin me pasojat, të cilat mund të kishin përfshirë vetëm sakrificën e Austrisë. Edhe atëherë lufta do të kishte ardhur, por jo më si një betejë e të gjithëve kundër nesh, por në formën e një ndarjeje të monarkisë habsburge. Dhe pastaj ata duhej të vendosnin nëse do të bashkoheshin, ose të shihnin me duar bosh dhe të lejonin fatin të ecte rrugën e tij. Por, ata që sot janë më të zëshëm në sharjen e fillimit të luftës dhe japin mendimet më të sakta ishin ata që kontribuan më fatalisht për ta çuar në të. Për dekadat e fundit Social Demokratët kishin bërë më të shëmtuarën propagandë luftarake kundër Rusisë, dhe Qendra për arsye fetare ishte më aktive në bërjen e shtetit austrian të jetë shtylla dhe shtylla e politikës gjermane. Tani na duhej të përjetojmë pasojat e kësaj marrëzie. Çfarë erdhi duhej të vinte, dhe nuk mund të shmangej më nën asnjë rrethanë. Qeveria

gjermane ishte e gabuar sepse për të ruajtur paqe ajo gjithmonë humbi armët e favorshme për të sulmuar. Nëse qeveria e Vjenës kishte dhënë ultimatumin në një formë më të butë, kjo nuk do të kishte ndryshuar asgjë në situatë, përveçse në më të shumtën e rasteve, që kjo qeveri do të ishte zhdukur nga zemërimi i popullit. Për të gjitha këto masë të gjera, tonin e fundit e kishte shumë më të butë dhe në asnjë mënyrë më të ulët, veçanërisht më të gjerë. Kushdo që sot përpiqet të argumentojë këtë është ose një i harruar i çmendur ose një mashtrues dhe mashtrues i vetëdijshëm. Lufta e vitit 1914 nuk u imponua mbi masat - jo, nga Zoti i gjallë - ishte dëshiruar nga të gjithë njerëzit. Njerëzit përfundimisht donin të vendosnin një fund në paqëndrueshmërinë e përgjithshme. Vetëm kështu mund të kuptohet se më shumë se dy milionë burra dhe djem gjermanë u thirrën në ngjyrat për këtë betejë më të vështirë të të gjitha betejave, të gatshëm të mbronin flamurin me derdhjen e fundit të gjakut të tyre. Për mua ato orë ishin si një lirim nga ndjenjat e dhimbshme të rinisë sime. Edhe sot nuk kam frikë të them se, i mbushur me entuziazëm të nxehtë, u ula në këmbë dhe falënderova Perëndinë nga zemra e mbushur me gëzim për të më dhënë fatin e mirë të jetuarit në këtë kohë. Një betejë për lirinë kishte filluar, më e madhe se ajo që kishte parë kurrë bota; sepse njëherë fatin e kishte filluar rrugën e tij, bindja u bë e qartë edhe në masat e gjera se këtë herë nuk ishte fati i Serbisë apo Austrisë, por nëse do të ekzistonte apo jo shteti gjerman.

Për herë të fundit në shumë vite, populli kishte një vizion profetik të së ardhmes së vet. Thus, që në fillim të betejës së madhe, u fut nëntonja e nevojshme e rëndë në ekstazë-në një entuziasëm të tepruar; sepse vetëm kjo njohuri e bëri çlirimin kombëtar më shumë se një flakë e ndezur prej rrushit. Qëndrueshmëria ishte shumë e nevojshme; sepse në ato ditë njerëzit në përgjithësi nuk kishin asnjë ide të mundshme të gjatësisë dhe gjatësisë së betejës që po fillonte. Ata ëndërruan të ishin sërish në shtëpi atë dimrin për të vazhduar dhe për të rinovuar punën e tyre të qetë. Çfarë dëshiron një njeri është ajo që ai shpreson dhe beson. Në shumicën e madhe të kombit ishte bërë e lodhur nga gjendja e përhershme e pasigurtë; kështu që ishte shumë e kuptueshme që ata nuk besonin më në një përfundim paqësor të marrëveshjes austro-serbe, por shpresonin për një zgjidhje të përfunduar. Unë isha një nga këto miliona. Në Munich, lajmet e vrasjes ishin bërë të njohura, që menjëherë dy mendime u rrëmbyen në mendjen time: e para, se lufta ishte e pashmangshme; dhe, më tej, se tani shteti Habsburg do të ishte i detyruar të mbaje marrëveshjen e tij; sepse ajo që unë kisha frikë më të madhe ishte mundësia që Gjermania vetë, ndoshta si rezultat i kësaj aleance, do të gjendej një ditë në një konflikt që nuk ishte drejtpërdrejt shkaktuar nga Austria, kështu që shteti Austriak për arsye të politikës së brendshme nuk do të mund të mbledhë forcën e vendimmarrjes për të mbajtur aleatin e saj. Majoriteti sllav i Perandorisë do të kishte filluar menjëherë të sabotonte çdo iniciativë të tillë nga shteti, dhe do të kishte preferuar gjithmonë të shtypte të gjithë shtetin në smira se sa t'i jepte aleatit të tij ndihmën që i kërkonte. Ky rrezik ishte zhdukur tani. Edhe pse nuk donte, shteti i vjetër duhej të luftonte. Pozicioni im personal në konflikt ishte gjithashtu shumë i thjeshtë dhe i qartë; për mua nuk ishte se Austria luftonte për ndonjë kënaqësi serbe, por se Gjermania luftonte për ekzistencën e saj, për vendin gjerman për jetë ose vdekje, lirinë dhe të ardhmen. Koha kishte ardhur për punën e Bismarkut për të luftuar; atë që ata njëherë

kishin fituar në betejat nga Weissenburgu në Sedan dhe Paris, Gjermania e re tani duhej ta fitonte sërish. Nëse lufta do të vazhdonte deri në fitore, kombi ynë do të hynte në rrethin e kombeve të mëdha nga pikëpamja e forcës së jashtme, dhe vetëm atëherë Gjermania do të mund të mbajë veten si një vend i fortë i paqes pa u detyruar, për të mirën e paqes, të shkurtojë bukën e përditshme të fëmijëve të saj. Si një djalë dhe një djalë i ri, unë kisha aq shpesh ndjerë dëshirën për të provuar të paktën një herë me vepra se për mua entuziazmi kombëtar nuk ishte një ëndërr boshe. Kjo më dukej shpesh si një mëkat të bërtiste hurrah pa pasur të drejtën e brendshme për ta bërë këtë; sepse kush kishte të drejtën të përdorte këtë fjalë pa e provuar atë në vendin ku të gjitha lojërat ishin të mbyllura dhe dora e pashmangshme e Perëndisë së fatit filloi të peshonte njerëzit dhe njerëzit sipas të vërtetës dhe qëndrueshmërisë së bindjeve të tyre? Thus zemra ime, si ajo e miliona të tjerëve, u mbush me krenari se në fund do të mund të çlirohem nga kjo ndjenjë paralizuese. Unë kisha kënduar aq shpesh 'Deutschland uber Alles' dhe kisha thirrur Neil në majën e gjoksit tim, që më dukej sikur ishte një akt i vonuar i mëshirës që të isha i lejuar të qëndroja si dëshmitar në gjykatën e perëndishme të gjyqtarit të përjetshëm dhe të shpallja singëritetin e kësaj bindjeje. Përse që nga ora e parë isha i bindur se në rast lufte - e cila më dukej e pashmangshme - në një mënyrë ose tjetrën do të lija menjëherë librat e mi. Siç e dija, vendi im do të ishte atje ku më drejtonte zëri im i brendshëm. Unë e kisha braktisur Austrinë kryesisht për arsye politike; çfarë ishte më natyrale, tani që lufta kishte filluar, unë duhet të filloj të marr parasysh këtë bindje. Unë nuk doja të luftoja për shtetin Habsburg, por isha gati në çdo kohë të vdesja për popullin tim dhe për Reichin që e përfshinte atë. Më 3 gusht, unë paraqita një petition personal tek Majestia e Tij, i rremë Ludwig III, me kërkesën për leje për të hyrë në një regjiment

bavarez. Kryeministria kishte sigurisht një kabinet. Me duar të trembur e hapa dokumentin; kërkesën time e kishte miratuar dhe më thirrën të raportoja në një regjiment bavarez. Më vjen mirë dhe jam i falënderuar. Një ose dy ditë më vonë, unë isha duke veshur tunikën e cila nuk ishte veshur deri në gati gjashtë vjet më vonë. Për mua, si për çdo gjerman, tani filloi koha më e madhe dhe më e paharrueshme e jetës sime në tokë. Në krahasim me ngjarjet e kësaj beteje gjigande, gjithçka e kaluar u bë e padukshme. Këto ditë, me dhjetëvjetorin e ngjarjes së madhe që po afrohet, i kujtoj me krenari dhe trishtim ato javë të para të betejës heroike të popullit tonë, në të cilën fatin e mirë e lejoi që të marr pjesë. Sikur të ishte dje, imazhi pas imazhit kaloi para syve të mi. Unë shoh veten duke veshur uniformën në rrethin e shokëve të mi të dashur, duke dalë për herë të parë, duke bërë gropë, etj., deri sa erdhi dita që ne të marshojmë. Një shqetësim i vetëm më rrethoi në atë kohë, mua, si shumë të tjerë: do të arrinim në front shumë vonë? Kohë pas kohe kjo vetëm e rrëzoi të gjithë qetësinë time. Thus, në çdo shkak për të festuar një fitore të re heroike, u fshehë një grimcë e vogël e mërzitjes, sepse çdo fitore e re dukej se rrihte rrezikun e ardhurjes shumë vonë. Në fund erdhi dita kur u larguam nga Mynihu për të filluar përmbushjen e detyrës sonë. Për herë të parë pashë Rhinën ndërsa udhëtuam nëpër ujërat e tij të qetë për ta mbrojtur atë, rrjedhën gjermane të lumenjve, nga gëzimi i vjetër armik. Kur, duke kaluar nëpër hijen e butë të erës së hershme të mëngjesit, Monumenti i Niederwaldit shkëlqeu mbi ne në dritën e parë të butë të diellit,

Rrini i ruajtjes së rrymës bërtiti nga rrënoja e pafund e transportit në qiellin e mbrëmjes, dhe unë ndjeva se zemra ime do të shpërthejë. Dhe pastaj erdhi një natë e thatë dhe e ftohtë mbi flamujt, duke kaluar në heshtje, dhe kur dielli u bë i ndritshëm, ne u ndalëm. Të gjithë u çuan përpara, duke u çuar përpara, duke u çuar përpara, deri sa papritur, përmes fushës së rrushit dhe rreshtave, filloi lufta, lufta e njeriut kundër njeriut. Dhe nga distanca tingujt e një kënge na rrokën veshët, duke ardhur më afër dhe më afër, duke u rrëmbyer nga kompania në kompani, dhe pikërisht kur Vdekja i shtyu duart e rënda në rrobat tona, kënga na rrokte edhe ne dhe e transmetuam: 'Gjermani, Gjermania mbi të gjitha, mbi të gjitha në botë!' Katër ditë më vonë erdhëm. Edhe hapat tanë ishin ndryshuar. 17-vjeçarët tani duken si meshkuj. Kjo ishte fillimi. Dhe kështu u bë vit pas viti; por romanca e betejës ishte zëvendësuar nga frika. Entuziazmi gradualisht u shua dhe gëzimi i mbushur me gëzim u shtyp nga frikë e vdekjes. Koha erdhi kur çdo njeri duhej të luftonte midis instiktit të vetëmbrojtjes dhe urdhërave të detyrës. Unë nuk isha i ndaluar nga kjo betejë. Në çdo kohë kur vdekja ishte në kërkim, diçka e paqartë u përpoq të rebelohej, u përpoq të paraqitej si arsye në trupin e dobët, por ishte vetëm e keqja, e cila në këto debate u përpoq të godasë individin. Një shtyrje e rëndë dhe një lajmërim i rëndë filluan, dhe shpesh ishte vetëm pjesa e fundit e ndërgjegjes që vendosi çështjen. Por sa më shumë kjo zë këshilloi për kujdes, aq më e lartë dhe më insistuese ishte e gjithë kjo, rezistenca e sharpit u rrit deri sa në fund, pas një beteje të gjatë brenda, vetëdija e detyrës doli fituese. Për mua kjo betejë kishte përfunduar në dimrin e vitit 1915-16. Në fund dëshira ime nuk u ndalua master. Nëse nuk e di çfarë është e para shkova, mbi krye me gëzimin dhe qeshjen, tani isha i qetë dhe i detyruar.

Dhe kjo ishte e durueshme. Tani fati mund të sjellë provimet më të fundit pa i thyer nervat e mia ose pa dështuar mendimi im. Adoleshenti vullnetar kishte bërë një ushtar të vjetër. Dhe kjo kishte ndodhur në të gjithë ushtrinë. Ajo ishte bërë e vjetër dhe e fortë nga betejat e përhershme, dhe për ata që nuk mund të qëndrojnë nën ujërat e uraganit, ata ishin të thyer. Tani ishte koha për të gjykuar këtë ushtrinë. Tani, pas dy apo tre vitesh, gjatë të cilave u hodh nga një betejë në tjetrën, gjithmonë luftoi kundër superioritetit në numra dhe armë, u vu në ushqime të rënda dhe u privua nga të gjitha, tani ishte koha për të provuar cilësinë e këtij ushtrie unike. Të ecur mijëra vjet, por kurrë nuk do të jetë e mundur të flasësh për heroizmin pa përmendur ushtrinë gjermane dhe Luftën Botërore. Të dalin nga hijet e të kaluarës, e cila është e mbuluar me një mantel të rëndë të çelikut gri, e cila nuk është e rrudhur dhe e rrudhur, një monument i pavdekshëm Për sa kohë që ka gjermanë të gjallë, ata do të kujtojnë se këta njerëz ishin djem të kombit të tyre. Unë isha ushtar atëherë, dhe nuk doja të flisja për politikë. Dhe në të vërtetë nuk ishte koha për të. Edhe sot kam bindjen se edhe vagonieri më i shëmtuar i bëri më shumë shërbime të vlefshme atdheut se sa më të lartit nga, le të themi, "parlamentarët". Unë kurrë nuk i urreja më shumë këta gojët e mëdha se tani kur çdo njeri i gjakut të kuq me diçka për të thënë e bërtiti atë në fytyrën e armikut ose siç duhet e la gjuhën në shtëpi dhe e bëri detyrën e tij në një vend tjetër. Po, në ato ditë i urreja të gjithë ata politikanë. Dhe nëse do të ishte për mua, një batalion i parlamentit pick-and-shove do të ishte formuar menjëherë; atëherë ata mund të kishin

ngrenë yndyrën deri në mbushjen e zemrës së tyre pa u shqetësuar, e jo më të dëmtojnë, njerëz të sinqertë, të mirë. Por, në atë kohë nuk mund të dëgjonim asgjë për politikën, por nuk mund të mos shihnim një ndryshim në disa manifestime. Kishte dy gjëra që më mërzitnin shumë dhe i konsideroja të dëmshme. Pas lajmeve të para të fitoreve, një pjesë e caktuar e shtypit, ngadalë, dhe në një mënyrë që në fillim mund të mos ishte e kuptueshme për shumë, filloi të derdhte disa pika erëza në entuziazmin e përgjithshëm. Kjo u bë nën maskën e një lloj mirësjelljeje dhe mirësjelljeje, madje edhe të një lloj arrogancë. Ata kishin gabime për një eksitim të tepruar në festimin e fitoreve. Ata u çuditën se në këtë formë nuk ishte e përshtatshme për një komb kaq të madh dhe kështu që e papërshtatshme. Në fund, ne gjermanët edhe sot nuk duhet të harrojmë se lufta nuk ishte e jona dhe kështu nuk duhet të jemi të turpshëm të pranojmë në mënyrë të hapur dhe të guximshme se ne do të kontribuojmë pjesën tonë në një pajtim të njerëzimit në çdo kohë. Për këtë arsye nuk do të ishte e sjellshme të njollosje pastërtinë e veprave të ushtrisë sonë me shumë zë, pasi pjesa tjetër e botës do të kishte pak kuptim për këtë veprim. Bota nuk e njohu më shumë modestinë me të cilën një hero i vërtetë i heshtur dhe i qetë i mban mend veprat e tij, sepse kjo ishte teza e gjithë argumentit. Në vend që të merrte një nga këto krijesë për veshët e gjata, ta lidhte atë me një shtyllë të gjatë dhe ta tërhiqte atë në një litar të gjatë, kështu që të mos ishte e mundur për vendin që këndonte të ofendonte ndjenjat estetike të këtij princi të shtyllës, autoritetet filluan të lëshuan rekomandime kundër "gëzimit të papërshtatshëm" për fitore. Nuk u bë mendje

se entuziazmi i humbur nuk mund të zgjohet kurrë nëse nuk është e nevojshme. ishte një helm. Dhe si, pa këtë forcë të entuziazmit, një vend do të mund të rezistojë një betejë që në të gjitha gjasat do të kërkonte më shumë kërkesa për vetitë shpirtërore të kombit? Unë e dija shumë mirë psikën e masave të gjera për të mos qenë i vetëdijshëm se një ton i lartë 'estetik' nuk do të nxiste zjarrin që ishte e nevojshme për të mbajtur çelësin të nxehtë. Në sytë e mi ishte e pamundur nga autoritetet të bënin asgjë për të intensifikuar nxehtësinë e ndezur të pasionit; dhe kur ata kufizuan atë pasion që ishte fatmirësisht i pranishëm, kjo ishte plotësisht jashtë meje. Të dytën gjë që më bëri të mërzhitesha ishte qëndrimi që ata menduan se ishte i përshtatshëm për të marrë ndaj marksizmit. Në sytë e mi, kjo vetëm dëshmoi se ata nuk kishin asnjë ide për këtë epidemi. Në tërësi ata dukej se besonin se, me sigurimin se partitë nuk ishin më të njohura, ata kishin arritur në kuptim dhe ndëshkim të Marksizmit. Ata nuk e kuptuan se nuk ishte asnjë parti e përfshirë, por një doktrin që do të çojë në shkatërrimin e të gjitha njerëzimit, veçanërisht sepse kjo nuk mund të mësohet në universitete të judaizuara dhe, përveç kësaj, shumë nga zyrtarët tanë të lartë, për shkak të gënjeshtërs që kultivohet në ta, nuk e konsiderojnë të arsyeshme të marrin një libër dhe të mësojnë diçka që nuk ishte në programin e tyre universitar. Ndryshimet më të mëdha i kalojnë këto 'mendje' pa lënë asnjë gjurmë, që është arsyeja pse institucionet shtetërore për shumicën e tyre ndjekin ato private. Për ta, me Zotin, vlen më së miri proverbi popullor: "Atë që nuk e di bujku, nuk do ta hajë." Këtu, edhe disa shkarkime vetëm konfirmojnë rregullin. Në ditët e gushtit, 1914, ishte absurditet i papërshkrueshëm të identifikojë punëtorin gjerman me marksizmin. Në ato orë, punëtori gjerman ishte liruar nga kjo plagë e tmerrshme, pasi ndryshe ai kurrë nuk

do të kishte mundur të hynte në luftë. Por autoritetet ishin aq të çmendura sa që besuan se marksizmi kishte arritur kulmin e tij. Marxizmi, që synon dhe mbetet shkatërrimin e të gjitha shteteve kombëtare jo-hebre, u detyrua të shikonte me frikë se si, në ditët e korrikut të vitit 1914, klasa punëtore gjermane e cila ishte e çmendur, u zgjua dhe nga orë në orë filloi të hynte në shërbim të atdheut me shpejtësi të vazhdueshme. Në disa ditë të gjithë mjegulla dhe rrufeja e kësaj tradhtie të famshme të popullit u shpërndanë, dhe papritur banda e udhëheqësve të krishterë u gjendën të vetmuar dhe të braktisur, sikur nuk mbetej asnjë gjurmë e asaj që gjashtëdhjetë vjet e kishin bërë të rëndë në masat. Kjo ishte një moment i keq për tradhëtuesit e klasës punëtore gjermane, por menjëherë që udhëheqësit e kuptuan rrezikun që i kërcënonte, ata me shpejtësi hodhën 'kapelën e rrobave të vjetra' mbi veshët e tyre, dhe me arrogancë imituan zgjimin kombëtar. Por tani ishte koha të merrnim hapa kundër të gjithë vëllezërve të rrezikshëm të hebrenjve të vrasësve të popullit. Tani ishte koha për t'u përballur me to në mënyrë të shkurtër pa marrë parasysh asnjë mosmarrëveshje dhe ankesë që mund të lindte. Në gusht 1914, gjithë kjo gënjeshtër e hebrenjve për solidaritetin ndërkombëtar ishte zhdukur me një goditje nga dora e klasës punëtore gjermane, dhe në vend të saj, vetëm disa javë më vonë, shpirti i Amerikës filloi të derdhte urdhërat e vëllazërisë mbi helmetën e kolonave tona të marshimit. Një qeveri serioze, tani që punëtori gjerman kishte gjetur rrugën e tij për në vendin e tij, do të kishte qenë detyra e saj të ekzekutojë pa mëshirë agitatorët që po mashtronin vendin. Nëse burrat më të mirë vdisnin në front, gjëja më e vogël që mund të bënim ishte të zhduknim sëmundjen. Në vend të kësaj, Mjeshtria e Tij e lartë e ngrirë vetë shtrëngoi dorën e tij ndaj të vjetërve kriminelë, kështu që i shpëtoi të keqtrajtuarit e kombit dhe u dha atyre një shans për të

marrë mbrapsht. themselves. Në këtë mënyrë, Nova i ishte lejuar të vazhdonte punën e tij, më kujdesshëm se më parë, por gjithnjë e më i rrezikshëm. Ndërsa të singertit ëndërronin për paqe brenda kufijve të tyre, kriminelët e shëmtuar ishin duke organizuar revolucionin. Kjo që ishin të vendosura këto gjysma të tmerrshme më bëri më pak të kënaqur në zemër; por në atë kohë nuk do të kisha menduar se fundi i gjithçkaje do të ishte kaq i frikshëm. Çfarë duhej të ishte bërë? Udhëheqësit e të gjithë lëvizjes duhet të ishin vendosur menjëherë në burg, të gjykohen dhe kështu të hiqen nga shpina e kombit. Të gjitha fuqitë ushtarake duhet të ishin përdorur me ashpërsi për të zhdukur këtë sëmundje. Partitë duhet të ishin shpërbërë, Reichstag duhet të ishte sjellë në gjendje të tij, me bayonets nëse është e nevojshme, por, më e mira, të ishte shpërbërë menjëherë. Siç sot republika mund të shpërbëjë partitë, ky metodë duhej të ishte përdorur në atë kohë, me më shumë arsye. Për jetën dhe vdekjen e një kombi të tërë ishte në lojë! Por një pyetje erdhi në pah: a mund të zhduken idetë shpirtërore me shpatën? Mund të shkatërrohen 'filosofët' me përdorimin e forcës së egër? Në atë kohë, unë e kam shtruar këtë pyetje më shumë se një herë: Nëse mendojmë për raste të ngjashme, veçanërisht në bazë fetare, që mund të gjenden në histori, rrjedh ky parimi thelbësor: Konceptet dhe idetë, si dhe lëvizjet me një bazë të qartë shpirtërore, pavarësisht nëse kjo e fundit është e rreme apo e vërtetë, mund të shkatërrohen vetëm me mjete teknike të fuqisë në një pikë të caktuar të zhvillimit të tyre, nëse këto armë fizike janë në të njëjtën kohë mbështetje për një ide të re të rritur, ide ose filozofi. vetëm përdorimi i forcës, pa nxitjen e një ideje themelore shpirtërore si pikë fillestare, kurrë nuk mund të çojë në shkatërrimin e një ideje dhe ndarjen e saj, përveç në formën e një zhdukjeje të plotë të edhe

Ideja dhe shkatërrimi i traditës së fundit. Kjo, megjithatë, zakonisht do të thotë zhdukjen e një shteti të tillë nga sfera politike, shpesh për një kohë të papërcaktuar dhe ndonjëherë përjetësisht; sepse përvoja tregon se një sakrificë e tillë e gjakut godet pjesën më të mirë të popullit, pasi çdo persekutim që ndodh pa një bazë shpirtërore duket moralisht i pajustificuar dhe i nxjerr në protestë pikërisht pjesët më të vlefshme të një populli, gjë që rezulton në pranimin e përmbajtjes shpirtërore të lëvizjes së padrejtësisht të persekutuar. Në shumë këtë e bëjnë thjesht përmes një ndjenje kundërshtimi ndaj përpjekjeve për të shtypur një ide me forcë të rëndë. Si rezultat, numri i mbështetësve të brendshëm rritet në proporcion me rritjen e persekutimit. Kështu, zhdukja e plotë e doktrinë së re mund të realizohet vetëm përmes një procesi të zhdukjes aq të madhe dhe vazhdimisht duke u rritur sa në fund të gjithë gjaku i vërtetë i vlefshëm është zhdukur nga njerëzit ose shteti në fjalë. Në përfundim, edhe pse një 'purge' e brendshme mund të ndodhë tani, ajo do të ndodhë vetëm me koston e pafuqisë totale. Një metodë e tillë do të jetë gjithmonë e padobishme nëse doktrina që do të jetë e mbuluar ka kaluar një rreth të vogël. Kështu, këtu, ashtu si në çdo rritje, periudha e parë e fëmijërisë është më e prirur për të qenë më e prekshme për mundësinë e shkatërrimit, ndërsa me vitet e rritjes rritet forca e rezistencës dhe vetëm me dobësinë e moshës së afërt i nënshtrohet sërish rinisë së re, megjithatë në një formë tjetër dhe për arsye të ndryshme. Në fakt, pothuajse të gjitha përpjekjet për të eliminuar një doktrinë dhe shprehjen e saj organizative, me forcë pa bazë shpirtërore, janë të destinuara të dështojnë, dhe shpesh përfundojnë me rezultatin e kundërt të dëshiruar për shkak të arsyes së mëposhtme: Kërkesa e parë për një mënyrë lufte me

armët e forcës së zbrazët është dhe mbetet durimi. Në fjalë të tjera: vetëm zbatimi i vazhdueshëm dhe i qëndrueshëm i metodave për të shtypur një doktrinë, etj., e bën të mundur që një plan të ketë sukses. Por nëse e rrotullojmë dhe e shkëputim, Vetëm në aplikimin e vazhdueshëm dhe të vazhdueshëm të forcës gjendet e para e nevojshme për sukses. Kjo përsëritje, megjithatë, mund të lindë gjithmonë dhe vetëm nga një bindje shpirtërore e qartë. Çdo dhunë që nuk rrjedh nga një bazë e fortë shpirtërore, do të jetë e paqartë dhe e pasigurtë. Nuk ka stabilitetin që mund të mbështetet vetëm në një vizion fanatik. Ajo rrjedh nga energjia momentale dhe vendosmëria e dhunshme e një individi, dhe është kështu e nënshtruar ndryshimit të personaliteteve dhe natyrës dhe forcës së tyre. Në këtë mënyrë, është edhe diçka tjetër: Çdo filozofi, qoftë e natyrës fetare apo politike- dhe shpesh është e vështirë të dallohet vija ndarëse- lufton më pak për shkatërrimin negativ të ideologjisë kundërshtare sesa për promovimin pozitiv të saj. Prandaj, lufta e saj është më pak mbrojtëse se sulmuese. Kështu, ajo ka avantazhin edhe në përcaktimin e qëllimit, pasi ky qëllim përfaqëson fitoren e idesë së saj, ndërsa, kundërshtuesisht, është e vështirë të përcaktohet kur qëllimi negativ i shkatërrimit të një doktrine armiqësore mund të konsiderohet si i arritur dhe i siguruar. Për këtë arsye të vetme, sulmi i filozofisë do të jetë më i organizuar dhe gjithashtu më i fortë se mbrojtja kundër një filozofie, pasi këtu, gjithashtu, si gjithmonë, sulmi dhe jo mbrojtja bën vendimin. Në të kundërt, lufta kundër një forcë shpirtërore me metoda të dhunës mbetet mbrojtëse, derisa shpata të bëhet mbështetje, herald dhe shpërndarës, i një doktrine shpirtërore të re. Të gjithë ata që përpiqen të luftojnë një filozofi me metoda të dhunshme, e bëjnë këtë për të mbrojtur veten dhe të tjerët.

Vetëm në luftën midis dy filozofëve mund të përdoret arma e forcës brutale, e vendosur vazhdimisht dhe pa mëshirë, për të marrë një vendim për anën që mbështet. Kjo e kujtoi arsyen e dështimit të luftës kundër marksizmit. Kjo ishte arsyeja pse legjislacioni socialist i Bismarkut përfundimisht dështoi dhe duhej të dështonte, pavarësisht të gjithave. Mungonte platforma e një filozofie të re për të cilën lufta mund të kishte qenë e vendosur. Përveç urtësisë proverbiale të zyrtarëve të lartë të qeverisë, do të arrijë të besojë se frika për të ashtuquajturin "autoritetin e shtetit" ose "ligjin dhe rendin" mund të formojë një bazë të përshtatshme për shtytjen shpirtërore të një beteje për jetë ose vdekje. Kur mungonte një bazë shpirtërore reale për këtë luftë, Bismarku duhej t'i besonte zbatimin e ligjit të tij socialist gjykimit dhe dëshirave të asaj institucioni që ishte vetë një produkt i mendimit marksist. Me besimin e fatit të luftës së tij kundër marksistëve në mirëqenien e demokracisë burokratike, Kanceli i Hekurt i dha ujkut të bëjë llogaritë me lopët. Kjo ishte vetëm një pasojë e nevojshme e mungesës së një filozofie themelore të re anti-Marxistësh të pajisur me një dëshirë të fuqishme për të pushtuar. Prandaj rezultati i vetëm i luftës së Bismarkut ishte një dështim i rëndë. Çështjet ishin të ndryshme gjatë Luftës Botërore apo në fillim të saj? Fatkeqësisht jo. Sa më shumë që u angazhova me idenë e një ndryshimi të nevojshëm në qëndrimin e qeverisë ndaj Demokracisë Sociale si një përfaqësim momental i Marksizmit, aq më shumë e kuptova mungesën e një zëvendësimi të dobishëm për këtë doktrin. Kush do të ishte i dëmtuar nga masat nëse, nëse supozojmë, Demokracia Sociale do të ishte thyer? Nuk kishte asnjë lëvizje në ekzistencë që mund të kishte pritur të kishte suksesin për të tërhequr në sferën e saj të ndikimit masat e mëdha të punëtorëve që ishin më shumë ose më pak pa udhëheqje. Nuk ka kuptim dhe

më shumë është e shëmtuar se e tmerrshme të besosh se fanatiku ndërkombëtar që kishte braktisur partinë e klasës tani do të bashkohej me një parti burokratike, me fjalë të tjera, një organizatë e re e klasës. Për, sado e pakëndshme të duket për organizata të ndryshme, nuk mund të mohohet se politikanët borgjezë lartësisht marrin klasën e ndarë për grant deri sa ajo të mos fillojë të jetë në dëm të tyre politik. Ndryshimi i kësaj gjendjeje vetëm dëshmon epërsinë, dhe edhe të paditurinë, të gënjeshtarëve. Në përgjithësi, duhet të merret parasysh që masat të mos konsiderohen më të ulëta se ato. Në çështjet politike ndjenja shpesh vendos më saktë se arsyeja. The opinion that the stupid international attitude of the masses is sufficient proof of the unsoundness of the masses' sentiments can be thoroughly confuted by the simple reminder that pacifist democracy is no less insane, and that its exponents originate almost exclusively in the bourgeois camp. Në sa kohë që miliona të borgjezisë ende i falen çdo mëngjes gazetës demokratike të tyre hebreje, është shumë e vështirë për këta të nderuar të bëjnë shaka për injorancën e "komtarit" i cili, në fund të fundit, vetëm e ha të njëjtën plehra, megjithëse në formë të ndryshme. Në të dy rastet prodhuesi është një dhe i njëjti hebre. Duhet të merret kujdes që të mos mohohen gjërat që ndodhin rastësisht të jenë të vërteta. Fakti se problemi i klasës nuk është aspak një çështje ideale, siç disa njerëz do të donin të pretendonin, nuk mund të mohohet. Klasa arrogante e një pjese të madhe të njerëzve tanë, dhe në një shkallë edhe më të madhe, mosvlerësimi i punëtorit manual, janë fenomene që nuk ekzistojnë vetëm në imagjinatën e të çmendurve. Nga kjo, megjithatë, kjo tregon aftësinë e vogël të mendimit të ashtuquajtur "intelektualëve" tanë kur, veçanërisht në këto rrethana, nuk kuptohet se një gjendje që nuk mund të parandalohet rritjen e një sëmundjeje, siç është Marksizmi, do të jetë e sigurt se nuk do të mund të kthejë atë që është humbur.

Partitë 'burokratike', siç i përcaktojnë ato, kurrë nuk do të mund të bashkojnë masat 'proletarike' në kampin e tyre, sepse këtu dy botë kundërshtojnë njëri-tjetrin, pjesërisht natyrshëm dhe pjesërisht artificialisht të ndarë, marrëdhënia e të cilëve mund të jetë vetëm lufta. Të riun do ta fitojë-dhe kjo është marksizmi. Në fakt, një betejë kundër demokracisë sociale në vitin 1914 ishte e mundur, por sa kohë do të qëndrojë kjo gjendje, në kushtet e mungesës së një zëvendësimi, mbeti e dyshimtë. Këtu kishte një boshllëk të madh. Unë isha i kësaj mendimi shumë para luftës, dhe për këtë arsye nuk mund të vendosja të bashkohesha me një nga partitë ekzistuese. Në rrjedhën e ngjarjeve të Luftës Botërore, unë u forcua në këtë mendim nga fakti i qartë i pamundësisë së marrjes së një lufte të egër kundër Demokracisë Sociale, për shkak të kësaj mungese të lëvizjes që do të duhej të ishte më shumë se një parti "parlamentare". Me shokë më të afërt, shpesh shprehëm hapur në këtë pikë. Dhe tani më erdhën në mendje idetë e para për të marrë pjesë më vonë në aktivitet politik. Kjo ishte pikërisht ajo që më bëri shpesh të siguroja rrethin e vogël të miqve të mi se pas Luftës, unë do të isha një folës përveç profesionit tim. [Parashikimi i kapitullit (Munich)] [Shtëpia] [Parashikimi i kapitullit (Propaganda e Luftës)]
Mein Kampf by Adolf Hitler

Volume One - A Reckoning Kapitulli VI: Propaganda e Luftës QË kur kam filluar të analizoj ngjarjet politike, kam marrë një interes të madh në propagandën. Unë pashë që organizatat socialiste-marksiste e përdorën dhe e përdorën këtë instrument me një aftësi të mahnitshme. Dhe shpejt kuptova se përdorimi i duhur i propagandës ishte një art i vërtetë që ka mbetur praktikisht i panjohur për partitë borgjeze. Vetëm lëvizja kristiane-sociale, veçanërisht në kohën e Lueger, arriti një lloj virtuozerie në këtë instrument, të cilit i falënderoi shumë nga sukseset e saj. Por nuk ishte deri në Luftë që u bë e qartë se çfarë rezultatesh të mëdha mund të arriheshin me përdorimin e duhur të propagandës. Këtu, për fat të keq, të gjitha studimet tona duhej të bëheshin në anën e armiqve, pasi aktiviteti në anën tonë ishte modeste, për të thënë më pak. Në të vërtetë dështimi i plotë i shërbimit gjerman të "zbulimit" i bëri të gjithë ushtarëve të shihnin në sy, dhe kjo më shtyu të merrja në konsideratë pyetjen e propagandës më thellë se më parë. Ndonjëherë kishte më shumë kohë për të menduar, dhe armiku ofroi këshilla praktike që, për fat të keq, ishin shumë të mira. Për atë që nuk e bëmë, armiku e bëri, me një aftësi mahnitëse dhe një kalkulim të vërtetë brilant. Unë, vetë, kam mësuar shumë nga kjo propagandë luftarake e armiqve. Por koha kaloi dhe nuk la asnjë gjurmë në mendjet e të gjithëve që duhej të përfitonin; pjesërisht sepse ata e konsideruan veten shumë

të zgjuar. A kishim ndonjë gjë që mund ta quajmë propagandë? Më vjen keq që duhet të përgjigjem në negativ. Çdo gjë që u bë në këtë fushë ishte aq e papërshtatshme dhe e gabuar që nga fillimi sa që nuk bëri asgjë të mirë dhe shpesh bëri dëm. Forma ishte e papërshtatshme, substanca ishte psikologjikisht e gabuar: një ekzaminim i kujdesshëm i propagandës luftarake gjermane nuk mund të çojë në asnjë diagnozë tjetër. Nuk duket të ketë pasur asnjë qartësi në pyetjen e parë: A është propaganda një mjet apo një qëllim? Ajo është një mjet dhe duhet të gjykohet në lidhje me qëllimin e saj. Kjo duhet të marrë një formë të kalkuluar për të mbështetur qëllimin që ajo shërben. E qartë është gjithashtu se qëllimi i saj mund të ndryshojë në rëndësi nga këndvështrimi i nevojave të përgjithshme, dhe se vlerat e brendshme të propagandës do të ndryshojnë në përputhje. Në këtë rast, qëllimi për të cilin ne luftonim ishte më i lartë, më i fuqishëm, që mund të mendojë një njeri: ishte liria dhe pavarësia e kombit tonë, siguria e furnizimit tonë të ardhshëm me ushqim, dhe nderi ynë kombëtar; një gjë që, pavarësisht të gjitha mendimeve kundër që ekzistojnë sot, megjithatë ekziston, ose më mirë duhet të ekzistojë, sepse njerëzit pa nder kanë humbur lirinë dhe pavarësinë e tyre më herët ose më vonë, e cila në fund të fundit është vetëm rezultati i një drejtësie më të lartë, sepse brezat e plehrave pa nder nuk meritojnë asnjë lirinë. Gjermania ishte e përfshirë në një betejë për ekzistencën njerëzore, dhe qëllimi i propagandës së luftës duhej të ishte të mbështeste këtë betejë; synimi i saj ishte të ndihmonte në fitore. Kur popujt në këtë planet luftojnë për ekzistencë-kur pyetja e fatkeqësisë, 'të jesh apo të mos jesh,' kërkon një zgjidhje-atëherë të gjitha konsideratat e humanizmit apo të estetikës bëhen të pavlerë; sepse të gjitha këto koncepte nuk fluturojnë në erë, ato lindin nga imagjinata e njeriut. and are bound up with man. Kur ai largohet nga ky

botë, këto koncepte zhduken sërish në asgjë, sepse natyra nuk i njih ato. Dhe madje edhe midis njerëzve, ata i përkasin vetëm disa kombeve ose më saktë racave, dhe këto në masën që ata rrjedhin nga ndjenjat e kombit ose races në fjalë. Humanizmi dhe estetika do të zhduken madje edhe nga një botë e banuar nga njerëzit nëse kjo botë do të humbte racat që kanë krijuar dhe mbështetur këto koncepte. Por të gjitha këto koncepte bëhen të dyfishta kur një komb lufton për ekzistencën e tij; në fakt, ato bëhen të papërshtatshme për format e luftës menjëherë që lind një situatë ku ato mund të paralizojnë fuqinë e një kombi që lufton për mbrojtjen e vet. Dhe kjo ka qendruar gjithmonë rezultati i tyre i vetmuar i dukshëm. Për sa i përket humanizmit, Moltke tha vite më parë se në luftë është në shkurtësinë e operacionit, dhe kjo do të thotë se teknika më agresive e luftimit është më njerëzore. Por kur njerëzit përpiqen të përballen me këto pyetje me habi për estetikën, etj., në të vërtetë ka vetëm një përgjigje të mundshme: ku fatin dhe ekzistencën e një populli e rrezikon, çdo obligim për bukurinë mbaron. Një nga gjërat më të këqija që mund të ndodhë në jetën njerëzore është dhe mbetet skllavëria. Apo këta Schwabing 2 dekadencë e shohin gjendjen aktuale të popullit gjerman si 'estetike'? Sigurisht që nuk duhet të diskutojmë këto çështje me hebrenjtë, më të fundit të shpikur të këtij parfumi kulturor. Tërë ekzistenca e tyre është një protestë e bërë në trup kundër estetizmit të imazhit të Zotit. Dhe pasi këto kritere të humanizmit dhe bukurisë duhet të eliminohen nga lufta, ato janë gjithashtu të papërshtatshme për propagandën. Propaganda në Luftë ishte një mjet për një qëllim, dhe qëllimi ishte lufta për ekzistencën e popullit gjerman; kështu që propaganda mund të konsiderohej vetëm në përputhje me parimet që ishin të vlefshme për këtë luftë. Në këtë rast armët më të shëmtuara ishin të shëmtuara nëse ato sollën një fitore më të shpejtë; dhe vetëm këto

Metodat ishin të shkëlqyera që ndihmuan vendin të mbronte dinjitetin e lirisë së tij. Kjo ishte sjellja e vetme e mundshme ndaj propagandës së luftës në një betejë për jetë ose vdekje si e jona. Nëse autoritetet e ashtuquajtura përgjegjëse do të kishin qenë të qarta në këtë pikë, ata kurrë nuk do të kishin rënë në këtë paqartësinë e formës dhe aplikimit të këtij armë: sepse edhe propaganda nuk është më shumë se një armë, megjithëse një armë e frikshme në duart e një eksperti. Të dytë pyetje e rëndësishme ishte: Ku duhet të adresohet propaganda? Për inteligjencën e arsimuar shkencërisht apo për masat më pak të arsimuar? Duhet të adresohet gjithmonë dhe ekskluzivisht tek masat. Në fakt, ata që sot për fat të keq shpesh quhen me këtë emër, nuk kanë nevojë për propagandë, por për mësim shkencor. Të dhënat e propagandës nuk janë shkencë aq më shumë sa objekti i paraqitur në një poster është art. Arti i posterit është në aftësinë e dizajnerit për të tërhequr vëmendjen e turmës përmes formës dhe ngjyrës. Një poster që reklamon një ekspozitë arti duhet të drejtojë vëmendjen e publikut drejt artit që ekspozohet; sa më mirë të arrijë këtë, aq më i madh është arti i posterit vetë. Posterit duhet t'i japë masës një ide të rëndësishme të ekspozitës, nuk duhet të zëvendësojë artin në ekspozitë. Kushdo që dëshiron të merret me artin vetë duhet të bëjë më shumë se të studiojë posterin; dhe nuk do të jetë e mjaftueshme për të vetëm të shëtitet nëpër ekspozitë. Mund të presim që ai të analizojë dhe të përfshihet në veprat individuale, dhe kështu pak nga pak të formojë një opinion të drejtë. Një situatë e ngjashme ekziston me atë që sot e quajmë propagandë. Funkcioni i propagandës nuk është në arsimimin shkencor të individit, por në tërheqjen e vëmendjes së masave ndaj disa fakteve, proceseve, nevojshmërive etj., të cilat kështu për herë të parë vendosen në fushën e tyre të shikimit.

Në të vërtetë, arti i tërë përbëhet në bërjen e kësaj aq mirë sa të bindë të gjithë se është e vërtetë, procesi është i nevojshëm, nevoja është e saktë, etj. Por, pasi propaganda nuk është dhe nuk mund të jetë nevoja në vetvete, pasi funksioni i saj, si i posterit, përbëhet në tërheqjen e vëmendjes së turmes, dhe jo në edukimin e atyre që janë të edukuar ose që po kërkojnë edukim dhe njohuri, efekti i saj për shumicën e kohës duhet të jetë i drejtuar në emocione dhe vetëm në një masë shumë të kufizuar në të ashtuquajturin intelektual. Të gjitha propagandës duhet të jenë popullore dhe niveli i saj intelektual duhet të jetë i përshtatshëm për inteligjencën më të kufizuar midis atyre që i drejtohen. Kështu, sa më i madh të jetë masa që synohet të arrijë, aq më i ulët do të jetë niveli i saj i ulët intelektual. Por nëse, si në propagandën për të ndezur një luftë, qëllimi është të ndikojmë në një popull të tërë, duhet të shmangim kërkesën e tepërt intelektuale ndaj publikut tonë, dhe nuk mund të ushtrohet shumë kujdes në këtë drejtim. Sa më modeste të jetë ballast intelektual, aq më ekskluzivisht të merren parasysh emocionet e masave, aq më efektive do të jetë. Dhe kjo është prova më e mirë e shëndetësisë ose mos shëndetësisë së një fushate propagande, dhe jo suksesi në kënaqësi të disa dijetarëve ose të rinjve estetë. Arti i propagandës është të kuptosh idetë emocionale të masave të mëdha dhe të gjesh, përmes një forme psikologjike të saktë, rrugën për të tërhequr vëmendjen dhe për të arritur në zemrat e masave të mëdha. Fakti që djemtë tanë të zgjuar nuk e kuptojnë këtë meritë tregon se sa mendërisht të lodhur dhe të çmendur janë ata. Kur kuptojmë se sa e rëndësishme është për propagandën të jetë e vendosur në masën e gjerë, rrjedh rregulla e mëposhtme: Është gabim të bëhet propagandë shumëpalëshe, si për shembull instruksioni shkencor. Njohja e masave të mëdha është shumë e kufizuar, inteligjenca e tyre është e vogël, por aftësia e tyre për të harruar është e madhe. Në përfundim të këtyre fakteve, çdo propagandë efektive duhet të kufizohet

në disa pika të vogla dhe duhet të bëjë presion mbi këto në slogane derisa çdo anëtar i publikut të kuptojë atë që ju dëshironi që ai të kuptojë me sloganin tuaj. Në momentin që ju sakrifikoni këtë slogan dhe përpiqeni të jeni shumë-dimensional, efekti do të zhduket, pasi turma nuk mund të përthithë as të mbajë materialin e ofruar. Në këtë mënyrë rezultati dobësohet dhe në fund anulohet plotësisht. Thus, ne shohim se propaganda duhet të ndjekë një linjë të thjeshtë dhe për pasojë taktikat themelore duhet të jenë psikologjike të qëndrueshme. Për shembull, ishte krejtësisht e gabuar të bëje armikun të qeshur, siç e bënë gazetatat komike austro-gjermane. Kjo ishte e gabuar plotësisht sepse kontakti i drejtpërdrejtë me një ushtar armik do të nxiste një bindje të ndryshme, dhe rezultatet ishin shkatërruese; për tani ushtari gjerman, nën ndikimin e drejtpërdrejtë të rezistencës së armiqve, ndjehej i kapur nga shërbimi i propagandës së tij. Ai dëshira për të luftuar, ose madje për të bërë film, nuk u forcua, por e kundërta ndodhi. Ai u bë i guxim Në kontrast, propaganda luftarake e anglezëve dhe amerikanëve ishte psikologjike. Për të ripërfaqësuar gjermanët tek popullata e tyre si barbarë dhe hunë, ata e përgatitën ushtarin individual për t'u përballur me frikën e luftës, dhe kështu ndihmuan që ai të mbrohej nga zhgënjimet. Pas kësaj, arma më e tmerrshme që u përdor kundër tij dukej vetëm të konfirmonte atë që i kishin thënë propagandistët e tij; e forcoi gjithashtu besimin e tij në vërtetësinë e pretendimeve të qeverisë së tij, ndërsa nga ana tjetër e rriti urrejtjen dhe urrejtjen e tij ndaj armiqve të këqij. Sepse efekti i tmerrshëm i armës, përdorimi i së cilës e kishte njohur tani armikun, gradualisht i konfirmoi atij barbarizmin 'hun' të armiqve barbarë, për të cilët kishte dëgjuar gjithçka; dhe nuk i u duk kurrë e mundur që armët e tij mund të ishin më të tmerrshme në efekte, nëse jo më të tmerrshme. Dhe kështu ushtari anglez kurrë nuk mund të ndihej se ishte keqinformuar nga vendasit e tij, siç fatkeqësisht ishte aq shumë rasti me ushtarin gjerman që në fund ai u bë i pafajshëm. rejected everything coming from this source as 'swindles' and 'bunk.' Kjo u bë e mundur nga

ideja se çdo i vjetri i shëmtuar (ose madje edhe dikush që ishte inteligjent 'në gjëra të tjera') mund të ishte i ngarkuar për propagandë, dhe nga dështimi për të kuptuar se psikologët më brilant do të kishin qenë shumë të mirë. Dhe kështu propaganda e luftës gjermane ofroi një shembull të papërsëritshëm të një shërbimi 'zbulimi' që punonte në kundërshtim, pasi çdo psikologji e duhur ishte plotësisht e munguar. Nuk kishte fund atë që mund të mësohej nga armiku nga një njeri që mbajti sytë e hapur, refuzoi të lejonte perceptimet e tij të bëheshin kocka, dhe për katër e gjysmë vjet i ktheu privatisht në mendje valën e rrufeshme të propagandës së armikut. Çfarë autoritetet tona më pak e kuptuan ishte akti i parë i çdo aktiviteti propagandistik: që do të thotë, pozicioni bazë subjektiv dhe i njëanshëm që duhet të mbajë ndaj çdo pyetjeje që merret me të. Në këtë kontekst, që nga fillimi i luftës dhe nga maja në fund, u kryen aq shumë krime sa që ne ishim të lirë të dyshoni nëse aq shumë absurditet mund të atribuohet vetëm për shkak të injorancës së plotë. Për shembull, çfarë do të thonim për një poster që pretendonte të reklamonte një sapun të ri dhe që përshkruante disa sapun të tjerë si "të mirë"? Ne do të bënim vetëm një lëvizje të kokës. E njëjta gjë vlen edhe për reklamën politike. Funkcioni i propagandës, për shembull, nuk është të peshojë dhe të vlerësojë të drejtat e ndryshme të njerëzve, por të theksojë ekskluzivisht të drejtën e vetme që ka vendosur të argumentojë. Ajo nuk ka për detyrë të bëjë një studim objektiv të së vërtetës, në sajë të së cilës ajo i pëlqen armikut, dhe pastaj ta paraqesë atë para masave me drejtësi akademike; detyra e saj është të shërbejë të drejtën tonë, gjithmonë dhe pa hezitim. ishte e gabuar plotësisht të diskutohet faji luftarak nga pikëpamja se Gjermania nuk mund të ishte e vetmja përgjegjëse për shpërthimin e katastrofës; do të ishte e drejtë të vendosej çdo copë e fajit mbi shpatullat e armiqve, edhe nëse kjo nuk kishte pasur të bënte me të vërtetë me faktet

e vërtetë, ishte. Dhe çfarë ishte rezultati i kësaj gjysmë-shpirti? Një popullsi e gjerë nuk përbëhet nga diplomatë, as nga profesorë të së drejtës politike, as nga individë të aftë për të formuar një opinion racional; ajo përbëhet nga njerëz të zakonshëm, të paqartë dhe të prirur për dyshime dhe paqartësi. Në momentin që propaganda jonë e vetme pranon edhe një grimcë të drejtës në anën tjetër, baza për dyshimin në të drejtën tonë është vendosur. Pastaj masat nuk janë në gjendje të dallojnë se ku përfundon e drejta e huaj dhe fillon e jona. Në këtë rast ato bëhen të dyshimta dhe të dyshimta, veçanërisht nëse armiku ndalon të shkojë në të njëjtin lloj gjëje, por shkarkon të gjitha fajin tek kundërshtari i tij. Nuk është e kuptueshme që gjithë vendi përfundon duke dhënë më shumë besueshmëri propagandës së armiqve, e cila është më e bashkuar dhe më e përbashkët, sesa asaj të vetme? Dhe veçanërisht një popull që vuan nga mania e objektivitetit aq shumë sa gjermanët. Për këtë arsye, pas të gjitha këtyre, çdokush do të marrë më të mëdhenjtë e mundshëm për të shmangur çdo padrejtësi ndaj armiqve, madje edhe në rrezik të dëmtimit serioz dhe madje shkatërrimit të popullit dhe vendit të tij. Sigurisht që kjo nuk ishte qëllimi i autoriteteve përgjegjëse, por njerëzit kurrë nuk e kuptojnë këtë. Njerëzit në shumicën e tyre janë aq femërorë në natyrë dhe në qëndrim saqë racionaliteti i shëndoshë i përcakton mendimet dhe veprimet e tyre shumë më pak se ndjenja dhe ndjenjat. Dhe kjo ndjenjë nuk është e ndërlikuar, por shumë e thjeshtë dhe e thjeshtë. Nuk ka dy vija; ka një pozitiv dhe një negativ; dashuria apo urrejtje, e drejta apo e gabuar, e vërteta apo e rreme, kurrë gjysma këtu dhe gjysma atje, kurrë pjesërisht, apo gjëra të tilla. Propagandatorët anglezë e kuptuan këtë shumë mirë-dhe vepronin në përputhje. Ata nuk bënë deklarata gjysmake që mund të kishin çuar në dyshim. Të njohurit e tyre brilante të ndjenjave primitive të

masave të gjera tregohet nga propaganda e tyre e tmerrshme, e përshtatur për këtë gjendje. Sikur kjo të ishte e padrejt, ishte e shëmtuar. Sa efektive ishte kjo lloj propagande është më e dukshme nga fakti se pas katër viteve lufte ajo jo vetëm i lejoi armiqtë të mbanin armët e tyre, por madje filloi të hante njerëzit tanë. Nuk duhet të na befasojë që propaganda jonë nuk gëzoi këtë sukses. Në ambiguitetin e vet të brendshëm, ajo mbante germën e paefektshmërisë. Dhe në fund përmbajtja e tij ishte e tillë që ishte shumë e vështirë të bënte përshtypjen e duhur tek masat. Vetëm 'diplomatët' tanë me shpirtë të shkurtër mund të kishin guxuar të shpresonin se kjo gënjeshtër e pafajshme e paqes mund të ndezte shpirtrat e njerëzve deri sa të ishin të gatshëm të vdisnin. Si rezultat, gjëja e tyre e shëmtuar 1 ishte e padobishme, madje edhe e dëmshme në fakt. Por teknika më brilante propagandistike nuk do të sjellë sukses nëse një parim themelor është mbajtur në mendje vazhdimisht dhe me vëmendje të papërmbajtur. Duhet të kufizohet në disa pika dhe t'i përsërit ato përsëri e përsëri. Këtu, si shpesh në botë, durimi është kushti i parë dhe më i rëndësishëm për sukses. Është e domosdoshme që, veçanërisht në fushën e propagandës, kurrë të mos u lejojmë që të na udhëheqin estetët ose njerëzit që kanë rritur gërryer: jo nga të parët, sepse forma dhe shprehje e propagandës sonë do të bëhej shpejt e përshtatshme për masat, në vend që të tërhiqte vetëm për pije letrare; dhe nga të dytët duhet të jemi të kujdesshëm, sepse, pa asnjë ndjenjë të re të tyre, ata janë gjithmonë në kërkim të një stimulimi të ri. Këto njerëz janë të shpejtë të mërzhiten nga gjithçka; ata duan ndryshim, dhe ata kurrë nuk mund të ndjejnë ose të kuptojnë nevojat e të tjerëve njerëz që nuk janë ende aq të çuditshëm. Ata

janë gjithmonë të parët që kritikojnë një fushatë propagande, ose më saktë përmbajtjen e saj, e cila u duket atyre shumë e vjetëruar, shumë e vjetruar, shumë e vjetruar, etj. Ata janë gjithmonë pas së resë, në kërkim të një ndryshimi, dhe kjo i bën ata armiq të vdekshëm të çdo propagande politike efektive. Për sa kohë që organizata dhe përmbajtja e propagandës fillojnë të përputhen me shijet e tyre, ajo humbet të gjitha lidhjet dhe zhduket plotësisht. Të jesh i njohur për të bërë propagandë nuk është të jesh i njohur për të bërë propagandë, por të jesh i njohur për të bërë propagandë. Por masat janë të ngadalshme, dhe u duhet gjithmonë një kohë e caktuar para se të jenë gati të vërejnë diçka, dhe vetëm pas asaj që është më e thjeshtë, është e përsëritur mijëra herë, masat i kujtojnë ato në fund. Kur ka një ndryshim, nuk duhet të ndryshojë përmbajtjen e asaj që propagandën e drejton, por në fund duhet të thotë gjithmonë të njëjtën gjë. Për shembull, një slogan duhet të prezantohet nga kënde të ndryshme, por fundi i të gjitha fjalimeve duhet të jetë gjithmonë dhe pa ndryshim slogani vetë. Vetëm në këtë mënyrë propaganda mund të ketë një efekt të përbashkët dhe të plotë. Kjo e qartësi e skemës nga e cila ne nuk duhet të ndahemi kurrë, në kombinim me një emphasis të qëndrueshme, të qëndrueshme, lejon suksesin tonë të përfundojë. Dhe pastaj, për t'u habitur, do të shohim se çfarë rezultatesh të jashtëzakonshme çon kjo përkushtimi - rezultate që janë gati jashtë kuptimit tonë. Në të gjitha reklammat, qoftë në fushën e biznesit apo politike, suksesi arrihet përmes vazhdimësisë dhe uniformitetit të vazhdueshëm të aplikimit. Këtu, edhe shembulli i propagandës së luftës armiqësore ishte tipik; i kufizuar në disa pika, i shkruar me zell për masat, i vazhduar me përkushtim të papërfunduar. Nëse idetë themelore dhe metodat e ekzekutimit u pranuan si të sakta, ato u zbatuan gjatë gjithë Luftës pa asnjë ndryshim. Në fillim pretendimet e propagandës ishin aq të ashpra sa njerëzit i konsideruan ato të paimagjinueshme; më vonë, ato u bënë nervoze njerëzve; dhe në fund,

ato u besuan. Në Gjermani, pas gjashtë vjetësh e gjysmë, shpërtheu një revolucion; dhe rrënjët e tij ishin në propagandën e luftës së armiqve. Dhe në Angli ata kuptuan edhe një gjë tjetër: se ky armë shpirtëror mund të jetë i suksesshëm vetëm nëse aplikohet në një shkallë të madhe, por se suksesi plotësisht mbulon të gjitha kostot. Në atë vend, propaganda konsiderohej si një armë e parë, ndërsa në vendin tonë ajo ishte zgjedhja e fundit e politikanëve të papunë dhe një strehë e rehatshme për slakër. Dhe, si ishte e pritshme, rezultatet e

saj në përgjithësi ishin zero. Mein Kampf by Adolf Hitler Volume One - A Reckoning Chapter VII: The Revolution ME VJETIN 1915 filloi propaganda armiqësore në vendin tonë, pas vitit 1916 u bë më intensive, derisa në fillim të vitit 1918 u bë e mbushur me ujë pozitiv. Tani rezultatet e kësaj mashtrimi mund të shiheshin në çdo hap. Ushtria gradualisht mësoi të mendonte si donte armiku. Dhe kundër-aksioni gjerman ishte një dështim i plotë. Në personin e njeriut të cilit inteligjenca dhe dëshira i bënë udhëheqës, ushtria kishte vendosmëri dhe vendosmëri për të marrë luftën në këtë fushë, por ajo nuk kishte instrumentin e nevojshëm. Dhe nga pikëpamja psikologjike, ishte e gabuar të bëhej kjo punë e ndriçimit nga vetë trupat. Nëse do të ishte efektive, duhej të vinte nga shtëpia. Në këtë mënyrë, ishte e mundur të kishte ndonjë siguri suksesi midis atyre që, në fund të fundit, kishin kryer vepra të pavdekshme heroike dhe sakrifica për këtë vend për gati katër vjet. Por çfarë doli nga vendi i lindjes? A ishte ky dështim idiotësi apo krim? Në mes të verës së vitit 1918, pas evakuimit të bankës jugore të Marne, gazeta gjermane mbi të gjitha u drejtua me një siklet të tmerrshëm, ndoshta edhe me një injorancë kriminale, që zemërimi im u rrit çdo ditë, dhe pyetja u bë brenda meje: A ka vërtetë asnjë që mund të ndalojë këtë shpenzimin shpirtëror të heroizmit të ushtrisë?

Cili ishte ngjarja në Francë në vitin 1914 kur ne u rrëzuam në vend në një erë pa precedent të fitoreve? Cfarë bëri Italia në ditët e pas rënies së frontit të Isonzos? Dhe çfarë tjetër bëri Franca në pranverën e vitit 1918 kur sulmi i divizioneve gjermane dukej se po i ngrinte pozicionet e saj nga rrënjët dhe krahu i gjerë i artilerisë së rëndë të distancës së gjatë filloi të godiste në portat e Parisit? Si e çuan ata nxehtësinë e nxehtë të pasionit kombëtar në fytyrat e regjimentit të shpejtë të tërhequr në ato vende! Sa propagandë dhe demagogji të zgjuar u përdorën për të shtyrë besimin në fitoren përfundimtare në zemrat e të çmendurve të çmendur! Ndërsa, çfarë ndodhi në vendin tonë? Asgjë, ose më keq se asgjë. Rrahje dhe indinjatë shpesh më ngriheshin në mua kur shihja lajmet më të fundit, dhe isha në ballë të vrasjeve psikologjike që po kryheshin. Më shumë se një herë më tërhoqi mendimi se nëse fatin e kishte vendosur në vend të pa aftësive ose të pa aftësive kriminale ose të skuadrave të propagandës në shërbimin tonë të propagandës, lufta jonë me fatin do të kishte marrë një rrjedhë tjetër. Në këto muaj, për herë të parë, ndjeva të gjithë shëmtinë e fatkeqësisë që më mbajti në krye të frontit në një pozicion ku çdo njeri i zi mund të më qëllonte rastësisht në copa, ndërsa diku tjetër do të isha në gjendje të kryeja shërbime të ndryshme për atdheun! Përndryshe, edhe atëherë isha i ngadaltë sa të besoja se do të kishte arritur në këtë. Por unë isha një ushtar pa emër, një nga tetë milionë! Dhe kështu ishte më mirë të mbaja gojën dhe të bëja

detyrën time në thella sa më mirë që munda. Në verën e vitit 1915, u dorëzuan në duart tona edhe rrushi i parë armik. Nga disa ndryshime në formën e prezantimit, përmbajtja e tyre ishte pothuajse gjithmonë e njëjta, duke përfshirë: se vuajtja po bëhej më e madhe dhe më e madhe në Gjermani; se Lufta do të zgjaste përjetësisht ndërsa shpresa për fitore po shuhej gradualisht; se populli në shtëpi kërkonte paqe, por se "militarizmi" dhe "Kaiser" nuk e lejonin; se bota e tërë-të cilës kjo i ishte shumë e njohur nuk po luftonte kundër popullit gjerman, por vetëm kundër partisë së vetme të fajshme, "Kaiserit"; se Lufta nuk do të përfundonte para se ky armik i paqes njerëzore të eliminohej; se kur Lufta do të përfundonte, vendet e lirë dhe demokratike do të merrnin popullin gjerman në aleancë me paqe të përjetshme botërore, e cila do të sigurohej nga ora kur "militarizmi prusian" do të shkatërrohej. Për të ilustruar më mirë këto pretendime, shpesh ishin botuar 'letra nga shtëpia' të cilat ishin të mbushura me informacione që i konfirmonin këto pretendime. Në përgjithësi, ne i bëmë vetëm shaka ato ditë për të gjitha këto përpjekje. Leshtarët lexoheshin, pastaj dërgoheshin përsëri në shtabet më të larta, dhe për shumicën e tyre harroheshin derisa erdhi era dhe i dërgoi sërish një sasi të tyre duke u lundruar nëpër gropë; sepse, si rregull, leshtarët vinin nga aeroplanët. Në këtë lloj propagande ishte një pikë që shpejt tërhoqi vëmendjen: në çdo sektor të frontit ku ishin vendosur bavarezët, Prusia u sulmua me një konsistencë të jashtëzakonshme, me sigurimin se jo vetëm që Prusia ishte në një anë pjesa më e fajshme dhe përgjegjëse për të gjithë luftën, por në anën tjetër nuk kishte asnjë mospërputhje me Bavarinë në veçanti; megjithatë, nuk kishte asnjë ndihme për Bavarinë sa kohë që ajo shërbente për ushtrinë prusian dhe ndihmoi të nxirrte gjethet e saj nga zjarri. Në fakt, kjo lloj propagande filloi të arrinte disa efekte në vitin 1915. Gjermania e ndjeu veten shumë të rrezikuar nga frika e Prusisë, por nuk u ndërmor asnjë hap kundër saj. it from above. Kjo ishte më shumë

se një mëkat i mosveprimit, dhe më shpejt ose më vonë ne ishim të detyruar të vuanim për të shumë katastrofikisht; jo vetëm "Prussët", por gjithë populli gjerman, të cilit Bavaria nuk i përket e fundit. Në këtë drejtim propaganda armiqësore filloi të arrinte suksese të padiskutueshme nga viti 1916. Sipas të njëjtës mënyrë, letrat e mërzitjes direkte nga shtëpia kishin bërë që kohë të gjatë që Nuk ishte më e nevojshme që armiku t'i transmetonte ato tek ushtarët në frontin e parë përmes luleve, etj. Dhe kundër kësaj, përveç disa 'këshillave' psikologjike idiote nga ana e 'qeverisë', nuk u bë asgjë. Si më parë, fronti u mbush me këtë helm të lëshuar nga gratë e pa mend në shtëpi, të cilat, natyrisht, nuk e kuptuan se kjo ishte mënyra për të rritur besimin e armiqve në fitore në pikën më të lartë, kështu që përfundimisht për të zgjatur dhe për të rënduar dhimbjet e tyre në frontin e luftës. Në kohën që pasoi, letrat pa kuptim të grave gjermane kushtuan jetën e qindra mijëra burrave. Thus, që në 1916, u shfaqën disa fenomene që do të ishin më mirë të ishin zhdukur. Njerëzit në front u kënaqën dhe u "gëzuan"; ata filluan të ishin të pakënaqur në shumë mënyra dhe ndonjëherë ishin madje edhe të dhunshëm. Ndërsa ata u sëmurën dhe vuanin, ndërsa njerëzit e tyre në shtëpi jetonin në mjerim, kishte pasuri dhe jetë të lartë në rrethana të tjera. Po, madje edhe në frontin e luftës nuk ishte gjithçka në rregull në këtë aspekt. Edhe atëherë po ecte një krizë e vogël-por ato ishin ende 'të brendshme'. Një njeri i njëjtë, i cili në fillim kishte sharë dhe grumbulluar, bëri detyrën e tij me qetësi disa minuta më vonë sikur kjo ishte një çështje e zakonshme. Kompania e njëjtë, e cila fillimisht ishte e mërzitur, u mbajt me pjesën e gropës që duhej të mbronte, sikur fati i Gjermanisë varej nga këto disa qindra metra gropë. Ajo ishte ende para ushtrisë së vjetër, të lavdishme të heronjve! Unë do të bëj dallimin midis saj dhe asaj. Në fund të shtatorit 1916, divizioni im u

zhvendos në betejën e Somme. Për ne ishte hera e parë e betejave të mëdha materiale që tani u pasuan, dhe përshtypja ishte e vështirë për t'u përshkruar-ishte më shumë si një helmë se sa një luftë. Në një valë të rrufeve të tamburit që zgjati për javë, fronti gjerman mbajti shpejt, herë pas here u detyrua të tërhiqej pak, pastaj u shty përpara, por kurrë nuk u tërhoq. Në vitin 1916, më 7 tetor, u plagosa. Unë u dërgova menjëherë në prapa dhe nga atje u ktheva në Gjermani me një transport. Dy vjet kishin kaluar që kur e kam parë atdheun nën këto kushte për një kohë të pafundme. Unë mund të imagjinoj qartë se si gjermanët që nuk ishin në uniformë i shikonin. Ndërsa isha shtrirë në spitalin e fushës në Hermies, gati u rrëzova për shkak të frikës kur papritmas një zëri gjerman që shërbente si infermiere iu drejtua një burri që ishte shtrirë pranë meje. Për herë të parë në dy vjet të dëgjoj një zhurmë të tillë! Sa më afër trenit tonë që do të na sillte në shtëpi, u afruam kufirit, aq më të mërzitur u bëmë të gjithë. Të gjitha rrugët kaluan, përmes të cilave ne kishim ecur dy vjet më parë si ushtarë të rinj: Brukseli, Louvain, Liege, dhe në fund ne mendonim se e dinim shtëpinë e parë gjermane për shkak të verandës së saj të lartë dhe dritareve të bukura. The fatherland! Në tetor 1914, kur e kaluam kufirin me entuziazëm të lartë, u mbushëm me heshtjen dhe emocionin. Çdo nga ne ishte i lumtur që fati i lejoi atij të shihte atë që ai kishte luftuar aq shumë me jetën e tij, dhe çdo njeri ishte gati i tmerruar të lejonte një tjetër ta shikonte atë në sy. Në ditëlindjen e ditës kur u largova për në front, e vizitova spitalin në Beelitz afër Berlinit. Sa ndryshim! Nga rëra e betejës së Sommes në shtresat

e bardha të këtij ndërtimi të mrekullueshëm! Në fillim, ne u tmerruam pak të shtriheshim në to mirë. Vetëm gradualisht mund të jemi të përshtatur me këtë botë të re. Fatkeqësisht, ky botë ishte e re në një aspekt tjetër gjithashtu. Këtu për herë të parë dëgjova diçka që nuk ishte ende e njohur në front; njerëz që lavdëroheshin për veten e tyre! Për të sharë dhe 'të bërtitësh' që mund të dëgjosh në përparësi kurrë nuk ishin një nxitje për të shmangur detyrën ose për të lavdëruar të papërshtatshmin. No! Një i çmendur ende u shfaq si një i çmendur dhe si asgjë tjetër; dhe gjithë urrejtja që e goditi atë ishte ende e përgjithshme, ashtu si nderimi që iu dha heroit të vërtetë. Por këtu në spital ishte pjesërisht e kundërta: agitatorët më të pamoralshëm folën dhe përpiqen me të gjitha mjetet e tyre të shëmtuara të bëjnë të qeshura konceptet e ushtarëve të mirë dhe të vendosin njeriun pa shpirt si shembull. Disa scondrela të këqija veçanërisht vendosën tonin. Një mburrej se ai kishte shtyrë dorën e tij përmes një lidhjeje të rrumbullakët të kabllave për t'u dërguar në spital; pavarësisht kësaj plagë absurde ai dukej se kishte qenë këtu për një kohë të pafundme, dhe për t'u përmendur ai kishte marrë vetëm transportin për në Gjermani nga një swindle. Ky njeri i bukur shkoi aq larg në epsh të pafund sa të paraqesë veten si një njeri i shëmtuar 2 më të guximshëm se vdekja e një ushtari të singertë. Shumica dëgjoi me heshtje, të tjerët u larguan, por disa ishin të pranishëm. Disgustoja u mblodh në gojë, por agitatori u tolerua qetë në institucion. Cili mund të bëhet? Në rastin e tij, menaxhmenti nuk mund të ndihmonte por e dinte saktësisht se kush ishte dhe çfarë ishte. Por nuk u bë asgjë. Kur munda të ecja sërish mirë, u njoha me leje për të shkuar në Berlin. Në të vërtetë, ishte një mjerim i tmerr Qyteti i madh vuante nga uria. Jo kënaqësia ishte e madhe. Në disa shtëpi ushtarake, tingulli ishte si ai në spital. Ajo të dha përshtypjen se këta scondrellë po frekuentonin qëllimisht vende të tilla për të ndarë mendimet e tyre.

Por shumë, shumë më keq ishin kushtet në Mynih vetë! Kur u shkarkova nga spitali si i kuruar dhe u transferova në batalionin zëvendësues, mendoja se nuk mund të njoh më qytetin. Ashpërsi, pakënaqësi, sharje, kudo që shkove Në batalionin e zëvendësimit vetë atmosfera ishte nën çdo kritikë. Në këtë rast një faktor kontribues ishte mënyra e papërshtatshme e trajtimit të ushtarëve të fushës nga oficerët e vjetër të trajnimit që nuk kishin kaluar asnjë orë në fushë dhe për këtë arsye ishin vetëm pjesërisht në gjendje të krijojnë një marrëdhënie të mirë me ushtarët e vjetër. Për të ishte e nevojshme të pranohej se të fundit posedonin disa cilësi që mund të shpjegoheshin nga shërbimi i tyre në front, por që mbetën plotësisht të papranueshme për udhëheqësit e këtyre detyrave zëvendësuese, ndërsa oficeri që kishte ardhur nga fronti ishte i aftë të shpjegonte ato. Të fundit, natyrisht, u trajtuan nga njerëzit shumë ndryshe nga komandanti i pasëm. Por përveç kësaj, gjendja e përgjithshme ishte e mjerueshme: të jesh i shëmtuar u konsiderua gati si një shenjë e lartë e mençurisë, ndërsa qëndrueshmëria e sigurtë u konsiderua si një shenjë e dobësisë së brendshme dhe e kufizuar. Zyra ishin të mbushura me hebrej. Në të vërtetë, gati çdo sekretar ishte një hebre dhe gati çdo hebre ishte një sekretar. Unë isha i habitur me këtë shumëllojshmëri të ushtarëve të popullit të zgjedhur dhe nuk mund të mos i krahasoja ata me ata pak përfaqësues në front. Për sa i përket jetës ekonomike, gjërat ishin edhe më të këqija. Këtu njerëzit hebre kishin bërë të vërtetë 'të papërshtatshëm Shpirti i shpendëve filloi të hiqte gjakun nga porët e njerëzve. Përmes korporatave të luftës, ata kishin gjetur një instrument me të cilin, ngadalë ngadalë, të mbaronin ekonominë e lirë kombëtare. Nevoja për një centralizim të pakufizuar u theksua. Prandaj, në vitin 1917, gati të gjithë prodhimi ishte nën kontrollin e financave hebre. Por kundër kujt ishte drejtuar urrejtje e popullit?

Në atë kohë, unë pashë me frikë një katastrofë që po afrohet, e cila, nëse nuk e shmangim në kohë, do të çojë në shpërbërje. Ndërsa hebriu grabiti tërë vendin dhe e shtypi nën sundimin e tij, u bë një agjitacion kundër "Prussëve". Në shtëpi, si në front, nuk u bë asgjë kundër kësaj propagande të shëmtuar. Askush nuk dukej të dyshonte se shpërbërja e Prusisë nuk do të sillte me vete një ringjallje të Bavarisë; jo, se në të kundërt çdo rënie e njëres do të çonte me vete të dytën në humnerë. Unë ndjeva shumë keq për këtë sjellje. Në të mund të shihja vetëm hilenë më të shëmtuar të hebrenjve, të kalkuluar për të tërhequr vëmendjen e përgjithshme nga vetja dhe nga të tjerët. Kur Bavarezët dhe Prusezët luftonin, ai i mori ekzistencën e tyre nga nën hundë; ndërsa Bavarezët i mallkonin Prusezët, hebrenjtë organizuan revolucionin dhe e rrëzuan Prusinë dhe Bavarinë në një kohë. Nuk munda të duroja këtë grindje të ndodhur midis njerëzve gjermanë, dhe isha i lumtur të kthehesha në front, për të cilin raportova menjëherë pas mbërritjes në Mynih. Në fillim të marsit 1917, isha sërish me regjimentin tim. Në fund të 1911, rënia më e ulët e dëshpërimit të ushtrisë dukej se kishte kaluar. Të gjithë ushtria mori shpresë të re dhe kurajë të re pas dështimit rus. Në fund të fundit, bindja se Lufta do të përfundonte me fitoren e Gjermanisë, filloi të rrethonte trupat më shumë e më shumë. Një këngë mund të dëgjohej sërish dhe rrugët e Kalamit u bënë më të rralla. Në të njëjtën kohë njerëzit besonin në të ardhmen e atdheut. Kjo veçanërisht ishte e rëndësishme për shkak të rënies italiane të vjeshtës 1917; në këtë fitore ne pamë provën

e mundësisë së kalimit të frontit, madje edhe përveç fushës së betejës ruse. Një besim i madhërishëm u rrit sërish në zemrat e milionave, duke i lejuar ata të presin pranverën, 1918, me lehtësim dhe besim. Një djalë i ri dukej shumë i depresionuar Në këtë dimër ai mbeti më i qetë se zakonisht. Kjo ishte heshtja para uraganit. Por ndërsa ata në front po bënë përgatitjet e fundit për përfundimin përfundimtar të betejës së përjetshme, ndërsa transportet e pafundme të njerëzve dhe të materialeve po lëviznin drejt Frontit Perëndimor, dhe trupat po trajnoheshin për sulmin e madhshpërtheu në Gjermani pjesa më e madhe e hilesë në të gjithë luftën. Gjermania nuk duhet të jetë e suksesshme; në orët e fundit, me fitoren që rrezikonte të ishte me flamujt gjermanë, u zgjodh një mjet që dukej i përshtatshëm për të shtypur sulmin e pranverës gjermane në thellësi me një goditje, për të bërë fitoren e pamundur: u organizua sulmi i municioneve. Nëse do të kishte sukses, fronti gjerman do të ishte i detyruar të rrëzohej, dhe dëshira e Vorwärts që këtë herë fitorja nuk duhet të ishte me flamujt gjermanë do të ishte e pashmangshme e realizuar. Për shkak të mungesës së municioneve, fronti do të ishte i pashmangshëm të ishte prerë brenda disa javëve; kështu që sulmi u vonua, kaptalet e shpëtuara ndërkombëtare të Entente u bënë të zotët e Gjermanisë, dhe qëllimi i brendshëm i skuadrës marksiste të kombeve u arrit. Për të shkatërruar ekonominë kombëtare dhe për të vendosur sundimin e kapitalit ndërkombëtar, një objektiv që u arrit me sukses falë injorancës dhe besimit të njëanshëm të njëanshëm dhe arrogancës së pafund të tjetrit. Sigurisht, sulmi i municioneve nuk pati të gjitha sukseset e pritura me qëllim të ushqimit të udhëheqjes së armëve; ai u shpërbë shumë shpejt për mungesën e municioneve si të tilla-siç ishte planifikuar- për të ndëshkuar ushtrinë. Por sa më e tmerrshme ishte dëmtimi moral që kishte ndodhur! Në radhë të parë: Për çfarë luftonte ushtria nëse ishte e mundur? homeland itself no longer wanted victory? Për kë janë sakrificimet dhe privimet e

mëdha? Ushtari pret të luftojë për fitore dhe vendi i tij është në grevë kundër tij! Dhe në të dytën: Çfarë efekti kishte në armikun? Në dimrin 1917-1918, erërat e errëta u shfaqën për herë të parë në qiellin e botës së bashkuar. Për gati katër vjet ata kishin sulmuar luftëtarin gjerman dhe nuk kishin arritur të kapin rënien e tij; dhe të gjitha këto ndërsa gjermani kishte vetëm krahun e tij të mbrojtjes të lirë, ndërsa shpata e tij ishte detyruar të godiste, tani në perëndim, tani në jug. Por tani përfundimisht mbrapa e gjahtarit ishte e lirë. Rrjedha gjaku ishte rënë para se ai të administronte një humbje të fundit ndaj njërit nga armiqtë e tij. Në perëndim, tani mburoja e tij do të bashkohej me shpatën e tij; deri më tani armiku nuk kishte arritur të priste mbrojtjen e tij, dhe tani ai vetë ishte duke u përballur me sulm. Të huajt e urrejtën dhe trembën për fitoren e tyre. Në Londër dhe Paris një shpërthim iu ndje një tjetër, por në front mbretëroi një qetësi e heshtur. Njëherësh, lartësitë e tyre të larta humbën arrogancë Edhe propaganda armiqësore kishte një kohë të vështirë; nuk ishte më e lehtë të provohej pamundësia e fitoreve gjermane. Por kjo u aplikua edhe për trupat aleate në frontet e para. Një dritë e ndritshme filloi të shkëlqente ngadalë mbi ta. Ata kishin ndryshuar qëndrimin e tyre ndaj ushtarit gjerman. Për deri atëherë ai mund të ishte dukur atyre si një i paditur i destinuar për të humbur; por tani ishte shkatërruesi i aleatit rus që ishte para tyre. Krahësuar me rrethanat e rënda, kufizimi i sulmeve gjermane në perëndim, edhe pse i lindur nga nevoja, tani u dukej atyre si taktika brilante. Për tre vjet këta gjermanë kishin sulmuar frontin rus, në fillim pa sukses të vogël. The Allies almost laughed over this aimless undertaking; for in the end the Russian giant with his overwhelming number of men was sure to remain the victor while Germany would inevitably collapse from loss of blood. Rreziku i kësaj shpresë dukej të konfirmohej. Nga ditët

e shtatorit 1914, kur të gjitha forcat e tyre u ndanë dhe u bënë një fushatë e armatosur. Në pashmangshmëri, Perandoria gjigante i dha Tsarit më shumë dhe më shumë ushtarë të rinj dhe lufta i dha atij më shumë viktima të reja. Sa kohë mund të mbajë Gjermania këtë garë? Nuk do të vijë domosdoshmërisht dita kur gjermanët do të fitonin fitoren e tyre të fundit dhe ushtritë ruse nuk do të marshonin në betejë? Dhe pastaj? Në të gjitha mundësitë njerëzore, fitore e Ruisë mund të vonohej, por ajo do të vinte. Tani të gjitha këto shpresë ishin të mbyllura: aleati që kishte lënë sakrificimet më të mëdha të gjakut në altarin e interesave të përbashkëta ishte në fund të forcës së tij, dhe u ul pranë këmbëve të sulmuesit të pashmangshëm. Frika dhe frika u futën në zemrat e ushtarëve që deri më tani kishin besuar aq lirshëm. Ata e pritën pranverën e ardhshme. Përse nëse deri më tani nuk kishin arritur të mposhtin gjermanin kur ai mund të vendoste vetëm një pjesë të forcave të tij në Frontin Perëndimor, si mund të kishin shpresuar në fitore tani kur gjithë forca e këtij shteti heroik dukej se po i përqendrohej sulmit në Perëndim? The shadows of the South Tyrolean Mountains lay oppressive on the fantasy; as far as the mists of Flanders, the defeated armies of Cadorna conjured up gloomy faces, and faith in victory ceded to fear of coming defeat. Then-kur nga natyra e ftohtë e natës, ushtarët e aleatëve ishin të bindur se kishin dëgjuar rrufenë e heshtur të ushtrisë së stuhisë gjermane, dhe me sytë e fiksuar në frikë dhe treshtim prisnin vendimin e afërt, papritmas një dritë e kuqe e flakur u shfaq në Gjermani, duke e ndezur dritën e saj në vrimën e fundit të frontit të armiqve: në të njëjtën kohë kur divizionet gjermane ishin duke marrë urdhrat e fundit për sulmin e madh, shpërtheu sulmi i përgjithshëm në Gjermani. Fillimisht bota ishte e pa fjalë. Por pastaj propaganda armiqësore u

hodh me një frymëmarrje të lehtësuar në këtë ndihmë që iu dha. came in the eleventh hour. Në një goditje u gjetën mjete për të rivendosur besimin e rënë të ushtarëve të aleatëve, përsëri për të paraqitur mundësinë e fitores si të sigurt, dhe për të transformuar ankth të frikshëm në sytë e ngjarjeve të ardhshme në besim të detyruar. Tani regjimenti që priste sulmin gjerman mund të dërgohej në betejën më të madhe të të gjitha kohërave me bindjen se jo guximi i sulmit gjerman do të vendoste fundin e kësaj lufte por durimi i mbrojtjes. Le të arrijnë gjermanët sa fitore të duan; në shtëpi revolucioni ishte para derës, jo ushtria e fitores. Gazetat angleze, franceze dhe amerikane filluan të injektonin këtë besim në zemrat e lexuesve të tyre ndërsa një propagandë e pafundme e lartësoi shpirtrat e trupave në front. 'Gjermani duke u përballur me revolucion! Fitorja e Alisë është e pashmangshme Kjo ishte ilaçi më i mirë për të ndihmuar që pothuajse i çrregullt dhe Tomi të ktheheshin në këmbë. Tani edhe rripi dhe armët automatike mund të qëllonin, dhe një fluturim i pafund në panik frike u zëvendësua me rezistencë të shpresuar. Kjo ishte rezultati i grevës së municioneve. Ajo forcoi besimin e popullit armik në fitore dhe lehtësimin e dëshpërimit paralizues të frontit të aleatëve-në kohën e mëvonshme, mijëra ushtarë gjermanë duhej të paguanin për këtë me gjakun e tyre. Këta ishin ata që i shtynë këto hile të shëmtuara të gjithë atyre që ishin të gatshëm të merrnin pozita më të larta shtetërore në Gjermaninë revolucionare. Në anën gjermane, është e vërtetë, reagimi i dukshëm ndaj këtij krimi mund të menaxhohej në fillim; në anën armiqësore, megjithatë, pasojat nuk u vonuan të shfaqen. Rezistenca kishte humbur paqësorin e një ushtrie që dorëzonte gjithçka si të humbur, dhe kishte marrë ashpërsinë e një beteje për fitore. Për tani, në të gjitha gjasat njerëzore, fitoja ishte e pashmangshme nëse Fronti Perëndimor mund të qëndrojë nën një sulm gjerman vetëm për disa muaj. Por parlamentet e Entente-s njohën mundësitë për të ardhmen dhe miratuan marrëveshjen. unprecedented expenditures for continuing the propaganda to disrupt

Germany. Unë kam pasur fatin të luftoj në dy sulmet e para dhe në të fundit. Këto u bënë më të rëndësishmet e jetës sime; të rëndësishme sepse tani për herë të fundit, si në 1914, lufta humbi karakterin e mbrojtjes dhe mori atë të sulmit. Një frymë e lehtësimi kaloi nëpër gropë dhe gropë të ushtrisë gjermane kur në fund, pas më shumë se tre vitesh durim në xhenetin e armiqve, erdhi dita e ndëshkimit. Njëherë sërish batalionet fitimtare u ngritën dhe varën vija të fundit të laurës së pavdekshme në flamujt e tyre të rrëmbyer nga erërat e fitoreve. Njëherë e më shumë këngët e atdheut u ulëرن nëpër shtyllat e pafundme të kolonave të marshimit, dhe për herë të fundit bujaria e Zotit u bë e shëmtuar mbi fëmijët e tij të pavlerë. Në mes të verës së vitit 1918, një heshtje e rëndë u vendos mbi front. Në shtëpi kishte luftë. Për çfarë? Në pjesët e ndryshme të ushtrisë së fushës ishin thënë të gjitha llojet e gjërave: se lufta ishte tani pa shpresë dhe vetëm gënjeshtarët mund të besonin në fitore; se jo populli por vetëm kryeqyteti dhe monarkia kishin interes të mbanin më gjatë - të gjitha këto vinin nga shtëpia dhe ishin diskutuar madje edhe në front. Fillimisht fronti reagoi shumë pak. Çfarë na interesonte për votën universale? A kishim luftuar katër vjet për këtë? Ajo ishte vjedhje e turpshme për të vjedhur qëllimin e luftës të martirëve të vdekur nga varret e tyre. Regjimenti i ri nuk kishte shkuar në vdekje në Flandria duke thënë: "Largohu vullneti

"Gjykata e fshehtë,' por duke bërëtitur: "Gjermani mbi të gjitha në botë!" Një ndryshim i vogël por jo i pashmangshëm. Por shumica e atyre që bërtiti për të drejtën e votës kurrë nuk ishin në vendin ku ata tani donin të luftonin për të. Fronti nuk ishte i njohur në të gjitha radhët e partive politike. Në atë kohë, të gjithë të mirët gjermanë me gjymtime të shëndetshme ishin duke jetuar atje. Dhe kështu personeli i vjetër në front nuk ishte shumë i mirëpritur për këto qëllime të reja luftarake të zotërirave. Ebert, Scheidemann, Barth, Liebnitz, etj. Ata nuk mundën për jetën e tyre të kuptojnë se pse slaktarët menjëherë do të kishin të drejtën të merrnin kontrollin e shtetit mbi kokën e ushtrisë. Personaliteti im u vendos që nga fillimi. Unë urreja të gjithë bandën e shëmtuar të skuadrave të partisë dhe tradhëtorët e popullit në ekstrem. Për mua ishte e qartë që kjo bandë e tërë nuk ishte e interesuar për mirëqenien e kombit, por për të mbushur kutitë boshe. Për këtë ata ishin të gatshëm të sakrifikonin tërë vendin, dhe nëse ishte e nevojshme të lejonin që Gjermania të shkatërrohej; dhe në sytë e mi kjo i bëri ata të përshtatshëm për t'u varur. Për të marrë parasysh dëshirat e tyre ishte të sakrifikosh interesat e popullit të punës për të mirën e disa pjesëtarëve të ngushtë; këto dëshira mund të plotësoheshin vetëm duke i dhënë fund Gjermanisë. Dhe shumicën e madhe të ushtrisë së mbytur e mendonin ende njësoj. Vetëm ato forca të fuqishme që vijnë nga shtëpia e tyre ishin të fuqishme dhe të fuqishme, kështu që ardhja e tyre nuk ishte një forcë e fuqishme por një dobësim i forcës sonë luftarake. Përveç kësaj, forcat e reja ishin kryesisht pa vlerë. Ndonjëherë ishte e vështirë të besohej se këta ishin djemtë e asaj kombi që njëherë kishte dërguar të rinjtë e tij në betejë për Ypres. Në gusht dhe shtator, simptomat e deorganizimit u rritën më shumë dhe më shpejt, edhe pse efekti i sulmit të armiqve nuk mund të krahasohej me terrorin e betejave tona të mëparshme mbrojtëse. Të kaluarën Beteja e Flamandës dhe Beteja e Somme ishin të mahnitshme në krahasim.

Në fund të shtatorit, divizioni im arriti për herë të tretë në pozicionet që si vullnetarë të rinj i kishim rrethuar një herë. Sa kujtim! Në tetor dhe nëntor të vitit 1814, atje kishim marrë sakramentin e zjarrit. Në zemrat tona dashuria për atdheun dhe këngët tona në gojë, ushtritë tona të reja kishin shkuar në betejë si në një vallëzim. Aty gjaku më i shtrenjtë iu sakrifikua me gëzim, në besimin se ishte duke ruajtur pavarësinë dhe lirinë e atdheut. Në korrik, 1817, ne vendosëm këmbën për herë të dytë në tokën e shenjtë për të gjithë ne. Në të ishin ende të rinj, që ishin rritur me sy të ndritshëm, ata që kishin ecur deri në vdekje për një vend të vetëm të vërtetë. Ne, ushtarët e vjetër, të cilët atëherë kishin marshuar me regjimentin, qëndronim me respekt në këtë varr të 'besës dhe urdhrave të vdekjes.' Tani në një betejë të vështirë mbrojtëse regjimenti duhej të mbronte këtë tokë që e kishte pushtuar tre vjet më parë. Me tre javë zjarr të tamburit anglezët përgatitën sulmin e madh flamand. Shpirtrat e të vdekurve dukej se ishin duke u dridhur; regjimenti i bërtiti rrugën e tij nëpër rrëzë të rëndë, i gërryer nëpër vrimat dhe gropat e ndryshme, dhe as nuk u tërhoq as nuk u lëkund. Si një herë më parë në këtë vend, ajo u bë gradualisht më e hollë dhe më e hollë, deri sa sulmi britanik u lëshua përfundimisht më 13 korrik 1817. Në ditët e para të gushtit u liruam. Regjimi ishte kthyer në disa kompani: të mbuluara me baltë ata u tërhoqën prapa, më shumë si ghost se sa njerëz. Por përveç disa qindra metrave të vrimave të shellit, anglezët kishin gjetur vetëm vdekjen. Tani, në vjeshtën e vitit 1818, ne u ndalëm për herë të tretë në vendin e uraganit të vitit 1814. Qyteti i vogël i Komines ku ne u ndalëm atëherë ishte tani fusha e betejës sonë. Por, edhe pse fushëbeteja ishte e njëjta, njerëzit kishin ndryshuar: sepse tani 'debatet politike ishin duke u zhvilluar madje edhe midis

trupave. Si kudo, helmi i huaj filloi të vepronte edhe këtu. Dhe rekordi më i ri i regjistruar u rrëzua plotësisht sepse erdhi nga shtiza. Në natën e 13 tetorit, sulmi me gaz i anglezëve në frontin jugor para Ypres shpërtheu; ata përdorën gazin e rrumbullakët të kuqe, të cilit i mungonte ende efekti në aspektin e përvojës personale. Nëse do të kesh nevojë për ndihmë, më thuaj, dhe unë do të jem i lumtur t'ju ndihmoj. Në një kodrë në jug të Wervickut, në mbrëmjen e 13 tetorit, ne u përballëm me disa orë zjarr me gaz që vazhdoi gjatë natës më shumë ose më pak dhunshëm. Sipas mesnatës, një numër prej nesh u zhdukën, disa nga shokët tanë përjetësisht. Për mëngjes, edhe unë u kap nga një dhimbje që u bë më e rëndë me çdo gjysmë ore, dhe në orën shtatë të mëngjesit u rrëzova dhe u rrëzova prapa me sy të djegur, duke marrë me vete raportin tim të fundit të Luftës. Disa orë më vonë, sytë e mi ishin kthyer në gërryer; ishte bërë e errët rreth meje. Thus I kam ardhur në spitalin në Pasewalk në Pomerania, dhe atje isha fatlum të përjetoj-të greatest shëmtinë e shekullit. Për një kohë të gjatë kishte pasur diçka të papërcaktuar por të fuqishme në ajër. Njerëzit i thanë njëri-tjetrit se në disa javë të ardhshme do të 'fillonte'-por unë nuk isha në gjendje të imagjinoja se çfarë ishte duke u thënë. Fillimisht mendoja për një grevë të ngjashme me atë të pranverës. Të pavërteta ishin vazhdimisht duke ardhur nga marina, e cila u tha se ishte në një gjendje fermentimi. Por kjo më dukej më shumë si produkt i imagjinatës së individëve të vegjël sesa një çështje që i përket masave reale. Edhe në spital, njerëzit diskutonin për fundin e Luftës që ata shpresonin se do të vijë shpejt, por askush nuk e shihte atë si një gjë të menjëhershme. Unë nuk isha në gjendje të lexoja librat. Në nëntor tensioni i përgjithshëm u rrit.

Dhe pastaj një ditë, papritur dhe pa pritur, u ul fatkeqësia. Në kamionë erdhën marinsat dhe shpallën revolucionin; disa hebrenj ishin 'udhëheqësit' në këtë betejë për 'lirinë, bukurinë dhe dinjitetin' e ekzistencës sonë kombëtare. Asnjëri prej tyre nuk kishte qenë në krye. Përmes një spitali të quajtur "gonorrea", tre orientët ishin kthyer në shtëpi nga baza e tyre e dytë. Tani ata ngritën rrushin e kuq në atdhe. Në ditët e fundit isha duke u përshtatur më mirë. Ndryshimi i dhimbjes së prekjes në sytë e mi ishte zvogëluar; ngadalë arrita të dalloja vija të gjera të gjërave që ishin rreth meje. Unë u dhashë arsye për të shpresuar se unë do të shëroja shikimin tim të paktën mirë sa të mund të ndjek një profesion më vonë. Sigurisht, nuk mund të shpresoja më që të mund të vizatoja sërish. Në çdo rast, unë isha në rrugën e përmirësimit kur ndodhi gjëja monstruoze. Më e para shpresë ishte ende se ky tradhti i lartë mund të ishte ende një çështje më shumë ose më pak lokale. Unë gjithashtu u përpoqa të mbështesja disa shokë në këtë pikëpamje. Përveç kësaj, miqtë e mi bavarez në spital ishin më shumë se të disponueshëm për këtë. Të gjithë ishin të mërzhitur, por jo 'revolucionarë.' Nuk mund të imagjinoja që edhe në Mynih do të shpërthejë e gjithë kjo e papërgjegjshme. Në fund të fundit, besimi në shtëpinë e lavdishme të Wittelsbachut më dukej më i rëndësishëm se dëshira e disa hebrenjve. Thus nuk mund të mos besoj se kjo ishte me të vërtetë një puç nga ana e marinës dhe do të shkatërrohej në ditët e ardhshme. Disa ditë të ardhshme erdhën dhe me to erdhi më e keqja e jetës sime. Rumoritë u bënë më të rënda. Çfarë kisha marrë për një çështje lokale tani thuhet të jetë një revolucion i përgjithshëm. Kjo u shtua me lajmin e turpshëm nga para. Ata donin të kapitullonin. Po ishte e mundur kjo gjë? Në nëntor 10, pastori erdhi në spital për një fjalim të shkurtër: tani ne mësojmë gjithçka. Në gjendje të tmerrshme, unë isha gjithashtu i pranishëm në fjalimin e shkurtër. Ndërsa i nderuari i vjetër u duk se u tremb, ai na njoftoi se Familja e Hollenzollern nuk duhej të mbante më kurorën e Gjermanisë

perandorake; se atdheu ishte bërë një 'republikë'; se ne duhet të lutemi tek i Madhi që të mos refuzojë urdhërimin e tij për këtë ndryshim dhe që të mos e braktisë popullin tonë në kohët e ardhshme. Ai nuk mund të ndalojë, ai duhej të thoshte disa fjalë në kujtim të shtëpisë mbretërore. Ai filloi të lavdëronte shërbimet e tij në Pomerania, në Prusia, madje deri në vendin e tij të lindjes gjermane, dhe - këtu ai filloi të qajë me butësi për veten e tij - në sallë të vogël u vendos një dëshpërim i thellë në të gjitha zemrat, dhe unë besoj se asnjë sy nuk mund të ndalte lotët e tij. Por kur i vjetëri zotëri u përpoq të vazhdonte, dhe filloi të na thoshte se ne duhet të mbarojmë tani Luftën e gjatë, po, se tani që ajo ishte humbur dhe ne ishim duke u rreshtuar në mëshirën e fituesve, vendi ynë do të ishte i ekspozuar për të ardhmen ndaj një shtypjeje të rëndë, se armisticioni duhej të pranohej me besim në madhështinë e armiqve tanë të mëparshëm-Nuk munda ta mbaja më. Nuk ishte e mundur që të qëndroja edhe një minutë më shumë. Njëherë e fundit gjithçka u bë e zezë para syve të mi; u rrëmbye dhe u rrëshqita nëpër dhomën e gjumit, u shtri në shtratin tim, dhe e zhyta kokën e djegur në rrobat dhe në pjatë. Nga dita kur isha ulur pranë varrit të nënës, nuk kisha qarë. Kur në rini fati më kap me ashpërsi të padurueshme, rezistenca ime u bë e fortë. Kur gjatë viteve të gjata të luftës Vdekja mori kaq shumë shokë dhe miq të dashur nga bunkerët tanë, do të më dukej gati një mëkat të ankohesh, pasi ata nuk po vdisnin për Gjermaninë? Dhe kur në fund gazra e rrëmbyeshme - në ditët e fundit të betejës së tmerrshme - më goditi edhe mua, dhe filloi të gërryente sytë e mi, dhe nën frikën e zhdukjes përjetësisht, unë gati humba zemrën për një moment, zëri i ndërgjegjes sime më bërtiti: i shëmtuar, do të qaje kur mijëra janë njëqind herë më të shëmtuar se ti! Dhe kështu e mbajta fatin tim në

heshtje të mërzitshme. Por tani nuk munda ta ndihmoja. Tani e kuptova se çdo vuajtje personale zhduket në krahasim me fatkeqësinë e atdheut. Dhe kështu ishte e pamundur. Pa asnjë vlerë të sakrificave të mëdha të bëra. Nuk do të ishin të hapura varret e të gjitha mijëra mijëra njerëzve, të atyre që me besimin në vendlindje kishin udhëtuar kurrë për të mos u kthyer? Nuk do të hapen dhe do të dërgojnë herojtë e heshtur të mbuluar me baltë dhe gjak si shpirtra të hakmarrjes në shtëpinë e tyre që i mashtroi me këtë tallje të sakrificës më të lartë që mund të bëjë një njeri për njerëzit e tij në këtë botë? Për të vdiqën, ata të ushtrisë së gushtit dhe shtatorit 1914? Për këtë arsye në vjeshtë të vitit të njëjtë, regjimenti vullnetar marshoi pas të vjetërve të tij? Për këtë arsye këta djem të shtatëmbëdhjetë u zhytën në tokën e Flamandës? A ishte kjo kuptimi i sakrificës që nëna gjermane bëri për atdheun kur me zemër të rëndë i la të birin më të dashur të marshonte, kurrë mos t'i shikonte më? Çfarë ndodhi me të vërtetë? Për këtë arsye, ushtari gjerman kishte qëndruar në nxehtësi të diellit dhe në rrufe të akullit, i uritur, i dehidratuar dhe i ftohtë, i lodhur nga natë pa gjumë dhe marshime pa fund? Për këtë arsye ai kishte rënë në tmerrin e flakës së tamburit dhe në nxehtësi të sulmeve me gaz pa u çlodhur, gjithmonë duke menduar për detyrën e vetme për të mbrojtur atdheun nga rreziku armik? Verily këta heronj meritonin një varr: "O udhëtar që vjen në Gjermani, thuaju atyre në shtëpi se ne jemi këtu, të singertë për atdheun dhe të nënshtruar ndaj detyrës." Dhe për ata në shtëpi? Dhe megjithatë, a ishte vetëm sakrifika jonë që duhej të peshohej në balancë? A ishte Gjermania e kaluar më pak e shtrenjtë? Nuk kishte asnjë obligim ndaj historisë sonë? A ishim ende të denjë të ndanim shkëlqimin e të kaluarës me veten tonë? Dhe si mund të justifikohet ky veprim për brezat e ardhshëm? Mëkatar dhe degenerues kriminelë!

Sa më shumë që u përpoqa të arrija qartësi për ngjarjen monstruoze në këtë orë, aq më shumë e turpshme ishte ndjenja e indinjatës dhe e turpshme. Çfarë ishte gjithë dhimbja në sytë e mi në krahësim me këtë mjerim? Të këqija ditë dhe madje edhe nate të këqija më pasuan-e dija që gjithçka ishte humbur. Vetëm gënjeshtarët, mashtruesit dhe kriminelët mund të shpresojnë në mëshirën e armiqve. Në këto nate urrejtje u rrit në mua, urrejtje për ata që ishin përgjegjës për këtë vepër. Në ditët e ardhshme, fati im i vetëm u bë i njohur për mua. Unë nuk mund të mos qesh me mendimin e vetes sime për të ardhmen që vetëm pak kohë më parë më kishte dhënë kaq shumë shqetësim. Nuk ishte e paimagjinueshme të prisje të ndërtonte shtëpi në këtë tokë? Në fund u bë e qartë për mua se çfarë kishte ndodhur ishte ajo që unë kisha ëndërruar aq shumë por kurrë nuk e kishte mundur të besonte me emocionet e mia. Kaiser Wilhelm II ishte i pari Mbretëri Gjermane që i hodhi një dorë pajtimi udhëheqësve të marksizmit, pa supozuar se scondrelat nuk kanë asnjë nder. Ndërsa ata ende mbanin dorën mbretërore në dorën e tyre, dorën tjetër e kishin shtrirë për shpatë. Nuk ka marrëveshje me Jews; mund të jetë vetëm e rëndë: ose-ose. Unë, për pjesën time, vendosa të hyja në politikë. [Paraprake Kapitulli (Propaganda

e Luftës)] [Shtëpia] [Paraprake Kapitulli (Fillimi i aktivitetit tim politik)] Mein Kampf by Adolf Hitler Volume One - A Reckoning Kapitulli VIII: Fillimi i aktivitetit tim politik NË PËRMJETËN e nëntorit 1918, unë u ktheva në Mynih. Të gjithë ata që ishin në gjendje të bënë atë që ata e kishin bërë, ishin të gjithë të vdekur. Tërë aktiviteti i tyre më tërhoqi aq shumë sa vendosa menjëherë të ikja sa më shpejt të jetë e mundur. Me Schmiedt Ernst, një shoku i besueshëm i luftës, shkova në Traunstein dhe qëndrova atje deri sa kampi u shpërbë. Në mars të vitit 1919, ne u kthyem në Mynih. Situatë ishte e pamundur dhe u shty pashmangshëm drejt një vazhdimi të mëtejshëm të revolucionit. Vdekja e Eisner vetëm përshpejtoi zhvillimin dhe në fund çoi në një diktaturë të Këshillit, ose më saktë, në një qeverisje të përkohshme të Judenjve, siç ishte qëllimi origjinal i instiguesve të gjithë revolucionit. Në këtë kohë, plane pafundësisht të pafundme u ndjenë njëra pas tjetrës nëpër kokën time. Për ditë mendoja se çfarë mund të bëhej, por fundi i çdo meditimi ishte njohja e shëndoshë se unë, i paemri, nuk disponoja asnjë bazë për ndonjë veprim të dobishëm. Unë do të kthehem për të folur për arsyet pse atëherë, si më parë, nuk mund të vendos të bashkohem me asnjë nga partitë ekzistuese. Në rrjedhën e ri-revolucionit të Këshillit, për herë të parë veprova në një mënyrë që të nxisja kundërshtimin e Këshillit Qendror. Më herët në mëngjesin e 27 prill 1919, unë do të arrestohesha, por, duke u përballur me karbinën time të lartë, tre skuadrarët nuk kishin guximin e nevojshëm dhe u larguan si të çmendur. they

Kishte ardhur. Disa ditë pas lirit të Mynihut, më u kërkua të raportoja në Komisionin e Ekzaminimit të shqetësuar për ngjarjet revolucionare në Regjimentin e Dytë të Infantrisë. Kjo ishte hera e parë që bëja një aktivitet politik më shumë ose më pak të pastër. Vetëm disa javë më vonë, mora urdhër të shkoja në një 'kurs' që u mbajt për anëtarët e forcave të armatosura. Në të ushtari supozohej të mësonte disa themel të mendimit qytetar. Për mua vlerë e gjithë çështjes ishte se tani kisha mundësinë të shkëputesha nga disa shokë të ngjashëm me mua me të cilët mund të diskutoja thellë situatën e momentit. Të gjithë ne ishim më shumë ose më pak të bindur se Gjermania nuk mund të shpëtohej më nga kolapsi i rrezikshëm nga partitë e krimit të nëntorit, Qendra dhe Demokracia Sociale, dhe se partitë e tilla të quajtura "burokratike-nacionale", edhe me qëllimet më të mira, kurrë nuk mund të riparoheshin atë që kishte ndodhur. Një seri e tërë parakushtesh mungonte, pa të cilat një detyrë e tillë nuk mund të ishte e suksesshme. Periudha e mëposhtme konfirmoi opinionin që kishim mbajtur atëherë. Të nesërmen, në rrethin tonë të brendshëm diskutuam themelimin e një partie të re. Idetë themelore që ne kishim në mendje ishin të njëjta me ato që më vonë u realizuan në Partinë e Punës Gjermane. Në emër të lëvizjes që do të bëhej, duhej që nga fillimi të ofronte mundësinë e afrimit të masave të gjera; sepse pa këtë cilësi, e gjithë punët duhej pa qëllim dhe e tepërt. Thus arritëm në emrin 'Partia Revolucionare Sociale'; kështu sepse qëllimet sociale të organizatës së re ishin të vërteta për një revolucion. Por baza më e thellë për këtë ishte e mëposhtme: sado që më parë isha marrë me çështje ekonomike, përpjekjet e mia kishin mbetur më shumë ose më pak brenda kufijve që rezultojnë nga vëzhgimi i çështjeve shoqërore si të tilla. Vetëm më vonë u bë e mundur të bëhej kjo strukturë duke u analizuar politika e

aleatëve gjermanë. Kjo në një masë të madhe ishte rezultati i një vlerësimi të gabuar të pushtetit. Por të gjitha këto ide ishin bazuar në mendimin se kapitali në çdo rast ishte vetëm rezultati i punës dhe, kështu që, si ai, ishte i nënshtruar korrigjimit të të gjitha faktorëve që mund të përparojnë ose të pengojnë aktivitetin njerëzor; dhe rëndësia kombëtare e kapitalit ishte se ishte aq e varur nga madhësia, liria dhe fuqia e shtetit, kështu që e kombit, sa ky lidhje në vetvete do të ishte e pashmangshme që kapitali të përparojë shtetin dhe kombin për shkak të instiktit të thjeshtë të ruajtjes së vetvetes ose të riprodhimit. Kjo varësi e kapitalit nga shteti i pavarur i lirë do të detyronte kapitalin në radhë të parë të mbronte këtë lirinë, forcën, forcën, etj. të kombit. Thus, detyra e shtetit ndaj kryeqytetit ishte krahasuar me të thjeshtë dhe e qartë: ajo duhej të sigurohej që kryeqyteti të mbetej shërbëtor i shtetit dhe jo të pretendonte të ishte mistress i kombit. Kjo pikëpamje mund të përcaktohet pastaj midis dy kufizimeve kufizuese: ruajtja e një ekonomie të qëndrueshme, kombëtare dhe të pavarur nga njëra anë, dhe sigurimi i të drejtave sociale të punëtorëve nga ana tjetër. Para se të isha i pafuqishëm të njohja me qartësi të dëshiruar dallimin midis këtij kapitali të pastër si rezultat i punës prodhuese dhe një kapitali i së cilës ekzistencë dhe essence varet ekskluzivisht nga spekulimi. Për këtë më mungonte frymëzimi fillestar, i cili nuk kishte ardhur në rrugën time. Por tani kjo u ofrua më së shumti nga një nga të ndryshmit gentlemen që mësonin në kursin e mësipërm: Gottfried Feder. Për herë të parë në jetën time dëgjova një diskutim të rëndësishëm të tregtisë ndërkombëtare të aksioneve dhe kapitalit të huazimit. Pas dëgjimit të parë të Feder, mendimi u rotullua në mendjen time që tani kisha gjetur rrugën për një nga premiset më themelore për themelimin e një partie të re.

Në sytë e mi, meritën e Federit e përbëjnë vendosja me brutalitet të shëmtuar të karakterit spekulativ dhe ekonomik të tregtisë së aksioneve dhe kapitalit të kredisë, dhe ekspozimi i saj të përjetshme dhe të lashtë, e cila është interesi. Ai argumentonte aq fort në të gjitha pyetjet themelore sa kritikët e tij nga fillimi e pyesnin teorikisht saktësinë e idesë më pak se sa dyshonin në mundësinë praktike të zbatimit të saj. Por ajo që në sytë e të tjerëve ishte dobësia e argumenteve të Federit, në sytë e mi ishte forca e tyre. Nuk është detyra e një teoricieni të përcaktojë shkaqet e ndryshme në të cilat një arsye mund të realizohet, por të përcaktojë arsyen si të tillë: që do të thotë: ai duhet të shqetësohet më pak me rrugën sesa me qëllimin. Në këtë, megjithatë, saktësia themelore e një ideje është vendimtare dhe jo vështirësia e zbatimit të saj. Në momentin që teoricieni arrin të marrë parasysh të ashtuquajturin "përdorim" dhe "realitet" në vend të së vërtetës absolute, puna e tij do të ndalojë të jetë një yll polar i kërkimit të njerëzimit dhe në vend të kësaj do të bëhet një recetë për jetën e përditshme. Teoretisti i një lëvizjeje duhet të përcaktojë qëllimin e saj, politikani duhet të përpiqet për ta arritur atë. Kështu, mendimi i njërit do të jetë i detyruar nga e vërteta e përjetshme, veprimet e tjetrit më shumë nga realiteti praktik i momentit. Një i madh është në absolute shëndetin e idesë së tij, tjetri në shëndetin e duhur të marrëdhënies së tij me të dhënat e dhëna dhe aplikimin e tyre të dobishëm; dhe në këtë qëllim qëllimi i teoricienit duhet të shërbejë si ylli i tij udhëzues. Ndërsa vija e shënimit për gjendjen e një politikani mund të konsiderohet suksesi i planeve dhe veprave të tij-në të tjera fjalë, shkalla në të cilën

ato bëhen realitet-realizimi i qëllimit të përfundimtar të teoricienit nuk mund të realizohet kurrë, sepse, edhe pse mendimi njerëzor mund të perceptojë të vërtetën dhe të krijojë synime kristal-të qarta, plotësimi i plotë do të dështohet për shkak të gjithëpërfshirjes dhe papërshtatshmërisë së njeriut. Sa më abstraktisht e saktë dhe kështu më e fortë të jetë ideja, aq më e pamundur mbetet që të realizohet plotësisht sa kohë që ajo vazhdon të varet nga gjërat njerëzore. Prandaj, statura e teoricienit nuk duhet të matet me realizimin e qëllimeve të tij, por me saktësinë e tyre dhe ndikimin që kanë pasur në zhvillimin e njerëzimit. Nëse kjo nuk do të ishte kështu, themeluesit e fesë nuk do të mund të konsideroheshin midis më të mëdhenjve të kësaj toke, pasi plotësimi i qëllimeve të tyre etike kurrë nuk do të ishte as afërsisht i plotë. Në veprat e tij, madje edhe feja e dashurisë është vetëm një reflektim i dobët i dëshirës së tij të lartë; megjithatë, rëndësia e saj është në drejtimin që ajo tentoi të jepte për zhvillimin universal të kulturës, etikës dhe moralit njerëzor. Ndryshimi i madh midis detyrave të teoricienit dhe politikanit është gjithashtu arsyeja pse një bashkim i tyre në një person është pothuajse kurrë i pamundur. Kjo vlen veçanërisht për të ashtuquajturin "politikan të suksesshëm" të formatit të vogël, i cili për shumicën e aktivitetit të tij është vetëm një "arti i mundshëm", siç e karakterizoi politikën në përgjithësi Bismarku. Sa më larg që një 'politikan' qëndron nga idetë e mëdha, aq më lehtë dhe shpesh më të dukshme, por gjithmonë më të shpejta, do të jenë sukseset e tij. Sigurisht, ata janë të dedikuar për transitorin e tokës dhe shpesh nuk mbijetojnë vdekjen e prindërve të tyre. Punët e këtyre politikanëve, në përgjithësi, nuk janë të rëndësishme as të pasurueshme, pasi sukseset e tyre në të tashmen bazohen vetëm në mbajtjen larg të gjitha problemeve dhe ideve të vërteta të mëdha dhe të thella, të cilat si të tilla do të kishin vlerë vetëm për brezat e ardhshëm. bëhet me ndihmën e fuqisë së vullnetit të mirë. occur far hence, and whose benefits will be reaped only by posterity. Thus, nga një lloj vaniteti, i cili gjithmonë është një

kushëriri i injorancës, masa e madhe e politikanëve do të mbahet larg nga të gjitha plane të vërteta për të ardhmen, në mënyrë që të mos humbasin simpatinë momentale të masës së madhe. Në këtë rast suksesi dhe rëndësia e një politikani të tillë qëndron ekskluzivisht në të tashmen, dhe nuk ekziston për të ardhmen. Por mendjet e vogla nuk shqetësohen shumë nga kjo; ata janë të kënaqur. Me teoricien kushtet janë të ndryshme. Ai është pothuajse gjithmonë i vetmi që është i rëndësishëm në të ardhmen, sepse jo rrallë ai është ajo që bota e quan "e pamundur". Përse nëse arti i politikanit është i vërtetë arti i mundshëm, teoricioni është një nga ata për të cilët mund të thuhet se ata janë të kënaqur me zotin vetëm nëse kërkojnë dhe duan të pamundurën. Ai do të duhet të rrëzojë njohjen e sotme, por në shkëmbim, nëse idetë e tij janë i pavdekshëm, do të mbledhë famë për brezat e ardhshëm. Në periudhat e gjata të njerëzimit, mund të ndodhë që njëherë politikani të martohet me teoristin. Sa më i thellë të jetë ky bashkim, megjithatë, aq më të mëdhenj janë pengesat që i dalin në rrugë punës së politikanit. Ai nuk punon vetëm për nevojat që do të kuptohen nga i pari më i miri shitës, por për arsyet që vetëm të paktit i kuptojnë. Prandaj, jeta e tij është e ndarë midis dashurisë dhe urrejtjes. Protesta e sotme që nuk e kupton njeriun, lufton me njohjen e pasurisë për të cilën ai punon. Për sa më të mëdha të jenë veprat e një njeriu për të ardhmen, aq më pak mund t'i kuptojë e tashmja; aq më e madhe është lufta e tij, aq më e rrallë është suksesi. Nëse, megjithatë, një njeri ndonjëherë në shekuj arrin sukses, ndoshta në ditët e fundit të jetës së tij një rreze e vogël e shkëlqimit të tij të ardhshëm mund të shkëlqejë mbi të. Sigurisht, këta burra të mëdhenj janë vetëm marathoningët e historisë; luleja e laurelit të kohës së sotme është vetëm mbi shpatullat e heroit që vdes. midis tyre duhet të nderohen luftëtarët e mëdhenj

Në këto ngjarje botërore, edhe pse nuk kuptohen nga e tashmja, janë të njohura. Ata janë njerëzit që dikur do të jenë më afër zemrës së njerëzve; duket sikur çdo individ ndjen detyrën e kompensimit në të kaluarën për të këqijat që e sotmja ka kryer ndaj të mëdhenjve. Të jetosh dhe të punosh me ta është e mbushur me falënderim dhe emocion, dhe veçanërisht në ditët e trishtimit ata kanë fuqinë për të ngritur zemrat e thyera dhe shpirtrat e zbrazëta. Ata i përkasin jo vetëm shteteve të vërteta të mëdha, por edhe të gjitha reformave të tjera të mëdha. Në krah të Frederikut të Madh qëndron Martin Luteri si dhe Riçard Vagneri. Sikur dëgjova leksionin e parë të Gottfried Feder për "shkeljen e skllavërisë së interesit", e dija menjëherë se kjo ishte një e vërtetë teorike që do të kishte pashmangshmërisht një rëndësi të madhe për të ardhmen e popullit gjerman. Ndryshimi i thellë i kapitalit të tregtisë së aksioneve nga ekonomia kombëtare ofroi mundësinë për të kundërshtuar ndërkombëtarizimin e ekonomisë gjermane pa rrezikuar në të njëjtën kohë themelet e një vetëmbajtjeje kombëtare të pavarur me një luftë kundër të gjitha kapitalit. Zhvillimi i Gjermanisë ishte shumë më i qartë në sytë e mi për të mos ditur se beteja më e vështirë do të duhej të luftohej, jo kundër kombeve armiqësore, por kundër kapitalit ndërkombëtar. Në fjalimin e Federit, unë ndjeva një slogan të fuqishëm për këtë betejë të ardhshme. Dhe këtu edhe zhvillimet e mëvonshme treguan se sa e saktë ishte ndjenjën tonë e ditëve të atyre ditëve. Sot, ata që e dinë gjithçka midis politikanëve tanë borgjezë nuk na qeshin më: sot, në sajë të mos ishin gënjeshtarë të vetëdijshtëm, ata e shohin se kapitalet e tregtisë ndërkombëtare jo vetëm ishin agjitorit më i madh i Luftës, por që veçanërisht tani që lufta ka mbaruar, nuk kursejnë asnjë përpjekje për ta kthyer paqe në një infern. Lufta kundër financave ndërkombëtare dhe kapitalit të huazuar u bë pika më e rëndësishme në programin e luftës së Gjermanisë për pavarësinë ekonomike dhe lirinë.

Për sa i përket kundërshtimeve të ashtuquajtura të praktikave, ato mund të përgjigjen si më poshtë: Të gjitha frikat për pasojat e tmerrshme ekonomike të "shkeljes së skllavërisë së interesit" janë të tepruara; sepse, në radhë të parë, recetat ekonomike të mëparshme kanë rezultuar shumë të dëmshme për popullin gjerman, dhe qëndrimet tuaja për problemet e mbajtjes së vetëdijes kombëtare na kujtojnë shumë raportet e njëjta ekspertë në kohët e mëparshme, për shembull ato të Këshillit Mjekësor Bavarian për çështjen e vendosjes së hekurudhës. Në atë kohë ishte e njohur mirë se asnjë nga ëndrrat e kësaj korporate të exaltuar nuk u realizuan më vonë: udhëtarët në trenat e 'hekurit të nxehtë' nuk u bënë të hutuar, shikuesit nuk u sëmurën, dhe rrethojat e tavolinës për të fshehur shpikjen e re nga sytë u hoqën-vetëm rrethojat e tavolinës rreth brinjëve të të gjitha të ashtuquajturave 'ekspertë' u ruajtën për posteritet. Në të dytën, duhet të theksohet kjo: çdo ide, madje edhe më e mira, bëhet e rrezikshme nëse shfaqet si një qëllim në vetvete, duke qenë në të vërtetë vetëm një mjet për një. Për mua dhe të gjithë ata që janë të vërtetë kombëtarë socialistë ka vetëm një doktrinë: populli dhe atdheu. Çfarë duhet të luftojmë është të sigurojmë ekzistencën dhe riprodhimin e racës sonë dhe popullit tonë, ushqyerjen e fëmijëve tanë dhe pastërtinë e gjakut tonë, lirinë dhe pavarësinë e atdheut tonë, që populli ynë të pjekur për të përmbushur misionin e caktuar nga krijuesi i universit. Çdo mendim dhe çdo ide, çdo diktator dhe çdo dije, duhet të shërbejë këtij qëllimi. Dhe gjithçka duhet të ekzaminohet nga ky këndvështrim dhe të përdoret ose të refuzohet sipas përdorimit të saj. Të gjitha gjërat duhet të shërbejnë vetëm jetën. Thus, ishin përfundimet e Gottfried Feder që më shtynë të zhytem në thelbin e kësaj fushe me të cilën nuk isha shumë i njohur më parë. Unë fillova të studioja sërish, dhe tani për herë të parë arrita të kuptoja përmbajtjen e përpjekjeve të jetës së hebrenjve Karl Marks. Në këtë kohë, vetëm

Capitali i tij më u bë i kuptueshëm, dhe gjithashtu lufta e Social Demokracisë kundër ekonomisë kombëtare, e cila synon vetëm të përgatisë tokën për dominimin e kapitalit të vërtetë ndërkombëtar financiar dhe të tregut të aksioneve. Por edhe në një aspekt tjetër këto kurse ishin të rëndësishme për mua. Njëra nga këto është e shkruar në një Një nga pjesëmarrësit u ndie i detyruar të priste një shpatë për hebrenjtë dhe filloi t'i mbronte ata në argumente të gjata. Kjo më zgjoi për një përgjigje. Në shumicën e studentëve të pranishëm u mor qëndrimi im. Rezultati ishte se disa ditë më vonë u dërgova në një regjiment të Mynihut si një "oficer arsimor". Disiplina midis burrave ishte ende relativisht e dobët në atë kohë. Ajo vuante nga pasojat e kohës së konsullatave ushtarake. Vetëm shumë ngadalë dhe me kujdes ishte e mundur të zëvendësohej besimi vullnetar-emri i bukur që iu dha zogjve nën Kurt Eisner-me disiplinën e vjetër ushtarake dhe nënshtrimin. Në përputhje, u prit që ata të mësonin të ndiheshin dhe të mendonin në një mënyrë kombëtare dhe patriotike. Në këto dy drejtime shtrihet fusha e aktivitetit tim të ri. Unë fillova me entuziazmin më të madh dhe dashurinë. Për të gjitha njëherësh më u ofrua mundësia për të folur para një audience më të madhe; dhe ajo që unë gjithmonë kam supozuar nga ndjenja e pastër pa e kuptuar atë tani u konfirmua: Unë mund të 'folja.' Më ishte rritur edhe më shumë zëri, që mund të kuptoja mjaftueshëm në të paktën çdo kënd të dhomave të vogla të skuadre. Asnjë detyrë nuk mund të më bëjë më të lumtur se kjo, sepse tani para se të shkarkohem, unë mund

të kryej shërbime të dobishme për institucionin që ishte aq afër zemrës sime: ushtrinë. Dhe mund të krenohemi me disa suksese: gjatë gjithë jetës sime. Unë i bëra 'nacionale' forcat dhe kështu isha në gjendje të ndihmoja në forcimin e rregullave të përgjithshme. Këtu sërish u takova me një numër të shokëve të ngjashëm, të cilët më vonë filluan të formonin

bërthamën e lëvizjes së re. Një ditë, unë mora urdhra nga zyrat e mia qendrore për të zbuluar se çfarë ishte pas një organizate politike që planifikonte të zhvillonte një takim brenda disa ditëve të ardhshme nën emrin e Partisë Gjermane të Punës-me Gottfried Feder si një nga folësit. Më thanë të shkoja dhe të shikoja organizatën dhe pastaj të bëja një raport. Kërshëria e ushtrisë ndaj partive politike në ato ditë ishte më se e kuptueshme. Revolucioni i kishte dhënë ushtarëve të drejtën e veprimit politik, dhe ishte vetëm më i papërvojë midis tyre që e shfrytëzoi atë më shumë. Nuk ishte deri në momentin kur qendra dhe demokracia sociale u detyruan të kuptonin, për t'u mërzhitur, se simpatitë e ushtarëve po fillonin të shkëputeshin nga partitë revolucionare drejt lëvizjes kombëtare dhe ringjalljes, që ata panë të përshtatshme të ndëshkonin sërish trupat e votimit dhe të ndalonin aktivitetin politik. Në fakt ishte e çuditshme që qendra dhe marksistët duhej të kishin marrë këtë masë, sepse nëse ata nuk do të kishin ndërmarrë këtë kufizim të "të drejtave civile" - siç ishte emëruar barazia politike e ushtarëve pas revolucionit - brenda disa viteve nuk do të kishte pasur revolucion, dhe kështu nuk do të kishte pasur më shumë turp dhe turp kombëtar. Trupat ishin atëherë mirë në rrugën e tyre drejt heqjes së vendit nga lëshuesit dhe stuhitë e Entente brenda mureve tona. Fakti se partitë e ashtuquajtura "nacionale" votuan entuziastisht për korrigjimin e mëparshëm tregon se ata nuk janë të interesuar për të ardhmen e vizioneve të kriminelëve të nëntorit, dhe kështu ndihmuan të njollosin instrumentin

e një ngrijeje kombëtare, sërish tregon se çfarë mund të çojë në mendimet e këtyre të pafajshmëve midis të pafajshmëve. Kjo borgjezi ishte e vërtetë duke vuajtur nga sëmundja e pleqërisë mendore; në tërësi ata mbajtën mendimin se ushtria do të bëhej sërish ajo që ishte, që do të thotë një fortesë e forcës ushtarake gjermane; ndërsa qendra dhe marksizmi kishin planifikuar vetëm të hiqnin qafe dhëmbët e saj të rrezikshme kombëtare, pa të cilat, megjithatë, një ushtri mbetet gjithmonë një forcë policore, por nuk është një trup i aftë për të luftuar një armik-siç është provuar fuqishëm në kohën e mëparshme. Apo 'politikanët' tanë kombëtarë besuan se zhvillimi i ushtrisë mund të ishte tjetër veçse kombëtar? Kjo do të kishte qenë e çuditshme si e gentlemenëve dhe është ajo që i ndodh mos të jesh një ushtar në luftë por një njeri i madh; në të tjera fjalë, një parlamentar i cili nuk ka ide se çfarë po ndodh në zemrat e njerëzve të cilët kujtohen nga e kaluara më e madhe se ishin njëherë më të mirët ushtarë në botë. Dhe kështu vendosa të marrë pjesë në takimin e mësipërm të kësaj partie që deri atëherë nuk më kishte njohur fare. Në mbrëmje kur hyra në 'Leiber Room' të ish-Sterneckerbrau në Mynih, gjeta rreth dyzet deri në dyzet e pesë njerëz të pranishëm, ndoshta nga klasat e ulëta të popullsisë. Letërsia e Federit më ishte e njohur nga kurset, kështu që isha në gjendje të përqendrohesha në inspektimin e organizatës në tërësi. Mendimi im nuk ishte as i mirë as i keq; një organizatë e re si shumë të tjera. Kjo ishte një kohë kur kushdo që nuk ishte i kënaqur me zhvillimet dhe nuk kishte më besim tek partitë ekzistuese u ndje i detyruar të krijonte një parti të re. Kudo këto organizata u ngritën nga toka, vetëm për të zhdukur heshtur pas një kohe. Për shumicën e tyre, ata nuk kishin ide se çfarë do të thotë të bëni një festë-le të mos flasim për një lëvizje nga një klub. Dhe kështu këto organizata pothuajse gjithmonë ngrihen automatikisht në absurditetin e tyre të çuditshëm.

Unë nuk e gjykova Partinë e Punës Gjermane ndryshe. Kur Feder e ndaloi bisedën, isha i lumtur. Unë kisha parë mjaft dhe doja të largohesha kur periudha e diskutimit të lirë, e cila ishte tani e njoftuar, më shtyu të qëndroja, në fund të fundit. Por këtu, gjithçka dukej të shkonte pa ndonjë rëndësi derisa papritur një 'profesor' mori podiumin; ai fillimisht e pyeti arsyetimin e Feder dhe pastaj-pas Feder u përgjigj shumë mirë- papritur u drejtua tek 'faktet', por pa mos rekomanduar që partia e re të merrte në konsideratë 'ndarjen' e Bavarios nga 'Prusia' si një pikë shumë e rëndësishme programore. Me një arrogancë të fuqishme ai mbajti se në këtë rast Gjermania-Austria do të bashkohej menjëherë me Bavarinë, se paqe do të bëhej shumë më e mirë dhe gjëra të ngjashme. Në këtë pikë nuk mund të mos e bëj që të bëj një kërkesë për të marrë dyshtemenë dhe të jap mendimin tim për këtë pikë të rëndësishme-me rezultatin që folësi i mëparshëm, edhe para se të isha mbyllur, e la sillën si një qen i lagur. Si fola, audienca ishte mbushur me fytyra të habitura, dhe vetëm kur po filloja të thosha mirëseardhjen e mirë për mbledhjen dhe të ikja, një njeri erdhi duke më ndjekur, u prezantua (nuk e kuptova mirë emrin e tij), dhe më shtypi një librin e vogël në dorë, siç dukej një pamflet politik, me kërkesën urgjente që ta lexoja. Kjo më pëlqeu shumë, sepse tani kisha arsye të shpresoja se mund të njihesha më mirë me këtë organizatë të mërzitshme në një mënyrë më të thjeshtë, pa pasur nevojë të isha në mbledhje të tjera të rëndësishme. Rastësisht, ky punëtor i dukshëm më kishte bërë një përshtypje të mirë. Dhe me këtë u largova nga salla. Në atë kohë unë ende jetoja në barakën e Regjimentit të Dytë të Infantëve në një dhomë të vogël që ende i mbajti shumë qartë shenjat e revolucionit. Në ditën e jashtme isha i ndarë, kryesisht me Regjimentin e Parë të Riflës, ose në takime, ose në leksione në një njësi tjetër ushtarake, etj. Vetëm natën isha në dhomat e mia. Ngaqë zgjohem rregullisht para orës pesë të mëngjesit, harrova të vendosja disa mbetje ose

copëza buke në tokë për miun që e gëzonin veten në dhomën time të vogël, dhe të shikoja kafshët e vogla të mërzitshme që ecnin rreth e rrotull pas këtyre ushqimit të zgjedhur. Unë kisha njohur aq shumë varfëri në jetën time sa që mund të imagjinoja mirë urinë, dhe kështu edhe kënaqësinë, të krijesave të vogla. Në rreth pesë të mëngjesit pas kësaj mbledhje, unë u shtriva në shtrat duke parë ndjekjen dhe rrëshqitjen. Në mos që nuk mund të fle më, iu kujtua menjëherë mbrëmja e kaluar dhe mendja ime u rrëzua në librin që më kishte dhënë punëtori. Unë fillova të lexoja. Një pamflet i vogël në të cilin autori, ky punëtor, shpjegonte se si ai ishte kthyer në mendimin kombëtar nga Babeli i frazave marksiste dhe të unionit të punëtorëve; kështu që edhe titulli: Zbulimi im politik. Pasi kisha filluar, e lexova librin e vogël me interes; sepse ai reflektonte një proces të ngjashëm me atë që unë vetë kisha kaluar dymbëdhjetë vjet më parë. Pa dashje pashë zhvillimin tim të vijë në jetë para syve të mi. Në rrjedhën e ditës, unë reflektova disa herë për këtë çështje dhe isha gati ta lë në harresë kur, më pak se një javë më vonë, shumë për surprizën time, mora një postë-kartë që më thoshte se isha pranuar në Partinë Gjermane të Punës; më u kërkua të shprehesha në këtë çështje dhe për këtë arsye të isha i pranishëm në një takim të komitetit të kësaj partie të mërkurën e ardhshme. Unë duhet të pranoj se isha i habitur me këtë mënyrë të 'fitimit' të anëtareve dhe nuk e dija nëse të isha i zemëruar apo i qeshur. Nuk kisha asnjë qëllim të bashkohesha me një parti të përgatitur, por doja të krijoja një të vetme. Çfarë më kërkuan mua ishte e paragjykuar dhe jashtë pyetjes. Unë isha gati t'i dërgoja zotërinjët përgjigjen time me shkrim, por kurioziteti fitoi dhe vendosa të paraqitem në datën e caktuar për të shpjeguar arsyet e mia me gojë. Të shtunën e ardhshme, taverna ku do të zhvillohej

takimi ishte 'Aites Rosenbad' në Herrenstrasse, një vend shumë i njohur që askush nuk e shihte si të rëndësishëm. Jo rastësisht, në vitin 1919 kur menuja e restoranteve më të mëdha mund të ofronte vetëm ushqime të shtrenjta dhe modeste. Për këtë kohë, kjo tavernë nuk më ishte e njohur fare. Ishte një darkë e keqe, e cila ishte e mbushur me njerëz që ishin ulur, dhe e cila ishte e mbushur me njerëz që ishin ulur. Në dritën e errët të një llambe të prishur gazore u ulën në një tryezë katër të rinj, midis tyre autori i pamfletit të vogël, i cili menjëherë më përshëndeti me një gëzim të madh dhe më uroi mirëseardhje si një anëtar i ri i Partisë Gjermane të Punës. Në të vërtetë, isha pak i habitur. Sipas informacioneve të mia tani, që 'kryetari kombëtar' nuk kishte ardhur ende, vendosa të prisja me deklaratën time. Ky zotëri përfundimisht u bë Në të njëjtën kohë, unë isha bërë sërish shumë kurioz, dhe prisja me padurim atë që do të vinte. Tani të paktën e di emrat e çdo njeriu. Kryetari i 'organizatës kombtare' ishte një Herr Harrer, i cili ishte i qarkut të Mynihut, Anton Drexler. Mbledhja e fundit u lexua dhe sekretarit iu dha një votë besimi. Pas kësaj erdhi raporti i kontabilitetit - në tërësi shoqata kishte shtatë marka dhe pesëdhjetë penë - për të cilën kontabilisti mori një votë të përgjithshme besimi. Kjo u shënua gjithashtu në minutat. Të nesërmen, kryetari i parë lexoi përgjigjet e një letre nga Kiel, një nga Düsseldorf dhe një nga Berlioni, dhe të gjithë shprehën miratimin. Pas kësaj u dha një raport për postën e ardhshme: një letër nga Berlioni, një nga Düsseldorf dhe një nga Kiel, e cila dukej të ishte pranuar me shumë kënaqësi. Kjo korrespondencë e rritur u interpretua si shenja më e mirë dhe më e dukshme e rëndësisë së Partisë së Punës Gjermane, dhe pastaj-pastaj pati një debat të gjatë në lidhje me përgjigjet që duhej të bëheshin. Të keqe, të Kjo ishte jeta e klubit e llojit më të keq. Do të isha pjesë e kësaj organizate?

Pas kësaj, u diskutuan anëtarë të rinj; në fjalë të tjera, u mor edhe marrja ime. Tani fillova të pyesja pyetje-por, përveç disa direktivave, nuk kishte asgjë, asnjë program, asnjë letër, asnjë gjë e shtypur, asnjë kartë anëtarësie, asnjë copë letër e shëmtuar, vetëm besimi i mirë dhe qëllimet e mira. Unë kisha ndaluar të qeshja, sepse kjo ishte çfarë tjetër veçse një shenjë tipike e pafuqisë së plotë dhe dëshpërimit të plotë të të gjitha partive ekzistuese, programet e tyre, qëllimet dhe aktivitetet e tyre? Një gjë që i shtyu këta pak të rinj në një aktivitet që ishte aq absurd ishte vetëm tingulli i brendshëm i tyre, i cili më shumë instiktivisht se ndërgjegjshëm i shtyu ata se të gjitha partitë deri atëherë nuk ishin përdorur as për të ngritur Gjermaninë as për të kuruar plagët e saj të brendshme. Unë shpejt lexova 'direktivat' e shtypura dhe në to pashë më shumë kërkim se sa dije. Më shumë ishte e vagullt ose e pa qartë, më shumë mungonte, por nuk kishte asgjë që nuk mund të kishte kaluar si shenjë e një realizimi të vështirë. Unë e dija se çfarë ndjenin këta burra: ishte dëshira për një lëvizje të re që duhej të ishte më shumë se një parti në kuptimin e mëparshëm të botës. Kur u ktheva në shtëpinë time në mbrëmje, kisha formuar gjykimin tim për këtë shoqëri. Unë isha duke u përballur me pyetjen më të vështirë të jetës sime: duhet të bashkohem apo duhet të refuzoj? Në fakt, mendimi mund të më këshillonte vetëm të refuzoja, por ndjenjat e mia nuk më lejuan të pushoja, dhe sa herë që u përpoqa të kujtoja absurditetin e gjithë klubit, ndjenjat e mia argumentuan për të. Unë isha i pa qetë në ditët që u pasuan. Unë fillova të mendoj prapa dhe prapa. Unë isha i vendosur për të marrë pjesë në aktivitet politik; që kjo mund të bëhej vetëm në një lëvizje të re ishte gjithashtu e qartë për mua, por deri më tani mungonte shtypja për të vepruar. Unë nuk jam nga ata që fillojnë diçka sot dhe e lënë nesër, nëse është e mundur duke filluar diçka tjetër. Kjo besim ishte arsyeja kryesore

pse ishte shumë e vështirë për mua të bëja një vendim për të marrë pjesë në një organizatë të re. Unë e dija se për mua një vendim do të ishte për mirë, pa kthim prapa. Për mua nuk ishte asnjë lojë e rrjedhës, por një earnest e shëmtuar. Edhe atëherë, unë kisha një urrejtje të natyrshme ndaj njerëzve që fillojnë gjithçka dhe kurrë nuk e mbajnë atë. Këto lloj xhuxhësh të gjitha punëve më ishin të shëmtuara. Unë e konsiderova aktivitetin e këtyre njerëzve më të keq se asgjë. Dhe kjo mënyrë mendimi përbëhej nga një nga arsyt kryesore pse nuk mund të bëja mendimin tim aq lehtë sa disa të tjerë për të gjetur një shkak që ose duhej të bëhej gjithçka ose do të ishte më mirë të mos ekzistonte fare. Fati vetë tani dukej të më jepte një shenjë. Unë kurrë nuk duhej të isha futur në një nga partitë e mëdha ekzistuese, dhe më vonë do të ndalem më shumë në arsyt për këtë. Kjo organizatë absurde e vogël me disa anëtarë më dukej se kishte një avantazh që nuk ishte ftohur në një 'organizim', por i la individit një mundësi reale për aktivitet personal. Këtu ishte ende e mundur të punohej, dhe sa më i vogël të ishte lëvizja, aq më lehtë mund të vendosej në formën e duhur. Këtu përmbajtja, qëllimi dhe rruga mund të përcaktohen ende, gjë që në partitë e mëdha ekzistuese ishte e pamundur nga e para. Sa më shumë që e mendoja, aq më shumë u bë bindja se vetëm me një lëvizje të tillë mund të organizohej një ditë ngritja e kombit, por kurrë jo përmes partive politike parlamentare që i mbanin shumë fort të vjetrat apo edhe i ndanin përfitimet e reja të regjimit. Sepse ishte një filozofi e re dhe jo një slogan zgjedhor i ri që duhej të promovohet. Në të vërtetë një vendim shumë i rëndësishëm-për të filluar të transformojë këtë qëllim në realitet! Cilat pajisje i solla vetë për këtë detyrë? Kjo që unë isha i varfër dhe pa mundësi më dukej më e përballueshme, por më e tmerrshme

ishte sikur ata ishin numruar pa emër, sikur ata ishin një nga milionat që fati i lejon të jetojnë ose të thirren nga ekzistenca pa asnjë arsye. Në veçanti, kishte vështirësitë e pashmangshme që rrjedhin nga mungesa ime e shkollimit. Në të vërtetë, e ashtuquajtura "intelektuale" gjithmonë e shikon me një vlerësim të pafund çdo njeri që nuk është tërhequr nga shkollat e obligueshme dhe i është mbushur me njohuritë e nevojshme. Pyetjet kurrë nuk kanë qenë: Cilat janë aftësitë e njeriut? por: Çfarë ka mësuar? Për këta "të edukuar", edhe më i madhi boshnjak, nëse është i mbështjellë me mjaft diploma, vlen më shumë se i madhi djalë që fatkeqësisht nuk ka këto ambalazhe të shtrenjta. Dhe kështu ishte e lehtë për mua të imagjinoja se si do të më përballej ky botë 'e edukuar', dhe në këtë u gabova vetëm në sasi sa edhe atëherë i konsideroja njerëzit më të mirë se sa janë në të vërtetë të ftohtë, për fat të keq. Si janë, të sigurt, shkarkimet, si kudo tjetër, shkëlqejnë më shumë. Megjithatë, unë gjithmonë mësova të dalloja midis studentëve të përjetshëm dhe njerëzve të vërtetë të aftësive. Pas dy ditëve të agjërimit të mendimit dhe reflektimit, u binda që duhej të ndërmerrija këtë hap. Ajo ishte vendosmëria më e rëndësishme e jetës sime. Nga këtu nuk kishte dhe nuk mund të kishte kthim prapa. Dhe kështu u regjistrova si anëtar i Partisë së Punës Gjermane dhe mora një kartë anëtarësie provizore me numrin 7.

Mein Kampf by Adolf Hitler Volume One - A Reckoning Chapter X: Causes

EKSTENTËN e rënies së një trupi e mat gjithmonë distanca midis pozicionit të tij aktual dhe atij origjinal. E njëjta vlen edhe për popujt dhe shtetet. Një rëndësi vendimtare duhet t'i atribuohet pozicionit të tyre të mëparshëm ose më saktë ngritjes. vetëm ajo që është e përshtatshme për të rritur mbi kufirin e përbashkët mund të bie dhe të rrëzohet në një ulje të dukshme. Kjo është ajo që e bën shpërbërjen e Perandorisë aq të vështirë dhe të tmerrshme për çdo njeri që mendon dhe ndjen, sepse ajo solli një rënie nga lartësitë që sot, në krahasim me thellësitë e degradimit tonë aktual, janë vështirë të imagjinohen. Në fillim të mbretërisë, u duk sikur mbretëria ishte e artësuar nga magjia e një ngjarjeje që e ngriti të gjithë vendin. Pas një serie të papërsëritshme fitoresh, një Reich u lind për djemtë dhe mbesat e tyre-një shpërblim për heroizmin e përrjetshëm. Nëse e dinin apo jo, nuk ishte e rëndësishme, gjermanët të gjithë kishin ndjenjën se kjo mbretëri, e cila nuk i falej ekzistencës së saj gënjeshtres së fraksioneve parlamentare, u rrit mbi masën e shteteve të tjera me mënyrën e saj të lartë të lartësimit; sepse jo në gërryerjen e një beteje parlamentare të fjalëve, por në zhurmën dhe rrufenë e frontit që rrethonte Parisin u krye aktin solemne: një deklaratë e vullnetit tonë, duke deklaruar se gjermanët, princa dhe njerëz, kishin vendosur në të ardhmen të krijojnë një mbretëri dhe të ngrinin sërish fronin perandorak në lartësitë simbolike. Dhe kjo nuk u bë me vrasjen e të plagosurve; as që ishin të huajt dhe të plagosurit që ishin shkatërruesit. Kjo lindje unike dhe

e mbushur me flakë në vetvete rrethoi Perandorinë me një rrufe të shkëlqyer historike që vetëm shtetet më të lashta-dhe ato vetëm rrallë-mund të mburren. Dhe çfarë ngjitje filloi tani! Liria në të jashtme siguroi bukën e përditshme brenda. Populli u pasurua në numra dhe mallra të tokës. Nderi i shtetit, dhe me te edhe i popullit të tere, u mbrojt dhe u mbrojt nga nje arme qe mund te tregonte me qarte ndryshimin nga Bashkimi Gjerman i kaluar. Kjo është e thellë rënia e Reich dhe e popullit gjerman që të gjithë, sikur të ishin të kapur nga e mërzitshme, duket se kanë humbur ndjenjën dhe vetëdijen; njerëzit mund të kujtojnë me vështirësi lartësinë e mëparshme, aq ëndërrorë dhe e pamundur duken madhështia dhe shkëlqimi i vjetër krahasuar me mjerimin tonë aktual. Prandaj është e kuptueshme që njerëzit janë aq të mbytur nga e lartë që harrojnë të kërkojnë shenjat e kolapsit të madh që duhet të ketë qenë ndonjëherë prezent. Sigurisht, kjo vlen vetëm për ata për të cilët Gjermania ishte më shumë se një ndalesë për të bërë dhe shpenzuar para, pasi ata vetëm mund të ndjejnë gjendjen aktuale si një shpërthim, ndërsa për të tjerët është plotësimi i dëshirave të tyre të gjata të paplotësuar. Omens ishin atëherë të pranishëm dhe të dukshëm, megjithatë shumë pak u përpoqën të nxjerrin një mësim nga ata. Por sot kjo është më e domosdoshme se kurrë. Kurimi i një sëmundjeje mund të arrihet vetëm nëse është e njohur shkaku i saj, dhe kjo vlen edhe për të kuruar sëmundjet politike. Sigurisht, forma e jashtme e një sëmundjeje, simptoma e saj që prek syrin, është më e lehtë për t'u parë dhe zbuluar se shkaku i brendshëm. Dhe kjo është arsyeja pse shumë njerëz kurrë nuk e kalojnë njohjen e efekteve të jashtme dhe madje i përzënë ato me shkakun, duke u përpjekur, në fakt, të mohojnë ekzistencën e fundit. Por shumica prej nesh e shohim rrëzimin gjerman

vetëm në mjerimin ekonomik të përgjithshëm dhe pasojat që rrjedhin nga kjo. therefrom. Në të vërtetë, pothuajse çdo njëri nga ne duhet të përjetojë këto personalisht-një arsye e fortë për çdo individ për të kuptuar katastrofën. Më pak e shoh masa e madhe shkatërrimin në aspektin politik, kulturor, etik dhe moral. Në këtë, ndjenjat dhe kuptimi i shumë njerëzve dështojnë plotësisht. Kjo mund të ndodhë edhe në masën e gjerë, por edhe në rrethet e inteligjencës për të parë shkatërrimin gjerman si një "katastrofë ekonomike", e cila mund të kurohet me mjete ekonomike, është një nga arsyet pse një rimëkëmbje ka qenë e pamundur deri më tani. Në rast se kuptohet se këtu, edhe ekonomia është vetëm e rëndësishme e dytë ose e tretë, dhe roli kryesor i takon faktorëve të politikës, etikës, moralit dhe gjakut, do të arrijmë të kuptojmë fatkeqësinë aktuale, dhe kështu do të mund të gjejmë rrugët dhe mjetet për të kuruar. Kështu, pyetja e shkaqeve të kolapsit gjerman është e rëndësishme, veçanërisht për një lëvizje politike që pretendon të ndalojë humbjen. Por, në këto hulumtime në të kaluarën, duhet të jemi shumë të kujdesshëm që të mos i ngatërrojmë efektet më të dukshme me shkaqet më pak të dukshme. Një shpjegim i thjeshtë dhe kështu më i përhapur i kësaj fatkeqësie është se ajo është shkaktuar nga pasojat e Luftës së humbur dhe se kështu Lufta është shkaku i kësaj të keqeje. Mund të ketë shumë që do të besojnë seriozisht këtë gënjeshtër, por ka edhe më shumë nga të cilët një shpjegim i tillë mund të jetë vetëm një mashtrues dhe i rremë i vetëdijësuar. Kjo e fundit vlen për të gjithë ata që sot hanë në qeverinë e mishit. Nuk e çuan profetët e revolucionit sërish e sërish në vëmendje të madhe popullin se kjo luftë ishte e pa rëndësishme për masat e gjera? Nuk na siguruan, në të kundërtën, me guxim se vetëm 'kapitali i madh' mund të kishte interes në një fund të suksesshëm të luftës gjigande të kombeve, por kurrë populli gjerman

si një komb. such, let alone the German worker? Në fakt, këta apostuj të pajtimit botëror nuk mbajtën të kundërtën e saktë: nuk thanë se me një humbje gjermane 'militarizmi' do të shkatërrohej, por se populli gjerman do të festonte ringjalljen më të madhe të tij? Jo, këto rrathë nuk e glorifikonin mirësjelljen e Entente, dhe nuk e vendosnin përgjegjësinë e tërë luftës së gjatë në Gjermani? Dhe a mund ta kishin bërë këtë pa deklaruar se edhe një humbje ushtarake nuk do të kishte pasoja të veçanta për vendin? Jo, e gjithë revolucioni nuk ishte i mbushur me frazën se do të ndalonte fitoren e flamurit gjerman, por se përmes tij gjermanët do të fillonin të avanconin drejt lirisë në shtëpi dhe jashtë saj? Do të pretendoni se kjo nuk ishte kështu, ju të mjerë, të gënjyer? Në të vërtetë është e çuditshme të atribuohet fajin për rrëzimin vetëm për humbjen ushtarake kur organi qendror i të gjitha tradhtisë ndaj kombit, Berlin Vorwarts, shkroi se këtë herë populli gjerman nuk duhet të sjellë flamurin e tij në shtëpi si fitues! Dhe tani kjo supozohet të jetë shkaku i rënies sonë? Natyrisht, do të ishte e padobishme të luftoje me të tillë mashtrues të harruar. Unë nuk do të harroja fjalët e mia për ta nëse fatkeqësisht kjo e pavërtetë nuk do të ishte përhapur nga kaq shumë njerëz të papërgatitur, të cilët nuk duken të frymëzuar nga e keqja ose e qëllimshme. Të gjitha këto diskutime janë të qëllimshme për t'u dhënë luftëtarëve tanë të propagandës një instrument shumë të nevojshëm në një kohë kur fjala e folur shpesh është e rrëshqitur në gojën tonë. Thus kemi këtë të themi për pretendimin se humbja e luftës ishte përgjegjëse për rrëzimin gjerman: Sigurisht humbja e luftës ishte e rëndësishme për të ardhmen e atdheut tonë; megjithatë, humbja e luftës nuk është një shkak, por vetëm një pasojë e shkaqeve. Për të gjithë ata që kishin një vizion dhe pa masë, një

fatkeqësi e papritur ishte e dukshme. Por fatkeqësisht, ishin edhe njerëz që u duk se nuk kishin këtë njohuri në kohë ose që, kundër njohurive të tyre më të mira, e kundërshtuan dhe e mohuan këtë të vërtetë. Këto ishin për shumicën e tyre ata që, pas realizimit të dëshirës së tyre sekrete, papritur dhe me habi u ndaluan nga katastrofa që e kishin shkaktuar ata vetë ndër të tjerët. Ata janë fajtor për rrëzimin-jo për Luftën e humbur si ata papritur i bëjnë të thonë dhe besojnë. Për humbjen e saj, pas gjithë kësaj, ishte vetëm rezultati i aktivitetit të tyre dhe jo, siç ata tani po përpiqen të thonë, rezultati i "drejtimit të keq". As armiku nuk përbëhej nga të papërgatiturit; ai e dinte se si të vdiste. Numri i tij që nga dita e parë ishte më i madh se ai i ushtrisë gjermane, sepse ai mund të mbështetet në armë teknike dhe në arsenalin e të gjithë botës; kështu që fitoret gjermane, të fituara për katër vjet kundër të gjithë botës, duhet të atribuohen vetëm udhëheqjes më të lartë, dhe kjo është një fakt që nuk mund të mohohet nga ekzistenca. Organizata dhe udhëheqja e ushtrisë gjermane ishin më të mëdhenjtë që bota kishte parë ndonjëherë. Ata kanë mangësi në kufijtë e të gjitha përshtatshmërive njerëzore në përgjithësi. Kërcënimi i kësaj ushtrie nuk ishte shkak i fatkeqësisë sonë të tanishme, por vetëm pasojë e krimeve të tjera, një pasojë që edhe njëherë, duhet të pranohet, u bë shkak i fillimit të një tjetër dhe këtë herë të dukshëm të rënies. Të vërtetën e kësaj mund ta shihni nga e mëposhtmja: A duhet një humbje ushtarake të çojë në një rrëzim të tillë të një kombi dhe shteti? Nga kur është kjo rezultat i një lufte të papritur? Njerëzit e humbin veten si rezultat i luftërave të humbura? Përgjigja për këtë mund të jetë shumë e shkurtër: gjithmonë, kur humbja ushtarake është pagesa që u jepet njerëzve për rrëmujën e brendshme, arrogancën, mungesën e karakterit, në përmbledhje, pa vlerë.

Nëse kjo nuk ndodh, humbja ushtarake do të jetë e rëndësishme. Historia na jep pafund shembuj për vërtetësinë e kësaj deklarate. Për fat të keq, humbja ushtarake e popullit gjerman nuk është një fatkeqësi e padëshiruar, por një dënim i merituar i dëmshpërblimit të përjetshëm. Ne e meritonim më shumë këtë humbje. Ajo është vetëm simptoma më e jashtme e degradimit midis një serie të plotë të simptomave të brendshme, të cilat ndoshta mbetën të fshehura dhe të padukshme për sytë e shumtë të njerëzve, ose të cilat si zogjtë e ujit njerëzit nuk donin t'i shikonin. Vetëm konsideroni kushtet e rrethanave të rënda në të cilat populli gjerman e pranoi këtë humbje. Nuk shprehën shumë cirkë gëzimin më të turpshëm për fatkeqësinë e atdheut? Dhe kush do të bënte diçka të tillë nëse nuk e meriton vërtet këtë dënim? Pse, nuk shkuan më tej dhe nuk u tallën se kishin bërë që vija e parë të shkëputej? Dhe nuk ishte armiku që e bëri këtë-jo, jo, ishin gjermanët që i mbushën me kaq turp veten! Mund të thuhet se fatkeqësia i goditi ata padrejtësisht? Nga kur njerëzit dalin dhe marrin përgjegjësinë për një luftë në vete? Dhe kundër më shumë njohuri dhe më shumë gjykim! Jo, dhe sërish jo. Në mënyrën se si populli gjerman e pranoi humbjen e tij, ne mund të kuptojmë më qartë se shkaku i vërtetë i rënies sonë duhet të kërkohet në një vend të ndryshëm nga humbja e rëndë ushtarake e disa posteve ose dështimi i një sulmi; sepse nëse fronti si i tillë kishte rënë dhe nëse humbja e tij kishte mbuluar fatin e atdheut, populli gjerman do ta kishte pranuar humbjen në një mënyrë të ndryshme. Të gjithë do të kishin mbajtur fatin e keq me dhëmbë të thyer ose do të kishin bërë shaka, të rrethuar nga mërzia; të gjithë do të kishin mbushur zemrat me urrejtje dhe urrejtje ndaj armiqve që kishin fituar me një hile të fatit ose me vullnetin e fatit; atëherë, si Senati Romak, vendi do të kishte pranuar divizionet e humbura me falënderim të atdheut për nderin

e tyre. sakrifiket që kishin bërë dhe i kishin bërë ata të mos u dëshpëronin nga Perandoria. Kapitullimi do të ishte nënshkruar vetëm me arsyen, ndërsa zemra edhe atëherë do të kishte bërtitur për ringjalljen që do të vijë. Kështu do të ishte pritur një humbje për të cilën ishte përgjegjës vetëm fati. Në këtë rast njerëzit nuk do të kishin bërtitur dhe vallëzuar, nuk do të kishin mburrur për arrogancën dhe do të kishin lavdëruar humbjen, nuk do të kishin bërtitur për trupat e vdekur dhe do të kishin hequr flamurin e tyre dhe do të kishin rënë në baltë. Por mbi të gjitha: atëherë ne kurrë nuk do të kishim pasur gjendjen e tmerrshme që e shtyu një oficer britanik, Kolonel Repington, të bënte deklaratën e poshtërt: "Nga gjermanët, çdo i treti është tradhëtuesi." Jo, kjo plagë kurrë nuk do të kishte arritur në atë ujë të mbushur që për pesë vjet tani ka mbytur edhe pjesën më të vogël të respektit që kemi nga pjesa tjetër e botës. Kjo më së shumti tregon pretendimin se Lufta e humbur ishte shkak i kolapsit gjerman si një mashtim. Jo, kjo rrënie ushtarake ishte vetëm rezultati i një numri të madh të simptomave të sëmundjes dhe shkaqet e tyre, të cilat madje edhe në paqen ishin me vendin gjerman. Kjo ishte e para pasojë, katastrofale dhe e dukshme për të gjithë, e një ndotje etike dhe morale, e një zvogëlimi të instiktit të vetëmbrojtjes dhe të parakushteve të tij, e cila për shumë vite kishte filluar të nënshtonte themelet e popullit dhe të Perandorisë. Kjo kërkoi të gjithë gënjeshtër pa fund të hebrenjve dhe organizatës së tyre të luftës marksiste për të hedhur fajin për dështimin tek ai njeri i vetëm që i vetëm, me energji dhe vullnet të jashtëzakonshëm, u përpoq të parandalonte katastrofën që ai parashikonte dhe të shpëtonte vendin nga koha e tij më të thellë të ndyrë dhe të turpshme. Duke e etiketuar Ludendorff si fajtor për humbjen e Luftës Botërore ata morën

armën e drejtësisë morale nga një akuzues i rrezikshëm që mund të kishte ngrirë kundër tradhëtorëve të atdheut. Këto konkluzione bazoheshin në supozimin se madhësia e një mashtrimi gjinor përmban një faktor të caktuar të rrezikut. Një gënjeshtër e tillë kurrë nuk do të hyjë në mendjet e tyre dhe nuk do të mund të besojë në mundësinë e një gënjeshtre të tillë të tmerrshme dhe të njohur të gabimit në të tjerët; madje, edhe kur të ndriçohen për këtë çështje, ata do të kenë shumë dyshime dhe do të rreshtohen, dhe do të vazhdojnë të pranojnë të paktën një nga këto arsye si të vërteta. Të gjitha këto gjëra të mëdha të gënjeshtreve dhe klubeve të gënjeshtreve në botë e dinë shumë mirë dhe përdorin edhe më keq. Kjo e vërtetë e njohur për mundësitë e përdorimit të gënjeshtres dhe shpifjes ka qenë gjithmonë e njohur nga hebrenjtë; sepse, pas të gjitha, ekzistenca e tyre është e bazuar në një të vetme të madhe, që është se ata janë një komunitet fetar ndërsa në fakt janë një racë-dhe çfarë race! Një nga mendjet më të mëdha të njerëzimit i ka përjetësuar ato si të tilla në një fjali të përjetshme të saktë të së vërtetës themelore: ai i quajti 'mjeshtrat e mëdhenj të gënjeshtres.' Dhe kushdo që nuk e njeh këtë apo nuk dëshiron të besojë në të, kurrë në këtë botë nuk do të jetë në gjendje të ndihmojë drejtësinë të fitojë. Për popullin gjerman duhet të konsiderohet gati si fat i madh që periudha e saj e sëmundjes së përhapur u shkurtua papritur nga një katastrofë e tillë e tmerrshme, sepse ndryshe, kombi do të kishte shkuar më ngadalë, por gjithsesi më sigurt. Ndërsa në formën e rëndë të kolapsit, të paktën u bë e qartë dhe e dallueshme për një numër të konsiderueshëm njerëzish. Nuk ishte rastësi që njeriu e mposhti plagjin më lehtë se tuberkulozi. Një vjen me valë të tmerrshme të vdekjes që rrëmojnë njerëzimin deri në themele, tjetri vjen ngadalë dhe me heshtjen; një çon

në frikë të tmerrshme, tjetri në gradual. indifference. Në përfundim, njeriu e kundërshton atë me tërë dhunën e energjisë së tij, ndërsa përpiqet të kontrollojë konsumin me mjete të dobëta. Thus ai e mposhti plagjin, ndërsa tuberkulozi e mposhti atë. E njëjta gjë vlen edhe për sëmundjet e organizmave kombëtarë. Nëse nuk marrin formën e katastrofës, njeriu ngadalë fillon të mësohet me to dhe në fund, edhe pse mund të marrë pak kohë, zhduket gjithnjë e më shumë nga to. Dhe kështu është një fat i mirë-edhe pse i hidhur, me siguri-kur fatin e vendos të marrë një dorë në këtë proces të ngadalë të rrëshqitjes dhe me një goditje të papritur e bën viktimën të shohë fundin e sëmundjes së tij. Për më shumë se një herë, kjo është ajo që një katastrofë e tillë i mëson atij Të bëhet lehtë shkak i një rimëkëmbjeje që fillon me vendosmëri të lartë. Por edhe në këtë rast, parakushti është sërish njohja e shkaqeve të brendshme që shkaktojnë sëmundjen në fjalë. Këtu, gjithashtu, gjëja më e rëndësishme mbetet dallimi midis shkaqeve dhe kushteve që ato i nxisin. Kjo do të bëhet më e vështirë, sa më gjatë të qëndrojnë toksinat në trupin kombëtar dhe sa më shumë të bëhen një përbërës i tij që merret për grant. Për shkak se është e lehtë që pas një kohe të caktuar helmet e dëmshme pa dyshim Bill të konsiderohen si një përbërës i vendit të tyre ose në mënyrë më të mirë do të tolerohen si një e keqe e nevojshme, kështu që kërkimi i virusit të huaj nuk do të konsiderohet më si i nevojshëm. Thus, në paqen e gjatë para luftës, disa karakteristika të dëmshme kishin tërhequr dhe ishin të njohura si të tilla, megjithëse pothuajse asgjë nuk u bë kundër virusit të tyre, përveç disa heqjeve. Dhe këtu sërish këto shkarkime ishin manifestime të jetës ekonomike, që prekën më fort vetëdijen e individit se sa karakteristikat e dëmshme në shumë fusha të tjera. Kishte shumë simptoma të degradimit që duhej të kishin nxitur reflektim serioz.

Për sa i përket ekonomisë, duhet të thuhet: Për shkak të rritjes së jashtëzakonshme të popullsisë gjermane para luftës, pyetja e sigurimit të bukës së përditshme të nevojshme u ngrit më shumë dhe më shpejt në qendër të të gjitha mendimeve dhe veprimeve politike dhe ekonomike. Fatkeqësisht, ata që ishin në pushtet nuk mundën të vendosnin mendjen e tyre për të zgjedhur zgjidhjen e vetme të duhur, por menduan se mund të arrinin qëllimin e tyre në një mënyrë më të lehtë. Kur ata u dorëzuan nga marrja e tokës së re dhe e zëvendësuan atë me marrëzinë e marrjes së tokës së botës, rezultati ishte i pashmangshëm një industrializim aq i pafund sa ishte i dëmshëm. Një nga pasojat e para të rëndësisë së madhe ishte dobësimi i klasës së fshatarëve. Proportionalisht me rënien e klasës së fshatarëve, masa e proletarëve të qytetit të madh u rrit më shumë e më shumë, derisa në fund balanca u kthye plotësisht. Tani u duk qartë alternimi i papritur midis të pasurve dhe të varfërve. Përsosmëria dhe varfëria jetonin aq afër njëri-tjetrit sa që pasoja më të këqija mund të lindnin dhe u lindën pashmangshëm. Paqe dhe punë e shpeshtë filluan të luanin me njerëzit, duke lënë pas një kujtesë të pa kënaqësisë dhe mërzitjes. Kjo dukej të ishte një ndarje politike e klasave. Megjithëse gjithë prosperiteti ekonomik, mos kënaqësia u bë më e madhe dhe më e thellë; në fakt, gjërat shkuan në një pikë të tillë që bindja se "nuk mund të vazhdojë kështu më shumë" u bë e përhapur, por pa njerëzit që kishin ose ishin në gjendje të kishin një ide të qartë se çfarë duhej të bëhej. Këto ishin simptomat tipike të një mospërputhjeje të thellë që u përpoqën të shpreheshin kështu. Por më keq se kaq ishin edhe pasojat e tjera të shkaktuara nga ekonomizimi i vendit. Në përputhje me atë që jeta ekonomike u bë gruaja dominuese e shtetit, paraja u bë perëndia që të gjithë duhej të shërbenin dhe çdo njeri duhej të

ulej para saj. Në mënyrë të vazhdueshme, përënditë e qiellit ishin vendosur në një kënd si të papërshtatshëm dhe të vjetruar, dhe në vend të tyre u djeg erëza për idolin Mammon. Një degenerim i vërtetë kanceröz filloi; ajo që e bëri më kancerogjen ishte se filloi në një kohë kur kombi, në një orë të supozuar të rrezikshme dhe kritike, kërkonte sjelljen më heroike. Gjermania duhej të bëhej e përshtatshme me idenë se një ditë përpjekja e saj për të siguruar bukën e saj ditore përmes 'punës ekonomike paqësore' do të duhej të mbrohej me shpatë. Për fat të keq, sundimi i parasë u sanksionua madje edhe nga autoriteti që duhet të ishte më i kundërt: Majestiri i tij, Perandori, veçoi më keq duke tërhequr aristokrasinë në orbitën e kryeqytetit të ri financiar. Duhet të thuhet megjithatë në të mirë të tij, se fatkeqësisht, edhe Bismarck vetë nuk e njohu rrezikun e rrezikshëm në këtë aspekt. Kështu virtytet ideale për të gjitha qëllimet praktike kishin marrë një pozicion të dytë në vlerën e parave, sepse ishte e qartë se një herë që ishte bërë një fillim në këtë drejtim, aristokracia e shpatës do të ishte e pashmangshme të ishte e mundur të ishte e mundur të ishte e mundur të ishte e mundur të ishte e mundur të ishte e mundur të ishte e mundur të ishte e mundur të Financiareve të suksesshme janë më të lehta se betejat. Nuk ishte më e këndshme për heroin e vërtetë ose shtetasin të vinte në marrëdhënie me një hebre të vjetër bankar: njeriu i vërtetë nuk mund të kishte më interes për veshjen e dekoratave të shtrenjta; ai i refuzoi ato me mirënjohje. Por, duke u parë vetëm nga këndvështrimi i gjakut, ky zhvillim ishte i pafavorshëm: më shumë e më shumë, fisnikëria humbi bazën e racës për ekzistencën e saj, dhe në masë të madhe, emri "ignobil" do të ishte më i përshtatshëm për të. Një simptomë e rëndë ekonomike e degradimit ishte zhdukja e ngadaltë e të drejtës së pronës private, dhe transferimi gradual i të gjithë ekonomisë në pronësi të kompanive të aksioneve. Kjo për

shkak të punës së rëndë ishte rritur në nivelin e një objekti të spekulimit për njerëzit e pamoralshëm të biznesit hebrenj; alienimi i pasurisë nga punëtori u rrit në infinit. Ndërmarrja e aksioneve filloi të triumfojë dhe u përgatit me kujdes por me zell për të marrë jetën e kombit nën kujdesin dhe kontrollin e saj. Ndërkombëtarizimi i jetës ekonomike gjermane kishte filluar që para luftës përmes mediumit të aksioneve. Sigurisht, një pjesë e industrisë gjermane ende u përpoq me rezolutë për të shmangur këtë fat. Në fund, megjithatë, edhe ajo u bë viktimë e sulmit të bashkuar të kapitalit financiar të ligë që e zhvilloi këtë betejë, me ndihmën e veçantë të shokut të tij më të besueshëm, lëvizjes marksiste. Lufta e vazhdueshme kundër industrisë gjermane të rëndë ishte fillimi i dukshëm i ndërkombëtarizimit të ekonomisë gjermane drejt të cilit Marxizmi po luftonte, megjithëse kjo nuk mund të arrihej deri në fund deri në fitoren e Marksizmit dhe revolucionit. Ndërsa shkruaj këto fjalë, sulmi i përgjithshëm kundër hekurudhave shtetërore gjermane ka arritur në fund, dhe ato tani janë duke u dhënë kapitaleve financiare ndërkombëtare. Kështu, Demokracia Sociale Ndërkombëtare ka arritur një nga qëllimet e saj më të larta. Sa larg kjo 'ekonomizimi' i popullit gjerman kishte arritur është më e dukshme në faktin se pas luftës një nga udhëheqësit kryesorë të industrisë gjermane, dhe mbi të gjitha të tregtisë, ishte në gjendje të shprehte mendimin se përpjekja ekonomike si e tillë ishte e vetmja në gjendje të rivendoste Gjermaninë. Kjo e pavërtetë u lëshua në një moment kur Franca ishte kryesisht duke rikthyer kurrikulën e shkollave të saj në bazat humanistike për të luftuar gabimin se kombi dhe shteti i falënderonte mbijetesën e tyre ekonomisë dhe jo vlerave të përjetshme idealiste. Këto fjalë të shqiptuara nga një Stinnes krijuan më të madhin konfuzion; ato u ngritën menjëherë, dhe me një shpejtësi të mahnitshme u bënë shtylla e të gjitha zogjve dhe gërshërëve që nga revolucioni fatin i ka lëshuar Gjermanisë në cilësinë e "qytetarëve".

Një nga shenjat më të këqija të degradimit në Gjermani para Luftës ishte mënyra e vazhdueshme e bërjes së gjërave në pjesë. Kjo është gjithmonë rezultat i paqartësive në një çështje dhe i paqartësive që rezultojnë nga këto dhe arsye të tjera. Kjo sëmundje u promovua më tej nga arsimi. Gjermania para luftës ishte e rrethuar me një numër të jashtëzakonshëm të dobësirave. Ajo ishte shumë e njëanshme dhe e përshtatur për të rritur vetëm 'njohuri,' me pak vëmendje për 'aftësi.' Edhe më pak emphasis u vendos në zhvillimin e karakterit të individit-sa më shumë që është e mundur; shumë pak në ndjenjën e gëzimit në përgjegjësi, dhe aspak në trajnimin e dëshirës dhe forcës së vendimmarrjes. Në rezultatet e tij, ju mund të jeni të sigurt, nuk ishin burra të fortë, por 'encyclopedia e udhëhequr', siç ne gjermanët ishin marrë përgjithësisht dhe vlerësuar mirë para luftës. Njerëzit e pëlqenin gjermanin sepse ishte i lehtë për t'u përdorur, por e respektonin pak, pikërisht për shkak të dobësisë së tij të dëshirës. Nuk ishte për asgjë që më shumë se çdo popull tjetër ai ishte i prirur të humbte nacionalitetin dhe atdheun e tij. Një proverb i bukur, "me kapelë në dorë, ai udhëton nëpër botë", tregon tërë historinë. Kjo konformitet u bë e tmerrshme, megjithatë, kur vendosi që mënyra e vetme se si mund të njihej monarku ishte, kurrë mos e kundërshtonte atë, por të pajtohej me çdo gjë dhe me gjithçka që e ndera e tij e ndershme e bënte. Këtu ishte e nevojshme e lira, dinjiteti i njeriut; ndryshe institucioni monarkik do të ishte i detyruar të bëhej i mërziur nga kjo rrëmuje; sepse rrëmuje ishte dhe asgjë tjetër! Dhe vetëm të këqijat e shëmtuara dhe të shëmtuara-shkurt, të gjithë dekadencët që gjithmonë kanë qenë më të sigurt rreth froneve më të larta se sa të singerta, të ndershme, të ndershme-mund të konsiderojnë këtë si mënyra e vetme e marrëdhënies me mbajtësit e fronit! Këto krijesa "të ulëta", me siguri, pavarësisht të gjitha uljes së tyre para zotit dhe burim të jetës, kanë treguar gjithmonë arrogancën

më të madhe ndaj pjesës tjetër të njerëzimit, dhe më e keqja është kur ata i bëjnë vetes me arrogancën e turpshme të mosbesimit ndaj të tjerëve njerëz si "monarkistë"; kjo është një arrogancë e vërtetë e tillë që vetëm këto të çmendur ose madje të paçmendur rrufe janë në gjendje të bëjnë! Përndryshe, këta njerëz në realitet i ngjajnë grave të gropave të monarkisë dhe veçanërisht idesë monarkiste. Nuk ka asgjë tjetër të kuptueshme: një njeri i gatshëm të ngrihet për një çështje kurrë nuk do të jetë dhe nuk mund të jetë një i çmendur dhe një i pa shpinë. Kushdo që është serioz për ruajtjen dhe përparimin e një institucioni do të mbajë atë me fibrat e fundit të zemrës së tij dhe nuk do të mund ta braktisë nëse shfaqen ndonjë lloj rreziku në këtë institucion. Sigurisht, ai nuk do të bëjë këtë të gjithë publikut, siç e bënë demokratët "miqtë" e monarkisë në të njëjtën mënyrë të rreme; ai do të bëjë një thirrje të ashpër dhe do të përpiqet të ndikojë në Mjeshtër të Tij, mbajtësin e fronit vetë. Ai nuk do dhe nuk duhet të marrë pozicionin se Madhështia e Tij mbetet e lirë të veprojë sipas dëshirës së vet, edhe nëse kjo padyshim do të çojë në një katastrofë, por në këtë rast ai do të duhet të mbrojë monarkinë kundër monarkut, pavarësisht të gjitha rreziqeve. Nëse vlerën e kësaj institucioni e ka në personin momental të monarkut, atëherë kjo do të ishte institucioni më i keq që mund të imagjinohet; sepse monarkët vetëm në raste të rralla janë kremi i mençurisë dhe arsyes ose madje edhe i karakterit, siç e pretendojnë disa njerëz. Kjo betohet vetëm nga profesionistët e lickspittles dhe sneaks, por të gjithë njerëzit e drejtpërdrejtë-dhe këta mbeten njerëzit më të vlefshëm në shtet pavarësisht gjithçkaje- do të ndihen të çmendur nga ideja e diskutimit të kësaj gënjeshtre. Për ta historia mbetet historia dhe e vërteta e vërteta edhe kur janë në pyetje monarkët. Jo, fatin e mirë të ketë një monark të madh që është gjithashtu një njeri i madh i bie njerëzve aq rrallë sa ata duhet të jenë të kënaqur nëse fati i keq i shmanget të paktën nga gabimet më të këqija të mundshme. Kështu, vlerat dhe rëndësia e kësaj gjendjeje të parë

monarkike nuk mund të jenë në personin e monarkut vetëm nëse Perëndia vendos të vendosë kurorën në brinjën e një geni heroik si Frederiku i Madh ose një karakter i mençur si Uilliam I. Kjo ndodh një herë në shekuj dhe shumë më shpesh. Në të kundërt, ideja e ka parasysh personin dhe kuptimi i kësaj institucioni duhet të gjendet ekskluzivisht në institucionin e vet. Me këtë, monarku vetë bie në sferën e shërbimit. Në këtë punë, ai bëhet një copë e vogël e punës, e cila i është e detyruar si e tillë. Then ai, gjithashtu, duhet të pajtohet me një qëllim më të lartë, dhe 'monarkisti' nuk është më ai që në heshtje lejon mbajtësin e kurorës ta profanojë atë, por ai që e mbrojnë atë. Në të kundërt, nuk do të ishte e lejuar të shkarkonte një princ të dukshëm të paditur, nëse kuptimi i institucionit nuk ishte në ide, por në personin 'të shenjtë' në çdo çmim. Sot është e vërtetë e nevojshme të shkruajmë këtë, sepse në kohët e fundit më shumë e më shumë nga këto krijesa, të cilave i atribuohet rënia e monarkisë, po dalin nga errësira. Me një lloj naiviteti, këta njerëz kanë filluar sërish të flasin për asgjë tjetër përveç 'mbretit të tyre' - të cilin vetëm disa vjet më parë e lanë në rrugë në orët kritike dhe në mënyrën më të turpshme - dhe kanë filluar të përfaqësojnë çdo person që nuk është i gatshëm të pajtohet me gënjeshttrat e tyre të rreme si një gjerman i keq. Dhe në realitet ata janë të njëjtët banditët që në 1919 shpërndahen dhe ikin nga çdo armband i kuq, braktisin Mbretin e tyre, në një çast zëvendësojnë halberd me shkopin e udhëtimit, veshin rroba të papërshtatshme, dhe zhduken pa gjurmë si qytetarë të qetë. Në një goditje ata ishin zhdukur, këta mbrojtës të fronit, dhe vetëm pasi erërat revolucionare, falë aktivitetit të të tjerëve, ishin qetësuar aq sa një njeri mund të ulërinte sërish 'Hail, hail to the King' në erë, këta 'shërbëtorë dhe këshilltarë' të fronit filluan të shfaqen sërish me kujdes. Dhe tani ata janë të gjithë këtu, duke u kthyer me mallkim në sheshet e Egjiptit; ata mund të ndalojnë veten me

frikë në mosbesimin e tyre ndaj Mbretërisë dhe në dëshirën e tyre për të bërë gjëra të mëdha, derisa të arrijnë në fund të fundit. Nëse monarkët nuk ishin vetë përgjegjës për këto gjëra, ata mund të ishin të ndjerë shumë të mërzitur për shkak të mbrojtësve të tyre aktualë. Në çdo rast, ata duhet të dinë se me këta xhuxhë një fron mund të humbet, por nuk mund të fitohen frone. Kjo servilizmi, megjithatë, ishte një gabim në të gjithë edukimin tonë, për të cilin ne vuam më së shumti në këtë lidhje. Për shkak të kësaj, këto krijesa të këqija ishin në gjendje të mbanin veten në të gjitha dhomat dhe gradualisht të shkatërronin themelet e monarkisë. Dhe kur struktura përfundimisht filloi të rrëshqiste, ata u zhdukën. Natyrshëm: zogjtë e rrëshqitjes dhe zogjtë e rrëshqitjes nuk i lënë veten të rrahin deri në vdekje për Kjo që monarkët kurrë nuk e dinë këtë dhe nuk e mësojnë atë pothuajse në parim ka qenë e tyre që nga koha e lashtë. Një nga shenjat më të këqija të degradimit ishte Mate rritja e arrogancës në sytë e përgjegjësive, si dhe rezultati i gjysmë zemrës në të gjitha gjërat. Sigurisht, pika fillestare e kësaj epidemie në vendin tonë është në masë të madhe në institucionin parlamentar ku kultivohet mospërmbajtja e llojit më të ulët. Për fat të keq, kjo plagë u përhap ngadalë në të gjitha fushat e tjera të jetës, më së shumti në jetën shtetërore. Kudo u shmang përgjegjësia dhe gjysma e arsyeshme u preferua si rezultat; sepse në përdorimin e këtyre gjysmëve përgjegjësia personale duket të jetë reduktuar në dimensionet më të vogla. Vetëm shikoni sjelljen e qeverive të ndryshme ndaj disa manifestimeve të vërtetë të dëmshme të jetës publike, dhe do të kuptoni lehtë rëndësinë e kësaj gjysmë zemre dhe hipokrizi në sytë e çdo gjëje. responsibility. Unë

do të marr vetëm disa raste nga masa e të gjitha shembulleve të ekzistuar: Rrjetet e gazetarisë në veçanti e kanë të lehtë të përshkruajnë median si një 'fuqi të madhe' në shtet. Në fakt, rëndësia e saj është e madhe. Nuk mund të nënvlerësohet, sepse shtypi e vazhdon edukimin në rritur. Këto lexues, në përgjithësi, mund të ndahen në tre grupe: Së pari, në ata që besojnë në gjithçka që lexojnë; së dyti, në ata që kanë lënë të besojnë në çdo gjë; së treti, në mendjet që e shqyrtojnë kritikisht atë që lexojnë dhe gjykojnë në përputhje. Numërisht, grupi i parë është me siguri grupi më i madh. Ajo përbëhet nga masa e madhe e popullsisë dhe kështu përfaqëson pjesën më të thjeshtë të kombit. Nuk mund të renditet në terma të profesioneve, por në maksimum në nivele të përgjithshme inteligjence. Këtu përfshihet çdokush që nuk është lindur as i trajnuar për të menduar pavarësisht, dhe që pjesërisht për shkak të pa aftësisë dhe pjesërisht për shkak të papërshtatshmërisë besojnë gjithçka që u është dhënë në të zezë dhe në të bardhë. Ata janë gjithashtu të llojit të njeriut që mund të mendojë shumë mirë, por nga e gjithë kjo e fundit, nga e gjithë kjo e fundit, nga e gjithë kjo e fundit, nga e gjithë kjo e fundit, nga e gjithë kjo e fundit, nga e gjithë kjo e fundit, nga e gjithë kjo e fundit, nga e gjithë kjo e Tani, me të gjitha këto lloje, që përbëjnë masat e mëdha, ndikimi i shtypit do të jetë i madh. Ata nuk janë në gjendje ose nuk janë të gatshëm të shohin atë që u është dhënë, dhe si rezultat i gjithë qëndrimi i tyre ndaj të gjitha problemeve të ditës mund të reduktohet pothuajse ekskluzivisht në ndikimin e jashtme të të tjerëve. Kjo mund të jetë e dobishme kur ndriçimi i tyre ofrohet nga një parti serioze dhe e dashur për të vërtetën, por është katastrofale kur e ofrojnë gënjeshtarët dhe mashtruesit. Të dy grupet janë shumë më të vogla në

numër. Grupi i dytëman. opposite dhe nuk i besojne më asgjë që u shfaq para syve në print. Ata urrejnë çdo gazetë; ose nuk e lexojnë fare, ose pa përjashtim bëhen të ashpër për përmbajtjen, sepse sipas tyre përbëhen vetëm nga gënjeshtër dhe gënjeshtër. Këto njerëz janë shumë të vështirë për t'u menaxhuar, pasi janë të dyshimtë madje edhe në sytë e të vërtetës. Kështu, ata humbasin për të gjitha punët pozitive politike. Në fund, grupi i tretë është më i vogël; është i përbërë nga mendjet me një ndjenjë të vërtetë të ndjenjës së ndjenjës, të cilët natyra dhe edukimi i kanë mësuar të mendojnë pavarësisht, të cilët përpiqen të formojnë gjykimin e tyre për të gjitha gjërat, dhe të cilët e nënshtrojnë të gjitha gjërat që lexojnë një hulumtim të hollësishëm dhe zhvillim të mëtejshëm të tyre. Ata nuk do të shikojnë një gazetë pa u bashkuar gjithmonë në mendje, dhe autori nuk ka një kohë të lehtë. Gazetarët e dashurojnë këta lexues me më shumë rezervë. Për anëtarët e këtij grupi të tretë, duhet të pranohet, që gënjeshtër që mund të shkruajnë gazetarë nuk është shumë e rrezikshme ose madje as shumë e rëndësishme. Shumica e tyre gjatë jetës kanë mësuar të konsiderojnë çdo gazetar si një i çmendur në parime, i cili thotë të vërtetën vetëm një herë në një muaj të kaltër. Fatkeqësisht, megjithatë, rëndësia e këtyre njerëzve të shkëlqyer është vetëm në inteligjencën e tyre dhe jo në numrin e tyre - një fatkeqësi në një kohë kur mençuria është asgjë dhe shumicën e njerëzve e bën gjithçka! Sot, kur vota e masave vendos, pesha kryesore është me grupin më të madh, dhe ky është i pari: masa e thjeshtë ose e besueshme. Në interesin më të lartë të shtetit dhe të kombit është që këta njerëz të mos bien në duart e keqe, të paditur, madje edhe të shëmtuara të edukuesve. Shteti, kështu, ka detyrën e vëzhgimit të arsimit të tyre dhe të shmangë çdo keqbërje. Kjo duhet të ushtrojë veçanërisht kontroll të rreptë mbi shtypin; sepse ndikimi i tij mbi këta njerëz është me të vërtetë më i fortë dhe më i thellë, sepse aplikohet, jo një herë në një

kohë, por përsëri e përsëri. Në njëtrajtësinë dhe përsëritjen e vazhdueshme të kësaj urdhërie është fuqia e saj e madhe. Në çdo rast, çdo gjë që ndodh, shteti nuk duhet të harrojë se është i rëndësishëm. Por çfarë ushqimi i servirte gazeta gjermane e para luftës njerëzve? Nuk ishte më e keqja e helmit që mund të imagjinohet? Nuk ishte e keqja më e madhe e paqes në zemrat tona në një kohë kur bota tjetër po përgatitej të shtypte Gjermaninë, ngadalë por me urrejtje? Jo, edhe në paqen e fundit, nuk i frymëzoi mediat mendjet e njerëzve me dyshim në të drejtën e shtetit të tyre, kështu që nga e para i kufizoi ata në zgjedhjen e mjeteve për mbrojtjen e tij? Nuk ishte shtypi gjerman që dinte si ta bënte absurditetin e "demokracisë perëndimore" të pëlqeshëm për popullin tonë deri sa në fund, të çmendur nga të gjitha tirades entuziazmuese, ata mendonin se mund të besojnë në të ardhmen e tyre tek një Ligë e Kombeve? Nuk ndihmoi të mësonim njerëzve tanë një immoralitet të turpshëm? Nuk e bëri atë të qeshur moralin dhe etikën si të prapambetur dhe të vogël borgjez, derisa njerëzit tanë u bënë 'modernë'? Nuk i nënshtroi ato me sulmet e vazhdueshme themelet e autoritetit të shtetit derisa një goditje e vetme mjaftoi për të shkatërruar ndërtesën? Nuk luftoi me të gjitha mjetet e mundshme kundër çdo përpjekjeje për t'i dhënë shtetit atë që është e shtetit? Nuk e ulte ushtrinë me kritika të vazhdueshme, sabotonte rekrutimin universal, kërkonte refuzimin e kredive ushtarake, etj., derisa rezultati u bë i pashmangshëm? Në të vërtetë, shtypi i quajtur liberal ishte aktivisht i përfshirë në varrimin e popullit gjerman dhe të Gjermanisë. Ne mund të kalojmë pa u shqetësuar mbi fletët e gënjeshtres marksiste; gënjeshtra është aq e domosdoshme për ta sa kapja e miut për një mace; funksioni i tyre është vetëm të thyejnë shtyllën e fortë kombëtare dhe patriotike të popullit dhe t'i bëjnë ata të rrinë për yoken e skllavërisë së kapitalit ndërkombëtar dhe të padronëve të tij, hebrenjtë. Dhe çfarë bëri shteti kundër kësaj ndotjeje masive të ujit? the nation? Asgjë, absolutisht asgjë. Disa dekrete

të papërshtatshme, disa gjoba për shëmtinë që shkoi shumë larg, dhe kjo ishte fundi i asaj. Në vend të kësaj, ata shpresuan të fitonin favor me këtë plague duke u mburrur, duke njohur vlerën e "shtypit", rëndësinë e tij, misionin e tij arsimor dhe më shumë të tilla - për hebrenjtë, ata e morën të gjitha këto me një buzëqeshje të shëmtuar dhe e pranuan atë me falënderime të shëmtuara. Në fakt, arsyeja për këtë dështim të turpshëm nga ana e shtetit nuk ishte se nuk e kishte njohur rrezikun, por më shumë në një arrogancë që i bërtiti qiellit të lartë dhe në rezultatin e gjysmë zemrës së të gjitha vendimeve dhe masave. Askush nuk kishte guximin të përdorte metoda radikale të plota, por në këtë si në çdo gjë tjetër ata u rrotulluan me shumë preskripcione të pjesshme, dhe në vend që të dërgonin shtytjen në zemër, ata në mënyrë më të madhe irrituan shpirtin e shpirti-me rezultatin që jo vetëm që gjithçka mbeti si më parë, por në të kundërt fuqia e institucioneve që duhej të shkatërroheshin u rrit nga viti në vit. Lufta mbrojtëse e qeverisë gjermane në atë kohë kundër shtypit-kryesisht atij të origjinës së krishterë-që po shkatërronte ngadalë vendin nuk kishte asnjë linjë të drejtë, ishte e papërfunduar dhe mbi të gjitha nuk kishte asnjë qëllim të dukshëm. Inteligjenca e konsujve të parë dështoi plotësisht kur erdhi në vlerësimin e rëndësisë së kësaj beteje, në zgjedhjen e mjeteve ose në hartimin e një plani të qartë. Planin e tyre ishte i papërshtatshëm; shpesh, pas që u lëndua shumë, ata e mbajtën një nga zogjtë e lajmeve për disa javë ose muaj, por ata e lanë folenë e zogjve të ligë si të tillë të papërpunuar plotësisht. Po-kjo rezultoi pjesërisht nga taktikat e pafund të hebrenjve, nga njëra anë, dhe nga një injorancë dhe pafajësi të tillë që vetëm këshillat e vjetra janë në gjendje të kenë. Juda ishte shumë i zgjuar për të lejuar që shtypi i tij të sulmohej njëloj. Jo, një pjesë e saj ekzistoi

për të mbuluar tjetrën. Ndërsa gazetat marksiste sulmonin në mënyrë të dhunshme çdo gjë që mund të jetë e shenjtë për njeriun; ndërsa ata sulmonin me urrejtje shtetin dhe qeverinë dhe ndeznin flakët. Për këta njerëz, Frankfurter Zeitung ishte një shembull i respektit. Sepse nuk përdor kurrë shprehje të ashpra, refuzon çdo brutalitet fizik dhe mban apelin për luftë me armë "intelektuale", një koncept, e çuditshme të thuash, i cili është i lidhur veçanërisht me njerëzit më pak inteligjentë. Kjo është rezultat i çdo lloj edukimi të pjesshëm që largon njerëzit nga instikti i natyrës dhe i mbush me një sasi të caktuar të njohurive, por nuk mund të krijojë një kuptim të plotë, sepse për këtë vetëm vullneti dhe vullneti i mirë nuk janë të dobishëm; inteligjenca e nevojshme duhet të jetë e pranishme, dhe më shumë, duhet të jetë e lindur. Në fund të fundit, e vërteta është gjithmonë kuptimi i instiktit '- që do të thotë: një njeri nuk duhet kurrë të bie në çmendurinë e besimit se ai ka arritur të jetë vërtet sundimtar dhe padron i natyrës - e cila është aq lehtë e inkurajuar nga çmenduria e gjysmë-arsimit; ai duhet të kuptojë nevojën themelore të qeverisjes së natyrës, dhe të kuptojë se sa shumë ekzistenca e tij është nënshtruar këtyre ligjeve të përjetshme të betejës dhe luftës së lartë. Then ai do të ndjejë se në një univers ku planetët rrotullohen rreth diellit, dhe hënat rrotullohen rreth planetëve, ku forca vetëm përjetësisht sundon dobësinë, duke e detyruar atë të jetë një skllav i nënshtruar ose duke e shkatërruar atë, nuk mund të ketë ligje të veçanta për njeriun. Për të, gjithashtu, parimet e përjetshme të kësaj njohurie të fundit mbajnë fuqi. Ai mund të përpiqet t'i kapë ato; por kurrë nuk mund t'i shpëtojë ato. Dhe është pikërisht për këtë gjysmë-botë intelektuale që hebreu shkruan shtypin e tij të quajtur intelektual. Për ta bëhen Frankfurter Zeitung dhe Berliner Tageblatt; për ta zgjedhin tonin e tyre dhe për ta ushtrojnë ndikimin e tyre. Duket se ata t'i mbushin të gjitha me zell çdo gjëje. Në

mes të Gezeires 2 të tingujve të bukur dhe frazave ata i gënjejnë lexuesit e tyre të besojnë se qëllimi i tyre është shkenca e pastër ose madje morali, ndërsa në të vërtetë është vetëm një hile e bukur, e zgjuar për të vjedhur armën kundër shtypit nga nën hundën e armiqve. Një lloj i shkëlqen respektit, kështu që të gjithë gërshërët janë të gatshëm t'i besojnë kur thonë se gabimet e të tjerëve janë vetëm abuzime triviale që kurrë nuk duhet të çojnë në kufizimin e "lirisë së shtypit"-termi i tyre për të helmuar dhe mashtruar njerëzit. Dhe kështu autoritetet hezitojnë të marrin masa kundër këtyre të ndaluarve, sepse ata frikësohen se nëse ata do të bënin këtë, ata do të kishin menjëherë 'shtypin e respektuar' kundër tyre, një frikë e justifikuar vetëm sa më shumë. Për sa herë që ata përpiqen të veprojnë kundër njërit prej këtyre rrobave të turpshme, të gjithë të tjerët do të marrin pjesë menjëherë, por jo për të sanksionuar mënyrën e luftës së tij, Zoti e mbrojtë-por vetëm për të mbrojtur parimin e lirisë së shtypit dhe të lirisë së mendimit publik; këto vetëm duhet të mbrohen. Por në sytë e të gjitha këtyre shtireve, më të fortit bëhen të dobët, sepse nuk del nga goja e 'papërshtatshme'? Kjo helm ishte në gjendje të hynte në gjakun tonë pa u ndëshkuar dhe të bënte punën e saj, dhe shteti nuk kishte forcë për të kontrolluar sëmundjen. Në gjysmë-measurët qesharake që përdori kundër helmit, degradimi i rrezikshëm i Rajhut u shfaq. Për një institucion që nuk është më i përkushtuar të mbrohet me të gjitha armët ka abdikuar për arsye praktike. Çdo gjysmë-masa është një shenjë e dukshme e degradimit të brendshëm që duhet dhe do të pasohet më herët ose më vonë nga shpërbërja e jashtëm. Unë besoj se brezi aktual, i udhëhequr mirë, do të mund të menaxhojë më lehtë këtë rrezik. Ajo ka përjetuar disa gjëra që kishin aftësinë për të forcuar pak nervat e atyre që nuk i humbën ato plotësisht. Në ditët e ardhshme, hebrenjtë do të vazhdojnë

të bëjnë një udhëtim të madh në gazetatat e tyre nëse do të vendosin një dorëzim në fëmijët e tyre të preferuar, nëse do të vendosin një fund në jetë. Por besoj se kjo do të na shqetësojë më pak ne të rinjve se sa prindërit tanë. Një qese 30-centimetrike ka bërë titull gjithmonë më fuqishëm se një mijë gërshërë gazetash hebreje-pra le të bërtasin! Një shembull tjetër i gjysmë zemërimit dhe dobësisë së udhëheqësve të Gjermanisë para Luftës në përballjen me problemet më vitale të vendit është ky: paralelisht me kontaminimin politik, etik dhe moral të popullsisë, për shumë vite kishte pasur një ndotje më të rëndë të shëndetit të trupit kombëtar. Në veçanti në qytetet e mëdha, tuberkulozi po fillonte të përhapet më shumë e më shumë, ndërsa sëmundja e syfilizit po mbjellte me qetësi rrushin e vdekjes në të gjithë vendin. Ndonëse në të dy rastet pasojat ishin të këqija për vendin, autoritetet nuk mundën të mbledhin energjinë për të ndërmarrë veprime të rëndësishme. Kjo është e vërtetë veçanërisht në lidhje me syfilizë, e cila mund të quhet vetëm kapitullimi total. Për të luftuar seriozisht, ata do të kishin duhet të kishin marrë disa hapa më të mëdhenj se sa ishte në të vërtetë rasti. Shpikja e një ilaçi me karakter të dyshimtë dhe përdorimi i tij në tregun e gjërave nuk mund të ndihmojë më shumë kundër kësaj epidemie. Këtu sërish ishte vetëm lufta kundër shkaqeve që u bë e vdekur dhe jo zhdukja e simptomave. Arsyeja është, kryesisht, në prostitucionin tonë të dashurisë. Edhe nëse rezultati i tij nuk ishte kjo plagë e frikshme, ai do të ishte gjithsesi i dëmshëm për njeriun, pasi shkatërrimet morale që shoqërojnë këtë degjenerim mjaftojnë për të shkatërruar një popull ngadalë por me zell. Kjo hebraizim i jetës sonë shpirtërore dhe i jetës mammonization of our mating instinct do të

shkatërrojë të gjithë pasardhësit tanë, sepse fëmijët e fuqishëm të një ndjenje natyrore do të zëvendësohen nga krijesat e mjeruara financiare që po bëhet gjithnjë e më shumë baza dhe kushti i vetëm i martesave tona. Dashuria gjen rrjedhën e saj diku tjetër. Këtu, gjithsesi, natyra mund të urrehet për një kohë të caktuar, por hakmarrja e saj nuk do të mungojë, vetëm se ajo merr kohë për t'u manifestuar, ose më saktë: shpesh e njëh atë shumë vonë nga njeriu. Por pasojat shkatërruese të një neglizhence të përjetshme të kërkesave natyrore për martesë mund të shihen në fisnikërinë tonë. Këtu kemi para nesh rezultatet e riprodhimit bazuar pjesërisht në detyrime shoqërore dhe pjesërisht në arsye financiare. Një çon në dobësimin e përgjithshëm, tjetri në helmimin e gjakut, sepse çdo grua e dyqanit të gjërave të bukura konsiderohet e përshtatshme për të shtuar fëmijët e Tij të Lartësuar-dhe, në të vërtetë, fëmijët e tij të Lartësuar e duan atë. Në të dy rastet degjenerimi i plotë është rezultati. Sot borgjezia jonë është duke u përpjekur të ndjekë të njëjtën rrugë dhe ata do të përfundojnë në të njëjtën qëllim. Shpejt dhe pa durim, njerëzit u përpoqën të kalonin nëpër të vërtetën e pahijshme, sikur me këtë sjellje ngjarjet mund të mos ndodhnin. Jo, fakti se popullsia jonë e madhe e qytetit po bëhet gjithnjë e më e prostituuar në jetën e saj të dashurisë nuk mund të mohohet thjesht nga ekzistenca; është thjesht e vërtetë. Në një anë, rezultatet më të dukshme të kësaj kontaminimi masive mund të gjenden në spitalet e sëmundjeve mendore, dhe në anën tjetër, fatkeqësisht, tek fëmijët tanë. Ata janë veçanërisht një produkt i hidhur i kontaminimit të pashmangshëm të jetës sonë seksuale; sëmundjet e prindërve zbulohen në sëmundjet e fëmijëve. Ka disa mënyra për t'u kthyer në këtë fakt të pakëndshëm, po, të tmerrshëm: ata nuk shohin asgjë fare ose më mirë nuk duan të shohin asgjë; kjo, me siguri, është pozicioni më i thjeshtë dhe më i lehtë. Ndërsa të tjerët e rrokin veten në një kostum të shenjtë të modesisë,

aq absurde sa edhe hipokrite; ata flasin me zëra të lartë, por me zëra të ulët. Në fund, të tretët janë plotësisht të vetëdijshtë për pasoja të tmerrshme që kjo epidemi duhet dhe do të shkaktojë një ditë, por ata vetëm i rraskapitin shpatullat, të bindur se nuk mund të bëhet asgjë kundër kërcënimit, kështu që gjëja e vetme që duhet të bëhet është të lërë gjërat të rrjedhin. Kjo, me siguri, është e rehatshme dhe e thjeshtë, por nuk duhet harruar se një komb do të bëhet viktimë e kësaj rehatie. The excuse that other peoples are no better off, it goes without saying, can scarcely affect the fact of our own ruin, except that the feeling of seeing others stricken by the same calamity might for many bring a mitigation of their own pains. Por më shumë se kurrë pyetja bëhet: Cila do të jetë populli i parë dhe i vetmi që do të mund të ndalojë këtë plagë me forcën e vet, dhe cilat vende do të përfitojnë nga ajo? Dhe kjo është e gjitha e çështjes. Këtu sërish kemi një gurë të rëndësishëm të vlerës së një race-raca që nuk mund të jetë në gjendje të përballojë provën do të vdesë thjesht, duke lënë vend për race më të shëndetshme ose më të forta dhe më rezistente. Për sa kohë që kjo pyetje përket kryesisht të bijve, është një nga ato që për të cilat thuhet me një drejtësi të tillë të tmerrshme se mëkatet e prindërve i paguhen deri në të dhjetëtën gjeneratë. Por kjo vlen vetëm për përfaqësimin e gjakut dhe racës. Sinjalet e gjakut dhe e degjenerimit të racës janë mëkatet origjinale në këtë botë dhe fundi i njerëzimit që i nënshtrohet atyre. Sa e shëmtuar ishte sjellja e Gjermanisë para Luftës në këtë pyetje të vetme! Cili ishte bërë për të kontrolluar kontaminimin e të rinjve tanë në qytetet e mëdha? Cili ishte bërë për të goditur infektimin dhe çmimet e jetës sonë të dashurisë? Cili ishte veprimi i bërë për të luftuar sëmundjen e rëndë të popullsisë sonë?

Kjo mund të përgjigjet më lehtë duke thënë se çfarë duhej të ishte bërë. Për më tepër, nuk ishte e lejuar të merrej me këtë pyetje me lehtësi; duhej të kuptohej se fatin ose fatkeqësinë e brezave do të varet nga zgjidhja e saj; po, se ajo mund të jetë, nëse jo, vendimtare për të ardhmen e të gjithë popullit tonë. Një gjë e tillë, megjithatë, na detyronte të bënim operacione të dhunshme dhe të bënim operacione Çfarë ne e kishim më shumë nevojë ishte bindja se e para gjithë vëmendja e kombit duhej të ishte e përqendruar në këtë rrezik të tmerrshëm, që çdo individ të bëhej i vetëdijshëm për rëndësinë e kësaj lufte. Truly incisive dhe sometimes almost unbearable obligations and burdens can only be generally effective if, in addition to compulsion, the realization of necessity is transmitted to the individual. Por kjo kërkon një ndriçim të madh duke përjashtuar të gjitha problemet e tjera të ditës që mund të kenë një efekt të çorientimit. Në të gjitha rastet kur plotësimi i kërkesave ose detyrave të pamundura është i përfshirë, tërë vëmendja e njerëzve duhet të jetë e përqendruar dhe e përqendruar në këtë një pyetje, sikur jeta dhe vdekja të varen në të vërtetë nga zgjidhja e saj. Vetëm kështu do të bëhet një popull i gatshëm dhe i aftë për të kryer detyra të mëdha dhe përpjekje. Ky principi vlen edhe për individin në sajë të dëshirës së tij për të arritur qëllime të mëdha. Ai gjithashtu do të mund të bëjë këtë vetëm në pjesë të ndara, dhe ai gjithashtu do të duhet gjithmonë të bashkojë të gjitha energjitë e tij në realizimin e një detyrë të kufizuar qartë, derisa kjo detyrë të duket e përfunduar dhe një pjesë e re mund të shënohet. Kushdo që nuk e ndan rrugën në pjesë të veçanta për t'u përballur dhe nuk i përballët këto njëra pas tjetrës, me metodën më të mirë të mbledhjes së të gjitha forcave të tij, kurrë nuk do të arrijë qëllimin e përfundimtar, por do të mbetet i shtrirë diku përgjatë rrugës, ose ndoshta edhe jashtë saj. Kjo punë graduale drejt një qëllimi është një art, dhe për të kapërcyer rrugën në këtë mënyrë duhet të vendosësh edhe ujin e fundit të energjisë.

Në fakt, parakushti i parë i nevojshëm për të filluar një rrugë kaq të vështirë njerëzore është që udhëheqja të arrijë të prezantojë tek masat e popullit qëllimin e pjesshëm që duhet të arrihet, ose më mirë të marrë, si qëllimi i vetëm dhe i vetëm që meriton vëmendje, i cili varet nga çdo gjë. Një popullsi e madhe nuk mund të shohë të gjithë rrugën para tyre pa u lodhur dhe pa u çlodhur nga detyra. Një numër prej tyre do të mbajnë në mendje qëllimin, por do të mund të shohin rrugën në pjesë të vogla, të pjesshme, si udhëtari, i cili edhe ai e di dhe e njeh fundin e udhëtimit të tij, por është më i aftë të përballet me rrugën e pafundme nëse e ndan atë në pjesë dhe e sulmon çdo pjesë sikur ajo të përfaqësonte qëllimin e dëshiruar. Vetëm kështu ai avancon pa humbur shpresë. Thus, me përdorimin e të gjitha mjetrave propagandistike, duhej të bëhej që pyetja e luftimit të syfilizit të dukej si detyra e kombit. Jo vetëm një detyrë tjetër. Për këtë qëllim, ndikimet e saj të dëmshme duhet të ishin tërësisht të mbushura në njerëz si fatkeqësia më e tmerrshme, dhe këtë me përdorimin e të gjitha mjeteve të disponueshme, derisa të gjithë kombi të arrinin në bindjen se gjithçka-e ardhmja apo shkatërrimi-varet nga zgjidhja e kësaj pyetjeje. Në rast se është e nevojshme, gjatë një periudhe të gjatë vitesh, vetëm pas kësaj përgatitjeje, vëmendja dhe për pasojë vendosmëria e tërë kombit do të jetë e ndezur në një shkallë të tillë që ne mund të marrim veprime të vështira duke kryer sakrifica më të mëdha pa rrezikuar të mos kuptohemi ose të mos na lërë të paprekur nga dëshira e masave. Për të luftuar seriozisht këtë plagë, janë të nevojshme sakrifica të mëdha dhe punë të mëdha. Lufta kundër sfilimit kërkon një luftë kundër prostitucionit, kundër paragjykimeve, sjelljeve të vjetra, kundër koncepteve të mëparshme, të përgjithshme, midis të cilave jo më pak edhe e keqja e sjelljes së disa cirkeve. Për të mbrojtur këto gjëra, edhe të drejtën morale, është e nevojshme të lehtësohet martesa e hershme për gjeneratën

e ardhshme. Në martesën e vonuar qëndron e vetmja detyrë për të mbajtur një institucion që, e rrotullo dhe e kthe si të duash, është dhe mbetet një turp për njerëzimin, një institucion që është i damkosur keq për një njeri që me modestine e tij të zakonshme dëshiron të marrë veten si "i ngjashëm me Perëndinë". Prostitution është një disgrace për njerëzimin, por nuk mund të eliminohet me moral leksione, me qëllime të shenjta, etj.; kufizimi dhe eliminimi i tij i plotë nënkupton eliminimin e pafund të parakushteve. Në radhë të parë është dhe mbetet krijimi i një mundësie për martesë të hershme si e përshtatshme me natyrën njerëzore- veçanërisht për burrin, pasi gruaja në çdo rast është vetëm pjesa pasive. Në çfarë mase është humbur, sa e pakuptimtë është bërë sot një pjesë e njerëzimit, mund të shihet nga fakti se në shoqërinë e quajtur "e mirë" shpesh mund të dëgjohet të thuhet se ata janë të lumtur që kanë gjetur për fëmijën e tyre një burrë që ka mbjellë rrushin e tij të egër, etj. Pasi nuk ka asnjë mungesë të këtyre, por më shumë në të kundërtën, vajza e varfër do të jetë e lumtur të gjejë një nga këta Siegfried të rrobat, dhe fëmijët do të jenë rezultati i dukshëm i kësaj martese "të mençur". Nëse marrim parasysh se, përveç kësaj, përhapja si e tillë është e kufizuar sa më shumë që të jetë e mundur, që natyra të mos bëjë asnjë zgjedhje, pasi natyrshëm çdo krijesë, pavarësisht se sa e mjerë është, duhet të ruhet, pyetja e vetme që mbetet është pse ndonjë institucion i tillë ekziston ende dhe për çfarë qëllimi duhet të shërbejë? Nuk është e njëjta gjë si prostitucioni vetë? Nuk ka kaluar e tërë detyra ndaj pasardhësve në harresë? Apo njerëzit nuk e kuptojnë se çfarë mallkimi i fëmijëve dhe fëmijëve të fëmijëve ata po i bëjnë vetes me këtë lloj gënjeshtre kriminale në ruajtjen e ligjit të fundit natyror si dhe obligimit tonë të fundit natyror? Thus, popujt e civilizuar degradohen dhe gradualisht zhduken. Dhe martesat nuk mund të jetë një fund në vetvete, por duhet të shërbejë një qëllim më

tlejn lart, rritjen dhe ruajtjen e familjes. Ky është vetëm kuptimi dhe detyra e saj. Në këto kushte, e vërteta e saj mund të gjykohet vetëm në mënyrën se si ajo kryen këtë detyrë. Për këtë arsye vetëm martesë e hershme është e mirë, sepse i jep martesës së re atë forcë nga e cila vetëm një fëmijë i shëndetshëm dhe rezistent mund të lindë. Sigurisht, kjo mund të bëhet e mundur vetëm nga një numër i madh i kushteve shoqërore pa të cilat martesë e hershme nuk mund të mendohet fare. Prandaj, një zgjidhje e kësaj pyetjeje, e vogël sa të jetë, nuk mund të ndodhë pa masë të rëndësishme të natyrës shoqërore. Këto duhet të kuptohen më mirë në një kohë kur 'republika sociale', edhe vetëm për shkak të paaftësisë së saj në zgjidhjen e problemit të strehimit, vetëm parasheh martesë të shumta dhe kështu nxit prostitucionin. Në mënyrën tonë absurde të rregullimit të pagave, e cila merret shumë pak me çështjen e familjes dhe të mbajtjes së saj, është një arsye më shumë që bën që shumë martesë të jetë e pamundur. Thus, një luftë reale kundër prostitucionit mund të ndërmerret vetëm nëse një ndryshim thelbësor në kushtet shoqërore lejon që një martesë më e hershme se ajo që ndodh aktualisht të bëhet në përgjithësi. Kjo është premisa më e parë për zgjidhjen e kësaj pyetjeje. Në të dytën, arsimi dhe trajnimi duhet të eliminojnë një numër të sëmundjeve për të cilat sot askush nuk shqetësohet fare. Më së pari, në arsimin tonë aktual duhet të krijohet një ekuilibër midis mësimi mendor dhe trajnimit fizik. Institucioni që sot quhet Gymnasium është një mockery i modelit grek. Në sistemin tonë të arsimit është harruar plotësisht se në të gjatë një mendje e shëndetshme mund të jetojë vetëm në një trup të shëndetshëm. Përveç disa veçimeve, kjo deklaratë bëhet plotësisht e saktë. Në Gjermaninë para luftës kishte një periudhë në të cilën askush nuk u shqetësua fare për këtë të vërtetë. Ata thjesht vazhduan të ëndërronin kundër trupave dhe mendonin se në njëanshmërinë e "mendimit" ata posedonin një siguri të sigurt. Një gabim i

cili filloi të ndihej më shpejt se sa ishte pritur. Nuk është rastësi që valë bolshevike nuk ka gjetur kurrë tokë më të mirë se në vendet e banuara nga një popullsi e degraduar nga uria dhe uria e vazhdueshme: në Gjermaninë qendrore, Saksoni dhe Ruhr. Por në të gjitha këto qarqe të ashtuquajturat inteligjenca nuk i ofron më asnjë rezistencë serioze kësaj sëmundjeje hebre, për shkakun e thjeshtë se kjo inteligjenca është e degeneruar fizikisht, megjithëse më pak për shkaqe të varfërisë se për shkaqe të arsimit. Në kohë kur jo mendja por fiku vendos, epshja intelektuale e ulët e arsimit tonë në klasat e larta i bën ata të pa aftë të mbrojnë veten, e jo më të imponojnë vullnetin e tyre. Jo rrallë herë arsyeja e parë për mosbesimin personal është dobësia fizike. Njëkohësisht, entuziazmi i tepruar në mësimdhënie të ulët intelektuale dhe neglizhenca e trajnimit fizik ndihmojnë gjithashtu në lindjen e ideve seksuale shumë herët. Në rininë që arrijnë të bëjnë të fortë hekurin me sporte dhe gjimnastikë, i nënshtrohen nevojës së kënaqësisë seksuale më pak se ata që qëndrojnë në shtëpi dhe ushqehen ekskluzivisht me ushqime intelektuale. Dhe një sistem i mençur arsimor duhet të jetë i vendosur në mendje. Në mënyrë të veçantë, nuk duhet të harrojmë se njeriu i ri i shëndetshëm do të presë nga gruaja gjëra të ndryshme nga një grua e korruptuar e hershme. Të gjitha sistemet e arsimit duhet të organizohen në mënyrë që të përdorin kohën e lirë të djalit për të trajnuar trupin e tij. Ai nuk ka të drejtë të rrotullohet në mërzi gjatë këtyre viteve, duke bërë rrugët dhe kinematë të pasigurta; pas punës së tij ditore ai duhet të forcojë dhe të ruajë trupin e tij të ri, që të mos e gjejë jetën e vonë shumë të butë. Për të filluar këtë dhe për ta zbatuar atë, për ta drejtuar dhe për ta udhëhequr atë, është detyra e arsimit, dhe jo vetëm e pompimit të ashtuquajtur të urtësisë. Duhet të heqim dorë edhe nga ideja se trajtimi i trupit është çështje e secilit individ. Nuk ka asnjë lirinë e mëkatit në koston e pasardhësve dhe kështu të racës. Parallel me trajnimin e trupit,

Është koha të fillojë shkrimi i shpirtit. Në të gjithë jetën tonë publike sot është si një shtëpi nxehëse për idetë seksuale dhe stimulimet. Vetëm shikoni çmimin e biletave të ofruara në filmat tanë, vaudeville dhe teatër, dhe ju do të jeni të vështirë të refuzoni se kjo nuk është lloji i duhur i ushqimit, veçanërisht për të rinjtë. Në dritaret e dyqaneve dhe reklamat përdoren më të këqijat për të tërhequr vëmendjen e turmes. Kushdo që nuk ka humbur aftësinë për të menduar në shpirtin e tij duhet të kuptojë se kjo duhet të shkaktojë dëme të mëdha në të rinjtë. Kjo atmosferë sensuale, e nxehtë çon në ide dhe stimulime në një kohë kur djali nuk duhet të ketë asnjë kuptim të tillë. Rezultati i kësaj forme të arsimit mund të studiohet në të rinjtë aktualë, dhe nuk është aq i kënaqur. Ata rriten shumë herët dhe kështu plaken para kohe. Ndonjëherë publiku mëson për gjykime që lejojnë njohje të rrënjësura në jetën emocionale të fëmijëve tanë 14- dhe 15-vjeçarë. Kush do të befasohet që edhe në këto grupe moshe sëmundja e syfilizit fillon të kërkojë viktimat e saj? Dhe nuk është e tmerrshme të shohësh një numër të mirë të këtyre fëmijëve të dobët fizikisht, të korruptuar shpirtërisht që marrin njohjen e tyre për martesë përmes prostitutave të qytetit të madh? Jo, kushdo që dëshiron të sulmojë prostitucionin duhet të ndihmojë së pari të eliminojë bazën e tij shpirtërore. Ai duhet të pastrojë çdo papastërti moral të qytetit të madh 'civilizimit' dhe duhet ta bëjë këtë me ashpërsi dhe pa u tërhequr në krahasim me çdo lloj gërryerje dhe gërryerje që do të rrjedhë natyrshëm. Nëse nuk i nxjerrim të rinjtë nga rrëmuja e mjedisit të tyre aktual, ata do të mbyteshin në të. Kushdo që refuzon të shohë këto gjëra i mbështet ato, dhe kështu bëhet bashkëpunëtor në prostituimin e ngadaltë të të ardhmes sonë, e cila, nëse e duam apo jo, është në gjeneratën e ardhshme. Kjo pastrimin e kulturës sonë duhet të zgjatet në pothuajse të gjitha fushat. Teatri, arti, letërsia, kinemaja, gazeta, posterë, dhe ekspozita duhet të pastrohen nga të gjitha manifestimet e botës sonë të kalbur dhe të vendosen në shërbim të

Idetë politike dhe kulturore. e shtypjes. e parfumit të erotizimit tonë modern, ashtu si duhet të jetë i freskët nga çdo hipokrizi e papërshtatshme, e shëmtuar. Në të gjitha këto gjëra qëllimi dhe rruga duhet të përcaktohen nga kujdesi për ruajtjen e shëndetit të popullit tonë në trup dhe shpirt. Të drejtën e lirisë personale e kapërcen detyra për të ruajtur racën. Vetëm pas këtyre veprimeve mund të fillojë lufta mjekësore kundër plaçkitjes së vetme me ndonjë shans për sukses. Por këtu, gjithashtu, nuk duhet të ketë gjysmë-mesur; duhet të merren vendime të rënda dhe të ashpra. Një gjysmë masë është të lejosh njerëzit e pashërueshëm të kontaminojnë gradualisht të tjerët e shëndetshëm. Kjo është në përputhje me humanizmin që, për të shmangur dëmtimin e një individi, lejon njëqind të tjerë të gëzojnë. Kërkesa që njerëzit e dëmtuar të mos i bëjnë të njohur fëmijët e tyre të dëmtuar është një kërkesë e arsyeshme më të qartë dhe nëse zbatohet në mënyrë sistematike përfaqëson veprimin më njerëzor të njeriut. Ajo do të shpëtojë miliona të pa fat të padrejtësisë dhe do të çojë në një përmirësim të vazhdueshëm të shëndetit në përgjithësi. Vendosija për të vazhduar në këtë drejtim do të jetë një pengesë për përhapjen e mëtejshme të sëmundjeve veneriane. Përndryshe, nëse është e nevojshme, të sëmurët e pashërueshëm do të hiqen pa mëshirë-një masë barbare për të sëmurin e pa fat që e kap, por një mallkim për të afërmit e tij dhe pasardhësit. Një shekull i kaluar mund të na lirojë mijëra vjet nga vuajtjet. Një nga detyrat më të mëdha të njerëzimit është lufta kundër sfilimit dhe prostitucionit që përgatit rrugën për të, gjigant sepse ne jemi përballur jo me zgjidhjen e një pyetjeje, por me eliminimin e një numri të madh të sëmundjeve që sjellin këtë plague si një manifestim rezultativ. Për këtë arsye, sëmundja e trupit është vetëm pasojë e sëmundjes së instincioneve të moralshme, shoqërore dhe racore. Por nëse nga gënjeshtër, ose madje nga gënjeshtër, kjo betejë nuk luftohet deri në fund, atëherë shikoni njerëzit pesëqind vjet më vonë. Unë mendoj se do të gjesht vetëm pak imazhe të Perëndisë, përveç nëse dëshiron të fyesh të Madhin.

Por si u përpoqën të përballeshin me këtë epidemi në Gjermaninë e vjetër? Nëse shihet me qetësi, përgjigjja është e vërtetë e Sigurisht, qarqet qeveritare e kuptuan mirë rrezikun e tmerrshëm, edhe pse ndoshta nuk ishin në gjendje të mendonin për pasojat; por në luftën kundër tij ata dështuan plotësisht, dhe në vend të reformave të thella ata preferuan të merrnin masa të shëmtuara. Ata u mbushën me sëmundje dhe i lanë shkaqet pa u trajtuar. Ata e nënshtruan prostitutën individuale një ekzaminimi mjekësor, e mbikëqyrën atë sa më mirë që mundën, dhe, nëse ata zbuluan një sëmundje, e vendosën atë në një spital nga i cili pas një trajtimi të rremë e liruan atë përsëri në pjesën tjetër të njerëzimit. Sigurisht, ata kishin vendosur një "paragraf mbrojtës" sipas të cilit çdokush që nuk ishte plotësisht i shëndetshëm ose i kuruar duhet të shmangë marrëdhëniet seksuale nën ndëshkimin e ligjit. Të vërtetë kjo masë është e drejtë në vetvete, por në zbatimin e saj praktik ishte gati e dështuar. Në radhë të parë, nëse gruaja është e prekur nga fatkeqësia-nëse vetëm për shkak të arsimimit tonë, ose më mirë të saj-do të refuzojë të tërhiqet në gjykatë si dëshmitare kundër hajdutit të tmerrshëm të shëndetit të saj- shpesh nën kushtet më të shëmtuara të mbajtjes. Ajo, në veçanti, ka pak të fituar nga kjo; në shumicën e rasteve ajo do të jetë ajo që do të vuaj më shumë-sepse ajo do të goditet shumë më shumë nga urrejtja e krijesave të saj pa dashuri se sa do të ishte rasti me një njeri. Përfundimisht, imagjinoni situatën nëse transmetuesi i sëmundjes është i dashuri i saj. A do ta akuzonte atë? Apo çfarë tjetër duhet të bëjë? Në rastin e mashkullit, ka një fakt shtesë që fatkeqësisht ai shpesh kalon rrugën e kësaj sëmundjeje pas konsumimit të mjaftueshëm të alkoolit, pasi në këtë gjendje ai është më pak në gjendje të gjykojë cilësitë e tij "të drejtë", një fakt që është i njohur shumë mirë për prostitutën e sëmurë, dhe gjithmonë e bën atë të ndjekë meshkujt në këtë gjendje të përsosur. Dhe rezultati i të gjitha është se njeriu që merr një surprizë të keqe më vonë mund të mos kujtojë mirëbërësen e tij të mirë, e cila nuk duhet të jetë e habitshme në një qytet si Berlioni apo madje edhe Mynihu.

Në të njëjtën kohë, duhet të merret parasysh se shpesh kemi të bëjmë me vizitorë nga provincat që janë të tërhequr plotësisht nga magjia e qytetit të madh. Në fund të fundit, kush mund të dijë nëse është i sëmurë apo i shëndetshëm? Nuk ka shumë raste kur një pacient i cili duket se është shëruar rikthehet dhe shkakton një sëmundje të tmerrshme pa e dyshuar atë në fillim? Thus, efekti praktik i kësaj mbrojtje përmes dënimit të drejtë të një infektimi të pafajshëm në realitet është praktikisht i pamundur. E njëjta gjë vlen edhe për mbikëqyrjen e prostitutave; dhe në fund, trajtimi vetë, edhe sot, është i dyshimtë. Një gjë është e sigurt: pavarësisht të gjitha masave, sëmundja po përhapet më shumë dhe më shumë, duke dhënë një konfirmim të qartë të paefektshmërisë së tyre. Lufta kundër prostitucionit të shpirtit të njerëzve ishte një dështim në të gjitha drejtimet, ose më saktë, asgjë nuk u bë. Të gjithë ata që janë të prirur të marrin këtë pak më shumë le të studiojnë faktet statistikore themelore për përhapjen e kësaj epidemie, të krahasojnë rritjen e saj në vitet e fundit njëqindvjeçare, dhe pastaj të imagjinojnë zhvillimin e mëtejshëm-dhe ai do të duhet të ketë thjeshtësinë e një ariu për të mbajtur një siklet të pakëndshëm nga rrjedhja e tij. The dobësia dhe gjysma e pozicionit të marrë në Gjermani të vjetër ndaj një fenomeni kaq të tmerrshëm mund të vlerësohet si një shenjë e dukshme e degradimit të një populli. Nëse fuqia për të luftuar për shëndetin e vet nuk është më e pranishme, e drejta për të jetuar në këtë botë të luftës mbaron. Ky botë i përket vetëm njeriut të fortë "të plotë" dhe jo njeriut të dobët "të gjysmë". Një nga manifestimet më të dukshme të degradimit në ish-mbretërinë e vjetër ishte rënia e ngadaltë e nivelit kulturor, dhe me kulturë nuk kam parasysh atë që sot quhet 'civilizim'. Ndryshe, e dyta duket më shumë e kundërt me një standard të vërtetë të lartë të mendimit dhe të jetesës. Edhe

para fundit të shekullit një element filloi të hynte në artinë tonë që deri atëherë mund të konsiderohej si i huaj dhe i panjohur. Sigurisht, madje edhe në këto raste, ato ishin të hershme. Nuk do të ishte e mundur të krijohet një kolapsi kulturor politik, i cili do të ishte i pamundur. Bolshevizmi artistik është forma e vetme e mundshme kulturore dhe shpirtërore e Bolshevizmit si një tërësi. Këdo që i duket e çuditshme, duhet të marrë në konsideratë vetëm artit të shteteve të lumturisht bolshevike, dhe, për t'u çuditur, do të përballlet me morbiditetin e njeriut të çmendur dhe të degeneruar, me të cilin, që nga rënia e shekullit, jemi njohur nën konceptet kolektive të kubizmit dhe dadaizmit, si arti zyrtar dhe i pranuar i këtyre shteteve. Edhe në periudhën e shkurtër të Republikës Bavareze të Këshillit, ky fenomen tërhoqi vëmendjen. Edhe këtu mund të shihet se të gjitha posterat zyrtarë, karikaturat propagandistike në gazeta, etj., bartnin shënimin, jo vetëm politik por edhe kulturor të degradimit. Një rënie politike e kësaj madhësie nuk do të ishte e mundur të ishte e mundur gjashtëdhjetë vjet më parë, një rënie kulturore e tillë që filloi të manifestohej në veprat futuriste dhe kubiste që nga viti 1900 nuk do të ishte e mundur. Një ekspozitë e 'eksperimentit' të quajtur dadaist do të ishte e pamundur, dhe organizatorët e saj do të përfundonin në burg, ndërsa sot ata edhe drejtojnë shoqatat e artit. Kjo plague nuk mund të ishte e pranishme në atë kohë, sepse as opinioni publik nuk do ta kishte toleruar atë dhe as shteti nuk do ta kishte marrë me qetësi. Sepse është punë e shtetit, në të vërtetë e udhëheqësve të tij, të ndalojë një popull nga t'u shtyrë në duart e sëmundjes shpirtërore. Dhe ata do të bëjnë të tre përfundimet e tyre në një ditë të caktuar të Pashkës. Në ditën kur ky lloj arti do të ishte i lidhur drejtpërdrejt me gjendjen e përgjithshme të gjërave, një nga transformimet më të mëdha të njerëzimit do

Kjo kishte ndodhur: kthimi mbrapa i mendimit njerëzor. Nëse e kalojmë zhvillimin e jetës sonë kulturore gjatë dyzet e pesë viteve të fundit në një analizë nga ky këndvështrim, do të jemi të tronditur të shohim se sa larg jemi tashmë të përfshirë në këtë regresion. Kudo ndeshim fara që përfaqësojnë fillimin e bimëve parazitare që duhet të shkatërrojnë kulturën tonë më shpejt ose më vonë. Në to, gjithashtu, mund të dallojmë shenjat e degradimit të një bote që po shkatërrohet ngadalë. Udhëheqësi i atyre që nuk mund të kontrollojnë më këtë sëmundje! Këto sëmundje mund të shihen në Gjermani në pothuajse çdo fushë të artit dhe kulturës. Çdo gjë dukej se kishte kaluar pikën më të lartë dhe po vinte drejt humnerës. Teatri po zhytej dukshëm më poshtë dhe madje edhe atëherë do të kishte rënë tërësisht si një faktor kulturor nëse Teatrat e Dhomës nuk do të kishin marrë pjesë në prostitucionin e artit. Nëse i hedhim poshtë ato dhe disa shembuj të tjerë të vlerësuar, ofertat e skenës ishin të tilla që do të ishte më e dobishme për vendin të mos i përdorte ato në tërësi. Një shenjë e hidhur e degradimit të brendshëm ishte se të rinjtë nuk mund të dërgoheshin më në shumicën e këtyre të ashtuquajturave 'abone të artit' - një fakt i pranuar me ndershmëri të papërmbajtur nga shfaqja e përgjithshme e paralajmërimit të penny-arcade: 'Të rinjtë nuk lejohen!' Kujdes se këto masa parandaluese duhej të merreshin në vendet që duhej të ekzistonin kryesisht për edukimin e rinisë dhe jo për zgjedhjen e shtresave të vjetra dhe të vjetra të popullsisë. Cili do të thoshte ligji i madh i të gjitha kohërave për një rregull të tillë, dhe çfarë, mbi të gjitha, për rrethanat që e shkaktuan atë? Si do të ishte nxehur Schiller, si do të ishte larguar Goethe me indinjatë! Por, pas gjithash, çfarë janë Schiller, Goethe, apo Shakespeare krahasuar me heronjtë e artit poetik gjerman të ulët? E vjetër, e shëmtuar, e shëmtuar Për këtë ishte karakteristike për atë periudhë: jo se periudha vetë prodhoi vetëm shëmti, por se në shkëmbim e bëri atë të shëmtuar. everything that was really great in the past. Kjo, me siguri, është një fenomen që mund të vërehet gjithmonë në

këto kohë. Sa më të shëmtuar dhe më të shëmtuar të jenë produktet e kohës dhe njerëzve të saj, aq më shumë i urrejnë dëshmitarët e më shumë fisnikërisë dhe dinjitetit të një dite më parë. Në këto kohë njerëzit do të donin të fshihte kujtimin e të kaluarës së njerëzimit plotësisht, që të mund të hiqnin çdo mundësi krahasimi dhe të shisnin plehrat e tyre si 'artin'. Kështu që çdo institucion i ri, sa më i shëmtuar dhe i shëmtuar të jetë, do të përpiqet me të gjitha forcat për të shuar rrënjët e fundit të kohës së kaluar, ndërsa çdo ringjallje e vërtetë e njerëzimit mund të fillojë me një mendje të lehtë nga arritjet e mira të gjeneratave të kaluara; në fakt, mund të bëjë që ato të vlerësohen për herë të parë. Nuk duhet të ketë frikë se do të bëhet e zymtë para të kaluarës; jo, ajo kontribuon një shtesë kaq të vlefshme në shtëpinë e përgjithshme të kulturës njerëzore që shpesh, për të bërë këtë kulturë të vlerësohet plotësisht, ajo përpiqet të mbajë gjallë kujtimin e arritjeve të mëparshme, kështu duke siguruar që e tashmja do të kuptojë plotësisht dhuratat e reja. Vetëm ata që nuk mund të japin asgjë të vlefshme në botë, por përpiqen të veprojnë sikur do të japin diçka që Zoti e di, do të urrejnë gjithçka që është dhënë më parë dhe do të donin më mirë të injoronin ose madje të shkatërronin atë. Kjo e vërtetë nuk është aspak e kufizuar në fushën e kulturës së përgjithshme, por vlen edhe për politikën. Revolucionare të reja lëvizje do të urrejnë format e vjetra në përputhje me inferioritetin e tyre. Këtu, gjithashtu, ne mund të shohim se si eagerness për të bërë veten e tyre të duket diçka e rëndësishme çon në urrejtje të pafundme ndaj të mirës superiore të të kaluarës. Për shembull, sa kohë që kujtimi historik i Frederikut të Madh nuk është i vdekur, Fridrih Ebert mund të ndezë vetëm një admirim të kufizuar. Heroi i Sans-Souci është për ish-mbajtësin e salonit të Bremenit afërsisht si dielli për hënën; vetëm kur rrezet e diellit vdesin, hënën mund ta shohim. Kështu, urrejtje e të gjitha yjeve të reja të njerëzimit për yjet e fiksuara është shumë e kuptueshme. Në jetën politike, këta nihilistë, nëse fati i vendos ata në pushtet për një kohë të shkurtër, jo vetëm që e dëmtojnë dhe e njollosin të kaluarën me një zell të

tmerrshëm, por edhe i largojnë ata nga kritika e përgjithshme me metodat më ekstreme. Ligji i ri gjerman për mbrojtjen e Republikës mund të kalojë si një shembull i kësaj. Të gjitha këto, prandaj, nëse ndonjë ide e re, një doktrinë e re, një filozofi e re, ose madje një lëvizje politike ose ekonomike përpiqet të mohojë të kaluarën e tërë, të bëjë të keqen ose të pavlerë, për këtë arsye të vetme duhet të jemi shumë të kujdesshëm dhe të dyshuar. Si rregull, shkaku i kësaj urrejtje është ose inferioriteti i tij ose edhe një qëllim i keq si i tillë. Një ringjallje e vërtetë e dobishme e njerëzimit do të duhet të vazhdojë të ndërtojë atje ku është ndërtuar baza e fundit e mirë. Nuk do të duhet të jetë e turpshme të përdorë të vërtetën e ekzistuar. Për të gjithë kulturën njerëzore, si dhe njeriun vetë, është vetëm rezultati i një zhvillimi të gjatë në të cilin çdo gjeneratë kontribuoi dhe u vendos në gur. Thus kuptimi dhe qëllimi i revolucioneve nuk është të shkatërrojmë të gjithë ndërtesën por të heqim atë që është e keqe ose e papërshtatshme dhe të vazhdojmë të ndërtojë në vendin e mirë që është i hapur. Thus veç mundemi dhe mundemi të flasim për përparimin e njerëzimit. Në të kundërt, bota kurrë nuk do të shpëtohej nga kaosi, pasi çdo gjeneratë do të kishte të drejtë të refuzonte të kaluarën dhe kështu të shkatërronte veprat e të kaluarës si parakusht për punën e vet. Thus, gjëja më e hidhur për gjendjen e tërë kulturës sonë para luftës nuk ishte vetëm mungesa totale e fuqisë krijuese artistike dhe kulturore në përgjithësi, por edhe urrejtja me të cilën kujtimi i mëparshëm ishte i përzier dhe i zhdukur. Në pothuajse të gjitha fushat e artit, veçanërisht në teatër dhe letërsi, ne filluam rreth shekullit të ri të prodhoni më pak gjëra të reja dhe të rëndësishme, por të injorojmë më të mirën e punës së vjetër dhe ta paraqesim atë si më të dobët dhe të kapërcyer; sikur kjo epokë e më të dobët të shëmtuar mund të kapërcejë çdo gjë. Dhe nga ky përpjekje për të hequr të kaluarën nga sytë e sotëm, qëllimi i keq i apostujve të ardhshëm mund të shihet qartë dhe qartë. Përmes këtyre njohurive të reja të duhet

të jetojmë, u kuptua se këto nuk ishin koncepte të reja, edhe pse të rreme, kulturore, por një proces i shkatërrimit të gjithë kulturës, duke hapur rrugën për një stultifikim të ndjenjës artistike të shëndetshme: përgatitja shpirtërore e bolshevizmit politik. Përse nëse periudha e Periklit duket e jetësuar në Parthenon, e ardhmja bolshevike është e jetësuar në një monstrë kubiste. Në këtë kontekst duhet të theksojmë edhe arrogancën e cila edhe këtu u manifestua në pjesën e popullit tonë e cila në bazë të arsimit dhe pozitës së saj duhej të ishte e detyruar të rezistonte ndaj kësaj shëmtie kulturore. Por nga frika e plotë e zërit të ngritur nga apostujt e artit bolshevik, të cilët me furi sulmonin çdo njeri që nuk donte të njohte kurorën e krijimit në veten e tyre dhe e përshkruanin atë si një njeri të prapambetur, ata u dorëzuan ndaj çdo rezistence serioze dhe u kthyen në atë që dukej pas gjithë kësaj e pashmangshme. Ata ishin pozitivisht të mërzhitur që këta gjysmë-intelektualë ose scondrellë do t'i akuzonin ata për mungesë kuptimi; sikur të ishte një turp të mos kuptosh produktet e degeneruarve shpirtërorë ose të shlimit të vjedhësve. Këta ndjekës kulturorë, është e vërtetë, kishin një mënyrë shumë të thjeshtë për të lënë të pakuptimta gjërat e tyre si diçka që Zoti e di sa e rëndësishme: ata i lënë të pakuptimta të gjitha llojet e gjërave të pakuptimta dhe të qarta në mesin e të habiturve të tyre si një lloj i quajtur i përjetimeve të brendshme, një mënyrë e lirë për të marrë çdo fjalë kundërshtimi nga goja e shumicën e njerëzve në mënyrë të parakohshme. Përtej çdo dyshimi kjo mund të jetë një përvojë e brendshme; pjesa e dyshuar ishte nëse është e lejuar të shërbehet halucinacioni i çmendurve ose kriminelëve në botën e shëndetshme. Punët e një Moritz von Schwind, apo të një Bocklin, ishin gjithashtu një përvojë e brendshme, por të artistëve të dhuruar nga Zoti dhe jo të klownëve. Këtu ishte një rast i mirë për të studiuar shëmtinë e shëmtuar të ashtuquajturit intelektualë tanë, që shmangën çdo rezistencë serioze ndaj kësaj njollosjeje të instiktit të shëndetshëm të popullit tonë dhe e lanë popullin vetëm për të përballuar këtë gënjeshtër të pafund. Për këtë

arsye, ata mund të konsiderohen si të gjithë llojet e shëmtisë artistike. Në përgjithësi, këto ishin shenja të kohës që po bëhej shumë e keqe. Si një tjetër atribut i çuditshëm, duhet të theksohet edhe më poshtë: Në shekullin e nëntëmbëdhjetë qytetet tona filluan të humbnin më shumë e më shumë karakterin e vendeve kulturore dhe të ulen në nivelin e vetëm vendbanimeve njerëzore. Një nga arsytet e vogla të lidhjes së sotme të proletariatit të qytetit të madh me qytetin ku jetojnë është fakti se është vetëm vendi i rastësishëm i ndalesës lokale i individit, dhe asgjë më shumë. Kjo është pjesërisht e lidhur me ndryshimin e shpeshtë të vendbanimit të shkaktuar nga kushtet shoqërore, që nuk i jep një njeriu kohë për të formuar një lidhje më të ngushtë me qytetin, dhe një arsye tjetër është të kërkohet në rëndësinë kulturore dhe varfërinë e përgjithshme të qyteteve tona aktuale. Në kohën e luftërave të çlirimit qytetet gjermane ishin jo vetëm të vogla në numër, por edhe modeste në madhësi. Të paktën disa qytete të mëdha ishin kryesisht rezidenca princërore, dhe si të tilla pothuajse gjithmonë posedonin një vlerë kulturore dhe për shumicën e tyre gjithashtu një pamje artistike. Këto pak vende me mbi pesëdhjetë mijë banorë ishin, krahasuar me qytetet e sotme me të njëjtën popullsi, të pasura me pasuri shkencore dhe artistike. Kur Mynihu numëronte gjashtëdhjetë mijë njerëz, ai ishte duke u bërë një nga qendrat e para gjermane të artit; sot pothuajse çdo qytet fabrike ka arritur këtë numër, nëse jo shumë herë e ka tejkaluar atë, por disa nuk mund të pretendojnë asnjë vlerë reale. Masa të apartamenteve dhe dhomave, dhe asgjë më shumë Si mund të pritet që ndonjë lidhje e veçantë të lindë në këtë mënyrë? with such a town must remain a

mystery. Askush nuk do të jetë veçanërisht i lidhur me një qytet që nuk ka asgjë më shumë për të ofruar se çdo qytet tjetër, që mungon çdo nota individuale dhe që ka shmangur me kujdes çdo gjë që mund të duket si art apo gjëra të tilla. Por, sikur kjo nuk ishte mjaft, edhe qytetet e mëdha bëhen relativisht të varfra në pasuritë e vërtetë artistike me rritjen e popullsisë. Ata duken më shumë dhe më standardizuar dhe japin plotësisht të njëjtën pamje si ato rroba të varfëra të fabrikës, por në madhësi më të mëdha. Çfarë ka shtuar koha e fundit në përmbajtjen kulturore të qyteteve tona të mëdha është tërësisht e papërshtatshme. Të gjitha qytetet tona jetojnë mbi famën dhe pasuritë e të kaluarës. Për shembull, merrni nga Mynihu aktual gjithçka që u krijua nën Ludwig I, I dhe do të vëreni me habi se sa e dobët është shtuar shtimi i krijimeve artistike të rëndësishme që nga ajo kohë. E njëjta vlen për Berlinin dhe shumicën e qyteteve të tjera të mëdha. Në të vërtetë, pika themelore është e poshtme: qytetet tona të mëdha sot nuk kanë monumente dominuese të imazhit të qytetit, të cilat mund të konsiderohen si simbole të gjithë epokës. Kjo ishte e vërtetë në qytetet antike, pasi pothuajse çdo qytet kishte një monument të veçantë në të cilin ai mburrej. Karakteristika e qytetit të lashtë nuk ishte në ndërtesat private, por në monumentet e komunitetit që dukej se ishin bërë, jo për momentin, por për gjithë jetën, sepse ishin të destinuara të reflektonin, jo pasurinë e një pronari individual, por madhështinë dhe pasurinë e komunitetit. Thus u formuan monumente që ishin shumë të përshtatshme për të bashkuar individin me qytetin e tij në një mënyrë që sot shpesh na duket pothuajse e pakuptimtë. Përse ajo që i paraqitej para syve të lashtësisë ishin më pak shtëpitë e ulëta të pronarëve privatë, se sa ndërtesat e bukura të tërë komunitetit. Në krahasim me to, shtëpia e banimit u ul në nivelin e një objekti të pavlerë të rëndësishëm të

dytë. Nëse ne krahasojmë madhështinë e shtetit të lashtë, mund të shohim se si strukturat e lashta janë të ndryshme nga shtëpitë moderne të banimit, mund të kuptojmë shtrirjen e tepërt dhe forcën e kësaj ephazie në parimin e dhënë përparësi punës publike. Të paktën disa nga kolosët e lartë që shohim në rrënojat dhe rrëshqitjen e botës antike nuk janë pallate të vjetra tregtare, por tempuj dhe struktura shtetërore; në të tjera fjalë, vepra të cilat i përkisnin komunitetit. Në kulmin e Romës së vonë, jo vilat dhe pallatet e qytetarëve individualë, por tempujt dhe banjat, stadiat, cirkët, aqueducts, bazilikat, etj., të shtetit, kështu që të gjithë popullit. Edhe Gjermania e Mesme mbajti të njëjtin parim udhëzues, megjithëse në koncepte të ndryshme të artit. Në antikitet ajo gjeti shprehjen e saj në Akropoli ose në Panteon, tani është mbuluar në format e Katedrales Gotik. Si gjigantë këto struktura të mëdha u ngritën mbi xhamat e mbushura me dru dhe ndërtesat e bërthamës së qytetit mesjetar, dhe kështu u bënë simbole që edhe sot, me shtyllat që ngrihen më lart e më lart pranë tyre, përcaktojnë karakterin dhe pamjen e këtyre shtyllave. Cathedrals, town halls, grain markets, and battlements are the visible signs of a Inception which in the last analysis was the same as that of antiquity. Por sa e shëmtuar është sot marrëdhënia midis ndërtesave shtetërore dhe ndërtesave private! Nëse fati i Romës do të godiste Berlinin, gjeneratat e ardhshme do të kujtoheshin një ditë dyqanet e disa hebrenjve si veprat më të mëdha të shekullit tonë dhe hotelet e disa korporatave si shprehje karakteristike e kulturës së kohës sonë. Vetëm krahasoni ndarjen e tmerrshme që ekziston në një qytet si edhe Berlini midis strukturave të Reichit dhe atyre të financave dhe tregtisë. Edhe shuma e parave që shpenzohen për ndërtesat shtetërore është shpesh qesharake dhe e pamjaftueshme. Punimet nuk ndërtohen për ecje nëpër kohë, por më shumë për nevojat e momentit. Dhe në to nuk ka asnjë ide më të lartë dominuese. Në kohën e saj, ajo ishte një grua ndërtimi, Berlin Schloss ishte një vepër e një lloji të ndryshëm se biblioteka e

re, për shembull, në kontekstin e kohës aktuale. Ndërsa një anije luftarake e vetme përfaqësonte vlerën e afërsisht gjashtëdhjetë milionë, hardhi gjysma e kësaj shume u miratua për ndërtimin e parë të madhështisë së Reichut, i cili ishte i destinuar të qëndrojë për gjithë jetën, ndërtesa Reichstag. Në të vërtetë, kur u vendos për zgjedhjen e arredimeve të brendshme, dhoma e zgjedhur votoi kundër përdorimit të gurit dhe urdhëroi që muret të ishin të mbuluara me pllaka; këtë herë, duhet të pranoj, parlamentarët e kishin të drejtë për ndryshimin: muret e gurta nuk janë vend për pllaka. Thus, qytetet tona aktuale mungojnë simbolin e lartë të komunitetit kombëtar i cili, kështu që nuk duhet të jemi të befasuar të gjejmë se nuk sheh asnjë simbol të vetin në qytete. Në fund të fundit, rezultati i pashmangshëm është një zbrazëti e cila ka një efekt praktik që është indiferenca totale e qytetarit të qytetit të madh ndaj fatit të qytetit të tij. Kjo është gjithashtu një shenjë e kulturës sonë që po degradon dhe e shkatërrimit tonë të përgjithshëm. Epoka është e shtypur në utilitarizmin më të ulët ose më mirë në shërbim të parave. Dhe nuk kemi nevojë për surprizë nëse nën një të tillë perëndi, pak ndjenjë heroike mbetet. Koha aktuale po mbledh vetëm atë që ka mbjellë e kaluara e afërt. Të gjitha këto simptoma të degradimit janë në fund të fundit vetëm pasojat e mungesës së një filozofie të qartë, të njohur uniformisht dhe e rrjedhshme e pasigurisë së përgjithshme në gjykimin dhe qëndrimin ndaj problemeve të shumta të kohës. Kjo është arsyeja pse, duke filluar në arsim, të gjithë janë gjysmë të dëgjueshëm dhe të paqartë, duke shmangur përgjegjësinë dhe kështu përfundojnë në tolerancën e shëmtuar të abuzimeve të njohura. Është e bukur të jesh i bukur dhe, duke u dorëzuar lehtësisht ndaj atyre që i urrejnë dhe që i

urrejn individët, t'i sakrifikoj. Sa i gjerë ishte rritja e mosmarrëveshjes së përgjithshme që u shfaq para luftës, kjo shihet nga një analizë e kushteve fetare para luftës. Këtu, gjithashtu, një bindje filozofike e bashkuar dhe efektive ishte humbur për shumë kohë në pjesë të mëdha të vendit. Në këtë, anëtarët që zyrtarisht shkëputen nga kishat luajnë një rol më të vogël se ata që janë plotësisht indiferentë. Ndërsa të dy denominacionet mbajnë misione në Azi dhe Afrikë për të fituar ndjekës të rinj për doktrinën e tyre - një aktivitet që mund të mburret me sukses të vogël krahasuar me përparimin e fesë së Muhamedit në veçanti këtu në Evropë ata humbasin miliona dhe miliona ndjekës të brendshëm që ose janë të huaj për çdo jetë fetare ose thjesht shkojnë në rrugën e tyre. Të dhënat, veçanërisht nga pikëpamja morale, nuk janë të favorshme. Në këtë botë njerëzore nuk mund të imagjinohet ekzistenca praktike e një besimi fetar pa u bazuar në dogmën e çdo kishe. Masat e mëdha të njerëzve nuk përbëhen nga filozofë; pikërisht për masat, besimi shpesh është baza e vetme e një qëndrimi moral. Të ndryshmet e alternativave nuk kanë rezultuar aq të suksesshme nga pikëpamja e rezultateve sa ato mund të konsiderohen si një zëvendësim i dobishëm për besimin fetar të mëparshëm. Por nëse doktrina fetare dhe besimi janë të vërtetë për të mbuluar masat e gjera, autoriteti i pa kushtueshëm i përmbajtjes së këtij besimi është baza e të gjitha efektivitetit. Çfarë janë zakonet aktuale, pa të cilat sigurisht që qindra mijëra njerëz të shëndetshëm do të jetonin me sens dhe me arsye por miliona të tjerë nuk do të jetonin, janë për jetën e përgjithshme, parimet e shtetit janë për shtetin, dhe dogmat janë për fenë aktuale. Vetëm përmes tyre është e kufizuar dhe e kufizuar ideja e çuditshme dhe e pafundësisht interpretueshme, e cila është e mbushur me mendje të pastër, e cila nuk mund të bëhet kurrë besimi. Ndryshe, ideja kurrë nuk do të kalonte mbi një konceptim metafizik; më saktë, një mendim filozofik. Të dyja këto sulme kundër themeleve të përgjithshme të shtetit, dhe, ndërsa e fundit do të përfundonte në një anarki

të plotë të shtetit, e para do të përfundonte në një nihilizëm fetar pa vlerë. Për njeriun politik, vlerën e një feje duhet ta vlerësojë më pak për shkak të mangësive të saj sesa për shkak të virtyteve të një zëvendësuesi më të mirë. Sa kohë që kjo duket e munguar, ajo që është në dispozicion mund të shkatërrohet vetëm nga gënjeshtarët ose kriminelët. Nuk ka asnjë faj për rrethanat fetare jo aq të këndshme që duhet të mbajnë ata që e rrethojnë idenë fetare me shumë gjëra të një natyre të shëmtuar tokësore dhe kështu shpesh e sjellin atë në një konflikt të pa nevojshëm me të ashtuquajturën shkencë të saktë. Në këtë fitore do të jetë e fundit, edhe pse mund të jetë pas një beteje të vështirë, dhe feja do të pësojë dëm të rëndë në sytë e të gjithëve që nuk janë në gjendje të ngrihen mbi një njohuri të thjeshtë. Por më e keqja është shkatërrimi i shkaktuar nga mospërdorimi i bindjeve fetare për qëllime politike. Në të vërtetë, ne nuk mund të sulmojmë mjaftueshëm ata të këqij të shëmtuar që do të donin të bënë fe një mjet për të kryer shërbime politike ose më mirë biznese për ta. Këta mashtrues të papërmbytur, është e vërtetë, e shpallin besimin e tyre me një zhurmë të rëndë në të gjithë botën për të dëgjuar të tjerët që janë të ligë; por qëllimi i tyre nuk është, nëse është e nevojshme, të vdesin për të, por të jetojnë më mirë. Për një rrotull politik, nëse i sjell mjaftueshëm, ata janë të gatshëm të shesin zemrën e një feje të tërë; për dhjetë mandata parlamentare ata do të bashkoheshin me armiq të përjetshëm të të gjitha feve, marksistët, dhe për një karrige ministërore ata do të martoheshin me djallin, nëse djallin do ta frikësonte një copë e mirësjelljes. Nëse në Gjermani para Luftës jeta fetare për shumë kishte një shije të keqe, kjo mund të atribuohet përdorimit të krishterimit nga një parti e quajtur 'kristiane' dhe mënyrës së papërmbytur me të cilën ata përpiqen të identifikojnë fenë katolike me një parti

politike. Kjo marrëveshje e rëndë ishte një fatkeqësi që mund të kishte ndodhur. Në të vërtetë, rrjedhojë e kësaj duhej të barte e gjithë natyra, pasi rezultati i uljes së jetës fetare rezultuese ndodhi në një kohë kur të gjithë po fillonin të dyshonin dhe të bënin shaka, dhe themelet tradicionale të moralit dhe etikës po kërcënoheshin të rrëzoheshin. Kjo gjithashtu krijoi vrimat dhe vrimat në vendin tonë që mund të mos paraqesin rrezik sa kohë që nuk ka tension të veçantë, por që pashmangshmërisht u bënë katastrofale kur nga forca e ngjarjeve të mëdha u bë e rëndësishme pyetja e forcës së brendshme të vendit. Në të njëjtën mënyrë në fushën politike sytë e vëzhguesve mund të dallojnë gjëra që, nëse nuk i korrigjohen ose ndryshohen brenda një kohe të arsyeshme, mund të konsiderohen dhe duhet të konsiderohen si shenja të shkatërrimit të ardhshëm të Perandorisë. Të gjithë ata që nuk ishin të sprovuar të ishin të verbër, e dinin se paqëllimi i politikës gjermane ishte i dukshëm. Regjimi i kompromisit dukej se ishte më i përshtatshëm me konceptin e Bismarkut se “politika është një art i mundshëm.” Por midis Bismarkut dhe kancelarëve gjermanë të mëvonshëm kishte një ndryshim të vogël që e lejoi të parën të lëshojë një koment të tillë për natyrën e politikës ndërsa e njëjta gjë mund të merrte një kuptim të plotë të ndryshëm nga goja e pasardhësve të tij. Për Bismarkun kjo frazë vetëm donte të thoshte se për arritjen e një qëllimi politik të caktuar të gjitha mundësitë duhet të shfrytëzohen, ose, në fjalë të tjera, të gjitha mundësitë duhet të merren parasysh; në sytë e pasardhësve të tij, megjithatë, kjo tolerancë i liroi ata nga nevoja për të pasur ide politike ose qëllime të çfarëdo lloji. Dhe udhëheqja e Reich në atë kohë nuk kishte më objektiva politike; sepse baza e nevojshme e një filozofie të qartë ishte e munguar, dhe

udhëheqja e Reich ishte e ndarë në dy pjesë. Nuk ishin pak ata që panë gjërat në këtë aspekt dhe e njollosën paplanifikimin dhe papërshtatshmërinë e politikave të Rajhut, dhe e kuptuan mirë dobësinë dhe boshllëkun e tyre të brendshëm, por këto ishin vetëm ujqër në jetën politike; autoritetet qeveritare zyrtare i kaluan vërejtjet e një Houston Stewart Chamberlain me të njëjtën indiferencë që ende ndodh sot. Këta njerëz janë shumë të çmendur për të menduar ndonjë gjë për vete dhe shumë të arrogantë për të mësuar atë që është e nevojshme nga të tjerët-një e vërtetë e lashtë që e bëri Oxenstierna të bërtiste: "Bota qeveriset nga një fraksion i vogël i mençurisë"; dhe në të vërtetë, pothuajse çdo ministër i qeverisë përmban vetëm një atom të kësaj fraksioni. Vetëm që nga koha kur Gjermania u bë republikë, kjo nuk vlen më. Kjo është arsyeja pse është ndaluar nga Ligji për Mbrojtjen e Republikës 2 të besosh, e jo më të diskutosh, ndonjë gjë të tillë. Oxenstierna ishte i nderuar të jetonte kur e bëri, dhe jo në këtë republikë të mençur të jona. Edhe në periudhën para luftës, institucioni që supozohej të përfaqësonte forcën e Reichit u njoh nga shumë si dobësia më e madhe e tij: parlamenti ose Reichstag. Kovardia dhe mospërgjigja ishin këtu të gjithë të bashkuar. Një nga deklaratat e çuditshme që sot nuk i dëgjojmë shpesh është se parlamentarizmi në Gjermani ka 'gjunjësuar që nga revolucioni.' Kjo i jep përshtypjen e gabuar se ishte ndryshe para revolucionit. Në realitet efekti i kësaj institucioni nuk mund të jetë asgjë tjetër veçse shkatërrues-dhe kjo ishte e vërtetë madje edhe në ato ditë kur shumica e njerëzve ishin të veshur me syze dhe nuk shihnin asgjë dhe nuk donin të shihnin asgjë. Përse nëse Gjermania u shkatërrua, kjo ishte jo më pak falë kësaj institucioni; nuk është falje e Reichstag që katastrofa nuk ndodhi më parë; kjo duhet të atribuohet rezistencës ndaj këtij grabitqari të kombit gjerman dhe Gjermanisë, i cili vazhdoi gjatë viteve të paqes. Nga numri i madh i uraganeve shkatërruese

për të cilat është e njohur kjo institucione, edhe pse kjo institucione ishte drejtpërdrejt ose indirekt përgjegjëse, unë do të zgjedh vetëm një që është më e përshtatshme me natyrën e brendshme të kësaj institucione më të përgjegjshme të të gjitha kohërave: e keqja e gjysmë zemrës dhe dobësia e udhëheqësve politikë të Reich-ut në shtëpi dhe jashtë vendit, e cila, kryesisht atribuohet aktiviteteve të Reichstag-ut, u bë një nga arsyet kryesore të kolapsit politik. Në gjysmë të dëgjuara ishin të gjitha ato që ishin nën ndikimin e këtij parlamenti, pavarësisht nga këndvështrimi. Një politikë aleancë e gjysmë-dëgjuar dhe e dobët ishte politika e aleancë e Reich në marrëdhëniet e saj të Për të ruajtur paqe ajo pashmangshmërisht u drejtua drejt luftës. Një politikë e gjysmë-dëgjuar Ajo konsistonte në irritim pa ndonjëherë të bëhej serioze. Rezultati nuk ishte as fitore për gjermanët as pajtim me polakët, por mosmarrëveshje me Rusinë. Një zgjidhje e gjysmë-dëgjuar ishte zgjidhja e problemit Në vend që të thyejë kokën e Hydra franceze një herë e përgjithmonë me një grushte të ashpër, dhe pastaj të japë Alsatianëve të drejta të barabarta, asnjëri nga të dyja nuk u bë. As nuk mund të ishte, sepse në radhët e partive më të mëdha ishin të ulur më të mëdhenjtë tradhëtorë-p.sh. në Qendrën, z. Wetterle. Kjo, megjithatë, do të kishte qenë e pranueshme nëse nuk do të kishte marrë pushtetin e përgjithshëm të çdo fuqie që ishte e varur në fund të fundit nga mbijetesa e Perandorisë: ushtria. Sinqerisht, krimet e ashtuquajtur "Reichstag" gjerman do të mjaftonin për ta mbuluar atë për të gjitha kohërat me urrejtje të kombit gjerman. Për shkaqet më të shëmtuara, këta rropulli parlamentarë morën dhe rrëzuan nga duart e kombit armën e vetëmbrojtjes, mbrojtjen e vetme të lirisë dhe pavarësisë së popullit tonë. Nëse sot gropënzat e fushës së Flamandës do të

hapen, nga ato do të dalin akuzuesit e gjakut, dhjetra mijëra të rinj gjermanë të cilët, për shkak të papërgjegjshmërisë së këtyre parlamentarëve, do të bëhen viktima. Ndërsa hebrenjtë në median e tyre marksiste dhe demokratike i shpallën botës të gjithë gënjeshtër për "militarizmin gjerman" dhe u përpoqën të inkriminonin Gjermaninë me çdo mjet, partitë marksiste dhe demokratike ishin duke penguar çdo trajnim të plotë të forcës kombëtare gjermane. The enormous crime that was thus committed could not help but be clear to everyone who just considered that, in case of a coming war, the whole nation would have to take up arms, and that, therefore, through the rascality of these savory representatives of their own so-called 'popular representation,' millions of Germans were driven to face the enemy half-trained and badly trained. Por edhe nëse pasojat që rezultojnë nga brutaliteti dhe barbaria e këtyre banditëve parlamentarë ishin lënë plotësisht pa u konsideruar: kjo mungesë e ushtarëve të trajnuar në fillim të luftës mund të çojë lehtë në humbjen e saj, dhe kjo u confirmua më së keqi në Luftën e Madhe Botërore. Humbja e betejës për lirinë dhe pavarësinë e kombit gjerman është rezultat i gjysmë zemrës dhe dobësisë që u shfaqën madje edhe në periudhën e paqes kur regjimi i thirrte të gjithë forcat kombëtare për mbrojtjen e atdheut. Nëse shumë rekrutë ishin trajnuar në tokë, e njëjta gjysmë-përqendrim ishte në punë në det, duke e bërë armën e vetëmbrojtjes kombëtare më shumë ose më pak të pavlerë. Për fat të keq, udhëheqja e marinës ishte e infektuar nga shpirti i gjysmë-përkushtimit. Tendencën për të ndërtuar të gjitha anijet pak më të vogla se anijet angleze që ishin duke u lëshuar në atë kohë. the same time

ishte shumë largpamës, shumë më pak brilant. Kështu, një flotë që nga fillimi nuk mund të arrijë në nivelin e njëjtë të numrit të saj të supozuar kundërshtar duhet të përpiket të kompensojë mungesën e numrit me forcën e lartë të luftimit të anijeve individuale. Në fakt, është forca e lartë e luftimit që vlen dhe jo ndonjë superioritet legjendar në 'cilësi.' Aktualisht teknologjia moderne është aq e avancuar dhe ka arritur aq shumë uniformitet në vendet e ndryshme të civilizuar sa duhet të konsiderohet e pamundur që të japë anijet e një fuqie një vlerë të konsiderueshme më të madhe luftarake se anijet e një tonë të një shteti tjetër. Dhe është edhe më pak e mundur të arrihet një superioritet me një zhvendosje më të vogël krahasuar me më të madhe. Në fakt, tonazhi i vogël i anijeve gjermane ishte i mundur vetëm nën koston e shpejtësisë dhe armatimit. Frasa me të cilën njerëzit përpiqen të justifikojnë këtë fakt tregon një mungesë të rëndë të logjikës në departamentin përgjegjës për këtë në paqen e kohës. Ata deklaruan, për shembull, se materiali i armëve gjermane ishte aq dukshëm superior ndaj atyre britanike sa që arma gjermane 28 cm nuk ishte prapa armës britanike 30.5 cm në performancë!! Por për këtë arsye do të ishte detyra jonë të bënim ndryshimin në armën 30.5 cm, sepse qëllimi duhet të ishte arritja jo e një force luftarake të barabartë por e një force luftarake superiore. Ndryshe do të ishte e tepërt për ushtrinë të porosiste një mortarë 42.5 cm, pasi mortaja gjermane 21 cm ishte në vetvete superiore ndaj çdo kanoni francez me trajektore të lartë që ekzistonte atëherë, dhe forcat do të kishin rënë edhe në mortarën 30.5 cm. Sidoqoftë, udhëheqja e ushtrisë tokësore mendonte shëmtuar, ndërsa ajo e marinës fatkeqësisht nuk e kishte. The negligence of superior artillery power and superior speed lays entirely in. the absolutely erroneous so-called 'idea of risk.' Në formën e vet të shpalljes së flotës, udhëheqja e marinës e tërhoqi sulmin dhe kështu nga e para e mori mbrojtjen. Por ata gjithashtu ishin të njohur.

Një anije me shpejtësi më të vogël dhe armatim më të dobët zakonisht do të fundoset nga një anije me shpejtësi më të madhe dhe armatim më të rëndë në distancën e lundrimit të favorshme për të fundit. Disa nga udhëtarët tanë do të gjejnë këtë për të qeshur të hidhur. Në luftë u shfaq e gabuar e mendimit të personelit të marinës gjatë paqes, e cila detyroi futjen, kur ishte e mundur, të armëve të modifikuara në anijet e vjetra dhe armëve më të mira në anijet më të vogla. Nëse në betejën e Skagerrak anijet gjermane kishin pasur tonazh, armatim, shpejtësi të njëjtë me anijet angleze, flota britanike do të kishte gjetur një varr nën uraganin e anijeve gjermane me 38 cm më të sakta dhe më efektive. Japonia ndjek një politikë detare të ndryshme në ato ditë. Në përgjithësi, e gjithë vëmendja u vendos për t'i dhënë çdo anije të re një forcë luftarake të lartë mbi armikun e mundshëm. Rezultati ishte një mundësi më e madhe e përdorimit ofenziv të flotës. Ndërsa personeli i ushtrisë tokësore ende ishte i lirë nga këto rrugë të gabuara të mendimit, marina, e cila fatkeqësisht kishte një përfaqësim më të mirë "parlamentar", u nënshtrua shpirtit të parlamentit. Ajo u organizua në bazë të ideve të gjysmë të pjekura dhe më vonë u përdor në një mënyrë të ngjashme. Çfarë famë e pavdekshme e ushtrisë, megjithatë, mund të ishte e mundur vetëm për shkak të aftësive të punëtorëve gjermanë të armëve dhe aftësive dhe heroizmit të papërsëritshëm të oficerëve dhe ushtrisë. Nëse komandën e mëparshme të lartë të anijeve kishte treguar inteligjencën e duhur, këto sakrifica nuk do të kishin qenë të panevojshme. Thus ndoshta ishte pikërisht superioriteti parlamentar i udhëheqësit të flotës gjatë periudhës së paqes që rezultoi në fatkeqësitë e saj, pasi, madje edhe në ndërtimin e saj, çështjet parlamentare në vend të çështjeve të thjeshta ushtarake filluan të luajnë një rol të rëndësishëm. Në vitin e parë të qeverisjes së tij, ai u bë i njohur për arrogancën dhe dobësinë e tij, si dhe për logjikën e kufizuar të mendimit, karakteristike për institucionin parlamentar.

Ushtria tokësore, si është theksuar më parë, ende u distancua nga këto rrugë të gabuara të mendimit. Kështu, veçanërisht koloneli në shtabin e madh të asaj kohe, Ludendorff, bëri një luftë të tmerrshme kundër gjysmë-sjelljes dhe dobësisë me të cilën Reichstagi i trajtoi problemet themelore të vendit, dhe për shumicën e tyre i injoroi ato. Nëse lufta që ky oficer më pas bëri ishte e padobishme, faji ishte i ndarë në gjysmë nga parlamenti dhe gjysmë nga qëndrimi dhe dobësia edhe më e tmerrshme, nëse është e mundur- e Kancelarit të Reichit Bethmann Hollweg. Por sot kjo nuk i pengon aspak ata që ishin përgjegjës për rrëzimin gjerman të hedhin fajin pikërisht tek ai që vetëm e bëri këtë neglizhencë të interesave kombëtare-një rrotullim më shumë ose më pak nuk i bën këtyre të lindurve të ligë asgjë. Ado që e konsideron të gjitha sakrificat që u shtuan mbi vendin nga e qeshura kriminale e këtyre më të papërshtatshëmve, që i kalon nëpër mend të gjithë të vdekurit dhe të vdekurit që u sakrifikuan pa qëllim, si dhe turpin dhe turpin pa fund, të papërshtatshëm të gjithë këtë që na ka prekur, dhe që e di se kjo ndodhi vetëm për të hapur rrugën për në karrige të ministrave për një bandë të papërshtatshme të atyre që kërkojnë punë-a do të kuptojë se këto krijesa mund të përshkruhen vetëm me fjalë të tilla si 'scoundrel,' 'villain,' 'scum,' dhe 'criminal,' në të kundërt kuptimi dhe qëllimi i përdorimit të këtyre shprehjeve në gjuhën tonë do të ishte i pakuptimtë. Përpara këtyre tradhëtorëve të kombit, çdo i shëmtuar është një njeri nderi. Në mënyrë të çuditshme, të gjitha anët e vërtetë të shëmtuara të Gjermanisë së vjetër tërhoqën vëmendjen vetëm kur solidariteti i brendshëm i kombit do të ishte i pashmangshëm. Po, në të vërtetë, në këto raste të këqijat e shëmtuara u bënë të

njohura pozitivisht për masat e gjera, ndërsa në të tjera raste të njëjtat njerëz preferonin të fshinin me modesti shumë gjëra dhe në pjesë të tjera të mohonin ato. Ky ishte rasti kur diskutimi i hapur i një pyetjeje mund të kishte çuar në një përmirësim. Në të njëjtën kohë, zyrtarët qeveritarë në detyrë nuk dinin asgjë për vlerën dhe natyrën e propagandës. Fakti se me përdorimin e zgjuar dhe të përsëritur të propagandës edhe qielli mund të paraqitet si xehnet për njerëzit, dhe anasjelltas jeta më e shëmtuar si parajsa, ishte i njohur vetëm për hebrenjtë, të cilët vepronin në përputhje; gjermanët, ose më saktë qeveria e tyre, nuk kishin asnjë ide të vogël për këtë. Në Luftë, ne u detyruam të vuanim shumë guximshëm për të gjitha këto. Me të gjitha gjërat e jetës gjermane para luftës, dhe shumë më shumë, kishte edhe shumë përfitime. Në një gjykim të drejtë, ne duhet të pranojmë se shumica e dobësive tona ishin të ndarë gjerësisht nga vende të tjera dhe popuj, dhe në disa raste, ne u vendosëm plotësisht në hije, ndërsa ata nuk posedonin shumë nga avantazhet tona të vërteta. Në krye të këtyre avantazheve ne mund të vendosim, ndër të tjera, faktin se, nga të gjitha popujt evropianë, gjermanët ende bënë përpjekjet më të mëdha për të ruajtur karakterin kombëtar të ekonomisë së tyre dhe, pavarësisht disa fatkeqësive, ishin më pak të nënshtruar kontrollit financiar ndërkombëtar. Një avantazh i rregjistrimit, me siguri, i cili më vonë u bë shkaktari më i madh i Luftës Botërore. Por përveç kësaj dhe shumë gjërave të tjera, ne duhet të zgjedhim tre institucione që në llojin e tyre ishin shembullore dhe në pjesë të papërsëritshme. Në radhë të parë, forma shtetërore si e tillë dhe stampë e veçantë që e karakterizon. it had received in modern Germany. Këtu ne

mund të injorojmë mbretërinë individuale që si njerëz janë të nënshtruar të gjitha dobësitë që zakonisht vizitohen në këtë tokë dhe në fëmijët e saj; nëse nuk do të ishim të butë në këtë, ne do të duhej të bënim të pamundurën për të mos e marrë atë që kemi sot; sepse nuk janë ata që përfaqësojnë sistemin aktual, të konsideruar si personalitete, intelektualisht dhe moralisht të mëdha sa mund të mendojmë të rrahim edhe dhëmbët për një kohë të gjatë? Kushdo që mat vlerën e revolucionit gjerman me vlerën dhe madhësinë e personaliteteve që i ka dhënë popullit gjerman që nga nëntor 1919, do të duhet të fshijë kokën për t'u ndjerë i turpshëm para gjykimit të gjeneratave të ardhshme, të cilave nuk do t'u jetë më e lehtë të ndalojnë gjuhën e tyre me ligje të mbrojtjes, etj., dhe që do të thonë atë që sot të gjithë e dimë të vërtetë, që dhëmbët dhe virtytet e udhëheqësve tanë gjermanë moderne janë në kundërshtim me shëmtinë dhe madhësinë e gojës së tyre. Sigurisht, monarkia kishte rritur e huaj për shumë, veçanërisht për masat e gjera. Kjo ishte pasojë e faktit se monarkët nuk ishin gjithmonë të rrethuar nga më të mirët - për të thënë me butësi - dhe mbi të gjitha jo nga mendjet më të singërta. Fatkeqësisht, një numër prej tyre i imituan më mirë banditët sesa natorët e zakonshëm, dhe kështu banditët i 'instrukuan' ata. Një sëmundje shumë e rëndë në një kohë kur shumë nga mendimet e vjetra të botës kishin pësuar një ndryshim të madh, duke u përhapur natyrshëm në vlerësimet në të cilat shumë tradita të vjetra të gjykatave ishin mbajtur. Thus, në vitin e fundit të shekullit të kaluar, njeriu i zakonshëm në rrugë nuk mund të gjente më asnjë admirim të veçantë për princeshën që kalonte në pararojë me uniformë. Të gjithë ata që ishin në pushtet ishin të paaftë të gjykonin drejt efektin e një parade të tillë në sytë e popullit, sepse nëse do të kishin bërë, këto performanca të pakëndshme nuk do të kishin ndodhur. Për më tepër, vullneti humanitar-jo gjithmonë i singhtë-që këto rryma u përpoqën të arrinin u rrëzua më shumë se sa ishte attracted.

Nëse, për shembull, Princesha X u ul të shiste një copë ushqim në kuzhinën e dikujt, në kohët e vjetra mund të kishte lënë një shije të mirë, por tani rezultati ishte i kundërt. Mund të jemi të justifikuar të supozojmë se mbretëresha e saj nuk kishte asnjë ide se ushqimi që ajo e shërbeu ditën që ajo e shërbeu ishte pak më ndryshe nga ajo që ishte zakonisht; por ishte mjaftueshëm që njerëzit e dinin. Të gjitha ato që mund të kenë qenë qëllimi më i mirë u bënë të shëmtuara, nëse jo të irritueshme. Historia për mbretin e famshëm të gërryer, i cili zgjohej shumë herët dhe qëndronte deri vonë në natë, ndërsa rrezikonte të mos ushqehet mjaftueshëm, nxiti shumë komente të dyshimta. Njerëzit nuk kërkonin të dinin se çfarë ushqimi dhe sa e kishte marrë monarku; nuk e urrenin një vakt të 'rrumbullakët'; nuk ishin të gatshëm t'i privonin nga gjumi që i duhej; ishin të kënaqur nëse në gjërat e tjera, si njeri dhe karakter, ai ishte një nder për emrin e shtëpisë dhe të kombit, dhe nëse ai plotësonte detyrat e tij si sundimtar. Të rrëfejsh tregime të çuditshme nuk ndihmoi shumë, por bëri më shumë dëm. Kjo dhe shumë gjëra të ngjashme ishin thjesht trillime. Çfarë kishte një efekt të keq në pjesë të mëdha të kombit, të cilat ishin fatkeqësisht shumë të mëdha, ishte bindja e shtyrë se njerëzit u qeverisën nga maja pa marrë parasysh se çfarë ndodhi, dhe se kështu individit nuk kishte nevojë të shqetësohej për asgjë. Deri sa qeveria ishte e mirë, ose të paktën kishte qëllimet më të mira, kjo ishte e pranueshme. Por ç'të ndodhë nëse qeveria e vjetër e cila kishte qëllime të mira ishte zëvendësuar me një të re që nuk ishte aq e mirë; atëherë konformizmi pa shpinë dhe besimi i vogël ishin fatkeqësia më e madhe që mund të mendohej. Por së bashku me këto dhe shumë të tjera dobësi, kishte pasuri të padiskutueshme. Për një gjë, stabiliteti i të gjithë udhëheqjes shtetërore, i ardhur nga forma monarkike

e shtetit dhe heqja e posteve më të larta shtetërore nga shtiza e spekulimit nga ana e monarkisë. ambitious politicians. Në veçanti, dinjiteti i institucionit si i tillë dhe autoriteti që ky i vetëm krijoi: ashtu edhe ngritja e shërbimit civil dhe veçanërisht e ushtrisë mbi nivelin e obligimeve partiake. Një tjetër avantazh ishte qëllimi personal i lartësisë së shtetit në monarkun si person, dhe shembulli i përgjegjësisë që është e domosdoshme të jetë më i madh në një monark se sa në një rrahje të rastësishme të shumicën parlamentare-të cilën mund të atribuohet kryesisht e paprekshmëria e qeverisjes gjermane. Në fund, vlerat kulturore të monarkisë për popullin gjerman ishin të larta dhe mund të kompensojnë shumë mirë për mangësitë e tjera. Qytetet gjermane të oborrit ishin ende streha e një gjendjeje artistike të mendjes, e cila rrezikon të shuhet në kohët tona materiale. Çfarë princat gjermanë bënë për art dhe shkencë, veçanërisht në shekullin e nëntëmbëdhjetë, ishte shembullore. Në çdo rast, periudha aktuale nuk mund të krahasohet me të. Si faktori më i madh i kredisë, megjithatë, në këtë periudhë të hershme dhe të ngadaltë të shpërbërjes së kombit tonë, duhet të theksojmë ushtrinë. Ajo ishte shkolla më e madhe e kombit gjerman, dhe jo për asgjë urrejtje e të gjitha armiqve tanë ishte drejtuar kundër kësaj fortesë të lirisë dhe pavarësisë kombëtare. Nuk mund të dedikohet një monument më i madh për këtë institucion unik se sa një deklaratë e vërtetë se ajo u injorua, u urreu, u çmendet dhe u ushqy nga të gjitha njerëzit më të ulët. Fakti që zemërimi i shtypësve ndërkombëtarë të popullit tonë në Versajë ishte drejtuar kryesisht kundër ushtrisë së vjetër gjermane na lejon të njohim atë si bastionin e lirisë sonë kombëtare kundër forcës së tregtisë së aksioneve. Pa këtë fuqi paralajmëruese, qëllimet e Versajës do të kishin qenë bërë që në kohë të gjatë kundër popullit tonë. Çfarë i detyrohet populli gjerman ushtrisë mund të përmbledhet shkurt në këtë fjali. a single word, to wit: everything. Ushtria trajnoi njerëzit

për përgjegjësi të pakondicionuar në një kohë kur kjo cilësi ishte bërë e rrallë dhe shmangia e saj ishte bërë më e zakonshme, duke filluar me modelin e prototipit të të gjitha përgjegjësive, parlamentin; ajo trajnoi njerëzit në guxim personal në një kohë kur hipokrizia rrezikonte të bëhej një sëmundje e rëndë dhe shpirti i sakrificës, gatishmëria për t'u dhënë për mirëqenien e përgjithshme, ishte shikuar pothuajse si e papërshtatshme, dhe njeriu i vetëm i konsideruar si inteligjent ishte ai që më mirë dinte se si të gëzonte dhe të avanconte egoizmin e tij. ishte shkolla që ende mësoi gjermanin individual se nuk duhet të kërkojë shpëtimin e kombit në fraza të rreme për një vëllazëri ndërkombëtare midis afrikanëve, gjermanëve, kinezëve, francezëve etj., por në forcën dhe solidaritetin e kombit tonë. Ushtria trajnonte meshkujt në vendim ndërsa në jetën tjetër vendosmëria dhe dyshimi po fillonin të përcaktonin veprimet e meshkujve. Në një kohë kur të gjithë e dinin se çfarë ishte duke u bërë, kjo kishte një kuptim për të mbajtur në mendje parimin se një komandë është gjithmonë më mirë se asnjë. Në këtë parim të vetëm kishte ende një shëndet të fortë të paprekur që do të kishte zhdukur që nga pjesa tjetër e jetës sonë nëse ushtria dhe trajnimi i saj nuk kishte siguruar një rinovim të vazhdueshëm të kësaj force primare. Ne duhet vetëm të shohim mospërputhjen e tmerrshme të udhëheqësve aktualë të Reichut, të cilët mund të mbledhin energjinë për asnjë veprim përveçse nënshkrimi i detyruar i një dekreti të ri për grabitjen e popullit; në këtë rast, sigurisht, ata heqin dorë nga çdo përgjegjësi dhe nënshkruajnë me shpejtësinë e një stenografi gjykatë çdo gjë që ndokush mund të jetë i përshtatshëm t'u paraqesë atyre. Në këtë rast, vendimi është i lehtë për t'u marrë; sepse është i diktuar. Ushtria trajnonte njerëzit në idealizëm dhe devotshmëri për atdheun dhe madhështinë e tij ndërsa kudo tjetër gëzimi dhe materializmi ishin përhapur jashtë vendit. Ajo edukoi një popull në kontrast me ndarjen në klasa dhe në këtë ndoshta e vetmja e saj gabim ishte institucioni i regjistrimit të vullnetar një-vjeçar.

Një gabim, sepse përmes tij u shkel parimi i barazisë së pa kushte, dhe njeriu me arsim më të lartë u largua nga rrethanat e tij të përgjithshme, ndërsa pikërisht e kundërta do të kishte qenë e dobishme. Në kushtet e madhësisë së pabotësisë së klasave tona të larta dhe të mospërputhjes së tyre të vazhdueshme me popullin e tyre, ushtria mund të kishte ushtruar një efekt të veçantë të dobishëm nëse, të paktën, në radhët e saj, nuk kishte shmangur ndarjen e të ashtuquajturës inteligjencë. Kjo nuk u bë ishte gabim; por cila institucion në botë nuk bën gabime? Në këtë rast, megjithatë, mirësia ishte aq e përhapur sa që disa dobësi ishin shumë më poshtë shkallës mesatare të shëmtisë njerëzore. Kjo duhet të atribuohet ushtrisë së vjetër të Reichut si më e mira e saj se në një kohë kur kokëzat ishin zakonisht të mbuluara nga shumicë, ajo vendosi kokëzat mbi shumicën. Në përballje me idenë e një adhurimi të çmendur të numrave, ushtria mbajti besimin në personalitet. Dhe kështu ajo trajnoi atë që epoka e re më së shumti kërkonte: njerëz. Në mesin e një uljeje dhe e femëzimit të përgjithshëm, çdo vit treqind e pesëdhjetë mijë burra të guximshëm ngriheshin nga rrobat e ushtrisë, burra që në dy vjet stërvitje kishin humbur butësinë e rinisë dhe kishin arritur trupa të fortë si çeliku. Në këtë kohë, i riu që praktikoi urdhërimin mund të mësonte të komandonte. Nga hapat e tij mund të njohësh ushtarin që kishte kryer detyrën. Kjo ishte shkolla më e lartë e kombit gjerman, dhe nuk ishte për asgjë që urrejtjeja më e egër e atyre që nga zilia dhe gëzimi kërkonin dhe dëshironin fuqinë e Reich dhe pambrojtjen e qytetarëve të tij ishte e përqendruar në të. Çfarë shumë gjermanë në injorancë ose qëllim të keq nuk donin ta shikonin u njoh nga bota e huaj: Ushtria gjermane ishte arma më e madhe që shërbente lirinë e kombit gjerman dhe mbijetesën e fëmijëve të tij.

Tregu i tretë në ligë, së bashku me formën shtetërore dhe ushtrinë, ishte shërbimi civil i papërsëritshëm i ish-Rejtit. Gjermania ishte vendi më i organizuar dhe më i mirë menaxhuar në botë. Një zyrtar i qeverisë gjermane mund të akuzohet për rraskapitje zyrtare, por në vendet e tjera nuk ishte më mirë në këtë aspekt; ishin të këqija. Por ajo që vendet e tjera nuk e kishin ishte e mrekullueshme qëndrueshmëria e këtij aparati dhe e sinqerta e pakorruptuar e anëtarëve të tij. Më mirë të jesh pak i vjetër, por i sinqertë dhe besnik, se sa të jesh i ndriçuar dhe modern, por i pa karakter dhe, si shpesh shihet sot, i paditur dhe i paditur. Përndryshe, nëse sot njerëzit pretendojnë se administrata gjermane e para Luftës, edhe pse e fuqishme administrative, ishte e keqe nga pikëpamja e biznesit, mund të jepet vetëm përgjigjja e mëposhtme: Cili vend në botë kishte një institucion më të drejtuar dhe më të organizuar në një kuptim biznesi se sa rrugët shtetërore gjermane? Kishte mbetur për revolucionin të vazhdonte të shkatërronte këtë aparat shembullor deri sa në fund të dukej i përshtatshëm për t'u marrë nga duart e kombit dhe për t'u shoqëruar sipas dritës së fondeve të kësaj republike; në të tjera fjalë, për të shërbyer kapitalit ndërkombëtar të tregtisë së aksioneve, fuqia pas revolucionit gjerman. Çfarë e dallonte veçanërisht shërbimin civil dhe aparatin administrativ gjerman ishte pavarësia e tyre nga qeveritë individuale të cilat mendimet politike të ndryshme nuk mund të kishin asnjë ndikim në punën e shërbimit civil gjerman. Nga revolucioni, duhet të pranohet, kjo ka ndryshuar plotësisht. Aftësia dhe kompetenca u zëvendësuan nga lidhjet partiake dhe një karakter i pavarur, i pavarur u bë më shumë një pengesë sesa një ndihmë. Forma e shtetit, ushtria dhe shërbimi civil formuan bazën e fuqisë dhe forcës së mrekullueshme të ish-Rejtit. Këto ishin arsytet e para dhe më të rëndësishme për një cilësi që

është plotësisht e munguar në shtetin aktual: autoriteti i shtetit! Kjo nuk bazohet në sesione të rrumbullakëta në parlamente ose në qeveritë e provincave, ose në ligje për mbrojtjen e saj, ose në vendime gjyqësore për të frikësuar ata që e refuzojnë atë, etj., por në besimin e përgjithshëm që mund dhe mund të vendoset në udhëheqjen dhe administrimin e një kombi. Kjo besim, nga ana tjetër, rezulton vetëm nga një besim i papërthyer në altruizmin dhe sinqeritetin e qeverisjes dhe administratës së një vendi dhe nga një pajtim midis frymës së ligjit dhe vizionit të përgjithshëm etik. Për në të gjatë, sistemet qeveritare nuk mbahen nga presioni i dhunës, por nga besimi në shëndetin e tyre dhe në sinqeritetin me të cilin ata përfaqësojnë dhe avancojnë interesat e një populli. Gravely si disa sëmundje të para luftës korruptuan dhe kërcënuan të dobësojnë forcën e brendshme të kombit, nuk duhet harruar se shtete të tjera u prekën edhe më shumë se Gjermania nga shumicën e këtyre sëmundjeve dhe megjithatë në orët kritike të rrezikut nuk u ngutën dhe u ngutën. Por nëse marrim parasysh se dobësitë gjermane para luftës ishin balancuar me forca të barabarta, shkaku i fundit i kolapsit mund dhe duhet të jetë në një fushë tjetër; dhe kjo është e vërtetë. The deepest and ultimate reason for the decline of the old Reich lies in its failure to recognise the racial problem and its importance for the historical development of peoples. Këto ngjarje në jetën e njerëzve nuk janë rezultat i rastësishëm, por procese të lidhura me mbijetesën dhe riprodhimin e specieve dhe racave dhe janë nën ligjin e natyrës, edhe nëse njerëzit nuk janë të vetëdijsishëm për arsyen e brendshme të veprave të tyre. Ndonjëherë ata kalojnë këto rrugë sikur janë të verbër dhe janë më të

befasuar kur dikush papritur zbulon atë që të gjithë duhet të dinë. Nëpër rreth janë të shtrirë mijëra vezë të Kolombit, por Kolombitë hasen më pak shpesh. Të gjithë njerëzit pa përjashtim ecin në kopshtin e natyrës; ata mendojnë se e dinë praktikisht gjithçka dhe me pak përjashtim e kalojnë me hesht një nga parimet më të patentuara të ligjeve të natyrës: ndarjen e brendshme të specieve të të gjitha krijesave të gjalla në këtë tokë. Edhe vëzhgimi më i ulët tregon se forma e kufizuar e përhapjes dhe rritjes së natyrës është një ligj bazë i rreptë i të gjitha formave të panumerta të shprehjes së urdhërit të saj vital. Çdo kafshë gjindet vetëm me një anëtar të specieve të saj. Një zog i vogël kërkon një zog të vogël, një zog i madh një zog të madh, një zog i vogël një zog të vogël, një zog i vogël një zog të vogël, një zog i madh një zog të madh, një zog i vogël një zog të vogël, një zog i madh një zog të vogël, një zog i vogël një zog të vogël, një zog i vogël një zog të vogël, një zog i vogël një zog të vogël, një zog i vogël një zog të vogël, një zog i vogël Por pastaj natyra fillon të kundërshtojë këtë me të gjitha mjetet e mundshme, dhe protesta më e dukshme e saj konsiston ose në refuzimin e kapacitetit të mëtejshëm për riprodhim në gjitarë ose në kufizimin e

fertilitetit të fëmijëve; në shumicën e rasteve, megjithatë, ajo merr forcën e rezistencës ndaj sëmundjes ose sulmeve hostile. Kjo është vetëm shumë natyrale. Çdo kryqëzim i dy krijesave që nuk janë në nivelin e njëjtë prodhon një të mesëm midis nivelit të dy prindërve. Kjo do të thotë: pasardhësit do të qëndrojnë më lart se prindërit e tyre më të ulët racore, por jo aq lart sa prindërit e tyre më të lartë. Kështu, më vonë do të dështoj në betejën kundër nivelit më të lartë. Kjo martesë është kundër dëshirës së natyrës për një shtim më të madh të të gjitha jetës. Kjo nuk është në lidhje me lidhjen e superior dhe inferior, por në fitoren e plotë të të parit. Një i shëmtuar duhet të dominojë dhe jo të përzihet me të dobëtin, kështu që të sakrifikoj madhështinë e tij. vetëm i dobëti i lindur mund ta shohë këtë si të shëmtuar, por ai është vetëm një njeri i dobët dhe i kufizuar; sepse nëse kjo ligj nuk do të ishte në fuqi, asnjë zhvillim më i lartë i jetës organike do të ishte e pamundur. Kjo pasojë e kësaj pure race, universale në natyrë, nuk është vetëm ndarja e hollë e jashtme e racave të ndryshme, por karakteri i tyre i njëjtë brenda tyre. Një zog është gjithmonë një zog, një derr një derr, një tigr i një tigr, etj., dhe ndryshimi mund të gjendet më së shumti në shkallën e ndryshme të forcës, forcës, inteligjencës, djathtësisë, durimësisë, etj., të specieve të veçanta. Por ju kurrë nuk do të gjeni një ujku që në sjelljen e tij të brendshme mund të tregojë, për shembull, tendenca humane ndaj derrave, ashtu si një mace nuk ka tendenca të ngrohta ndaj miut. Të gjitha këto, prandaj, edhe këtu, lufta midis tyre lind më pak nga mospërputhja e brendshme se sa nga uria dhe dashuria. Në të dy rastet, natyra shikon me qetësi, madje me kënaqësi. Në luftën për bukën e përditshme të gjithë ata që janë të dobët dhe të sëmurë ose më pak të detyruar do të humbasin, ndërsa lufta e meshkujve për femrën i jep të drejtën ose mundësinë për të riprodhuar vetëm të shëndetshmit. Dhe lufta është gjithmonë një mjet për të përmirësuar shëndetin dhe forcën e rezistencës së një specieje dhe, kështu, një shkak për zhvillimin e saj më të lartë.

Nëse procesi ishte ndryshe, të gjitha zhvillimet më të mëdha dhe më të larta do të ndalnin dhe e kundërta do të ndodhte. Për shkak se e ulëta gjithmonë e kapërcen numrin e mirë, nëse të dyja kishin të njëjtën mundësi për të ruajtur jetën dhe për t'u përhapur, e ulëta do të rritej aq shpejt sa në fund të fundit do të shtyhej në hije, nëse nuk do të ndërmerrej një korrigjim i kësaj situate. Në këtë mënyrë natyra e bën këtë duke e nënshtuar pjesën më të dobët të jetës në kushte aq të rënda sa që vetëm ato kufizojnë numrin, dhe duke mos e lejuar pjesën tjetër të rritet dhunshëm, por duke bërë një zgjedhje të re dhe të ashpër sipas forcës dhe shëndetit. As më pak natyra dëshiron të bëjë martesë me individë më të dobët, edhe më pak dëshiron të bëjë martesë me një race më të lartë, sepse, nëse ajo do të bënte këtë, e gjithë puna e saj e rritjes së lartë, për ndoshta mijëra vjet, do të shkatërrohej me një goditje. Historia e ka dhënë prova të pafundme për këtë. Ajo tregon me tmerr të qartë se në çdo përzierje të gjakut Aryan me atë të popujve të ulët rezultati ishte fundi i njerëzve të kultit. North America, e cila popullsia përbëhet nga shumicën e madhe nga elementët gjermanë që u përzier me pak me popullsinë e ulët të ngjyrave, tregon një humanizëm dhe kulturë të ndryshme nga Amerika Qendrore dhe Jugore, ku emigrantët kryesisht latinë shpesh u përzier me aborigjinët në një masë të madhe. Përmes këtij një shembulli, ne mund të dallojmë qartë dhe qartë efektin e përzierjes racore. The German inhabitant of the American continent, who has remained racially pure and unmixed, rose to be master of the continent; he will remain master as long as he does not fall a victim to defilement of the blood. Në përmbledhje, rezultati i të gjitha kryqëzimit racial është gjithmonë ky: ulja e nivelit të racës më të lartë; G regresi fizik dhe mendor dhe kështu G fillimi i një

sëmundjeje të ngadaltë por të tmerrshme. Për të arritur këtë zhvillim, atëherë, nuk ka asgjë tjetër veçse të bëhet mëkat kundër dëshirës së krijuesit të përjetshëm. Dhe si një mëkat kjo vepër shpërblehet. Kur njeriu përpiqet të rebelohet kundër logjikës së hekurt të natyrës, ai përballlet me parimet e të cilave ai i fal ekzistencën e tij si njeri. Dhe kjo sulm duhet të çojë në vetëvrasje. Këtu, natyrisht, takojmë shëmtinë e pacifistit modern, aq të vërtetë hebre në epsh sa është e shëmtuar! 'Roli i njeriut është të mposhtë natyrën!' Miliona njerëz pa menduar e përsëriten këtë gënjeshtër hebraike dhe përfundojnë duke imagjinuar se ata vetë janë një lloj i mbretit të natyrës; megjithëse në këtë ata nuk disponojnë asnjë armë tjetër përveç një ideje, dhe atëherë një ide aq e shëmtuar, që nëse kjo ishte e vërtetë, nuk do të ishte e mundur të mendohej asnjë botë. Por përveç faktit se njeriu kurrë nuk ka mbretëruar në asgjë, por në maksimum ka marrë dhe ka provuar të ngrijë një ose një kënd tjetër të rrobës së saj të madhe gjigante të mistereve dhe sekreteve të përjetshme, se në realitet ai nuk shpik asgjë por vetëm zbulon gjithçka, se ai nuk mbretëron natyrën, por ka ardhur vetëm në bazë të njohurive të tij të ndryshme të ligjit dhe sekreteve të natyrës për të qenë mbret mbi të tjera krijesa të gjalla që nuk kanë këtë njohuri-përveç të gjitha këtyre, një ide nuk mund të tejkalojë kushtet për zhvillimin dhe ekzistencën e njerëzimit, sepse ideja vetë varet vetëm nga njeriu. Pa qenje njerëzore nuk ka ide njerëzore në këtë botë, kështu që ideja si e tillë është gjithmonë e kufizuar nga prania e qenjeve njerëzore dhe kështu të të gjitha ligjeve që krijuan kushtet për ekzistencën e tyre. Dhe jo vetëm kaq! Disa ide janë madje të lidhura me disa njerëz. Kjo vlen më së shumti për ato ide të cilat përmbajtja e tyre nuk rrjedh nga një e vërtetë shkencore e saktë, por nga bota e ndjenjave, ose, siç është shprehur kaq bukur dhe

qartë sot, reflekton një 'përvojë të brendshme.' Idetë e tilla të çuditshme, që nuk kanë asgjë të bëjnë me logjikën e ftohtë si të tillë, por përfaqësojnë vetëm shprehje të pastër të ndjenjave, koncepteve etike, etj., janë të lidhura me ekzistencën e njerëzve, të cilëve u falen imagjinata intelektuale dhe fuqia krijuese. Kjo është pikërisht rasti kur ruajtja e këtyre racave dhe njerëzve të veçantë është kushti për ekzistencën e këtyre ideve. Për shembull, kushdo që me të vërtetë dëshironte fitoren e idesë së paqes në këtë botë me të gjitha forcat e tij do të duhej të luftonte me të gjitha mjetet e disponueshme për fitoren e botës nga gjermanët; sepse, nëse do të ndodhte e kundërta, i fundit paqebërës do të vdiste me të fundit gjerman, sepse pjesa tjetër e botës kurrë nuk ka rënë aq thellë sa populli ynë i vetëm, fatkeqësisht, për këtë gjë kaq kundër natyrës dhe arsyes. Të jesh serioze, edhe nëse nuk të pëlqen, do të duhet të luftosh për të arritur në paqe. Kjo dhe asgjë tjetër ishte ajo që Wilson, shpëtuesi amerikan i botës, kishte për qëllim, ose të paktën kështu besuan vizionarët tanë gjermanë-dhe kështu qëllimi i tij u arrit. Në fakt, ideja e paqes-njerëzore është e përsosur ndoshta kur lloji më i lartë i njeriut ka fituar dhe nënshtruar botën në një masë që e bën atë sundimtarin e vetëm të kësaj toke. Then kjo ide i mungon fuqia për të prodhuar efekte të këqija në përputhje të saktë pasi zbatimi praktik bëhet i rrallë dhe në fund i pamundur. Të gjithë e dinë se çfarë është e mundur të bëhet, por kjo është e mundur vetëm nëse njeriu kalon kulmin e zhvillimit të tij dhe fundi nuk është sundimi i asnjë ideje etike, por barbarizmi dhe rrjedhimisht kaosi. Në këtë pikë dikush mund të qeshë, por ky planet ka lëvizur nëpër ethe për miliona vjet pa jetë njerëzore dhe mund të bëjë këtë sërish një ditë nëse njerëzit harrojnë se e kanë borxh ekzistencën e tyre më të lartë, jo ideve të disa ideologëve të çmendur, por njohjes dhe zbatimit të padrejtësisë së ligjit të ashpër dhe të rreptë të natyrës. pak njerëz dhe ndoshta origjinalisht të një race. Ata janë ata

që e mbajnë gjallë këtë kulturë të tërë. Nëse ata ecin, bukuria e kësaj toke do të zhytet në varr me ta. Sa më shumë toka, për shembull, mund të ndikojë në njerëz, rezultati i ndikimit do të jetë gjithmonë i ndryshëm në varësi të racave në fjalë. Në disa raste, fertiliteti i ulët i një hapësire jetese mund të nxisë një race drejt arritjeve më të larta; në të tjera, do të jetë vetëm shkak i varfërisë më të thellë dhe i fundit i nën-ushqimit me të gjitha pasojat e tij. Natyra e brendshme e njerëzve është gjithmonë e përcaktuar për mënyrën se si ndikimet e jashtme do të jenë efektive. Çfarë çon njerin në uri, çon tjetrin në punë të vështirë. Të gjitha kulturat e mëdha të të kaluarës u shkatërruan vetëm sepse raca origjinalisht krijuese vdiq nga helmimi me gjak. Në fund të fundit, shkak i këtij rënies ishte se ata harruan se e gjithë kultura varet nga njerëzit dhe jo anasjelltas; kështu që për të ruajtur një kulturë të caktuar, duhet të ruhet njeriu që e krijon atë. Kjo ruajtje është e lidhur me ligjin e rreptë të nevojshëm dhe të drejtën për fitoren e më të mirëve dhe më të këqijve në këtë botë. Të gjithë ata që duan të jetojnë, le të luftojnë, dhe ata që nuk duan të luftojnë në këtë botë të përhershme të betejës nuk e meritojnë jetën. Edhe nëse kjo ishte e vështirë-kjo është mënyra! Sigurisht, megjithatë fatkeqësia më e madhe është ajo që i ndodh atij që mendon se mund ta mposhtë natyrën, por në fund të fundit e injoron atë. Dhimbje, fatkeqësi dhe sëmundje janë përgjigjja e saj. Ai që gjykon dhe injoron ligjet e racës në fakt injoron lumturinë që duket se është e destinuar për të. Ai pengon marshimin triumfues të racës më të mirë dhe kështu edhe kushtin e gjithë zhvillimit njerëzor, dhe mbetet, në këtë mënyrë i rënduar me të gjitha ndjenjat e njeriut, në botën e shtazëve të mjerimit të pafuqishëm.

Nuk ka kuptim të diskutohet se cila race ose racave ishin përfaqësuesit origjinalë të kulturës njerëzore dhe kështu të vërtetët krijues të gjithë asaj që ne e përmbledhim nën fjalën 'njerëzimi.' Është më e lehtë të ngrejmë këtë pyetje me rastin e sotëm, dhe këtu një përgjigje e thjeshtë, e qartë rezulton. Të gjitha kulturat njerëzore, të gjitha rezultatet e artit, shkencës dhe teknologjisë që shohim sot para nesh, janë gati ekskluzivisht produkti krijues i Aryanëve. Kjo e vetme fakte pranon se ai ishte themeluesi i të gjitha njerëzimit të lartë, kështu që ai përfaqësoi proto-tipin e të gjitha asaj që ne e kuptojmë me fjalën "njeri". Ai është Prometeu i njerëzimit nga i cili shkëlqimi i tij i ndritshëm i njohurive ka shpërthyer gjithmonë, duke ndezur gjithmonë sërish atë flakë të njohurive që ndriçoi natën e mistereve të heshtura dhe kështu bëri që njeriu të ngjitej në rrugën e sundimit mbi të tjerët e kësaj toke. Përrjashtojë atë-dhe ndoshta pas disa mijëra vjetësh errësira do të rrëzohet sërish në tokë, kultura njerëzore do të kalojë, dhe bota do të kthehet në një shkretëtirë. Nëse do të ndajmë njerëzimin në tre grupe, krijuesit e kulturës, mbajtësit e kulturës, shkatërruesit e kulturës, vetëm Arjani mund të konsiderohet si përfaqësuesi i parë i grupit. Nga ai origjina e të gjitha krijesave njerëzore, dhe vetëm forma e jashtme dhe ngjyra e tyre është e përcaktuar nga tiparet e ndryshme të karakterit të popujve të ndryshëm. Ai siguron gurët më të mëdhenj të ndërtimit dhe plane për të gjitha përparimet njerëzore dhe vetëm zbatimi i tyre përputhet me natyrën e njerëzve dhe racave të ndryshme. Në disa dekada, për shembull, e gjithë Azia Lindore do të ketë një kulturë të cilës baza e fundit do të jetë shpirti grek dhe teknologjia gjermane, ashtu si në Evropë. Vetëm forma e jashtme-të paktën pjesërisht-do të mbajë tiparet e karakterit aziatik. Nuk është e vërtetë, siç mendojnë disa njerëz, që Japonia shton teknologji evropiane në kulturën e saj; jo, shkenca dhe

teknologjia evropiane janë të shkurtuara me karakteristika japoneze. Fondacioni i jetës reale nuk është më kultura e veçantë japoneze, edhe pse ajo përcakton ngjyrën e jetës-sepse, në të vërtetë, si rezultat i ndryshimit të brendshëm, është më e dukshme për evropianët-por arritjet gjigante shkencore-teknike të Evropës dhe Amerikës; që do të thotë, të popujve arian. Vetëm në bazë të këtyre arritjeve, Orienti mund të ndjekë progresin e përgjithshëm njerëzor. Ata furnizojnë bazën e betejës për bukën e përditshme, krijojnë armë dhe implemente për të, dhe vetëm forma më e fortë gradualisht është e përshtatur me karakterin japonez. Nëse sot të gjithë ndikimi i mëtejshëm Arjan në Japoninë do të ndalojë, supozojmë se Evropa dhe Amerika do të gëzojnë, Japonia aktuale e shkencës dhe teknologjisë mund të vazhdojë për një kohë të shkurtër; por edhe në disa vjet, rezervuari do të mbarojë, karakteri i veçantë japonez do të fitojë, por kultura aktuale do të ftohet dhe do të zhyte në gjumë nga i cili u zgjua shtatë dekada më parë nga valë e kulturës Arjane. Të gjitha këto, ashtu si zhvillimi aktual japonez i fal jetët e tij origjinës ariane, shumë kohë më parë në të kaluarën e errët, ndikimi i huaj dhe fryma e huaj zgjuan kulturën japoneze të kohës. Një provë më e mirë e kësaj është fakti i sklerozës së saj të mëvonshme dhe e gjithë pjekurisë. Kjo mund të ndodhë në një popull vetëm kur është humbur nucleo origjinal krijues i racës, ose nëse ndikimi i jashtme që furnizoi impulsin dhe materialin për zhvillimin e parë në fushën kulturore më vonë mungonte. Por nëse është e vërtetuar se një popull merr më të rëndësishmet materiale themelore të kulturës së tij nga race të huaja, i asimilon dhe i përshtaten ato, dhe pastaj, nëse nuk ka më ndikim të jashtme, i bëhet i rreptë sërish dhe sërish, ky popull mund të quhet "kulturë-mbajtës", por kurrë "kulturë-krijues". Një analizë e popujve të ndryshëm nga ky këndvështrim tregon se praktikisht asnjëri prej tyre nuk ishte origjinalisht kulturor, por ishte pothuajse gjithmonë kulturor. Kjo pamje e zhvillimit të tyre gjinor rezulton:

Arjanët- shpesh njerëz të vogël numerikisht- janë njerëz të huaj, dhe pastaj, stimuluar nga kushtet e veçanta të jetesës në territorin e ri (fertiliteti, kushtet klimatike, etj.) dhe ndihmuar nga shumëllojshmëria e krijesave të llojit të ulët që qëndrojnë në dispozicion si ndihmësit, zhvillojnë aftësitë intelektuale dhe organizative të fjetura brenda tyre. Ndonjëherë në disa mijëra vjet ose madje shekuj ata krijojnë kultura që origjinalisht mbajnë të gjitha karakteristikat e brendshme të natyrës së tyre, të përshtatura në karakteristikat e veçanta të tokës dhe të krijesave të poshtme. Në fund, megjithatë, fituesit shkelin parimin e pastërsisë së gjakut, të cilin ata e kishin ndjekur në fillim; ata fillojnë të përzihen me banorët e nënshtruar dhe kështu e mbarojnë ekzistencën e tyre; sepse rënia e njeriut në parajsë ka qenë gjithmonë e shoqëruar me zhdukjen e tij. Pas mijëra vjetësh dhe më shumë, rrënjët e fundit të njerëzve të mëparshëm të fuqishëm shpesh shihen në ngjyrën më të lehtë të lëkurës që gjaku i tyre la pas në racën e nënshtruar, dhe në një kulturë të gurtë që ata kishin origjinalisht krijuar. Përse, kur mbreti i vërtetë dhe shpirtëror humbi veten në gjakun e popullit të nënshtruar, u humb edhe karburanti për flakën e progresit njerëzor! Sikur, përmes gjakut të mëparshëm të padronëve, ngjyra ruajti një shkëlqim të vogël në kujtesën e tyre, ashtu edhe natën e jetës kulturore e ndriçon me butësi krijimi i mbetur i mëparshëm i ndriçuesve. Ata shkëlqejnë përmes të gjitha barbarizmit të rrotulluar dhe shpesh e bëjnë të mendojë vëzhguesin e momentit se ai sheh imazhin e njerëzve të sotëm para tij, ndërsa ai vetëm e shikon pasqyrën e të kaluarës. Në këtë mënyrë, është e mundur që një popull i tillë do të përballët përsëri, ose edhe më shpesh gjatë historisë së tij, me racën e atyre që e kanë sjellë kulturën, dhe kujtimi i takimeve të mëparshme nuk do të jetë domosdoshmërisht i pranishëm. Pa ndjenja mbeturinat e mëparshme të gjakut të mbretit do të kthehen drejt ardhjes së re, dhe ajo që ishte e mundur në fillim vetëm me shtypje tani mund të arrihet me dëshirën e popullit. deri sa ata që e kanë sjellë atë të jenë sërish të zhytur në gjakun e popujve të huaj. Një

histori e ardhshme kulturore dhe botërore do të jetë detyra e saj të vazhdojë kërkimet në këtë dritë dhe jo të shtyhet në dhënien e fakteve të jashtme, siç është shpesh, fatkeqësisht, rasti me shkencën tonë historike. Kjo skemë e thjeshtë e zhvillimit të kombeve "kulturore" jep një pamje të rritjes, të aktivitetit dhe të rënies së vërtetë të krijuesve të kulturës në këtë tokë, Aryanët vetë. Si në jetën e përditshme, ashtu siç quhet geniu, kërkon një arsye të veçantë, madje, shpesh një impuls pozitiv, për të shkëlqyer, ashtu edhe raca e geniut në jetën e njerëzve. Në monotoninë e jetës së përditshme, edhe njerëzit më të rëndësishëm shpesh duken të pa rëndësishëm, duke u ngritur rrallë mbi mesataren e mjedisit të tyre; megjithatë, sa herë që ata janë të përballur me një situatë në të cilën të tjerët humbasin shpresën ose bien në humnerë, geniu ngrihet qartë nga fëmija mesatar i pa dukshëm, shpesh për të habitur të gjithë ata që e kishin parë atë më parë në shëmtinë e jetës borgjeze-dhe kjo është arsyeja pse profeti shpesh nuk ka asnjë nder në vendin e tij. Nuk kemi më të mirën e mundshme për ta vëzhguar këtë se në luftë. Nga fëmijët e pafajshëm, në orët e vështira kur të tjerët humbasin shpresën, papritur ngrihen heronjtë me një vendosmëri që i reziston vdekjes dhe një prani të ftohtë të mendjes. Nëse kjo orë e provës nuk kishte ardhur, rrallë ndokush do të kishte dyshuar se një heronj i ri ishte fshehur në këtë djalë pa rroba. Në të vërtetë, është gati gjithmonë e nevojshme të kesh një stimulim për të sjellë gjeniun në skenë. Një goditje e fatit që hedh një njeri në tokë papritmas i rrëshqet njëri-tjetrit, dhe kur e çdo dite jeta e përditshme është e thyer, rrënjët e fshehura më parë dalin të hapura para syve të botës së habitur. Bota atëherë reziston dhe nuk dëshiron të besojë se lloji që duket identik me të është papritur një njeri shumë i ndryshëm;

një proces që përsëritet me çdo djali të shkëlqyer të njeriut. Ndonëse një shpikës, për shembull, vendos familjet e tij. Një gjeni i vërtetë është gjithmonë i lindur dhe kurrë nuk kultivohet, e aq më pak mës. Siç është theksuar më parë, kjo nuk i referohet vetëm individit por edhe race. Njerëzit krijues gjithmonë kanë një dhunti themelore krijuese, edhe nëse nuk duhet të jetë e dukshme për sytë e vëzhguesve të jashtme. Këtu, gjithashtu, njohja e jashtëzakonshme është e mundur vetëm si rezultat i veprimeve të kryera, pasi pjesa tjetër e botës nuk është në gjendje të njohë gjeniun në vetvete, por vetëm e sheh atë në formën e shpikjeve, zbulimit, ndërtimeve, pikturave etj.; këtu gjithashtu shpesh i merr kohë të gjatë para se bota të mund të bëjë rrugën e saj për këtë njohuri. Si në jetën e individit të shquar, gjeniu apo aftësia e jashtëzakonshme është e vendosur për realizimin praktik vetëm kur e nxitur nga rrethana të veçanta, ashtu edhe në jetën e kombeve forcat krijuese dhe aftësitë e disponueshme shpesh mund të shfrytëzohen vetëm kur rrethana të veçanta i thirrin. Ne e shohim këtë më qartë në lidhje me racën që ka qenë dhe është bartësi i zhvillimit kulturor njerëzor-Aranët. Sa herë që fati i çon ata drejt kushteve të veçanta, aftësitë e tyre të fshehura fillojnë të zhvillohen në një rresht më të shpejtë dhe të formojnë veten në forma të dukshme. Këto kultura që ato gjejnë në këto raste janë pothuajse gjithmonë të vendosura në mënyrë të rëndësishme nga tokat ekzistuese, klima e dhënë dhe njerëzit e përfshirë. Kjo e fundit, me siguri, është gati më vendimtare. Sa më primitive të jenë bazat teknike për një aktivitet kulturor, aq më e domosdoshme është prezenca e ndihmuesve njerëzor që, të mbledhur dhe të punësuar, duhet të zëvendësojnë forcën e makinës. mund të kishte marrë hapat e parë drejt kulturës së tij të ardhshme pa këtë mundësi të përdorimit të krijesave njerëzore më të ulëta; ashtu si pa ndihmën e disa kafsheve të përshtatshme që ai dinte si t'i hante, ai nuk do të kishte mundur të kishte marrë hapat e

duke u drejtuar drejt kulturës së tij të ardhshme. Udhëzimi, "Mouri ka bërë borxhin e tij, mori mund të shkojë," fatkeqësisht ka vetëm një kuptim shumë të thellë. Për mijëra vjet, derri duhej të shërbente njeriun dhe të ndihmonte atë të vendoste themelet e një zhvillimi që tani, si pasojë e automjetit me motor, po e bën derrin tepër të shëmtuar. Në disa vjet aktiviteti i tij mund të ketë ndaluar, por pa bashkëpunimin e mëparshëm njeriu mund të kishte pasur vështirësi të arrinte atje ku është sot. Thus, për formimin e kulturave më të larta ekzistenca e llojeve më të ulëta njerëzore ishte një nga parakushtet më të rëndësishme, pasi vetëm ata mund të kompensojnë mungesën e ndihmës teknike pa të cilën një zhvillim më i lartë nuk mund të ishte i mundur. Sigurisht që kultura e parë e njerëzimit u bazua më pak në kafshën e shtëpisë se sa në përdorimin e krijesave njerëzore më të ulëta. Vetëm pas zhdukjes së racave të nënshtruara fati i njëjtë goditi edhe kafshët, dhe jo anasjelltas, siç do të donte të besonin disa njerëz. Përse i pari luftëtar i mundshëm e ka rrëzuar plogështinë-dhe vetëm pas tij edhe kohën. Vetëm injorantët paqësorë mund ta konsiderojnë këtë si një shenjë të depravatit njerëzor, duke dështuar të kuptojnë se ky zhvillim duhej të ndodhte për të arritur në pikën ku sot këta pilotë të yjeve mund të ushtrojnë dhunën e tyre në botë. Progresi i njerëzimit është si ngjitja e një shkalle pa fund; nuk mund të ngjitesh më lart pa marrë parasysh hapat më të ulët. Thus, Arjani duhej të merrte rrugën që e drejtonte realiteti dhe jo atë që do të tërhiqte imagjinatën e një pacifisti modern. Në këtë mënyrë, nuk është rastësi që kulturat e para u shfaqën në vendet ku Arjani, në përballjet e tij me popujt më të ulët, i nënshtroi dhe i shtyu ata në vullnetin e tij. Ata u bënë kështu instrumenti i parë teknik në shërbim të një kombi në zhvillim. culture. Thus, rruga që Arjani duhej të ndiqte ishte e qartë. Si një sundimtar ai

i nënshtroi krijesat e ulëta dhe rregulloi aktivitetin praktik nën komandën e tij, sipas dëshirës dhe për qëllimet e tij. Por duke i drejtuar ato drejt një aktiviteti të dobishëm, megjithëse të vështirë, ai jo vetëm i bëri të vështira jetën atyre që i nënshtroi; ndoshta ai u dha atyre një fat më të mirë se i mëparshmi i quajtur "liria". Për aq kohë sa ai mbajti me zell qëndrimin e mbretit, jo vetëm që ai mbeti mbret, por edhe ruajtësi dhe rritësi i kulturës. Për kulturën ishte bazuar ekskluzivisht në aftësitë e tij dhe kështu në mbijetesën e tij të vërtetë. Sa herë që njerëzit e nënshtroar filluan të ngrinin veten dhe ndoshta u afruan me njeriun e fuqishëm në gjuhë, muri i ashpër ndarës midis padronit dhe skllavit u shemb. Arjani i dha nderin gjakut të tij dhe kështu humbi vendin e tij në parajsën që ai kishte krijuar për veten e tij. Ai u përfshi në përzierjen e racës, dhe gradualisht, më shumë dhe më shumë, humbi aftësinë e tij kulturore, derisa në fund, jo vetëm mendërisht por edhe fizikisht, ai filloi të ngjante me aborigjinët e nënshtroar më shumë se me të parët e tij. Për një kohë ai mund të jetonte me përfitimet kulturore ekzistuese, por pastaj u bë i zhdukur dhe u bë një prerë për harresë. Këto kultura dhe perandori u shkatërruan për të hapur vend për forma të reja. Mëkëmbja e gjakut dhe rënia e shkaktuar në nivelin e racës është arsyeja e vetme e zhdukjes së kulturave të vjetra; sepse njerëzit nuk zhduken si rezultat i luftërave të humbura, por si rezultat i humbjes së asaj force të rezistencës që gjendet vetëm në gjakun e pastër. Të gjithë që nuk janë të mirë në këtë botë janë të këqij. Dhe të gjitha ngjarjet në historinë botërore janë vetëm një shprehje e instiktit të ruajtjes së racës, në një kuptim të mirë ose të keq.

Kërkesa për arsyt e brendshme të rëndësishme të Aryanëve mund të përgjigjet në këtë mënyrë që ato duhet të kërkohen më pak në një instikt natyror të vetë-mbrojtjes sesa në një lloj të veçantë të shprehjes së saj. Kërkesa për të jetuar, e parë në mënyrë subjektive, është e barabartë kudo dhe ndryshon vetëm në formën e saj aktuale të shprehjes. Në krijesat më primitive të gjalla, instikti i vetë-mbrojtjes nuk shkon përtej shqetësimit për egot e tyre. Egoizmi, siç e përshkruajmë këtë shtysë, shkon aq larg sa që edhe e përqafton kohën; momenti vetë i kërkon të gjitha, duke mos i dhënë asgjë orëve të ardhshme. Në këtë gjendje kafsha jeton vetëm për veten e saj, kërkon ushqim vetëm për ushqimin e saj aktual të ushqimit dhe lufton vetëm për jetën e saj. Në sa kohë që instikti i vetë-mbrojtjes shprehet në këtë mënyrë, mungon çdo bazë për formimin e një grupi, madje edhe të formës më primitive të familjes. Edhe një komunitet midis mashkullit dhe femrës përtej martesës së pastër, kërkon një zgjerim të instiktit të vetë-përmbajtjes, pasi shqetësimi dhe lufta për ego tani drejtohen drejt të dytës; mashkulli shpesh kërkon ushqim për femrën, por për shumicën e rasteve të dy kërkojnë ushqim për të rinjtë. Në të vërtetë, gati gjithmonë njëri vjen në mbrojtje të tjetrit, dhe kështu formohen llojet e para, edhe pse të pafundme, të një ndjenje sakrifice. Kur kjo kuptim zgjerohet përtej kufijve të ngushtë të familjes, krijohet baza për formimin e organizmave më të mëdhenj dhe në fund të fundit shteteve formale. Në popullsinë më të ulët të tokës kjo cilësi është e pranishme vetëm në një masë të vogël, kështu që shpesh nuk e kalojnë familjen. Sa më i madh të jetë gatishmëria për të nënshtruar interesat e ngushta personale, aq më i madh është aftësia për të ndërtuar komunitete të gjera. Kjo dëshirë për të sakrifikuar veten për të dhënë punën personale dhe nëse është e nevojshme jetën e vet për të tjerët është më e zhvilluar tek Aranët. Arjani nuk është më i miri në cilësitë e tij mendore si të tilla, por në gjerësinë e dëshirës së tij për të vënë të gjitha aftësitë e tij në shërbim të komunitetit. Në të instinkti i vetë-mbrojtjes ka marrë formën më të lartë, pasi

ai e nënshtron veten e tij me dëshirë jetës së komunitetit dhe, nëse e kërkon koha, e sakrifikon atë. Jo në dhuratën e tij intelektuale qëndron burim i aftësisë së Aryanit për të krijuar dhe ndërtuar kulturë. Nëse ai kishte vetëm këtë, ai mund të vepronte vetëm destruktivisht, në asnjë rast nuk mund të organizonte; sepse thelbi i gjithë organizimit kërkon që individi të japë dorëheqjen nga paraqitja e mendimit dhe interesave të tij personale dhe të sakrifikojë të dyja në favor të një grupi më të madh. Vetëm përmes kësaj shoqërie të përgjithshme ai e merr sërish pjesën e tij. Tani, për shembull, ai nuk punon më drejtpërdrejt për veten e tij, por me aktivitetin e tij e artikulon veten me komunitetin, jo vetëm për të mirën e tij, por për të mirën e të gjithëve. Një shpjegim më i bukur i kësaj qëndrimi është dhënë nga fjala e tij "punë", me të cilën ai nuk nënkupton një aktivitet për të mbajtur jetën në vetvete, por ekskluzivisht një përpjekje krijuese që nuk kundërshton interesat e komunitetit. Në të kundërt ai e përkufizon aktivitetin njerëzor, në sajë të shërbimit të instiktit të vetë-ruajtjes pa konsideratë për të tjerët, si vjedhje, grabitje, grabitje, etj. Kjo gjendje mendore, e cila nënshtron interesat e egos ndaj ruajtjes së komunitetit, është në të vërtetë premisa e parë e çdo kulture të vërtetë njerëzore. Nga ajo mund të lindin të gjitha veprat e mëdha të njerëzimit, të cilat sjellin pak shpërblim për të varfërit, por më të pasura bekime për pasardhësit. Po, nga kjo vetëm mund të kuptojmë se si shumë njerëz mund të durojnë besnikërisht nën një jetë të kufizuar që u imponon vetëm varfëri dhe rrogë, por i jep komunitetit themelet e ekzistencës së saj. Çdo punëtor, çdo fshatar, çdo shpikës, zyrtar, etj., që punon pa mundur kurrë të arrijë asnjë lumturi apo prosperitet për veten e tij, është një përfaqësues i kësaj ideje të shëmtuar, edhe nëse kuptimi më i thellë i aktivitetit të tij mbetet i fshehur në të. Çfarë i aplikohet punës si themeli i mbijetesës njerëzore dhe të gjitha përparimet njerëzore është e vërtetë në një shkallë më të madhe për mbrojtjen e njeriut dhe kulturës së tij. Në çdo ditë të jetës së tij, ai e

jep jetën e tij për ekzistencën e komunitetit, që është kurorëzimi i të gjitha ndjenjave të sakrificës. Kjo është e vetmja që ruan atë që njerëzit kanë ndërtuar nga të rrëshqitur nga njerëzit ose të shkatërruar nga natyra. Në gjuhën tonë gjermane ekziston një fjalë që e përshkruan këtë lloj aktiviteti: *Pflichterfullung* (përmbushja e detyrës); kjo do të thotë jo vetëm të jesh i pavarur por të shërbesh komunitetin. The basic attitude from which such activity arises, we call-to distinguish it from egoism and selfishness-idealism. Me këtë kuptojmë vetëm aftësinë e individit për të sakrifikuar për komunitetin, për të afërmit e tij. Si është e domosdoshme të vazhdojmë të kuptojmë se idealizmi nuk përfaqëson një shprehje të tepruar të emocionit, por në të vërtetë ka qenë, është dhe do të jetë premisa për atë që ne e quajmë kulturë njerëzore, madje që vetëm ajo krijoi konceptin e "njeriut". Është kjo sjellje e brendshme që i fal ariut vendin e tij në këtë botë, dhe bota i fal njeriut; sepse vetëm ajo krijoi nga shpirti i pastër forcën krijuese që, përmes një kombinimi unik të gërshtërive të dhunshëm dhe të geniut intelektual, krijoi monumentet e kulturës njerëzore. Pa sjelljen e tij idealiste, të gjitha, madje edhe ato më të shkëlqyera të inteligjencës, do të mbeteshin vetëm inteligjenca si një pamje e jashtme pa vlerë të brendshme, dhe kurrë nuk do të ishte një forcë krijuese. Por, pasi idealizmi i vërtetë nuk është gjë tjetër veçse nënshtrimi i interesave dhe jetës së individit ndaj komunitetit, dhe kjo është në të vërtetë parakushti për krijimin e formave të organizimit të të gjitha llojeve, është në thellësitë e tij të brendshme në përputhje me vullnetin e fundit të natyrës. Ajo vetëm çon njerëzit në njohjen vullnetare të privilegjit të forcës dhe forcës, dhe kështu i bën ata një grimcë pluhur të asaj ordini që e rrethon dhe e formon të gjithë universin. Ideologjia më e zbrazët është e barabartë me

njohuritë më të thella. Sa e saktë është kjo, dhe sa pak idealizmi i vërtetë ka të bëjë me këtë? Një djalë i cili ndjen se do të rrëzohet kur dëgjon thirrjen e një "idealisti" paqësor është gati të japë jetën e tij të re për idealin e nacionalitetit të tij. Këtu instikti i njohurive pa ndërgjegje i nënshtrohet nevojës së thellë të ruajtjes së specieve, nëse është e nevojshme edhe në koston e individit, dhe proteston kundër vizionit të pacifistit të rrotulluar i cili në realitet nuk është gjë tjetër veçse një egoist i shëmtuar, edhe pse i maskuar, duke shkelur ligjet e zhvillimit; sepse zhvillimi kërkon vullnetin e individit për të sakrifikuar veten për komunitetin, dhe jo imagjinatat e sëmundshme të njohësve të gjitha dhe kritikëve të natyrës. Përveç kësaj, në rastet kur qëndrimi ideal kërcënon të zhduket, ne mund të njohim një reduktim të asaj force që formon komunitetin dhe kështu krijon premiset e kulturës. Kur egoizmi bëhet sundimtar i një populli, rrathët e rendit shkëputen dhe në kërkim të lumturisë së tyre njerëzit bien nga qielli në një xhehenem të vërtetë. Po, edhe pasardhësit harrojnë ata që kanë shërbyer vetëm për përfitimin e tyre dhe lavdërojnë heronjtë që kanë braktisur lumturinë e tyre. Një nga kundërshtarët më të mëdhenj të Aryanëve është hebreu. Në asnjë popull tjetër në botë nuk është zhvilluar më fort instikti i vetëmbrojtjes se tek të ashtuquajturit "të zgjedhur". Nga kjo, vetë fakti i mbijetesës së kësaj race mund të konsiderohet si prova më e mirë. Ku është populli që në dy mijë vjet të fundit është ekspozuar ndaj ndryshimeve të vogla të dispozitës së brendshme, karakterit etj., si populli hebre? Njerëzit, në fund, kanë kaluar nëpër më të mëdha stuhi se kjo-dhe megjithatë kanë dalë nga më të mëdhatë katastrofa të historisë. mankind unchanged? Sa një dëshirë e pafundme për të mbijetuar

dhe për të ruajtur speciet flet nga këto fakte! Karakteristikat mendore të hebrenjve janë trajnuar gjatë shumë shekujve. Sot ai i duket si "i zgjuar", dhe në njëfarë mënyre ka qenë gjithmonë. Por inteligjenca e tij nuk është rezultat i zhvillimit të tij të vetëm, por i udhëzimeve vizuale përmes udhëheqësve. Për mendja njerëzore nuk mund të ngjitet në majë pa hapa; për çdo hap në majë ai ka nevojë për bazën e të kaluarës, dhe kjo në kuptimin e plotë në të cilin mund të zbulohet vetëm në kulturën e përgjithshme. Të gjitha mendimet bazohen vetëm në një pjesë të vogël në njohuritë e veta të njeriut, dhe kryesisht në përvojën e kohës që ka kaluar. Në nivelin kulturor të përgjithshëm, individ, pa e vënë re atë, zakonisht furnizohet me një sasi të madhe të njohurive paraprake që, kështu armatosur, mund të ndërmarrë hapa të mëtejshëm vetë. Për shembull, djali i sotëm gërryhet midis një numri të vërtetë të madh të arritjeve teknike të shekujve të fundit, kështu që e merr për të mirëqenë dhe nuk i kushton më vëmendje asaj që një shekull më parë ishte një enigmë edhe për mendjet më të mëdha, edhe pse për të ndjekur dhe kuptuar përparimin tonë në fushën në fjalë është e rëndësishme për të. Nëse një gjeni i madh nga vitet e twenties të shekullit të kaluar do të dilte papritur nga varri i tij sot, do të ishte më e vështirë për të gjetur rrugën në epokën aktuale, edhe intelektualisht, sesa për një djalë të zakonshëm të moshës pesëmbëdhjetë vjeç sot. Përndryshe ai do të mungonte të gjitha arsimimet e pafundme paraprake që bashkëkohësi ynë aktual i sotëm, pa e kuptuar, i asimilon duke u rritur midis manifestimeve të civilizimit tonë të përgjithshëm aktual. Ngase hebrenjtë-për arsye që do të bëhen të dukshme-asnjëherë nuk kishin një kulturë të tyre, bazat e punës së tyre intelektuale ishin gjithmonë të siguruara nga të tjerët. Inteligjenca e tij gjithmonë u zhvillua nëpër botën kulturore që e rrethonte. Asnjëherë nuk u ndal procesi. Nëse instikti i popullit të Izraelit për ruajtjen e vetvetes nuk është më i vogël por më i madh se ai i popujve të tjerë, nëse është

më i madh se ata, atëherë ata kanë të njëjtat aftësi intelektuale si të popujve të tjerë, por ata kanë të njëjtat aftësi intelektuale si të popujve të tjerë. Në popullin hebre dëshira për vetësakrificë nuk shkon përtej instiktit të çlirimit të individit. Theiri e madhe e solidaritetit bazohet në një instikt shumë primitiv të ndjenjës së urrejtjes që shihet në shumë krijesë të tjera të gjalla në këtë botë. Fakti i rëndë është se instikti i njeriut është në mbështetje të një rripi të vetmuar sa herë që një rripi i rëndë i bën fëmijët të duken të dobët ose të pafuqishëm. Një grup i njëjtë i ujqërve që sapo ka rënë në gjueti së bashku shpërbëhet kur uria i kap të gjithë kafshët e tyre. Një gjë e ngjashme vlen edhe për zogjtë e ujit që përpiqen të mbrojnë veten kundër një sulmuesi në një trup, por shpërndahen sërish sa herë që rreziku ka kaluar. Njësoj si me hebrejtë. Ai ndjen vetëm sakrificë. Ajo ekziston vetëm sa kohë që ekzistenca e individit e bën atë absolutisht të nevojshme. Por, menjëherë që armiku i përbashkët është i mundur, rreziku i kërcënimit të gjithë është shmangur dhe i huaji është fshehur, harmonia e dukshme e Judenjve midis tyre mbaron, duke i lënë vendin tendencave të tyre të mëparshme të shkatërrimit. Juda është i bashkuar vetëm kur e detyron një rrezik i përbashkët ose e shtyn një gëzim i përbashkët; nëse këto dy arsye mungojnë, cilësitë e egoizmit më të egër vijnë në fuqi, dhe në një çast populli i bashkuar kthehet në një horde e zogjve, duke luftuar gjakftohtë midis tyre. Nëse Judejtë do të ishin vetëm në këtë botë, ata do të ishin të mbytur në rrufë dhe rrufë; ata do të përpiqeshin të kalonin njëri-tjetrin në një betejë të mbushur me urrejtje dhe të ekzekutoheshin njëri-tjetrin, nëse mungesa e plotë e çdo ndjenje sakrifice, e cila shprehej në arrogancën e tyre, nuk do të kthehej në komedi edhe këtu. Prandaj është krejtësisht e gabuar të nxjerrësh ndonjë ide të përsosur sakrifice tek hebrejtë nga fakti se ata qëndrojnë së bashku në betejë, ose më saktë, në grabitjen e të tjerëve. men.

[illegible]

për jetën e tyre. Por menjëherë pas rritjes së numrit të tyre dhe më të mirëve të pajisjes u lejuan të pastronin tokën e egër dhe të bënë një rezistencë kundër vendasve, në tokë u ngritën më shumë setetime. Probabile ariu ishte gjithashtu në fillim një nomad, duke u vendosur në rrjedhën e kohës, por për këtë arsye ai kurrë nuk ishte një hebre! Jo, hebrenjtë nuk janë nomadë; sepse nomadët kishin gjithashtu një qëndrim të qartë ndaj konceptit të punës që mund të shërbente si bazë për zhvillimin e mëvonshëm të tij në sajë të premisave intelektuale të nevojshme. Në të është e pranishme teoria e bazuar idealiste, edhe nëse në një shpërndarje të pafundme, kështu që në tërësi ai mund të duket i çuditshëm për njerëzit ari, por jo i pakëndshëm. Në të vërtetë, kjo sjellje nuk është fare e pranishme tek hebreu; për këtë arsye ai kurrë nuk ishte një nomad, por vetëm dhe gjithmonë një parazit në trupin e njerëzve të tjerë. Ai që ai ndonjëherë lëshon vendin e tij të mëparshëm të banimit nuk ka asgjë të bëjë me qëllimin e tij, por rezulton nga fakti se nga koha në kohë ai u shtyp nga vendet mikpritëse që ai kishte keqpërdorur. Ai është një fenomen tipik për të gjithë parazitët; ai gjithmonë kërkon një tokë të re për të ushqyer racën e tij. Kjo, megjithatë, nuk ka asgjë të bëjë me nomadin, për shkak se një hebre kurrë nuk mendon të largohet nga një territor që ai ka okupuar, por mbetet ku është, dhe ulet aq fort sa është shumë e vështirë ta shtypësh atë edhe me forcë. Ai zgjerohet në vende të reja vetëm në momentin kur ka disa kushte për ekzistencën e tij, pa të cilat ai nuk do të ndryshonte vendbanimin e tij, siç është nomadi. Ai është dhe mbetet paraziti tipik, një spërkatës që si një bakter i dëmshëm vazhdon të spërkatet sa herë që një mjedis i favorshëm e inkurajon atë. Dhe efekti i ekzistencës së tij është edhe si i atyre të shpendëve: kudo që ai shfaqet, njerëzit e prirur vdesin pas një kohe më të shkurtër ose më të gjatë. Të gjitha

kohërat, hebrenjtë kanë jetuar në vendet e popujve të tjerë dhe atje kanë formuar shtetin e tyre, i cili, thajse, është i njohur si shteti i Izraelit. Por sa herë që ai u ndie i fortë për të bërë pa rrobën mbrojtëse, ai gjithmonë hoqi rrobën dhe papritmas u bë ajo që shumë të tjerë para se të donin të besonin dhe të shikonin: hebreu. Jeta e hebrenjve si parazitë në trupin e kombeve dhe shteteve të tjera shpalos një karakteristikë që njëherë i bëri Schopenhauerit, siç është më lart përmendur, t'i thoshte atij "mjeshtri i madh i gënjeshtërs". Ekzistimi detyron hebrenjtë të gënjejnë dhe të gënjejnë përjetësisht, ashtu si detyron banorët e vendeve veriore të veshin veshje të ngrohta. Të jetojë në mes të njerëzve të tjerë mund të zgjasë vetëm për një kohë të gjatë nëse ai arrin të tërheqë opinionin se ai nuk është një popull por një "komunë fetare", megjithëse e një lloji të veçantë. Dhe kjo është e para gënjeshtëri e madhe. Për të vazhduar ekzistencën e tij si parazit i të tjerëve, ai është detyruar të mohojë natyrën e tij të brendshme. Sa më inteligjent që është individi hebre, aq më shumë do të jetë i suksesshëm në këtë mashtrim. Në fakt, gjërat mund të shkojnë aq larg sa pjesa më e madhe e popullsisë mikpritëse do të përfundojë duke besuar seriozisht se hebrenjtë janë në të vërtetë francezë, anglezë, gjermanë ose italianë, megjithëse të një feje të veçantë fetare. Përveç autoriteteve shtetërore, të cilat gjithmonë duken të frymëzuara nga një fraksion historik i mençurisë, ato më lehtë bien viktimë e kësaj mashtrimi të pafund. Kjo është arsyeja pse edhe sot një ministër shtetëror i Gjermanisë, për shembull, nuk ka asnjë ide se hebrenjtë janë pjesë e një populli dhe jo të një 'religjit', edhe pse një vështrim në gazetën e tyre të vetme do të duhej të tregonte këtë edhe për mendjen më modeste. The Jewish Echo është ende një organ zyrtar, megjithatë, dhe kështu është jo-autorizuar sa i përket inteligjencës së njërit nga këta fuqi të qeverisë. Judeu ka qen gjithmon një popull me karakteristika raciale të qarta; vetëm për të

arritur ne maje ai shpejt kerkoi nje mjet qe mund te largoje vemendjen e pakëndshme nga personi i tij. Dhe çfarë do të ishte më e bukur dhe në të njëjtën kohë më e pafajshme se koncepti i një komuniteti fetar i 'shkelur'? Sepse këtu gjithçka është e huazuar ose më mirë thënë e vjedhur. Për shkak të natyrës së tij origjinale të veçantë, hebrenjtë nuk mund të kenë një institucion fetar, nëse jo për arsye të tjera sepse ata nuk kanë idealizëm në çdo formë, dhe kështu besimi në një pasuri është i huaj për ta. Dhe një fe në kuptimin arjan nuk mund të imagjinohet pa bindjen e mbijetesës pas vdekjes në një formë. Në të vërtetë, Talmudi nuk është një libër që përgatit një njeri për jetën tjetër, por vetëm për jetën praktike dhe të dobishme në këtë botë. The Jewish religious Doctrine consists primarily in prescripts for keeping the blood of Jewry pure and for regulating the relation of Jews among themselves, but even more with the rest of the world; in other words, with non-Jews. Por edhe këtu nuk janë aspak probleme etike që janë të përfshira, por probleme ekonomike të vogla. Për sa i përket vlerës moral të mësimit fetar të hebrenjve, sot dhe gjithmonë ka pasur studime të konsiderueshme (jo nga hebrenjtë; e vërteta e hebrenjve vetë në këtë temë është, natyrisht, e përshtatur për qëllim) që e bëjnë këtë lloj fe të duket pozitivisht monstruoze sipas koncepteve ariane. Një nga mënyrat më të mira për të përshkruar këtë është të shikosh produktin e kësaj edukimi fetar, hebreun. Ai jeton vetëm në këtë botë, dhe shpirti i tij është i huaj për krishterimin e vërtetë si natyra e tij dy mijë vjet më parë ishte për themeluesit të madh të kësaj doktrine. Sigurisht, i fundit nuk bëri asnjë sekret për sjelljen e tij ndaj popullit hebre, dhe kur ishte e nevojshme ai madje përdori edhe dhunën për të shtypur nga tempulli i Zotit këtë armik të të gjitha njerëzimit, i cili atëherë si gjithmonë pa në fe vetëm një mjet për ekzistencën e tij tregtare. Në përgjithësi, Krishti u kryqëzua, ndërsa krishterët e sotëm

të partive të tyre i bëjnë vetes presion duke kërkuar votat e hebrenjve në zgjedhje. Në këtë të parën dhe më të madhen gënjeshtër, se Judejtë nuk janë një racë por një fe, bazohen më shumë gënjeshtër në rrjedhojë të domosdoshme. Midis tyre është edhe mashtrimi në lidhje me gjuhën e hebrenjve. Për të nuk është një mjet për të shprehur mendimet e tij, por një mjet për t'i fshehur ato. Kur flet frëngjisht, mendon se është hebre, dhe ndërsa shkruan vargje gjermane, në jetën e tij ai vetëm shprehet për natyrën e kombësisë së tij. Nëse hebreu nuk është bërë sundimtar i popujve të tjerë, ai duhet të flasë gjuhët e tyre pavarësisht nëse i pëlqen apo jo, por sapo ata bëhen skllëvër të tij, ata do të duhet të mësojnë një gjuhë universale (për shembull Esperanto), që me këtë mjet shtesë hebrejtë të mund të sundojnë më lehtë! Në çfarë mase e gjithë ekzistenca e këtij populli bazohet në një mashtrues të vazhdueshëm është e dukshme në mënyrë të papërsëritshme nga Protokolet e Mençurve të Zionit, aq të urrejtur nga hebrenjtë. Janë të bazuara në një vjedhje, Frankfurter Zeitung mërmërit dhe bërtet një herë në javë: dëshmia më e mirë se ato janë autentike. Çfarë shumë hebrenj mund të bëjnë pa ndjenja është këtu e ekspozuar ndërgjegjshëm. Dhe kjo është ajo që është e Nuk ka asnjë rëndësi se nga çfarë truri hebre vijne këto zbulime; e rëndësishme është se ato me një siguri të frikshme tregojnë natyrën dhe aktivitetin e popullit hebre dhe ekspozojnë kontekstet e tyre të brendshme si dhe qëllimet e tyre të fundit përfundimtare. Por kritika më e mirë që u aplikohet atyre është realiteti. Kushdo që analizon zhvillimin historik të viteve të fundit nga këndvështrimi i këtij libri do të kuptojë menjëherë shtypin hebre. Për një herë që ky libër është bërë pronë e një populli, rreziku i hebrenjve mund të konsiderohet i shkatërruar.

Një mënyrë e mirë për të njohur hebrenjtë është të studiosh rrugën që ai ka ndjekur brenda trupit të njerëzve të tjerë gjatë shekujve. Për të arritur në këtë kuptim, mjafton të ndiqni këtë në vetëm një shembull. Siç është e njohur se zhvillimi i tij ka qenë gjithmonë dhe në të gjitha kohërat i njëjtë, ashtu si edhe i popullit të korruptuar nga ai ka qenë gjithmonë i njëjtë, është e rekomandueshme në një hulumtim të tillë të ndahet zhvillimi i tij në pjesë të caktuara, të cilat në këtë rast për shkak të thjeshtësisë i shënoj alfabetikisht. E para Jude u vendos në Gjermani antike gjatë avancimit të romakëve, dhe si gjithmonë ata erdhën si tregtarë. Në erërat e migrimit, megjithatë, ata duken se kanë zhdukur sërish, dhe kështu koha e formimit të parë të shtetit gjerman mund të shihet si fillimi i një tjetër dhe këtë herë i një judaizmi të qëndrueshëm të Evropës Qendrore dhe Veriore. Një zhvillim i cili ka qenë gjithmonë i njëjtë ose i ngjashëm kudo që hebrenjtë kanë takuar njerëz arbëreshë. (a) Me shfaqjen e parë të vendbanimit të qëndrueshëm, hebrenjtë janë papritur 'të pranishëm.' Ai vjen si tregtar dhe në fillim nuk i kushton shumë rëndësi fshehjes së kombësisë së tij. Ai është ende një hebre, pjesërisht ndoshta për shkak se dallimi i jashtme racial midis tij dhe popullit mik është shumë i madh, njohja e tij gjuhësore është ende shumë e vogël, dhe bashkimi i popullit mik është shumë i ashpër për të rrezikuar të duket si diçka tjetër veç një tregtar i huaj. (b) gradualisht ai fillon të bëhet i aktiv në jetën ekonomike, jo si prodhues, por ekskluzivisht si një mesmarrës. Me njohuritë e tij tregtare të mijëra viteve, ai është shumë më i mirë se Aranët e pafuqishëm, dhe mbi të gjitha, ata janë të singertë pa kufi, kështu që në një kohë të shkurtër tregtia

Rreziku i tij është që të bëhet monopol. Ai fillon të japë para dhe si gjithmonë me interes të lartë. Në fakt, ai kështu e fut interesin. Në fillim rreziku i kësaj institucioni të ri nuk njihet, por për shkak të avantazheve të momentit është edhe mirëpritur. (c) Hebrenjtë tani janë bërë banorë të qëndrueshëm; që do të thotë, ata vendosin pjesë të veçanta të qyteteve dhe fshatrave dhe më shumë e më shumë krijojnë një shtet brenda një shteti. (d) Financa dhe tregtia janë bërë një monopol i plotë i tij. Ai i mban çmimet e tij të ulëta të interesit përfundimisht të ndezin rezistencën, pjesën tjetër të rritjes së eksitimit të tij të çmendur, xhe Kupa është e mbushur deri në mbushje kur ai e zhyt tokën në sferën e qëllimeve të tij tregtare dhe e degradon atë në nivelin e një mallrash për t'u shitur ose më mirë tregtuar. Ngase ai vetë kurrë nuk e kultivon tokën, por e konsideron atë vetëm si një pasuri për të shfrytëzuar e cila mund të qëndrojë mirë e cila mund të jetë e mbushur me punëtorët, edhe pse midis më të tmerrshme të kërcënimeve nga ana e tij të ri, mosdashja ndaj tij gradualisht rritet në urrejtje të hapur. Ai bëhet aq i madh sa që bëhen edhe vrasje kundër tij. Njerëzit fillojnë të shikojnë më shumë dhe më shumë largpamësit dhe të zbulojnë më shumë dhe më shumë karakteristika dhe veti të çuditshme tek ata derisa hendeku të bëhet i papërballueshëm. Në kohë të vështira, urrejtje ndaj tij së fundi shpërthen, dhe masat e shkatërruara dhe të shkatërruara fillojnë të mbrojnë veten kundër stuhisë së Perëndisë. Në rrjedhën e disa shekujve ata e kanë njohur atë, dhe tani ata ndjejnë se vetë fakti i ekzistencës së tij është aq i keq sa edhe sëmundja. Me mburrje të rreme ai afrohet me qeveritë, i vendos paratë në punë, dhe kështu gjithmonë arrin të sigurojë një leje të re për të vjedhur viktimat e tij. Ndonëse zemërimi i popullit shpesh e shtyn atë kundër njeriut të gjakut të tij të kundërt, nuk e pengon

aspak atë të shfaqet në disa vjet në vendin që ai e la me vështirësi dhe të fillojë jetën e vjetër sërish. Asnjë persekutim nuk mund ta largojë atë nga lloji i tij i shfrytëzimit njerëzor, as nuk mund ta shtyjë atë larg; pas çdo persekutimi ai kthehet përsëri në një kohë të shkurtër, dhe është i njëjtë si më parë. Për të parandaluar sëmundjen më të keqe, të paktën, njerëzit fillojnë të heqin tokën nga duart e tij të çmendura duke e bërë atë legjitimeisht të pamundur për të marrë tokë. (f) Sa më shumë që forca e princave fillon të rritet, ai i afrohet atyre më shumë e më shumë. Ai kërkon 'patentë' dhe 'privilegje' që lordët, gjithmonë në vështirësi financiare, janë të lumtur t'i japin për një pagesë të përshtatshme. Sa edhe të kushtojë kjo, ai e kthen paranë që ka shpenzuar në disa vjet me interes dhe interes të përsëritur. Një vrasës i vërtetë që i lidh veten trupit të njerëzve të pa fat dhe nuk mund të hiqet derisa princat e vet sërish të kenë nevojë për para dhe me dorën e tyre të çmendur të hiqen nga gjaku që ai ka marrë nga ata. Kjo lojë është përsëritur vazhdimisht, dhe në të rolin e të ashtuquajturave "princa gjermane" e luajnë aq keq sa edhe ata vetë. Këta lordë ishin vërtetë dënimi i Perëndisë për popullin e tyre të dashur dhe i gjejmë ato vetëm në ministër të ndryshëm të kohës së sotme. Kjo është falë princave gjermanë që populli gjerman nuk ishte në gjendje të shpëtonte për mirë nga rreziku hebre. Në këtë, për fat të keq, nuk ndryshoi asgjë me kalimin e kohës; gjithçka që ata morën nga hebrenjtë ishte shpërblimi i mijërafshit për mëkatet që ata kishin kryer ndaj popullit të tyre. (g) Prandaj, e lidhja e princave të tij çon në shkatërrimin e tyre. Në mënyrë të ngadaltë por të rrezikshme marrëdhënia e tyre me popullin bëhet e paqartë në masën që ata ndalojnë të shërbejnë interesat e popullit dhe në vend të kësaj bëhen vetëm skllëvër të subjekteve të tyre. Xhudi e di mirë se çfarë do të ndodhë dhe përpiqet ta përshpejtojë sa më shumë që të jetë e mundur. Ai i bëri ata të humbnin më shumë e

më shumë nga detyrat e tyre të vërtetë, duke u rrotulluar rreth tyre me mburje të turpshme, duke i inkurajuar ata në sjellje të këqija, dhe kështu duke u bërë më shumë e më shumë i domosdoshëm për ta. Me gënjeshtrenë e tij, ose më mirë me mospërmbajtjen e tij, në të gjitha çështjet financiare ai është në gjendje të nxjerrë, po, të shtypë, më shumë para nga subjektet e shtypura, të cilët në intervale më të shkurtra dhe më të shkurtra shkojnë në rrugën e të gjitha gjakut. Thus çdo shtëpi ka 'hebren e saj'-si quhen klerikët që torturojnë 'popullin e dashur' për të dëshpëruar dhe përgatitin gëzimet e përjetshme për princat. Kush mund të jetë i befasuar që këto kostume të racës njerëzore përfunduan duke u kostumuar, ose më saktë duke u dekoruar, në kuptimin literal, dhe u ngrit në fisnikëri të trashëgimisë, duke ndihmuar jo vetëm të bëjë këtë institucion të qeshur, por madje edhe të helmojë atë? Tani, pa thënë, ai mund të përdorë vërtet pozitën e tij për të mirën e tij. Në fund ai duhet vetëm të kryqëzohet për të marrë të gjitha mundësitë dhe të drejtat e vendasve të vendit. Nuk rrallë ai përfundon këtë marrëveshje me gëzimin e klerikëve për atë që ata kanë fituar dhe të Izraelit për atë që ata kanë arritur. Deri më tani ata kanë qenë hebrenj; që do të thotë, ata nuk i kushtojnë rëndësi të duken si diçka tjetër, gjë që ata nuk mund ta bënin, megjithatë, për shkak të karakteristikave të rëndësishme racore në të dy anët. Në kohën e Frederikut të Madh askush nuk e kishte menduar se hebrenjtë do të konsideroheshin si diçka tjetër veçse një "popull i huaj", dhe Goethe ishte ende i tmerruar nga ideja se në të ardhmen martesat midis krishterëve dhe hebrenjve nuk do të ishin më të ndaluara me ligj. Dhe Goethe, për Zotin, nuk ishte as reagionist, as edhe një hileqar; dhe ajo që u fol nga ai ishte vetëm zëri i gjakut dhe i arsyes. Thus-pavarësisht të gjitha veprimeve të turpshme të gjykatave-populli instiktivisht pa në hebrej një element të huaj dhe u sjell në një qëndrim të përshtatshëm ndaj tyre. Por tani kjo do të ndryshonte. Në një periudhë më shumë se një mijë vjetësh ai ka mësuar gjuhën

e vendit me aq sasi sa tani mendon se mund të tentojë të shtojë më shumë 'Gjermanizmin' e tij në të ardhmen; sepse qesharake, madje, e çmendur, si mund të duket në fillim, ai megjithatë ka epërsinë e 'Gjermanizimit', në këtë rast një 'Gjerman.' Me këtë fillon një nga mashtrimet më të famshme që mund të imagjinojë ndonjë. Nga gjermanizmi ai ka vetëm artin e gërryerjes së gjuhës së tij -dhe në mënyrën më të frikshme-por përveç kësaj nuk është asnjëherë i përzier me gjermanët, gjermanizmi i tij i plotë varet nga gjuha vetëm. Race, however, does not lie in the language, but exclusively in the blood, which no one knows better than the Jew, who attaches very little importance to the preservation of his language, but all importance to keeping his blood pure. Njeriu mund të ndryshojë gjuhën e tij pa probleme-që do të thotë, ai mund të përdorë një gjuhë tjetër; por në gjuhën e re ai do të shprehë idetë e vjetra; natyra e brendshme nuk ka ndryshuar. Kjo është më e mirë e treguar nga hebreu që mund të flasë një mijë gjuhë dhe megjithatë mbetet hebre. Karakteri i tij ka mbetur i njëjtë, qoftë dy mijë vjet më parë si një tregtar i grurit në Ostia, duke folur romakisht, ose sot si një tregtar i grurit, duke bërëtitur gjermanisht me një aksent hebraik. Ai ishte i njohur si një hebre i njohur. Kjo është e qartë se ky fakt i dukshëm nuk kuptohet nga një ministër ose një oficer i lartë policor, sepse ka pak krijesë me më pak instikte dhe inteligjencë që po lëviz në botë sot se sa këta shërbëtorë të modelit të qeverisë sonë aktuale. Arsyeja pse hebreu vendos të bëhet menjëherë 'gjerman' është e qartë. Ai ndjen se pushteti i princave po rrotullohet ngadalë dhe për këtë arsye ai përpiqet në një kohë të hershme të marrë një platformë nën këmbët e tij. Të gjitha këto, dominimi financiar i tij i të gjithë ekonomisë ka arritur në një pikë të tillë që pa të gjitha të drejtat "civile" ai nuk mund të mbështesë më ndërtesën gjigante, ose të paktën nuk mund të rrisë më tej ndikimin e tij. Dhe ai dëshiron të bëjë këtë; sepse sa më lart të shkojë, aq më tërheqëse bëhet ëndrra

e tij e vjetër si dikur. Dhe kështu që i vetmi angazhim i tij është drejtuar në marrjen e plotë të të drejtave "civile". Kjo është arsyeja e lirimit të tij nga xhamia. (i) Pra, nga hebrenjtë e gjykatës gradualisht zhvillohet hebrenjtë e popullit, që do të thotë, natyrisht: hebrenjtë mbeten si më parë në rrethin e lartë; në fakt, ata përpiqen të shtyjnë veten edhe më shumë në rrethin e tyre; por në të njëjtën kohë një pjesë tjetër e race e tyre bëhet mike me "popullin e dashur". Nëse marrim parasysh se sa shumë ai ka mëkatuar kundër masave gjatë shekujve, se si ai i ka shtyrë dhe i ka marrë gjakun e tyre përsëri dhe përsëri; nëse, më tej, marrim parasysh se si populli gradualisht e ka urrejtur atë për këtë, dhe përfundoi duke e konsideruar ekzistencën e tij si asgjë tjetër veçse një dënim nga Perëndia për të tjerët, ne mund të kuptojmë se sa e vështirë duhet të jetë kjo ndarje për hebrenjtë. Po, është një detyrë e vështirë të shfaqet papritur si një 'miq i njerëzimit' ndaj viktimave të tij të çmendura. Në radhë të parë, ai shkon për të bërë marrëveshje me njerëzit për mëkatet e tij të mëparshme kundër tyre. Ai fillon karrierën e tij si "beneficiari" i njerëzimit. Kur e gjithë kjo është e bazuar në praktikë, ai nuk mund të ndjekë shumë mirë këshillat biblike të lashta, që dora e majtë nuk duhet të dijë se çfarë i jep dora e djathtë; jo, nëse i pëlqen apo jo, ai duhet të rikthehet në t'i lënë sa më shumë njerëz të dinë se sa thellë i ndjen vuajtjet e masave dhe të gjitha sakrificat që ai vetë po i bën për t'i luftuar ato. Me këtë 'modesti' që është e lindur në të, ai i shpall meritat e tij të tjerëve të botës derisa njerëzit të fillojnë të besojnë në to. Kushdo që nuk i beson ato i bën një padrejtësi të madhe. Në një kohë të shkurtër ai fillon të kthejë gjërat për të bërë të duket sikur e gjithë padrejtësia në botë ishte bërë gjithmonë ndaj tij dhe jo në anën tjetër. Ata që janë shumë të paditur besojnë këtë dhe pastaj nuk mund të mos e urrejnë të varfërin 'të pa fatin'.

Në këtë rast, duhet të theksohet se edhe pse i krishteri është i dashuruar me sakrificën, natyrshëm nuk bëhet kurrë i varfër. Ai di si të menaxhojë; shpesh, madje, mirësia e tij është e ngjashme me plehra, të cilat nuk i hedhin në tokë për dashurinë e tokës, por me qëllim të ardhshëm të dobisë së fermerit. Në çdo rast, të gjithë e dinë në një kohë relativisht të shkurtër se hebrenjtë janë bërë 'beneficiar dhe mik i njerëzimit.' Sa e çuditshme është kjo Por ajo që është më shumë ose më pak e pranuar tek të tjerët, e bën të çuditshëm dhe në shumë të tjerë të admirueshëm për këtë arsye. Dhe kështu ndodh që ai merr shumë më shumë kredi për çdo veprim të tillë se sa pjesa tjetër e njerëzimit, në të cilën është marrë si e zakonshme. Por edhe më shumë: njëkohësisht edhe hebrenjtë bëhen liberalë dhe fillojnë të flasin për progresin e nevojshëm të njerëzimit. Në mënyrë graduale ai bëhet zëdhënësi i një periudhe të re. Dhe, natyrisht, ai shkatërron më shumë dhe më shumë themelet e çdo ekonomie që do të jetë e dobishme për njerëzit. Përmes aksioneve ai futet në rrjetin e prodhimit kombëtar që e kthen në një objekt të blerë ose më mirë të tregtuar, duke i rrëmbyer kështu ndërmarrjet nga bazat e pronësisë personale. Midis punëdhënësit dhe punëtorëve lind kjo distancë e brendshme që më vonë çon në ndarjen politike të klasës. Në fund, ndikimi i hebrenjve në çështjet ekonomike rrjedh me shpejtësi të frikshme përmes tregtisë së aksioneve. Ai bëhet pronari, ose të paktën kontrolli, i forcës së punës kombëtare. Për të forcuar pozitën e tij politike ai përpiqet të heqë barrierat e racës dhe civile që për një kohë vazhdojnë të ndalojnë atë në çdo hap. Për këtë qëllim ai lufton me të gjitha forcat e tij për tolerancën fetare-dhe në Freemasonry, e cila i ka rënë plotësisht, ai ka një instrument të shkëlqyer me të cilin të luftojë për qëllimet e tij dhe t'i transmetojë ato. Në rrjetet e qeverisjes dhe shtresat më të larta të burgjit politik dhe ekonomik, ata tërhiqen në rrjetet e tyre nga rrjetet e Masonerisë, dhe kurrë nuk duhet të kenë dyshime se çfarë po ndodh. Vetëm

shtresat më të thella dhe më të ulëta të popullit si të tillë, ose më saktë klasa që po zgjohet dhe po lufton për të drejtat dhe lirinë e saj, nuk mund të merren ende plotësisht nga këto metoda. Por kjo është më e nevojshme se çdo gjë tjetër; sepse hebreu ndjen se mundësia e tij për të arritur në një rol dominues ekziston vetëm nëse ka dikë para tij për të ndaluar rrugën; dhe këtë dikë ai mendon se mund ta njohë në borgjezinë, në shtresat më të larta të tyre në fakt. Por ata që bëjnë rroba dhe ata që bëjnë rroba prej liri nuk mund të kapen në rrjetën e hollë të Masonërisë; jo, për ta duhet të përdoren më të ashpra por jo më të ashpra mjete. Thus Freemasonry është bashkuar me një armë të dytë në shërbim të Judenjve: shtypi. Me tërë përkushtimin dhe lehtësinë e tij ai e merr atë. Me të ai fillon të kapë dhe të godasë, të udhëheqë dhe të shtyjë të gjithë jetën publike, sepse ai është në gjendje të krijojë dhe të drejtojë atë fuqi që, nën emrin 'opinionit publik,' është më mirë e njohur sot se disa dekada më parë. Në këtë ai gjithmonë e paraqet veten personalisht si duke pasur një etje të pafund për dije, lavdëron çdo progres, më së shumti, të jetë e vërtetë, atë progres që çon në shkatërrimin e të tjerëve; sepse ai gjykon çdo dije dhe çdo zhvillim vetëm sipas mundësive të tij për të avancuar vendin e tij, dhe ku kjo mungon, ai është armiku i pashmangshëm i vdekshëm i çdo drita, një urrejtës i çdo kulture të vërtetë. Ai përdor të gjitha njohuritë që merr në shkollat e të tjerëve, ekskluzivisht për të mirën e racës së tij. Dhe këtë kombësi ai e ruan si kurrë më parë. Ndërsa duket se është i mbushur me 'zbulim,' 'përparim,' 'liri,' 'njerëzi,' etj., ai vetë praktikon segregimin më të rëndë të racës Për të qenë të sinqertë, ai shpesh i kalon gratë e tij në krishterë të fuqishëm, por si një çështje parimi ai gjithmonë mban gjininë e tij mashkullore të pastër. Ai helmon gjakun e të tjerëve, por ruan gjakun e tij. Juda rrallë martohet me një

grua krishtere; është krishteri që martohet me një grua hebreje. Por bastardët ndjekin anën e krishterë. Especially a part of the territory. high nobility degenerates completely. Judenjtë janë të vetëdijshtë për këtë, dhe kështu që ata e mbajnë këtë mënyrë të 'disarmimit' të klasës intelektuale të kundërshtarëve të tyre racore. Për të maskuar aktivitetin e tij dhe për të qetësuar viktimat e tij, ai gjithnjë e më shumë flet për barazinë e të gjithë njerëzve pa marrë parasysh racën dhe ngjyrën. Njerëzit e çmendur fillojnë të besojnë në të. Ngase, megjithatë, i gjithë trupi i tij ende ka një erë të fortë të huaj për të bërë që masat e gjera të popullit, veçanërisht, të bien lehtë në rrjetën e tij, ai i lejon gazetatat e tij të bëjnë një imazh të tij që është aq pak në përputhje me realitetin sa që shërben qëllimin e dëshiruar. Komikjet e tij veçanërisht përpiqen të paraqesin hebrenjtë si njerëz të pafajshëm, me veçori të tyre, natyrisht-si të gjithë njerëzit e tjerë-por madje edhe në lëvizjet e tyre, të cilat duken pak të çuditshme, ndoshta, duke treguar shenja të një shpirti të mundshëm të gëzuar, por gjithmonë të sinqertë dhe të mirë. Dhe përpjekja e vazhdueshme është ta bëjë të duket gati më pak 'i rëndësishëm' se sa i rrezikshëm. Ai synon në këtë fazë fitoren e demokracisë, ose, siç e kupton ai: sundimin e parlamentit. Ajo është më e përshtatshme me kërkesat e tij; sepse ajo heq personin-dhe vendos në vend të tij shumicën e karakterizuar nga idiotësia, inkompetenca, dhe së fundi por jo më pak, hipokrizia. (j) Zhvillimi i madh ekonomik çon në ndryshimin e shtrirjes shoqërore të njerëzve. Një punëtor i vogël po vdes ngadalë, dhe si rezultat mundësia e punëtorit për të arritur një ekzistencë të pavarur po bëhet më e rrallë dhe më e rrallë; në këtë mënyrë punëtori po bëhet dukshëm proletar. Në këtë mënyrë lind punëtori industrial ' punëtor fabrike ' i cili karakterizohet më së shumti nga fakti se ai rrallëherë është në gjendje të gjejë një ekzistencë të vetme në moshë të vonë. Ai është i pasuri në kuptimin më të vërtetë të fjalës. word. Vdekja e tij është një torturë dhe mund të quhet e vështirë të jetosh. Një herë më parë, një

situatë e ngjashme u krijua, e cila kërkoi urgjentisht një zgjidhje dhe e gjeti atë. Të punëtorët dhe artizanë të rritur nga fshatarët dhe artizanë të rritur nga fshatarët dhe artizanë të rritur nga fshatarët dhe artizanë të Ata ishin të pasur në kuptimin më të vërtetë të fjalës. Shteti në fund gjeti një mënyrë për të dalë nga kjo gjendje jo e shëndetshme duke marrë kujdesin e punëtorit shtetëror që nuk mund të sigurojë veten për moshën e vjetër; ai prezantoi pensionin. Në mënyrë graduale, më shumë dhe më shumë ndërmarrje ndjekin këtë shembull, kështu që pothuajse çdo punëtor i rregullt i trurit përfiton një pension në moshë të vjetër, nëse ndërmarrja ku ai punon ka arritur ose ka kaluar një madhësi të caktuar. Vetëm duke e mbrojtur zyrtarin shtetëror në moshën e tij të vjetër mund të mësohej devotshmëria e papërmbajtur ndaj detyrës që në periudhën para luftës ishte cilësia më e lartë e zyrtarëve gjermanë. Në këtë mënyrë një klasë e tërë që kishte mbetur pa pasuri u rrëzua me habi nga mjerimi shoqëror dhe u artikulua me trupin e njerëzve. Tani kjo pyetje sërish, dhe këtë herë në një shkallë shumë më të madhe, u përball me shtetin dhe vendin. Më shumë e më shumë masa njerëzish, numërimi i të cilëve shkonte deri në miliona, u zhvendosën nga fshatrat e fshatarëve në qytetet më të mëdha për të fituar bukën e tyre si punëtorë në fabrikat e reja të ndërtuara. Kushtet e punës dhe të jetesës së klasës së re ishin më shumë se të këqija. Nëse nuk ishte tjetër, transferimi më shumë ose më pak me makinë i metodave të vjetra të punës së artizanëve ose madje të fshatarëve në formën e re nuk ishte në asnjë mënyrë i përshtatshëm. Punën e bërë nga këta njerëz nuk mund të krahasohet me angazhimin që duhet të bëjë punëtori industrial në fabrikë. Në artizanat të vjetër, kjo mund të mos ishte shumë e rëndësishme, por në metodat e reja të punës ishte edhe më e rëndësishme. Transferimi formal i orëve të vjetra të punës në ndërmarrjen industriale të madhe ishte katarstrofike pozitive, pasi puna e vërtetë e bërë më parë ishte pak në mungesë të metodave tona të punës intensive.

Thus, edhe pse para se të ishte e pranueshme dita e punës që zgjaste 14 ose 15 orë, ajo u bë e pa pranueshme në një kohë kur çdo minutë u shfrytëzua në maksimum. Në dy aspekte rezultati i kësaj transmetimi pa kuptim të orëve të vjetra të punës në aktivitetin industrial të ri ishte shumë i pafat: shëndeti i punëtorit u dëmtua dhe besimi i tij në një drejtësi më të lartë u shkatërrua. Kësaj i shtuan edhe orët e tmerrshme nga njëra anë dhe pozicionin e punëdhënësit që ishte i përshtatshëm dhe i dukshëm aq shumë superior nga ana tjetër. Në vend nuk mund të kishte asnjë problem social, pasi master dhe punëtor bënë të njëjtën punë dhe mbi të gjitha hanin nga të njëjtat pjella. Por kjo u ndryshua gjithashtu. Ndryshimi i punëtorit dhe punëdhënësit tani duket i plotë në të gjitha fushat e jetës. Sa larg ka shkuar judaizimi i brendshëm i popullit tonë mund të shihet nga respekti i vogël, nëse jo i urrejtjes, që i jepet punës manuale. Kjo nuk është gjermane. Në fakt, u desh që të huajtzimi i jetës sonë, i cili ishte në të vërtetë një hebreizim, të transformonte respektin e vjetër për punën manuale në një lloj mosrespektimi për të gjitha punën fizike. Thus, bëhet një klasë e re që gëzon shumë pak respekt, dhe një ditë duhet të lindë pyetja nëse vendi do të ketë forcën për të artikuluar klasën e re në shoqërinë e përgjithshme, apo nëse ndryshimi social do të bëhet një ndarje klasash. Por një gjë është e sigurt: klasa e re nuk i kishte elementët më të këqij në rangun e saj, por në të kundërt padyshim elementët më energjikë. Ndryshimet e shtuara të kulturës së ashtuquajtur nuk kishin ende ushtruar ndikimin e tyre disintegruës dhe shkatërrues. Masa e gjerë e klasës së re nuk ishte ende e infektuar me helmin e dobësisë paqësore; ajo ishte e fortë dhe nëse ishte e nevojshme madje edhe brutale. Ndërsa borgjezia nuk është aspak e interesuar për këtë pyetje të rëndësishme, por e lë të rrjedhë pa u shqetësuar, hebrejnë marrin rastin e pafund

që i ofron për të ardhmen; ndërsa nga njëra anë organizon metodat kapitaliste të shfrytëzimit njerëzor deri në përfundimin e tyre, ai afrohet me viktimat e tij të ndërgjegjes dhe të aktivitetit dhe në një kohë të shkurtër bëhet udhëheqës i luftës së tyre kundër vetes. "Kundër vetes" është vetëm figurativisht; sepse i madhi i mashtrimit e kupton gjithmonë se si të duket i pastër dhe të shkarkojë fajin tek të tjerët. Ngase ai ka guximin të udhëheqë masat, kurrë nuk u shkon në mendje që kjo mund të jetë tradhtia më e famshme e të gjitha kohërave. Dhe megjithatë ishte. Shkatërrisht ka rritur klasa e re nga rrotullimi ekonomik i përgjithshëm, por hebrenu, qartë dhe qartë, kupton se mund të hapë rrugën për avancimin e tij të mëtejshëm. Në fillim, ai përdori borgjezinë si një mburojë kundër botës feudale, pastaj punëtorin kundër botës borgjeze. Nëse më parë ai dinte se si të rrotullohej drejt të drejtave civile në hijen e borgjezisë, tani ai shpreson të gjejë rrugën e tij të sundimit në luftën e punëtorëve për ekzistencë. Nga tani, punëtori nuk ka detyrë tjetër veçse të luftojë për të ardhmen e popullit hebre. Pa e kuptuar është i përdorur në shërbim të fuqisë që ai mendon se po lufton. Ai duket se është i lejuar të sulmojë kryeqytetin, dhe kjo është më e lehtë për ta bërë atë të luftojë për të. Në këtë, hebrejtë mbajnë një protestë kundër kapitalit ndërkombëtar dhe në të vërtetë ata mendojnë për ekonominë kombëtare e cila duhet të shkatërrohet në mënyrë që tregtia ndërkombëtare të fitojë mbi trupin e saj të vdekur. Këtu, procedura e hebrenut është si më poshtë: Ai afrohet me punëtarin, simulon mëshirë për fatin e tij, ose madje edhe indinjatë për fatin e tij të mjerimit dhe varfërisë, kështu që fiton besimin e tij. Ai merr pains për të studiuar të gjitha vështirësitë e ndryshme reale ose imagjinare të jetës së tij-dhe për të ndezur dëshirën e tij për një ndryshim në këtë ekzistencë. Me një habi të pafundme ai ndez nevojën për drejtësi shoqërore, duke e bërë çdo njeri Arjan

të urrejë ata që janë më të favorizuar nga fati, dhe kështu i jep luftës për të drejtën e njeriut. elimination of social evils a very definite philosophical stamp. Ai vendos teorinë marksiste. Përmes prezantimit të tij si i lidhur ngushtë me një numër të kërkesave shoqërore të drejta, ai promovon ndarjen e tij dhe anasjelltas mospërfilljen e njerëzve të mirë për të plotësuar kërkesat që, të paraqitura në këtë formë dhe shoqëri, duken nga thellësia e tyre të padrejt dhe të pamundur për t'u plotësuar. Për nën këtë roba të shëmtuara të ideve shoqërore të shëmtuara janë fshehur, po, ato janë deklaruar publikisht me më shumë ndershmëri. Kjo teori përfaqëson një përzierje të papërsëritshme të arsyes dhe sëmundjes njerëzore, por gjithmonë në një mënyrë që vetëm sëmundja mund të bëhet realitet dhe kurrë arsyeja. Me refuzimin kategorik të personalitetit dhe kështu të kombit dhe të përmbajtjes së tij racore, shkatërron themelet themelore të të gjitha kulturës njerëzore që varet vetëm nga këto faktorë. Kjo është rrënja e vërtetë e filozofisë marksiste në sajë të kësaj shëmtie të trurit kriminal mund të quhet "filozofi". Me ndarjen e personalitetit dhe races, pengesa themelore rikthehet në sundimin e qenies më të dobët-dhe kjo është hebre. Në të vërtetë, në çmendurinë politike dhe ekonomike qëndron kuptimi i kësaj doktrine. Për këtë arsye i shmanget të gjitha njerëzve të vërtetë inteligjentë hyrjes në shërbimin e saj, ndërsa ata që janë më pak intelektualë dhe të pakë edukuar në ekonomi e bëjnë me shpejtësi. Intelektualët për këtë lëvizje-sepse edhe kjo lëvizje ka nevojë për intelektualë për ekzistencën e saj-janë "sakrifikuar" nga hebrenjtë nga rradhët e tyre. Thus lind një lëvizje e pastër e punëtorëve manualë nën udhëheqjen e hebrenjve, duke pretenduar për të përmirësuar situatën e punëtorit, por në të vërtetë planifikon rrëzimin dhe me të gjitha të gjitha popullatat jo hebrej. The general pacifistic paralysis of the national instinct of selfpreservation started by Freemasonry in the circles of the so-called intelligence is transmitted to the broad masses and above all to the bourgeoisie by the activity of the big papers. which today are always Jewish. Këto dy armë

shpërbërjeje i shtohet një e treta dhe me të vërtetë më e tmerrshme, organizimi i forcës së rëndë. Si një skuadër e tërmetit dhe e stuhisë, marksizmi është i destinuar të përfundojë atë që e ka bërë të rëndë për shkatërrim lehtësimi i përgatitur me dy armët e para. Këtu kemi një punë të mirë të ekipit-dhe ne nuk duhet të jemi të befasuar nëse në përballje me të ato institucione që gjithmonë duan të paraqesin veten si shtyllat e një autoriteti shtetëror më shumë ose më pak legjendar mbajnë më pak. Në zyrtarët tanë të lartë dhe të lartë shtetërorë, hebrenjtë gjithmonë (përveç disa shkarkimeve) kanë gjetur mbështetjen më të mirë për punën e tyre të shkatërrimit. Submisibiliteti i ngushtë ndaj të lartëve dhe arroganca e lartë ndaj të ulëtve dallojnë këtë klasë në të njëjtën masë si një mendje e ngushtë që shpesh i bërtet qiellit të lartë dhe është vetëm e tejkaluar nga një vetë-vlerësim që ndonjëherë është pozitivisht i mahnitshëm. Dhe këto janë cilësitë që hebreu i kërkon në autoritetet tona dhe i pëlqen ato. Kjo luftë praktike që fillon tani, e shënuar në vija të gjera, ndjek këtë rrugë: Në përputhje me qëllimet e fundit të luftës së Izraelit, të cilat nuk përfundojnë në marrjen e vetëm ekonomike të botës, por kërkojnë gjithashtu nënshtrimin politik, Izraeliti ndan organizimin e tij të teorisë marksiste botërore në dy pjesë që, duke u dukur të ndara, në të vërtetë përbëjnë një tërësi të pandashme: lëvizjen politike dhe lëvizjen e unionit të tregtisë. Më lëvizja e sindikatave bëhet e fuqi Në luftën e vështirë për mbijetesë që duhet të përballë punëtori, falë gjirit dhe shkurtpamësisë së shumë punëdhënësve, i ofron atij ndihmë dhe mbrojtje, dhe kështu mundësinë për të fituar kushte më të mira jetese. Në një kohë kur komuniteti ndërkombëtar i organizuar, shteti, nuk e intereson

aspak, gjykata nuk dëshiron të ndalojë gjykimin e tij. Në të njëjtën masë si e quajtura borgjezia kombëtare, e cila është e zhytur në interesa financiare, vendos pengesat më të rënda në rrugën e kësaj lufte për ekzistencë dhe jo vetëm reziston ndaj çdo përpjekjeje për të shkurtuar ditën e gjatë të punës, për të hequr qafe punësimin e fëmijëve, për të siguruar dhe mbrojtur gruan, për të përmirësuar kushtet sanitare në punëtorët dhe shtëpitë, por shpesh i saboton ato, hebreu i shëmtuar merr nën ombrellë njerëzit e shtypur. Gradually he becomes the leader of the trade-union movement, all the more easily as he is not interested in really eliminating social evils in an honest sense, but only in training an economic storm troop, blindly devoted to him, with which to destroy the national economic independence. Përse ndërsa zbatimi i një politike sociale të shëndetshme do të lëvizë vazhdimisht midis objektivave të ruajtjes së shëndetit të përgjithshëm kombëtar nga njëra anë dhe sigurimit të një ekonomie kombëtare të pavarur nga ana tjetër, për hebrenjtë në luftën e tyre këto dy kritere jo vetëm që nuk ekzistojnë, por eliminimi i tyre, midis të tjerash, është objektivi i tyre i jetës. Ai dëshiron jo ruajtjen e ekonomisë kombëtare të pavarur, por shkatërrimin e saj. Në këtë mënyrë, asnjë ndërgjegje nuk mund ta pengojë atë si udhëheqës i lëvizjes së sindikatave nga ngritja e kërkesave që jo vetëm që e tejkalojnë qëllimin, por të cilat janë ose të pamundura për arsye praktike ose shkaktojnë shkatërrimin e ekonomisë kombëtare. Të gjitha këto, ai nuk dëshiron të ketë një race të shëndetshme, të fortë para tij, por një zog i shëmtuar i aftë për të qenë nënshtruar. Kjo dëshirë e lejon atë të ngrejë kërkesë të pakuptimta të cilat ai vetë i di se nuk mund të realizohen praktikisht dhe kështu nuk mund të sjellin asnjë ndryshim në gjëra, por më shumë se sa një shtyrje e egër e masave. Dhe kjo ishte ajo që ai ishte i interesuar dhe jo përmirësim i vërtetë dhe i sigurt i kushteve shoqërore. Nga kjo rrjedh udhëheqja e hebrenjve nëpër xhehenemët

mbetet e padiskutueshme derisa një punë e madhe e ndriçimit të ndihmon masat e gjera dhe i drejton ato për gjendjen e tyre të pafundme, ose shteti i heq hebrenjtë dhe punën e tyre. Për aq kohë sa ndjenja e masave mbetet e vogël si tani dhe shteti indiferent si sot, këto masa do të jenë gjithmonë të parat që do të ndjekin njeriun që në çështjet ekonomike ofron premtimet më të turpshme. Dhe në këtë është hebreu një mjeshtër. Për në tërë aktivitetin e tij nuk është i kufizuar nga asnjë shtypje morale! Dhe kështu ai pashmangshëm heq çdo konkurrues në këtë fushë nga fusha në një kohë të shkurtër. Në përputhje me të gjitha brutalitetin e tij të brendshëm të dhunshëm, ai njëherësh i mëson lëvizjes së sindikatave përdorimin më të dhunshëm të dhunës. Nëse dikush me inteligjencën e tij reziston ndaj gënjeshtreve të hebreujve, mbrojtja dhe kuptimi i tij është i prishur nga frika. Suksesi i një aktiviteti të tillë është i madh. Aktualisht, hebreu përmes sindikatës së punës, e cila mund të jetë një e keqe për vendin, shkatërron themelet e ekonomisë kombëtare. Në paralel me këtë, rritet edhe struktura politike. Ajo luan me dorë me lëvizjen e sindikatave, sepse e fundit përgatit masat për organizimin politik, në fakt, i shtyn ato në të me dhunë dhe presion. Gjithashtu, është burimi i vazhdueshëm financiar nga i cili organizata politike ushqen aparatin e saj të madh. Ajo është organi që kontrollon aktivitetin politik të individit dhe që mban shënjestrën në të gjitha demonstratat e mëdha politike. Në fund nuk është më e interesuar për interesa politike, por vendos instrumentin kryesor të luftës, ndërprerjen e punës në formën e një greve masive dhe të përgjithshme, në shërbim të idesë politike. Me krijimin e një shtypi i cili përmbajtja e tij është e përshtatur me horizontin intelektual të njerëzve më pak të edukuar, organizata politike dhe sindikata e tregtisë në fund fiton institucionin e agjitacionit përmes të cilit shtresat më të ulëta të kombit bëhen përgjegjëse për veprimet më të rrezikshme. Funkzioni i saj nuk është të bëjë që njerëzit të dalin nga rrëmuja e një

mendjeje bazë në një fazë më të lartë, por të kënaqet me instinqet e tyre më të ulëta. Ngase masat janë aq të ulëta mendërisht sa edhe shpesh janë të arrogante, ky është një biznes aq spekulativ sa edhe fitimprurës. Kjo shtyp, mbi të gjitha, lufton një luftë pozitivisht fanatike dhe e shëmtuar, duke shkatërruar gjithçka që mund të konsiderohet si mbështetje për pavarësinë kombëtare, lartësimin kulturor dhe pavarësinë ekonomike të vendit. Më së shumti, ajo i rrëmben karakteret e të gjithëve që nuk do të ulen para pretendimit të hebrenjve për të dominuar, ose të cilët aftësia dhe geni i tyre në vetvete duken si një rrezik për hebrenjtë. Për të mos u urrejtur nga hebreu nuk është e nevojshme të luftohet me të; jo, mjafton që ai të dyshon se dikush mund të mendojë ndonjëherë të luftojë me të ose se në forcën e njohurive të tij të larta ai është një rritur i fuqisë dhe madhështisë së një kombësie armiqësore me hebreun. Ai ndjen në këto gjëra shpirtin origjinal l në çdo njeri, dhe është i sigurt që është armik ndaj kujt do që nuk është shpirti i tij. Në qoftë se hebreu nuk është i sulmuar por i sulmuar, jo vetëm ata që sulmojnë por edhe ata që i rezistojnë atij. Por mjeti me të cilin ai dëshiron të thyejë këto shpirtra të pafajshëm por të drejtë nuk është lufta e drejtë, por gënjeshtria dhe shpifje. Këtu ai nuk i sheh gjërat, dhe në shëmtinë e tij ai bëhet aq gjigant sa askush nuk duhet të befasohet nëse midis njerëzve tanë personifikimi i djallit si simbol i të gjitha këqijave merr formën e gjallë të hebrenjve. Njohja e gjerë e masave për natyrën e brendshme të hebrenjve, mungesa e instiktit dhe e kufizuar e klasave tona të larta, i bën njerëzit viktimë të lehta të kësaj fushate të gënjeshtrove hebreje. Ndërsa nga urrejtja e natyrshme klasat e larta largohen nga një njeri që

e sulmon hebrenjtë me gënjeshtër dhe shpifje, masat e gjera nga injoranca ose thjeshtësia besojnë gjithçka. Autoritetet shtetërore ose zhyten në heshtje. Në mënyrë të ngadaltë frikë nga armët marksiste të hebrenjve bie si një ëndërr në mendjen dhe shpirtin e njerëzve të mirë. Ata fillojnë të trembur para armiqve të tmerrshëm dhe kështu ata janë bërë viktimë e tij e fundit. Në këtë mënyrë, dominimi i hebrenjve në shtet duket aq i sigurt sa tani jo vetëm që mund të quhet sërish hebrenj, por ai i pranon me ashpërsi qëllimet e tij të fundit kombëtare dhe politike. Një pjesë e race e tij e mban veten të huaj, por edhe këtu ata gënjejnë. Përse ndërsa zionistët përpiqen të bindin pjesën tjetër të botës se vetëdija kombëtare e hebrenjve gjen kënaqësi në krijimin e një shteti palestinez, hebrenjtë sërish i mashtrojnë Goyimët e paditur. Nuk u shkon mendja as t'i ndërtojnë një shtet hebre në Palestinë për të jetuar atje; ata duan vetëm një organizatë qendrore për rrjetin e tyre botëror, i pajisur me të drejtat e tij sovranë dhe i çliruar nga ndërhyrja e shteteve të tjera: një strehë për të burgosurit dhe një universitet për të rinjtë e rinj të krimit. Një shenjë e rritjes së tyre të vetëbesimit dhe të ndjenjës së sigurisë është se në një kohë kur një pjesë ende luan gjermanin, francezin, ose anglezin, tjetra me arrogancën e hapur del si raca hebre. Sa afër e shohin fitoren mund të shihet nga aspekti i çuditshëm që marrin marrëdhëniet e tyre me anëtarët e popujve të tjerë. Me gëzim satanik në fytyrë, i riu hebre me flokë të zeza fshihet në pritje të vajzës së pafajshme të cilën e defile me gjakun e saj, duke e vjedhur nga njerëzit e saj. Me çdo mjet ai përpiqet të shkatërrojë themelet e racës së njerëzve që ai ka vendosur të nënshtrojë. Sikur ai vetëm

i shtyn gratë dhe vajzat nëpër stërvitje sistematike, ai nuk i shqetësohet nga shtypja e grave. Ai ishte dhe është Jews që i sjell Negroes në Rhineland, gjithmonë me të njëjtin mendim të fshehtë dhe qëllim të qartë për të shkatërruar racën e zezë të urrejtur përmes bastardizmit të nevojshëm, duke e ulur atë nga lartësia e saj kulturore dhe politike, dhe duke u bërë ai vetë sundimtar. Për një popull i pastër racor që është i vetëdijshëm për gjakun e tij nuk mund të jetë kurrë skllav i hebrenjve. Në këtë botë ai do të jetë gjithmonë mbreti i bastardëve dhe bastardëve vetëm. Dhe kështu ai përpaket të ulë nivelin e racës duke e vendosur vazhdimisht individin. Dhe në politikë ai fillon të zëvendësojë idenë e demokracisë me diktatorin e proletariatit. Në masën e organizuar të Marksizmit ai ka gjetur armën që i lejon të shmanget nga demokracia dhe në vend të saj i lejon të nënshtrojë dhe të sundojë popullin me një diktaturë dhe një gërrshëri brutale. Ai punon sistemisht për revolucion në dy kuptime: ekonomike dhe politike. Për ata që ofrojnë rezistencë të dhunshme ndaj sulmit nga brenda ai rrotullon një rrjet armikësh falë ndikimit të tij ndërkombëtar, i nxit ata në luftë dhe në fund, nëse është e nevojshme, vendos flamurin e revolucionit në vetë fushat e betejës. Në ekonomi ai nënvlerëson shtetet derisa ndërmarrjet shoqërore që janë bërë joprofitabile të merren nga shteti dhe të nënshtrohen kontrollit financiar të tij. Në fushën politike ai refuzon shtetin për të mbajtur veten, shkatërron themelet e të gjitha ruajtjes dhe mbrojtjes kombëtare, shkatërron besimin në udhëheqje, i injoron historinë dhe të kaluarën e tij, dhe tërheq gjithçka që është e vërtetë e madhe në plehra. Kulturore ai kontaminon artin, letrave, teatrit, i bën shaka ndjenjave natyrore, i kalon të gjitha konceptet e bukurisë dhe sublimitetit, të lartësisë dhe të mirës, dhe në vend të kësaj i tërheq njerëzit në sferën e natyrës së tij bazë. Religjioni është i dëmtuar, etika dhe morali janë të paraqitur si të

vjetruar, derisa të bien të fundit rrënjët e një kombi në luftën e tij për ekzistencë në këtë botë. Në marrjen e pushtetit politik, hebrenjtë heqin disa nga rrobat që ende i mbajnë. Demokrati i popullit bëhet gjak-hebre dhe tiran mbi njerëzit. Në disa vjet ai përpiket të zhdukë inteligjencën kombëtare dhe duke i marrë njerëzit nga udhëheqja e tyre natyrore intelektuale i bën ata të gatshëm për pjesën e skllavërisë së përfundimtare. Një shembull më i frikshëm i kësaj lloji është dhënë nga Rusia, ku ai vrau ose i uriti rreth tridhjetë milionë njerëz me një fanatizëm pozitiv, pjesërisht në mes të torturave të tmerrshme, për të dhënë një bandë gazetarësh dhe ndaluar të tregtisë së aksioneve sundimin mbi një popull të madh. Në fund nuk është vetëm fundi i lirisë së popujve të shtypur nga hebrenjtë, por edhe fundi i kësaj parazitë mbi popujt. Pas vdekjes së viktimës, vampiri i çmendur herët ose vonë vdes edhe ai. Nëse i kalojmë të gjitha shkaqet e kolapsit gjerman në shqyrtim, shkaku më i fundit dhe më i rëndësishëm mbetet refuzimi për të njohur problemin racial dhe veçanërisht kërcënimin hebre. Të vdekurit në fushën e betejës në gusht të vitit 1918 do të ishin një lojë fëmijësh për t'u përballur. Ata nuk ishin në përputhje me fitoret e popullit tonë. Nuk ishin ata që shkaktuan rënien tonë; jo, ajo u shkaktua nga ajo forcë që përgatiti këta të vdekur duke i rrëmbyer ata me metoda sistematike gjatë shumë dekadave nga instinktet politike dhe moralë dhe forcat që vetëm bëjnë që kombet të jenë të afta dhe kështu të jenë të vlefshme. Në injorimin e papërmbytur të pyetjes për ruajtjen e themeleve racore të kombit tonë, i vjetëri Reich injoroi të drejtën e vetme që i jep jetë kësaj bote.

Njerëzit që i bëjnë të huaj veten, ose i lejojnë që të huajt t'i bëjnë të huaj, bëjnë mëkat kundër dëshirës së përjetshme të Providencës, dhe kur shkatërrimi i tyre është i rrethuar nga një armik më i rëndë, nuk është një padrejtësi e bërë ndaj tyre, por vetëm kthimi i drejtësisë. Nëse një popull nuk dëshiron më të respektojë cilësitë e natyrës që rrjedhin në gjakun e tij, nuk ka më të drejtë të ankohet për humbjen e ekzistencës së tij në tokë. Çdo gjë në këtë tokë është e aftë për përmirësim. Çdo humbje mund të bëhet babai i një fitoreje të mëvonshme, çdo luftë e humbur mund të jetë shkaku i një ringjalljeje të mëvonshme, çdo vështirësi mund të jetë fertilizimi i energjisë njerëzore, dhe nga çdo shtypje mund të vijnë forcat për një rilindje shpirtërore të re, sa kohë që gjaku është ruajtur i pastër. Një e humbur pure e gjakut vetëm shkatërron lumturinë e brendshme përjetësisht, e shtyn njeriun në errësirë për të gjitha kohërat, dhe pasojat nuk mund të hiqen kurrë nga trupi dhe shpirti. Vetëm duke i analizuar dhe krahasuar të gjitha problemet e tjera të jetës në dritën e kësaj pyetjeje do të shohim se sa absurdisht të vogla janë ato në këtë standard. Ata janë të kufizuar në kohë-por pyetja e ruajtjes ose jo të ruajtjes së pastërtisë së gjakut do të zgjasë sa kohë që ka njerëz. Në analizën e fundit të gjithë simptomat e vërteta të degradimit të paraluftës mund të reduktohen në shkaqe racore. A e konsiderojmë ne çështjet e drejtësisë së përgjithshme apo të sëmundjeve të jetës ekonomike, simptomat e degradimit kulturor apo proceset e degradimit politik, çështjet e shkollimit të dobët ose ndikimin e keq që mediat e kanë mbi të rritur, etj., kudo dhe gjithmonë është në thelb neglizhenca e nevojave racore të popullit tonë ose mungesa e shikimit të një kërcënimi racor të huaj. Dhe kështu që të gjitha përpjekjet për reformë, të gjitha veprat për shërimin social dhe përpjekjet politike, të gjitha zgjerimet ekonomike dhe çdo rritje

të dukshme të njohurive intelektuale ishin të panevojshme sa i përket rezultateve të tyre. Në vend, dhe organizmi që e lejon dhe e ruan jetën e tij në këtë tokë, shteti, nuk u bë më i shëndetshëm, por u bë më i sëmurë. Të gjitha prosperiteti i rremë i mbretërisë së vjetër nuk mund të fshehë dobësinë e brendshme, dhe çdo përpjekje për të forcuar mbretërinë dështoi përsëri dhe përsëri, për shkak të mospërqendrimit të çështjes më të rëndësishme. Një gabim do të ishte të besojë se ndjekësit e tendencave politike të ndryshme që po bënë shaka me trupin kombëtar gjerman-po, madje edhe një pjesë e caktuar e udhëheqësve-ishin njerëz të këqij ose të këqij në vetvete. Të gjithë ata që ishin më të mirët e tyre panë më shumë forma të sëmundjes sonë të përgjithshme dhe u përpoqën t'i luftonin ato, por injoruan heshtur virusin. Kushdo që ndjek me kujdes rrugën politike të ish-mbretërisë do të arrijë, pas një analize të qetë, në konkluzionin se edhe në kohën e bashkimit, që është ngritja e kombit gjerman, degradimi i brendshëm ishte i plotë, dhe se pavarësisht të gjitha sukseseve politike dhe të pasurive ekonomike të shtuara, situata e përgjithshme po përkeqësohej nga viti në vit. Nëse jo më shumë, zgjedhjet për Reichstag njoftuan, me rritjen e tyre të jashtëzakonshme të votës marksiste, rënien e vazhdueshme të brendshme dhe kështu të jashtëzakonshme. Të gjitha sukseset e partive të tilla si burokratike ishin pa vlerë, jo vetëm sepse edhe me fitoret elektorale të tilla si burokratike ata nuk ishin në gjendje të ndalnin rritjen numerike të rrjedhës marksiste, por sepse ata vetë tani bartnin në trupat e tyre embrionet e degradimit. Pa e kuptuar, bota borgjeze ishte e infektuar padrejtësisht me helmin vdekjeprurës të ideve marksiste dhe rezistenca e saj shpesh vinte nga zilia e konkurrentit për udhëheqësit ambicioz, më shumë se nga refuzimi i thellë i kundërshtarëve të detyruar të luftojnë deri në fund. Në këto vjet të gjata kishte vetëm një që mbajti një betejë të papërkulshme, të papërkulshme,

dhe kjo ishte Jean. Të gjitha këto, në gusht 1914, nuk ishin njerëzit që vendosën të bënin diçka që u rrëzuan në fushën e betejës; jo, ishte vetëm flaka e fundit e instiktit kombëtar të vetë-mbrojtjes në sytë e paralizimit progresiv të trupit tonë kombëtar nga pacifizmi-Marxizmi. Ngase edhe në këto ditë fatkeqësie, njerëzit tanë nuk e njohën armikun e brendshëm, çdo rezistencë e jashtme ishte e padobishme dhe fatin nuk e vendosi shpërblimin e saj në shpatën e fitores, por ndjek ligjin e ndëshkimit të përjetshëm. Në bazë të kësaj realizimi të brendshëm, në lëvizjen tonë të re formohen parimet kryesore dhe tendenca, të cilat në bindjen tonë janë të vetmet të afta jo vetëm të ndalojnë degradimin e popullit gjerman, por të krijojnë bazën e gurit të rërës mbi të cilën një ditë do të qëndrojë një shtet që nuk do të përfaqësojë një mekanizëm të huaj ekonomik të interesave dhe interesave, por

një organizmi kombëtar: një shtet gjerman i kombit gjerman. Nëse në fund të këtij vëllimi përshkruaj periudhën e parë të zhvillimit të lëvizjes sonë dhe diskutoj shkurtimisht disa pyetje që ajo ngre, qëllimi im nuk është të jap një disertacion mbi qëllimet shpirtërore të lëvizjes. Qëllimet dhe detyrat e lëvizjes së re janë aq të mëdha sa ato mund të trajtohen vetëm në një vëllim të veçantë. Në një libër të dytë, kështu që, do të diskutoj në detaje bazat programmatike të lëvizjes dhe do të përpiqem të bëj një pasqyrë të asaj që ne e kuptojmë nën fjalën "shtet". "Ne" e kam fjalën për të gjitha mijëra që në thelb dëshirojnë të njëjtën gjë pa gjetur si individë fjalët për të përshkruar jashtëzakonisht atë që ata brendazakonisht e imagjinojnë; sepse e vërteta e rëndësishme për të gjitha reformat është se në fillim ato kanë vetëm një udhëheqës por shumë milionë mbështetës. Të qëllimet e tyre shpesh kanë qenë për qindra mijëra të dëshirës së brendshme, derisa një njeri ngrihet për të shpallur një vullnet të përgjithshëm, dhe si një udhëheqës i udhëheq dëshirën e vjetër drejt fitores në formën e idesë së re. Fakti që miliona mbajnë në shpirtin e tyre dëshirën për një ndryshim thelbësor në kushtet që po ndodhin sot dëshmon mospajtimin e thellë që ata vuajnë. Në mijëra manifestime, me një në dëshpërim dhe pa shpresë, me tjetrin në keqdashje, urrejtje dhe mosbesim; me këtë njeri në indiferencë, dhe me atë njeri në urrejtje të ashpër. excesses. Si dëshmitarë të kësaj mospërputhjeje të brendshme

mund të konsiderojmë ata që janë të lodhur nga zgjedhjet si dhe shumë që tërhiqen drejt ekstremit më fanatik të majtë. Të rinjtë ishin të destinuar kryesisht për të tërhequr këto të fundit. Nuk është e domosdoshme të krijohet një organizatë e të kënaqurve dhe të kënaqurve, por të rrethojë ata që janë të rrethuar nga vuajtja, ata që nuk kanë paqe, ata që nuk janë të lumtur dhe ata që janë të kënaqur, dhe mbi të gjitha nuk duhet të notojë në sipërfaqen e një trupi kombëtar, por të rrënjoset thellë brenda tij. Në terma të thjeshta politike, në vitin 1918 u paraqit ky imazh: një popull i ndarë në dy pjesë. Një, me shumë gjasa më i vogël, përfshin shtresat e inteligjencës kombëtare, duke përjashtuar të gjithë ata që janë fizikisht aktivë. Në të vërtetë është kombëtare, por nën këtë fjalë nuk mund të imagjinojë asgjë tjetër veçse një mbrojtje shumë të insipid dhe të dobët të interesave të ashtuquajtura shtetërore, të cilat në fund duken identike me interesat dinastike. Ata përpiqen të luftojnë për idetë dhe qëllimet e tyre me armë shpirtërore që janë aq fragmentare sa janë edhe superficiale, dhe që dështojnë plotësisht në sytë e brutalitetit të armiqve. Në një goditje të vetme të frikshme, kjo klasë, e cila vetëm pak kohë më parë ishte ende duke qeverisur, shtrihet në tokë dhe me frikë të tmerrshme i nënshtrohet çdo ndyrësie në duart e fituesit të padrejtësisë. Përballë tij është klasa e dytë, masa e gjerë e popullsisë që punon. Ajo është e organizuar në lëvizje më ose më radikale marksiste, të destinuara për të thyer çdo rezistencë shpirtërore me forcën e dhunës. Nuk dëshiron të jetë kombëtar, por e refuzon qëllimisht promovimin e interesave kombëtare, ashtu siç, anasjelltas, i ndihmon dhe i shërben të gjitha shtypjes së huaj. Ajo është numri më i madh dhe mbi të gjitha përmban të gjitha elementet e kombit pa të cilat një ringjallje kombëtare është e pamundur dhe e pamundur.

Për në 1918 kjo ishte e qartë: nuk mund të ndodhë asnjë ringjallje e popullit gjerman pa kthimin e fuqisë së jashtme. Por këto nuk janë armë, siç vazhdojnë të flasin burokratët tanë "shtetërorë", por forcat e dëshirës. Njerëzit gjermanë kishin më shumë se mjaft armë më parë. Ata nuk ishin në gjendje të siguronin lirinë sepse mungonin energjitë e instiktit kombëtar të vetë-mbrojtjes, dëshira për vetë-mbrojtje. Një armë e mirë është një vdekje, një material pa vlerë sa kohë që mungon shpirti i gatshëm, i gatshëm dhe i detyruar për ta përdorur atë. Gjermania u bë pa mbrojtje, jo sepse nuk kishte armë, por sepse nuk kishte dëshirë për të mbrojtur armën për mbijetesë kombëtare. Nëse sot më shumë se kurrë politikanët tanë të majtë janë në gjendje të theksojnë mungesën e armëve si shkakun e nevojshëm të politikës së tyre pa shpinë, të nënshtruar, në fakt të mbushur me borxhe, ne duhet të përgjigjemi vetëm një gjë: jo, e kundërta është e vërtetë. Përmes politikës suaj anti-kombëtare, kriminale të braktisjes së interesave kombëtare, ju dorëzuat armët tona. Tani ju përpiqeni të paraqisni mungesën e armëve si shkakun e rrënjës së shëmtuar të shëmtuar. Kjo, si gjithçka që bën, është gënjeshtër dhe falsifikimi. Por kjo akuzë vlen po aq shumë për politikanët e majtë. Për shkak të shëmtisë së tyre, raca e shëmtuar e hebrenjve që kishte ardhur në pushtet ishte në gjendje në vitin 1918 të vidhte armët e vendit. Dhe ata, kështu, nuk kanë asnjë arsye dhe asnjë të drejtë të përdorin mungesën tonë aktuale të armëve si një arsye për të marrë parasysh kujdesin e tyre të zellshëm (lexo ' e paqartë '); në të kundërt, pambrojtësia jonë është rezultati i paqartësive të tyre. Kështu që pyetja për të rimarrë fuqinë gjermane nuk është: Si do të prodhojmë armë? por: Si do të prodhojmë shpirtin që i lejon njerëzit të mbajnë armë? Nëse ky shpirt sundon një popull, dëshira gjen një mijë mënyra, secila prej të cilave përfundon me një armë! Por jepni një njeriu të pa guximshëm dhjetë pistoleta dhe nëse sulmohet ai nuk do të jetë në gjendje të lëshojë asnjë plumb. Dhe kështu për të janë më të pa vlerë se një shkop i ngushtë për një burrë trim.

Kjo është arsyeja pse çdo vlerësim i politikës së jashtme, ashtu si edhe çdo vlerësim i një shteti si i tillë, merr frymë më pak nga armët ekzistuese se sa nga aftësia morale e një kombi për rezistencë. Kërkesa e një kombi për të formuar aleanca është e detyruar shumë më pak nga arsenalet e vdekura të armëve ekzistuese se sa nga prezenca e dukshme e një vullneti të fortë kombëtar për ruajtjen e vetëvetes dhe heroizmit të guximit të vdekjes. Sepse një aleancë nuk bëhet me armë por me njerëz. Thus, kombetarja angleze do të duhet të konsiderohet si aleati më i vlefshëm në bote sa kohe që udhëheqja dhe shpirti i masave të saj të rrugës na justifikojnë në kërkimin e asaj brutaliteti dhe përkushtimi i cili është i detyruar të luftojë një betejë që është filluar deri në fund të fitores, me çdo mjet dhe pa marrë parasysh kohën dhe sakrificën; dhe më shumë, armatimi ushtarak që ekziston në çdo moment nuk duhet të jetë në asnjë përputhje me atë të shteteve të tjera. Nëse e kuptojmë se ringjallja e kombit gjerman përfaqësohet nga një pyetje për të rimarrë vullnetin politik për ruajtjen e vetëvetes, është gjithashtu e qartë se kjo nuk mund të bëhet duke fituar elementë që në aspektin e vullnetit të paktën janë tashmë kombëtarë, por vetëm duke kombëtarizuar masat që janë kombëtarisht të vetëdijshme. Një lëvizje e re që, kështu, vendos qëllimin e rivendosjes së një shteti gjerman me sovranitet të vet do të duhet të drejtojë luftën e saj tërësisht drejt fitores së masave të gjera. Në tërësi, e keqja e ashtuquajtur 'burgeoisie kombëtare' është e shëmtuar, e papërshtatshme si duket sjellja e saj kombëtare, sigurisht nga kjo anë nuk mund të presim rezistencë serioze kundër një politike të fortë kombëtare dhe të jashtme në të ardhmen. Edhe nëse borgjezia gjermane, për shkak të arsyeve të njohura të ngushta dhe të shkurtra, do të mbajë një qëndrim të vendosur të rezistencës pasive në orët e ardhshme të lirisë, një rezistencë aktive, në arsyetimin e njohur dhe të famshëm të gënjeshtërsisë së tyre, kurrë

Nuk do të jetë e mundur. Ndryshe është me masat e shokëve tanë ndërkombëtarisht të menduar. Në primitivizmin e tyre natyror, ata janë pak të tërhequr nga ideja e dhunës, dhe, më tepër, udhëheqja e tyre e krishterë është më brutale dhe më e ashpër. Ata do të shkatërrojnë çdo ringjallje gjermane ashtu siç e shkatërroan njëherë shtyllën e armatës gjermane. Por mbi të gjitha: në këtë shtet me qeverinë parlamentare ata do të bëjnë jo vetëm të pamundur çdo politikë të jashtme kombëtare, por gjithashtu do të bëjnë të pamundur çdo vlerësim më të lartë të forcës gjermane, duke na bërë të dukemi të papranueshëm si aleatë. Për ne jo vetëm që jemi të vetëdijshëm për elementin e dobët që ndodhet në pesëmbëdhjetë milionë marksistët, demokratët, paqësorët dhe qendrorët tanë, por është edhe më e njohur nga vendet e huaja, të cilat e vlerësojnë vlerën e një aleance të mundshme me ne në bazë të peshës së këtij rëndë. Askush nuk i bashkohet një shteti ku pozicioni i pjesës aktive të popullsisë ndaj çdo politike të huaj të detyruar është pasiv, për të thënë më pak. Kësaj duhet t'i shtojmë faktin se udhëheqjet e këtyre partive të tradhtisë kombëtare duhet dhe do të jenë të kundërta ndaj çdo ringjalljeje, nga vetëm instikti i vetëmbrojtjes. Historikisht është thjesht e pamundur që populli gjerman të mund të rimarrë pozicionin e tij të mëparshëm pa u marrë me ata që ishin shkaku dhe arsyeja e kolapsit pa precedent që goditi vendin tonë. Përpara gjykitimit të posteritetit, nëntor 1918, do të vlerësohet jo si tradhti e lartë, por si tradhti ndaj atdheut. Thus, çdo mundësi për të rikthyer pavarësinë gjermane është e lidhur para së gjithash dhe më parë me rikthimin e unitetit të brendshëm të dëshirës sonë. Por duke u parë edhe nga një pikëpamje teknike, ideja e një libërtari gjerman të jashtme duket pa kuptim sa kohë që masat e gjera nuk janë të

gatshme të hyjnë në shërbim të kësaj libërtari. Nga një këndvështrim ushtarak, çdo oficer mbi këto gjë do të kuptohej pas një beteje. Në veçanti, duhet të kemi parasysh se një mbrojtje kombëtare që bazohet vetëm në rrethet e ashtuquajtur të inteligjencës, do të shkatërronte pasuri të papërsëritshme. Absenca e inteligjencës së re gjermane që gjeti vdekjen në fushat e Flamanisë në vjeshtën e vitit 1914 u ndje rëndë më vonë. Ajo ishte pasuria më e lartë që Gjermania kishte dhe gjatë luftës humbja e saj nuk mund të kompensohej më. Jo vetëm që është e pamundur të vazhdohet lufta vetë nëse batalionet e sulmit nuk gjejnë masat e punëtorëve në rrobat e tyre; përgatitjet teknike janë gjithashtu të pamundura pa unitetin e brendshëm të vullnetit tonë kombëtar. Kjo veçanërisht vlen për popullin tonë, i cili është i destinuar të rrëzohet pa armë nën sytë e mijëra të Traktatit të Paqes së Versajës, i cili mund të bëjë vetëm përgatitje teknike për arritjen e lirisë dhe pavarësisë njerëzore nëse ushtria e zogjve të shtëpisë është e shkatërruar deri tek ata të cilëve mungesa e karakterit u lejon të shesin gjithçka dhe gjithçka për të njohur tridhjetë copëza të artë, sepse me këto mund të merremi. Në krahasim, milionat që kundërshtojnë ringjalljen kombëtare nga bindja politike duken të papërballueshme-papërballueshme sa kohë që arsyeja e brendshme e kundërshtimit të tyre, filozofia ndërkombëtare marksiste e jetës, nuk është e çmuar dhe e rrëzuar nga zemrat dhe shpirti i tyre. Në këtë mënyrë, pavarësisht nga këndvështrimi që ne e shikojmë mundësinë e rikthimit të shtetit dhe pavarësisë kombëtare, qoftë nga këndvështrimi i përgatitjeve në fushën e politikës së jashtme, nga këndvështrimi i armëve teknike ose nga këndvështrimi i betejës në vetvete, në çdo rast supozimi për çdo gjë mbetet fitorja paraprake e masave të gjera të popullit tonë për idenë e pavarësisë kombëtare. Pa kthimin e lirisë sonë të jashtme, megjithatë, çdo reformë e brendshme, madje edhe në rastin më të favorshëm, do të thotë vetëm rritjen e produktivitetit tonë si koloni. Ne kemi rastin e të gjitha ashtuquajturave përmirësimi ekonomik, dhe i përdorim ato për të mirën e komisioneve tona ndërkombëtare të

kontrollit, dhe çdo përmirësim social në mënyrë të përsosur rrit produktivitetin e punës sonë për ta. Nuk do të ketë asnjë avancim kulturor për vendin gjerman; ato janë shumë të varura nga pavarësia politike dhe dinjiteti i vendit tonë. Thus, nëse një zgjidhje e favorshme e të ardhmes gjermane kërkon një qëndrim kombëtar nga masat e gjera të popullit tonë, kjo duhet të jetë detyra më e lartë, më e rëndësishme e një lëvizjeje e cila nuk synon të mbarojë në kënaqësitë e momentit, por që duhet të hetojë të gjitha veprimet dhe mosveprimet e saj vetëm me qëllim të supozuar të pasojave të tyre në të ardhmen. Thus, në vitin 1919 ne e kuptuam qartë se si qëllimi më i lartë i ri lëvizjes duhet të arrijë së pari nacionalizimin e masave. Nga një pikëpamje taktike, nga kjo rezultuan disa kërkesa. (1) Për të fituar masat për një rilindje kombëtare, asnjë sakrificë shoqërore nuk është e madhe. Cilat edhe koncesione ekonomike i bëhen klasës sonë pune sot, nuk janë në përputhje me fitimin e të gjithë kombit nëse ato ndihmojnë që masat e gjera të kthehen në vendin e tyre. Vetëm shkurtpamësia e shkurtër, e cila shpesh fatkeqësisht gjendet në rrethin tonë të punëdhënësve, nuk mund të mos e kuptojë se në të gjatë nuk mund të ketë një rritje ekonomike për ta dhe kështu një fitim ekonomik, pa rikuperuar solidaritetin e brendshëm kombëtar të popullit tonë. Nëse gjatë luftës sindikatat gjermane kishin mbrojtur me zell interesat e klasës punëtore, nëse gjatë luftës ata kishin rënë një mijë herë më shumë dhe kishin detyruar miratimin e kërkesave të punëtorëve që ata përfaqësonin tek punëdhënësit e atyre ditëve që kishin nevojë për dividendë; por në çështjet e mbrojtjes kombëtare ata kishin deklaruar gjermaninë me të njëjtin fanatizëm; dhe nëse me të njëjtin zell ata kishin dhënë atdheun atë që është i atdheut, lufta nuk do të kishte humbur. Dhe nëse trifishoheshin të gjitha koncesionet

ekonomike, madje edhe më të mëdha, do të ishin, krahasuar me rëndësinë e madhe të fitores së Luftës! Thus një lëvizje që planifikon të kthejë punëtorin gjerman tek populli gjerman duhet të kuptojë qartë se në këtë çështje sakrifikimet ekonomike nuk kanë asnjë rëndësi sa kohë që ato nuk kërcënojnë ruajtjen dhe pavarësinë e ekonomisë kombëtare. (2) Edukimi kombëtar i masave të gjera mund të bëhet vetëm duke u rritur në mënyrë shoqërore, sepse vetëm kështu mund të krijohen kushtet ekonomike të përgjithshme që lejojnë individin të marrë pjesë në pasuritë kulturore të kombit. (3) Nacionalizimi i masave të gjera nuk mund të arrihet kurrë me gjysmë masa, duke e bërë të dobët atë që quhet objektiv, por vetëm me një orientim të ashpër dhe fanatik drejt objektivit që duhet të arrihet. Në kuptimin e sotëm të fjalës, një popull nuk mund të bëhet 'nacional' në kuptimin e kuptuar nga burgeoizmi ynë, që do të thotë me kaq shumë kufizime, por vetëm 'nacional' me të gjitha vehemencat që janë të përfshirë në ekstrem. Poisoni mund të luftohet vetëm me një antidotë, dhe vetëm e ulëta e mendjes borgjeze mund të konsiderojë rrugën e mesme si rrugën e qiellit. Masat e gjera të një populli nuk përbëhen as nga profesorë as nga diplomatë. Shkatërrimi i njohurive abstrakte që ata posedojnë drejton ndjenjat e tyre më shumë në botën e ndjenjave. Këtu qëndron pozitiviteti ose negativiteti i tyre. Ajo është e ndjeshme vetëm për një shprehje të forcës në një nga këto dy drejtime dhe kurrë për një gjysmë-hapje midis tyre. Ata që e kanë marrë atë, sjellja emocionale e tyre i bën ata të sjellin gjëra të jashtëzakonshme Në këtë tokë besimi është më i lehtë për t'u rrëzuar se sa njohuria, dashuria është më pak e nënshtruar ndaj ndryshimit se sa respekti, urrejtje është më e qëndrueshme se sa aversioni, dhe shtypja e udhëheqjes më të madhe në këtë tokë ka qenë gjithmonë më pak në

një njohuri shkencore që sundon masat se sa në një fanatizëm që i frymëzon dhe shpesh në një hysteri që i shtyn përpara. Kushdo që e di çelësin e dritares së zemrës së tyre, duhet ta dijë atë. (4) Shpirti i popullit mund të fitohet vetëm nëse, së bashku me luftën pozitive për qëllimet tona, ne shkatërrojmë kundërshtarin e këtyre qëllimeve. Njerëzit në çdo kohë shohin provën e të drejtës së tyre në sulmin e egër ndaj një armiku, dhe për ta refuzimi i shkatërrimit të armiqve duket si paqartësi me të drejtën e tyre nëse jo si shenjë e padrejtësisë së tyre. Masat e gjera janë vetëm një copë e natyrës dhe ndjenjat e tyre nuk kuptojnë marrëdhënien e dorës së përbashkët të njerëzve që pretendojnë se duan gjëra të kundërta. Çfarë ata dëshirojnë është fitore e shtypur dhe shkatërrimi i të dobëtisë ose i nënshtruar pa kushte. (5) Të gjitha çështjet e mëdha të ditës janë çështje të momentit dhe përfaqësojnë vetëm pasojat e causeve të qarta. Por vetëm një nga ato ka rëndësi të madhe, e cila është çështja e ruajtjes së racës së kombit. Në gjak vetëm forca dhe dobësia e njeriut. Nëse njerëzit nuk e kuptojnë dhe nuk i kushtojnë vëmendje rëndësisë së bazës së tyre racore, ata janë si njerëzit që do të donin të mësonin pudlat e cilësitë e greyhounds, duke dështuar të kuptojnë se shpejtësia e greyhounds si dhe e sjellshmëria e pudlit nuk mësohen, por janë cilësi të brendshme të racës. Njerëzit që e refuzojnë ruajtjen e puritetit të tyre racor, e refuzojnë me të njëjtën gjë unitetin e shpirtit të tyre në të gjitha shprehjen e tij. Ndryshimi i gjendjes së tyre natyrore është rezultat natyror i ndryshimit të gjendjes së gjakut të tyre, dhe ndryshimi i forcës së tyre intelektuale dhe krijuese është vetëm rezultat i ndryshimit të bazës së tyre racore. Kushdo që dëshiron të lirojë gjakun gjerman

nga manifestimet dhe sëmundjet e sotme, të cilat ishin originalisht të huaja, do të duhet të lirojnë atë nga virusi i huaj i këtyre manifestimeve. Pa njohuri të qartë të problemit racor dhe kështu të problemit të hebrenjve nuk do të ketë kurrë një ringjallje të kombit gjerman. (6) Organizimi i masave të gjera të popullsisë sonë që janë sot në kampin ndërkombëtar në një komunitet kombëtar të popullit nuk do të thotë që të tërhiqemi nga mbrojtja e interesave të justifikuara të klasës. Divergent klasa dhe interesat profesionale nuk janë sinonime me skllavërimin e klasës por janë pasojë natyrore e jetës sonë ekonomike. Grupimi profesional nuk është në asnjë mënyrë në kundërshtim me një komunitet të vërtetë kombëtar, pasi ky i fundit përbëhet nga uniteti i një kombi në të gjitha ato çështje që e prekin këtë komb si të tillë. Integrimi i një grupi të punës që ka marrë një klasë me komunitetin kombëtar, ose më saktë me shtetin, nuk arrihet me heqjen e klasave të larta por me ngritjen e klasave të ulëta. Ky proces në rrjedhë nuk mund të mbrohet kurrë nga klasa e lartë, por vetëm nga klasa e ulët që lufton për të drejtat e barabarta. Në ditët e sotme borgjezia nuk u organizua në shtet nga mënyra e fisnikërisë, por nga energjia e saj nën udhëheqjen e saj. Punonjësi gjerman nuk do të rritet në kuadrin e komunitetit kombëtar gjerman përmes skenave të dobëta të vëllazërisë, por përmes një rritjeje të vetëdijes së situatës së tij sociale dhe kulturore derisa dallimet më serioze mund të shihen si të brishtë. Një lëvizje që vendos këtë zhvillim si qëllim do të duhet të marrë mbështetësit e saj kryesisht nga kjo qendër. Mund të mbështetet në inteligjencë vetëm në sasi të fundit ka kuptuar plotësisht qëllimin që duhet të arrihet. Ky proces i transformimit dhe i barazimit nuk do të përfundojë në dhjetë apo dyzet vjet; përvoja tregon se është e nevojshme të bëhen shumë shtylla. Është e

mundur të përdoret një lloj tjetër i qasjes ndaj komunitetit kombëtar, jo në mbrojtjen e interesave të klasës së tij, por në udhëheqjen dhe qëndrimin e tij ndërkombëtar që janë armiqësore ndaj popullit dhe atdheut. Të njëjtat unione me një udhëheqje kombëtare fanatike në çështjet politike dhe kombëtare do të bënin miliona punëtorë të ishin më të vlefshëm për vendin e tyre pavarësisht nga çdo betejë që ndodhte për çështje ekonomike të papërshtatshme. Një lëvizje që dëshiron të bëjë punëtorin gjerman të kthehet tek njerëzit e tij dhe të shkëputet nga iluzioni ndërkombëtar duhet të sulmojë qartë një koncept që mbizotëron kryesisht në rrethet e punëdhënësve, i cili nën komunitetin kombëtar kupton tërheqjen ekonomike të punëtorit tek punëdhënësi dhe i cili zgjedh të konsiderojë çdo përpjekje për të mbrojtur edhe interesat e justifikuara të punëtorit për ekzistencën ekonomike të tij si një sulm ndaj komunitetit kombëtar. Kjo deklaratë nuk është vetëm e rreme, por edhe një mashtruese e sqaruar, sepse komuniteti kombëtar imponon obligimet e tij jo vetëm në një anë, por edhe në tjetrën. Një punëtor që i shkel ndjenjat e një komuniteti të vërtetë kombëtar kur, pa marrë parasysh mirëqenien e përbashkët dhe mbijetesën e ekonomisë kombëtare, përdor pushtetin e tij për të ngritur kërkesë të dhunshme, një punëdhënës që e shkel këtë komunitet në të njëjtën masë kur ai drejton biznesin e tij në një mënyrë të pa njerëzore, të shfrytëzimit, duke keqpërdorur forcën kombëtare të punës dhe duke bërë miliona nga djersët e tij. Ai nuk ka asnjë të drejtë të deklarohet si kombëtar, asnjë të drejtë të flasë për një komunitet kombëtar; jo, ai është një i çmendur i vetëm që shkakton mosmarrëveshje shoqërore dhe provokon konflikte të ardhshme që çfarëdo që të ndodhë do të përfundojë në dëm të kombit. Thus, rezervuari nga i cili lëvizja e re duhet të mbledhë mbështetës do të jenë kryesisht masat e punëtorëve tanë. Punën e saj do të jetë që t'i shkëpusë këto nga iluzioni ndërkombëtar, t'i çlirojë nga dhimbjet e tyre shoqërore, t'i nxjerrë nga mjerimi kulturor dhe t'i udhëheqë ato në komunitetin kombëtar si një faktor i vlefshëm, i bashkuar, kombëtar në ndjenjë dhe dëshirë.

Nëse, në rrethet e inteligjencës kombëtare, gjenden njerëz me zemrat më të ashpra për popullin dhe të ardhmen e tij, të mbushur me njohuritë më të thella të rëndësisë së kësaj lufte për shpirtin e këtyre masave, ata do të jenë të mirëpritur në radhët e këtij lëvizjeje, si një mbështetje shpirtërore e vlefshme. Por fitorja mbi lopën e votimit borgjez nuk mund të jetë kurrë qëllimi i këtij lëvizjeje. Nëse do të ishte, do të rëndohej me një peshë të vdekur që nga e gjithë natyra do të paralizonte aftësinë tonë për të rekrutuar nga masat e gjera. Përkundrazi, pavarësisht bukurisë teorike të idesë së udhëheqjes së masave më të mëdha nga poshtë dhe nga lart brenda kornizës së lëvizjes, ekziston fakti i kundërt se përmes propagandës psikologjike të masave borgjeze në takime të përgjithshme, mund të krijohen ndjenja dhe madje të transmetohet njohuri, por jo të eliminohen cilësitë e karakterit ose, më mirë të themi, të këqijat e të cilave zhvillimi dhe origjina i përkasin sentrove. Ndryshimi në nivelin kulturor të dy palëve dhe në qëndrimin e tyre ndaj pyetjeve të nxehta nga interesat ekonomike është ende aq i madh sa, sapo helmimi i takimeve të kalojë, do të manifestohet menjëherë si pengesë. Në fund të fundit, qëllimi nuk është të ndërmarrim një ri-vlerësim në kampin kombëtar që është në fillim, por të fitojmë mbi kampin antikombëtar. Dhe kjo pikëpamje, në fund, është e rëndësishme për qëndrimin taktik të të gjithë lëvizjes. (7) Kjo pikëpamje e njëanshme por e qartë duhet të shprehet në propagandën e lëvizjes dhe nga ana tjetër është e nevojshme në fushatat propagandistike. Nëse propaganda do të jetë efektive për lëvizjen, ajo duhet të adresohet vetëm tek një e katërta, pasi ndryshe, në përputhje me ndryshimin në trajnimin intelektual të dy kampeve në fjalë, ose do të mos kuptohet nga një grup, ose do të refuzohet nga tjetri si e qartë dhe kështu e painteresuar. Edhe stili dhe toni i produkteve individuale nuk mund të jenë efektive në të njëjtën mënyrë për dy grupe ekstreme. Nëse propaganda ripërtërin primitivizmin e shprehjes, ajo nuk

arrin të prekë ndjenjat e masave të gjera. Nëse, megjithatë, në fjalë dhe lëvizje, përdor ashpërsinë e ndjenjave dhe të shprehjes së masave, do të refuzohet nga e ashtuquajtura inteligjencë si e trashë dhe vulgare. Nga njëqind të ashtuquajtur folës, rrallë janë të aftë të flasin sot para një publiku të përbërë nga rrugë-spiuni, burgje-spiuni, kanalizime-spiuni, etj., dhe nesër të mbajnë një libër me të njëjtin përmbajtje mendore në një auditorium të mbushur me profesorë dhe studentë të universitetit. Por midis një mije folësve ndoshta është vetëm një i vetëm që mund të arrijë të flasë me burgje dhe profesorë universiteti në të njëjtën kohë, në një formë që jo vetëm është e përshtatshme për të dy palët, por edhe i ndihmon të dy palët me një efekt të barabartë ose i godet ato në një valë të egër të ovacionit. Ne duhet të kemi gjithmonë parasysh se edhe ideja më e bukur e një teorie sublime në shumicën e rasteve mund të shpërndalet vetëm përmes mendjeve më të vogla dhe më të vogla. Në fakt, gjëja më e rëndësishme nuk është se çfarë ka në mendje geni që ka krijuar një ide, por se çfarë, në çfarë forme dhe me sa sukses e transmetojnë atë tek masat e gjera. Në të vërtetë, forca tërheqëse e fortë e Demokracisë Sociale, madje e tërë lëvizjes marksiste, u bazua në një pjesë të madhe në homogjenitetin dhe kështu njëanshmërinë e publikut që ajo adresoi. Sa më e kufizuar të dukej, madje, sa më e vogël të ishin idetë e saj, aq më lehtë ato u morën dhe u asimiluan nga një masë e cila ishte në nivelin e nivelit të ofruar. Për të njëjtën arsye, për lëvizjen e re, një linjë e thjeshtë dhe e qartë rezultoi. Propaganda duhet të jetë e përshtatshme për masat e gjera në përmbajtje dhe në formë, dhe e saktë duhet të matet me rezultatin e saj

efektiv. Nuk është se kush ka më shumë ndikim në klasat e sotme, por ai që fiton zemrat e masave. Një anëtar i inteligjencës së pranishëm në një takim të tillë, i cili i qëndron në krah të nivelit intelektual të fjalimit, pavarësisht ndikimit të dukshëm të folësit në shtresat më të ulëta që ai ka vendosur të godasë, dëshmon se ai nuk është në gjendje të mendojë dhe se personi i tij nuk është i vlefshëm për lëvizjen e re. Mund të përdoret vetëm nga intelektual i që kupton detyrën dhe qëllimin e lëvizjes në një masë të tillë që ai ka mësuar të gjykojë aktivitetin e propagandës sipas suksesit të saj dhe jo sipas impresioneve që ajo lë pas në të. Për propagandën nuk është e synuar të ofrojë argëtim për njerëzit që janë të ndërgjegjshëm kombëtarisht, por të fitojë armiq të kombëtarizmit tonë, në sajë të gjakut tonë. Në përgjithësi, ato tendenca të mendimit që unë i kam përmbledhur më parë nën titullin e propagandës së luftës duhet të jenë të rëndësishme dhe vendimtare për lëvizjen tonë në mënyrën dhe zbatimin e punës së saj të vetë-zbulimit. Kjo u demonstrua nga sukse si i saj (8) Qëllimi i një lëvizjeje politike për reformë nuk do të arrihet kurrë me punë të ndriçimit ose duke ndikuar në rrethet e qeverisjes, por vetëm me arritjen e pushtetit politik. Çdo ide që lëviz botën ka jo vetëm të drejtën, por edhe detyrën, të sigurojë ato mjete që e bëjnë të mundur zbatimin e ideve të saj. Sukse si është gjykatësi i vetëm i drejtë ose i gabuar i një përpjekjeje të tillë, dhe nën sukses ne nuk duhet të kuptojmë, si në vitin 1918, arritjen e pushtetit në vetvete, por një përdorim i atij pushteti që do të shërbejë për vendin. Thus, një copë shteti nuk duhet të konsiderohet si e suksesshme nëse, si mendojnë sot avokatët e shtetit pa ndjenja në Gjermani, revolucionarët kanë arritur të marrin pushtetin shtetëror, por vetëm nëse realizimi i qëllimeve dhe qëllimeve që mbështesin një veprim revolucionar, i jep më shumë dobi kombit se sa nën regjimin e mëparshëm. Një gjë që nuk mund të pretendohet shumë mirë për revolucionin gjerman, siç e quan veten puna e gangsterit të vjeshtës së vitit 1918.

Nëse arritja e pushtetit politik është parakusht për zbatimin praktik të qëllimeve të reformës, lëvizja me qëllime të reformës duhet të ndihet që nga dita e parë e ekzistencës së saj si lëvizje e masave dhe jo si një klub i ëmbëlsirave ose një shoqëri e lojtarëve të ping-pongut. (9) Lëvizja e re është në natyrë dhe në organizimin e brendshëm anti-parlamentare; që do të thotë se ajo refuzon, në përgjithësi dhe në strukturën e saj të brendshme, një parim të sundimit të shumicës në të cilin udhëheqësi është degraduar në nivelin e një ekzekutimi të thjeshtë të vullnetit dhe mendimit të të tjerëve. Në gjëra të vogla dhe të mëdha, lëvizja mbështet parimin e demokracisë gjermane: udhëheqësi zgjedhet, por pastaj gëzon autoritet të papërcaktuar. Praktikën e këtij principi në lëvizje janë të mëposhtmet: Kryetari i parë i një grupi lokal zgjedhet, por ai është udhëheqësi përgjegjës i grupit lokal. Të gjitha komitetet janë nënshtruar atij dhe jo, anasjelltas, ai një komiteti. Nuk ka komitete zgjedhore, por vetëm komitete pune. Një udhëheqës përgjegjës, kryetari i parë, organizon punën. Në rastin e fundit, ky parim vlen për organizatën më të lartë, qarkun, qarkun ose qarkun. Udhëheqësi është gjithmonë i zgjedhur, por kështu i jepet një fuqi dhe autoritet i pakufizuar. Dhe, përfundimisht, kjo vlen për udhëheqjen e të gjitha partive. Kryetari zgjedhet, por ai është udhëheqësi ekskluziv i lëvizjeve. Të gjitha komitetet janë nën ombrellën e tij dhe jo ai i komiteteve. Ai merr vendime dhe kështu bartë përgjegjësinë në shpatullat e tij. Në rast se ai ka shkelur parimet e lëvizjes ose ka shërbyer interesat e saj me zell, anëtarët e lëvizjes janë të lirë ta thirrin atë para forumit të një zgjedhjeje të re, ta largojnë atë nga detyra e tij në sasi të asaj që ai ka shkelur parimet e lëvizjes ose ka shërbyer interesat e saj me zell. Në vend të tij pastaj zë një njeri më i aftë, një njeri i ri, duke gëzuar, megjithatë, të njëjtën autoritet dhe përgjegjësi. Një nga detyrat më të larta të lëvizjes është të bëjë këtë parime të përcaktueshme, jo vetëm brenda radhëve të saj, por për të gjithë shtetin. Çdo

njeri që dëshiron të jetë udhëheqës, me autoritetin më të lartë të pafund, mban gjithashtu përgjegjësinë më të madhe dhe më të rëndë. Kushdo që nuk është i barabartë me këtë ose është shumë i lig për të mbajtur pasojat e veprave të tij nuk është i përshtatshëm për të qenë udhëheqës; vetëm heroi është i përshtatshëm për këtë. Progresi dhe kultura e njerëzimit nuk janë produkt i shumësisë, por varen ekskluzivisht nga geni dhe energjia e personalitetit. Për të kultivuar personalitetin dhe për ta vendosur atë në të drejtat e tij është një nga kushtet për të rimarrë madhësinë dhe fuqinë e kombit tonë. Kështu lëvizja është anti-parlamentare, dhe pjesëmarrja e saj në një institucion parlamentar mund të implikojë vetëm aktivitetin për shkatërrimin e tij, për të eliminuar një institucion në të cilin ne duhet të shohim një nga shenjat më të rënda të degradimit të njerëzimit. (10) Lëvizja vendosmëri refuzon çdo qëndrim në çështje që ose janë jashtë kuadrit të punës politike të saj ose, duke qenë jo të rëndësishme, janë të panevojshme për të. Ajo nuk është një reformë fetare, por një riorganizim politik i popullit tonë. Në të dyja denominacionet fetare ajo sheh shtyllat e barabarta të ekzistencës së popullit tonë dhe kështu i mohon ato parti që duan të degradojnë këtë bazë të konsolidimit të etikës, moralit dhe fesë në trupin tonë kombëtar në nivelin e një instrumenti të interesave të tyre partiake. Të gjithë ata që e kanë njohur atë e dinë se qëllimi i lëvizjes nuk është kthimi i një forme të caktuar shtetërore dhe lufta kundër një tjetër, por krijimi i atyre bazave themelore pa të cilat asnjë republikë dhe asnjë monarki nuk mund të mbijetojë për një kohë të gjatë. Në misionin e saj nuk është themelimi i një monarkie apo forcimi i një republike, por krijimi i një shteti gjerman. Kjo pyetje e formimit të jashtëm të këtij shteti, e cila, si të thuash, është e rrumbullakët, nuk është e rëndësishme, por është e

vetëm nga çështje praktike. Për një popull që njëherë ka kuptuar problemet dhe detyrat e mëdha të ekzistencës së tij, pyetjet e formalitetit të jashtme nuk do të çojnë më në luftë të brendshme. (11) Pyetja e organizimit të brendshëm të lëvizjes është një çështje e lehtësisë dhe jo e parimeve. Një organizatë më e mirë nuk është ajo që fut më të madhin, por ajo që fut më të voglin, aparatit ndërmjet udhëheqjes së një lëvizjeje dhe aderësve të saj individualë. Për funksionin e organizimit është transmetimi i një ideje të caktuar - e cila gjithmonë lind në mendjen e një individi - në një grup më të madh njerëzish dhe mbikëqyrja e realizimit të saj. Nga kjo rrjedh se organizimi në të gjitha gjërat është vetëm një e keqe e nevojë. Në rastin më të mirë është një mjet për një qëllim, në rastin më të keq është një qëllim në vetvete. Ngaqë bota prodhon më shumë natyra me mekanizëm sesa natyra të përsosura, format e organizimit shpesh krijohen më lehtë se idetë si të tilla. Praktika e zhvillimit të çdo ideje që synon realizimin në këtë botë, veçanërisht e një ideje që ka karakterin e reformës, është në vijë të përgjithshme si më poshtë: Një ide e shkëlqimit lind në trurin e një njeriu që ndihet i thirrur të transmetojë njohuritë e tij tek pjesa tjetër e njerëzimit. Ai predikon mendimin e tij dhe gradualisht fiton një rreth të caktuar të mbështetësve. Ky proces i transmetimit të drejtpërdrejtë dhe personal të ideve të një njeriu tek të tjerët e tij është më ideal dhe natyror. Me rritjen e aderësve të doktrinës së re, bëhet gradualisht e pamundur për shprehësin e idesë të vazhdojë të ketë ndikim personal, të drejtpërdrejtë në mbështetësin e pafund, të udhëheqë dhe të drejtojë ata. Proportionately as, in consequence of the growth of the community, the direct and shortest communication is excluded, the necessity of a connecting organization arises: thus, the ideal condition is ended and is replaced by the necessary evil of organization. Në

rastin e lëvizjes politike, për shembull, ato quhen grupe lokale. Nëse uniteti i mësimi nuk do të humbet, megjithatë, kjo ndarje nuk duhet të bëhet derisa autoriteti i udhëheqësit shpirtëror dhe i shkollës së trajnuar nga ai mund të konsiderohet si i pakontestueshëm. Geo-politikën e një qendre qendrore në një lëvizje nuk mund të nënvlerësohet. Vetëm prania e një vendi të tillë, duke ushtruar magjinë e Mekës apo Romës, mund të japë në të ardhmen lëvizjes një forcë që bazohet në një unitet të brendshëm dhe në njohjen e një majaje që përfaqëson këtë unitet. Thus, në formësimin e qelizave të para organizative ne nuk duhet kurrë të humbim sytë nga nevoja, jo vetëm për të ruajtur rëndësinë e burimeve origjinale lokale të idesë, por për ta bërë atë parësore. Kjo rritje e madhësisë ideal, moral dhe faktike të pikës së origjinës dhe drejtimit të lëvizjes duhet të ndodhë në përputhje të drejtë me atë se si qelizat e lëvizjes, të cilat tani janë të panumerta, kërkojnë lidhje të reja në formën e formave organizative. Për, pasi numri i shtuar i adhuesve individualë e bën të pamundur vazhdimin e komunikimit të drejtpërdrejtë me ta për formimin e organeve më të ulëta, rritja e pafundme e këtyre formave më të ulëta organizative detyron në fund krijimin e lidhjeve më të larta që mund të quhen politikisht rreth grupeve të qarkut ose të qarkut. Sikur të jetë ende e lehtë të mbahet autoriteti i qendrës origjinale ndaj grupeve më të ulëta lokale, do të jetë e vështirë të mbahet kjo pozitë ndaj formave më të larta organizative që po lindin tani. Por kjo është parakusht për ekzistencën e unifikuar të lëvizjes dhe kështu për të çuar një ide. Nëse, në fund, këto ndarje më të mëdha ndërmjësore kombinohen gjithashtu në forma të reja organizative, vështirësia rritet edhe më shumë për të siguruar, madje edhe ndaj tyre, karakterin e pazakontë të udhëheqjes së faqes origjinale të themelimit, shkollës së saj, etj.

Prandaj, format mekanike të një organizate mund të zhvillohen vetëm në atë masë në të cilën autoriteti ideal shpirtëror i një qendre duket i ndarë pa kushte. Në strukturat politike kjo garanci mund të duket shpesh të sigurohet vetëm nga fuqia praktike. Nga kjo rezultuan këto direktiva për strukturën e brendshme të lëvizjes: (a) Koncentrimi për një kohë të gjithë aktivitetit në një vend të vetëm: Mynih. Nxitja e një komuniteti të mbështetësve të pa kushtueshëm dhe zhvillimi i një shkolle për shpërndarjen e mëvonshme të idesë. Përvetësimi i autoritetit të nevojshëm për të ardhmen me sukseset më të mëdha të mundshme të dukshme në këtë vend. Për të bërë të njohur lëvizjen dhe udhëheqësit e saj, ishte e nevojshme jo vetëm të rrëzoi besimin në invincibilitetin e teorisë marksiste në një vend për të gjithë të shihet, por të demonstrojë mundësinë e lëvizjes kundër. (b) Formimi i grupeve lokale vetëm kur autoriteti i udhëheqjes qendrore në Mynih mund të konsiderohet si i njohur pa dyshim. (c) Njëlloj, formimi i grupeve të qarkut, qarkut, ose provincës varet jo vetëm nga nevoja për to, por edhe nga siguria se njohja e pa kushte e qendrës është arritur. Krahas kësaj, krijimi i formave organizative varet nga meshkujt që janë të disponueshëm dhe mund të konsiderohen si udhëheqës. Kjo mund të ndodhë në dy mënyra: (a) lëvizja disponon burimet financiare të nevojshme për trajnimin dhe shkollimin e mendjeve të afta për udhëheqje të ardhshme. Pastaj shpërndan materialin e kështu marrë në mënyrë sistematike sipas kriterëve të efikasitetit taktik dhe të tjera. (b) Më e lehtë dhe më e shpejtë është kjo mënyrë; megjithatë, ajo kërkon shumë mjete financiare, pasi ky material udhëheqës mund të punojë për lëvizjen vetëm kur paguhet. Ky është më i ngadaltë dhe më i vështirë. Në disa

rrethana, udhëheqja e një lëvizjeje duhet të lërë territore të mëdha të mbeten të zbrazëta, përveç nëse nga ndjekësit lind një njeri i aftë dhe i gatshëm të vendosë veten në dispozicion të udhëheqjes, dhe të organizojë dhe të drejtojë lëvizjen në qarkun e caktuar. Mund të ndodhë që në territore të mëdha nuk do të ketë asnjë, por në vende të tjera dy ose tre janë pothuajse të barabartë. Në këtë zhvillim është e madhe vështirësia dhe mund të kapërcehet vetëm në vitet e ardhshme. Për krijimin e një forme organizative është dhe mbetet njeriu i nevojshëm për udhëheqjen e saj. Sikur një ushtri në të gjitha format e saj organizative është pa oficer, një organizatë politike është e barabartë pa udhëheqësin e duhur. Nuk e bëj një grup lokal më të dobishëm për lëvizjen kur mungon një personalitet i përshtatshëm i udhëheqësit se sa të mos e bëj atë të mos funksionojë për shkak të mungesës së një udhëheqësi për ta drejtuar dhe për ta çuar përpara. Liderhipi vetë kërkon jo vetëm dëshirë por edhe aftësi, dhe duhet të vendoset më shumë rëndësi në dëshirë dhe energji se sa në inteligjencë si e tillë, dhe kombinimi më i vlefshëm i aftësive, vendosmërisë dhe durimit.

(12) Të ardhmen e një lëvizjeje e përcakton fanatizmi, po, intoleranca, me të cilën ndjekësit e saj e mbajnë atë si lëvizjen e vetme të drejtë, dhe e shtyjnë atë përpara formave të tjera të ngjashme. Një gabim i madh është të besosh se forca e një lëvizjeje rritet përmes bashkimit me një lëvizje të ngjashme. Po, është e vërtetë që çdo zgjerim i kësaj natyre në fillim do të thotë një rritje në madhësinë e jashtme, e cila në sytë e vëzhguesve të sipërfaqshëm do të thotë forcë; në të vërtetë, megjithatë, ajo vetëm merr germat e një dobësimi të brendshëm që do të bëhet efektiv më vonë.

Për sado që mund të thuhet për karakterin e ngjashëm të dy lëvizjeve, në realitet nuk është kurrë e pranishme. Përndryshe nuk do të ishin dy lëvizje por vetëm një. Dhe pavarësisht se ku janë dallimet-edhe nëse ato përbëhen vetëm nga aftësitë e ndryshme të udhëheqjes-ato ekzistojnë. Por ligji natyror i të gjitha zhvillimeve kërkon jo bashkimin e dy formacioneve që janë thjesht të ndryshme, por fitoren e luftëtarit dhe kultivimin e forcës dhe forcës së fituesit që është e mundur vetëm nga lufta e rezultatit. Nga bashkimi i dy partive politike më ose më pak të barabarta mund të lindin përfitime të përkohshme, por në të gjatë çdo sukses i arritur në këtë mënyrë është shkak i dobësisë së brendshme që shfaqet më vonë. Në çdo lëvizje, madhështia e saj është e garantuar ekskluzivisht nga zhvillimi i pa kufizuar i forcës së brendshme dhe rritja e qëndrueshme deri në fitoren e fundit ndaj të gjitha konkurrentëve. Po, mund të themi se forca e saj dhe kështu arsyeja e ekzistencës së saj rritet vetëm sa kohë që ajo e njeh parimin e luftës si premisën e zhvillimit të saj, dhe se ajo ka kaluar pikën e saj më të lartë të forcës në momentin kur fiton plotësisht. Kështu, është e dobishme vetëm për një lëvizje të bëjë përpjekje për këtë fitore në një formë që nuk çon në një sukses të shpejtë momental, por që në një betejë të gjatë të shkaktuar nga intoleranca absolute gjithashtu siguron një zhvillim të gjatë. Më shumë lëvizje që rriten vetëm përmes ashtuquajtur bashkimit të formave të ngjashme, kështu që i falin forcën e tyre marrëveshjeve, janë si bimët e nxehtë. Ata ngrihen, por nuk kanë forcë për të kapërcyer këndet dhe për të rezistuar uraganeve të forta. Në fuqinë e çdo organizate të madhe që mbështet një ide në këtë botë është fanatizmi fetar dhe intoleranca me të cilën, i bindur fanatikisht se ka të drejtë, e imponon padrejtësisht vullnetin e vet ndaj të gjithëve. Nëse një ide në vetvete është e mirë dhe, kështu e

armatosur, merr një betejë në këtë tokë, ajo është e papërshkueshme dhe çdo persekutim do të shtojë vetëm forcën e brendshme. Kleri nuk ishte i madh në përpjekjet e negociimeve për kompromis me çdo mendim filozofik të ngjashëm në botën e lashtë, por në fanatizmin e pakompromis në predikimin dhe luftën për doktrinën e vet. (13) Në parim lëvizja duhet të edukojë anëtarin e saj në mënyrë që të mos e shohë luftën si diçka që është e mbushur me mish, por si diçka që ata vetë po luftojnë për të. Prandaj, ata nuk duhet të frikësohen nga armiqësia e armiqve të tyre, por duhet të ndihen se kjo është kushti për të drejtën e tyre për të ekzistuar. Ata nuk duhet të shmangin urrejtjes së armiqve të nacionalitetit tonë dhe filozofisë dhe manifestimeve të saj; ata duhet të ndjekin ato. Dhe midis manifestimeve të kësaj urrejtje janë gënjeshtra dhe shpifje. Çdo njeri që nuk sulmohet në gazetatat e hebrenjve, nuk është i shëmtuar dhe i shëmtuar, nuk është as gjerman i mirë dhe as nationalist i vërtetë. Një shembull i mirë për vlerën e qëndrimit të tij, për sinqeritetin e bindjeve të tij dhe forcën e vullnetit të tij është mospërputhja që ai merr nga armiku i vdekshëm i popullit tonë. Kjo duhet të theksohet, përsëri e përsëri, tek ndjekësit e lëvizjes dhe në një kuptim më të gjerë tek populli i tërë se hebrenjtë dhe gazetatat e tyre gjithmonë gënjejnë dhe se edhe një Ruth i rastit është vetëm i destinuar për të mbuluar një falsifikim më të madh dhe është kështu edhe vetë një gënjeshtër e rreme. Xhudi është një mjeshtër i madh i mashtrimit, dhe mashtrimet dhe mashtrimi janë armët e tij në betejë. Çdo sharje e hebrenjve dhe çdo mashtrimi i hebrenjve është një shenjë nderi në trupin e ushtarëve tanë. Ai që ata e kanë më shumë të urreyer është më afër nesh dhe ai që ata e kanë më shumë të urreyer është më i miri ynë.

Kushdo që merr një gazetë hebreje në mëngjes dhe nuk e sheh veten të shkruar në të nuk ka bërë përdorim të dobishëm të ditës së mëparshme; sepse nëse do të kishte bërë, ai do të ishte persekutuar, i urreyer, i shkruar, i abuzuar, i poshtruar. Dhe vetëm ai që e çmon këtë armik të vdekshëm të kombit tonë dhe të gjithë njerëzimit dhe kulturës Ariane, mund të pres që të shohë që fyerjet e kësaj race dhe lufta e këtij populli të drejtohen kundër tij. Kur këto parime hyjnë në gjakun dhe gjakun e mbështetësve tanë, lëvizja do të bëhet e papërkulshme dhe e pamundur. (14) Lëvizja duhet të promovojë respektin për personalitetin në të gjitha mënyrat; ajo nuk duhet të harrojë kurrë se vlerat personale janë vlerat e të gjitha gjërave njerëzore; se çdo ide dhe çdo arritje është rezultat i forcës krijuese të një njeriu dhe se admirimi i madhështisë është jo vetëm një dhuratë falënderimi për të fundit, por është një lidhje bashkuese rreth atij që është mirënjohës. Personazh nuk mund të zëvendësohet; veçanërisht kur e përfaqëson jo elementin mekanik por elementin kulturor dhe krijues. Nuk mund të zëvendësohet më shumë se një mjeshtër i famshëm dhe një tjetër të marrë përsipër përfundimin e pikturës së gjysmë të përfunduar që ai la pas, poet dhe mendimtar i madh, udhëheqës i madh dhe ushtarak i madh. Sepse aktiviteti i tyre është gjithmonë në fushën e artit. Nuk është e trajnuar me makinë, por e lindur me gëzimin e Perëndisë. Ndryshimet më revolucionare dhe arritjet më të mëdha të kësaj toke, arritjet më të mëdha kulturore, veprat e pavdekshme në fushën e shtetësisë, etj., janë gjithmonë të lidhura ngushtë me një emër dhe janë të përfaqësuara nga ai. Të heqësh dorë nga nderimi i një shpirti të madh do të thotë humbjen e një forcë të madhe që rrjedh nga emrat e të gjitha njerëzve të mëdhenj. Xhudi e di këtë më mirë se kushdo tjetër. Ai, të cilit njerëzit e mëdhenj janë të mëdhenj vetëm në shkatërrimin e njerëzimit dhe kulturës së tij, sigurohet që ata të admirohen idolatrikisht. Ai vetëm përpiqet të përfaqësojë admirimin e

kombeve për shpirtrat e tyre si të pavlefshëm dhe e quan atë si një "kult personal". Në momentin që një popull bëhet aq i shëmtuar sa që i nënshtrohet kësaj arrogance dhe epërsisë së hebrenjve, i rikthen më të madhin e fuqisë që ka; sepse kjo bazohet, jo në respektin ndaj masave, por në vënimin e geniut dhe në ngritjen dhe ndriçimin e tij përmes shembullit të tij. Kur zemrat njerëzore bëhen të çrregullta dhe shpirtrat njerëzorë të dëshpërohen, atëherë nga errësira e të kaluarës, ata që i kanë rrëmbyer të gjitha gjërat e vështira dhe të rënda, të turpshme dhe të shëmtuara, të skllavërisë shpirtërore dhe të detyrimit fizik, i shikojnë ata dhe u shtrijnë dorën e përjetshme të tyre të dëshpëruarve! Udhëheqësi i tyre është i turpëruar! Në periudhën e parë të zhvillimit të lëvizjes sonë, ne nuk vuam nga asgjë më shumë se nga e panjohura, e panjohura e emrave tanë, e cila në vetvete e bëri suksesin tonë të dyshimtë. Në këtë periudhë të parë, kur shpesh vetëm gjashtë, shtatë ose tetë koka takoheshin për të përdorur fjalët e një kundërshtari, ishte të nxitësh dhe të ruajësh besimin në të ardhmen e madhe të lëvizjes në këtë rreth të vogël. Kërko që gjashtë ose shtatë njerëz, të gjithë të panjohur të varfër demonë, ishin bashkuar me qëllim të krijimit të një lëvizjeje duke shpresuar të arrijnë-ku partitë e mëdha të masave të fuqishme kishin dështuar deri më tani-për të rivendosur një Gjermani të më shumë fuqisë dhe shkëlqimit. Nëse njerëzit na kishin sulmuar në ato ditë, po, madje edhe nëse na kishin fyer, në të dy rastet duhet të kishim qenë të lumtur. Për shkak se ajo që ishte e shtypur nuk ishte asnjëri as tjetri; ishte mungesa e plotë e vëmendjes që gjetëm në ato ditë. Kur hyra në rrethin e këtyre pak njerëzve, nuk mund të kishte asnjë fjalë për një parti apo lëvizje. Jam i njohur me përshtypjet e mia rreth takimit tim të parë me këtë grup të vogël. Në javët që pasuan, kisha kohë dhe rast të studioja këtë të quajtur 'parti' e cila në fillim dukej aq e pamundur. Dhe, për Zotin, pamja ishte e trishtueshme dhe

e trishtueshme. discouraging. Nuk kishte asgjë këtu, thjesht asgjë pozitive. Emri i një partie komisioni i të cilës përbëhej nga pjesa më e madhe e anëtarësisë, e cila, nëse na pëlqente apo jo, ishte pikërisht ajo që po përpiquej të luftonte, një parlament në masë të vogël. Këtu, vota udhëhoqi; nëse parlamentet e mëdha bërtitinë zëshëm për muaj të tërë, ishin të paktën për probleme të rëndësishme, por në këtë rreth të vogël përgjigjja e një letre të ardhur me lehtësi lëshoi një argument të papërfundueshëm! Publiku, natyrisht, nuk dinte asgjë për këtë. Nuk kishte asnjë në Mynih që e dinte partinë as me emër, përveç disa mbështetësve të saj dhe disa miqve të tyre. Çdo të mërkurë një takim i quajtur i komitetit u mbajt në një kafene në Mynih, dhe një herë në javë një libër i mbrëmjes. Ngase pjesëmarrja e plotë e 'movitjes' ishte e përfaqësuar në komitet, natyrisht fytyrat ishin gjithmonë të njëjta. Tani detyra ishte përfundimisht të thyejmë lidhjet e rrethit të vogël, të fitonim mbështetës të rinj, por mbi të gjitha të bënim emrin e lëvizjes të njohur në çdo çmim. Në këtë ne përdorëm teknikën e mëposhtme: Çdo muaj, dhe më pas çdo dy javë, ne u përpoqëm të mbajmë një 'mbledhje.' Kërkesat për të ishin shkruar në shtypshkronjë ose ndonjëherë me dorë në copëza letre dhe herët e para u shpërndanë, ose u shpërndanë, nga ne personalisht. Çdo njëri nga ne u kthye në rrethin e miqve të tij dhe u përpoq të inkurajojë dikë tjetër të vinte në një nga këto ngjarje. Rezultati ishte i tmerrshëm Unë ende kujtoj se si unë vetë në këtë periudhë të parë ndaja rreth tetëdhjetë copëza të këtyre fletëve të letrës, dhe si në mbrëmje u ulëm për të pritur masat që pritej të shfaqeshin. Një orë vonë, 'kryetari' përfundimisht u detyrua të hapte 'mbledhjen.' Edhe një herë ishim shtatë burra, shtatë të vjetër. Ndryshuam në shkrimin e rreshtave të ftesave në një makinë dhe mimeografimin e tyre në një dyqan shtypjeje në Mynih. Rezultati në takimin tjetër ishte disa më shumë dëgjues. Thus numri rritet ngadalë nga njëmbëdhjetë në trembëdhjetë, e fundit në pesëmbëdhjetë. seventeen, to twenty-three, to thirty-four

listeners. Përmes mbledhjes së vogël midis nesh të varfërve demonë u mbledhën fondet me të cilat në fund të gjithë të njoftonin takimin përmes njoftimeve në atëherë të pavarur Munchener Beobachter në Mynih. Dhe këtë herë suksesi ishte pozitivisht mahnitës. Ne kishim organizuar takimin në Munich Hofbrauhauskeller (mos u ngatërro me Munich Hofbrauhaus-Festsaal), një sallë e vogël me një kapacitet prej rreth njëqind e tridhjetë njerëzish. Për mua personalisht dhoma dukej si një sallë e madhe dhe secili prej nesh ishte i shqetësuar nëse do të ishim në gjendje të mbushnim këtë 'të madh' ndërtesë me njerëz. Në orën shtatë ishin njëqind e njëmbëdhjetë persona të pranishëm dhe mbledhja u hap. Një profesor i Mynihut mbajti fjalimin kryesor, dhe unë, për herë të parë, në publik, do të flisja në të dytën. Në sytë e Herr Harrer, atëherë kryetar i parë i partisë, çështja dukej si një aventurë e madhe. Ky zotëri, i cili ishte me të vërtetë i singertë, u bind vetëm se mund të isha në gjendje të bëja disa gjëra, por jo të flas. Dhe madje edhe në kohën që pasoi ai nuk mund të ndahej nga kjo mendje. " Gjërat u shndërruan ndryshe. Në këtë takim të parë që mund të quhet publik, më u dha një kohë e dhjetë minutave për të folur. Unë folëm për tridhjetë minuta, dhe ajo që më parë kisha vetëm ndjerë brenda meje, pa e kuptuar në asnjë mënyrë, tani u vërtetua nga realiteti: Unë mund të flas. Pas tridhjetë minutave njerëzit në dhomën e vogël u ndezën dhe entuziasmi u shprehu fillimisht nga fakti se thirrjeja ime për sakrificën e atyre që ishin atje çoi në dhurimin e treqind markëve. Kjo na çliroi nga një shqetësim i madh. Për këtë arsye, në atë kohë, ishte aq e madhe e ngushtësia financiare sa që ne nuk ishim as në gjendje të shtypnim sloganë për lëvizjen, ose të shpërndanim edhe lule. Tani u vendos baza për një fond të vogël nga i cili të paktën ne mund të ndihmojmë nevojat tona më të rëndësishme dhe më urgjente. Por nga një aspekt tjetër, suksesi ishte i konsiderueshëm. Në atë kohë,

unë fillova të sillja një numër të ri të forcave të reja në komitet. Në vitet e mia të shumta në ushtrinë e njoha një numër të madh të shokëve të besnikë që tani ngadalë, në bazë të inkurajimit tim, filluan të hynin në lëvizje. Ata ishin të gjithë njerëz të rinj energjikë, të aklimatizuar me rregullat, dhe nga periudha e tyre e shërbimit ishin rritur në parimin: asgjë nuk është e pamundur, gjithçka mund të bëhet nëse vetëm dëshiron. Sa e nevojshme ishte një transfuzioni i tillë i gjakut të ri, e kuptova vetë pas vetëm disa javësh bashkëpunimi. Herr Harrer, atdhetar kryetar i parë i partisë, ishte ndër të parët që u bë gazetar dhe si i tillë ai ishte me siguri i mirëpritur. Por për një lider partie kishte një dobësi të rëndë: ai nuk ishte një folës për meshët. Sikur të ishte e kujdesshme dhe e saktë në vetvete puna e tij, ajo ende mungonte-ndoshta për shkak të kësaj mungese të një talenti të madh orator-të madhin sweep. Herr Drexler, atëherë kryetar i grupit lokal të Mynihut, ishte një punëtor i thjeshtë, ashtu si një folës i vogël, dhe më shumë ai nuk ishte ushtar. Ai nuk kishte shërbyer në ushtrinë, madje as gjatë luftës nuk kishte qenë ushtar, kështu që i dobët dhe i pasigurtë në tërë natyrën e tij, ai mungonte vetëm shkollimi i cili ishte në gjendje të kthejë të pasigurtë dhe të butë në njerëz. Thus të dy njeriu nuk ishin të bërë nga gjëra që do t'i kishin lejuar ata jo vetëm të mbanin në zemër besimin fanatik në fitoren e një lëvizjeje, por edhe me energji të papërmbajtur dhe vullnet, dhe nëse ishte e nevojshme me gënjeshtër të tmerrshme, të hiqnin çdo pengesë që mund të qëndronte në rrugën e idesë së re që po lindte. Për këtë vetëm krijesat ishin të pajisura me shpirtin dhe trupin që kishin fituar ato virtyte ushtarake që mund të përshkruhen më mirë si fole: të shpejtë si greyhounds, të fortë si lëkurë, dhe të fortë si çeliku Krupp. Në atë kohë unë vetë isha ende ushtar. Ndërtimi

dhe brendësia ime ishin të pjekura dhe të forta për gati gjashtëdhjetë vjet. Unë, gjithashtu, harrova se si të them: "kjo është e pamundur," ose "kjo nuk do të funksionojë"; "ne nuk mund të rrezikojmë këtë", "kjo është shumë e rrezikshme", etj. Sepse, natyrisht, biznesi ishte i rrezikshëm. Në një nga klubet tuaja të gënjeshtreve borgjeze, të cilën e dinin më mirë se anëtarët e saj, ata ishin të detyruar të përdornin çdo mjet për të hequr dorë nga një lëvizje që u dukej e rrezikshme atyre. Metoda më efektive e tyre në këto raste ka qenë gjithmonë terrori ose dhuna. Në vitin 1920, në shumë rajone të Gjermanisë, një takim kombëtar që guxonte të adresonte thirrjet e tij të gjera dhe të fliste publikisht për pjesëmarrje ishte thjesht e pamundur. Në këtë takim pjesëmarrësit u shpërndanë dhe u larguan me kokë të gjakosur. Një arritje e tillë, me siguri, nuk kërkonte shumë aftësi: pasi më i madhi nga takimet e ashtuquajtura të masave borgjeze do të shpërndahej në sytë e një doze komunistësh si hare që ikin nga një qen. Në mënyrë të pashmangshme, lëvizja më e urryer për marrësit marksistë të popullit ishte një lëvizje e cila kishte si qëllim të qartë fitoren e masave që deri më tani ishin vendosur ekskluzivisht në shërbim të partive ndërkombëtare marksiste hebre. Të vetmen emër të ' Partisë së Punës Gjermane ' e kishte efektin e shtypjes së tyre. Thus një mund të imagjinojë lehtë se në rastin e parë të përshtatshëm konflikti do të fillojë me shtypësit marksistë që ishin ende të uritur për fitore. Në rrethin e vogël ku lëvizja ishte atëherë, një lloj frike nga një betejë e tillë u bë e zakonshme. Anëtarët donin të shfaqeshin sa më pak në publik, për të mos u bërë të njohur. Në mendjen e tyre ata tashmë panë se takimi i parë i madh ishte i rrëzuar dhe lëvizja ishte e mbyllur për mirë. Unë kisha vështirësi të shprehja mendimin tim se ne nuk duhet të shmangim këtë betejë, por të përgatitemi për të, dhe për këtë arsye të blejmë armën e vetme që ofron mbrojtje kundër dhunës. Terrori nuk është i thyer nga mendja, por nga terrori. Suksesi i takimit të parë forcoi pozicionin

tim në këtë drejtim. Ne morëm guxim për një takim të dytë në një shkallë më të madhe. Rreth tetorit 1919, u mbajt mbledhja e dytë më e madhe në Eberlbraukeller. Brestlitovsk dhe Versaja. Pesë të rinj u thirrën si folës. Unë vetë folëm për gati një orë dhe suksemi ishte më i madh se në raundin e parë. Publiku ishte rritur në më shumë se njëqind e tridhjetë. Një tentim për të shkaktuar një rrëmujë u ndalua menjëherë nga miqtë e mi. Diturbarët fluturuan poshtë shkallëve me kokë të gërryer. Dy javë më vonë u mbajt një tjetër takim në të njëjtën sallë. Të pranishmit ishin rritur në mbi njëqind e shtatëdhjetë dhe dhoma ishte mbushur mirë. Unë kisha folur sërish, dhe sërish suksemi ishte më i madh se në takimin e mëparshëm. Unë shtyva për një sallë më të madhe. Në fund e gjetëm një në anën tjetër të qytetit në 'Deutsches Reich' në Dachauer Strasse. Të parën takim në sallën e re nuk e ndoqën aq mirë sa e kaluara: vetëm njëqind e fortë persona. Në komitet, shpresat filluan të binin dhe skeptikët e përjetshëm ndjenin se e tepërta e përsëritjes së "demonstratave" tona duhej të konsiderohej si shkak i mungesës së pjesëmarrjes. Kishte argumente të ashpra në të cilat unë mbështeta idenë se një qytet me shtatëqind mijë banorë mund të duronte jo një takim në dy javë, por dhjetë në javë, se ne nuk duhet të na mashtrohen nga dështimet, se rruga që kishim ndjekur ishte e drejtë dhe se më vonë ose më vonë, me durim të qëndrueshëm, suksemi do të vinte. Në tërësi, gjithë kjo periudhë e dimrit 1919-20 ishte një betejë për të forcuar besimin në forcën e fitores së lëvizjes së re dhe për ta çuar atë në atë fanatizëm të besimit që mund të lëvizë male. Të ardhmen e takimit në të njëjtin sallë më bëri të drejtë. Të pranishmit ishin rritur në mbi dyqind; suksemi publik dhe financiar ishte brilant. Unë urdhërova përgatitjet e menjëhershme për një takim tjetër. Në dy javë

më vonë u rrit në mbi 100,000 njerëz. two hundred and seventy heads. Dy javë më vonë, për herë të shtatë, ne i mbledhëm mbështetësit dhe miqtë e rivendosjes dhe e njëjta sallë ishte e pamundur të mbante njerëzit që ishin rritur në më shumë se katërqind. Në këtë kohë, lëvizja e re mori formën e saj të brendshme. Në rrethin e vogël shpesh ndodhnin debate më ose më pak të dhunshme. Disa quarter-atëherë si sot-u përpoqën të krijonin lëvizjen e re si një parti. Në këtë konceptim kam parë gjithmonë provën e papërshtatshmërisë praktike dhe të sjelljes së ulët të kritikëve. Ata ishin dhe janë gjithmonë ata që nuk mund të dallojnë jashtorët nga thelbësorët, dhe që përpiqen të vlerësojnë vlerën e një lëvizjeje sipas titullave më bombastike që mund të tingëllojnë, të cilat, fatkeqësisht, duhet të sigurohen nga fjalori ynë i mëparshëm. Në atë kohë ishte e vështirë të shpjegohej njerëzve se çdo lëvizje, sa kohë që nuk ka arritur fitoren e ideve të saj, që është qëllimi i saj, është një parti edhe nëse ajo merr mijëra emra të ndryshëm. Nëse ndonjë njeri dëshiron të bëjë një ide të guximshme e cila do të jetë e dobishme për interesat e të tjerëve, ai do të duhet të kërkojë mbështetës që janë të gatshëm të luftojnë për qëllimet e tij. Dhe nëse kjo qëllim është vetëm të shkatërrojë partitë ekzistuese, të ndalojë ndarjen, ata që e përfaqësojnë këtë vizion dhe që e përhapin këtë vendim janë vetë parti, sa kohë që kjo qëllim nuk është arritur. Në këtë rast, është e çuditshme dhe e çuditshme kur një i vjetër i njohur i teorisë popullore, të cilit sukseset praktike i janë kundërvënë njohurive të tij, imagjinon se ai mund të ndryshojë karakterin e partisë që çdo lëvizje e re e ka duke ndryshuar këtë term. Në të kundërt. Nëse kjo ishte e papopullore, ishte kjo rrëmujë e fjalëve të vjetra gjermane që nuk i përkisnin as kohës aktuale as nuk përfaqësonin asgjë të qartë, por mund të përdorej lehtë për të ndjekur gjërat e pazakonta. Ky është një

kërcënim i vërtetë që sot mund të vërehet në pafund raste. Në tërësi, kështu, dhe në periudhën e mëvonshme, unë duhej të paralajmëroja sërish dhe sërish kundër atyre studiuesëve gjermanë që veprojnë në rrugë të huaj, të cilët çdoherë kanë një arritje pozitive të paktën të papërfillshme, por të cilët sjellin në jetë vetëm një ndjenjë të çuditshme. Në lëvizjen e re kishte dhe ende duhet të mbrohet kundër një influxi të njerëzve të cilët për shumicën e tyre qëndron në deklaratën se ata kanë luftuar për tridhjetë e madje edhe pesëdhjetë vjet për të njëjtën ide. Kushdo që lufton për katër vjet për një të quajtur ide pa arritur asnjë sukses, në fakt, pa parandaluar fitoren e kundërt, ka dhënë prova të paaftësisë së tij për katër vjet aktivitet. Në veçanti rreziku qëndron në faktin se këto natyres nuk duan të hyjnë në lëvizje si lidhje, por vazhdimisht i hedhin dhëmbët rreth rrotullimeve të udhëhequra në të cilat vetëm, në forcën e aktivitetit të tyre të vjetër, ata mund të shohin një vend të përshtatshëm për aktivitetin e mëtejshëm. Por ç'të bëjmë nëse një lëvizje e re do të nënshtrohet ndaj mirësjelljes së këtyre njerëzve? Në asnjë mënyrë më shumë se një biznesmen që në katër vjet aktivitet ka rritur një biznes të madh në tokë është i përshtatshëm të jetë themeluesi i një të re, është një Methuselah popullor, i cili në të njëjtën kohë ka gërryer dhe bërë gurë një ide të madhe, i përshtatshëm për udhëheqjen e një lëvizjeje të re, të re! Përveç kësaj, vetëm një fragment i të gjitha këtyre njerëzve vijnë në lëvizjen e re për ta shërbyer atë, por në shumicën e rasteve, nën mbrojtjen e saj ose përmes mundësive që ajo ofron, për të ngrohur mbi pjatë e tyre të vjetër. Ata nuk duan të përfitojnë nga ideja e doktrinës së re, ata vetëm presin që ajo t'u japë atyre një mundësi për të bërë njerëzimin të mërzitshëm me idetë e tyre. Për çfarë lloji të ideve janë shpesh, është e vështirë të thuhet. Karakteristika e këtyre njerëzve është se ata flasin për heroizmin e vjetër gjerman, për parahistori të errët, për axhuj të gurtë, shpatë dhe mburojë, por në realitet janë më të shëmtuarit. that can be imagined. Për të

njëjtët njerëz që bëjnë imitime shkencore të vjetra të shpatave të rrobave gjermane, dhe që mbajnë një lëkurë të veshur të leopardit me dhëmbët e bullit mbi kokën e tyre të bardhë, predikojnë për të tashmen asgjë tjetër veçse luftë me armë shpirtërore, dhe largohen sa më shpejt që mundën nga çdo blackjack komunist. Postumiteti do të ketë pak mundësi për të lavdëruar ekzistencën e tyre heroike në një epope të re. Unë i njoha këta njerëz shumë mirë për të mos ndjerë urrejtjen më të thellë ndaj tyre. Por ata bëjnë një përshtypje të shëmtuar tek masat e gjera, dhe hebrenjtë kanë çdo arsye që t'i shpëtojnë këta komedian popullor, madje edhe t'i preferojnë ata më shumë se luftëtarët e vërtetë për një shtet gjerman që po vjen. Me të gjitha këto, këto njerëz janë të çmendur; pavarësisht të gjitha provave të moskompetencës së tyre të plotë, ata pretendojnë të dinë gjithçka më mirë dhe të bëhen një shëmti për të gjithë luftëtarët e drejtpërdrejtë dhe të sinqertë për të cilët heroizmi duket se është i vlefshëm jo vetëm në të kaluarën, por që gjithashtu përpiqen të japin një pamje të ngjashme të trashëgimisë së tyre me veprimet e tyre. Dhe shpesh mund të dallohet vetëm me vështirësi që këta njerëz veprojnë nga injoranca ose moskompetenca e brendshme dhe që vetëm pretendojnë për disa arsye. Përveç me të ashtuquajturit reformatore fetare në bazë të vjetër gjermane, unë gjithmonë kam ndjenjën se ata janë dërguar nga ata që nuk duan ringjalljen e popullit tonë. Për shkak se e gjithë veprimtaria e tyre i largon njerëzit nga lufta e përbashkët kundër armiqve të përbashkët, hebrenjtë, dhe në vend të kësaj i lejon ata të shpenzojnë forcën e tyre në mosmarrëveshje fetare të brendshme aq të pakuptimta sa janë të shëmtuara. Për këto arsye të njëjta, krijimi i një fuqie qendrore të fortë që implikon autoritetin e pakushtueshëm të një Kaderësh është i nevojshëm në lëvizje. Vetëm me të mund të spërkaten këto elemente të këqija. Dhe për këtë arsye, armiqtë më të mëdhenj të një lëvizjeje të njëanshme, të drejtuar dhe të udhëhequr gjenden në rrethet e këtyre hebrenjve të mërëzitur. Në lëvizje ata urrejnë pushtetin që kontrollon veprën e tyre. Jo rastësisht, televizioni ynë krijoi një program

të qartë në të cilin nuk përdori fjalën 'folkish.' Në kushtet e pafundësisë konceptuale të saj, koncepti folkish nuk është asnjë bazë e mundshme për një lëvizje dhe nuk ofron asnjë standard për t'u bashkuar me një. Sa më e papërcaktuar të jetë kjo koncept në praktikë, aq më shumë dhe më të gjera interpretime lejon, aq më e madhe bëhet mundësia e invokimit të autoritetit të saj. Në çdo rast, futja e një koncepti të tillë të pashmangshëm dhe të interpretueshëm në luftë çon në shkatërrimin e çdo solidariteti të rreptë luftarak, pasi i fundit nuk lejon që individit të zgjedhë përkufizimin e besimit dhe vullnetit të tij. Dhe është e turpshme të shikosh të gjithë njerëzit që rrinë sot me fjalën 'folkish' në kapelë dhe sa shumë njerëz kanë interpretimin e tyre të këtij koncepti. Një profesor bavarez me emrin Bayer, një luftëtar i famshëm me armë shpirtërore, i pasur me marshime shpirtërore në Berlin, mendon se koncepti popullor përbëhet vetëm nga një qëndrim monarkist. Kjo mendje e arsimuar, megjithatë, ka harruar aq shumë të japë një shpjegim më të afërt të identitetit të monarkëve tanë gjermanë të kaluar me opinionin popullor të sotëm. Dhe unë frikësohem se në këtë zoti nuk do të kishte sukses të lehtë. Për diçka më pak popullore se shumica e formave shtetërore monarkike gjermane mund të jetë e vështirë të imagjinohet. Nëse kjo nuk ishte e vërtetë, ata kurrë nuk do të kishin zhdukur, ose zhdukja e tyre do të tregonte paqëndrueshmërinë e perspektivës popullore. Dhe kështu të gjithë e hedhin poshtë gojën për këtë koncept sa herë që ai përpiqet ta kuptojë atë. Si bazë për një lëvizje të luftës politike, një shumicë e tillë e mendimeve është jashtë pyetjes. Unë nuk do të flas as për injorancën e këtyre Saint John të shëmtuar të shekullit të 20-të ose për injorancën e shpirtit popullor. Kjo ilustron mjaftueshëm nga mënyra se si i trajton e majta, e cila i lejon të flasin dhe qesh me ta. Të gjithë në këtë botë që nuk arrijnë të

urrehen nga armiqtë e tyre nuk më duket shumë si mik. Dhe kështu u bë miqësia e këtyre njerëzve për ne. Në të parën shprehje u larguan entuziastët e lashtësisë, ata që ishin të madhërishtëm dhe që ishin të mbushur me proverba të rreme të 'idesë popullore', dhe në të dytën u larguan nga gjithë turma e 'kampionëve të shpatës shpirtërore', të gjithë të varfërit që e përdorin shpatën shpirtërore si një mburojë mbrojtëse për të fshehur injorancën e tyre të vërtetë. Nuk ka nevojë të thuhet se në periudhën e mëvonshme ne u sulmuam më ashpër, veçanërisht nga këta të fundit, jo ashpër, natyrisht, por vetëm me shkrim, siç do të prisje nga këta zogjtë e çuditshëm. Për ta, parimi ynë, "Në kundërshtim me ata që na sulmojnë me forcë, ne do të mbrohem me forcë", kishte diçka të frikshme për të. Ata vazhdimisht na akuzuan jo vetëm për adhurimin e dhunshëm të blackjack, por për mungesë të shpirtit si i tillë. Fakti që në një takim publik një Demosten mund të heshtësh nëse vetëm pesëdhjetë idiotë, të mbështetur nga zëri dhe gishtat e tyre, refuzojnë të lënë që ai të flasë, nuk ka asnjë ndikim në këtë lloj njeriu. Ai është i sjellshëm dhe kurrë nuk e lejon veten të futet në rrezik të tillë Sepse ai nuk punon "me zhurmë" dhe "me zë të lartë", por "në heshtje". Edhe sot nuk mund të bëjmë mjaftueshëm paralajmërime për lëvizjen tonë të re kundër rënies në rrjetën e këtyre të ashtuquajturave "punëtore të heshtura". Jo vetëm që janë të frikshëm, por ata janë gjithmonë të papërgatitur dhe të paditur. Njeriu që di diçka, që është i vetëdijshëm për një rrezik të caktuar, dhe që sheh me sytë e tij mundësinë e një ilaçi, ka detyrën

dhe obligimin, nga Zoti, jo të punojë "heshtur", por të ngrihet para të gjithëve kundër kësaj të keqe dhe për shërimin e saj. Nëse nuk e bën këtë, ai është një i papërshtatshëm, i shëmtuar i dobët që dështon ose nga frika ose nga ligësia dhe paaftësia. Sigurisht, kjo nuk vlen fare për ty. Në momentin që një nga këta idhuj të shëmtuar e lavdëron errësirën 1 të heshtjes, ne mund të bëjmë një betim njëqind e një që me të ai nuk prodhon asgjë, por vjedh, vjedh nga frutat e punës së të tjerëve. Për të shtuar këtë, ka arrogancën dhe arrogancën e njohur me të cilën ky rropul i uritur, i shmangur i dritës, bie mbi punën e të tjerëve, duke u përpjekur ta kritikojë atë nga lart, kështu duke ndihmuar në fakt armiq të vërtetë të kombit tonë. Çdo i fundit agitator që posedon guximin të qëndrojë në një tryezë të një taverne midis kundërshtarëve të tij, për të mbrojtur mendimet e tij me vendosmëri burrërore, bën më shumë se një mijë nga këto gënjeshtër të këqija, të rrezikshme. Ai do të jetë i aftë të konvertojë një njeri ose tjetrin dhe ta fitojë atë për lëvizjen. Mund të jetë e mundur të analizohet arritja e tij dhe të vendoset efekti i aktivitetit të tij nga rezultatet. Në fillim të vitit 1920, unë urdhërova mbajtjen e takimit të parë të madh. Ndryshime të mendimit u shfaqën. Disa anëtarë të lartë të partisë e konsideruan ngjarjen si të parakohshme dhe kështu të dëmshme në efekt. The Red press kishte filluar të shqetësohej për ne dhe ne ishim fatlumë që gradualisht të arrinim urrejtjen e saj. Ne kishim filluar të flasim në diskutime në takime të tjera. Natyrisht, secili nga ne u

rrëzua menjëherë. Sidoqoftë, pati disa suksese. Njerrëzit e dinin. Dhe kështu ne kishim të drejtë të shpresojmë se në takimin tonë të parë të madh të mbledhjes do të na vizitonin shumë miq nga kampi i Kuq. Unë gjithashtu kuptova se kishte një mundësi të madhe që takimi të prishej. Por lufta duhej të vazhdonte, nëse jo tani, disa muaj më vonë. Në të gjitha forcat tona ishte të bënim lëvizjen e përjetshme që në ditën e parë duke luftuar për të me zell dhe pa mëshirë. Më e rëndësishmja, e dija shumë mirë mentalitetin e mbështetësve të pjesës së kuqe, pa ditur se rezistenca në maksimum jo vetëm që bën përshtypjen më të madhe, por edhe fiton mbështetës. Dhe kështu ne vetëm duhej të vendosnim të ngrinim këtë rezistencë. Herr Harrer, atëherë kryetari i parë i partisë, ndjeu se nuk mund të mbështeste mendimet e mia në lidhje me kohën e zgjedhur dhe kështu, duke qenë një njeri i sinqertë dhe i drejtë, ai u largua nga udhëheqja e partisë. Ai u zëvendësua nga Herr Anton Drexler. Unë e rezervova për veten time organizimin e propagandës dhe fillova të ecë me zell. Dhe kështu, data e 4 shkurtit 1922 u vendos për mbajtjen e këtij takimi të parë të madh të kësaj lëvizjeje ende të panjohur. Unë personalisht i drejtova përgatitjet. Ata ishin shumë të shkurtër. Në përgjithësi, i gjithë aparati ishte i pajisur për të marrë vendime të ndriçimit Qëllimi i tij ishte të na mundësonte të merrnim një qëndrim në lidhje me çështje aktuale në formën e takimeve masive brenda dyzet e katër orëve. Ata do të njoftohen me posterë dhe fletëpalosje të cilat do të përcaktohen sipas atyre parimeve udhëheqëse që në vija të përgjithshme i kam përcaktuar në punimin tim për propagandën. Efektiv në masat e gjera, përqendrim në disa pika, përsëritje e vazhdueshme e të njëjtës, formatim i vetë-sigurt dhe i vetë-varur i tekstit në forma të një deklaratë apodiktike, durim më i madh në shpërndarje dhe durim në pritje të efektit. Në të gjitha rastet, u zgjodh

ngjyra e kuqe; ishte shumë e shpejtë; ne e dinim se do të na nxiste dhe do të na provokonte. Në periudhën e mëvonshme, vëllazërimi i brendshëm në Bavarianë midis marksistëve dhe Qendrës si parti politike u shfaq më qartë në shqetësimin me të cilin Partia Popullore Bavariene u përpoq të dobësonte efektin e posterave tona në masat e punës së kuqe dhe më vonë të ndalonte ato. Nëse policia nuk gjeti mënyrë tjetër për të vepruar kundër tyre, "arsyetimi i trafikut" duhej të bënte punën, deri sa për të kënaqur aleatin e brendshëm, të qetë të Kuq, këto postera, që kishin kthyer dhjetëra mijëra punëtorë, të nxitur dhe të tërhequr nga ndërkombëtarizmi, në kombëtaritetin e tyre gjerman, ishin ndaluar plotësisht me ndihmën e një partie të quajtur Partia Kombëtare Gjermane. Si një shtesë dhe shembull për lëvizjen tonë të re, po shtoj disa nga këto deklarata. Ata vijnë nga një periudhë që shtrihet për gati tre vjet; ata mund të ilustrojnë më mirë luftën e madhe që u luftua në këtë kohë nga lëvizja e re. Ata do të dëshmojnë gjithashtu për brezat dëshirën dhe singëritetin e besimeve tona dhe despotizmin e të ashtuquajturave autoritete kombëtare në ndalimin, vetëm sepse ata e gjetën atë të pakëndshme, të një nacionalizimi që do të kishte fituar mbrapsht masa të gjera të nacionalitetit tonë. Ata do të ndihmojnë gjithashtu të shkatërrojnë mendimin se kishte një qeveri kombëtare si e tillë në Bavarian dhe gjithashtu do të dokumentojnë për të ardhmen faktin se Bavariani kombëtar i vitit 1919, 1920, 1921, 1922, 1923 nuk ishte domosdoshmërisht rezultati i një qeverie kombëtare, por qeveria ishte e detyruar me zell të merrte parasysh një popull që po ndihej kombëtar. Qeveritë e tyre bënë gjithçka për të eliminuar këtë proces ringjalljeje dhe për ta bërë atë të pamundur. Këtu duhet të përfshihen vetëm dy njerëz: Ernst Pohner, presidenti i policisë në atë kohë, dhe Chief Deputy Frick, këshilli i besueshëm i tij, ishin vetëm zyrtarët e lartë shtetërorë që edhe atëherë kishin

guximin të ishin gjermanë dhe pastaj zyrtarë. Ernst Pohner ishte njerëzor dhe i vendosur. Dhe për këtë arsye ai ishte gjithmonë një thorn i vështirë në sytë e atyre zyrtarëve të zellshëm të cilët ligji i veprave të tyre ishte i përcaktuar jo nga interesat e popullit të tyre dhe nga udhëzimet e udhëheqësit, por nga e mira e besimit kombëtar që u besua në ta. Dhe mbi të gjitha ai ishte një nga ata njerëz që, në kundërshtim me shumicën e gardianëve të ashtuquajtur të pushtetit tonë, nuk frikësohen nga armiqësia e tradhtisë ndaj popullit dhe kombit, por e shijojnë atë si një pasuri që një njeri i mirë duhet ta pranojë si të dhuruar. Për të ishte e vetmja kënaqësi midis mjerimit të popullit tonë urretja e hebrenjve dhe marksistëve, e gjithë fushata e tyre e gënjeshtrave dhe shpifjeve. Një njeri i sinqertë graniti, i thjeshtë antike dhe i drejtpërdrejtë gjerman, për të cilin fjalët "Më mirë të vdesësh se sa të jesh skllav" nuk ishin një frazë por esenca e tërë ekzistencës së tij. Ai dhe bashkëpunëtori i tij, Dr. Frick, janë në sytë e mi vetëm njerëzit në një pozitë shtetërore që kanë të drejtën të quhen bashkë-kreatorë të një shteti kombëtar të Bavarianisë. Para se të fillonim të mbanim takimin tonë të parë të madh, jo vetëm që duhej të bëhej gati materiali i nevojshëm propagandistik, por edhe pikat kryesore të programit duhej të shtypeshin. Në librin e dytë do të zhvilloj plotësisht parimet udhëheqëse që kemi në mendje, veçanërisht në sfondin e programit. Këtu do të them vetëm se u bë, jo vetëm për t'i dhënë lëvizjes së re formë dhe përmbajtje, por për t'i bërë qëllimet e saj të kuptueshme për masat e gjera. Kjo është qesharake dhe e shëmtuar dhe është përpjekur të kritikohet. Por arsyeja e arsyeshme e qëndrimit tonë në atë kohë është e mbuluar nga efektiviteti i këtij programi.

Në këto vite kam parë dhjetëra lëvizje të reja të lindin dhe të gjitha kanë zhdukur dhe kanë zhdukur pa gjurmë. Një i vetmi mbetet: Partia Nacionalsocialiste Gjermane e Punës. Dhe sot më shumë se kurrë kam bindjen se njerëzit mund ta luftojnë, se ata mund të përpiqen ta paralizojnë, se ministrat e partisë së vogël mund të na ndalojnë të flasim dhe të shkruajmë, por ata kurrë nuk do të mund të pengojnë fitoren e ideve tona. Kur as kujtimi nuk do të bëjë të ditur emrat e tërë konceptit të sotëm të shtetit dhe të mbrojtësve të tij, themelet e programit kombëtar socialist do të jenë themelet e një shteti që do të vijë. Në mbledhje, aktivitetet tona për katër muaj deri në janar 1920, na lejuan të mbledhim me ngadalë mjetet e vogla që na duheshin për të botuar letrën tonë të parë, posterin tonë të parë dhe programin tonë. Nëse unë marr takimin e parë të madh të lëvizjes si përfundimin e këtij vëllimi, është sepse me të partia e ka rrëzuar ngushtë marrëdhëniet e një klubi të vogël dhe për herë të parë ka ushtruar një ndikim të rëndësishëm në faktorin më të rëndësishëm të jetës sonë, opinionin publik. Unë vetë në atë kohë kisha vetëm një shqetësim: A do të mbushet salla, apo do të flasim para një sallaje të zbrazët? 1 Unë kisha bindjen e papërthyeshme të brendshme se nëse njerëzit do të vinin, dita do të ishte e sigurt për një sukses të madh për lëvizjen e re. Dhe kështu e prisja me ankth mbrëmjen e asaj dite. Takimi do të hapej në orën 7:30. Në orën 7:15, hyra në Festsaal të Hofbrauhaus në Platzl në Mynih, dhe zemra ime gati shpërtheu nga gëzimi. Në sallë ishte e mbushur me njerëz, shpatull me shpatull, një masë që numëronte gati dy mijë njerëz. Dhe mbi të gjitha, ata njerëz që ne donim të apelojmë kishin ardhur. Më shumë se gjysma e sallës dukej të ishte e mbushur nga komunistët dhe të pavarurit. Ata kishin vendosur që demonstrata jonë e parë do të përfundonte me një fund të shëmtuar. Por u shfaq ndryshe. Pas përfundimit të folësit të parë, e

mora fjalën. Në disa minuta pasuan ulërima të ashpra, u bënë rrëmujë të dhunshme në sallë, një grup prej miqve më të sinqertë të luftës dhe të tjerë mbështetës u përballën me rrëmujësit, dhe vetëm pak nga pak u mund të rivendosnin rendin. Unë mund të vazhdoj të flas. Pas gjysmë ore, ovacioni filloi të zhdukte ulërimin dhe bërtitjen. Tani mora programin dhe fillova ta shpjegoja për herë të parë. Nga minuta në minutë ndërprerjet ishin duke u shuar më shumë nga ovacione. Dhe kur unë përfundimisht i paraqita tjetëzet e pesë tezën, pikë për pikë, masave dhe i kërkova ato që të gjykonin personalisht mbi to, një pas tjetrit u pranuan me një gëzim të vazhdueshëm, me një zë të heshtur dhe sërish me një zë të heshtur, dhe kur teza e fundit kishte gjetur rrugën e saj në zemrat e masave, para meje u shfaq një sallë e mbushur me njerëz të bashkuar nga një besim i ri, një fe e re, një dëshirë e re. Kur pas gati katër orësh salla filloi të zbrazet dhe turma, shpatull për shpatull, filloi të lëvizte, të shtynte, të shtynte drejt daljes si një rrjedhë e ngadaltë, e dija se tani parimet e një lëvizjeje që nuk mund të harrohej më ishin lëvizur midis njerëzve gjermanë. Një zjarr u ndez nga flaka e të cilit një ditë do të vijë shpata që do të kthejë lirinë për Gjermanin Siegfried dhe jetën për Gjermaninë. Dhe krah për krah me ringjalljen e ardhshme, unë ndjeva se perënditë e ndëshkimit të pashmangshëm për veprën e shëmtuar të nëntorit të vitit 1919, po ecnin përpara. Thus ngadalë salla u mbush.

Në 24 shkurt 1920, u mbajt takimi i parë i madh masiv nën auspicat e lëvizjes së re. Në sallën e banketeve të Hofbrigiamhaus në Mynih, u shpjegon një audiencë prej gati dy mijë njerëzish, duke përfshirë edhe çdo tezë, e cila u prit me entuziasëm. Thus ne i sjellim në dijeni të publikut ato parime dhe rrugë të para të veprimit që do të ndjekë lufta e re për të hequr një masë të paqartë të ideve dhe mendimeve të vjetra që kishin tendenca të çuditshme dhe shpesh të dëmshme. Një forcë e re do të shfaqej midis borgjezisë së frikshme dhe të papërgatitur. Kjo forcë ishte e destinuar të pengonte avancimin triumfues të marksistëve dhe të sillte Karrigen e Fatit në një gjendje të qetë pikërisht kur ajo po vinte për të arritur qëllimin e saj. Në të vërtetë ishte e qartë se ky lëvizje e re mund të fitonte rëndësinë publike dhe mbështetjen e nevojshme për një betejë të tillë gjigande vetëm nëse do të arrinte nga thellësia e zemrës të zgjonte një bindje të shenjtë në zemrat e ndjekësve të tij, se këtu nuk ishte një çështje e prezantimit të një slogani të ri zgjedhor në fushën politike por se një vizion i ri i botës, i cili ishte i rëndësishëm në kuptim radikal, duhej të promovohet. Një duhet të përpiqet të kujtojë atë mishërim të shëmtuar të mendimeve që ishin të vendosura krah për krah për të formuar Programin e zakonshëm të Partisë, siç e quanin, dhe duhet të kujtojë se si këto mendime ishin të rrëshqitura ose të veshura në një

formë të re nga koha në kohë. Nëse do të ishin kuptuar mirë monstrumet programike, do të ishin kuptuar mirë edhe motivet që frymëzuan komitetin e zakonshëm burokratik të programit. Të tillë njerëz janë gjithmonë të ndikuar nga një dhe e njëjta gjë kur ata sjellin diçka të re në programin e tyre ose modifikojnë diçka që është e përfshirë në të. Kjo angazhim është drejtuar drejt rezultateve të zgjedhjeve të ardhshme. Në momentin që këta artistë në qeverinë parlamentare kanë të parën dridhje të dyshimit se populli i tyre i dashur mund të jetë gati të shtyjë dhëmbët dhe të ikë nga lidhja e vjetër e autobusit të partisë ata fillojnë të lyejnë shtyllat me ngjyra të reja. Në këto raste vijnë në pah astrologët dhe lexuesit e yjeve, të quajtur "të njohur" dhe "ekspertë". Për shumicën e tyre janë të vjetër parlamentarë të cilët shkollimi politik i ka furnizuar me mjaftueshëm përvojë. Ata mund të kujtojnë rastet e mëparshme kur masat shfaqën shenja të humbjes së durimit dhe tani ata diagnostikojnë rrezikun e një situatë të ngjashme që po lind. Përsëri në recetat e tyre të vjetra, ata formojnë një 'komision'. Ata rrinë në mes të publikut të dashur dhe dëgjojnë atë që thuhet. Ata zhysin hundët e tyre në gazeta dhe gradualisht fillojnë të nuhasin se çfarë është ajo që i pëlqen atyre, masat e gjera, çfarë refuzojnë dhe çfarë shpresojnë. Grupet që përkasin çdo tregtie ose biznesi, madje edhe punonjësve të zyrës, studiohen me kujdes dhe dëshirat më të thella hulumtohen. "Sloganët e shëmtuar" të opozitës nga të cilët kërcënohet rreziku tani papritmas shihen si të meritojnë rikonsiderim, dhe shpesh ndodh që këto sloganë, për të çuditur të gjithë ata që i njohën dhe i përdorën ato në fillim, tani duken të pafajshëm dhe madje janë të gjetur midis dogmës së partive të vjetra. Prandaj, komitetet takohen për të rishikuar programin e vjetër dhe për të hartuar një të ri. Për këta njerëz ndryshojnë bindjet e tyre ashtu si ushtari ndryshon rrobat e luftës kur të vjetrat janë të mbushura me kërpudhat. Në programin e ri të gjithë marrin gjithçka që duan. Ai i siguron fermerët se interesi i tyre për bujqësinë do të jetë i rëndësishëm për t'i Industrialisti është i siguar për mbrojtje për produktet

e tij. Konsumatori. është i sigurt se interesat e tij do të mbrohen në çmimet e tregut. Mësuesve u jepen paga më të larta dhe shërbëtorëve civilë do t'u jepen pensione më të mira. Vajzat dhe të varfërit do të marrin ndihmë të madhe nga shteti. Do të promovohet tregtia. Tarifa do të zvogëlohet dhe madje edhe taksat, edhe pse nuk mund të hiqen plotësisht, do të hiqen pothuajse plotësisht. Ndonjëherë ndodh që një pjesë e publikut harrohet ose që një nga kërkesat e shprehura në publik nuk ka arritur në veshët e partisë. Kjo është shtuar edhe me zell në tërësi, nëse ka ndonjë hapësirë të disponueshme për të: derisa të ndihet se ka arsye të mira për të shpresuar se gjithë shtëpia normale e aristokratëve, duke përfshirë gratë e tyre, do të kenë vendosur shqetësimet e tyre dhe do të shkëlqejnë sërish me kënaqësi. Dhe kështu, i armatosur brenda me besimin në mirësinë e Zotit dhe me injorancën e papërshkrueshme të elektoratit, lufta për atë që quhet 'rindërtimi i Rajhut' mund të fillojë tani. Kur dita e zgjedhjeve është e mbyllur dhe parlamentarët kanë mbajtur mbledhjen e tyre të fundit publike për pesë vitet e ardhshme, kur ata mund të lënë punën e tyre për të bërë që populli të ndjekë rrugën dhe mund të bëjnë më shumë dhe më të kënaqshme detyra, atëherë komiteti i programit shpërbëhet dhe lufta për riorganizimin progresiv të çështjeve publike bëhet sërish një biznes për të fituar bukën e përditshme, që për parlamentarët do të thotë me rëndësi pjesëmarrja e nevojshme për të marrë pagën e përditshme. Mëngjes pas mëngjesi i nderuari deputet ecën nëpër shtëpi, dhe edhe pse nuk mund të hyjë në sallë, ai shkon të paktën deri në sallë të parë, ku do të gjejë regjistrin në të cilin duhet të shënohen emrat e deputetëve të pranishëm. Si pjesë e shërbimit të tij të rëndë për të zgjedhurit e tij ai shkruan emrin e tij, dhe në shkëmbim merr një çmim të vogël si një shpërblim i mirëpritur për punën e tij të pandërprerë dhe të lodhshme. Kur ka kaluar katër vjet, ose në mes të kësaj nëse do të ketë disa javë kritike gjatë të cilave institucionet parlamentare duhet të përballen me rrezikun e shpërbërjes, këta të

nderuar bëhen papritur të rrethuar nga një ndjenjë e paprecedentë e urrejtjes. desire to act. Sikur që edhe rrufeja e rrumbullakët nuk mund të mos rritet në një rrufe të rrumbullakët, këto rrufe parlamentare lëshojnë shtëpinë e madhe të Puppets dhe fluturojnë me krahë të rinj në mes të publikut të dashur. Ata i drejtohen zgjedhësve edhe një herë, u japin një pasqyrë të punës së madhe që kanë bërë dhe theksojnë vendosmërinë e keqe të kundërshtarëve të tyre. Nuk i marrin gjithmonë me ovacione të gëzuara; sepse ndonjëherë masat e paditur hedhin fjalë të pahijshme dhe të papërshtatshme në fytyrat e tyre. Kur ky shpirt i pavlerësisë publike arrin një shkallë të caktuar, ka vetëm një mënyrë për të shpëtuar situatën. Në çdo rast, prestigji i partisë duhet të ringrihet. Programi duhet të ndryshohet. Komiteti është thirrur sërish. Dhe rrotullimi fillon sërish. Kur kuptojmë injorancën e papërshtatshme të publikut tonë nuk duhet të habitemi që këto taktika të jenë të suksesshme. Në shtyp dhe sërish të çmendur nga pamja e bukur e programit të ri, burokratët dhe pleqtë e votuesve besnikë kthehen në tavolinën e përbashkët dhe rizgjedhin të njëjtët të vjetrit. Një njeri i popullit dhe kandidati i punës tani kthehet sërish në grumbullin parlamentar dhe bëhet i rrudhur dhe i rrudhur ndërsa ata bëjnë shaka me gjethet që rriten në pemën e jetës publike që të kthehen në një zog të shkëlqyer pas katër viteve të tjera. Në të vërtetë, asgjë tjetër nuk mund të jetë aq deprimuese sa të shikosh këtë proces në realitetin e qetë dhe të jesh dëshmitar i kësaj rrufeje të përsëritur. Në një bazë të tillë të trajnimit shpirtëror nuk është e mundur që forcat borgjeze të zhvillojnë forcën e nevojshme për të vazhduar luftën kundër fuqisë së organizuar të marksizmit. Në fakt ata kurrë nuk kanë menduar seriozisht për të bërë këtë. Ndonëse këta gërshtë parlamentare që përfaqësojnë racën e bardhë janë të njohur si njerëz të aftësive mendore shumë të ulëta, ata janë të zgjuar sa të dinë se nuk mund të kenë shpresë serioze të përdorin armën e Demokracisë Perëndimore për të luftuar një doktrinë për të cilën Demokracia Perëndimore, me të gjitha pajisjet e saj, përdoret si një mjet për të arritur një qëllim. Demokracia përdoret nga marksistët për

të paralizuar kundërshtarët e tyre dhe për të fituar për vete një pushtet. free hand to put their own methods into action. Kur disa grupe marksiste përdorin të gjithë bujarinë e tyre për të bërë të besohet se ata janë të lidhur ngushtë me parimet e demokracisë, mund të jetë mirë të kujtohet fakti se kur u shfaqën rastet kritike, këta të njëjtit zotërinj i shtynë gishtat e tyre në parimin e marrjes së vendimeve me shumicën e votave, siç është kuptuar nga demokracia perëndimore. Kjo ishte rasti në ato ditë kur burokratët parlamentarë, në mospërputhjen e tyre të madhe, besonin se siguria e Reichit ishte e garantuar sepse kishte një shumicë numerike të fuqishme në favor të saj, dhe marksistët nuk hezitnin të merrnin menjëherë pushtetin suprem në duart e tyre, duke u mbështetur nga një grup i rrobave të shkurtra, të tërhequr, të ndjekur politikisht dhe të çmendur hebrenj. Ajo ishte një goditje në fytyrë për demokracinë në të cilën besuan kaq shumë parlamentarë. Vetëm ata që besuan në magjinë parlamentare që përfaqësojnë demokracinë burokratike mund të kishin besuar se vendosmëria e atyre që interesi i tyre është të përhapin sëmundjen botërore marksiste, të cilën ata e përfaqësojnë, mund të ndalohej për një moment, tani apo në të ardhmen, nga formulat magjike të parlamentarizmit perëndimor. Marxizmi do të marshojë shpatull me shpatull me demokracinë derisa të arrijë të sigurojë për qëllimet e tij kriminale edhe mbështetjen e atyre të cilëve mendja është kombëtare dhe të cilët Marxizmi synon t'i eliminojë. Por nëse një ditë marksistët do të besojnë se rreziku që nga kjo pjatë e zjarrit të demokracisë parlamentare mund të mbliidhet një votë shumicë, e cila për shkak të shumicën numerike do të ishte e fuqizuar për të miratuar ligje dhe mund të përdorte këtë fuqi seriozisht për të luftuar marksizmin, atëherë e gjithë kjo shaka parlamentare do të përfundonte. Në vend që të apelojnë në ndërgjegjen demokratike, mbajtësit e flamurit të Rëndësishëm Ndërkombëtar do të dërgonin menjëherë një thirrje të ashpër të rrahjes midis masave të plehrave dhe lufta e pasuar nuk do të zhvillohej në atmosferën e qetë të Parlamentit por në fabrikat dhe rrugët. Demokracia do të zhduket. Dhe çfarë do të ndodhte nëse fuqia intelektuale e kundërshtarëve që përfaqësojnë popullin në Parlament do të ishte e mundur? Në një goditje ata

do të zgjonin botën borgjeze për të parë çmendurinë e mendimit se shtytja e hebrenjve drejt pushtimit të botës mund të ndalohet efektivisht përmes demokracisë perëndimore. Siç kam thënë, vetëm një shpirt shumë i besuar mund të mendojë të bindet të ndjekë rregullat e lojës kur ai duhet të përballet me një lojtar për të cilin këto rregulla nuk janë asgjë tjetër veçse një hile ose një mjet për të shërbyer interesat e tij, që do të thotë se ai do t'i hedhë poshtë kur të mos jenë më të dobishme për qëllimin e tij. Të gjitha partitë që pretendojnë të jenë të ashtuquajturat parime burokratike shikojnë jetën politike si në të vërtetë një betejë për vende në Parlament. Në momentin që parimet dhe bindjet e tyre nuk janë më të dobishme në këtë betejë, ato rrëshqasin në bord, sikur të ishin baltë rërë. Dhe programet janë ndërtuar në mënyrë që ato mund të trajtohen në mënyrë të ngjashme. Por kjo praktikë ka një efekt të kundërt të dobësimit të forcës së këtyre partive. Ata nuk kanë forcën e madhe magnetike që vetëm tërheq masat e gjera; sepse këto masa gjithmonë përgjigjen për forcën tërheqëse që rrjedh nga besimi absolut në idetë e paraqitura, e kombinuar me një zell të papërmbajtur për t'i luftuar dhe mbrojtur ato. Në një kohë kur njëra palë, e armatosur me të gjithë forcën luftarake që rrjedh nga një konceptim sistemor i jetës - edhe nëse është kriminal në një mijë mënyra - bën një sulm kundër rendit të vendosur, pala tjetër do të mund të rezistojë kur ajo merr forcën e saj nga një fe e re, e cila në rastin tonë është një fe politike. Kjo fe duhet të tejkalojë komandën e dobët dhe të shëmtuar për të mbrojtur. Në vend të kësaj, duhet të ngrejme thirrjen e betejës së një sulmi të guximshëm dhe të papërmbajtur. Në veçanti, nga të ashtuquajturit ministra të kabinetit të burokratëve kombëtarë, si për shembull nga përfaqësuesit e Qeverisë Bavareze, u akuzua lëvizja jonë aktuale se po shkonte drejt një revolucioni. Kemi një përgjigje për t'u dhënë atyre politikanëve të çmendur. Ne u themi atyre: Ne po përpiqemi të kompensojmë atë që ju, në injorancën tuaj kriminale, nuk keni arritur ta bëni. Me shaka parlamentare keni ndihmuar të tërheqni vendin në

gjendje të rëndë. ruin. Por ne, me politikën tonë agresive, po krijojmë një filozofi të re të jetës që do ta mbrojme me devotshmëri të pafundme. Tani po ndërtojmë shkallët që t'i sjellin vendin tonë sërish në tempullin e lirisë. Dhe kështu në fazat e para të krijimit të lëvizjes sonë ne duhej të merrnim kujdes të veçantë që grupi ynë militant që luftoi për krijimin e një besimi politik të ri dhe të lartë nuk do të degeneronte në një shoqëri për promovimin e interesave parlamentare. Më parë ishte të vendoset një program që do të ishte i përqendruar në zhvillimin e një lloji të caktuar të madhësisë morale që do të largonte të gjithë shpirtrat e vogla dhe të dobët që përbëjnë shumicën e politikanëve tanë aktualë të partisë. Të gjitha gabimet fatale që përfundimisht çuan në rënjen e Gjermanisë ofrojnë prova më të qarta se sa të drejtë ishim në konsiderimin se ishte absolutisht e nevojshme të vendosim qëllime programore që ishin qartë dhe qartë të përcaktuara. Për shkak të njohjes sonë të deficiteve të mësipërme, ne kuptuam se një konceptim i ri i shtetit duhej të formohej, i cili në vetvete u bë pjesë e konceptimit tonë të ri të jetës në përgjithësi. Në librin e parë të këtij libri, unë tashmë kam marrë përsipër termin *vlajlkisch*, dhe atëherë kam thënë se ky term nuk ka një kuptim të mjaftueshëm të qartë për të furnizuar rrënjën rreth së cilës mund të formohet një komunitet militant i konsoliduar plotësisht. Në këtë moment, të gjitha llojet e njerëzve, me të gjitha llojet e mendimeve të ndryshme, po paradojnë rreth nën shënimin *vljavikish* në pankartat e tyre. Para se të merrem me qëllimet dhe synimet e Partisë Socialiste Kombëtare të Punës, dua të vendos një kuptim të qartë të konceptit *vljavik* dhe të shpjegoj lidhjen e tij me lëvizjen tonë partiake. Në shqip fjala *vlejnkisht* nuk shprehet asnjë ide e qartë. Mund të interpretohet në disa mënyra dhe në praktikë është aq e përgjithshme sa fjala. 'religious', for instance. Në këtë rast, është e vështirë të vendoset një kuptim i

saktë i fjalës së fundit, qoftë si një koncept teorik ose si një parim udhëzues në jetën praktike. Në rastin e një përdorimi të përcaktuar të fjalës "religjioze", ajo merr një kuptim të qartë vetëm kur është e lidhur me një formë të veçantë dhe të qartë përmes së cilës koncepti zbatohet. Për të thënë se një person është "thellë fetar" mund të jetë një frazë shumë e bukur; por, në përgjithësi, ajo na thotë pak ose asgjë. Mund të ketë disa njerëz që janë të kënaqur me një përshkrim të tillë të vagullt dhe mund të ketë edhe disa për të cilët fjala përcjell një pamje më ose më pak të qartë të cilësisë së brendshme të një personi të tillë të përshkruar. Por, pasi masat e njerëzve nuk janë të përbërë nga filozofë apo klerikë, një ide fetare e tillë e paqartë do të thotë për ta asgjë tjetër veçse të justifikojë secili individ në mendimin dhe veprimet e tij sipas këndvështrimit të tij. Nuk do të çojë në atë praktikë besimi në të cilin entuziazmi fetar i brendshëm është transformuar vetëm kur e lë sferën e ideve metafizike të përgjithshme dhe është formuar në një besimi dogmatik të qartë. Një besimi i tillë sigurisht nuk është një fund në vetvete, por një mjet për një fund. Por është një mjet pa të cilin fundi kurrë nuk mund të arrihet. Kjo fund, megjithatë, nuk është me të vërtetë diçka ideale; sepse në fund është e domosdoshme. Ne duhet të kemi gjithmonë parasysh faktin se, në përgjithësi, idetë më të larta janë gjithmonë rezultat i një nevojë të thellë vitale, ashtu si bukuria më sublime i fal shkëlqimin e saj të formës, në fund të fundit, faktit se forma më e bukur është forma më e përshtatshme për qëllimin që është e destinuar të shërbejë. Me ndihmën për të ngritur njeriun mbi nivelin e ekzistencës së thjeshtë të kafshëve, besimi është duke kontribuar në konsolidimin dhe mbrojtjen e ekzistencës së tij. Për të marrë njerëzimin si është sot dhe për të marrë parasysh faktin se besimi fetar që mban në përgjithësi dhe që është konsoliduar përmes arsimimit tonë, që të shërbejnë si standarde etike në jetën praktike, nëse ne do të hiqnim mësimin fetar dhe nuk do ta zëvendësonim atë me diçka të barabartë me vlerë, rezultati do të ishte që themelet e ekzistencës njerëzore do të ishin seriozisht të tronditura. Ne mund të themi me siguri se njeriu nuk jeton për të shërbyer qëllime më të larta,

por që këto qëllime, në të kundërt, furnizojnë kushtet e nevojshme për jetën e tij. existence as a human being. Dhe kështu rrjeti është i mbyllur. Sigurisht, fjala "religjioze" implikon disa ide dhe besime themelore. Midis këtyre mund të shënojmë besimin në vdekshmërinë e shpirtit, ekzistencën e tij të ardhshme në përjetësi, besimin në ekzistencën e një qenie më të lartë, etj. Por të gjitha këto ide, pavarësisht se sa fort beson individ i në to, mund të analizohen kritikisht nga çdo person dhe të pranohen ose refuzohen në mënyrë të përshtatshme, derisa koncepti emocional ose ndjenjë të jetë transformuar në një shërbim aktiv që qeveriset nga një fe e qartë doktrinale. Një fe e tillë siguron një rrjedhë praktike për shprehjen e ndjenjave fetare dhe kështu hap rrugën për t'u zbatuar. Pa një besim të qartë të përcaktuar, ndjenjat fetare nuk do të ishin jo vetëm pa vlerë për qëllimet e ekzistencës njerëzore, por do të kontribuonin edhe në një disorganizim të përgjithshëm, për shkak të tendencave të saj të paqarta dhe të shumta. Çfarë kam thënë për fjalën "religjioze" mund të aplikohet edhe për fjalën "vlajkisch". Ky fjalë gjithashtu implikon disa ide themelore. Ndonëse këto ide janë shumë të rëndësishme, ato marrin formë kaq të paqarta dhe të papërcaktuara sa që nuk mund të vlerësohen si të kenë një vlerë më të madhe se sa mendime të thjeshta, derisa të bëhen elemente përbërëse të strukturës së një partie politike. Për të dhënë forcë praktike ideve që rrjedhin nga idetë filozofike dhe për të përgjigjur kërkesave që janë rezultat logjik i këtyre ideve, vetëm ndjenja dhe dëshira e brendshme nuk janë të dobishme praktikisht, ashtu si liri nuk mund të fitohet me një kërkim universal për të. No. Në rast se idealizmi i dëshirës për pavarësi organizohet në një mënyrë që mund të luftojë për idealin e tij me forcë ushtarake, atëherë vetëm atëherë mund të shndërrohet dëshira urgjente e një populli në një realitet të fortë. Çdo filozofi e jetës, edhe nëse është një mijë herë e saktë dhe e dobishme për njerëzimin, nuk do të jetë e dobishme për mbajtjen e një populli derisa parimet e saj nuk janë bërë ende pika e rrotullimit të një lëvizjeje të militantëve. Dhe, nga ana tjetër, kjo lëvizje do të mbetet vetëm një parti derisa të arrijë fitoren dhe të transformojë idetë e saj. Nëse një koncept abstrakt i natyrës së përgjithshme

do të shërbejë si baza për zhvillimin e ardhshëm, atëherë parakushti i parë është të formohet një kuptim i qartë i natyrës dhe karakterit dhe fushëveprimit të këtij koncepti. Përse vetëm në këtë bazë mund të krijohet një lëvizje që do të mund të nxjerrë forcën luftarake të nevojshme nga bashkimi i brendshëm i parimeve dhe bindjeve të saj. Nga idetë themelore duhet të ndërtohet një program politik dhe idetë themelore duhet të marrin stampën e një besimi politik të qartë. Kur kjo fe duhet të drejtohet drejtë qëllimeve që duhet të arrihen në botën e realitetit praktik, ajo jo vetëm duhet të shërbejë idealin e përgjithshëm si i tillë, por duhet të marrë parasysh edhe mjetet që duhet të përdoren për të arritur në fitoren e idealit. Këtu, mençuria praktike e shtetarit duhet të vijë në ndihmë të idesë abstrakte, e cila është e saktë në vetvete. Në këtë mënyrë një ideal i përjetshëm, i cili ka rëndësi të përjetshme si një yll udhëzues për njerëzimin, duhet të përshtaten me kushtet e dështimit njerëzor, në mënyrë që efekti praktik i tij të mos jetë i shtyrë në pikën më të lartë përmes atyre kufizimeve që janë të përbashkëta për njerëzimin. Këtu, shprehësi i së vërtetës duhet të shkojë dorë për dorë me atë që ka një njohuri praktike të shpirtit të njerëzve, që nga bota e vërtetë dhe e idalë të zgjedhet dhe të japë formë praktike ajo që i përshtatet kapaciteteve të natyrës njerëzore. Për të marrë parime abstrakte dhe të përgjithshme, të nxjerra nga një filozofi që bazohet në një bazë të fortë të së vërtetës, dhe t'i transformojë ato në një komunitet militant të të cilit i përkasin anëtarët e të njëjtit besimi politik, në një komunitet që është i përcaktuar saktësisht, i organizuar rreptësisht, i një mendjeje dhe një dëshire, kjo është detyra më e rëndësishme e të gjitha; sepse mundësia për të realizuar idenë me sukses varet nga realizimi i suksesshëm i kësaj detyrë. Nga ushtria e milionave që ndjejnë të vërtetën e këtyre ideve, dhe madje mund t'i kuptojnë ato në një masë të caktuar, duhet të ngrihet një njeri. Ky njeri duhet të ketë dhuratën e mundësisë për të shpjeguar idetë themelore në një formë të qartë dhe të qartë, dhe, nga bota e ideve të paqarta që shkëlqejnë para mendjeve të masave,

Duhet të formulohen parime që do të jenë aq të qarta dhe të forta sa graniti. Ai duhet të luftojë për këto parime si të vetmet të vërteta, derisa një shkëmb i fortë i besimit dhe vullnetit të përbashkët të dalë mbi valët e paqarta të mendimeve të çmendura. Përgjigja e përgjithshme për këtë veprim duhet të kërkohet në nevojën për të dhe individit do të justifikohet nga suksesi i tij. Nëse ne përpiqemi të hyjmë në thelbin e fjalës vljajevlkisch, ne arrijmë në këto përfundime: Koncepti politik aktual i botës është se shteti, edhe pse posedon një forcë krijuese që mund të ndërtojë civilizimet, nuk ka asgjë të përbashkët me konceptin e racës si themel i shtetit. Shteti konsiderohet më shumë si diçka që ka rezultuar nga nevoja ekonomike, ose, në rastin më të mirë, si rezultat natyral i lojës së forcave politike dhe impulseve. Një koncept i tillë i themeleve të shtetit, së bashku me të gjitha pasojat logjike, jo vetëm injoron forcat e paraardhësve që mbështesin shtetin, por gjithashtu çon në një politikë në të cilën rëndësia e individit minimizohet. Nëse është e ndaluar që racat të ndryshojnë nga njëra-tjetra në fuqinë e tyre të krijimtarisë kulturore, atëherë kjo ide e gabuar duhet të ndikojë në vlerësimin tonë të vlerës së individit. Nëse të gjitha racat janë të njëjta, kjo do të thotë se popujt dhe individët janë të barabartë me njëri-tjetrin. Dhe marksizmi ndërkombëtar është vetëm aplikimi i një koncepti të përgjithshëm të jetës në një profesion të veçantë të fesë politike; por në realitet ky koncept i përgjithshëm kishte ekzistuar shumë para kohës së Karl Marksit. Nëse nuk do të kishte ekzistuar si një infeksion i gjerë i hapur, progresi i pabesueshëm politik i mësimit marksist nuk do të kishte qenë kurrë i mundshëm. Në realitet, ajo që e ndau Karl Marks nga miliona të tjerë që ishin prekur nga kjo lloj e marrëdhënieve ishte se, në një botë që

ishte në një gjendje të shkatërrimit gradual, ai përdori sistemin e tij të zgjuar të parashikimeve për të zbuluar shkaqet e shkatërrimit. Por kjo u bë në shërbim të racës së tij. Thus doktrina marksiste është ekstrakti i koncentruar i mendësisë që mbështetet në konceptin e përgjithshëm të jetës sot. Për këtë arsye vetëm është jashtë pyetjes dhe madje qesharake të mendohet se bota e quajtur e jona burokratike mund të bëjë ndonjë luftë efektive kundër marksizmit. Për këtë botë borgjeze është e mbushur me të gjitha ato helma të njëjta dhe koncepti i saj i jetës në përgjithësi ndryshon nga marksizmi vetëm në shkallë dhe në karakterin e personave që e mbajnë atë. Bota borgjeze është marksiste por beson në mundësinë e një grupi të caktuar njerëzish, që do të thotë, borgjezia, të mund të sundojë botën, ndërsa marksizmi vetë synon të dorëzojë botën në duart e hebrenjve. Në kundërshtim me këtë, koncepti i botës i Vljakovës e pranon se elementët e parë racore janë të rëndësishëm për njerëzimin. Në përgjithësi, shteti shihet vetëm si një mjet për një qëllim dhe ky qëllim është ruajtja e karakteristikave racore të njeriut. Prandaj, në bazë të parimit vliajlkisch, nuk mund të pranojmë që një racë është e barabartë me tjetrën. Në kuptimin e tyre të ndryshëm, koncepti vlejnlkisch i ndan njerëzit në raca të lartë dhe të ulëta. Në bazë të kësaj njohjeje ajo ndihet e detyruar në përputhje me dëshirën e përjetshme që sundon universin, të postulojë fitoren e më të mirëve dhe më të fortëve dhe nënshtrimin e të dobëtve dhe të dobëtve. Dhe kështu i jep nderimin e vërtetë se principi që i nënshtrohet të gjitha veprave të natyrës është principi aristokratik dhe beson se ky ligj vlen deri tek organizmi më i vogël individual. Ajo selekton vlerat individuale nga masa dhe kështu vepron si një parim organizues, ndërsa marksizmi vepron si një shpërndarës disintegruës. Vlejnlkisch besimi mban se njerëzimi duhet të ketë idetë e tij, sepse idetë janë një kusht i domosdoshëm i ekzistencës njerëzore vetë. Por, nga ana tjetër, e refuzon të pranojë se një ideal etik ka të drejtë të mbizotërojë nëse e rrezikon ekzistencën e një race që është e barabartë. standard-bearer of a higher ethical ideal. Për në një botë që do të përbëhej nga

mongrele dhe negroids të gjitha idetë e bukurisë njerëzore dhe fisnikërisë dhe të gjitha shpresat e një të ardhme idealizuar për njerëzimin tonë do të humbnin përjetësisht. Në këtë planet të njeriut kultura dhe civilizimi njerëzor janë të lidhura ngushtë me prezencën e Aryanëve. Nëse do të zhdukej ose do të nënshtrohej, atëherë rrobat e errëta të një periudhe të re barbare do të rrinin mbi tokë. Për të rrëzuar ekzistencën e kulturës njerëzore duke e zhdukur krijuesit dhe ruajtësit e saj do të ishte një krim i shëmtuar në sytë e atyre që besojnë se ideja popullore është baza e ekzistencës njerëzore. Kushdo që do të guxonte të ngrinte një dorë të ulët kundër asaj imazheje më të lartë të Zotit midis krijesave të Tij do të mësonte të mësonte kundër krijuesit të pasur të kësaj mrekullie dhe do të bashkëpunonte në dëbimin nga Parajsa. Kështu, koncepti popullor i botës është në përputhje të thellë me dëshirën e natyrës; sepse e rikthen lojën e lirë të forcave që do të udhëheqin racën nëpër faza të vazhdueshme të edukimit reciprok drejt një lloji më të lartë, derisa në fund pjesa më e mirë e njerëzimit do të zotërojë tokën dhe do të jetë e lirë të punojë në çdo fushë të botës dhe madje të arrijë sferë që janë jashtë tokës. Ne të gjithë ndjejmë se në të ardhmen e largët shumë mund të përballen me probleme që mund të zgjidhen vetëm nga një racë superiore njerëzore, një racë e destinuar të bëhet sundimtare e të gjitha popujve të tjerë dhe që do të ketë në dispozicion të gjitha mjetet dhe burimet e botës. E qartë është se një deklaratë kaq e përgjithshme e përmbajtjes së rëndësishme të një filozofie popullore mund të interpretohet lehtë në mijëra mënyra të ndryshme. Faktikisht, nuk ka asnjë nga lëvizjet tona politike të fundit që nuk i referohet në një farë mënyre kësaj konceptimi të botës. Por fakti që kjo njohje e

vërtetë, konceptimi i botës ende mban ekzistencën e vet të pavarur në krahasim me të gjitha të tjerat dëshmon se mënyrat e tyre për të parë jetën janë shumë të ndryshme nga kjo. Thus, koncepti marksist, i drejtuar nga një organizatë qendrore e pajisur me autoritet të lartë, është i kundërshtuar nga një grup i paqartë i mendimeve që nuk është shumë impresionuese në krahasim me falanxën e fortë të paraqitur nga armiku. Fitorja nuk mund të arrihet me armë të tilla të dobëta. Në rast se ideja ndërkombëtare, e organizuar politikisht nga marksizmi, është e përballur me idenë popullore, e organizuar në mënyrë të barabartë në një sistem dhe e drejtuar në mënyrë të barabartë, atëherë vetëm atëherë do të mund të takohet energjia luftarake në një kamp me atë në tjetrin në një ndeshje të barabartë; dhe fitore do të gjendet në anën e të vërtetave të përhershme. Por një konceptim i përgjithshëm i jetës nuk mund të marrë kurrë një formë të organizuar derisa të formulohet saktësisht dhe qartë. Funkcioni që dogma fulfills në besimin fetar është i ngjashëm me funksionin që parimet e partisë fulfills për një parti politike që është në procesin e ndërtimit. Për këtë arsye, për konceptin e jetës që bazohet në idenë e popullit është e nevojshme të forcohet një instrument që mund të përdoret në luftën për këtë ideal, siç është organizata marksiste e partisë që ndriçon rrugën për ndërkombëtarizimin. Kjo është qëllimi i ndjekur nga Partia Nacionalsocialiste Gjermane e Punës. Kështu, koncepti popullor duhet të formulohet qartë që të mund të integrohet në parti. Kjo është një parakusht i domosdoshëm për suksesin e kësaj ideje. Dhe se kjo është e vërtetë, është e provuar shumë qartë edhe nga njohja e papërshtatshme e atyre që kundërshtojnë një sintezë të tillë të idesë popullore me parimet e partisë. Njerëzit që nuk mbarojnë kurrë të insistojnë përsëri dhe përsëri se koncepti i jetës i bazuar në idenë popullore nuk mund të jetë kurrë ekskluziviteti i një grupi të vetëm, sepse është i fjetur ose "jeton" në mijëra zemra, vetëm konfirmojnë me deklaratat e tyre të thjeshta faktin se prania e përgjithshme e këtyre ideve në zemrat e miliona njerëzve nuk ka qenë e mjaftueshme për të penguar fitoren e ideve të kundërta, të cilat udhëhiqen nga një parti politike e organizuar në bazë të konfliktit të klasave. Nëse nuk ishte kështu, atëherë ishte kështu. Njerëzit gjermanë duhet të kishin fituar

një fitore të madhe në vend që të gjenin veten në breg të humnerës. Ideologjia ndërkombëtare arriti sukses sepse ishte organizuar në një parti politike militante e cila ishte gjithmonë gati të ndërmernte sulme. Nëse deri më tani idetë që kundërshtojnë konceptin ndërkombëtar kanë duhet të dorëzohen para atij të fundit, arsyeja është se ata nuk kishin një front të bashkuar për të luftuar për qëllimin e tyre. Një doktrin që formon një këndvështrim të qartë për jetën nuk mund të luftojë dhe të fitojë duke i dhënë të drejtën e interpretimit të lirë të mësimin të tij të përgjithshëm, por vetëm duke e përcaktuar këtë mësim në disa akte të fesë që duhet të pranohen dhe duke e përfshirë atë në një organizatë politike. Të gjithë këta ishin të gjithë të njohur për atë që ata e konsideronin si detyrë të veçantë për të nxjerrë nga përmbajtja e gjerë por e vagullt e një vizioni të përgjithshëm të botës idetë që ishin thelbësore dhe t'u jepnin atyre një formë më shumë apo më pak dogmatike. Për shkak të kuptimit të tyre të qartë dhe të saktë, këto ide janë të përshtatshme për qëllimin e bashkimit në një front të përbashkët të të gjithëve që janë të gatshëm t'i pranojnë ato si parime. Në fjalë të tjera: Partia Nationalsocialiste e punëtorëve gjermanë nxjerr parimet themelore nga koncepti i përgjithshëm i botës i bazuar në idenë popullore. Në këto parime ajo vendos një doktrinë politike që merr parasysh realitetin praktik të ditës, natyrën e kohës, materien njerëzore të disponueshme dhe të gjitha mangësitë e saj. Përmes kësaj doktrine politike është e mundur të sjellin masa të mëdha të njerëzve në një organizatë që është ndërtuar aq rreptësisht sa mund të jetë. Kjo organizatë ishte e rëndësishme për fitoren e plotë të kësaj ndjenje botërore. [Paraparak Kapitulli (Puna e

Partisë së Punës së Gjermanisë Nationalsocialiste) [Shtatëpia] [Kapitulli tjetër (Shteti)] Mein Kampf by Adolf Hitler Volume Two - The National Socialist Movement Chapter II: The State Për këtë arsye, banda e mbushur e ndjekësve të kampeve të lidhura me partitë politike të ndryshme, që përfaqësojnë një konglomerim heterogjen të mendimeve politike, u njoh me të drejtë të përdorin të gjitha mjetet e disponueshme për të shtypur protagonistët e këtij lëvizjeje të re që predikonte një doktrinë politike të re. Në kundërshtarët tanë u injorua që klasa borgjeze vetë nuk ishte e një mendimi të përbashkët se çfarë do të thoshte shteti dhe se borgjezia nuk mund dhe nuk donte të jepte një definicion të përbashkët të kësaj institucioni. Të gjithë ata që kanë detyrën të shpjegojnë se çfarë do të thotë kur flasim për shtetin, mbajnë karrige në universitete shtetërore, shpesh në departamentin e ligjit kushtetues, dhe e konsiderojnë detyrën më të lartë të tyre të gjejnë shpjegime dhe justifikime për ekzistencën më të lumtur ose më të pa fat të asaj forme të veçantë të shtetit që u siguron bukën e përditshme. Sa më absurde të jetë kjo formë e shtetit, aq më të çuditshme dhe artificiale dhe të pakuptimta janë definimet që janë paraqitur për të shpjeguar qëllimin e ekzistencës së saj. Për shembull, çfarë mund të shkruante një profesor universitar mbretëror dhe perandorak për kuptimin dhe qëllimin e një shteti në një vend ku forma shtetërore përfaqësoi monstrën më të madhe të shekullit të 20-të? Kjo do të ishte një detyrë e vështirë, duke pasur parasysh faktin se profesori aktual i ligjit kushtetues është i detyruar jo aq shumë të shërbejë qëllimin e të vërtetës por më shumë të shërbejë një sërë interesash.

qëllim i qar Dhe qëllimi është të mbrohet në çdo mënyrë ekzistenca e atij mekanizmi njerëzor monstruoz që ne tani e quajmë shtet. Nuk mund të befasohet askush nëse faktet konkrete shmangen sa më shumë që është e mundur kur diskutohet problemi i shtetit dhe nëse profesorët marrin taktikat e fshehjes së tyre në një mori të vlerave abstrakte dhe detyrave dhe qëllimeve që quhen "etike" dhe "morale". Në përgjithësi, këta teoricienë të ndryshëm mund të klasifikohen në tre grupe: 1. Ata që besojnë se shteti është një shoqatë më ose më pak vullnetare e njerëzve që kanë vendosur dhe udhëhequr një autoritet sundues. Kjo është grupi më i madh numëror. Në rangjet e saj gjenden ata që adhurohen nga ky parim aktual i autoritetit të legalizuar. Në sytë e tyre, dëshira e popullit nuk ka asnjë pjesë në tërë çështjen. Për ta fakti që shteti ekziston është një arsye e mjaftueshme për ta konsideruar atë të shenjtë dhe të paprekshëm. Për të mbrojtur çmendurinë e njeriut, është e nevojshme një adhurim pozitiv i ashtuquajtur i autoriteteve shtetërore. Në mendjet e këtyre njerëzve, mjeti zëvendësohet me qëllimin, me një lëvizje të çuditshme të dorës. Shteti nuk ekziston më për të shërbyer njerëzve, por njerëzit ekzistojnë për të adhuruar autoritetin e shtetit, i cili është i veshur në funksionarët e tij, madje deri tek më i vogli zyrtar. Për të parandaluar që kjo adhurim i gëzuar dhe ekstatik të kthehet në diçka që mund të bëhet në çdo mënyrë e dëmshme, autoriteti i Shteteve kufizohet vetëm në detyrën e ruajtjes së rendit dhe qetësisë. Me këtë nuk e di asnjë mjet as asnjë fund. Shteti duhet të sigurojë që paqja dhe rendi publik të ruhen dhe, në të kundërt, rendi dhe paqja duhet të bëjnë të mundur ekzistencën e shtetit. Të gjitha jetët duhet të lëvizin midis këtyre dy poleve. Në Bavariani, kjo është mbështetur nga politikanë të zellshëm të Qendrës Bavariene, e cila quhet Partia Popullore Bavariene. Në Austri, ligjvënësit e Kuq dhe të Verdhë adoptojnë një qëndrim të ngjashëm Në Rajh, fatkeqësisht, elementët e quajtur konservatorë ndjekin të njëjtën linjë mendimi. Të dy grupet janë pak më

të vogla në numër. Ajo përfshin ata që do të varnin ekzistencën e shtetit nga të paktën disa kushte. Ata insistojnë se jo vetëm duhet të ketë një sistem të përbashkët të qeverisjes por gjithashtu, nëse është e mundur, duhet të përdoret vetëm një gjuhë, edhe pse vetëm për arsye teknike të administratës. Në këtë këndvështrim, autoriteti i shtetit nuk është më qëllimi i vetëm dhe ekskluziv për të cilin shteti ekziston. Ajo duhet të promovojë gjithashtu mirëqenien e subjekteve të saj. Idetë e "lirisë", kryesisht bazuar në një keqkuptim të kuptimit të fjalës, hyjnë në konceptin e Shteteve siç ekziston në mendjet e këtij grupi. Forma e qeverisjes nuk konsiderohet më e paprekshme vetëm sepse ekziston. Duhet të nënshtrohet provës së efikasitetit praktik. Ajo nuk është më e mbrojtur nga kritika në dritën e kërkesave moderne. Në këtë pikëpamje, detyra e parë e vendosur mbi shtetin është të sigurojë mirëqenien ekonomike të qytetarëve individualë. Kështu, ajo vlerësohet nga një perspektivë praktike dhe sipas parimeve të përgjithshme bazuar në idenë e kthimit ekonomik. Këto teori të shtetit mund të gjenden në burgjinë gjermane të zakonshme, veçanërisht në demokratët tanë liberalë. Të tretin grup e ka numrin më të vogël. Në shtet ata gjejnë një mjet për realizimin e tendencave që rrjedhin nga një politikë e pushtetit, nga një popullsi që janë etnikisht homogjene dhe flasin të njëjtën gjuhë. Por ata që mbajnë këtë qëndrim nuk janë të qartë se çfarë ata nënkuptojnë me "tendenca që rrjedhin nga një politikë e pushtetit". Një gjuhë e përbashkët është propozuar jo vetëm sepse ata shpresojnë që kështu shteti do të furnizohet me një bazë të fortë për zgjerimin e pushtetit të tij jashtë kufijve të tij, por edhe sepse ata mendojnë se duke bërë këtë gjë ata do të bëjnë një gabim thelbësor, sepse një gjuhë e përbashkët do t'i lejojë ata të zhvillojnë një proces nacionalizimi në një drejtim të caktuar. Në shekullin e kaluar ishte e mërzitshme për ata që e panë, të vërejnë se si në këto rrathë që kam përmendur fjala 'Germanizimi' ishte e përdorur me shaka, edhe pse praktika shpesh ishte e mirë. Unë e kujtoj mirë se si në ditët e mia të rinisë ky term i vetëm përdorej për të çuar në ide që ishin të rreme në një shkallë të pabesueshme. Në rrethet pan-gjermane një person mund të dëgjojë mendimin e shprehur se

austro-gjermanët mund të kenë sukses të madh në gjermanizimin e austro-sllavëve, nëse vetëm Qeveria do të ishte e gatshme të bashkëpunonte. Ata njerëz nuk kuptuan se një politikë e gjermanizimit mund të zbatohet vetëm sa i përket qenieve njerëzore. Çfarë ata më shumë kuptuan me Gjermanizim ishte procesi i detyrimit të njerëzve të tjerë të flasin gjuhën gjermane. Por është pothuajse e pamundur të imagjinohet se si mund të bëhet një gabim i tillë si të mendohet se një Negro ose një Chinaman do të bëhet gjerman sepse ai ka mësuar gjuhën gjermane dhe është i gatshëm të flasë gjermanisht për të ardhmen, dhe madje të votojë për një parti politike gjermane. Në fakt, nacionalistët tanë borgjezë nuk mund të shohin kurrë qartë se një proces i tillë i gjermanizimit është në fakt de-gjermanizimi; sepse edhe nëse të gjitha dallimet e mbetura dhe të dukshme midis popujve të ndryshëm mund të kalohen dhe të hiqen përfundimisht me përdorimin e një gjuhe të përbashkët, kjo do të prodhonte një proces të bastardizmit, i cili në këtë rast nuk do të nënkuptonte gjermanizimin por zhdukjen e elementit gjerman. Në histori ka ndodhur shumë shpesh që një racë pushtuese ka arritur me forcë të jashtme të detyroj popullin e nënshtruar të flasë gjuhën e pushtuesit dhe pas një mijë vjetësh gjuha e tyre është folur nga një popull tjetër dhe kështu pushtuesi në fund ka dalë si i nënshtruar. Çfarë e bën një popull, ose më saktë një racë, nuk është gjuha por gjaku. Të flasësh për Gjermanizim do të ishte e drejtë vetëm nëse ky proces mund të ndryshonte gjakun e njerëzve që do të ishin nënshtruar atij, gjë që është e pamundur. Një ndryshim do të ishte i mundur vetëm me një përzierje të gjakut, por në këtë rast cilësia e races më të lartë do të ishte e dëmtuar. Në fund të fundit, rezultati i një përzierjeje të tillë do të ishte që do të shkatërroheshin pikërisht ato cilësi që kishin lejuar racën e pushtimit të arrinte fitore mbi një popull më të dobët. Kjo është veçanërisht krijimtaria kulturore e cila humbet kur një racë superiore përballet me një racë inferiore, edhe pse racë e rezultatit të çmendur duhet të shkëlqejë mijëra herë në foljen e gjuhës së racës

që dikur ishte superiore. do të ketë një konflikt midis mendimeve të ndryshme, dhe mund të jetë që një komb që është në një gjendje progresive të degradimit do të mbledhë në momentin e fundit forcën e tij krijuese kulturore dhe do të prodhojë sërish shembuj të asaj force. Por këto rezultate janë të lidhura vetëm me aktivitetin e elementeve që mbetën nga race superiore ose hibride të kryqëzimit të parë në të cilën gjaku superior është kthyer në dominues dhe po përpiqet të bëhet i pranishëm. Por kjo nuk do të ndodhë kurrë me pasardhësit e fundit të këtyre hibrideve. Këto janë gjithmonë në një gjendje të prapambetjes kulturore. Duhet ta konsiderojmë si fat që një gjermanizim i Austrisë sipas planit të Xhorxh II nuk u arrit. Probably rezultati do të ishte që shteti Austriak do të kishte mundësi të mbijetonte, por në të njëjtën kohë pjesëmarrja në përdorimin e një gjuhe të përbashkët do të kishte degraduar cilësinë e elementit gjerman. Në rrjedhën e shekujve mund të zhvillohej një instikt i caktuar i dhëmbëve por dhëmbët vetë do të ishin të dëmtuar në cilësi. Një shtet kombëtar mund të ishte krijuar, por njerëzit që ishin kulturisht krijues do të kishin zhdukur. Për vendin gjerman ishte më mirë që ky proces i integritetit nuk ndodhi, edhe pse nuk u ndal për arsye të larta por thjesht për shkak të shkurtësisë së përgjegjshme të Habsburgëve. Nëse kjo do të kishte ndodhur, njerëzit gjermanë nuk do të kishin qenë më të njohur si një faktor kulturor. Jo vetëm në Austri, por edhe në Rajh, këto të ashtuquajtura rrathë kombëtarë ishin, dhe janë ende, nën ndikimin e ideve të ngjashme të gabuara. Fatkeqësisht, një politikë ndaj Polonisë, e cila synonte gjermanizimin e Lindjes, u kundërshtua nga shumë dhe u bazua në të njëjtin arsyetim të gabuar. Këtu sërish besohej se polakët mund të gjermanizoheshin duke u detyruar të përdornin gjuhën gjermane. Rezultati ishte fatal. Njerëzit e një race të huaj do të kishin përdorur gjuhën gjermane për të shprehur mendimet që ishin të huaja për gjermanët, kështu që duke u bërë inferiorë, ata do të kishin cenuar dinjitetin dhe dinjitetin e kombit tonë. Është revoltuese të mendojmë se

sa dëm i drejtpërdrejtë i bëhet prestigjit gjerman sot përmes faktit se dialektet gjermane moderne janë të zhdukura. Në mes nesh, askush nuk do të mendonte të merrte këta imigrantë të papërshtatshëm nga Lindja për anëtarë të racës dhe kombit gjerman me arsyetimin se ata kryesisht flasin gjermanisht. Çfarë është gjermanizuar në rrjedhën e historisë ishte toka që ata që ishin paraardhësit tanë e morën me shpatë dhe e kolonizuan me gjermanët e tokës. Në masën që ata kanë futur gjak të huaj në trupin tonë kombëtar në këtë kolonizim, ata kanë ndihmuar në shpërbërjen e karakterit tonë racial, një proces që ka rezultuar në hiper-individualizmin gjerman, edhe pse kjo e fundit karakteristike është shpesh e lavdëruar. Në këtë grup të tretë ka edhe njerëz që, në një farë mënyre, e konsiderojnë shtetin si një qëllim në vetvete. Prandaj ata e konsiderojnë ruajtjen e saj si një nga qëllimet më të larta të ekzistencës njerëzore. Në analizën tonë mund të përmbledhim këto mendime: Të gjitha këto mendime kanë këtë karakteristike të përbashkët dhe dështim: se ato nuk janë të mbështetura në njohjen e thellë të së vërtetës se aftësia për të krijuar vlerat kulturore bazohet në elementin racial dhe se, në përputhje me këtë fakt, qëllimi kryesor i shtetit është të ruajë dhe përmirësojë racën; sepse kjo është një kusht i domosdoshëm për të gjitha përparimet në civilizimin njerëzor. Thus hebreu Karl Marks, ishte në gjendje të nxirrte përfundimet përfundimtare nga këto koncepte dhe ide të rreme në lidhje me natyrën dhe qëllimin e shtetit. Nga koncepti i shtetit duke eliminuar çdo ide të obligimit që shteti mban ndaj racës, pa gjetur asnjë formulë tjetër që mund të pranohet në të gjithë botën, doktrina borgjeze përgatiti rrugën për atë doktrinë që refuzon shtetin si të tillë. Kjo është arsyeja pse lufta burokratike kundër internacionalizmit marksist është e destinuar të dështojë në këtë fushë. Klasat borgjeze kanë sakrifikuar tashmë parimet themelore që vetëm mund të bënin një mbështetje të fortë për idetë e tyre. Të gjithë ata që e kanë njohur atë që është e vërtetë, e kanë kuptuar se çfarë është e vërtetë dhe e kanë marrë atë që është e vërtetë.

Të gjitha lëvizjet e reja që bazohen në konceptin e racës së botës do të duhet të paraqesin në radhë të parë një doktrinë të qartë dhe të arsyeshme të natyrës dhe qëllimit të shtetit. Pikëpamja themelore është se shteti nuk është një qëllim në vetvete por një mjet për një qëllim. Ajo është kushti i parëndësishëm nën të cilin vetëm një formë më e lartë e civilizimit njerëzor mund të zhvillohet, por nuk është burim i këtij zhvillimi. Kjo duhet të kërkohet ekskluzivisht në ekzistencën reale të një race e cila është e pajisur me dhuntitë e krijimtarisë kulturore. Mund të ketë qindra shtete të mira në këtë tokë, por nëse Arjani, krijuesi dhe ruajtësi i civilizimit, do të zhduket, atëherë çdo kulturë që është në nivelin adekuat me nevojat shpirtërore të kombeve të larta sot do të zhduket gjithashtu. Mund të shkojmë edhe më tej dhe të themi se fakti që shtetet janë krijuar nga njeriu nuk e përjashton aspak mundësinë që raca njerëzore mund të zhduket, sepse aftësitë intelektuale superiore dhe aftësitë e përshtatjes do të humbin kur raca që mban këto aftësi dhe aftësi do të zhdukej. Për shembull, nëse sot sipërfaqja e globit do të tronditej nga një shpërthim i fuqishëm i tokës dhe nëse një Himalaje e re do të ngrihej nga valët e detit, kjo fatkeqësi e vetme mund të shkatërronte civilizimin njerëzor. Nuk mund të ekzistonte më një shtet. Të gjitha rregullat do të ishin të shkatërruara dhe të gjitha rrënjët e produkteve kulturore që ishin zhvilluar për mijëra vjet do të zhduken. Nuk do të mbetej asgjë tjetër veçse një fushë e madhe e vdekjes dhe shkatërrimit të zhytur në lumenj uji dhe pluhur. Nëse, megjithatë, vetëm disa njerëz do të mbijetonin këtë rrëmujë të tmerrshme, dhe nëse këta njerëz do të bashkoheshin me një racë të caktuar që kishte aftësinë natyrore për të ndërtuar një civilizim, kur rrëmuja të kishte kaluar, toka do të dëshmonte sërish forcën krijuese të shpirtit njerëzor, edhe nëse një mijë vjet mund të kalonin. Në rast se zhduket raca e fundit që posedon dhuratën e krijimtarisë kulturore, dhe nëse të gjithë individët e asaj race zhduken, atëherë bota do të bëhet padyshim një shkretëtirë. Nga ana tjetër, historia moderne na jep shembuj për të treguar se institucionet shtetërore që i falin origjinën

e tyre anëtarëve të një race që nuk ka gjeni krijues nuk janë të bëra nga gjëra që do të zgjasin. Si shumë lloje të kafsheve parahistorike ishin detyruar të lënë pas vetes asnjë gjurmë, ashtu edhe njeriu do të duhet të lëshojë, nëse humbet atë aftësi të qartë që i lejon të gjejë armët e nevojshme për të mbajtur ekzistencën e tij. Jo shteti si i tillë që sjell një rënie të dukshme të progresit kulturor. Shteti mund të mbrojë vetëm racën që është shkak i këtij progresi. Shteti si i tillë mund të ekzistojë pa ndonjë ndryshim për qindra vjet, megjithëse aftësitë kulturore dhe jeta e përgjithshme e njerëzve, e formuar nga këto aftësi, mund të kenë pësuar ndryshime të thella për shkak të faktit se shteti nuk e ka penguar procesin e përzierjes racore. Për shembull, shteti aktual mund të vazhdojë të ekzistojë në një formë të thjeshtë me makinë, por helmi i mospërputhjes që i rrjedh trupit kombëtar sjell një degradim kulturor që është manifestuar tashmë në disa simptoma të dëmshme. Thus, kushti i domosdoshëm për ekzistencën e një cilësie më të lartë njerëzore nuk është shteti por raca, e cila është e vetmja e aftë për të prodhuar atë cilësi më të lartë njerëzore. Ky kapacitet është gjithmonë aty, megjithatë do të qëndrojë i fjetur derisa rrethanat e jashtme ta zgjojnë atë në veprim. Këto vende, ose më saktë racat që janë të pajisura me aftësinë e krijimit kulturor, e kanë këtë aftësi në formë të heshtur gjatë periudhave kur kushtet e jashtme nuk janë të favorshme për momentin dhe kështu nuk lejojnë që aftësia të shprehet efektivisht. Kështu që është e papranueshme të thuhet se gjermanët para krishterë ishin barbarë që nuk kishin asnjë civilizim. Ata kurrë nuk kanë qenë të tillë. Por ashpërsia e klimës që mbretëronte në rajonet veriore ku ata banonin imponoi kushte të jetës që pengonin zhvillimin e lirë të aftësive krijuese. Nëse ata do të kishin ardhur në klimën më të ftohtë të Jugut, pa asnjë kulturë të mëparshme, dhe nëse do të kishin marrë materialin njerëzor të nevojshëm, siç do të thoshin, njerëz të një race të ulët që do t'u shërbenin si punëtorë, aftësia kulturore që ishte e fshehur

në ta do të ishte e pafuqishme. Por kjo aftësi krijuese primare në çështjet kulturore nuk ishte vetëm për shkak të klimës veriore. Përse Laplandët apo Eskimosët nuk do të kishin qenë krijues të një kulture nëse do të kishin qenë të vendosur në jug. Jo, kjo aftësi e shkëlqyer krijuese është një dhunti e veçantë e dhënë Arjanit, qoftë që është e fjetur në të ose bëhet aktive, sipas rrethanave të kundërta të natyrës që ndalojnë shprehjen aktive të asaj aftësie ose rrethanave të favorshme që e lejojnë atë. Nga këto fakte mund të nxirren këto përfundime: Shteti është vetëm një mjet për një qëllim. Në fund dhe qëllimi i saj është të ruajë dhe të promovojë një komunitet të krijësive njerëzore që janë fizikisht dhe shpirtërisht të ngjashme. Për më tepër, duhet të ruajë ekzistencën e racës, duke siguruar kështu kushtin e domosdoshëm për zhvillimin e lirë të të gjitha forcave të fjetura në këtë radhë. Një pjesë e madhe e këtyre aftësive do të duhet të përdoret gjithmonë në radhë të parë për të mbajtur ekzistencën fizike të racës, dhe vetëm një pjesë e vogël do të jetë e lirë për të punuar në fushën e progresit intelektual. Por, si një çështje faktike, njëri është i domosdoshëm kundër tjetrit. Të gjitha shtetet që nuk i shërbejnë këtij qëllimi nuk kanë asnjë justifikim për ekzistencën e tyre. Janë monstra. Fakti që ato ekzistojnë nuk është më shumë një justifikim se sa vrasjet e suksesshme të kryera nga një bandë piratësh mund të konsiderohen një justifikim i piratërisë. Ne, Nationalsocialistët, që luftojmë për një filozofi të re të jetës, kurrë nuk duhet të marrim qëndrim në të famshmin "bazë të fakteve", dhe sidomos jo në të gabuarat. Nëse do të bënim këtë, ne do të ndaleshim të ishim protagonistë të një ideje të re dhe të madhe dhe do të bëheshim skllëvër në shërbim të gënjeshtërs që është dominante sot. Duhet të bëjmë një dallim të qartë midis anijes dhe përmbajtjes së saj. Shteti është vetëm anija dhe racë është ajo që përmban. Një anije mund të ketë kuptim vetëm nëse ruan dhe ruan përmbajtjen. Ndryshe është pa vlerë. Në këtë mënyrë, qëllimi suprem i shtetit popullor është të mbrojë dhe të ruajë ato elemente racore origjinale që, përmes tyre,

kanë formuar rrënjët e kombit. Ne, si Aryans, mund të konsiderojmë shtetin vetëm si një organizmi i gjallë i një populli, një organizmi që nuk e mban vetëm ekzistencën e një populli, por funksionon në mënyrë që të çojë popullin e tij në një pozicion të lartë të lirisë përmes zhvillimit progresiv të aftësive intelektuale dhe kulturore. Çfarë ata duan të na imponojnë sot si shtet është në shumicën e rasteve asgjë tjetër veçse një monstrë, produkt i një çrregullimi të thellë njerëzor që sjell në vagonin e tij dhimbje të papërshkrueshme. Ne Socialistët Nacionalë e dimë se duke mbajtur këto qëndrime ne marrim një qëndrim revolucionar në botën e sotme dhe na etiketojnë si revolucionarë. Por mendimet tona dhe veprimet tona nuk do të ndikohen nga aprovimi apo jo i bashkëkohësve tanë, por vetëm nga detyra jonë për të ndjekur një të vërtetë që e kemi njohur. Në këtë mënyrë kemi arsye të besojmë se pasardhësit do të kenë një njohje më të qartë, dhe jo vetëm do të kuptojnë punën që po bëjmë sot, por do ta njohin atë si punën e duhur dhe do ta lartësojnë atë në mënyrë të përshtatshme. Në këto parime ne socialistët kombëtarë bazojmë standardet tona të vlerës në vlerësimin e një shteti. Ky vlerë do të jetë relativ kur shihet nga këndvështrimi i një kombi të veçantë, por do të jetë absolut kur shihet nga këndvështrimi i njerëzimit si tërësi. Në fjalë të tjera, kjo do të thotë: Cilësia e një shteti nuk mund të vlerësohet kurrë nga niveli i kulturës së tij ose nga shkalla e rëndësishme që bota e jashtme i atribuon fuqisë së tij, por që shkëlqimi i tij duhet të vlerësohet nga shkalla në të cilën institucionet e tij shërbejnë racat e përkatësisë së tij. Një shtet mund të konsiderohet si një shembull model nëse i shërben adekuatisht jo vetëm nevojave të jetës së racës

që përfaqëson por edhe e siguron atë me ekzistencën e tij. Sepse detyra e shtetit nuk është të krijojë aftësi njerëzore, por vetëm të sigurojë hapësirë të lirë për ushtrimin e aftësive që ekzistojnë. Thus, conversely, një shtet mund të quhet i keq nëse, pavarësisht nga ekzistenca e një niveli të lartë kulturor, është i destinuar të shkatërrojë bartësit e kësaj kulture duke i shkatërruar ata në një ndarje të njëjtë raciale. Për shkak se efekti praktik i një politike të tillë do të ishte të shkatërronte ato kushte që janë të domosdoshme për ekzistencën e mëvonshme të asaj kulture, të cilën shteti nuk e krijoi por është fryti i fuqisë krijuese të brendshme në stokun racial të të cilit ekzistenca është e garantuar duke u bashkuar në organizmin e gjallë të shtetit. Të jem i sinqertë, sërish do të theksoj faktin se shteti vetë nuk është substanca por forma. Prandaj, niveli kulturor nuk është standardi me të cilin mund të gjykojmë vlerën e shtetit në të cilin jetojnë këta njerëz. E qartë është se një popull i pasur me fuqi krijuese të larta në fushën kulturore është më i vlefshëm se një fis i zi. Dhe megjithatë, organizimi shtetëror i të parëve, nëse vlerësohet nga pikëpamja e efikasitetit, mund të jetë më i keq se ai i të huajve. As shtetet më të mira dhe institucionet shtetërore nuk mund të zhvillojnë aftësi nga njerëzit që i mungojnë dhe që kurrë nuk i kanë pasur, por një shtet i keq mund të shkatërrojë gradualisht aftësitë që dikur ekzistonin. Kjo mund të bëhet duke lejuar ose favorizuar shtypjen e atyre që janë bartës të një kulture racore. Për këtë arsye, vlerën e një shteti mund ta vlerësojmë vetëm duke pyetur se sa i suksesshëm është në promovimin e mirëqenies së një race të caktuar dhe jo për rolin që luan në botë. Në përgjithësi vlerën e saj mund ta vlerësojmë lehtë dhe saktë; por është e vështirë të gjykojmë vlerën absolute, pasi ajo e fundit është e varur jo vetëm nga shteti por edhe nga cilësia dhe niveli kulturor i njerëzve që i përkasin shtetit të veçantë në fjalë. Për këtë arsye, kur flasim për misionin e lartë të shtetit, nuk duhet të harrojmë se misioni i lartë i takon popullit dhe se detyra e shtetit është të përdorë burimet e tij

organizuar për të gjithë ëndrrat e popullit. Dhe nëse ne pyesim se çfarë institucioni shtetëror ne Gjermanët duhet, ne duhet të kemi një ide të qartë se çfarë njerëzish duhet të përfshijë ky shtet dhe çfarë qëllimi duhet të shërbejë. Fatkeqësisht, kombëtarja gjermane nuk bazohet në një tipar të vetëm racor. Procesi i bashkimit të elementeve origjinale nuk ka shkuar aq larg sa të na lejojë të themi se një racë e re ka rënë në sipërfaqe. Në të kundërt, helmi që ka hyrë në trupin kombëtar, veçanërisht që nga Lufta e Trezet Vitesh, ka shkatërruar jo vetëm gjendjen e njëjtë të gjakut tonë, por edhe të shpirtit tonë kombëtar. Në vendin tonë të lindjes, kufijtë e hapur të vendit tonë, lidhja me elemente të huaja jo gjermane në territoret që shtriheshin përgjatë kufijve të tillë, dhe veçanërisht rrjedhja e fortë e gjakut të huaj në brendësinë e Gjermanisë vetë, ka parandaluar çdo asimilim të plotë të këtyre elementeve të ndryshme, sepse rrjedhja ka vazhduar me ritëm. Nga kjo përzierje nuk doli asnjë racë e re. Elementet heterogjene vazhdojnë të ekzistojnë krah për krah. Dhe rezultati është se, veçanërisht në kohë krize, kur ujku zakonisht mbledhet së bashku, gjermanët shpërndahen në të gjitha drejtimet. Elementet themelore racore nuk janë vetëm të ndryshme në rrethet e ndryshme, por ato janë të ndryshme edhe në rrethet e vetme. Në anën tjetër të tipit Nordic, ne gjejmë tipin e Evropës Lindore, në anën tjetër të asaj Lindore është tipi Dinarik, tipi Perëndimor që kufizohet me të dyja, dhe hibridet midis tyre të gjitha. Kjo është një dobësi e madhe për ne. Nga kjo Gjermanët nuk kanë atë instiktin e fortë të njeriut që vjen nga bashkimi i gjakut dhe shpëton popujt nga shkatërrimi në kohë të rrezikshme dhe kritike; sepse në këto raste dallimet e vogla zhduken, kështu që një njeri i bashkuar i përballët armiqve. Çfarë kuptojmë me fjalën hiper-individualizmi rrjedh nga fakti se elementet tona të para-racës kanë ekzistuar krah për krah pa kurrë të bashkohen. Në kohë paqeje kjo situatë mund të ofrojë disa avantazhe, por, duke u marrë në përgjithësi, ajo na ka parandaluar të fitojmë një fuqi në botë. Nëse në zhvillimin e tij historik populli gjerman kishte pasur unitetin e instiktit të tij, nga i cili të tjerët kanë përfituar aq shumë, atëherë populli gjerman do të kishte qenë një komb i madh. Reich do të ishte ndoshta mbretëresha e botës sot. Historia botërore do të kishte marrë një rrugë tjetër dhe në këtë rast askush nuk mund

të thotë nëse ajo që shumë pacifistë të çmendur shpresojnë të arrijnë me peticion, ulërim dhe ulërim, mund të jetë arritur në këtë mënyrë: një paqe që nuk do të bazohej në rrëshqitjen e degëve të ullirit dhe në ulërimin e mërzitjes së grave të moshuara pacifistë, por një paqe që do të ishte e garantuar nga një shpatë triumfuese e njerëzve të pajisur me fuqinë për të sunduar botën dhe për ta administruar atë në shërbim të një civilizimi më të lartë. Fakti që njerëzit tanë nuk kishin një njeri kombëtar të bazuar në një unitet të gjakut ka qenë burim i papërshkrueshëm i mjerimit për ne. Për shumë potentatë gjermanë të vegjël ajo dha qytete kryeqytetore rezidenciale, por populli gjerman si i tërë u privua nga e drejta e tij për sundim. Edhe sot kombi ynë vuan nga kjo mungesë e unitetit të brendshëm; por ajo që ka qenë shkaku i fatkeqësive tona të kaluara dhe të tanishme mund të bëhet një mallkim për ne në të ardhmen. Ndonëse nga njëra anë mund të jetë një dobësi që elementët racor nuk ishin të bashkuar, kështu që nuk mund të zhvillohej një trup kombëtar homogjen, nga ana tjetër, ishte fat që, pasi të paktën një pjesë e gjakut tonë më të mirë u mbajt e pastër, cilësia e tij racore nuk u dëmtua. Një asimilim i plotë i të gjitha elementeve tona racore do të sigurishte të kishte sjellë një organizmë kombëtar homogjen; por, siç është provuar në rastin e çdo përzierjeje racore, do të ishte më pak i aftë për të krijuar një civilizim duke ruajtur elementet e saj më të mira origjinale. Një përfitim që rezulton nga fakti se nuk kishte asimilim të plotë është i dukshëm në faktin se edhe sot kemi grupe të mëdha të njerëzve gjermanë skandinavë brenda organizatës sonë kombëtare, dhe gjaku i tyre nuk është i përzier me gjakun e racave të tjera. Duhet ta shohim këtë si pasurinë më të vlefshme për të ardhmen. Në atë kohë të errët të injorancës absolute në lidhje me të gjitha ligjet e racës, kur çdo individ konsiderohej i barabartë me çdo tjetrin, nuk mund të kishte një kuptim të qartë të

ndryshimeve midis karakteristikave themelore të racës. Ne sot e dimë se një asimilim i plotë i të gjitha elementeve të ndryshme që përbëjnë trupin është e mundur. Por çfarë është parandaluar nga një fat i mirë, pa asnjë ndihmë nga ana jonë, duhet të rishikohet dhe të përdoret në dritën e njohurive tona të reja. Ai që flet për popullin gjerman sikur ka një detyrë për të përmbushur në këtë tokë duhet të dijë se kjo nuk mund të përmbushet përveçse me ndërtimin e një shteti që qëllimi më i lartë është të ruajë dhe të promovojë ato elemente më të larta të racës sonë dhe të gjithë njerëzimit që kanë mbetur të paprekura. Kjo është hera e parë që një mision i lartë i brendshëm i atribuohet Shteteve. Në përballje të frazës absurde se shteti nuk duhet të bëjë më shumë se të veprojë si gardian i rendit publik dhe qetësisë, që të gjithë të mund të mashtrohen pa frikë nga të tjerët, i jepet një detyrë shumë e lartë për të ruajtur dhe inkurajuar llojin më të lartë të njerëzimit që një krijues i mirë ka dhuruar në këtë tokë. Nga një mekanizëm i vdekur që pretendon të jetë një fund në vetvete, do të lindë një organizmi i gjallë që duhet të shërbejë vetëm një qëllim: dhe ky, në të vërtetë, është një qëllim që i përket një shkalle më të lartë të ideve. Në një shtet Gjermania do të përfshijë të gjithë gjermanët. Ajo ka për detyrë jo vetëm të mbledhë dhe të rrisë më të vlefshmet e pjesëve të popullit tonë por edhe t'i çojë ato ngadalë dhe me vuajtje në një pozicion dominues në botë. Një periudhë e stërmundimit është e ndjekur nga një periudhë e përpjekjeve. Dhe këtu, si në çdo sferë tjetër, proverbi që të heshtësh është më mirë se të jesh gjallë; dhe më

tej proverbi që fiton gjithmonë ai që sulmon. më i lartë është qëllimi përfundimtar që ne synojmë. Kjo është ajo që historia mëson. Dhe arritja do të jetë edhe më e madhe nëse fundi është konceptuar në mënyrën e duhur dhe lufta është e përfunduar me përkushtim të papërmbajtur. Shumica e zyrtarëve që drejojnë punët e shtetit sot mund të gjejnë më të lehtë të punojnë për ruajtjen e rendit të tanishëm sesa të luftojnë për një të ri. Ata do të gjejnë më të lehtë të shikojnë shtetin si një mekanizëm, që ka për qëllim ruajtjen e tij, dhe të thonë se jeta e tyre 'i përket shtetit' -- sikur gjithçka që rrjedh nga jeta e brendshme e kombit mund të shërbejë logjikisht gjë tjetër përveç jetës kombëtare, dhe sikur njeriu mund të bëhet për gjë tjetër përveç për të tjerët. Natyrisht, është më e lehtë, siç kam thënë, të konsiderohet autoriteti i Shteteve si asgjë tjetër veçse mekanizmi formal i një organizate, rather si shprehje sovranë e instiktit të një populli për ruajtjen e vetvetes në këtë tokë. Për këta mendje të dobëta shteti dhe autoriteti i shtetit nuk është asgjë tjetër veçse një qëllim në vetvete, ndërsa për ne është një armë efektive në shërbim të luftës së madhe dhe të përhershme për ekzistencë, një armë që të gjithë duhet ta adoptojnë, jo sepse është vetëm një mekanizëm formal, por sepse është shprehje kryesore e dëshirës sonë të përbashkët për të ekzistuar. Të gjithë këta që i bëjnë këto gjëra, i bëjnë këto gjëra, i bëjnë këto gjëra, i bëjnë këto gjëra, i bëjnë këto gjëra, i bëjnë këto gjëra, i bëjnë këto gjëra, i bëjnë këto gjëra, i bëjnë këto gjëra, i bëjnë këto gjëra, i bëjnë këto gjëra, i bëjnë këto gjëra, Nga këto shtresa të popullsisë sonë vetëm disa njerëz të jashtëzakonshëm do të bashkohen me rradhët tona, vetëm ata pak të moshuar të cilët zemrat e tyre janë rikthyer të reja dhe që guximi i tyre është ende i gjallë, por jo ata që e konsiderojnë detyrë mbajtjen e gjendjes që ekziston. Për ne kemi një ushtri të pafundme të të gjithëve që janë të ligë dhe indiferentë, më shumë se të keqij, dhe ata që udhëhiqen nga interesat e tyre personale për të mbajtur gjendjen aktuale. Në pamundësinë e dukshme të luftës sonë të madhe bazohet madhësia e detyrës sonë dhe mundësitë e suksesit. Një thirrje e fuqishme që nga fillimi do të shkarkonte të

gjitha shpirtrat e vjetër, ose të paktën do të bënte që të gjithë të iknin. Dhe duhet të pranohet qartë se nëse një trup i lartë energjik dhe aktiv i njerëzve lind nga një komb dhe bashkohet në luftën për një qëllim, duke u ngritur në fund mbi masat e pafuqishme të popullit, kjo pakicë e vogël do të bëhet padrone e të gjitha. Historia botërore bëhet nga minorancat nëse këto minoranca numerike përfaqësojnë në vetvete vullnetin, energjinë dhe iniciativën e popullit si një tërësi. Çfarë duket një pengesë për shumë njerëz është në të vërtetë një kusht për fitoren tonë. Për shkak se detyra jonë është kaq e madhe dhe sepse ka kaq shumë vështirësi që duhet të tejkalohen, është e mundur që vetëm lloji më i mirë i protagonistëve do të bashkohen me rangjet tona. Kjo zgjedhje është garancia jonë e suksesit. Natyra zakonisht merr disa masa për të korrigjuar efektin që përzierja e racave prodhon në jetë. Ajo nuk është shumë në favor të njeriut të çmendur. Produktet e vonshme të mbarështimit të ndërsjellë duhet të vuajnë rëndë, veçanërisht gjeneratat e treta, të katërt dhe të pestë. Jo vetëm që janë të privuar nga cilësitë më të larta që u dhanë prindërve që morën pjesë në përzierjen e parë, por edhe nuk kanë vullnet të qartë dhe energji vitale të fuqishme për shkak të mungesës së harmonisë në cilësinë e gjakut të tyre. Në të gjitha momentet kritike kur një person me gjak të pastër racor bën vendime të sakta, që do të thotë vendime të përputhshme dhe të njëjta, personi me gjak të përzier do të bëhet i hutuar dhe do të marrë vendime të papërputhshme. Kështu, ne shohim se një person i gjakut të përzier nuk është vetëm relativisht inferior ndaj një personi të gjakut të pastër, por është gjithashtu i destinuar të zhduket më shpejt. Në pafund raste ku race e pastër mban tokën, e huaji rrëshqet. Këtu e vërejmë rregullimin e duhur që natyra e ka marrë. Ajo kufizon mundësitë e riprodhimit, kështu që pengon fertilitetin e gjinive të përziara dhe i çon ato në zhdukje.

Për shembull, nëse një individ i një race do të përzierte gjakun e tij me gjakun e një race superiore, rezultati i parë do të ishte një ulje e nivelit të racës, dhe më tej pasardhësit e kësaj përzierjeje do të ishin më të dobët se ata të njerëzve rreth tyre që kishin mbajtur gjakun e tyre të papërpunuar. Kur nuk ka asnjë gjak të ri nga race superiore që futet në rrjedhën racore të mongrelave, dhe kur mongrelat vazhdojnë të gjinden midis tyre, të fundit do të vdesin ose do të zhduken sepse nuk kanë fuqi të mjaftueshme rezistence, që është një ligj i mençur i natyrës, ose në rrjedhën e shumë mijëra viteve do të formojnë një race të re të mongrelave në të cilën elementet origjinale do të jenë aq të përzierta nga ky kryqëzim mijëravjeçar sa që racat e elementeve origjinale nuk do të jenë më të dallueshme. Dhe kështu do të zhvillohej një popull i ri që do të kishte një kapacitet rezistence të tipit të njeriut, por vlerat e tij intelektuale dhe rëndësia kulturore do të ishin të ulëta në krahasim me ato që kishin parë të parët e gjinive të përzierta. Por edhe në këtë rast produkti i pangopur do të dështonte në luftën e përbashkët për ekzistencë me një grup më të lartë racor që kishte ruajtur gjakun e tij të papërzier. Solidariteti i heshtur që ky raca e çmëndur kishte zhvilluar përmes mijëra viteve nuk do të jetë i barabartë me luftën. Dhe kjo është sepse do të mungonte elasticiteti dhe aftësia ndërtuese për të dominuar mbi një racë të gjakut të njëjtë që ishte mendërisht dhe kulturisht superior. Me këtë mund të vendosim këtë parim si të vërtetë: çdo përzierje e racës çon, me domosdoshmëri, më herët ose më vonë në shkatërrimin e produktit të rrëmbyer, me kusht që shtresat më të larta të kësaj race të përzier nuk kanë ruajtur brenda tyre një lloj homogjeniteti racor. Në rast se ky shtrat më i lartë, i cili ka mbajtur disa standarde të gjinisë homogjene, ndalon të jetë i sinqertë me gjininë e tij dhe i bashkohet mongrelave, rreziku për mongrelat ndalon. Ky principi është burim i një ripërtërijeje të ngadaltë por të vazhdueshme ku të gjitha helmat që kanë pushtuar trupin racial janë gradualisht të eliminuara sa kohë që mbetet një stok themelore i elementeve raciale të pastër që rezistojnë më tej ndaj rreshtimit. Një proces i tillë mund

të fillojë automatikisht midis atyre njerëzve ku një instikt i fortë racor është rikthyer. Në mes të këtyre njerëzve mund të llogarisim elementët që, për një arsye të veçantë si shtypja, janë shtypur jashtë rrugës normale të riprodhimit në vija të rrepta racore. Sa më shpejt që kjo detyrim të mbarojë, ajo pjesë e races që ka mbetur e gjallë do të ketë tendencë të martohet me llojin e vet dhe kështu do të pengojë edhe më tej shtypjen. Then mongrels recede quite naturally into the background unless their numbers had increased so much as to be able to withstand all serious resistance from those elements which had preserved the purity of their race. Kur njerëzit kanë humbur instinctat e tyre natyrore dhe kanë injoruar obligimet që u janë imponuar nga natyra, atëherë nuk ka shpresë që natyra do të korrigjojë humbjen që ka shkaktuar, derisa të jetë rikthyer njohja e instinctave të humbura. Pastaj detyra për të kthyer atë që është humbur do të duhet të përfundojë. Por ka një rrezik serioz që ata që janë bërë të verbër në këtë aspekt do të vazhdojnë të thyejnë më shumë dhe më shumë pengesat e racës dhe në fund të humbasin edhe pjesën më të mirë të tyre. Në këtë rast, ajo që mbetet është vetëm një mish-mash i përbashkët, i cili duket të jetë ëndrra e mirë e utopistëve tanë. Por kjo mish-mash do të zhdukte shpejt të gjitha idetë nga bota. Sigurisht një gropë e madhe mund të formohej kështu. Një mund të rritë një sërë kafshesh; por nga një përzierje e kësaj natyre njerëz të tillë si ata që kanë krijuar dhe rrënjësuar civilizimet nuk do të prodhohen. Misioni i njerëzimit mund të konsiderohet në fund. Të gjithë ata që nuk dëshirojnë që bota të bie në këtë gjendje duhet të kuptojnë se detyra e shtetit gjerman është veçanërisht të sigurojë që procesi i bastardizmit të ndalë. Një brez i sotëm i të dobëtve do të akuzojë natyrshëm një politikë të tillë dhe do të bërtasë dhe do të ankohet për të si një shkelje e të drejtave më të shenjta të njeriut. Por ka vetëm një të drejtë që

është e shenjtë dhe kjo të drejtë është në të njëjtën kohë një detyrë e shenjtë. Kjo është e drejtë dhe detyrim: të mbrohet e vërteta e fesë. Një shtet popullor duhet të rrisë në radhë të parë matrimoninë nga niveli i një skandali të vazhdueshëm në radhë të parë. Shteti duhet ta bëjë atë si një institucion që është thirrur për të prodhuar krijesa të bëra në shenjën e Zotit dhe jo për të krijuar monstër që janë një përzierje e njeriut dhe ahut. Protesta e ngritur në emër të njerëzimit nuk i përshtatet gojës së një gjenerate që lejon që të sëmuret më të shëmtuar të riprodhohen, duke i bërë të papërshtatshme dhimbjet e tyre dhe të bashkëkombësve të tyre, ndërsa në anën tjetër kontraktivët janë të lejuar dhe shiten në çdo dyqan e drogës dhe madje edhe nga shoferët e rrugës, që të mos lindin fëmijë as midis njerëzve më të shëndetshëm të vendit tonë. Në këtë shtet të sotëm, i cili ka për detyrë të mbrojë paqe dhe rend të mirë, burgeozia jonë kombëtare e konsideron si krim të mos lejojë riprodhimin për ata që vuajnë nga tuberkulozi ose sëmundje të tjera gjenetike, ashtu edhe për të sëmuret dhe të paditurit. Por parandalimi praktik i riprodhimit midis milionave të njerëzve tanë më të mirë nuk konsiderohet si një e keqe, as nuk fyen moralin e lartë të kësaj shtrese shoqërore, por më shumë i nxit ata të jenë të shkurtër dhe të sëmurë mendore. Përndryshe ata do të bënin të paktën të nxehin dhëmbët për të gjetur një përgjigje për pyetjen se si të krijohen kushte për ushqyerjen dhe mirëmbajtjen e atyre krijesave të ardhshme që do të jenë përfaqësuesit shëndetshëm të kombit tonë dhe gjithashtu do të duhet të sigurojnë kushtet në të cilat gjenerata që do të ndjekë do të duhet të mbështetet dhe të jetojë. Sa i pamoralshëm dhe i dëmshëm është i gjithë sistemi bashkëkombtar! Fakti që kishave u bashkohet në kryerjen e këtij mëkati kundër imazhit të Perëndisë, edhe pse ata vazhdojnë të theksojnë dinjitetin e këtij imazhi, është e përshtatshme për aktivitetet e tyre aktuale. Ata flasin për Shpirtin, por ata lejojnë njeriun, si shpirti i jetës, të degradohet në nivelin e plehrave. Pastaj shikojn me habi kur kuptojn

se sa e vogël është ndikimi i krishterimit në jetën e tyre. Për të balancuar këtë gjendje ata përpiqen të konvertojnë Hottentotin, Zulun dhe Kafirin dhe t'i dhurojnë atyre bekimet e Kishës. Ndërsa njerëzit tanë evropianë, i faleminderit Zotit dhe faleminderit, janë të lënë të jenë viktimë të deprivimit moral, misionari i devotshëm shkon në Afrikën Qendrore dhe ndërton stacione misionare për të huajt. Në fund, njerëzit e shëndetshëm dhe të shëndetshëm, megjithëse primitivë dhe prapambetur, do të transformohen, nën emrin e "civilizimit më të lartë", në një turmë të uritur dhe të dhunuar. Në mënyrë më të mirë do të përputhej me aspiratat e larta njerëzore nëse dy denominacionet tona krishtere do të ndalnin të shqetësonin afrikanët me predikimet e tyre, të cilat afrikanët nuk i dëshirojnë as nuk i kuptojnë. Do të ishte më mirë që ata të lënë këtë punë dhe në vend të kësaj të përpiqen të mësojnë njerëzit në Evropë, me ëmbëlsi dhe seriozisht, se është shumë më e pëlqyeshme për Perëndinë nëse një çift që nuk është i shëndetshëm tregon mirësjellje të dashur për një të varfër të varfër dhe bëhet baba dhe nënë për të, se sa të japë jetë një fëmijë të sëmurë që do të jetë shkaku i dhimbjes dhe i mërzitjes për të gjithë. Në këtë fushë shteti popullor do të duhet të riparojë dëmin që rezulton nga fakti se problemi aktualisht nuk është i marrë parasysh nga të gjitha palët e interesuara. Do të jetë detyra e Shteteve Popullore të bëjë racën qendrore të jetës së komunitetit. Ajo duhet të sigurohet që puriteti i gjenit do të ruhet. Ajo duhet të shprehë të vërtetën se fëmija është pasuria më e vlefshme që një person mund të ketë. Ajo duhet të sigurohet që vetëm ata që janë të shëndetshëm të lindin fëmijë; se ka vetëm një turp, që është për prindërit që janë të sëmurë ose që tregojnë defekte gjenetike të sjellin fëmijë në botë dhe se në këto raste është një nder i lartë të mos e bëjnë këtë. Por, nga ana tjetër, duhet të konsiderohet si sjellje e papranueshme të mos i japësh fëmijët e shëndetshëm kombit. Në këtë rast shteti duhet të bëhet i besuari i një të ardhme mijëvjeçare, në të cilën dëshirat egoiste të individit nuk vlejnë asgjë dhe duhet të lëshojnë vend para qeverisjes së shtetit. Për të marrë informacionin e nevojshëm nga praktikat moderne, shteti do të duhet të përdorë teknologjinë e fundit.

Ajo duhet të shpall të papërshtatshëm për riprodhim të gjithë ata që janë të infektuar me një sëmundje gjenetike të dukshme ose janë bartësit e saj; dhe duhet të merren masa praktike për të bërë të tillë njerëz sterilë. Nga ana tjetër, duhet të bëhet një ndarje për gruan e zakonshme të fertile që ajo të mos kufizohet në lindjen e fëmijëve përmes sistemit financiar dhe ekonomik që funksionon në një regjim politik që sheh lindjen e fëmijëve si një mallkim për prindërit e tyre. Shteti do të duhet të heqë dorë nga indiferenca e shëmtuar dhe madje edhe kriminale me të cilën trajtohet problemi i shërbimeve shoqërore për familjet e mëdha, dhe do të duhet të jetë mbrojtësi më i lartë i kësaj shëmbëlltyre më të madhe që një popull mund të mburret. Është e rëndësishme që vëmendja dhe kujdesi i saj të drejtohet drejt fëmijës, më shumë se sa drejt të rriturit. Të gjithë ata që janë fizikisht dhe mendërisht të sëmurë dhe të papërshtatshëm nuk duhet të vazhdojnë të vuajnë në trupat e fëmijëve të tyre. Nga pikëpamja e arsimit, ky është një detyrë e madhe për Shtetin Popullor që ta përmbushë. Por në një epokë të ardhshme ky veprim do të duket më i madh dhe më i rëndësishëm se lufrat e fitores së epokës sonë borgjeze. Përmes metodave edukative shteti duhet të mësojë individët se sëmundja nuk është një turp por një fatkeqësi e pafat që duhet të jetë e ndëshkuar, por se është një krim dhe një turp të bëhet kjo fatkeqësi e tmerrshme duke i transmetuar sëmundjet dhe defetët krijesave të pafajshme për shkak të vetëm egoizmit. Dhe shteti duhet të mësojë gjithashtu njerëzit se është një shenjë e vërtetë e natyrës së lartë dhe se është një veprim humanitar i vlerësuar nëse një person që pafajësisht vuan nga një sëmundje gjenetike i refuzon fëmijët e tij por i jep dashurinë dhe dashurinë një fëmije të panjohur i cili, përmes shëndetit të tij, premtan të bëhet një anëtar i fortë i një komuniteti të shëndetshëm. Në përmbushjen e një detyrimi të tillë edukativ shteti integron funksionin e tij me këtë aktivitet në sferën morale. Ajo duhet të veprojë në këtë parim pa i kushtuar asnjë vëmendje pyetjes nëse veprimet e saj do të kuptohen ose keqkuptohen, do të akuzohen ose do të lavdërohen. Nëse gjatë një periudhe 600 vjeçare individët që janë fizikisht

ata që janë të degeneruar ose mendërisht të sëmurë do të sterilizohen, para se të vdesin. Nëse fertiliteti i pjesës së shëndetshme të kombit do të bëhej një çështje praktike në një mënyrë të vetëdijes dhe metodike, ne do të kishim të paktën fillimet e një race nga e cila do të eliminoheshin të gjitha ato germa që janë shkaku i degradimit moral dhe fizik të sotëm. Nëse një popull dhe një shtet marrin këtë rrugë për të zhvilluar atë qendër të kombit që është më e vlefshme nga këndvështrimi i racës dhe kështu rrit fertilitetin e tij, populli si i tërë do të shijojë më të shtrenjtën e dhuratave që përbëhet nga një cilësi e racës e veshur me vija të vërtetë të larta. Për të arritur këtë, shteti duhet të mos e lërë kolonizimin e territoreve të reja të marrë në një politikë të rastësishme, por duhet ta bëjë atë nën udhëheqjen e parimeve të qarta. Specialisht të fuqishëm komitete duhet të lëshojnë certifikata për individë që i lejojnë ata të marrin pjesë në punë kolonizimi, dhe këto certifikata duhet të garantojnë puritetin racial të individëve në fjalë. Në këtë mënyrë kolonitë kufitare mund të krijohen gradualisht të cilat do të jenë të mbushura me racat më të pasura dhe kështu do të posedojnë cilësitë më të mira të racës. Këto koloni do të ishin një pasuri e vlefshme për të gjithë vendin. Zhvillimi i tyre do të ishte një burim i lumturisë, besimit dhe krenarisë për çdo qytetar të vendit, sepse do të përfaqësojnë germën e pastër që do të sjellë në fund zhvillimin e madh të vendit dhe madje të gjithë njerëzimit. The folkish philosophy of life which bases the State on the racial idea must finally succeed in bringing about a nobler era, in which men will no longer pay exclusive attention to breeding and rearing pedigree dogs and horses and cats, but will endeavour to improve the breed of the human race itself. Një epokë e heshtjes dhe e sakrifikimit do të jetë për një klasë njerëzish, ndërsa të tjerët do të japin dhuratat e tyre dhe do të sakrifikohen me gëzim. Kjo është e pamundur të mohohet në një botë ku qindra dhe mijëra njerëz pranojnë parim të celibëzimit nga zgjedhja e tyre, pa u detyruar apo angazhuar. to do so by anything except an ecclesiastical precept. Përse nuk do të ishte e mundur

të inkurajoheshin njerëzit të bënin këtë sakrificë nëse, në vend të një urdhëri të tillë, ata thjesht do të ishin thënë që ata duhet të ndalojnë këtë mëkat të vërtetë origjinal të korrupsionit racor që është duke u transmetuar nga një gjeneratë në tjetrën. Dhe, më tej, ata duhet të bëhen të vetëdijshëm se detyra e tyre e lartë është t'i japin Krijuesit të Madh krijesa të tilla që ai i krijoi vetë në pamjen e vet. Natyrisht, ushtria jonë e shëmtuar e sotme e fashistëve nuk do të kuptojë këto gjëra. Ata do t'i bëjnë të qeshura ose do t'i shtyjnë shpatullat e tyre të rrumbullakëta dhe do të bëjnë të qarë arsyetimet e tyre të përhershme: "Natyrisht është një gjë e mirë, por e keqja është se nuk mund të zbatohet." Dhe ne i përgjigjemi: "Me ty nuk mund të bëhet, sepse bota jote nuk është në gjendje të ketë një ide të tillë. Ju keni vetëm një ankth dhe është për ekzistencën tuaj personale. Ju keni një Zot, dhe është paraja juaj. Ne nuk i drejtohem ty për ndihmë, por ushtrisë së madhe të atyre që janë shumë të varfër për të konsideruar ekzistencën e tyre personale si më të mirën në botë. Ata nuk besojnë në para, por në të tjerë perëndi, në duart e të cilëve besojnë jetën e tyre. Më së pari, ne i drejtohem ushtrisë së madhe të rinisë gjermane. Ata po vijnë në maturi në një epokë të madhe, dhe ata do të luftojnë kundër evilive që ishin për shkak të ligësisë dhe indiferencës së prindërve të tyre." Edhe rinia gjermane një ditë do të krijojë një shtet të ri të bazuar në idenë e racës ose ata do të jenë të fundit që do të shohin shpërbërjen e plotë dhe vdekjen e botës borgjeze. Përse nëse një brez vuan nga gabimet që e njeh dhe madje i pranon dhe është i kënaqur me veten, si bota borgjeze sot, duke u kthyer në një shpjegim të lirë se nuk mund të bëhet asgjë për të rregulluar situatën, atëherë ky brez është i destinuar për fatkeqësi. Një karakteristikë e dukshme e botës sonë borgjeze është se ata nuk mund të mohojnë më kushtet e këqija që ekzistojnë. Ata duhet të pranojnë se ka shumë që është e keqe dhe e gabuar; por ata nuk mund të bëjnë mendime për të luftuar kundër kësaj të keqe, që do të thotë të vendosin energjinë për të mobilizuar forcat e 60

ose 70 milion njerëzve dhe kështu të kundërshtojnë këtë kërcënim. Ata bëjnë pikërisht të kundërtën. Kur bëhet një përpjekje e tillë ndaj dikujt tjetër, ata vetëm e shijojnë. Asnjë argument nuk është shumë i shëmtuar për t'u përdorur në shërbim të mendimeve të tyre të ngushta dhe të sjelljes morale të ngushtë. Nëse, për shembull, një kontinent i tërë lufton kundër intoxicacionit alkolik, për të çliruar një popull të tërë nga kjo sëmundje shkatërruese, evropiani ynë borgjez nuk di më mirë se të shikojë nga pas me habi, të rrotullojë kokën në dyshime dhe të qeshë me një shaka superiore, një gjendje mendore që është efektive në një shoqëri kaq të shëmtuar. Por kur të gjitha këto budallallëqe e humbin qëllimin e tyre dhe në atë pjesë të botës kjo sjellje sublime dhe e padukshme trajtohet efektivisht dhe suksesi i bashkohet lëvizjes, atëherë ky sukses është i pyetur ose rëndësia e tij minimizohet. Edhe parimet moralë përdoren në këtë fushatë të shëmtuar kundër një lëvizjeje që synon të shtypë një burim të madh të pamoralitetit. No. Ne nuk duhet të lejojmë që të na mashtrohen nga iluzionet në këtë pikë. Në botën tonë moderne borgjeze është bërë e padobishme për çdo detyrë të lartë njerëzore, sepse ka humbur të gjitha cilësitë e larta dhe është e keqe, jo aq shumë - si mendoj - sepse e keqja dëshirohet, por më shumë sepse këta njerëz janë shumë të pafuqishëm për të ngrirë kundër saj. Kjo është arsyeja pse shoqëritë politike që i quajnë veten parti burokratike janë vetëm shoqata për të promovuar interesat e grupeve profesionale dhe klasave. Të vetmet qëllime janë të mbrojnë interesat e tyre egoiste sa më mirë që munden. Në të vërtetë, një shoqëri e tillë, e përbërë nga politikanë borgjezë, mund të konsiderohet e përshtatshme për çdo gjë, më shumë se për një betejë, veçanërisht kur kundërshtarët nuk janë blerësit e kujdesshëm, por masat proletare, të nxitur deri në ekstreme dhe të detyruar të mos hezitojnë para veprave të dhunës. Nëse e konsiderojmë detyrën e parë të shtetit për të shërbyer dhe promovuar mirëqenien e përgjithshme të popullit, duke ruajtur dhe inkurajuar zhvillimin e elementeve më të mira racore, rrjedhë logjike është se kjo detyrë nuk mund të kufizohet në masat që lidhen me lindje të fëmijëve të rritur të racës dhe kombit, por shteti do të duhet të adoptojë edhe mjete arsimore për të rritur fëmijët. making each citizen a worthy factor in the further propagation

Albanian. nga raca e shtëpisë Siç, në përgjithësi, cilësia e racës është kushti i parëndësishëm për efikasitetin mendor të çdo materiali njerëzor, trajnimi i individit do të duhet të drejtohet në zhvillimin e shëndetit të mirë fizik. Për shkak se rregulli i përgjithshëm është se mendja e fortë dhe e shëndetshme gjendet vetëm në një trup të fortë dhe të shëndetshëm. Fakti që njerëzit e mençur shpesh nuk janë të fortë në shëndet dhe në staturë, ose madje të një gjendjeje të sëmurë, nuk është asnjë provë kundër parimit që kam shpallur. Këto raste janë vetëm përjashtime që, si kudo tjetër, provojnë rregullin. Por kur shumicën e një kombi e përbëjnë degjeneratorët fizikë është e rrallë që një shpirt i madh të lindë nga një mishërim i tillë i mjeruar. Dhe në çdo rast aktivitetet e tij kurrë nuk do të ishin të suksesshme. Një turmë e degeneruar do të jetë ose e pamundur për ta kuptuar atë plotësisht ose vullneti i tyre është aq i dobët sa që nuk mund të ndjekin fluturimin e një shqiponje të tillë. Shteti i bazuar në parimin racial dhe i gjallë për rëndësinë e kësaj të vërtetës do të duhet të bazojë punën e tij edukative jo vetëm në ndarjen e njohurive por më shumë në trajnimin fizik dhe zhvillimin e trupave të shëndetshëm. Kultivimi i mundësive intelektuale vjen vetëm në vendin e dytë. Dhe këtu sërish është karakteri që duhet të zhvillohet, forca e dëshirës dhe e vendimit. Dhe sistemi arsimor duhet të kultivojë shpirtin e gatishmërisë për të pranuar përgjegjësitë me nder. Formale mësimdhënia në shkenca duhet të konsiderohet e fundit në rëndësi. Në përputhje me këtë, shteti i bazuar në idenë e racës duhet të fillojë me pranimin se një person i cili ka një arsim formal në shkenca relativisht të vogla por që është fizikisht i shëndetshëm dhe i fortë, i karakterizuar nga një karakter i qëndrueshëm dhe i singertë, i gatshëm dhe i aftë për të marrë vendime dhe i pajisur me forcën e vullnetit, është një anëtar më i mirë i komunitetit kombëtar se sa një i dobët që është shkencor dhe i rafinuar. Një komb i përbërë nga njerëz të arsimuar që janë të dobët fizikisht, të paqartë për vendime të vullnetit, dhe të paqartë paqësorë, nuk është në gjendje të sigurojë as ekzistencën e vet në

këtë tokë. Në rastin e njeriut, është shumë e rrallë që një individ ka dështuar sepse nuk ka mësuar. Të dështuar janë ata që përpiqen të injorojnë këto pasoja dhe janë shumë të butë për t'i zbatuar ato. Duhet të ketë një ekuilibër të caktuar midis mendjes dhe trupit. Një trup i keqmbajtur nuk bëhet më i bukur nga hyrja e një shpirti shkëlqyer. Ne nuk duhet të veprojmë drejt nëse do të vendosim trajnimin më të lartë intelektual në ata që janë fizikisht të deformuar dhe të sëmurë, që nuk kanë vendim dhe janë të dobët dhe të dobët. Çfarë e ka bërë idealin grek të bukurisë i pavdekshëm është lidhja e mrekullueshme e bukurisë fizike të shkëlqyer me dinjitetin e mendjes dhe shpirtit. Moltke's i thotë, se fatin në të gjatë e favorizon vetëm i efikas, është e vërtetë për lidhjen midis trupit dhe shpirtit. Një mendje e shëndetshme do të mbajë shtëpinë e saj në një trup të shëndetshëm. Në përputhje, në Republikën Popullore stërvitja fizike nuk është një çështje e individit. Nuk është detyrë që i takon më parë prindërve dhe vetëm në të dytën ose të tretën e rasteve interesit publik; por është e nevojshme për ruajtjen e popullit, të cilin e përfaqëson dhe e mbron shteti. Për sa i përket arsimit formal shteti edhe sot ndërhyr me të drejtën e individit për vetëvendosje dhe insiston në të drejtën e komunitetit duke e nënshtruar fëmijën në një sistem të detyruar të trajnimit, pa marrë parasysh miratimin ose jo të prindërve. Në të njëjtën mënyrë dhe në një shkallë më të lartë, shteti i ri popullor do të bëjë një ditë që autoriteti i tij të bëjë që të mbizotërojë mbi indiferencën dhe moskuptimin e individëve në çështjet që lidhen me sigurinë e vendit. Ajo duhet të organizojë punën e saj edukative në mënyrë që trupat e rinj të trajnohen në mënyrë sistematike që nga fëmijëria, duke u përgatitur dhe duke u forcuar për kërkesat që do të bëhen në të ardhmen. Më së pari, shteti duhet të sigurohet që një gjeneratë që qëndron në shtëpi nuk zhvillohet. Puna e edukimit dhe e higjienës duhet të fillojë me nënën e re. Përpjekje të vazhdueshme të kryera për disa dekada kanë arritur të zhdukin infeksionin e sepsisë në lindje dhe të zvogëlojnë febrën puerperale në një numër relativisht të vogël të rasteve.

Dhe kështu, përmes instruktimit të motrave dhe vëllezërve në mënyrë të përshtatshme, duhet të fillohet një sistem i trajnimit të fëmijës që nga fëmijëria e hershme, që kjo të shërbejë si një bazë e mirë për zhvillimin e ardhshëm. Shteti Popullor duhet të japë shumë më shumë kohë për stërvitjen fizike në shkollë. Një gjë e pamundur është të rëndosh të rinjtë me një sasi të madhe të materialit, nga e cila, si tregon përvoja, ata mbajnë vetëm një pjesë të vogël, dhe më së shumti jo esencialet, por vetëm pjesën e dytë dhe të padobishme; sepse mendja e re nuk është në gjendje të zgjedhë llojin e duhur të mësimi nga të gjitha gjërat që i mbushen. Sot, madje edhe në programin e shkollave të mesme, vetëm dy orë të shkurtra në javë janë të rezervuara për gjimnastikën; dhe edhe më tej, është e hapur për nxënësit të vendosin nëse duan të marrin pjesë. Kjo tregon një disproporcion të rëndë midis kësaj fushe të arsimit dhe një edukimi intelektual të ulët. Nuk duhet të kalojë asnjë ditë pa që nxënësi i ri të mos ketë një orë ushtrimesh fizike në mëngjes dhe një në mbrëmje; dhe duhet të përfshihen të gjitha llojet e sporteve dhe gjimnastikës. Ka një lloj sporti që duhet të inkurajohet veçanërisht, edhe pse shumë njerëz që e quajnë veten vlljavikë e konsiderojnë atë brutale dhe vulgare, dhe është boksi. Një gjë është e pabesueshme se sa shumë gënjeshtër ekzistojnë midis klasave "të kultivuara". Fakti që djali i ri mëson të mbrojtë dhe pastaj shpenzon kohën e tij në duela konsiderohet shumë natyral dhe respektues. Por boksi është brutal. Why? Nuk ka asnjë sport tjetër që e barazon këtë në zhvillimin e shpirtit luftarak, nuk ka asnjë që kërkon kaq shumë fuqi të shpejtë të vendosjes ose që i jep trupit fleksibilitetin e mirë të çelikut. Nuk është më vulgare kur dy të rinj i zgjidhin mosmarrëveshjet me dhëmbët e tyre se sa me copëza të ashpër të çelikut. Një që sulmohet dhe mbrohet me shpinën e tij është e pamundur të veprojë më pak burrërore se një që largohet dhe bërtet për ndihmë nga një polic. Por, mbi të gjitha, një rini e shëndetshme duhet të mësojë të durojë shtypje të ashpra. Ky parime mund të duket i çuditshëm për yjet tanë bashkëkohorë që luftojnë vetëm me armët e intelektit. Por nuk është qëllimi i Shteteve të Popullit të edukojë një koloni të pacifistëve

të shëmtuar dhe të degeneruar fizik. Kjo shtet nuk konsideron se ideali njerëzor duhet të gjendet në të nderuarin e shëmtuar ose në të shëmtuarin e shëmtuar, por në një personifikim të guximshëm të forcës mashkullore dhe në gratë e afta për të sjellë meshkuj në botë. Për t'u thënë më qartë, funksioni i sportit nuk është vetëm të bëjë individin të fortë, të zgjuar dhe të guximshëm, por edhe të mbrojë trupin dhe ta trajtojë atë për të kapërcyer një mjedis të pafavorshëm. Nëse klasa jonë e lartë nuk kishte marrë një arsim kaq të shkëlqyer, dhe nëse, në të kundërt, ata kishin mësuar boksën, nuk do të kishte qenë e mundur për dhunuesit dhe vrasësit dhe të tjerë të tillë të bënin një revolucion gjerman. Për suksesin e kësaj revolucioni nuk ishte rezultat i guximit, energjizmit dhe guximit të autorit të tij por i ligështisë dhe mosvendosjes së atyre që qeverisnin shtetin gjerman në atë kohë dhe ishin përgjegjës për të. Por udhëheqësit tanë të edukuar kishin marrë vetëm një 'arsim intelektual' dhe kështu ata u gjetën të pambrojtur kur armiqtë e tyre përdornin litar në vend të armëve intelektuale. Kjo mund të ndodhë vetëm sepse sistemi ynë më i lartë shkollor nuk i kishte trajnuar njerëzit për të qenë njerëz të vërtetë, por me zell për të qenë civilë, inxhinierë, teknikë, kimistë, shkrimtarë, juristë dhe, në fund, profesorë; që intelektualizmi të mos vdesë. Në sferën e ngushtë intelektuale udhëheqja jonë ka qenë gjithmonë brilante, por sa i përket vullnetit në çështjet praktike udhëheqja jonë ka qenë nën kritikë. Sigurisht që edukimi nuk mund të bëjë një njeri të guximshëm nga një njeri që është temperamentalisht i frikësuar. Por një njeri që natyrshëm posedon një shkallë të caktuar të guximit nuk do të jetë në gjendje të zhvillojë këtë cilësi nëse edukimi i tij i gabuar e ka bërë atë të jetë më i dobët se të tjerët që nga fillimi sa i përket forcës fizike dhe fuqisë. Ushtria është shembulli më i mirë se si njohja e aftësive fizike zhvillon guximin dhe shpirtin luftarak. Heroi i shquar nuk është rregull në ushtrinë, por mesatarja përfaqson burra të guximshëm. Në mënyrë të shkëlqyer arsimimi që i morën ushtarët gjermanë para luftës i mbushi anëtarët e të gjithë organizmit gjigande me një shkallë të tillë të vetëbesimit në superioritetin e tyre që as kundërshtarët tanë nuk e kishin menduar kurrë të ishte e mundur.

Të gjitha shembullet e pavdekshme të guximit dhe guximit të papërmbajtur që ushtritë gjermane dhanë gjatë verës së vonë dhe vjeshtës së vitit 1914, ndërsa ata avancuan nga triumfi në triumf, ishin rezultat i asaj edukimi që ishte përpjekur sistematikisht. Në ato vite të gjata paqeje para Luftës së fundit, njerëzit që ishin gati të dobët fizikisht u bënë të aftë për vepra të pabesueshme, dhe kështu u zhvillua një vetëbesim që nuk dështoi as në betejat më të tmerrshme. Njerëzit tanë gjermanë që u shpërbënë dhe u lëshuan për të marrë pjesë në çfarëdo që të ndodhte në botë, kishin nevojë për pushtetin që vjen nga sugjerimi i vetëbesimit. Por kjo besim në vetvete duhet të jetë e rrënjësuar në fëmijët tanë që nga mosha e hershme. Në të gjithë sistemin e arsimit dhe të trajnimit duhet të jetë e drejtuar drejt rritjes së bindjes tek fëmija se ai është pa dyshim një ndeshje për çdo- dhe të gjithë. Individuali duhet të rimarrë forcën dhe fuqinë e tij fizike për të besuar në papërsosmërinë e kombit të tij. Çfarë ka çuar gjermanët në fitore ishte shuma totale e besimit që secili individ kishte në vetvete, dhe që të gjithë ata kishin në ata që mbanin postet e komandës. Çfarë do të kthejë forcën kombëtare të popullit gjerman është bindja se ata do të mund të rimarrë lirinë e tyre. Por kjo bindje mund të jetë vetëm rezultati përfundimtar i një ndjenje të barabartë në miliona individë. Dhe këtu sërish nuk duhet të kemi iluzione. Ndryshimi i popullit tonë ishte i tmerrshëm, dhe përpjekjet për të ndalur kaq shumë mjerim duhet të jenë gjithashtu të tmerrshme. Do të ishte një gabim i hidhur dhe i rëndë të besojë se njerëzit tanë mund të bëhen të fortë sërish vetëm përmes trajnimit tonë aktual borgjez në rend dhe obediençë. Nuk do të mjaftojë nëse do të rrëmbejmë rendin aktual të gjërave, i cili tani sanksionon pranimin e humbjes sonë dhe hedh litarët e thyer të skllavërisë sonë në fytyrën e kundërshtarëve tanë. Vetëm me një superabundancë të energjisë kombëtare dhe një uri të pasionuar për lirinë mund të kthejmë atë që kemi humbur. Është e rëndësishme gjithashtu që mënyra e veshjes së të rinjve të jetë e tillë që të harmonizohet me këtë qëllim Në

fakt është shumë e trishtueshme të shohësh se si të rinjtë tanë janë bërë viktimat të një manie modës që e deformon kuptimin e fjalës së vjetër se rrobat bëjnë njeriun. Përveç kësaj, për të rinjtë, rrobat duhet të marrin vendin e tyre në shërbim të arsimit. Në verë, djali që ecën rreth duke veshur pantallona të gjata të ngushta dhe të veshur deri në shpinë, edhe veshjet e tij e pengojnë atë të ndiejë ndonjë tërheqje për ushtrime fizike të vështira. Ambicioni dhe, për të qenë më i singertë, madje edhe vaniteti duhet të apelohej. Nuk kam parasysh këtë vanitet që çon njerëzit të duan të veshin rroba të mira, të cilat jo të gjithë mund t'i blejnë, por më shumë vanitetin që çon një person drejt zhvillimit të një fiziku të mirë. Dhe kjo është diçka që çdokush mund të ndihmojë ta bëjë. Kjo do të jetë e dobishme edhe për vitet e ardhshme. Vajza duhet të bëhet e njohur me të dashurin e saj. Nëse bukuria e trupit nuk do të ishte tërësisht e detyruar në hije sot përmes stilit tonë të shëmtuar të veshjes, nuk do të ishte e mundur që mijëra vajza tona të udhëhiqen nëpër rrugë nga mongrele hebraike, me rrobat e tyre të shëmtuara të rrumbullakëta. Në interesin e kombit është gjithashtu që ata që kanë një trup të bukur të dalin në pah, që të mund të ndihmojnë në zhvillimin e një trupi të bukur tek njerëzit në përgjithësi. Sot, ushtria është e veçuar nga ne, dhe me këtë edhe institucioni i vetëm që në kohë paqeje, të paktën pjesërisht, kompenson mungesën e ushtrimit fizik në arsimin tonë. Prandaj ajo që kam sugjeruar është edhe më e nevojshme në kohën tonë. Në suksesin e trajnimit tonë ushtarak të vjetër nuk u shfaq vetëm në edukimin e individit por edhe në ndikimin që ai ushtroi mbi marrëdhëniet reciproke midis sekseve. Vajza e re preferoi ushtarin ndaj atij që nuk ishte ushtar. Shteti Popullor nuk duhet të kufizojë kontrollin e tij të stërvitjes fizike në periudhën zyrtare të shkollës, por duhet të kërkojë që, pas shkollës dhe ndërsa trupi i adoleshentit është ende në zhvillim, djali të vazhdojë këtë stërvitje. Për këtë zhvillim të mirë fizik suksesi në jetën pas vdekjes varet shumë. Është e çuditshme të mendohet se e drejta e shtetit për të mbikëqyrur arsimin e qytetarëve të tij të rinj papritur bie në një

nivel tjetër. dhe në moment ata lënë shkollën dhe fillojnë vetëm me shërbim ushtarak. Ky të drejtë është detyrë, dhe si e tillë duhet të vazhdojë pa ndërprerje. Kjo qeveri aktuale, e cila nuk interesohet për zhvillimin e njerëzve të shëndetshëm, ka neglizhuar këtë detyrë kriminalisht. Ajo lejon që të rinjtë tanë bashkëkohorë të korruptohen në rrugë dhe në bordellona, në vend që të mbajmë rrënjët dhe të vazhdojmë trajnimin fizik të këtyre të rinjve deri në kohën kur ata rriten në të rinj të shëndetshëm. Për momentin nuk ka rëndësi se çfarë forme zgjedh shteti për të vazhduar këtë trajnim. Në përgjithësi, është e rëndësishme që të zhvillohet dhe që mënyrat më të përshtatshme për ta bërë këtë duhet të eksplorojnë. Shteti Popullor do të duhet të konsiderojë stërvitjen fizike të rinisë pas shkollës si një detyrë publike aq sa edhe stërvitjen intelektuale; dhe kjo stërvitje do të duhet të kryhet nëpër institucione publike. Në përgjithësi, linjat e saj mund të jenë një përgatitje për shërbimin e mëvonshëm në ushtrinë. Dhe pastaj nuk do të jetë më detyra e ushtrisë të mësojë rekrutin e ri rregullat më elementare të stërvitjes. Në fakt, ushtria nuk do të ketë më nevojë të përballet me rekrutët në kuptimin aktual të fjalës, por do të duhet të transformojë në një ushtar të riun e të cilit fuqia e tij e trupit është tashmë e trajnuar plotësisht. Në Shtetet e Popullit ushtria nuk do të jetë më e detyruar të mësojë djemtë si të ecin dhe të qëndrojnë të vendosur, por do të jetë shkolla e fundit dhe më e lartë e arsimit patriotik. Në ushtrinë e re rekruti do të mësojë artin të mbajtjes së armëve, por në të njëjtën kohë do të jetë i përgatitur për detyrat e tjera në të ardhmen. Dhe qëllimi suprem i arsimit ushtarak duhet të jetë gjithmonë të arrijë atë që i atribuohet ushtrisë së vjetër si më e mira e saj: që djali duhet të transformohet në një njeri, që ai duhet të mësojë jo vetëm të urdhërojë por edhe të fitojë bazat që do ta lejojnë atë një ditë të komandojë. Ai duhet të mësojë të qëndrojë i qetë jo vetëm kur është i ashpër por edhe kur është i gabuar. Në mënyrë të veçantë, në vetëdijen e forcës së tij dhe në bazë të atij esprit de corps që e frymëzon atë dhe

Ai duhet të jetë i bindur se ai i përket një populli që është i pamundur. Pas përfundimit të trajnimit ushtarak, ushtarit do t'i jepen dy certifikata. Një do të jetë diploma e tij si qytetar i Shteteve të Bashkuara, një dokument juridik që do t'i lejojë atij të marrë pjesë në çështjet publike. Të dytën do të jetë një attestim i shëndetit të tij fizik, i cili garanton shëndetin e tij për martesë. Shteti Popullor do të duhet të drejtojë arsimin e vajzave ashtu si të djemve dhe në bazë të të njëjtave parime themelore. Këtu sërisht duhet të jepet rëndësi e veçantë për stërvitjen fizike, dhe vetëm pas kësaj duhet të merret parasysh rëndësia e stërvitjes shpirtërore dhe mendore. Në edukimin e vajzës qëllimi i fundit që duhet të mbahet gjithmonë në mendje është se ajo do të jetë një ditë nënë. Në të dytën vendin, shteti popullor duhet të merret me trajnimin e karakterit, duke përdorur të gjitha mjetet e përshtatshme për këtë qëllim. Sigurisht që tiparet themelore të karakterit individual janë të pranishme në thelb para se të ndodhë çdo arsimim. Njeriu që është thelbësisht egoist do të mbetet gjithmonë thelbësisht egoist, dhe idealisti do të mbetet gjithmonë thelbësisht idealist. Përveç atyre që kanë një shenjë të qartë të karakterit, ka miliona njerëz me karaktere të paqarta dhe të paqarta. Një i lindur i paligjshëm do të mbetet gjithmonë i paligjshëm, por shumë njerëz që tregojnë vetëm një tendencë për të kryer vepra kriminale mund të bëhen anëtarë të dobishëm të komunitetit nëse trajnohen mirë; ndërsa, nga ana tjetër, karakteret e dobëta dhe të pastabile mund të bëhen lehtë elemente të këqija nëse sistemi i arsimit ka qenë i keq. Në Luftë shpesh u bë e ditur se njerëzit tanë mund të ishin aq pak të rezervuar. Kjo dështim e bëri shumë të vështirë mbajtjen e sekreteve të rëndësishme edhe nga njohja e armiqve. Por le të pyesim këtë pyetje: Çfarë bëri sistemi arsimor gjerman në vitet para luftës për të mësuar gjermanët të ishin diskretë? Nuk ndodhte shpesh në ditët e shkollës që rrëfimi i vogël ishte më i preferuar se shoqet e tij që mbajtën gojën mbyllur? Nuk është e vërtetë që atëherë, ashtu si tani, bërja e ankesave për të tjerët u konsiderua si e shëmtuar? praiseworthy 'candour', while silent discretion was taken as obstinacy? A është bërë ndonjëherë një

përpjekje për të mësuar se diskrecioni është një virtyt i vlefshëm dhe i shëmtuar? Jo, sepse këto çështje janë trillime në sytë e mësuesve tanë. Por këto trillime na kushtojnë shtetit tonë miliona në shpenzimet ligjore; sepse 90 për qind e të gjitha proceseve për shpifje dhe këto lloje të akuzave lindin vetëm nga mungesa e diskrecionit. Rekomandimet e bëra pa asnjë sens përgjegjësie transmetohen pa mendje nga goja në gojë; dhe mirëqenia ekonomike jonë dëmtohet vazhdimisht sepse kështu zbulohen metoda të rëndësishme të prodhimit. Sekretet për mbrojtjen kombëtare tona janë të pamundura sepse njerëzit tanë kurrë nuk kanë mësuar detyrën e heshtje. Ata përsëriten gjithçka që ata ndodhin të dëgjojnë. Në kohë lufte këto zakone të mërzitshme mund të shkaktojnë humbjen e betejave dhe kështu mund të kontribuojnë në mënyrë të konsiderueshme në rezultatin e pasuksesshëm të një fushate. Këtu, si në çështje të tjera, mund të jemi të sigurt se të rriturit nuk mund të bëjnë atë që nuk kanë mësuar në moshë të re. Një mësimdhënës nuk duhet të përpiqet të zbulojë hiletë e çuditshme të djemve duke inkurajuar praktikën e keqe të tregimit të rrëfimeve. Njerëzit e rinj krijojnë një lloj shteti midis tyre dhe përballen me të rriturit me një lloj solidariteti. Kjo është shumë natyrale. Këto lidhje që bashkojnë djemtë e dhjetë vjetëve me njëri-tjetrin janë më të forta dhe më natyrale se marrëdhënia e tyre me të rritur. Një djalë që rrëfen për shokët e tij kryen një akt tradhtie dhe tregon një këndvështrim të karakterit që, për të thënë shkurt, është i ngjashëm me atë të një burri që kryen tradhti të lartë. Një djalë i tillë nuk duhet të klasifikohet si "i mirë", "i besueshëm", etj., por më shumë si një me karakteristika të padëshirueshme të karakterit. Mund të jetë më e lehtë për mësuesit të përdorin këto tendenca të papërshtatshme për të ndihmuar punën e tij, por me këtë sjellje germa e një zakoni moral është e vendosur në zemrat e rinj dhe mund të shfaqet një ditë fatale. Ka ndodhur shpesh që një hero që është një i ri informues është bërë një i madh i lig. Kjo është vetëm një shembull midis shumë të tjerëve. Në shkollat tona sot, arsimimi i lirshëm i cilësive të mira dhe të larta të karakterit është gati negative. Në të ardhmen do të duhet të vendosim shumë më shumë emphasis në këtë aspekt të punës sonë arsimore. Të besuarit, sakrifica dhe diskrecioni janë virtyte që një komb i madh duhet të ketë. Dhe ata qjetër se mësimdhënia dhe zhvillimi i këtyre në shkollë është më i rëndësishëm se shumë gjëra të tjera

që janë tani të përfshira në kurrikul. Për t'i detyruar fëmijët të lënë mënjanë zakonet e mërzitjes dhe të bërtitjeve dhe të bërtitjeve kur janë të lënduar, etj., kjo pjesë e trajnimit të tyre është gjithashtu pjesë e kësaj pjese. Nëse sistemi arsimor dështon të mësojë fëmijën në një moshë të hershme të durojë dhimbje dhe dëmtime pa u ankuar, ne nuk mund të jemi të befasuar nëse në një moshë më të vonë, kur djali ka rritur të bëhet njeri dhe është, për shembull, në gropë, shërbimi postar përdoret për gjë tjetër veçse për të dërguar letra të mërzitjes dhe ankesës. Nëse fëmijët tanë, gjatë viteve të tyre në shkollat fillore, kishin pasur mendje më pak të mbushura me dije, dhe në vend të kësaj ishin mësuar më mirë se si të ishin në kontroll të vetes, do të na kishte shërbyer mirë gjatë viteve 1914-1918. Në sistemin e saj të arsimit, Shteti Popullor do të duhet të japë përparësi të lartë zhvillimit të karakterit, krah për krah me trajnimin fizik. Një numër i madh i defekteve që organi ynë kombëtar po tregon aktualisht mund të jetë së paku i përmirësuar, nëse jo tërësisht i eliminuar, me arsim të duhur. Në mënyrë të veçantë duhet të jetë e rëndësishme të ushtrohet vullneti dhe të bëhet zakon të merren vendime të forta, si dhe të jetë zakon të jesh gjithmonë i gatshëm të pranosh përgjegjësitë. Në trajnimin e ushtrisë sonë të vjetër, parimi ishte në modë se çdo rend është gjithmonë më i mirë se asnjë rend. Për rininë tonë ky principi duhet të marrë formën se çdo përgjigje është më mirë se asnjë përgjigje. Frika e përgjigjes, sepse dikush frikësohet të gabojë, duhet të konsiderohet më e shëmtuar se sa dhënia e përgjigjes së gabuar. Në këtë bazë të thjeshtë dhe primitive duhet të trajnohen të rinjtë tanë për të pasur guximin për të vepruar. Ka qenë shpesh e theksuar se në nëntor dhe dhjetor 1918 të gjitha autoritetet humbën kokën dhe se, nga monarku deri tek komandanti i fundit i divizionit, askush nuk kishte mjaftueshëm fuqi për të marrë vendime në përgjegjësi të vet. Në këtë rast të tmerrshëm, ky fakt i tmerrshëm i jep një goditje të rëndë sistemit tonë të arsimit; sepse ajo që u zbulua në një shkallë të madhe në atë moment katastrofe ishte vetëm ajo që ndodh në një shkallë më

të vogël kudo. among us. Nuk është mungesa e vullnetit, por mungesa e armëve, që na bën të pafuqishëm sot për të ofruar rezistencë serioze. Ky defekt gjendet kudo midis njerëzve tanë dhe paraqet veprime të rëndësishme kudo që duhet të merren rreziqe, sikur çdo veprim i madh mund të merret pa marrë rrezikun. Në mënyrë të papërshtatshme, një gjeneral gjerman gjeti formulën për këtë mungesë të vullnetit për të vepruar kur tha: "Unë veproj vetëm kur mund të llogarisë në një 51 për qind të mundësisë së suksesit." Në atë '51 për qind të mundësisë' ne gjejmë thelbin e kolapsit gjerman. Njeriu që kërkon nga fatin një garanci për suksesin e tij, vendosmërisht mohon rëndësinë e një veprimi heroik. Për këtë arsye, ky qëllim qëndron në faktin se, në dijeni të qartë se situata në fjalë është e mbushur me rrezik të vdekjes, ndërmerret një veprim që mund të çojë në sukses. Një pacient që vuan nga kanceri dhe që e di se vdekja e tij është e sigurt nëse nuk i nënshtrohet një operacioni, nuk ka nevojë për një probabilitet prej 51 për qind të shërimit para se të bëjë operacionin. Dhe nëse operacioni premtan vetëm gjysmën e një 51 për qind të mundësisë së suksesit, një person i guximshëm do ta rrezikonte dhe nuk do të mërzohej nëse nuk do të ishte i suksesshëm. Në përgjithësi, mungesa e fuqisë së dëshirës dhe paaftësia për të marrë vendime janë rezultate të dukshme të arsimimit të gabuar që na është dhënë në rininë tonë. Këto efekte të këqija janë tani të përhapura midis nesh. Këto shembuj të tmerrshëm të rrjedhës tragjike shfaqen në mungesën e guximit civil që tregojnë udhëheqësit tanë shtetërorë. Në të njëjtën mënyrë, edhe arroganca që çon sot në shmangien e çdo përgjegjësie rrjedh nga të njëjtat rrënjë. Këtu sërish është faji i arsimit që u jepet të rinjve tanë. Kjo mangësi prek të gjitha sferat e jetës publike dhe gjen vdekjen e saj të pavdekshme në institucionet e qeverisjes që funksionojnë nën regjimin parlamentar. Në shkollën e mesme, për fat të keq, më shumë vlerë i jepet 'konfirmimit dhe pendimit të plotë' dhe 'përqafimit të plotë', nga ana e të miturve të mëdhenj, sesa një pranim i thjeshtë dhe i sinqertë. Por kjo e fundit sot, në sytë e shumë edukatorëve, duket të shijojë një shpirt të plotë të pakorrigjueshme dhe të deprave. Dhe, megjithëse jeta e tyre mund të duket

e pabesueshme, shumë djem i thuhet se pemë e gërshërëve po i pret sepse ai ka treguar disa karakteristika që mund të jenë të pavlerë në vendin e tij të përgjithshëm. Siç duhet të jetë e rëndësishme që një ditë shteti popullor të japë vëmendjen e tij për të trajnuar vullnetin dhe aftësinë për të marrë vendime midis të rinjve, ashtu duhet të inkurajojë në zemrat e të rinjve që nga fëmijëria e hershme gatishmërinë për të pranuar përgjegjësitë dhe guximin e hapur dhe të singertë për të pranuar. Nëse e kupton plotësisht rëndësinë e kësaj nevojë, së fundi, pas një shekulli të punës edukative, do të arrijë të ndërtojë një komb që nuk do të jetë më i nënshtruar atyre vdekjeve që kanë kontribuar aq dëmshëm për të sjellë shkatërrimin tonë aktual. Në ditët e sotme, njohja formale e njohurive, e cila përbëhet nga puna kryesore e sistemit tonë të arsimit, do të marrë përsipër nga shteti popullor me disa modifikime. Këto ndryshime duhet të bëhen në tre degë. Në radhë të parë, shpirti i rinisë nuk duhet të rëndohet në mënyrë të përgjithshme me tema të cilat i përdorin për t'u përdorur, por që i harrojnë sërish. Kurrikula e shkollave fillore dhe të mesme paraqet një përzierje të çuditshme në ditët e sotme. Në shumë fusha studimi çështja që duhet të mësohet ka arritur në një masë kaq të madhe sa që vetëm një pjesë e vogël e saj mund të kujtohet më vonë, dhe në fakt vetëm një pjesë e vogël e kësaj mase të të dhënave të njohurive mund të përdoret. Nga ana tjetër, ajo që mësohet nuk është e mjaftueshme për çdo person që dëshiron të specializohet në një fushë të caktuar për të fituar bukën e përditshme. Për shembull, merr një civil që ka kaluar gjimnazin ose shkollën e mesme dhe pyet në moshën tridhjetë apo katërdhjetë vjeç sa e ka ruajtur atë njohuri që i është shtyrë me aq shumë dhimbje. Sa është ruajtur nga gjithçka që i është shtuar në tru? Ai do të përgjigjet me siguri: "Po, nëse u mësuan shumë gjëra atëherë, nuk ishte për qëllim të vetëm që të siguronte studentin me një sasi të madhe të njohurive nga të cilat ai mund të merrte në vitet e ardhshme, por shërbeu për të zhvilluar kuptimin, kujtesën, dhe mbi të gjitha ndihmoi për të forcuar aftësitë e mendimit të trurit."

Kjo është pjesërisht e v Dhe megjithatë është pak e rrezikshme të zhytësh një truri të ri në një rrjedhë impresionesh që mund të jetë e vështirë të kontrollojë dhe elementët e veçantë të të cilave nuk mund të dallojë ose të vlerësojë në vlerën e tyre të duhur. Në përgjithësi, pjesa themelore e këtij njohurie, dhe jo ajo e rastësishme, është harruar dhe sakrifikuar. Thus qëllimi kryesor i kësaj mësimdhënie të zellshme është i shtyrë, sepse qëllimi nuk mund të jetë të bëjë trurin të jetë i aftë për të mësuar duke i dhënë atij një sasi të madhe dhe të ndryshme të subjekteve për marrje, por më shumë të furnizojë individin me atë stok të njohurive që do t'i duhet në të ardhmen dhe që mund ta përdorë për mirëqenien e komunitetit. Kjo synim, megjithatë, bëhet i pamundur nëse, për shkak të larmisë së subjekteve që i janë shtyrë në kokë në fëmijërinë e hershme, një person nuk mund të kujtohet asgjë, ose të paktën jo pjesa më e rëndësishme, e të gjitha këtyre në moshë të rritur. Nuk ka asnjë arsye pse miliona njerëz duhet të mësojnë dy apo tre gjuhë gjatë viteve të shkollës, kur vetëm një përqindje shumë e vogël do të ketë mundësinë t'i përdorë këto gjuhë më vonë në jetë dhe kur shumica e tyre do t'i harrojnë ato gjuhë plotësisht. Për shembull: Nga 100,000 studentë që mësojnë frëngjisht, ndoshta nuk do të jenë 2,000 që do të jenë në gjendje të përdorin këtë arritje në të ardhmen, ndërsa 98,000 nuk do të kenë kurrë mundësinë të përdorin në praktikë atë që kanë mësuar në moshë të re. Ata kanë shpenzuar mijëra orë në një temë që do të jetë pas kësaj pa vlerë ose rëndësi për ta. Argumenti se këto çështje përbëjnë pjesë të procesit të përgjithshëm të edukimit të mendjes është i pavlefshëm. Do të ishte e mirë nëse të gjithë këta njerëz mund të përdorin këtë mësim në jetën e pasme. Por, siç është situata, 98,000 janë torturuar pa asnjë arsye dhe harxhojnë kohën e tyre të vlefshme, vetëm për të mirën e 2,000 të cilëve gjuha do t'u shërbejë. Në rastin e gjuhës që kam zgjedhur si shembull nuk mund të thuhet se mësimi i saj edukon studentin në mendimin logjik ose shton akomodimin mendor, siç mund të thuhet se mësimi i latinishtes e bën këtë. Të mësosh fëmijëve vetëm skedarë të përgjithshëm, ose më mirë, strukturën e brendshme të një gjuhe

të tillë, do të ishte shumë më mirë për ta, sepse do t'i lejonte ata të dallonin tiparet karakteristike të gjuhës, ose ndoshta t'i njohte me bazat e gramatikës, të shqiptimit, të sintaksës, të stilit, etj. Kjo do të ishte e mjaftueshme për studentët mesatarë, sepse do të siguronte një pamje më të qartë të tërësisë dhe mund të kujtohej më lehtë. Dhe do të ishte më praktike se përpjekja aktuale për të shtypur në mendje një njohuri të detajuar të tërë gjuhës, të cilën ata kurrë nuk mund ta mësojnë dhe të cilën ata do ta harrojnë lehtë. Nëse ky metodë do të adoptohej, atëherë do të shmangim rrezikun që, nga larmia e informacionit të mësuar, vetëm disa fragmente do të mbeten në kujtesë; sepse rinia do të duhej të mësonte atë që është e vlefshme, dhe kështu do të bëhej zgjedhja midis të dobishmes dhe të padobishmes para se të bëhej. Për shumicën e studentëve, njohja dhe kuptimi i bazave të një gjuhe do të ishte mjaft i mjaftueshëm për pjesën tjetër të jetës së tyre. Dhe ata që e kanë të vërtetë nevojën për këtë gjuhë do të kishin kështu një bazë për të filluar, nëse ata vendosin të bëjnë një studim më të thellë. Përdorimi i një programi të tillë do të siguronte kohën e nevojshme për ushtrime fizike si dhe për një trajnim më intensiv në fushat e ndryshme të arsimit që janë përmendur më lart. Një reformë e rëndësishme është ajo që duhet të ndodhë në metodat aktuale të mësimit të historisë. Në rrallë të tjerë njerëz i bëhet të studiojnë aq shumë histori sa gjermanët, dhe në rrallë të tjerë njerëz e përdorin aq keq njohuritë e tyre historike. Nëse politika do të thotë histori në bërje, atëherë mënyrën se si mësojmë historinë e kemi dënuar nga mënyrën se si kemi drejtuar politikën tonë. Por nuk do të kishte kuptim të bëhej e mërzitshme të bëhej e mërzitshme të bëhej e mërzitshme të bëhej e mërzitshme të bëhej e mërzitshme të bëhej e mërzitshme të bëhej e mërzitshme të bëhej e Në 99 nga 100 raste rezultatet e mësimit tonë aktual të historisë janë të papranueshme. Në përgjithësi, vetëm disa data, vite lindjes dhe emra mbeten në kujtesë, ndërsa një njohuri e rëndësishme dhe e qartë e rrjedhës së zhvillimit

historik mungon plotësisht. Karakteristikat themelore që janë të rëndësishme nuk përcaktohen. Mbetet e lënë tek inteligjenca më e ndritshme e individit për të zbuluar shtytjen e brendshme motivuese midis masës së datës dhe rrjedhës kronologjike të ngjarjeve. Mund të kundërshtoni aq fort sa dëshironi këtë deklaratë të pahijshme. Por lexoni me vëmendje fjalimet që bëjnë deputetët tanë gjatë një sesioni të vetëm për probleme politike dhe për çështje të politikës së jashtme në veçanti. Kujto se ata zotërinj janë, ose pretendojnë të jenë, elita e kombit gjerman dhe se të paktën një numër i madh prej tyre kanë ulur në karriget e shkollave të mesme tona dhe se shumë prej tyre kanë kaluar nëpër universitete tona. Pastaj do të kuptosh se sa i dëmtuar ka qenë arsimi historik i këtyre njerëzve. Nëse këta zotërinj kurrë nuk kishin studiuar historinë, por kishin një instikt të fortë për çështjet publike, gjërat do të kishin shkuar më mirë dhe vendi do të kishte përfituar shumë nga kjo. Shkrimi historik i mësimit tonë duhet të kufizohet. Në këtë mësim, qëllimi kryesor është të kuptohet rrjedha kryesore e zhvillimit historik. Sa më shumë që e kufizojmë mësimin tonë historik në këtë detyrë, aq më shumë mund të shpresojmë që do të rezultojë në dobi të individit dhe, përmes individit, të komunitetit si tërësi. Përse historia nuk duhet të studiohet me qëllim të kuptimit të asaj që ka ndodhur në të kaluarën, por si një udhëzues për të ardhmen, dhe për të na mësuar se cila politikë do të ishte më e mira për ruajtjen e popullit tonë. Ky është qëllimi i vërtetë; dhe mësimdhënia e historisë është vetëm një mjet për të arritur këtë qëllim. Por këtu sërish mjeti ka superseditur qëllimin në arsimin tonë bashkëkohor. Një i huaj ishte krejtësisht i harruar Nuk e di se si mund të përgjigjesh se një studim i thellë i historisë kërkon një njohuri të hollësishme të të gjitha këtyre datave, pasi ndryshe nuk do të mund të vendosim linjat kryesore të zhvillimit. Ky detyrim i përket historiografisë profesionale. Por njeriu i zakonshëm nuk ishte profesor i historisë. Për të historia ka vetëm një mision dhe ky është t'i sigurojë atij aq sa është e nevojshme për të formuar një opinion të pavarur për çështjet politike të vendit

të tij. Ai që dëshiron të bëhet profesor i historisë mund të përqendrohet në të gjitha detajet më vonë. Natyrisht ai që është i vendosur do të duhet të merret edhe me detajet më të vogla. Sigurisht, mësimdhënia jonë aktuale e historisë nuk është adekuate për të gjitha këto. Ajo ka një shtrirje shumë të gjerë për studentin mesatar dhe shumë të kufizuar për studentin që dëshiron të bëhet një ekspert historik. Në fund, është detyra e Shteteve Popullore të organizojë shkrimin e një historie botërore ku problemi i racës do të zërë një vend të rëndësishëm. Për të përmbledhur: Shteti Popullor duhet të rikonstruktojë sistemin tonë të arsimit të përgjithshëm në mënyrë që të përfshijë vetëm atë që është e nevojshme. Nga kjo, do të duhet të bëjë që të ketë mësim më të avancuar në fusha të ndryshme për ata që duan të specializohen në to. Ajo do të mjaftojë për individin mesatar të njihet me thelbin e lëndëve të ndryshme për të shërbyer si baza e asaj që mund të quhet arsimi gjithëpërfshirës. Ai duhet të studiojë me kujdes dhe në detaje vetëm atë lëndë në të cilën ai do të punojë gjatë gjithë jetës së tij. Një mësim i përgjithshëm në të gjitha lëndët duhet të jetë i detyrueshëm, dhe specializimi duhet të lihet në zgjedhjen e individit. Në këtë mënyrë programi shkollor do të shkurtohet, dhe kështu do të fitonin disa orë shkollore që mund të përdoren për stërvitjen fizike dhe karakterin, në forcën e dëshirës, aftësinë për të bërë gjykime praktike, vendime etj. Çfarë është e rëndësishme është vetëm arsimi i përgjithshëm dhe jo mësimdhënia specifike. Kur kërkohet një njohuri e veçantë, nuk mund të jepet në programin e shkollave të mesme si janë sot. Prandaj, një ditë, Shteti Popullor do të duhet të heqë dorë nga këto gjysma të arsyeshme. Ndryshimi i dytë në programin e mësimi që duhet

të bëjë Shtetet e Bashkuara është ky: ato janë karakteristike e epokës sonë materiale që edukimi ynë shkencor tregon një ephazi të rritur në atë që është reale dhe e vërtetë. Por është e rrezikshme të mbështetet kultura e përgjithshme e një kombi në njohuritë e këtyre subjekteve. Në anën tjetër, kjo kulturë e përgjithshme duhet të jetë gjithmonë drejtuar drejt ideve. Ajo duhet të bazohet në disiplinat humanistike dhe duhet të synojë vetëm për të dhënë një bazë të specializuar të mësimi në shkencat praktike të ndryshme. Në të kundërt, duhet të sakrifikojmë ato forca që janë më të rëndësishme për ruajtjen e kombit se çdo njohuri teknike. Në departamentin historik studimi i historisë së lashtë nuk duhet të injorohet. Historia romake, në përgjithësi, është dhe do të mbetet mësuesi më i mirë, jo vetëm për kohën tonë por edhe për të ardhmen. Dhe ideali i kulturës helene duhet të ruhet për ne në të gjitha bukuritë e saj mahnitëse. Të ndryshmet midis popujve të ndryshëm nuk duhet të na pengojnë të njohim bashkësinë e racës që i bashkon ata në një nivel më të lartë. Konflikti i kohës sonë është një që po udhëhiqet rreth objektivave të mëdha. Një civilizim po lufton për ekzistencën e tij. Ajo është një civilizim që është rezultat i mijëra viteve të zhvillimit historik, dhe greqishtja dhe gjermanishtja janë pjesë e saj. Një ndarje e qartë duhet të bëhet midis kulturës së përgjithshme dhe degëve të veçanta. Sot ata i bëjnë më shumë e më shumë vetes shërbim ekskluzivisht të Mammon. Për të kundërshtuar këtë tendencë, kultura e përgjithshme duhet të ruhet, të paktën në format e saj të përsosura. Në këtë mënyrë, duhet të theksohet vazhdimisht, se përparimi industrial dhe teknik, tregtia dhe tregtia, mund të rriten vetëm sa kohë që ekziston një komunitet popullor i cili është i frymëzuar nga idetë, pasi kjo është kushti i parëndësishëm për zhvillimin e suksesshëm të ndërmarrjeve që kam folur. Kjo gjendje nuk krijohet nga një shpirt i egoizmit materialist por nga një shpirt i vetë-mohimit dhe i gëzimit të dhënies së vetes në shërbim të të tjerëve. Në sistemin e arsimit që është në fuqi sot, objektivi kryesor është të mbushë të rinjtë

me njohuri. Ky parim shprehet në këto fjalë: "Njeriu i ri duhet të bëhet një ditë një anëtar i dobishëm i shoqërisë njerëzore." Me këtë frazë ata nënkuptojnë aftësinë për të fituar një jetesë të ndershme ditore. Në mënyrë të tepruar arsimimi në detyrat e mirë të qytetarisë, që ai i merr me qëllim si një gjë e rastësishme, ka baza shumë të dobëta. Përndryshe, shteti në vetvete përfaqësohet vetëm si një formë, dhe kështu është e vështirë të trajnohen njerëzit që të shikojnë këtë formë si një ideal që do të duhet të shërbejnë dhe për të cilin duhet të ndihen përgjegjës. Një formë mund të priset shumë lehtë. Por, siç kemi parë, ideja që njerëzit kanë sot për shtetin nuk përfaqëson asgjë të qartë. Prandaj, nuk ka asgjë tjetër përveçse trajnimi i zakonshëm i stereotipizuar "patriotik". Në Gjermaninë e lashtë, e gjithë vëmendja ishte e vendosur në të drejtën hyjnore të të vegjëlve dhe madje edhe të vegjëlve. Në mënyrën se si u formua dhe u prezantua ky të drejtë hyjnor kurrë nuk ishte shumë i zgjuar dhe shpesh shumë i papërshtatshëm. Për shkak të numrit të madh të këtyre fuqive të vogla, ishte e pamundur të jepeshin biografi të sakta të personaliteteve të vërteta të mëdha që i dhanë dritën e tyre historisë së popullit gjerman. Rezultati ishte se masat e gjera morën një njohuri shumë të papërshtatshme të historisë gjermane. Këtu, gjithashtu, ishin të munguara linjat kryesore të zhvillimit. Në këtë mënyrë nuk mund të ngrihet asnjë entuziazëm i vërtetë kombëtar. Në sistemin tonë të arsimit u shfaq i pafuqishëm për të zgjedhur nga masa e përgjithshme e personazheve tanë historikë disa personalitete që populli gjerman mund të ishte krenar t'i shihte si të tyre. Thus tërë kombi mund të ishte bashkuar nga lidhja e një njohjeje të përbashkët të kësaj trashëgimie të përbashkët. Nuk u prezantuan figurat më të rëndësishme në historinë gjermane gjeneratave të sotme. Nuk u tërhoq vëmendja e tërë kombit për të zgjuar një shpirt kombëtar të përbashkët. Nga të gjitha lëndët e mësuara, ata që kishin përgjegjësinë e trajnimit tonë, dukej se nuk ishin në gjendje të zgjidhnin atë që ishte më e rëndësishme për nderin kombëtar dhe ta ngrinin atë përtej nivelit të përgjithshëm objektiv, për të ngritur krenarinë kombëtare në dritën e këtyre shembulleve brilante. Nëse ishte e mundur, atëherë

një rrugë e tillë do të ishte shikuar si e lartë fashizmi, i cili nuk do të kishte një shije të mirë. Pettifogging dynastic patriotism ishte më e pranueshme dhe më lehtë tolerohej se zjarri i ndezur i krenarisë kombëtare. Ndërsa i pari mund të shtyhet gjithmonë në shërbim, i dyti mund të bëhet një forcë dominuese një ditë. Patriotizmi monarkist përfundoi në Asociacionet e Veteranëve, ndërsa patriotizmi kombëtar i pasionuar mund të kishte hapur një rrugë që do të ishte e vështirë të përcaktohej. Kjo pasion e kombinuar është si një i ashpër i stërvitur i cili është i ndarë nga lloji i shoferëve që do të t'i tolerojë në shtëpi. Jo rastësisht shumica e njerëzve preferuan të shmangnin një rrezik të tillë. Nuk dukej se dikush mund të mendonte se një ditë mund të vinte një luftë që do të testonte pjekurinë e këtij patriotizmi, në bombardimin e artilerisë dhe valët e sulmeve me gaz helmues. Por kur erdhi, mungesa jonë e kësaj dashurie patriotike u vlerësua në një mënyrë të tmerrshme. Nuk ishin shumë entuziastë për të vdekur për sovranitetin e tyre perandorak dhe mbretëror; ndërsa nga ana tjetër, shumicën e ushtarëve nuk e njohën 'Nation'. Ngase revolucioni shpërtheu në Gjermani dhe patriotizmi monarkist u shua, qëllimi i mësimi të historisë nuk ishte tjetër veçse të shtonte në stokun e njohurive objektive. Kjo gjendje nuk ka nevojë për entuziazëm patriotik; por nuk do të arrijë kurrë atë që dëshiron. Përse nëse patriotizmi dinastik nuk ka arritur të prodhojë një forcë të lartë rezistence në një kohë kur teoria e nacionalizmit dominon, atëherë do të jetë edhe më e vështirë të ndezësh entuziazmin republikan. Nuk ka asnjë dyshim se populli gjerman nuk do të kishte qëndruar në fushën e betejës për katër e gjysmë vjet për të luftuar nën sloganin e betejës "Për Republikën", dhe më pak ata që krijuan këtë institucion të madh. Në të vërtetë, kjo Republikë është lejuar të ekzistojë pa u shqetësuar vetëm falë gatishmërisë dhe premtimit të saj ndaj të gjithëve dhe të gjithëve, për të paguar nderin dhe kompensimin e huajt dhe për të nënshkruar çdo lloj tërheqjeje territoriale. Për pjesën tjetër të botës është simpatike, ashtu si një i dobët është gjithmonë më i pëlqyer për ata që duan ta bëjnë atë të përdoret për veten e tyre se sa një njeri i bërë për t'u përdorur. of harder metal. Por fakti që armiku i pëlqen ky lloj qeverisjeje është më i

keqi lloj dënimi. Ata e duan Republikën Gjermane dhe e tolerojnë ekzistencën e saj sepse nuk mund të gjendet një instrument më i mirë që do t'u ndihmonte të mbanin popullin tonë në skllavëri. Kjo është arsyeja e vetme pse kjo institucione madhështore e fal mbijetesën e saj. Dhe kështu që mund të hedhë poshtë çdo sistem të vërtetë të arsimit kombëtar dhe mund të ndihet i kënaqur kur heronjtë e flamurit të Reichit këndojnë hurrah, por në realitet këta heronj do të ikin si rrabbit nëse do të kërkohet të mbrojnë atë flamur me gjakun e tyre. Shteti Popullor do të duhet të luftojë për ekzistencën e tij. Nuk do të fitojë apo të sigurojë ekzistencën e tij duke nënshkruar dokumente të tilla si Plani Dawes. Por për ekzistencën dhe mbrojtjen e saj do të ketë nevojë pikërisht për gjërat që sistemi ynë aktual beson se mund të refuzohen. Sa më e vlefshme të jetë forma dhe e brendshme kombëtare e saj, aq më e madhe do të jetë zilia dhe kundërshtimi i kundërshtarëve të saj. Në mbrojtjen më të mirë nuk do të jetë në armët që posedon por në qytetarët e saj. Bastionet e fortesave nuk do ta shpëtojnë, por muri i gjallë i njerëzve dhe grave të saj, të mbushur me dashurinë e vendosur për vendin e tyre dhe me një shpirt të pasionuar patriotik kombëtar. Tërë këto arsye, e treta pikë që do të duhet të merret parasysh në lidhje me sistemin tonë të arsimit është e poshtme: Shteti Popullor duhet të kuptojë se shkenca mund të bëhet gjithashtu një mjet për të promovuar një shpirt krenarie në vend. Jo vetëm historia e botës por historia e civilizimit si i tërë duhet të mësohet në dritën e këtij parimi. Një shpikës duhet të duket i madh jo vetëm si shpikës por edhe si pjesë e kombit. Në këtë rast, admirimi i ngritur nga vëzhgimi i një arritjeje të madhe duhet të transformohet në një ndjenjë krenarie dhe kënaqësie që një njeri i races së vet është zgjedhur për ta arritur atë. Por nga e shumta e emrave të mëdhenj në historinë gjermane, më të mëdhenjtë do të duhet të zgjidhen dhe të prezantohen tek brezi ynë i ri në një mënyrë që të bëhen shtylla të forta të forcës për të mbështetur shpirtin kombëtar. Nga këndvështrimi i këtij parimi, çështja duhet të

organizohet në mënyrë sistematike. Dhe nxënësit duhet të jenë aq të shkurtër. Për të qenë ky ndjenjë kombëtare e sinqertë që nga fillimi, dhe jo vetëm një pretendim, duhet të shtyhet në mendjen e re, ndërsa është ende e lëvizshme, ky parim thelbësor dhe i pakompromis: Njeriu që do të bëjë sakrifica për të mirën e kombit, mund të provojë sinqeritetin e këtij ndjenjë vetëm duke qenë i gatshëm të sakrifkohet për të mirën e kombit. Nuk ka asgjë të tillë si një ndjenjë kombëtare e drejtuar drejt interesave personale. Dhe nuk ka asgjë të tillë si nacionalizmi që i përqafon vetëm disa klasa. Nëse pas këtij thirrjeje nuk ka asnjë shqetësim të sinqertë për mirëqenien e kombit, nuk ka asnjë të drejtë të quhesh kombëtar. Një mund të jetë krenar për njerëzit e tij vetëm nëse nuk ka më klasa për të cilën duhet të jetë i turpshëm. Kur gjysma e një kombi është zhytur në mjerim dhe është e rrudhur nga vuajtjet e rënda, ose madje është e depërtuar ose e degraduar, ky komb paraqet një pamje kaq të pakëndshme saqë askush nuk mund të ndihet krenar që i përket. Në rast se një komb është i shëndetshëm në të gjithë anëtarët e tij, fizikisht dhe moralisht, gëzimet e bërjes së tij mund të intensifikohen në ndjenjën më të lartë që ne e quajmë krenari kombëtare. Por kjo krenari, në formën më të lartë, mund të ndihet vetëm nga ata që e dinë madhështinë e kombit të tyre. Shpirti i nacionalizmit dhe një ndjenjë për drejtësi sociale duhet të bashkohen në një ndjenjë në zemrat e rinisë. Në këtë ditë do të lindë një komb qytetarësh që do të bashkohen me një dashuri të përbashkët dhe një krenari të përbashkët që do të jetë e pamundur dhe e papërshtueshme përherë. Dridhja e xhovinizmit, e cila është një simptomë e kohës sonë, është një shenjë e pafuqisë së saj. Ngase epoka jonë jo vetëm që nuk ka asgjë në natyrën e energjisë së lartë, por edhe e gjen këtë manifestim të papranueshëm, fati kurrë nuk do ta zgjedhë atë për të kryer ndonjë vepër të madhe. Për ndryshimet më të mëdha që kanë ndodhur në këtë tokë do të ishin të pamundura nëse nuk do të kishin qenë të frymëzuara nga pasionat e ashpra dhe madje edhe hysterike, por vetëm nga virtytet burokratike të paqes dhe rendit. Një gjë është e sigurt: bota jonë po përballlet me një revolucion të madh.

Një pyetje e vetme është nëse rezultati do të jetë i dobishëm për pjesën Ariane të njerëzimit apo nëse hebreu i përjetshëm do të përfitoj nga kjo. Përmes edukimit të brezit të ri në rrugën e duhur, Shteti Popullor do të duhet të sigurohet që të formohet një brez njerëzish i përshtatshëm për këtë betejë të lartë që do të vendosë fatin e botës. Kjo komb do të marrë pushtetin që do të jetë i pari që do të marrë këtë rrugë. Në të gjithë organizatën e arsimit dhe të trajnimit që do të ndërtojë Shteti Popullor, duhet të marrë si detyrë kryesore punën e instilimit në zemrat dhe shpirtrat e rinisë që i është besuar atij, të instiktit racial dhe të kuptimit të idesë raciale. Asnjë djalë apo vajzë nuk duhet të largohet nga shkolla pa pasur një kuptim të qartë të kuptimit të puritetit racial dhe rëndësisë së mbajtjes së gjakut racial të papërpunuar. Thus, kushti i parë i domosdoshëm për ruajtjen e racës sonë do të jetë vendosur dhe kështu do të sigurohet zhvillimi kulturor i ardhshëm i popullit tonë. Për në fund të fundit, të gjitha trajnimet fizike dhe mendore do të ishin të panevojshme nëse nuk shërbenin një entitet i gatshëm dhe i detyruar të vazhdojë ekzistencën e tij dhe të mbajë karakteristikat e tij. Nëse është ndryshe, do të rezultojë diçka që ne gjermanët tashmë kemi arsye të pendohemi, pa ndoshta ende të kemi kuptuar gjerësisht shkallën e tragjedisë. Ne duhet të jemi të destinuar të mbetemi edhe në të ardhmen vetëm plehra për civilizimin. Dhe jo në kuptimin banal të mendjes borgjeze të sotme, e cila sheh në një bashkëkombas të humbur vetëm një qytetar të humbur, por në kuptimin që duhet të njohim me dhimbje: që gjaku ynë racial do të ishte i destinuar të zhdukej. Përmes përzierjes së vazhdueshme me race të tjera, ne mund t'i ngrijmë ato nga niveli i tyre i mëparshëm i civilizimit në një shkallë më të lartë; por ne vetë duhet të rrëzohemi përjetësisht nga lartësitë që kishim arritur. Në fund, nga një pikëpamje racore, kjo trajnime gjithashtu duhet të gjejë kulmin e saj në shërbimin ushtarak. Termi i shërbimit ushtarak do të jetë faza e fundit e trajnimit normal që merr gjermani mesatar. Ndërsa Shteti Popullor i jep më shumë rëndësi stërvitjes fizike dhe

mendore, ai gjithashtu duhet të konsiderojë, dhe jo më pak rëndësi, detyrën e zgjedhjes së burrave për shërbimin e Shteteve të veta. Kjo çështje e rëndësishme është lënë pak mënjanë në këtë moment. Në përgjithësi, fëmijët e prindërve që janë në pozita më të larta konsiderohen të meritojnë një arsim më të lartë. Këtu talenti luan një rol të nënshtruar. Por talenti mund të vlerësohet vetëm relative. Ndonëse në kulturën e përgjithshme ai mund të jetë më i dobët se fëmija i qytetit, një djalë fshatar mund të jetë më i talentuar se djali i një familjeje që ka mbajtur pozita të larta për shumë breza. Por kultura superiore e fëmijës së qytetit nuk ka asgjë të bëjë me një gradë më të lartë ose më të ulët të talentit; sepse kjo kulturë ka rrënjët e saj në një sasi më të copëtuar të impresioneve që rrjedhin nga një edukim më i gjerë dhe mjedisi në të cilin fëmija jeton. Nëse djali inteligjent i prindërve të fshatarëve ishte edukuar nga fëmijëria në të njëjtat mjedise, arritjet e tij intelektuale do të ishin krejtësisht të ndryshme. Në ditët tona ka vetëm një fushë ku familja në të cilën është lindur një person ka më pak rëndësi se sa ato të natyrshme. Ai është sfera e artit. Këtu, ku një person nuk mund të 'mësojë' vetëm, por duhet të ketë dhunti të lindura që më vonë mund të zhvillohen më ose më pak me fat (në kuptimin e zhvillimit të mençur të asaj që është e mundur), paraja dhe pasuria e prindërve nuk kanë asnjë vlerë. Kjo është një provë e mirë se geni nuk është domosdoshmërisht i lidhur me shtresat më të larta shoqërore ose me pasuri. Jo rrallë herë artistët më të mirë vijnë nga familje të varfra. Dhe shumë djem nga fshati i vogël kanë arritur të bëhen një mjeshtër i njohur. Nuk thotë shumë për acumenin mendor të kohës sonë që nuk merret përfitimi nga kjo e vërtetë për të mirën e gjithë jetës sonë intelektuale. Është e njohur mendimi se ky parim, edhe pse i vërtetë në fushën e artit, nuk ka të njëjtën vlerë në lidhje me ato që quhen shkenca të aplikuara. Po, është e vërtetë që një njeri mund të trajnohet në një sasi të caktuar të mekanikës së dorës, ashtu si një pudli mund të mësohet të bëjë gjëra të pabesueshme nga një master i zgjuar. Por kjo trajnime nuk e çon kafshën të përdorë inteligjencën e saj për të

bërë atë që dëshiron. carry out those tricks. Dhe e njëjta vlen edhe për njeriun. Mund të mësosh njerëzit, pavarësisht talentit apo jo talentit, të kalojnë disa stërvitje shkencore, por në këto raste rezultatet janë aq të pajetë dhe të mekanike sa në rastin e kafshës. Edhe mund të jetë e mundur të detyrosh një person të inteligjencës mesatare, përmes një kursi të rëndë të gërmimit intelektual, të fitojë më shumë se sa dihet; por kjo njohuri do të mbetet sterile. Rezultati do të ishte një njeri që mund të jetë një fjalor i udhëtuar i njohurive por që do të dështonte shëmtuar në çdo rast kritik në jetë dhe në çdo pikë ku duhet të merren vendime të rëndësishme. Njerëz të tillë duhet të trajnohen veçanërisht për çdo detyrë të re dhe madje edhe më të voglën, dhe kurrë nuk do të jenë në gjendje të kontribuojnë në mënyrë të konsiderueshme në përparimin e përgjithshëm të njerëzimit. Një njohuri e cila është e mbushur me urrejtje në njerëz mund të jetë në mënyrë më të mirë e përshtatshme për të mbushur pozicione qeveritare nën regjimin tonë aktual. Nuk ka nevojë të thuhet se, midis shumës totale të individëve që përbëjnë një komb, njerëzit e gëzuar gjithmonë mund të gjenden në çdo fushë të jetës. Në mënyrë të natyrshme, vlerën e njohurive do ta bëjë më të madhe aq më shumë që masa e vdekur e mësimit të jetë e mbushur me energjinë e talentit të natyrshëm të individit që e zotëron atë. Punët krijuese në këtë fushë mund të bëhen vetëm përmes bashkimit të njohurive dhe talentit. Një shembull do të mjaftojë për të treguar se sa shumë bota moderne është fajtoare në këtë çështje. Nganjëherë gazetatat tona ilustruar botojnë, për edukimin e popullsisë gjermane, lajmin se në një pjesë të botës, dhe për herë të parë në atë vend, një Negro është bërë avokat, mësues, pastor, madje tenor i madh i operës ose diçka tjetër të tillë. Ndërsa burgu i rrumbullakët i sheh me admirim të mahnitur njoftimin që i thotë se sa të mrekullueshme janë arritjet e teknologjisë sonë moderne të arsimit, hebreu më i zgjuar sheh në këtë fakt një provë të re që mund të përdoret për teorinë me të cilën ai dëshiron të infektojë publikun, që të gjithë njerëzit janë të barabartë. Nuk i del në mendje mendjes së rrudhur borgjeze se

fakti që është botuar për të është një gënjeshtër kundër arsyes së vet, se është një akt i mendimit kriminal të trajnosh një njeri që është vetëm një njeri. Në mendjen borgjeze nuk e kupton se është një mëkat kundër dëshirës së Zotit të përjetshëm që të lejojë qindra mijëra njerëz të lartë të mbeten të zhytur në ujkun e mjerimit proletar ndërsa Hottentots dhe Zulus janë të shtyrë për të mbushur vendet në profesionet intelektuale. Për këtu kemi vetëm një produkt të një teknike të gërmimit, ashtu si në rastin e qenit performues. Nëse të njëjtat sasi të kujdesit dhe përpjekjeve do të aplikoheshin midis racave inteligjente, secili individ do të bëhej një mijëra herë më i aftë në këto çështje. Kjo situatë do të bëhej e papranueshme nëse do të vijë një ditë kur nuk do të referohet më në raste të veçanta. Por situata është tashmë e papranueshme ku talenti dhe dhuratat natyrore nuk merren si faktorë vendimtarë në përcaktimin e të drejtës për arsimim të lartë. Në të vërtetë është e papranueshme të mendojmë se çdo vit qindra mijëra të rinj pa asnjë vesgje talenti vlerësohen të meritojnë një arsim të lartë, ndërsa qindra mijëra të tjerë me dhunti të larta natyrore duhet të ikin pa asnjë lloj arsimi të lartë. Kjo humbje praktike që i shkaktohet kështu vendit është e papërcaktuar. Nëse numri i zbulimit të rëndësishëm që është bërë në Amerikë ka rritur ndjeshëm në vitet e fundit një nga arsyet është se numri i individëve të arsimuar të klasës së ulët shoqërore që u është dhënë arsimim i lartë në atë vend është shumë më i madh se në Evropë. Një stok i njohurive të mbushura në trurin nuk do të mjaftojë për zbulimin e zbulimit. Këtu vlen vetëm ajo njohuri e cila është e ndriçuar nga talenti natyror. Por tek ne aktualisht nuk ka vlerë të vendoset në këto dhurata. Vetëm raportet e mira shkollore vlejnë. Këtu është një tjetër vepër edukative që pret që shteti popullor ta bëjë. Nuk do të jetë detyra e saj të sigurojë ndikim dominues ndaj një klase shoqërore të caktuar që ekziston tashmë, por do të jetë detyra e saj të tërheqë më të aftët

mund të bëhet në masën e përgjithshme të popullsisë së tyre. Nuk është meritë e shtetit që t'i japë fëmijës mesatar një arsim të caktuar në shkollë fillore, por është edhe detyra e tij që të hapë rrugën për talentin në drejtimin e duhur. Dhe mbi të gjitha, duhet të hapë dyert e shkollave të larta nën shtet për talentin e çdo lloji, pavarësisht nga klasa shoqërore që mund të shfaqet. Kjo është një nevojë e domosdoshme; sepse vetëm kështu do të jetë e mundur të zhvillohet një trup i talentuar i udhëheqësve publikë nga klasa që përfaqëson mësimin që në vetvete është vetëm një masë e vdekur. Ka edhe një arsye tjetër pse shteti duhet të sigurojë për këtë situatë. Klasa jonë intelektuale, veçanërisht në Gjermani, është aq e mbyllur në vetvete dhe e fosilizuar saqë nuk ka kontakt të gjallë me klasat nën të. Kjo ka dy pasoja të këqija: Së pari, klasa intelektuale nuk kupton as nuk simpatizon me masat e gjera. Ajo është shkëputur aq gjatë nga çdo lidhje me ta sa nuk mund të ketë më lidhjet psikologjike të nevojshme që do t'i lejojnë të kuptojnë ata. Ajo është bërë e huaj nga njerëzit. Të dytë, klasa intelektuale nuk ka forcën e nevojshme të dëshirës; sepse kjo aftësi është gjithmonë më e dobët në rrethet e kultivuara, që jetojnë në izolim, se sa midis masave primitive të njerëzve. Zoti e di që ne Gjermanët kurrë nuk kemi pasur mungesë të kulturës shkencore të pasur, por kemi gjithmonë pasur një mungesë të konsiderueshme të vullnetit dhe aftësisë për të marrë vendime. Për shembull, sa më 'intelektualë' ishin udhëheqësit tanë, aq më pak ishin në gjendje të arrinin gjëra praktike. Në përgatitjen tonë politike dhe në pajisjen tonë teknike për luftën botërore ishin të dëmshme, sigurisht jo sepse burrat që drejtonin vendin ishin shumë të paktë të arsimuar, por sepse burrat që drejtonin çështjet publike ishin shumë të arsimuar, të mbushur deri në ujë me dije dhe inteligjencë, por pa asnjë instikt të fortë dhe pa asnjë energji, ose asnjë shpirt të guximshëm. Tragjedia e kombit tonë ishte të luftonte për ekzistencën e tij nën një Kansellier që ishte një filozof i çmendur. Nëse në vend të një Bethmann von Hollweg ne kishim një njeri të njohur të popullit si udhëheqës,

gjaku heroik i grenadierit të zakonshëm nuk do të kishte rrjedhur pa arsye. ishte e çuditshme të jesh i njohur me materialin intelektual nga udhëheqësit u bë e njohur që ishte aleati më i mirë i scondrelave që kryen revolucionin e nëntorit. Këta intelektualë mbrojtën pasurinë kombëtare në një mënyrë të varfër, në vend që ta lëshuan dhe ta rrënuan atë, dhe kështu ata vendosën kushtet në të cilat të tjerët arritën sukses. Këtu Kisha Katolike paraqet një shembull të rëndësishëm. Celibacia klerikale detyron kishën të rekrutojë priftërinj jo nga rangjet e tyre por progresivisht nga masat e popullit. Por nuk ka shumë që njohin rëndësinë e celibëzimit në këtë marrëdhënie. Por këtu është shkaku i fuqisë së papërballueshme që karakterizon këtë institucion të lashtë. Përse, duke rekrutuar kështu vazhdimisht klerikët e lartë nga klasat e ulëta të popullsisë, Kisha është në gjendje jo vetëm të mbajë kontaktin e instinktit të kuptimit me masat e popullsisë, por edhe të sigurohet se gjithmonë mund të tërheqë atë fond të energjisë që është i pranishëm në këtë formë vetëm midis masave popullore. Nga kjo rrjedh e befasueshme e rinisë së atij organizmi gjigande, e cila është e pajisur me fleksibilitetin mendor dhe me Do të jetë detyra e Shteteve të Popullit të organizojë dhe administrojë sistemin e saj të arsimit në mënyrë që klasa intelektuale ekzistuese të furnizohet vazhdimisht me një furnizim të gjakut të ri nga poshtë. Nga masa e popullsisë shteti duhet të zgjedhë me kujdes ata individë që janë të pajisur me talente natyrore dhe të sigurohet që ata të përdoren në shërbim të komunitetit. Sepse as shteti vetë, as departamentet e ndryshme të shtetit nuk ekzistojnë për të mbushur xhepat e anëtareve të një klase të veçantë, por për të përmbushur detyrat e tyre. Kjo do të jetë e mundur, megjithatë, vetëm nëse shteti trajnon individë posaçërisht për këto detyra. Këto individë duhet të kenë aftësitë themelore dhe vullnetin e nevojshëm. Ky principi nuk vlen vetëm për shërbimin civil, por edhe për të gjithë ata që duhet të marrin pjesë në udhëheqjen intelektuale dhe morale të popullit, pavarësisht se në cilin sektor ata mund të jenë të punësuar. shërbimet publike për të cilat ata tregojnë një aftësi të veçantë natyrore dhe i vendosin ata në shërbimet publike. offices where they can do their best work for the good of the community. Nëse dy

shtete të barabarta me forcë dhe cilësi do të hyjnë në një konflikt të ndërsjellë, atëherë do të fitojë shteti që i ka besuar udhëheqjen e tij intelektuale dhe morale talenteve më të mira dhe do të humbasë ai shtet i cili qeveria e tij përfaqësohet vetëm si një pjatë e përbashkët ushqimore për grupet ose klasat e privileguara dhe ku talentet e brendshme të individëve të tij nuk përdoren. Sigurisht që një reformë e tillë duket e pamundur në botën si është sot. Në një moment do të ngrihet e kundërta, se është shumë e tepërt të presësh nga djali i preferuar i një zyrtari civil të lartë, për shembull, që të punojë me duart e tij vetëm sepse dikush tjetër i cili i përket klasës së punës duket më i aftë për një punë në shërbimin civil. Kjo argument mund të jetë e vërtetë sa kohë që puna manuale shihet në të njëjtën mënyrë si shihet sot. Kështu, Shteti i Popullit do të duhet të marrë një qëndrim ndaj vlerësimit të punës manuale që do të jetë thelbësisht i ndryshëm nga ai që ekziston aktualisht. Nëse është e nevojshme, do të duhet të organizojë një sistem të qëndrueshëm të mësimi që synon të zhdukë sjelljen e gabuar të sotme të shikimit të ulët të punës fizike si një profesion që duhet të jetë i turpshëm. Individuali do të duhet të vlerësohet jo për klasën e punës që bën por për mënyrën se si e bën dhe për dobinë që ka për komunitetin. Kjo deklaratë mund të duket monstruoze në një epokë kur kolumnisti më i paditur në një staf gazetash është më i vlerësuar se inxhinier më i mirë, thjesht sepse i pari shtyn një laps. Por, siç kam thënë, kjo vlerësim i gabuar nuk përputhet me natyrën e gjërave. Ajo është e shtuar artificialisht, dhe ka pasur një kohë kur nuk ekzistonte fare. Në këtë gjendje të pa natyrshme gjendja aktuale është një nga ato fenomene të përgjithshme të sëmundjes që kanë ardhur nga epoka jonë materialiste. Në thelb çdo lloj pune ka një vlerë të dyfishtë; një material, tjetra ideal. Vlera materiale varet nga rëndësia praktike e punës në jetën e komunitetit. Sa më i madh të jetë numri i popullsisë që përfiton nga puna, drejtpërdrejt ose jo, aq më i lartë do të jetë vlera e saj materiale. Kjo vlerësohet në bazë

të kompensimit material që i jepet individit. Në kundërshtim me këtë vlerë të zbrazët materiale, ka vlerën ideale. Këtu puna e kryer nuk vlerësohet me rëndësinë e saj materiale por me shkallën në të cilën ajo plotëson një nevojë. Sigurisht që përdorimi material i një shpikjeje mund të jetë më i madh se ai i shërbimit të ofruar nga një punëtor i përditshëm; por është gjithashtu e sigurt që komuniteti ka nevojë për çdo shërbim të vogël të përditshëm aq shumë sa ka nevojë për shërbimet më të mëdha. Nga pikëpamja materiale mund të bëhet një dallim në vlerësimin e llojeve të ndryshme të punës sipas dobisë së tyre për shoqërinë, dhe kjo dallim shprehet në dallimin në shkallën e shpërblimit; por në plane ideale ose abstrakte të gjithë punëtorët bëhen të barabartë në momentin që secili përpiket të bëjë më të mirën në fushën e tij, pavarësisht se cila është ajo fushë. Në këtë mënyrë vlerën e një njeriu duhet ta vlerësojmë, dhe jo në sasinë e shpërblimit që merr. Në një shtet të drejtuar mirë, duhet të merret parasysh që çdo individ të ketë punën e duhur që i përshtatet aftësive të tij. Në të vërtetë, njerëzit do të trajnohen për pozicionet e treguara nga aftësitë e tyre natyrore; por këto aftësi ose aftësi janë të brendshme dhe nuk mund të fitohen me asnjë sasi të trajnimit, pasi janë një dhuratë nga natyra dhe jo të merituar nga njerëzit. Të gjithë njerëzit, prandaj, nuk duhet të vlerësohen në mënyrë të përgjithshme nga bashkëqytetarët e tyre në bazë të llojit të punës që ata bëjnë, pasi kjo është më shumë ose më pak e përcaktuar për individin. Në kushtet kur lloji i punës në të cilën është punësuar individit duhet të jetë i përshtatshëm me aftësitë e tij natyrore dhe me trajnimin e tij të përfituara nga komuniteti, ai do të duhet të gjykohej në mënyrën se si ai kryen punën e besuar nga komuniteti. Për shkak se puna që individit kryen nuk është qëllimi i ekzistencës së tij, por vetëm një mjet. Ai qëllimi i vërtetë i jetës është të përmirësohet dhe të ngrihet në një nivel më të lartë si një genie njerëzor; por këtë ai mund ta bëjë vetëm në dhe përmes komunitetit të cilit i përket jeta kulturore. Dhe kjo komunitet duhet të ekzistojë gjithmonë në themelet e bazës së shtetit. Ai duhet të kontribuojë në ruajtjen e këtyre bazimeve. Natyra përcakton format e këtij kontributi. Ai tha se detyra e individit

është të kthehet në vendin e tij. Ai që bën këtë meriton respektin më të lartë dhe respektin më të lartë. Materialisht mund të paguhet ai i cili punon me një dobi të përshtatshme për komunitetin; por shpërblimi ideal duhet të jetë në respektin e të cilit ka të drejtë çdokush që shërben popullin e tij me çdo fuqi që natyra i ka dhënë dhe që janë zhvilluar nga trajnimi që ai ka marrë nga komuniteti kombëtar. Then nuk do të jetë më e turpshme të jesh një punëtor i sinqertë; por do të jetë e turpshme të jesh një zyrtar shtetëror i paefektshëm, duke harxhuar ditën e Perëndisë dhe duke vjedhur bukën e përditshme të popullit të sinqertë. Në këtë mënyrë do të shihet si e natyrshme që vendet nuk duhet t'u jepen njerëzve që nga natyra janë të paaftë për t'i mbushur ato. Në veçanti, ky efikasitet personal do të jetë kriteri i vetëm për të drejtën për të marrë pjesë në një gjykim të barabartë në çështjet civile të përgjithshme. Në këtë epokë po punohet për shkatërrimin e vet. Ajo fut votën universale, flet për të drejta të barabarta por nuk mund të gjejë asnjë bazë për këtë barazi. Ajo e konsideron pagën materiale si shprehje të vlerës së një njeriu dhe kështu shkatërron bazën e llojit më të lartë të barazisë që mund të ekzistojë. Për shkak se barazia nuk mundet dhe nuk varet nga puna që bën një njeri, por vetëm nga mënyra se si e bën secili punën e veçantë që i është dhënë. Thus vetem do të hiqet nga rreshti e vetme e rastësisë natyrore në përcaktimin e punës së një njeriu dhe kështu vetem individi do të bëhet artificier i vlerës së tij shoqërore. Në këtë kohë, kur të gjithë grupet e njerëzve vlerësojnë vlerën e njëri-tjetrit vetëm në bazë të madhësisë së pagës që ata marrin, nuk do të ketë kuptim të gjithë kësaj. Por kjo nuk është një arsye pse ne duhet të ndalojmë të promovojmë këto ide. Në epokën e cila është e sëmurë dhe e shkatërrueshme, kushdo që do të shërojë duhet të ketë guximin e parë për të zbuluar rrënjët e vërtetë të sëmundjes. Dhe lëvizja kombëtare socialiste duhet të marrë këtë detyrë mbi shpatullat e saj. t'i bashkohen dhe të koordinohen të gjitha forcat popullore që janë gati të ngrihen. become the protagonists of

një filozofi e re e jetës. Sigurisht që do të bëhet e kundërta se në përgjithësi është e vështirë të dallohet midis vlerave materiale dhe ideal të punës dhe se prestigji më i ulët i lidhur me punë fizike është për shkak të faktit se për këtë lloj pune paguhen paga më të ulëta. Do të thuhet se paga më e ulët është në të vërtetë arsyeja pse punëtori manual ka më pak mundësi të marrë pjesë në kulturën e vendit; kështu që pjesa më ideale e kulturës njerëzore është më pak e hapur për të sepse nuk ka asnjë lidhje me aktivitetet e tij të përditshme. Mund të shtohet se refuzimi për të bërë punë fizike justifikohet nga fakti se, për shkak të të ardhurave të vogla, niveli kulturor i punëtorëve manualë duhet të jetë natyrshëm i ulët, dhe kjo në fund justifikon vlerësimin më të ulët që punëtorët manualë i marrin punës në përgjithësi. Ka shumë të vërtetë në të gjitha këto. Por kjo është pikërisht arsyeja pse ne duhet të shohim që në të ardhmen nuk duhet të ketë një diferencë kaq të madhe në shkallën e shpërblimit. Jo se nën këto kushte do të bëhej më pak punë. Kjo do të ishte shenja më e hidhur e degradimit nëse vepra më e mirë intelektuale mund të merrej vetëm me stimulimin e një pagese më të lartë. Nëse kjo pikëpamje kishte qeverisur botën deri më tani, njerëzimi kurrë nuk do të kishte fituar trashëgiminë e tij më të madhe shkencore dhe kulturore. Për të gjitha shpikjen më të madhe, shpikjen më të madhe, punën më të madhe revolucionare shkencore, dhe monumentet më të bukura të kulturës njerëzore, kurrë nuk u dhanë në botë nën shtytjen ose shtytjen e parasë. Ndryshe: jo rrallë ishte origjina e tyre e lidhur me një heqje dorë nga kënaqësitë e botës që pasuria mund të blejë. Mund të jetë që paraja është bërë fuqia e vetme që qeveris jetën sot. Por do të vijë një kohë kur njerëzit do të kthehen sërish para perënditë më të larta. Në ditët tona, shumë nga ajo që kemi sot i falet ekzistencës së saj dëshirës për para dhe pasuri; por midis të gjitha këtyre, ka shumë pak që i përket nderit dhe moralit. which would

e lërë botën më të varfër për mungesën e saj. Një nga qëllimet e para të lëvizjes sonë është të mbajë parasysh perspektivën e një kohe kur individit do të marrë atë që i duhet për qëllimet e jetës së tij dhe kjo do të jetë një kohë në të cilën, nga ana tjetër, do të mbrohet parimi se njeriu nuk jeton vetëm për kënaqësi materiale. Ky parime do të shprehet në një shkallë më të lartë të peshës dhe të pagës që do të mundësojë që të gjithë, duke përfshirë edhe punëtorin më të dobët që i kryen detyrat e tij me përgjegjësi, të jetojnë një jetë të ndershme dhe të mirë si njeri dhe si qytetar. Jo, nuk duhet të thuhet se ky është një ideal i rremë, se kjo botë kurrë nuk do ta toleronte atë në praktikë dhe se është e pamundur të arrihet. Edhe ne nuk jemi aq të thjeshtë sa të besojmë se do të ketë një kohë kur nuk do të ketë asnjë mospërputhje. Por kjo nuk na liron nga detyra për të luftuar për heqjen e gabimeve që kemi identifikuar, për të kapërcyer mangësitë dhe për të bërë përpjekje drejt idealit. Në çdo rast realiteti i vështirë i fakteve që duhet të përballen do të vendosë gjithmonë shumë kufizime për aspiratat tona. Por kjo është pikërisht arsyeja pse njeriu duhet të përpiqet përsëri dhe përsëri për të shërbyer qëllimin e fundit dhe asnjë dështim nuk duhet ta shtyjë atë të heqë dorë nga qëllimet e tij, ashtu si ne nuk mund të refuzojmë shtytjen e drejtësisë sepse gabimet e bëjnë të mundur zbatimin e ligjit, dhe ashtu si ne nuk mund të injorojmë shkencën mjekësore sepse, pavarësisht saj, gjithmonë do të ketë sëmundje. Njeriu duhet të ketë kujdes që të mos e nënvlerësojë shumë forcën e një ideali. Nëse ka ndonjë që mund të ndihet i zhgënjyer nga kushtet aktuale, dhe nëse ata kanë shërbyer si ushtarë, do t'i kujtoja ata se kur heroizmi i tyre ishte shembulli më bindës i forcës që gjendet në motivet idealiste. Jo ishte shqetësimi për bukën e tyre të përditshme që i shtyu njerëzit të sakrifikonin jetën e tyre, por dashuria për vendin e tyre, besimi që ata kishin në madhësinë e tij, dhe një ndjenjë e përgjithshme për nderin e kombit. Vetëm pasi njerëzit gjermanë ishin çliruar nga këto marrëveshje, për të ndjekur premtimet materiale të ofruara nga Revolucioni, vetëm pasi ata hoqën armët e tyre për të marrë rucksack, vetëm atëherë që në vend të hyrjes në një parajsë tokësore ata

u zhytën në burgun e urrejtjes universale dhe njëkohësisht të dëshirës universale? Kjo është arsyeja pse ne duhet të luftojmë me kalkuluesit e Republikës materiale me besimin në një rrugë ideologjike. [Paraprak Kapitull (Filozofi dhe Partia)] [Shtypi] [Kapitulli tjetër (Subjectë dhe qytetarë)] Qytetaret janë të gjithë ata që posedojnë

të drejta të plota qytetare, qoftë për shkak të lindjes ose për shkak të një veprimi të naturalizuar. Alienët janë ata që gëzojnë të njëjtat të drejta në një shtet tjetër. Midis këtyre dy kategorive ka disa qenie që ngjajnë me një lloj fenomeni meteorik. Ata janë njerëz që nuk kanë shtetësi në asnjë shtet dhe kështu nuk kanë të drejta qytetare në asnjë vend. Në shumicën e rasteve sot një person merr të drejta qytetare duke lindur brenda kufijve të një shteti. Race ose kombësia e të cilit ai mund të përket nuk ka asnjë rëndësi. Një fëmijë i një Negro që ka jetuar në një nga protektoratet gjermane dhe tani ka vendosur shtëpinë e tij në Gjermani bëhet automatikisht një 'German Citizen' në sytë e botës. Në të njëjtën mënyrë, fëmija i çdo hebre, polak, afrikan ose aziatik mund të bëhet automatikisht qytetar gjerman. Përveç naturalizimit që merret me faktin e lindjes brenda kufijve të një shteti ekziston një tjetër natyralizim i cili mund të merret më vonë. Ky proces është nën disa kërkesa paraprake. Për shembull, një kusht është që, nëse është e mundur, aplikuesi nuk duhet të jetë një i çmendur ose një i zakonshëm rrugor. Ai kërkohet që sjellja e tij politike të mos jetë e tillë që të shkaktojë mosbesim; në të tjera fjalë ai duhet të jetë një njeri i pafajshëm në politikë. Ai duhet të mos jetë një barrë për shtetin e të cilit dëshiron të bëhet shtetas. Në këtë epokë realiste të jona kjo e fundit do

të thotë natyrshëm që ai nuk duhet të jetë një barrë financiare. Nëse çështjet e kandidatit janë të tilla që duket se ai do të jetë një i mirë i shkruar, kjo është një konsideratë shumë e rëndësishme dhe do t'i ndihmojë atij të fitojë të drejtat civile më shpejt. Kjo pyetje nuk ka asnjë rëndësi. Proçesi i dytë i marrjes së të drejtave civile nuk është shumë i ndryshëm nga ai i pranimit në një klub automjetesh, për shembull. Një person dorëzon aplikimin e tij. Është e ekzaminuar. Është e shenjtëruar. Dhe një ditë, njeriu merr një kartë që i tregon se ai është bërë shtetas. Informacioni jepet në një mënyrë të këndshme. Një aplikant që ka qenë deri më tani një Zulu ose Kaffir i thuhet: "Me këto dhuratë ju jeni tani një qytetar gjerman." Presidenti i Shteteve të Bashkuara mund të kryejë këtë vepër magjie. Cili është i pamundur për Zotin vetë, është arritur nga një Theophrastus Paracelsus i një shërbëtori civil me një lëvizje të thjeshtë të dorës. Nuk ka asgjë tjetër veçse një goditje me stilolaps, dhe një skllav mongol është i kthyer menjëherë në një gjerman të vërtetë. Jo vetëm që nuk bëhet asnjë pyetje për radhën e të cilit i përket i ri i shtetit, por as për shëndetin e tij fizik nuk bëhet asnjë pyetje. Mund të jetë i korruptuar me syfilizë; por ai do të jetë ende i mirëpritur në shtetin siç është sot, sa kohë që ai nuk do të bëhet një barrë financiare ose një rrezik politik. Në këtë mënyrë, vit pas viti, ato organizma që ne i quajmë shtete marrin në veti materie të rrezikshme që ato nuk mund të shmangin kurrë. Një tjetër pikë dalluese midis një qytetari dhe një i huaj është se i pari është i pranuar në të gjitha pozita publike, se ai mund të jetë i detyruar të kryejë shërbimin ushtarak dhe se në këmbim është i lejuar të marrë pjesë pasive ose aktive në zgjedhjet publike. Të tilla janë privilegjet e tij kryesore. Për sa i përket të drejtave dhe lirive personale, i huaji përfiton të njëjtën sasi mbrojtjeje si shtetasi, shpesh edhe më shumë. Në çdo rast, kjo është si ndodh në Republikën Gjermane të tanishme. Unë e

kuptoj plotësisht se askush nuk pëlqen të dëgjojë këto gjëra. Por kjo nuk është e vështirë të gjesh diçka më të palogjikshme ose më të çmendur se ligjet tona aktuale në lidhje me shtetësinë e shtetit. Tani për tani ekziston një shtet që manifeston të paktën disa përpjekje modeste që tregojnë një kuptim më të mirë se si duhet të bëhen gjërat në këtë rast. Por jo në Republikën e modelit të Gjermanisë por në Shtetet e Bashkuara të Amerikës që bëhen përpjekje për të ndjekur, të paktën pjesërisht, këshillat e zakonshme. Përmes refuzimit të emigrantëve të hyjnë atje nëse janë në gjendje të keqe shëndetësore, dhe duke i përjashtuar disa racave nga të drejta për të marrë shtetësi, ata kanë filluar të prezantojnë parime të ngjashme me ato që ne dëshirojmë të ndërtojmë Shtetin e Popullit. Shteti Popullor do të klasifikojë popullsinë e tij në tre grupe: qytetarë, subjekte të shtetit dhe të huaj. Në përgjithësi, lindja brenda kufijve të shtetit i jep vetëm statusin e një subjekti. Nuk i jep të drejtën të marrë pjesë në jetën politike, siç është pjesëmarrja aktive ose pasive në zgjedhje. Një tjetër parim është se race dhe kombësia e çdo subjekti të Shteteve do të duhet të provohet. Një subjekt është i lirë në çdo kohë të ndalojë të jetë subjekt dhe të bëhet shtetas i atij vendi të cilin e përket për shkak të kombësisë së tij. Ndryshimi i vetëm midis një i huaj dhe një shtetas është se i pari është shtetas i një vendi tjetër. Një djalë ose vajzë që është i kombësisë gjermane dhe është shtetas i Shteteve të Bashkuara të Gjermanisë është i detyruar të përfundojë periudhën e arsimit shkollor që është obliguese për të gjithë gjermanët. Kështu ai nënshtrohet sistemit të trajnimit që do ta bëjë atë të vetëdijshëm për racën së tij dhe një pjesë e komunitetit popullor. Të plotësojë të gjitha kërkesat e vendosura nga shteti në lidhje me trajnimin fizik pas shkollës; dhe në fund të fundit të hyjë në ushtrinë. Në ushtrinë e ushtrisë është e një natyre të përgjithshme. Ajo duhet t'i jepet çdo gjermani individual dhe do ta bëjë atë të aftë për të plotësuar kërkesat fizike dhe mendore të shërbimit ushtarak. Të drejtat e shtetësisë do t'i jepen çdo rinoreje e cila ka përfunduar shërbimin ushtarak dhe e cila është

vlerësuar si e mirë në shëndet dhe karakter. Ky akt i inaugurimit të shtetit do të jetë një ceremoni solemne. Dhe diploma që i jep të drejtat e shtetësisë do të ruhet nga i riu si dëshmia më e shtrenjtë e gjithë jetës së tij. Ai i jep të drejtë të ushtrojë të gjitha të drejtat e një qytetari dhe të gëzojë të gjitha privilegjet e lidhura me të. Për shtetin duhet të shënojë një ndarje të qartë midis atyre që, si anëtarë të kombit, janë themeli dhe mbështetje për ekzistencën dhe madhësinë e tij, dhe atyre që jetojnë në shtet vetëm si punëtorë të jetës së tyre atje. Në rastin e dhënies së një diplome shtetësie, qytetari i ri duhet të japë një zotim të rreptë të besnikërisë ndaj komunitetit kombëtar dhe shtetit. Ky diplomë duhet të jetë një lidhje që bashkon të gjitha klasat dhe segmentet e ndryshme të vendit. Një qytetar i këtij shteti, edhe si një shoferi rrugor, do të ishte më i nderuar se një mbret i një shteti të huaj. Qytetari ka privilegje që nuk i jepen huajit. Ai është mbreti në Rajh. Por kjo nderë e lartë ka edhe obligimet e saj. Të gjithë ata që tregojnë se nuk kanë dinjitet personal ose karakter, ose kriminelë të zakonshëm, ose tradhëtorë të atdheut, mund të privohen në çdo kohë nga të drejtat e shtetësisë. Me këtë ata bëhen meritë të shtetit. Vajza gjermane është një subjekt i shtetit por do të bëhet shtetase kur të

martohet. Në të njëjtën kohë, ato gra që fitojnë jetesën e tyre pavarësisht kanë të drejtë të marrin shtetësi nëse janë shtetas gjermanë. Nëse detyra kryesore e Shteteve Popullore Nationalsocialiste është edukimi dhe promovimi i ekzistencës së atyre që janë material nga i cili është formuar Shteti, nuk do të jetë e mjaftueshme të promovohen këto elemente racore si të tilla, të edukohen dhe në fund të trajnohen për jetën praktike, por Shteti duhet të përshtatë edhe organizatën e vet për të përmbushur këtë detyrë. Një njeri do të ishte absurd të vlerësohet sipas racës së tij dhe në të njëjtën kohë të luftohet kundër parimit marksist, se të gjithë njerëzit janë të barabartë, pa u detyruar të ndjekim parimin tonë deri në konkluzionet e tij të fundit. Nëse pranojmë rëndësinë e gjakut, do të thotë, nëse e pranojmë racën si elementin themelore mbi të cilin bazohet e gjithë jeta, do të duhet të aplikojmë në individin rrjedhojat logjike të këtij principi. Në përgjithësi, unë duhet të vlerësoj vlerën e kombeve ndryshe, bazuar në racat e ndryshme nga të cilat ato vijnë, dhe gjithashtu duhet të ndryshoj në vlerësimin e vlerës së individit brenda racës së tij. Në rastin e një populli nuk është i njëjtë me tjetrin, ky parim vlen edhe për individët e një komuniteti kombëtar. Jo një truri, për shembull, është i barabartë me tjetrin; sepse elementet e përbërësve që i përkasin të njëjtës gjak ndryshojnë në mijëra detaje të vogla, edhe pse ato janë të një cilësie të njëjtë themelore. Një nga pasojat e para të këtij fakti është se është e rëndësishme të jesh i thjeshtë. i përket

një race të caktuar, të bëhesh pjesë e një race të caktuar. Kjo detyrë është krahasuar e lehtë sepse mund të identifikohet dhe të kryhet pothuajse me makineri. Në një popullsi të gjerë njerëzore është shumë më e vështirë të zgjedhësh nga të gjithë ata që kanë karakteristikat më të larta intelektuale dhe shpirtërore dhe t'i vendosësh ata në atë sferë të ndikimit që jo vetëm i përshtatet talentit të tyre të jashtëzakonshëm, por në të cilën veprimtaria e tyre do të jetë e dobishme për vendin. Kjo zgjedhje sipas kapacitetit dhe efikasitetit nuk mund të bëhet në mënyrë mekanike. Është një punë që mund të përfundohet vetëm përmes luftës së vazhdueshme të jetës së përditshme. Një filozofi e jetës që refuzon parimin demokratik të sundimit të masave dhe synon t'i japë këtë botë njerëzve më të mirë, që do të thotë, njerëzve më të lartë të njerëzimit, duhet të aplikojë të njëjtën postulat aristokratike edhe për individët brenda komunitetit popullor. Duhet të merret parasysh që pozicionet e udhëheqjes dhe të ndikimit më të lartë t'u jepen njerëzve më të mirë. Kështu që nuk bazohet në idenë e shumësisë, por në atë të personalitetit. Kushdo që beson se Shteti i Popullit Socialist Nacional duhet të dallohet nga të tjerët vetëm me mekanizmin e tij më të mirë ekonomik, sikur të ishte, përmes ndërtimit më të mirë të jetës ekonomike, siç është, falë një ekuilibri më të mirë midis varfërisë dhe pasurisë, ose përmes zgjerimit të pushtetit për të vendosur procesin ekonomik në masa më të gjera, ose përmes një pagë më të ulët, ose përmes eliminimit të dallimeve të mëdha në shkallën e pagës, kushdo që mendon kështu kupton vetëm karakteristikat e jashtme të lëvizjes sonë dhe nuk ka asnjë ide se çfarë do të thotë kur flasim për veten tonë. Të gjitha këto karakteristika që sapo u përmendën nuk mund të na sigurojnë asnjëherë ekzistencën e qëndrueshme dhe sigurisht nuk do të ishin asnjëherë një garanci e madhësisë. Një komb që mund të kënaqet vetëm me reformat e jashtme nuk do të kishte asnjë shans për sukses në luftën e përgjithshme për jetën midis kombeve të botës. Një lëvizje që do të kufizonte misionin e saj në këto rregullime, të cilat janë të drejta dhe të drejta, do të kishte efekte pozitive. no far-reaching or profound

Reformë në rendin ekzistues. Në përgjithësi, efekti i këtyre operacioneve do të ishte i kufizuar në jashtëm. Ata nuk do të furnizonin vendin me armën morale që do të mundësonte që ajo të mund të kapërcente dobësitë nga të cilat ne sot vuajmë. Për të zgjidhur këtë pikëpamje mund të jetë e vlefshme të rikthehemi sërish tek origjinat dhe shkaqet reale të zhvillimit kulturor të njeriut. Një hap i parë që e ndau njeriun nga bota e kafshëve ishte ai që çoi në shpikjen e parë. Kjo shpikje e vetme i falet origjinën ruses dhe stratagems që njeriu i përdori për të ndihmuar atë në luftën e tij me krijesat e tjera për ekzistencën e tij dhe shpesh i siguroi atij vetëm një mjet që ai mund të adoptojë për të arritur sukses në luftë. Të parët shpikje shumë të shëmtuara nuk mund të atribuohen individit; sepse vëzhguesi i mëvonshëm, që do të thotë vëzhguesi modern, i njeh ato vetëm si fenomene kolektive. Këto hile dhe taktika të zgjuara që mund të vërehen në përdorim midis kafshëve i bien syrit të vëzhguesit si të vërteta të njohura që mund të shihen kudo; dhe njeriu nuk është më në gjendje të zbulojë ose shpjegojë shkakun e tyre primar dhe kështu që ai i mban ato fenomene si "instinktive". Në rastin tonë kjo term nuk ka kuptim. Sepse çdokush që beson në evoluimin më të lartë të organizmave të gjalla duhet të pranojë se çdo manifestim i urdhërit vital dhe luftës për të jetuar duhet të ketë pasur një fillim të qartë në kohë dhe se një subjekt i vetëm duhet ta ketë manifestuar atë për herë të parë. Në këtë mënyrë u përsërit edhe një herë dhe u shtri në një zonë të gjerë, derisa në fund u fut në nënndërgjegjen e çdo anëtari të specieve, ku u manifestua si 'instinkt.' Kjo është më e lehtë për t'u kuptuar dhe më e lehtë për t'u besuar në rastin e njeriut. Ai i pari taktika të stërvitura në luftën me të tjerët e kafshëve me siguri që ka origjinën në menaxhimin e krijesave që posedonin aftësi të veçanta. Nuk ka dyshim se personaliteti

ishte atëherë faktori i vetëm në të gjitha vendimet dhe përpjekjet, të cilat më pas u vlerësuan si të suksesshme. Një shembull i saktë i kësaj mund të gjendet në ato parime themelore ushtarake që tani janë bërë baza e të gjitha strategjive në luftë. Në origjinë ato u ngritën nga mendja e një individi të vetëm dhe gjatë shumë viteve, ndoshta mijëra viteve, ato u pranuan të gjitha si një çështje e natyrshme dhe kështu ato morën vlerë universale. Njeriu përfundoi zbulimin e tij të parë duke bërë një të dytë. Ndër të tjera ai mësoi se si të sundojë të tjera krijesë dhe t'i përdorë ato për të luftuar për ekzistencë. Dhe kështu filloi aktiviteti i vërtetë krijues i njeriut, siç është tani i dukshëm para syve tanë. Të gjitha këto shpikje materiale, duke filluar me përdorimin e gurëve si armë, që çoi në shtëpizimin e kafshëve, prodhimin e zjarrit me mjete artificiale, deri tek shpikje mahnitëse të ditëve tona, tregojnë qartë se një individ ishte shpikësi në çdo rast. Sa më afër jemi kohës sonë dhe sa më të rëndësishme dhe revolucionare bëhen shpikjet, aq më qartë e njohim të vërtetën e kësaj deklarate. Të gjitha shpikjen materiale që shohim rreth nesh janë prodhuar nga fuqia krijuese dhe aftësitë e individëve. Dhe të gjitha këto shpikje ndihmojnë njeriun të ngritet më lart dhe më lart mbi botën e kafshëve dhe të ndahet nga ajo botë në një mënyrë të qartë. Kështu që ato shërbejnë për të ngritur speciet njerëzore dhe për të promovuar vazhdimisht progresin e tyre. Dhe çfarë artifizimi më primitiv ndonjëherë i bëri njeriut në betejën e tij për ekzistencë, ndërsa ai ishte duke gjurmuar në pyjet e para, ky lloj ndihme i është dhënë sot në formën e shpikjeve shkencore mahnitëse që i ndihmojnë sot në betejën e tij për jetën dhe të bëjnë armë për betejën e ardhshme. Në rrjedhën e tyre të fundit të gjitha vendimet dhe shpikjet njerëzore ndihmojnë njeriun në luftën e tij për jetën në këtë planet, edhe pse përdorimi praktik i një shpikjeje, zbulimi ose një teori shkencore e thellë mund të mos jetë e dukshme në të parë. i gjithë i kontribuon njeriut të ngrihet më lart e më lart mbi nivelin e të gjitha krijesave të tjera që e rrethojnë, duke e forcuar dhe konsoliduar pozicionin e tij;

kështu që ai zhvillohet më shumë e më shumë në të gjitha drejtimet si mbreti. being on this earth. Prandaj të gjitha shpikjen janë rezultat i aftësisë krijuese të individit. Dhe të gjitha këto individë, nëse e kanë dëshiruar apo jo, janë të mirët e njerëzimit, të mëdhenj dhe të vegjël. Përmes punës së tyre miliona dhe madje biliona krijesë njerëzore janë furnizuar me mjete dhe burime që lehtësojnë luftën e tyre për ekzistencë. Thus në origjinën e civilizimit material që është duke lulëzuar sot ne gjithmonë shohim individë. Ata plotësojnë njëri-tjetrin dhe njëri nga ta bazon punën e tij në atë të tjetrit. Në lidhje me aplikimin praktik të këtyre shpikjeve dhe zbulimit, është e njëjta gjë. Për të gjitha metodat e ndryshme të prodhimit janë në të njëjtën kohë edhe shpikje dhe kështu varen nga aftësia krijuese e individit. Edhe puna e thjeshtë teorike, e cila nuk mund të matet me një rregull të qartë dhe është pararendëse e të gjitha zbulimeve teknike të mëvonshme, është ekskluzivisht produkti i trurit individual. Maset e gjera nuk shpifin, as nuk organizojnë apo mendojnë shumicën; por gjithmonë dhe në çdo rast njeriu individual, personi. Në përputhje, një komunitet njerëzor është mirë i organizuar vetëm kur i lejon në maksimumin e mundshëm forcat krijuese individuale dhe i përdor ato për të mirën e komunitetit. Personizimi i shpikësit është faktori më i vlefshëm i një shpikjeje, qoftë në botën e realitetit material apo në botën e ideve abstrakte. Një komunitet i organizuar popullor ka detyrën e parë dhe më të lartë për të vendosur shpikësin në një pozicion ku ai mund të jetë i dobishëm për të gjithë. Në fakt, qëllimi i vetëm i organizatës është të zbatohet ky parim. Vetëm kështu mund të shmangë rrezikun e mekanizmit dhe të mbetet një gjë e gjallë. Në vetvete duhet të personifikoje përpjekjet për të vendosur njerëzit e lartë mbi masën dhe për t'i bërë të fundit të nënshtrohen para tyre. Të gjitha këto arsye, jo vetëm që organizata nuk ka asnjë të drejtë të pengojë njerëzit e bardhë nga ngritja mbi shumicën, por në të kundërt, ajo duhet të përdorë burimet e saj organizuese për të

[illegible]

Marxizmi përfaqëson fazën më të ashpër të përpjekjeve të hebrenjve për të eliminuar pozicionet dominuese të personalitetit në çdo fushë të jetës njerëzore dhe ta zëvendësojnë atë me forcën numerike të masave. Në politikë forma parlamentare e qeverisjes është shprehje e këtij angazhimi. Mund të vërejmë efektet fatale të saj kudo, nga këshilli më i vogël i fshatit deri tek rrethet më të larta të qeverisjes së vendit. Në fushën ekonomike shohim lëvizjen e sindikatave, e cila nuk shërben interesat reale të punëtorëve por synimet shkatërruese të hebrenjve ndërkombëtarë. Në të njëjtën masë në të cilën është zhdukur nga jeta ekonomike e kombit parimi i personalitetit dhe është zëvendësuar me ndikimin dhe aktivitetin e masave, ekonomia kombëtare, e cila duhet të jetë në shërbim dhe dobi të komunitetit si tërësi, gradualisht do të deteriojë në kapacitetin e saj krijues. Komitetet e dyqaneve që, në vend që të kujdesen për interesat e punëtorëve, përpiqen të ndikojnë në procesin e prodhimit, shërbejnë të njëjtin qëllim shkatërrues. Ata dëmtojnë sistemin e përgjithshëm prodhues dhe kështu dëmtojnë individin e përfshirë në industri. Për në të gjatë është e pamundur të plotësohen kërkesat popullore me zë të lartë teorike. Këto mund të plotësohen vetëm duke siguruar mallra për të plotësuar nevojat individuale të jetës së përditshme dhe duke bërë kështu të krijohet bindja se, përmes bashkëpunimit të produktit të anëtarëve të saj, komuniteti popullor shërben interesat e individit. Edhe nëse, në bazë të teorisë së saj të masave, Marksizmi do të dëshmonte se është në gjendje të marrë dhe zhvillojë sistemin ekonomik aktual, kjo nuk do të thoshte asgjë. Kjo pyetje nëse doktrina marksiste është e drejtë apo e gabuar nuk mund të vendoset nga asnjë provë që do të tregonte se ajo mund të menaxhojë për të ardhmen atë që ekziston sot, por vetëm duke pyetur nëse ajo ka fuqinë krijuese për të ndërtuar një civilizim sipas parimeve të saj që do të ishte kundërshtar i asaj që ekziston. Nëse marksizmi do të ishte mijëra herë më i aftë për të marrë kontrollin e jetës ekonomike si e kemi tani dhe për ta mbajtur atë në funksion, kjo arritje nuk do të tregonte asgjë; sepse, në bazë të parimeve të veta, marksizmi kurrë

nuk do të ishte në gjendje të krijonte diçka që mund të zëvendësonte atë që ekziston sot. Dhe marksizmi vetë ka furnizuar provat se nuk mund të bëjë këtë. Jo vetëm që nuk ka qenë në gjendje të krijojë në asnjë vend një sistem kulturor ose ekonomik të vetin; por nuk ka qenë në gjendje të zhvillojë, sipas parimeve të veta, as civilizimin dhe sistemin ekonomik që ka gjetur të gatshëm. Ajo ka pasur nevojë të bëjë kompromise, përmes një kthimi në parimin e personalitetit, ashtu siç nuk mund të shkëputet nga ky parim në organizatën e saj. Filozofia popullore dallohet thelbësisht nga ajo marksiste për shkak të faktit se e para e njeh rëndësinë e racës dhe kështu edhe vlerën personale dhe i ka bërë këto shtyllat e saj strukturore. Këto janë faktorët më të rëndësishëm të vizionit të saj të jetës. Nëse lëvizja e nacionalsocializmit nuk do të ketë arritur të kuptojë rëndësinë themelore të këtij principi thelbësor, nëse do të bëjë një shëmtim të turpshëm të pamjes së jashtme të shtetit aktual dhe do të pranojë parimin e shumësisë, ajo do të bëjë vetëm atë që është e mundur: do të konkurrojë me marksizmin në tokën e vet. Për këtë arsye nuk do të kishte të drejtë të quhej filozofi e jetës. Nëse programi social i lëvizjes konsistonte në eliminimin e personalitetit dhe vendosjen e shumësisë në vend të tij, atëherë nacionalsocializmi do të ishte i korruptuar me helmin e marksizmit, ashtu si partitë tona nacional-burokratike janë. Shteti Popullor duhet të sigurojë mirëqenien e qytetarëve të tij duke njohur rëndësinë e vlerave personale në të gjitha kushtet dhe duke përgatitur rrugën për maksimumin e efikasitetit prodhues në të gjitha fushat e ndryshme të jetës ekonomike, duke siguruar kështu individit sa më shumë pjesë të mundshme në prodhimin e përgjithshëm. Kështu, Shteti Popullor duhet të heq pa mëshirë nga të gjitha sferat kryesore të qeverisjes së vendit parimin parlamentar, sipas të cilit pushtetin vendimmarrës përmes votës së shumtë e ka në duar popullsia. Përgjigja personale duhet të zëvendësohet në

vend të saj. Nga kjo rezulton konkluzioni i mëposhtëm: Kushtetutë më e mirë dhe formë më e mirë e qeverisjes është ajo që e bën të natyrshme që të arrijnë në një pozicion të rëndësishëm dhe të fuqishëm në komunitet. Sikur në fushën e ekonomisë njerëzit e aftë të shkëlqyer nuk mund të caktohen nga lart por duhet të vijnë në krye për shkak të përpjekjeve të tyre, sikur ka një proces të vazhdueshëm edukimi që çon nga dyqani më i vogël në ndërmarrjen më të madhe, sikur jeta është shkolla në të cilën mësohen këto leksione, ashtu në fushën politike nuk është e mundur të 'zbulohet' talenti politik në një moment. Genia e një stampe të jashtëzakonshme nuk duhet të gjykohet me standardet normale me të cilat gjykojmë njerëzit e tjerë. Në organizimin e tij, shteti duhet të ndërtohet mbi parimin e personalitetit, duke filluar nga qelizat më të vogla dhe duke shkuar deri tek qeveria më e lartë e vendit. Nuk ka vendime të bëhen me shumicë votash, por vetëm nga personat përgjegjës. Dhe fjala 'këshill' është rikthyer njëherë e më shumë në kuptimin e saj origjinal. Çdo burrë në një pozitë përgjegjësie do të ketë këshilltarë pranë tij, por vendimi merret nga ky individ vetëm. Në këtë mënyrë, ky parim që e bëri ushtrinë e mëparshme prusian të ishte një instrument admirues i kombit gjerman do të duhet të bëhet baza e kushtetutës sonë shtetërore, që do të thotë se çdo komandant duhet të ketë të drejtën e plotë mbi të nënshtruarit e tij dhe ai duhet të jetë përgjegjës për ata që janë më lart. Edhe atëherë nuk do të mund të bëjmë pa ato institucione që tani i quajmë parlamente. Por ato do të jenë këshilla të vërtetë, në kuptimin se ato do të duhet të japin këshilla. Një individ mund dhe duhet të mbajë përgjegjësinë, i cili vetëm do të jetë i pajisur me autoritet dhe të drejtën për të komanduar. Parlamentet si të tilla janë të nevojshme sepse ato vetëm ofrojnë

mundësinë për të rritur gradualisht udhëheqësit që do të besohen më pas me detyra të veçanta. Kjo do të ishte një përmbledhje e imazhit që do të prezantohej nga organizata: Kjo do të ketë vetëm organe këshillimore për të ndihmuar udhëheqësin e zgjedhur për momentin dhe ai do të ndajë midis tyre detyrat e ndryshme që duhet të kryejnë. Në disa fusha ata mund të duhet të marrin përgjegjësi të plotë, si udhëheqësi ose presidenti i secilës korporatë në një shkallë më të madhe. Në thelb, Shteti Popullor duhet të ndalojë zakonet e marrjes së këshillit për disa probleme politike, si ekonomia, për shembull, nga njerëzit që janë plotësisht të paaftë sepse nuk kanë trajnime të veçanta dhe përvojë praktike në këto çështje. Kështu, shteti duhet të ndajë organet e tij përfaqësuese në një sallë politike dhe një sallë korporative që përfaqësojnë tregjet dhe profesionet e përkatëse. Për të siguruar një bashkëpunim efektiv midis këtyre dy organeve, një organ i zhdukur do të duhet të vendosë për këtë. Ky do të jetë një seancë e veçantë. Nuk do të ketë votim në dhomat e mbledhjes ose senat. Ata duhet të jenë organizata për punë dhe jo makina votimi. Të gjithë anëtarët individualë do të kenë vota konsultative por nuk do të kenë asnjë të drejtë vendimtare. Rruga e vendimmarrjes i përket ekskluzivisht presidentit, i cili duhet të jetë plotësisht përgjegjës për çështjen e diskutuar. Kjo parime e bashkimit të autoritetit absolut me përgjegjësinë absolute do të bëjë që gradualisht të lindë një grup i zgjedhur udhëheqësish; që nuk është as e mundur në epokën

tonë të tanishme parlamentare të përgjegjshme. Në këtë mënyrë, ndërtimi politik i vendit do të jetë në harmoni me ato ligje të cilave vendi i falë tashmë madhështinë e tij në sferën ekonomike dhe kulturore. Për këtë arsye, unë do të doja të tërhiqja vëmendjen për faktin se parimi i demokracisë parlamentare, ku vendime merren përmes votës së shumicës, nuk ka qeverisur gjithmonë botën. Në të kundërt, e gjejmë atë të përhapur vetëm gjatë periudhave të shkurtra të historisë, dhe ato kanë qenë gjithmonë periudha të rënies së kombeve dhe shteteve. Në të njëjtën kohë, nuk duhet të besohet se një ndryshim i tillë radikal mund të jetë i mundur përmes masave të një karakteri të thjeshtë teorik, duke operuar nga lart poshtë; sepse ndryshimi që po përshkruaj nuk mund të jetë i kufizuar në transformimin e Kushtetutës së një shteti, por duhet të përfshijë të gjitha fushat e legjislacionit dhe ekzistencës civile si një tërësi. Kjo revolucion mund të arrihet vetëm përmes një lëvizjeje që është e organizuar vetë në frymën e këtyre parimeve dhe kështu mban në organizimin e saj germën e shtetit

të ardhshëm. Nuk është e mjaftueshme të dihet se çfarë aspekti do të paraqesë një shtet i tillë. Problemi i bazës së tij ishte shumë më i ndërlikuar. Partitë që ekzistojnë aktualisht dhe që marrin përfitime nga shteti ashtu siç është nuk mund të presin që të sjellin një ndryshim radikal në regjim ose të ndryshojnë qëndrimin e tyre nga vetvetja. Kjo bëhet edhe më e pamundur sepse forcat që tani mbajnë drejtimin e çështjeve janë hebrenjtë këtu dhe hebrenjtë atje dhe hebrenjtë kudo. Trendi i zhvillimit që po përjetojmë tani do të çojë, nëse do të vazhdojë pa pengesa, në realizimin e profetisë pan-hebree se hebrenjtë do të pushtojnë një ditë të tjera popujt dhe do të bëhen sundimtarë të tokës. Në kundërshtim me miliona gjermanë "burgues" dhe "proletari", të cilët po ecin drejt shkatërrimit të tyre, kryesisht për shkak të timiditetit, indiferencës dhe injorancës, hebrenjtë ndjekin rrugën e tyre me përkushtim dhe e mbajnë syrin e tyre gjithmonë të fiksuar në qëllimin e tyre të ardhshëm. Një parti e udhëhequr nga ai nuk mund të luftojë për interesa të tjera përveç atyre të tij, dhe interesat e tij sigurisht nuk kanë asgjë të përbashkët me ato të kombeve ariane. Nëse do të transformojmë imazhin ideal të Shteteve Popullore në realitet, ne do të duhet të qëndrojmë të pavarur nga forcat që tani kontrollojnë jetën publike dhe të kërkojmë për forca të reja që do të jenë të gatshme dhe të afta për të marrë përsipër luftën për një ideal të tillë. Për një arsye tjetër do të duhet të jetë, pasi

Objekti i parë nuk do të ishte të krijohet një ushtri. Siç ndodh shpesh në histori, sfida kryesore nuk është të krijohet një rend i ri i gjërave, por të bëhet e mundur krijimi i tij. Prejgjyqësitë dhe interesat egoiste bashkohen në krijimin e një fronti të përbashkët kundër idesë së re dhe në përpjekjet për të parandaluar fitoren e saj me çdo mjet, sepse është e papërshtatshme për ta ose kërcënon ekzistencën e tyre. Për këtë arsye, protagonistin e idesë së re, fatkeqësisht, pavarësisht dëshirës së tij për punë të ndërtimit, është i detyruar të bëjë një betejë shkatërruese së pari, për të hequr dorë nga gjendja ekzistuese. Një doktrinë e cila ka parime të reja radikale dhe të rëndësishme duhet të adoptojë një provë të ashpër kritike si armë, edhe pse kjo mund të mos jetë e përshtatshme për ndjekësit individualë. Një shembull i një kuptimi shumë të lartë të zhvillimeve historike është kur të ashtuquajturit folkloristë e theksojnë vazhdimisht se ata nuk do të pranojnë kurrë përdorimin e kritikës negative në asnjë rrethanë, por do të përfshihen vetëm në punë të ndërtuar. Ajo nuk është asgjë tjetër veçse një gërryer e vogël dhe është tipike për të gjithë ata folklist. Kjo është një tjetër provë se historia e kohës sonë nuk ka lënë asnjë gjurmë në mendjet e tyre. Marxizmi ka pasur qëllime për t'i përmbushur dhe gjithashtu njohin punën konstruktive, megjithëse me këtë kuptojnë vetëm vendosjen e sundimit diktatorial në duart e financave ndërkombëtare hebre. Sidoqoftë për shtatëdhjetë vjet vepra e saj kryesore mbetet ende në fushën e kritikës. Dhe çfarë kritike shpërthyesë dhe shkatërruese ka qenë! Kritika u përsërit sërish dhe sërish, derisa acidi i rëndë i rrënimit e hante plotësisht shtetin e vjetër dhe e rrëmbeu atë në copëza. Në atë kohë filloi puna e quajtur "kritike konstruktive" e marksizmit. Dhe kjo ishte natyrale, e drejtë dhe logjike. Një rend ekzistues i gjërave nuk rrëshqet duke e deklaruar dhe insistuar me zell një të ri. Nuk duhet të shpresohet se ata që janë mbështetës të rendit ekzistues dhe kanë interesa të lidhura me të do të konvertohen dhe do të tërhiqen nga lëvizja e re vetëm duke u thënë se diçka e re është e nevojshme. Në anën tjetër, gjërat mund

të jenë më të lehta. Sepse filozofia është e papërmbajtur dhe nuk lejon që tjetri të ekzistojë në të njëjtën kohë me të. Ajo kërkon me forcë njohjen e vet si unike dhe ekskluzive dhe një transformim të plotë në përputhje me mendimet e saj në të gjitha degët e jetës publike. Nuk mund të lejojë që gjendja e mëparshme të vazhdojë të ekzistojë në anën e saj. Dhe kjo vlen edhe për fetë. Krishterimi nuk ishte i kënaqur me ndërtimin e një altari të vetin. Duhej të shkatërronte para së gjithash altaret pagane. Në përfundim, ishte vetëm falë kësaj patolerance të pasionuar që një fe apodiktike mund të rritet. Dhe toleranca është një kusht i domosdoshëm për rritjen e kësaj besimi. Mund të pretendohet këtu se në këto fenomene që ne i gjejmë gjatë historisë së botës, ne duhet të njohim kryesisht një mënyrë të veçantë të mendimit të hebrenjve dhe se fanatizmi dhe intoleranca janë simptoma tipike të mendimit hebrej. Kjo mund të jetë mijëra herë e vërtetë; dhe është një fakt i thellë i mërzitjes. Ndryshimi i tolerancës dhe fanatizmit në historinë e njerëzimit mund të jetë thellësisht i dhimbshëm, dhe mund të shihet si i huaj për natyrën njerëzore, por kjo nuk ndryshon kushtet siç janë sot. Njerëzit që duan të çlirojnë popullin tonë gjerman nga kushtet në të cilat është aktualisht nuk mund të mbushin barkun e tyre me mendimin se sa mirë do të ishte nëse kjo apo ajo nuk do të kishte ndodhur kurrë. Ata duhet të përpiqen të gjejnë mënyra dhe mjete për të hequr atë që ekziston në të vërtetë. Një filozofi i jetës e frymëzuar nga një shpirt infernal i intolerancës mund të ndahet vetëm nga një doktrinë e avancuar në një shpirt të barabartë dhe luftuar për të me një dëshirë të detyruar dhe e cila është vetë një ide e re, e pastër dhe e vërtetë. Ndoshta sot çdo njëri nga ne mund të ketë mërziur faktin se ardhja e krishterimit ishte ngjarja e parë në të cilën terrori shpirtëror u prezantua në botën shumë më të lirë antike, por fakti nuk mund të mohohet se që atëherë bota është e mbushur dhe e dominuar nga ky lloj i shtypjes dhe se dhuna mund të shkatërrohet vetëm me dhunë. and terror

nga terrori. Vetëm atëherë mund të krijohet një regjim i ri përmes punës konstruktive. Partitë politike janë të gatshme të hyjnë në kompromise; por një filozofi kurrë nuk e bën këtë. Një parti politike është e ngazëllyer të rregullojë mësimet e saj me qëllim të përmbushjes së atyre të kundërshtarëve të saj, por një filozofi deklaron se është e pafalshme. Në fillim, partitë politike kanë gjithashtu dhe pothuajse gjithmonë qëllimin e marrjes së një sundimi ekskluziv dhe diktatorial për veten e tyre. Ata gjithmonë tregojnë një tendencë të vogël për të bërë filozofë. Por natyra e kufizuar e programit të tyre është e mjaftueshme për t'i çliruar ata nga ky shpirt heroik që kërkon një filozofi. Një shpirt i pajtimit që i frymëzon ata tërheq ata njerëz të vegjël dhe të shëmtuar që nuk janë të përshtatshëm për të qenë protagonistë në asnjë krusade. Kjo është arsyeja pse ata shpesh kapen në gjendjen e tyre të mjeruar të sëmurë shumë herët në mars. Ata i japin dorë luftës për ideologjinë e tyre dhe, përmes asaj që ata e quajnë "bashkëpunimi pozitiv", ata përpiqen sa më shpejt të munden të zhyten në një vend të vogël në thelbin e regjimit ekzistues dhe të qëndrojnë atje sa më gjatë të munden. Tërë përpjekja e tyre përfundon atje. Dhe nëse ata do të hiqen nga tregu i përbashkët nga një konkurrencë më brutale, atëherë e vetmja gjë që ata kanë në mendje është të shtynë veten sërish, me forcë ose me hile, midis të gjithëve të tjerët që kanë apetit të ngjashëm, për të marrë sërish vendin e parë, dhe në fund, edhe në çmimin më të madh të bindjeve të tyre më të shenjta, të marrin pjesë sërish në atë vend të dashur ku ata gjejnë ushqim. Ata janë xhelatët e politikës. Por një filozofi e përgjithshme e jetës kurrë nuk do të ndajë vendin e saj me diçka tjetër. Prandaj, nuk mund të pajtohet kurrë të bashkëpunojë në çdo rend që e dënon. Në anën tjetër, ajo ndihet e obliguar të përdorë çdo mjet në luftën kundër rendit të vjetër dhe të gjithë botës së ideve që i përkasin këtij rendit dhe të përgatisë rrugën për shkatërrimin e tij. Këto taktika të shëmtuara, rreziku i të cilave perceptohet aq lehtë nga armiku saqë ai krijon një front të bashkuar kundër tyre për mbrojtjen e përbashkët, dhe edhe taktikat e ndërtimit, të cilat duhet të jenë agresive për të çuar botën e re të ideve në sukses, të dy këto faza të luftës kërkojnë një trup të

fuqishëm. resolute fighters. Çdo filozofi e re e jetës do të sjellë idetë e saj në fitore vetëm nëse elementët më të guximshëm dhe aktivë të epokës dhe njerëzve të saj regjistrohen nën standardet e saj dhe bashkohen fort në një organizatë luftarake të fortë. Për të arritur këtë qëllim është absolutisht e nevojshme të zgjidhni nga sistemi i përgjithshëm i mësimit një numër të caktuar të ideve që do të pëlqejnë këta individë dhe që, pasi të shprehen në një formë të saktë dhe të qartë, do të shërbejnë si doktrina e besimit për një shoqëri të re njerëzore. Ndërsa programi i partisë politike të zakonshme nuk është asgjë tjetër veçse recetë për të bërë rezultate të favorshme nga zgjedhjet e ardhshme gjithëpërfshirëse, programi i një filozofie përfaqësohet si një deklaratë lufte kundër një rendi të ekzistuar të gjërave, kundër kushteve aktuale, në të shkurtër, kundër një vizioni të vendosur të jetës në përgjithësi. Por, nuk është e nevojshme që çdo luftëtar individual për një doktrinë të re të ketë një kuptim të plotë të ideve dhe planeve të atyre që janë udhëheqësit e lëvizjes. Në fakt, është e nevojshme vetëm që secili të ketë një ide të qartë të ideve themelore dhe që të asimilojë plotësisht disa nga parimet më themelore, në mënyrë që të jetë i bindur se është e nevojshme të çojë lëvizjen dhe doktrinën e saj drejt suksesit. Një ushtar individual nuk është i njohur me njohuritë e planeve strategjike të larta. Por ai është i trajnuar të nënshtrohet një disipline të rreptë, të jetë i bindur me pasion të drejtësinë dhe vlerën e brendshme të çështjes së tij dhe të jetë i përkushtuar pa rezervë. Siç, edhe ndjekësit individualë të një lëvizjeje duhet të bëhen të njohur me qëllimin e saj të gjerë, se si ajo është frymëzuar nga një dëshirë e fortë dhe ka një të ardhme të madhe para saj. Nëse çdo ushtar në një ushtrinë ishte gjeneral, dhe kishte trajnimin dhe aftësinë për gjeneral, ushtria nuk do të ishte një instrument luftarak efikas. Një lëvizje politike nuk do të ishte shumë efikase në luftën për një filozofi nëse do të ishte e përbërë ekskluzivisht nga intelektualë. Jo, ne kemi nevojë edhe për ushtarin e thjeshtë. Pa të nuk mund të vendoset asnjë rregull. Nga natyra e saj, një organizatë mund të ekzistojë vetëm nëse udhëheqësit e aftësive të larta intelektuale shërbehen

nga një numër i madh njerëzish që kanë aftësi të larta intelektuale. Për të mbajtur disiplinën në një kompani prej dyqind njerëzish që janë të barabartë në inteligjencë dhe aftësi do të jetë më e vështirë në të ardhmen se sa në një kompani prej njëqind e nëntëdhjetë njerëzish më pak të arsimuar dhe dhjetë që kanë një arsim më të lartë. Social-Demokratët kanë fituar shumë duke njohur këtë të vërtetë. Ata morën masat e gjera të njerëzve tanë që sapo kishin përfunduar shërbimin ushtarak dhe kishin mësuar të nënshtroheshin disiplinës, dhe ata nënshtroan këtë masë të burrave disiplinës së organizatës socialiste demokratike, e cila nuk ishte më pak rigoroze se ajo disiplinë që ishin nënshtroar të rinjtë në trajnimin ushtarak. Organizata Social-Demokrate përbëhej nga një ushtrie e ndarë në oficer dhe njerëz. Një punëtor gjerman që kishte kaluar shërbimin ushtarak u bë një ushtar privat në atë ushtri, dhe intelektual i hebrenj ishte oficeri. Në Gjermani funksionarët e sindikatave të punës mund të krahasohen me ata që nuk janë të emëruar. Fakti, i cili gjithmonë u pa me indiferencë nga klasat e mesme, se vetëm klasat e quajtura të pashkolluara i bashkoheshin marksizmit ishte baza e suksesit të kësaj partie. Përse ndërsa partitë borgjeze, pasi ishin kryesisht të përbërë nga intelektualë, ishin vetëm një bandë e pamoralshme e individëve të padisiplinuar, nga një material njerëzor shumë më pak inteligjent, u formua një ushtri e kombatantëve të partisë që u nënshtroheshin padronëve të tyre hebrenj aq e zellshme sa u nënshtroheshin ish-oficerëve të tyre gjermanë. Klasat e mesme gjermane, të cilat kurrë nuk i shqetësonin mendjet e tyre për probleme psikologjike sepse ata e konsideronin veten superiorë në këto çështje, nuk e konsideruan të nevojshme të reflektonin mbi rëndësinë e thellë të kësaj ngjarjeje dhe rrezikun e fshehtë që përfshinte. Në të vërtetë ata besonin se një lëvizje politike që tërheq ndjekësit e saj ekskluzivisht nga qarqet intelektuale duhet të jetë më e rëndësishme dhe të ketë më shumë mundësi për suksesin e saj, madje edhe më shumë mundësi për të marrë qeverinë e vendit se sa një parti e përbërë nga masat e paditura. Ata e humbën plotësisht kuptimin se forma e një partie politike kurrë nuk përfaqësohet nga inteligjenca dhe entuziazmi i saj.

Çfarë është e rëndësishme është udhëheqja vetë. Kur dy trupa të armatosura janë të vendosura në luftë, fitore nuk do të jetë për atë anë ku çdo ushtar ka një njohuri të ekspertit të rregullave të strategjisë, por më shumë për atë anë ku ka më të mirët udhëheqës dhe në të njëjtën kohë më të mirët trupa të disiplinuar, më të bindur dhe më të trajnuara. Kjo është një pjesë themelore e njohurive që duhet të kemi gjithmonë parasysh kur analizojmë mundësinë e transformimit të një filozofie në realitet praktik. Nëse pajtohemi se për të çuar një filozofi në efekt praktik ajo duhet të jetë e integruar në një lëvizje luftarake, atëherë rrjedhja logjike është se programi i një lëvizjeje të tillë duhet të marrë parasysh materialin njerëzor në dispozicion. Sikur qëllimet e përfundimtare dhe parimet themelore duhet të jenë të qarta dhe të papërsëritshme, ashtu edhe programi propagandistik duhet të jetë i mirëfilltë dhe duhet të frymëzohet nga një ndjenjë e fortë e apelit psikologjik ndaj mendjeve të atyre pa të cilët idetë më të mira do të mbeten në botën e përjetshme të ideve. Nëse ideja e Shteteve Popullore, e cila aktualisht është një dëshirë e pamundur, do të arrijë një ditë një sukses të qartë dhe të përcaktuar, nga masa e saj e paqartë dhe e gjerë e mendimit do të duhet të paraqesë disa parime të qarta që nga natyra dhe përmbajtja e tyre janë të përcaktuara për të tërhequr një masë të gjerë të mbështetësve; në të tjera fjalë, një grup njerëzish që mund të garantojnë se këto parime do të luftohen. Të gjithë ata njerëz janë punëtorët gjermanë. Kështu që programi i ri u shkurtua në disa postulate themelore, rreth dyzet e pesë në total. Ata janë të domosdoshëm për të dhënë një skedar të thjeshtë të asaj që lëvizja synon. Ata janë, thënë shkurt, një deklaratë besimi që, nga njëra anë, synon të fitojë ndjekës të lëvizjes dhe, nga ana tjetër, synon të bashkojë këta ndjekës në një pakt të cilin të gjithë e

kanë nënshkruar. Në këtë rast, ne nuk duhet të bëjmë asnjë ndryshim në këtë mendim: Në këtë mënyrë, gjatë kohës, mendimi mund të lindë se disa parime duhet të shprehen ndryshe dhe mund të formulohen më mirë. Por çdo përpjekje për një formulim tjetër ka një efekt fatal në shumicën e rasteve. Për diçka që duhet të jetë e qëndrueshme dhe e pa lëvizshme, kështu bëhet objekt i diskutimit. Në momentin që një pikë e vetme është larguar nga sfera e sigurisë dogmatike, diskutimi nuk do të rezultojë vetëm në një formulim të ri dhe më të mirë që do të ketë më shumë konsistencë, por mund të çojë lehtë në debate të pafundme dhe konfuzion të përgjithshëm. Në këto raste duhet të merret parasysh gjithmonë nëse duhet të preferohet një formulim i ri dhe më adekuat, edhe pse mund të shkaktojë një polemikë brenda lëvizjes, apo nëse mund të jetë më mirë të mbahet formula e vjetër e cila, edhe pse nuk është e mirë, përfaqësohet nga një organizmi i mbyllur brenda tij, i fortë dhe i homogjen brenda tij. Përvoja e të gjitha këtyre alternativave tregon se e dyta është më e preferueshme. Për sa kohë që në këto ndryshime është duke u përballur vetëm me forma të jashtme, këto korrigjime do të duken gjithmonë të dëshirueshme dhe të mundshme. Por në analizën e fundit, shumica e njerëzve mendojnë në mënyrë të jashtme dhe kështu që rreziku i madh është se në atë që është me të vërtetë një formulim i jashtme i programit, njerëzit do të shohin një qëllim thelbësor të lëvizjes. Në këtë mënyrë, dëshira dhe forca e veprimit në shërbim të ideve dobësohen dhe energjitë që duhet të drejtohen drejt botës së jashtme shpërndahen në diskutime programmatike brenda rangjeve të lëvizjes. Për një doktrin që është në të vërtetë i drejtë në karakteristikat e tij kryesore është më pak e rrezikshme të mbahet një formulim që mund të mos jetë më i përshtatshëm në vend që të përpiqemi ta përmirësojmë atë dhe kështu të lejojmë një parim thelbësor të lëvizjes, i cili deri më tani ishte konsideruar i fortë si graniti, të bëhet subjekt i një diskutimi të përgjithshëm që mund të ketë pasoja të pakëndshme. Kjo duhet të shmanget veçanërisht sa kohë që një lëvizje ende lufton për fitore. Sepse a do të ishte e mundur të bindte njerëzit

me besimin e lartpërmendur? Në doktrinë, esencialet e një mësimdhënie nuk duhet kurrë të kërkohen në formulat e saj të jashtme, por gjithmonë në kuptimin e saj të brendshëm. Dhe kjo do të thotë që nuk mund të ndryshohet. Dhe në interesin e tij, mund të dëshirojmë vetëm që një lëvizje të shmangë gjithçka që çon në shpërbërje dhe paqartësi, për të ruajtur forcën e bashkuar që është e nevojshme për fitoren e tij. Këtu sërish Kisha Katolike na ka një mësim për të mësuar. Ndonëse shpesh, dhe shpesh edhe pa nevojë, sistemi i saj dogmatik është në kundërshtim me shkencën e saktë dhe me zbulimin shkencor, ajo nuk është e gatshme të sakrifikojë asnjë fjalë të mësimin e saj. Ajo ka njohur pak se fuqia e saj e rezistencës do të dobësohej duke sjellë më shumë ose më pak adaptime doktrinale për të përmbushur përfundimet e përkohshme të shkencës, të cilat në realitet janë gjithmonë të pavlefshme. Dhe kështu qëndron i vendosur në dogmat e tij të vendosura dhe të njohura që vetëm mund t'i japin gjithë sistemit karakterin e një feje. Dhe kjo është arsyeja pse sot qëndron më lart se kurrë më parë. Mund të presim që, si një shtyllë e qëndrueshme midis fenomeneve të shkurtra, do të vazhdojë të tërheqë numra të mëdhenj njerëzish që do të jenë të mbërthyer në të atë më shpejt që ritmi i ndryshimeve të fenomeneve rreth saj do të jetë i shpejtë. Të gjithë ata që e duan vërtetë dhe seriozisht që ideja e Shteteve të Popullit të triumfojë duhet të kuptojnë se ky triumf mund të arrihet vetëm përmes një lëvizjeje militante dhe se kjo lëvizje duhet të mbështetet vetëm në forcën e një programi të papërkulshëm dhe të përbashkët. Në lidhje me formulën e tij, ai kurrë nuk duhet të bëjë koncesione për frymën e kohës, por duhet të mbajë formën që është vendosur një herë e përgjithmonë si e drejtë; në çdo rast deri sa fitore të shtypë përpjekjet e tij. Para se ky qëllim të arrihet, çdo përpjekje për të filluar një diskutim mbi rëndësinë e këtij apo atij pikë në program do të ndikojë në shpërbërjen e forcës dhe forcës luftarake të lëvizjes, sipas shkallës në të cilën ndjekësit e saj mund të marrin pjesë

në një debat të brendshëm. Disa nga 'përmirësimet' e prezantuara sot mund të jenë të ndjekura nga një analizë kritike. Nëse barrikada është hequr, rruga hapet dhe ne e dimë vetëm fillimin, por nuk e dimë se në cilin det pa fund mund të çojë. Kjo parim i rëndësishëm duhej të njihej në praktikë nga anëtarët e lëvizjes nacionalsocialiste që në fillim. Në programin e tij prej dyzet e pesë pikave, Partia e Punës Nacionalsocialiste Gjermane është furnizuar me një bazë që duhet të mbetet e paprekur. Të gjithë anëtarët e lëvizjes, të sotëm dhe të ardhshëm, nuk duhet kurrë të ndihen të detyruar të kryejnë një ripërtëritje kritike të këtyre postulateve kryesore, por më shumë të ndihen të obliguar t'i zbatojnë ato siç janë. Në të kundërt, gjenerata tjetër, në radhë të parë dhe me të njëjtin të drejtë, do të shpenzonte energjinë e saj në një punë të tillë formale brenda partisë, në vend që të fitonte aderues të rinj të lëvizjes dhe kështu të shtonte në forcën e saj. Për shumicën e ndjekësve tanë, esenca e lëvizjes do të përbëhet jo aq në fjalën e tezës sonë sa në kuptimin që i japim asaj. Në këto konsiderata i ka borxh emrin lëvizja e re dhe më vonë është rritur programi i saj në përputhje me to. Ata janë baza jonë e propagandës. Për të çuar në fitore idenë e Shteteve Popullore, duhej të krijohej një parti popullore, një parti që nuk përbëhej vetëm nga intelektualë por edhe nga punëtorë manualë. Çdo përpjekje për të zbatuar këto teori pa ndihmën e një organizate militante do të ishte e destinuar të dështonte sot, siç ka dështuar në të kaluarën dhe do të dështojë në të ardhmen. Kjo është arsyeja pse lëvizja jo vetëm që është e justifikuar por edhe e detyruar të konsiderohet si kampioni dhe përfaqësuesi i këtyre ideve. Siç që parimet themelore të lëvizjes nacionalsocialiste bazohen në idenë popullore, idetë popullore janë nacionalsocialiste. Nëse nacionalsocializmi do të fitonte, do të duhej të qëndronte i palëkundur në këtë fakt, dhe këtu sërish ka jo vetëm të drejtën por edhe detyrën për të theksuar me forcë se çdo përpjekje për të përfaqësuar idenë e popullit jashtë Partisë së Punës Nacionalsocialiste Gjermane është e padobishme dhe në shumicën e rasteve e rreme. Nëse akuza e dytë ishte e vendosur

kundër lëvizjes songjë. Jo vetëm që e kemi monopolizuar idenë popullore, por, për të gjitha qëllimet dhe qëllimet praktike, e kemi krijuar atë. Për atë që deri më tani ka ekzistuar nën këtë emër nuk ishte në asnjë mënyrë në gjendje të ndikonte në fatin e popullit tonë, pasi të gjitha këto ide mungonin një formulim politik dhe të përbashkët. Në shumicën e rasteve ato janë vetëm ide të izoluara dhe të papërputhshme që janë më shumë ose më pak të sakta. Këto shpesh ishin në kundërshtim të hapur me njëri-tjetrin dhe në asnjë rast nuk kishte asnjë marrëdhënie të brendshme midis tyre. Dhe nëse kjo lidhja e brendshme ekzistonte, do të ishte shumë e dobët për të formuar bazën e çdo lëvizjeje. Vetëm lëvizja kombëtare socialiste u shfaq e aftë për të kryer këtë detyrë. Në të gjitha llojet e shoqatave dhe grupeve, të mëdha dhe të vogla, tani pretendojnë titullin vllarik. Kjo është një rezultat i punës që ka bërë nacionalsocializmi. Pa këtë punë, asnjë nga këto parti nuk do të kishte menduar të adoptonte fjalën vllarkisch. Kjo shprehje nuk do të kishte asgjë të rëndësishme për ta dhe veçanërisht drejtuesit e tyre kurrë nuk do të kishin asgjë të bënin me një ide të tillë. Jo deri sa puna e Partisë së Punës Nacionalsocialiste Gjermane i dha kësaj ideje një kuptim të rëndë, kjo ide doli në gojën e të gjitha llojeve të njerëzve. Partia jonë, mbi të gjitha, me suksesin e propagandës së saj, ka treguar forcën e idesë popullore; aq sa të tjerët, në përpjekje për të fituar proselytë, i detyrohen të kopjojnë shembullin tonë, të paktën në fjalë. Sikur edhe më parë ata e shfrytëzuan gjithçka për të shërbyer interesave të tyre të vogla elektorale, sot ata përdorin fjalën vllarik vetëm si një frazë e jashtme dhe e zbrazët për të kundërshtuar forcën e ndikimit që Partia Nacionalsocialiste bën tek anëtarët e partive të tjera. Të vetmet arsye

për të mbajtur ekzistencën e tyre dhe frikën se lëvizja jonë mund të marrë fuqinë, sepse ajo bazohet në një filozofi që është e rëndësishme në të gjithë botën, dhe sepse ata ndjejnë se karakteri ekskluziv i lëvizjes sonë i rrezikon ata, janë arsytet e vetme për të cilat ata përdorin fjalë që i refuzuan tetë vjet më parë, i injoruan shtatë vjet më parë, i etiketuan të papërshtatshme gjashtë vjet më parë, i injoruan pesë vjet më parë, i urrejtën katër vjet më parë, dhe së fundi, dy vjet më parë, i shtuan dhe i përfshijnë ato në fjalorin politik aktual, duke i përdorur ato si sluga luftarake në luftën e tyre. Dhe kështu është e nevojshme edhe tani të mos ndalemi të tërheqim vëmendjen se asnjë nga këto parti nuk ka asnjë ide se çfarë i duhet kombit gjerman. Një shembull më i shëmtuar i kësaj është mënyra se si ata përdorin fjalën vllavikisch. Nuk janë më pak të rrezikshëm ata që rrinë si semi-folkist dhe formulojnë skema fantastike që bazohen kryesisht në asgjë tjetër veçse në një ide fikse që mund të jetë e drejtë në vetvete por që, pasi është një ide e izoluar, nuk ka asnjë vlerë për formimin e një shoqate të madhe luftarake homogjene dhe nuk mund të shërbejë as si baza e saj organizative. Njerëzit që përgatisin një program që përbëhet pjesërisht nga idetë e tyre dhe pjesërisht nga idetë e marra nga të tjerët, për të cilët kanë lexuar diku tjetër, shpesh janë më të rrezikshëm se armiqtë e hapur të idesë vllavikisch. Në rastin më të mirë janë teoricienë të çmendur, por më shpesh janë agitatorë të çmendur të mendjes publike. Ata besojnë se mund të maskojnë vanitetin intelektual, padobishmërinë e përpjekjeve të tyre, dhe mungesën e qëndrueshmërisë së tyre, duke u bërë me rroba të rrumbullakëta dhe duke u marrë me lëvizje të lashta gjermane. Në kundërshtim me të gjitha këto përpjekje të padobishme, është aq e vlefshme të kujtohet koha kur vizioni i ri i nacionalsocializmit fitoi luftën e

tij. [Paraprak Kapitulli (Personaliteti dhe koncepti i shtetit popullor)]
[Shtëpia] [Paraprak Kapitulli (Lufta e hershme - rëndësia e fjalës së folur)]
Për deri në atë kohë, ne duhej të konsideronim me kujdes iniciativën për të mbajtur një takim të vogël çdo muaj ose në maksimum çdo dy javë në një qytet si Mynih; por tani u vendos që të mbajmë një takim të madh çdo javë. Nuk duhet të them që ne e pyetëm veten e shqetësuar në çdo rast e sërish e sërish: Do të vijmë njerëzit dhe do të dëgjojnë? Personalisht isha i bindur se nëse një herë do të vinin ata do të ishin të ulur dhe do të dëgjonin. Në atë kohë, salla e Hofbrau Haus në Mynih mori për ne, Nationalsocialistët, një lloj shenjtërimi mistikë. Çdo javë kishte një takim, pothuajse gjithmonë në sallën e asaj salle, dhe çdo herë salla ishte më e mbushur se në rastin e mëparshëm, dhe publiku ynë ishte më i vëmendshëm. Të fillojmë me temën, 'Përgjegjësia për Luftën,' e cila askujt nuk i interesonte në atë kohë, dhe të kalojmë në diskutimin e traktateve të paqes, ne u morëm me pothuajse gjithçka që shërbeu për të stimuluar mendjet e audiencës sonë dhe për t'i bërë ata të interesuar në idetë tona. Ne tërhoqëm vëmendjen për marrëveshjet e paqes. Çfarë e ka parashikuar sërish dhe sërish para atyre masave të mëdha njerëzore është plotësuar gati në çdo detaj. Sot është e lehtë të flasësh dhe të shkruash për këto gjëra. Por ato

ditë ishin një shtytje e madhe publike e mbajtur jo nga borgjezia e vogël por nga populli. Në momentin që u tha kritika e parë e Traktatit të Versajës mund të pritej një përgjigje e menjëhershme, e cila u bë gati e stereotipizuar: "Edhe Brest-Litowsk?" "Brest-Litowsk!" Dhe pastaj turma do të mërmëriste dhe mërmërimi do të rritej gradualisht në një rrufe, derisa folësi do të duhej të dorëzonte përpjekjet e tij për t'i bindur ata. Kjo do të ishte sikur të godiste kokën e vet në mur, aq të dëshpëruar ishin këta njerëz. Ata nuk do të dëgjonin as të kuptonin se Versaja ishte një skandal dhe një turp dhe se diktatimi shënonte një akt të grabitjes rrugore ndaj popullit tonë. Punët e shkatërruese të bëra nga marksistët dhe propaganda e shëmtuar e armiqve të jashtme i kishin lënë këta njerëz pa mend. Dhe nuk kishte të drejtë të ankohej. Për këtë arsye, gërshërët në këtë anë ishin të mëdhenj. Çfarë kishte bërë borgjezia gjermane për të ndaluar këtë fushatë të tmerrshme të shpërbërjes, për të kundërshtuar atë dhe për të hapur rrugën për të njohur të vërtetën duke dhënë një shpjegim më të mirë dhe më të hollësishëm të situatës se ai i marksistëve? Asgjë, asgjë. Në atë kohë nuk i pashë ata që janë tani apostujt e mëdhenj të popullit. Mund të flasin për grupe të zgjedhura, në partitë e tyre të vogla të çajit; por atje ku duhet të ishin, ku ishin duke u bërë punët e ujqërve, kurrë nuk e bënë atë që duhej, përveç nëse u jepte mundësinë të bërtisnin në kor me ujqërit. Për veten time, atëherë e pashë qartë se për grupin e vogël që e përbëri fillimisht lëvizjen tonë, pyetja e fajit të luftës duhej të zgjidhej, dhe zgjidhej në dritën e të vërtetave historike. Një kusht i domosdoshëm për suksesin e ardhshëm të lëvizjes sonë ishte që ajo duhej të sillte njohuri për kuptimin e traktateve të paqes në mendjet e masave popullore. Në mendimin e masave, marrëveshjet e paqes atëherë simbolizonin një sukses demokratik. Kështu, ishte e nevojshme të merrnim anën tjetër dhe të zhyteshim në mendjen e popullit si armiqtë e traktateve të paqes; që më vonë, kur e vërteta e shëmtuar e kësaj gënjeshtërie të shëmtuar do të bëhej e njohur në tërë

Duke e marrë këtë, populli do të kujtonte pozicionin e tij. Në atë kohë, unë e mbajta qëndrimin tim në ato çështje themelore të rëndësishme ku opinioni publik kishte gabuar si një i tërë. Unë i kundërshtova këto ide të gabuara pa marrë parasysh popullaritetin apo urrejtjen, dhe isha gati të përballesha me betejën. Partia e Punës Nationalsocialiste Gjermane nuk duhet të jetë e fundit por më shumë e para. Nuk duhet t'i shërbejë masave por t'i dominojë ato. Në rastin e çdo lëvizjeje, veçanërisht gjatë fazave të saj të vështira, ekziston natyrshëm një shtytje për të ndjekur taktikat e një kundërshtari dhe për të përdorur të njëjtat thirrje luftarake, kur taktikat e tij kanë arritur të çojnë njerëzit në përfundime të çuditshme ose të adoptojnë qëndrime të gabuara ndaj pyetjeve në fjalë. Kjo shtysë është veçanërisht e fortë kur mund të gjenden motive, edhe pse ato janë plotësisht iluzore, që duken të çojnë drejt të njëjtave qëllime që po synon lëvizja e re. Në këtë mënyrë, njeriu i shëmtuar do të marrë më lehtë ato argumente që i japin atij një pamje të justifikimit, "nga këndvështrimi i tij", në pjesëmarrjen në politikën kriminale që kundërshtari po ndiqet. Në disa raste kam përjetuar këto raste, në të cilat energjia më e madhe duhej të përdorej për të parandaluar anijen tonë të lëvizjes nga të mos ishte tërhequr në një rrjedhë të përgjithshme që ishte ndezur artificialisht, dhe madje nga të mos ishte e mundur të lundrohej me të. Në rast të fundit ishte kur gazeta jonë gjermane, Hecuba e ekzistencës së kombit gjerman, arriti të çojë problemin e Tirolit Jugor në një pozicion të rëndësishëm që ishte seriozisht dëmtues për interesat e popullit gjerman. Pa marrë parasysh se çfarë interesash ata ishin duke shërbyer, disa të ashtuquajtur "nacionalë", parti dhe kolegë, u bashkuan në thirrjen e përgjithshme, vetëm për shkak të frikës së opinionit publik që ishte nxitur nga hebrenjtë, dhe pa mend kontribuan në luftën kundër një sistemi që ne gjermanët, veçanërisht në ato ditë, duhet ta konsiderojmë si një rreze drite në këtë botë të shpërndarë. Ndërsa i huaji botëror na godet ngadalë por me forcë, patriotët e huaj thirren kundër një njeriu dhe sistemit të tij që kanë arritur suksesin më të madh. Por karakteret e dobëta ishin të shtyrë të

vendosnin anijet e tyre sipas drejtimit të erës dhe të kapitullonin para zërit të opinionit publik. Sepse ishte vërtetë një kapitullim. Ata janë aq të zakonshëm në gënjeshtër dhe aq të ulët moralisht sa që njerëzit mund të mos e pranojnë këtë as vetë, por e vërteta mbetet se vetëm frika dhe frikë nga ndjenja e përgjithshme e ngritur nga hebrenjtë i shtynë disa njerëz të bashkoheshin në gërrshërë dhe të qanin. Të gjitha arsyet e tjera të paraqitura ishin vetëm arsye të shëmtuara të fajtorëve të pafajshëm që ishin të vetëdijshëm për krimet e tyre. Në këtë rast ishte e nevojshme të kapej rrëshqitësi me një dorë të hekurt dhe të kthehej lëvizja, për ta shpëtuar atë nga një kurs që do ta kishte çuar në shkëmbinjtë. Sigurisht që të përpiqesh të bësh një ndryshim të tillë të kursit nuk ishte një masë popullore në atë kohë, sepse të gjitha forcat kryesore të opinionit publik ishin aktive dhe një flakë e madhe e ndjenjave të popullit ndriçonte vetëm një drejtim. Një vendim i tillë shpesh herë i sjell disfavor atyre që guxojnë ta marrin atë. Në historinë e njerëzimit jo pak burra janë rrahur për një vepër për të cilën pasuria i ka falënderuar ata në këmbë. Por një lëvizje duhet të mbështetet në të ardhmen dhe jo në lavdërimet e lëvizjes. Mund të jetë që në këto momente disa individë të përjetojnë orë të vuajtjeve; por ata nuk duhet të harrojnë se momenti i lirisë do të vijë dhe se një lëvizje që synon të riformojë botën duhet të shërbejë të ardhmen dhe jo orët e kaluara. Në këtë pikë mund të thuhet se sukseset më të mëdha dhe më të gjata në histori janë kryesisht ato që ishin më pak të kuptuara në fillim, sepse ato ishin në kundërshtim të fortë me opinionin publik dhe me mendimet dhe dëshirat e kohës. Kjo na ndodhi kur bëmë paraqitjen tonë të parë publike. Në të vërtetë mund të thuhet se ne nuk e kemi fituar mirënjohjen e publikut por kemi bërë një presion mbi injorantët e popullit tonë. Në ato ditë ndodhi e

gjitha kjo: Unë fola para një mbledhje të burrave që donin të kundërtën e asaj që unë besoja. Then duhej të kaloja disa orë për të bindur dy apo tre mijë njerëz të hiqnin dorë nga mendimet që kishin parë më parë, për të shkatërruar themelet e tyre të mendimeve me një goditje pas tjetrës dhe përfundimisht për t'i çuar ata të bënë atë që ata e kishin bërë në bazë të bindjeve tona dhe filozofisë sonë të jetës. Unë mësova diçka që ishte e rëndësishme në atë kohë, e cila ishte të merrja armët e armiqve nga duart e tyre dhe t'i përdorja ato në përgjigje. Unë shpejt vërejta se kundërshtarët tanë, veçanërisht në personat e atyre që udhëhoqën diskutimin kundër nesh, kishin një repertor të qartë argumentesh nga të cilat ata merrnin pikë kundër pretendimeve tona që ishin vazhdimisht të përsëritura. Karakteri i njëjtë i këtij lloji të procedurës sugjeronte një trajnim të sistemuar dhe të unifikuar. Dhe kështu ne mund të njohim se si propagandistët e armiqve ishin disiplinuar, dhe sot jam i nderuar që kam zbuluar një mënyrë jo vetëm për të bërë këtë propagandë të pavlefshme por edhe për të goditur krijuesit e saj në punë. Dy vjet më vonë isha master i asaj arti. Në çdo fjalim që mbajta ishte e rëndësishme të merrja parasysh formën dhe çështjen e mundshme të kundërgjigjeve që do të prisnim në diskutim, në mënyrë që gjatë fjalimit tim të mund të merrja parasysh dhe të refuzoja ato. Për këtë qëllim ishte e nevojshme të përmendim të gjitha kundërshtimet e mundshme dhe të tregojmë papërputhshmërinë e tyre; ishte më e lehtë të fitonim një dëgjues të sinqertë duke i nxjerrë nga kujtesa argumentet që ishin vendosur në të, kështu që ne parashikonim përgjigjet tona. Çfarë kishte mësuar ishte refuzuar pa u përmendur nga ai dhe kjo e bëri atë edhe më të vëmendshëm për atë që duhej të thojë. Kjo ishte arsyeja pse, pas fjalimit tim të parë mbi 'Marrëveshjen e Paqes së Versajës,' që i dhashë trupave ndërsa isha ende instruktor politik në regjimentin tim, bëra një ndryshim në titull dhe temë dhe që atëherë folëm mbi 'Marrëveshjet e Brest-Litovsk dhe Versajës.' Pas diskutimit që pasoi ligjërimin tim të parë, shpejt kuptova se në realitet njerëzit nuk dinin

asgjë për Traktatin e Brest-Litovsk dhe se partia e atëhershme nuk ishte në gjendje të vepronte. Në përfundim të përsëritjes së vazhdueshme të kësaj gënjeshtre para masave të popullit, miliona gjermanë panë në Traktatin e Versajës një dënim të drejtë për krimet që kishim kryer në Brest-Litovsk. Thus ata konsideruan të gjitha kundërshtimet ndaj Versajës si të padrejtësisë dhe në shumë raste kishte një mospëlqim të sinqertë moral ndaj një veprimi të tillë. Dhe kjo ishte gjithashtu arsyeja pse fjala e turpshme dhe monstruoze 'Reparations' u bë e zakonshme në Gjermani. Kjo gënjeshtër hipokrite iu pëlqeu miliona bashkëkombasve tanë të zemëruar si plotësimi i një drejtësie më të lartë. Është një mendim i tmerrshëm, por ishte e vërtetë. Një shembull më i mirë i kësaj ishte propaganda që unë fillova kundër Versajës duke shpjeguar Traktatin e Brest-Litovsk. Unë i krahasova dy traktatet me njëri-tjetrit, pikë për pikë, dhe pashë se në të vërtetë njëri traktat ishte i pafundësisht i njeriut, në kontrast me barbarinë e pafund të tjetrit. Efektiviteti ishte shumë i çuditshëm. Then folëm për këtë temë para një mbledhje prej dy mijë njerëzish, gjatë së cilës shpesh shihja tre mijë e gjashtëqind sy të ashpër që më shihnin. Dhe tre orë më vonë, para meje ishte një masë e lëvizshme e indinjatës dhe e furisë së drejtë. Një mashtrim i madh ishte rrëzuar nga zemrat dhe shpirtrat e një turme që përbëhej nga mijëra individë dhe një e vërtetë ishte mbjellë në vend të tij. Të dy leksionet që 'Për shkaqet e Luftës Botërore' dhe 'Për Traktatet e Paqes Brest-Litovsk dhe Versajës' i konsideroja më të rëndësishmet e të gjitha. Të tilla i kam përsëritur dhjetëra herë, duke i dhënë atyre një tingulli të ri, derisa të paktën në këto pika të sundonte një opinion i qartë dhe i njëanshëm midis atyre nga të cilët lëvizja jonë rekrutoi anëtarin e saj të parë. Të gjitha këto mbledhje më dhanë avantazhin që unë gradualisht u bë një orator në një tubim të madh, dhe më dhanë praktikë në rrugën dhe gesturin e kërkuar në sallë të mëdha që mbanin mijëra njerëz. Nga ato rrathë të

vogla që kam përmendur, në atë kohë, nuk ka pasur asnjë rreth tjetër. Asnjë nga këto parti nuk ishte aktivë atëherë, të cilat sot flasin sikur ata kishin sjellë ndryshimin e opinionit publik. Nëse një udhëheqës politik, i cili e quan veten nacionalist, mbajti një fjalim në një vend apo tjetër në këtë temë ishte vetëm para rretheve që për shumicën e tyre ishin të bindur nga vetja dhe midis të cilëve më shumë u bë ishte t'i konfirmonte në mendimet e tyre. Por kjo nuk ishte ajo që ishte e nevojshme atëherë. Çfarë ishte e nevojshme ishte të fitonte ata që ishin të lidhur me mendimet dhe sjelljen e tyre mendore në kampin e armiqve, përmes propagandës dhe shpjegimit. Ne gjithashtu adoptuam një circular një faqe për të ndihmuar në këtë propagandë. Ndërsa isha ende ushtar, kisha shkruar një telegram në të cilin e kundërshtoja Traktatin e Brest-Litovsk me Traktatin e Versajës. Kjo circular u botua dhe u shpërnda në masë të madhe. Më vonë e përdora për festë, dhe gjithashtu me sukses. Në takimet tona të para u dalluan nga fakti se ishin tavolina të mbuluara me lule, gazeta dhe pamflete të çdo lloji. Por ne u mbështetëm kryesisht në fjalën e folur. Dhe, në fakt, kjo është mënyra e vetme e aftë për të prodhuar revolucione të vërtetë të mëdha, të cilat mund të shpjegohen në arsye psikologjike të përgjithshme. Në librin e parë kam deklaruar që të gjitha ngjarjet e fuqishme që kanë ndryshuar pamjen e botës janë kryer jo me shkrim por me fjalën e folur. Në këtë pikë pati një diskutim të gjatë në një pjesë të caktuar të shtypit gjatë të cilit njerëzit tanë të çmendur borgjezë ishin fuqimisht kundër tezës time. Por arsyeja e këtij qëndrimi i befasoi skeptikët. Intelktualët borgjezë protestuan kundër qëndrimit tim vetëm sepse ata vetë nuk kishin forcë ose aftësi për të ndikuar masat përmes fjalës së folur; sepse ata gjithmonë u mbështetën ekskluzivisht në ndihmën e shkrimtarëve dhe nuk hynin në fushë si oratorë për të ndezur njerëzit. Zhvillimi i ngjarjeve domosdoshmërisht çoi në atë gjendje të gjërave që është karakteristike për burgjinë sot, e cila është humbja e instiktit psikologjik për të vepruar dhe për të ndikuar në masat. Një orator merr udhëheqje të vazhdueshme nga njerëzit. before whom he speaks. Kjo i ndihmon të korrigjojë drejtimin e fjalimit të tij, sepse ai mund

të matë gjithmonë, nga fytirat e dëgjuesve të tij, se sa larg ata e ndjekin dhe e kuptojnë atë, dhe nëse fjalët e tij prodhojnë efektin e dëshiruar. Por autori nuk e njeh lexuesin e tij fare. Prandaj, nga lart ai nuk i drejtohet një grupi të caktuar njerëzor që ka para syve, por duhet të shkruajë në një mënyrë të përgjithshme. Kështu, deri në një masë të caktuar ai duhet të dështoj në finesën psikologjike dhe fleksibilitetin. Prandaj, në përgjithësi mund të thuhet se një orator brilant shkruan më mirë se sa një shkrimtar brilant mund të flasë, përveç nëse i fundit ka praktikë të vazhdueshme në foljen publike. Një duhet të kujtohet gjithashtu se popullsia është mendërisht e inert, se ajo mbetet e lidhur me sjelljen e saj të vjetër dhe se ajo nuk është natyrshëm e prirur të lexojë diçka që nuk përputhet me besimin e saj të mëparshëm kur shkrimi i tillë nuk përmban atë që popullsia pret të gjejë atje. Prandaj, një pjesë e shkrimit që ka një tendencë të veçantë lexohet për shumicën e kohës vetëm nga ata që janë në simpati me të. Vetëm një leaflet ose një placard, për shkak të shkurtësisë së tij, mund të shpresojë të ndezë një interes të përkohshëm tek ata që kanë mendime të ndryshme nga ajo. Imazhi, në të gjitha format e tij, duke përfshirë filmin, ka perspektiva më të mira. Këtu nuk ka nevojë të shpjegohet më shumë thirrja e inteligjencës. Nëse dikush kujdeset të ketë tekste të shkurtra, është e mjaftueshme sepse shumë njerëz janë më të gatshëm të pranojnë një prezantim vizual sesa të lexojnë një deskripcion të gjatë të shkruar. Në një kohë shumë më të shkurtër, në një goditje, njerëzit do të kuptojnë një prezantim imagjativ të diçkaje që do t'u duhej një kohë e gjatë dhe e vështirë leximi për ta kuptuar. Por konsiderata më e rëndësishme është se asnjëherë nuk dihet në cilat duar do të shkojë një copë e shkruar dhe megjithatë forma në të cilën është paraqitur duhet të mbetet e njëjta. Në përgjithësi efekti është më i madh kur forma e trajtimit përputhet me nivelin mendor të lexuesit dhe i përshtatet natyrës së tij. Për këtë arsye, një libër që është i destinuar për masat e gjera të njerëzve duhet të përpiket që nga fillimi të fitojë efektin e tij përmes një stili dhe niveli të ideve që do të ishte shumë i ndryshëm nga një libër që është i destinuar për t'u lexuar nga klasat e larta intelektuale.

Vetëm përmes aftësisë së tij për të qenë i përshtatur, forca e fjalës së shkruar afrohet me atë të fjalimit të folur. Një orator mund të përballet me të njëjtin çështje si një libër; por nëse ai ka geniun e një oratori të madh dhe popullor ai do të jetë i vështirë të përsërit argumentin e njëjtë ose të njëjtën materie në të njëjtën formë në dy raste të njëpasnjëshme. Ai do të ndjekë gjithmonë udhëheqjen e madhe në një mënyrë që nga emocioni i gjallë i dëgjuesve të tij do t'i bëhet e sugjeruar fjala e përshtatshme që ai ka nevojë dhe në të kundërt kjo do të shkojë drejt zemrave të dëgjuesve të tij. Nëse ai bën një gabim të vogël ai ka korrigjimin e gjallë para tij. Siç e kam thënë më parë, ai mund të lexojë veprimin e shprehjes në fytyrat e dëgjuesve të tij, së pari për të parë nëse ata kuptojnë atë që ai thotë, së dyti për të parë nëse ata marrin në konsideratë tërë argumentin e tij, dhe, së treti, nëse ata janë të bindur për drejtësinë e asaj që është paraqitur para tyre. Nëse ai vëren, së pari, se dëgjuesit e tij nuk e kuptojnë atë, ai do të bëjë shpjegimin e tij aq të thjeshtë dhe të qartë sa që ata do të mund ta kuptojnë atë, madje edhe për individin e fundit. Të dytë, nëse ai ndjen se ata nuk janë në gjendje të ndjekin atë ai do të bëjë një ide të ndjekur nga një tjetër me kujdes dhe ngadalë derisa edhe më i ngadaltë i ndjekur nuk do të jetë më prapa. Thirdly, sa herë që ai ndjen se ata nuk janë të bindur se ai është i drejtë në mënyrën se si ai i ka vendosur gjërat atyre ai do të përsërit argumentin e tij përsëri dhe përsëri, gjithmonë duke dhënë ilustrime të reja, dhe ai vetë do të deklarojë kundërshtimin e tyre të papërmendur. Ai do të përsëritë këto kundërshtime, duke i ndarë dhe duke i refuzuar ato, derisa grupi i fundit i opozitës t'i tregojë atij me sjelljen dhe lojën e shprehjes se ata kanë kapitulluar para ekspozimit të tij të rastit. Jo rrallë është një rast për të kapërcyer paragjykimet e rrënjosura që janë kryesisht të panjohura dhe mbështeten nga ndjenjat më shumë se nga arsyja. Një mijë herë më e vështirë është të kapërcehet kjo pengesë e urrejtjes instinctive, urrejtjes emocionale dhe mosmarrëveshjes parandaluese se sa të korrigjohen mendimet që janë të mbështetura në njohuri të dëmtuara ose të gabuara. Idetë e gabuara dhe injoranca mund të hiqen

me anë të mësimit, por rezistenca emocionale kurrë nuk mund të hiqet. Asgjë tjetër përveç një apelimi për këto forca të fshehura do të jetë efektive këtu. Dhe kjo thirrje mund të bëhet nga çdo shkrimtar. Vetëm oratori mund të shpresojë ta bëjë atë. Një provë shumë e rëndësishme e kësaj gjendet në faktin se, edhe pse ne kishim një gazeta burokratike e cila në shumë raste ishte shkruar mirë dhe prodhuar dhe kishte një qarkullim milionësh midis njerëzve, ajo nuk mund të ndalojë masat e gjera të bëheshin armiq të padurueshëm të klasës burokratike. Një rrjedhje e shtypur e librave dhe gazetave nga qarqet intelektuale çdo vit kaloi mbi miliona njerëz të shtresave të ulëta shoqërore si ujë mbi lëkurë të gdhendur. Kjo dëshmon se një nga dy gjëra duhet të jetë e vërtetë: ose që çështja e ofruar në shtypin borgjez ishte pa vlerë ose që nuk është e mundur të arrihet në zemrat e masave të gjera vetëm me fjalën e shkruar. Sigurisht, kjo do të ishte veçanërisht e vërtetë kur materiali i shkruar tregon kaq pak njohuri psikologjike sa ka qenë deri më tani. Nuk është e nevojshme të kundërshtohet këtu, siç kanë tentuar disa gazeta të mëdha berlineze të tendencave gjermane kombëtare, se kjo deklaratë refuzohet nga fakti se marksistët kanë ushtruar ndikimin më të madh përmes shkrimeve të tyre, dhe veçanërisht përmes librit të tyre kryesor, i botuar nga Karl Marks. Ndonjëherë një argument më i rëndë nuk është bazuar në një supozim të gabuar. Çfarë i dha marksizmit ndikimin e tij mahnitës mbi masat e gjera nuk ishte ky shkrim i përcaktuar formalisht që përcakton sistemin e ideve të hebrenjve, por propaganda e madhe e folur që u zhvillua për vite të tëra midis masave. Nga njëqind mijë punëtorë gjermanë, vetëm njëqind e dinë librin e Marksit. Ajo është studiuar shumë më shumë në qarqet intelektuale dhe veçanërisht nga hebrenjtë sesa nga ndjekësit e vërtetë të lëvizjes që vijnë nga klasat e ulëta. Ky vepër nuk ishte shkruar për masat, por ekskluzivisht për udhëheqësit intelektualë të makinës së hebrenjve për të pushtuar botën. Motori u ngroh me diçka krejt tjetër: me fjalë të tjera, me gazetarinë. Çfarë e dallon shtypin borgjez nga shtypi marksist është se i fundit është shkruar nga agitatorë, ndërsa shtypi borgjez dëshiron të ushtrojë agitacionin përmes shkrimtarëve profesionistë. Social-Demokrat nënkryetari, i cili pothuajse gjithmonë erdhi drejtpërdrejt nga takimi në zyrat e redaktimit të gazetës së tij, e ndjeu punën e tij në gishtat e tij. Por shkrimtari borgjez që la tavolinën e tij për të dalë

para masave u ndje i sëmure që kur nuhaste edhe erën e turmes dhe gjeti se çfarë kishte shkruar ishte e padobishme për të. Çfarë fitoi mbi miliona punëtorë për çështjen marksiste nuk ishte stili i shkrimtarëve marksistë por puna e madhe propagandistike e bërë nga dhjetëra mijëra agjitorë të papërkulshëm, duke filluar nga agjenti më i flaktë deri tek zyrtari më i vogël në sindikatë, delegati i besuar dhe oratori i platformës. Në veçanti, ishin mijëra takime ku këta oratorë, duke qëndruar në tavolina në taverna të ftohta, i mbushnin mendimet e tyre në kokë masave, duke fituar kështu një njohuri të admirueshme psikologjike të materialit njerëzor me të cilin ata kishin të bënte. Dhe kështu ata ishin në gjendje të zgjidhnin armët më të mira për sulmin e tyre në fortesën e opinionit publik. Në përgjithësi, ishin demonstratat masive të gjigantëve me procesione në të cilat morën pjesë njëqind mijë njerëz. Kjo ishte e kalkuluar për të imponuar në individin e vogël të veshur me rroba të shkurtra bindjen e lartë se, edhe pse një kërpudhë e vogël, ai ishte në të njëjtën kohë një qendër e madhe e dragonit të madh para të cilit frymë shkatërruese bota e urryer borgjeze do të ishte një ditë e mbushur me zjarr dhe flakë, dhe diktatura e proletariatit do të festonte fitoren e saj të përfunduar. Kjo lloj propagande ndikoi tek njerëzit në një mënyrë që t'u jepte atyre një shije për të lexuar Social-Demokrat Press dhe të përgatisnin mendjet e tyre për mësimin e tij. Në të kundërt, shtypi ishte një mjet i fjalës së folur më shumë se i shkruar. Ndërsa në kampin borgjez profesorët dhe shkrimtarët e shkolluar, teoricienët dhe autorët e të gjitha llojeve, bënë përpjekje për të folur, në kampin marksist shpesh bënë përpjekje për të shkruar. Dhe ishte pikërisht hebreu që ishte më i dukshëm këtu. Në përgjithësi dhe për shkak të aftësive të tij të shkëlqyera dialektike dhe aftësisë së tij për të mbuluar të vërtetën për të mbushur qëllimet e tij, ai ishte një shkrimtar i suksesshëm por në realitet ishte një orator revolucionar më shumë se një shkrimtar. Për këtë arsye bota e gazetarisë borgjeze, duke lënë pas faktin se këtu edhe hebrenjtë e mbajtën dorën e djathtë dhe se kështu

ishte e mundur të arrihej një marrëveshje e paqes, Nuk është e lehtë të hiqni paragjykimet emocionale, paragjykimet psikologjike, ndjenjat, etj., dhe të vendosni të tjerët në vend të tyre. Për suksesin këtu varen kushte dhe ndikime të papërshtueshme. Vetëm oratori i pajisur me ndjenjën më të thellë të ndjenjave mund të vlerësojë të gjitha këto. Edhe koha e ditës në të cilën është mbajtur fjalimi ka një ndikim të rëndësishëm në rezultatet e tij. Një fjalim i njëjtë, i mbajtur nga një orator i njëjtë dhe në një temë të njëjtë, do të ketë rezultate shumë të ndryshme në varësi se kur do të bëhet në orën dhjetë të mëngjesit, në orën tre të pasdites ose në mbrëmje. Kur u angazhova për herë të parë në fjalimin publik, unë i organizova takimet në oborr dhe më kujtohet veçanërisht një demonstratë që mbajtën në Munich Kindl Keller 'Përballë shtypjes së qarqeve gjermane.' Ai ishte sala më e madhe në Mynih atëherë dhe guximi ynë ishte i madh. Për të bërë orën e takimit të tërheqshme për të gjithë anëtarët e lëvizjes sonë dhe për të tjerët që mund të vijnë, e vendosa në orën dhjetë të mëngjesit të ditës së diel. Rezultati ishte deprimues. Por ishte shumë e dobishme. Salloni ishte i mbushur. Një përshtypje ishte e thellë, por ndjenjat e përgjithshme ishin të ftohura si akull. Askush nuk u nxeh, dhe unë vetë, si folësi i rastit, u ndjeva i mërzhitur duke menduar se nuk mund të krijoja asnjë kontakt me audiencën time. Nuk mendoj se kam folur më keq se më parë, por efekti ishte i tmerrshëm. Më la sala shumë e zhgënjyer, por gjithashtu duke ndjerë se kisha fituar një përvojë të re. Më vonë provova të njëjtën lloj eksperimenti, por gjithmonë me rezultate të njëjta. Nuk kishte asgjë për të u mërzhitur. Nëse dikush shkon në një teatër për të parë një shfaqje në mëngjes dhe pastaj shkon në një shfaqje në mbrëmje të asaj shfaqjeje, ai është i habitur nga ndryshimi i impresionit të krijuar. Një person i ndjeshëm e kupton për vete faktin se këto dy gjendje mendore të shkaktuara nga matineja dhe performanca e mbrëmjes janë shumë të ndryshme në vete. E njëjta vlen edhe për prodhime filmike. Kjo e fundit është e rëndësishme;

sepse mund të thuhet për teatrin se ndoshta në të kaluarën ishte e mbushur me njerëz. Por fatkeqësisht nuk mund të thuhet se kinemaja është ndryshe në mesditë nga ajo që është në orën nëntë të mbrëmjes. Jo, këtu koha ka një ndikim të veçantë, ashtu si një dhomë ka një ndikim të veçantë në një person. Ka dhoma që të lënë të ftohtë, për arsye që është e vështirë të shpjegohen. Ka dhoma që refuzojnë vendosmërisht të lejojnë që të krijohet një atmosferë e favorshme në to. Në veçanti, disa kujtime dhe tradita që janë të pranishme si imazhe në mendjen njerëzore mund të kenë një ndikim të rëndësishëm në përshkrimin e prodhuar. Thus, një shfaqje e Parsifal në Bayreuth do të ketë një efekt shumë të ndryshëm nga ai që prodhon e njëjta operë në pjesën tjetër të botës. The mystery charm of the House on the 'Festival Heights' in the old city of The Margrave cannot be equalled or replaced anywhere else. Në të gjitha këto raste, një person përballet me problemin e ndikimit të lirisë së vullnetit të njeriut. Dhe kjo është veçanërisht e vërtetë për takimet ku ka njerëz të cilët i kundërvihen folësit dhe të cilët duhet të tërhiqen në një mënyrë të re të mendimit. Në mëngjes dhe gjatë ditës duket se forca e vullnetit njerëzor rebelohet me fuqinë më të madhe kundër çdo përpjekjeje për t'i imponuar vullnetin ose mendimin e tjetrit. Në anën tjetër, në mbrëmje është e lehtë të nënshtrohet sundimit të një dëshire të shëmtuar. Sepse në këto mbledhje ka një garë midis dy forcave të kundërta. Arta e lartë e fjalimit të një njeriu që ka karakterin e një apostulli do të ketë më shumë sukses në sjelljen e atyre që natyrshëm janë nënshtruar një dobësimi të forcave të tyre të rezistencës në një mënyrë të re të mendimit sesa në konvertimin e atyre që janë në plotë pushtetin e tyre të vullnetit dhe të energjisë intelektuale. The mysterious artificial dimness of the Catholic churches also serves this purpose, the burning candles, the incense, the thurible, etc. In this struggle between the orator and the opponent whom he must convert to his cause this

Mrekullia e ndjeshmërisë ndaj ndikimeve psikologjike të propagandës mund të zhduket vështirë kurrë. Për t'u thënë më qartë, efekti i punës së autorit ndihmon më shumë për të ruajtur, forcuar dhe thelluar themelet e një mendimi që ekziston tashmë. Të gjitha revolucionet historike të vërteta nuk ishin prodhuar nga fjala e shkruar. Në maksimum, ata ishin të shoqëruar nga ajo. Nuk është e mundur të mendohet se Revolucioni Francez mund të ishte bërë duke përdorur teori filozofike nëse ata nuk kishin gjetur një ushtri të agjituesve të udhëhequr nga demagogo të stilit të madh. Këta demagogo të nxehtë ndezën pasionin popullor që ishte ndezur që më parë, deri sa shpërtheu shpërthimi vullkanik dhe e tronditi tërë Evropën. Dhe e njëjta ndodhi në rastin e revolucionit gjigant bolshevik që ndodhi së fundmi në Rusi. Nuk ishte për shkak të shkrimtarëve në anën e Leninit por për shkak të aktiviteteve oratorke të atyre që predikuan doktrinën e urrejtjes dhe të panumerta të vogla dhe të mëdha oratorë që morën pjesë në agitacion. Masat e paditur ruse nuk u ndezën në entuziazmin revolucionar komunist duke lexuar teoritë e Karl Marksit por nga premtimet e parajsës që u bënë njerëzve nga mijëra agitatorë në shërbim të një ideje. Edhe ashtu ka qenë gjithmonë, dhe do të jetë gjithmonë kështu. Në fakt është tipike për intelektualët tanë të çmendur, që jetojnë jashtë botës praktike, të mendojnë se një shkrimtar duhet të jetë domosdoshmërisht më inteligjent se një orator. Kjo pikëpamje u ilustrua një herë me një kritikë të botuar në një revistë kombëtare që e kam përmendur më parë, ku thuhej se shpesh njeriu i bëhet i zhgënjyer duke lexuar fjalimin e një oratori të njohur në shtyp. Kjo më kujtoi një artikull tjetër që më ra në dorë gjatë luftës. Ai u mor me fjalimet e Lloyd George, i cili ishte ministër i armëve, dhe i ekzaminoi ato në një mënyrë të mërzitshme nën mikroskopin e kritikës. Autori bëri deklaratën brilante se këto fjalime shfaqnin inteligjencë dhe njohuri të dobëta dhe se, përveç kësaj, ato ishin banale dhe prodhime të zakonshme. Unë vetë kam marrë disa nga këto fjalime, të botuar në formë pamphleti,

dhe kam vendosur për faktin se një shoferi normal gjerman nuk e ka bërë këtë. Ky njeri kritikoi këto fjalime ekskluzivisht sipas efektit që ato i bënë mendjes së tij të çmendur, ndërsa i madhi Demagogue Britanik kishte prodhuar një efekt të madh në audiencën e tij përmes tyre, dhe në kuptimin më të gjerë në popullsinë e përgjithshme Britanike. Nga ky këndvështrim, fjalimet e Anglishmanit ishin më të mrekullueshmet, pikërisht sepse ata kishin një njohuri të mahnitshme të shpirtit të masave të gjera të njerëzve. Për shkak se efekti i tyre ishte i thelltë. Krahasoni me to gërryerjet e padobishme të një Bethmann-Hollweg. Në sipërfaqe fjalimet e tij ishin me të vërtetë më intelektuale, por ato vetëm treguan se ky njeri nuk mund të flasë me njerëzit, gjë që ai nuk mund ta bënte. Në të njëjtën kohë, për trurin e zakonshëm të shkrimtarit gjerman, i cili, me të vërtetë, është i pasur me shumë mësim shkencor, u duk shumë natyrale të gjykonte fjalimet e Ministrit anglez, të cilat ishin të bëra për të ndikuar masat, nga përshtypja që ato i bënë mendjes së tij, të ngrirë në mësimin e saj abstrakt. Dhe ishte më natyrale për të i krahasuar ato në dritën e kësaj impresioni me fjalimin brilant por të padobishëm të shtetarit gjerman, i cili, me të vërtetë, iu afrua mendjes së autorit shumë më mirë. Kjo është provuar nga fakti se ai gjeti për fjalimet e tij atë formë dhe shprehje që hapi zemrat e njerëzve të tij për të dhe i bëri ata të zbatonin plotësisht vullnetin e tij. Karakteristikat primitive të këtyre fjalimeve, origjinaliteti i shprehjes së tij, zgjedhja e ilustrimit të qartë dhe të thjeshtë, janë shembuj që provojnë aftësinë politike të këtij anglezi. Për një njeri nuk duhet kurrë të gjykojë fjalimin e një shtetari para popullit të tij me përshkrimin që i lë në mendje një profesori universitar, por me efektin që i jep popullit. Dhe kjo është kriteri i vetmuar i geniut të tyre.

Në vitet e fundit, ky lëvizje e çuditshme e krijuar nga asgjëja disa vjet më parë dhe e cila sot është e veçuar për ndjekje nga të gjithë armiqtë e brendshëm dhe të huaj të kombit tonë, duhet të atribuohet për njohjen e vazhdueshme dhe zbatimin praktik të këtyre parimeve. Materia e shkruar gjithashtu luajti një rol të rëndësishëm në lëvizjen tonë; por në fazën në të cilën jam duke shkruar ajo shërbeu për të dhënë një arsim të barabartë dhe të njëjtë drejtuesve të lëvizjes, në pozita të larta dhe të ulëta, në vend që të konvertojë masat e armiqve tanë. Në raste shumë të rralla një socialist i bindur dhe i devotshëm ose komunist u shty për të fituar një kuptim të konceptit tonë të jetës ose për të studiuar një kritikë të vetvetes duke kërkuar dhe lexuar një nga pamfletet tona ose madje edhe një nga librat tanë. Edhe një gazeta rrallë lexohet nëse nuk mban shenjën e një marrëdhënieje partiake. Nga ana tjetër, leximi i gazetave ndihmon pak; sepse imazhi i përgjithshëm i dhënë nga një numër i vetëm i një gazete është aq i ndërlikuar dhe prodhon një përshtypje kaq fragmentare saqë nuk ndikon në lexuesin e rastit. Dhe ku një njeri duhet të llogarisë rrobat e tij, nuk mund të supozohet që, ekskluzivisht për qëllime të informimit objektiv, ai do të bëhet një lexues i rregullt ose nënshkruar i një libri që kundërshton mendimet e tij. Vetëm ai që ka marrë pjesë në një lëvizje do të lexojë rregullisht organin e partisë së lëvizjes, dhe veçanërisht për të mbajtur veten të informuar për atë që po ndodh në lëvizje. Ajo është shumë ndryshe nga 'e folura' e dhëmbëve. Përveçse nëse është e shpërndarë falas, do të merret nga një person ose tjetri, edhe më shumë nëse titulli i shfaqjes i referohet një pyetjeje për të cilën të gjithë po flasin në këtë moment. Mund të jetë që lexuesi, pas leximit të një letre të tillë më shumë ose më pak me mendje, do të ketë këndvështrime të reja dhe qëndrime mendore dhe mund të jetë i interesuar për një lëvizje të re. Por me këto, edhe në rastin më të mirë, vetëm një shtytje e vogël do të jepet, por nuk do të krijohet asnjë bindje e qartë; sepse shtytja nuk mund të bëjë asgjë tjetër veçse të tërheqë vëmendjen ndaj diçkaje dhe mund të bëhet efektive vetëm duke e

çuar lexuesin në një situatë ku ai është më i informuar dhe më i stërvitur. Kjo udhëzues duhet të jepet gjithmonë në mbledhjen e mbledhjes. Masat e mbledhjeve janë gjithashtu të nevojshme për arsyen se, duke iu afruar atyre, individit që e ndiente veten më parë vetëm në prag të bashkimit me lëvizjen e re, tani fillon të ndihet i izoluar dhe i frikësuar se do të lëshohet i vetëm, pasi për herë të parë merr imazhin e një komuniteti të madh që ka një ndikim forcues dhe inkurajues në shumicën e njerëzve. Në një kompani ose batalion, rrethuar nga kompanitë e tij, ai do të marchoje me një zemër më të lehtë në sulm se sa nëse do të duhej të marchoje vetëm. Në turma ai ndihet në njëfarë mënyre i shtyrë, edhe pse në realitet ka një mijë argumente kundër këtij ndjenje. Demonstratat masive në madhësi të madhe jo vetëm forcojnë vullnetin e individit por e tërheqin atë më afër lëvizjes dhe ndihmojnë në krijimin e një ndjenje të trupit. Një njeri që shfaqet i pari si përfaqësues i një doktrine të re në vendin e tij të punës ose në fabrikën e tij është i detyruar të ndihet i turpshëm dhe ka nevojë për atë mbështetje që vjen nga vetëdija se ai është pjesë e një komuniteti të madh. Dhe vetëm një demonstrim masiv mund t'i bëjë atij përshtypjen e madhësisë së kësaj komuniteti. Nëse, pasi e lëshon atë dyqanin ose fabrikën e madhe, në të cilën ai ndihet shumë i vogël, hyn për herë të parë në një tubim të madh dhe sheh rreth tij mijëra dhe mijëra njerëz që mbajnë mendime të ngjashme; nëse, ndërsa po kërkon rrugën e tij, është kapur nga forca e sugjestionit të masive që vjen nga entuziazmi dhe entuziasmi i tre ose katër mijë njerëzve të tjerë midis të cilëve ai gjendet; nëse suksesi i dukshëm dhe konsenzusi i mijëra njerëzve konfirmojnë të vërtetën dhe drejtësinë e mësimin të ri dhe për herë të parë në mendjen e tij ngrihet dyshimi në lidhje me të vërtetën e mendimeve që ai ka mbajtur deri më tani, atëherë ai nënshtrohet ndaj asaj që ne e quajmë sugjestionin e masive. Në çdo individ është dëshira, entuziazmi dhe madje edhe forca e mijëra njerëzve. Një njeri që hyn në një takim të tillë me dyshim dhe hezitime e lë atë të forcuar pa u ndjerë i rrezikuar; ai është bërë një anëtar i një komuniteti.

Më shumë se kurrë lëvizja kombëtare socialiste nuk duhet ta harrojë këtë, dhe nuk duhet të lejojë që të ndikohet nga këta burokratë të çmendur që mendojnë se e dinë gjithçka, por që kanë humbur një shtet të madh, së bashku me ekzistencën e tyre dhe supremacinë e klasës së tyre. Ata janë të mbushur me aftësi; ata mund të bëjnë gjithçka, dhe ata e dinë gjithçka. Por ka një gjë që ata nuk kanë ditur si ta bëjnë, dhe ajo është si të shpëtojnë popullin gjerman nga rënia në duart e marksizmit. Në të cilën ata kanë treguar veten më të shëmtuar dhe më të shëmtuar. Prandaj, mendimi i tyre aktual për veten është vetëm i barabartë me atë të tyre. Të jesh krenar dhe i paditur janë të njëjtat fruta. Në vitin 1919-20 dhe edhe në vitin 1921 isha në disa takime burokratike. Në përgjithësi, kisha të njëjtin ndjenjë ndaj këtyre si ndaj dozave të

detyruar të vajit të kastorit në ditët e mia të fëmijërisë. Në fakt duhej të merrej sepse ishte e mirë për një, por sigurisht që nuk ishte e këndshme. Nëse do të ishte e mundur të lidhësh rroba rreth njerëzve gjermanë dhe t'i tërheqësh ata me forcë në këto takime burokratike, duke i mbajtur ata atje pas dyerve të mbyllura dhe duke mos lejuar askënd të largohet derisa të mbyllet takimi, atëherë ky proces mund të jetë i suksesshëm gjatë disa shekujve. Për veten time, duhet të pranoj hapur se, nën këto kushte, nuk do të mund të gjeja jetën e vlefshme për të jetuar; dhe në fakt nuk do të doja më të isha gjerman. Por, faleminderit Zotit, kjo është e pamundur. Dhe kështu nuk është e habitshme që masat e shëndosha dhe të papërpunuara i shmangen këtyre 'mbledhjeve të mbledhjes së mbledhjes' si djalli shmanget nga uji i shenjtë. Unë njoha profetët e filozofisë borgjeze, dhe nuk isha i befasuar nga ajo që mësova, pasi e dija se ata i kushtonin pak rëndësi fjalës së folur. Në atë kohë unë isha në takime të demokratëve, nacional-socialistëve gjermanë, Partisë Popullore Gjermane dhe Partisë Popullore Bavareze (Partia Qendrore e Bavarisë). Çfarë më bëri përshtypje menjëherë ishte homogeniteti i njëjtë i audiencës. Pothuajse gjithmonë ishin të përbërë ekskluzivisht nga anëtarë të partisë. Tërë ngjarja ishte më shumë si një festë e mërzitjes së kartave se sa një mbledhje e njerëzve që sapo kishin kaluar një revolucion të madh. Speakerët bënë çmos për të mbajtur këtë atmosferë të qetë. Ata deklaruan, ose më mirë lexuan.

e tyre, fjalimet e tyre në stilin e një artikulli gazetar intelektual ose një trajtimi të njohur, duke shmangur çdo shprehje të dhunshme. Këtu e atje do të futej një shaka e vogël profesorale, ku njerëzit që ishin ulur pranë tryezës së folësit ndjenin veten të obliguar të qeshnin jo fort por me një zë të lartë dhe me rezervë të mirë. Dhe gjithmonë ishin ata njerëz në tryezën e folësit. Një herë kam marrë pjesë në një takim në sallën Wagner në Mynih. Ajo ishte një demonstratë për të festuar shënimin e Vitit të Luftës së Leipzigut. Së pari fjalën e mbajti një profesor i vjetër i nderuar nga një nga universitetet. Komiteti u ul në platformë: një monokel në të majtë, një monokel në të djathtë dhe në qendër një zonjë pa monokel. Të tre ishin të veshur me kujdes në kostumet e mëngjesit, dhe më dukej sikur isha para një gjykate që po e shqiptonte dënimin e vdekjes ose në një martesë ose në një ceremoni fetare më të rëndësishme. Një fjalim i tillë, i cili në formën e shtypur mund të lexohej mjaft mirë, kishte një efekt katastrofik. Pas tre katër orëve audienca ra në një lloj hipnoze, e cila u ndërpre vetëm kur dikush ose diçka doli nga salla, ose nga zhurma që bënë shërbëtorët, ose nga gërhitjet e shtuara të individëve që u rrëmuan. Unë isha vendosur pas tre punonjësve që ishin atje ose për kuriozitet ose sepse ishin dërguar atje nga partitë e tyre. Nganjëherë ata i shikonin njëri-tjetrin me një buzëqeshje të papërmbajtur, i shtynin njëri-tjetrin me shpatull dhe pastaj u larguan nga salla me heshtje. Një mund të shikonte se ata nuk kishin asnjë qëllim të ndërprisnin procedurat, as që ishte e nevojshme të ndërprisnin ato. Në fund të fundit, festa shfaqti shenja të mbylljes. Pas profesorit, i cili ndërkohë ishte bërë më pak i dëgjueshem, përfundoi fjalimin e tij, zoti pa monullë mbajti një fjalim të fuqishëm para të mbledhurve "vëllezër dhe motra gjermanë". Në emër të audiencës dhe të tij ai shprehu mirënjohje për leksionin e shkëlqyer që ata sapo kishin dëgjuar nga profesor X dhe theksoi se sa thellë i kishin prekur fjalët e profesorit. Nëse do të ndodhte një diskutim i përgjithshëm për leksionin, do të ishte e barabartë me profani, dhe ai mendonte se ai po i thoshte të gjithëve të pranishëm mendimin e tyre duke sugjeruar që një diskutim i tillë nuk duhet të

mbahet. Prandaj ai do të kërkonte nga mbledhja të ngrihej nga vendet e tyre dhe të bashkohej me këngën patriotike, "Ne jemi një komb i vëllezërve". Përfundimisht, ceremonia u mbyll me himnin, Deutschland jëmbber Alles. Dhe pastaj të gjithë kënduan. Më pëlqeu që kur u recitua pjesa e dytë, zëri ishte më i vogël dhe vetëm kur erdhi refreni, ata u ulën lart. Kur e recituam të tretin varg, besimi im u konfirmua se shumë nga ata që ishin të pranishëm nuk ishin shumë të njohur me tekstin. Por çfarë ka të bëjë kjo me çështjen kur një këngë e tillë këndohet me zemër dhe me pasion nga një mbledhje e kombeve gjermane? Pas kësaj takimi u nda dhe të gjithë u ngutën të dilnin jashtë, njëri për një gotë birrë, njëri për një kafe, dhe të tjerët thjesht për të marrë ajër të pastër. Jashtë në ajër të pastër! Dhe kjo ishte edhe ndjenjësia ime. Dhe a ishte kjo mënyra për të nderuar një betejë heroike në të cilën qindra mijëra Prusian dhe Gjermanë kishin luftuar? Përpara çdo gjëje! Kjo lloj gjëje mund të jetë e favorshme për Qeverinë, pasi është me të vërtetë një takim "paqësor". Ministri përgjegjës për rendin dhe rendin nuk duhet të shqetësohet se entuziasmi mund të marrë menjëherë kontrollin e debatit publik dhe të shtyjë këta njerëz të dalin nga dhoma dhe, në vend që të shpërndahen në bare dhe kafene, të marrin rrugën në kolona prej katër duke kënduar Deutschland hoch in Ehren dhe duke shkaktuar disa mosmarrëveshje për një forcë policore që ka nevojë për pushim. No. Një nga këto citate nuk është e mirë për askund. Në anën tjetër, takimet e Partisë Nacional-Socialiste nuk ishin aspak 'paqësore'. Dy pamje të ndryshme u ngritën në kundërshtim të ashpër me njëri-tjetrin, dhe këto takime nuk përfundonin me këndimin mekanik të një kënge patriotike të mërzitshme por më shumë me

me një shpërthim të pasionuar të ndjenjave kombëtare popullore. Nga fillimi ishte e domosdoshme të futet një rregull rigoroz në takimet tona dhe të vendoset autoriteti i kryetarit plotësisht. Nuk ishte qëllimi ynë të derdhnim një përzierje të bisedave të buta burokratike; ajo që duhej të thoshim ishte e qëllimshme për të ndezur kundërshtarët në takimet tona! Sa shpesh nuk u shfaqën në masë me disa agitatorë individualë midis tyre dhe, duke gjykuar nga shprehja në të gjitha fytyrat e tyre, të gatshëm të na mbysin atje dhe tani. Po, sa herë nuk kanë ardhur në numër të madh, ata mbështetës të Flamurit të Kuq, të gjithë të udhëzuar paraprakisht për të shkatërruar gjithçka njëherë e përgjithmonë dhe për të mbyllur këto takime. Në shumicën e rasteve gjithçka varej nga një fije e hollë, dhe vetëm vendosmëria e pakompromis e kryetarit dhe trajtimi i rëndë nga ushtarët tanë i shtynë qëllimet e armiqve tanë. Dhe në të vërtetë ata kishin çdo arsye për të qenë të irrituar. Fakti që ne kishim zgjedhur të kuq si ngjyrë për posterët tanë mjaftoi për t'i tërhequr ata në takimet tona. The ordinary bourgeoisie ishin shumë të tronditur kur panë se, ne gjithashtu kishim zgjedhur të kuq simbolik të Bolshevizmit dhe ata e konsideruan këtë si diçka që ishte e dyshimtë. The suspicion was whispered in German Nationalist circles that we also were merely another variety of Marxism, perhaps even Marxists suitably disguised, or better still, Socialists. Kjo është arsyeja pse edhe sot e kësaj dite, ky ndryshim midis komunizmit dhe marksizmit mbetet një mister për këta njerëz. Në takimet tona ne vendosëm të zëvendësojmë fjalët “Femër të vendit dhe gra” me “Zonja dhe zotër” dhe të flisnim me njëri-tjetrin si “Komarandë e Partisë”. Ne qeshnim me këto budallaqe të veshura me rroba të shkurtra dhe përpjekjet e tyre për të zbuluar origjinën tonë, qëllimet tona dhe qëllimet tona. Ne e zgjedhëm të kuqe për posterat tona pas një analize të veçantë dhe të kujdesshme, qëllimi ynë ishte të iritojmë të majtën, që të tërheqim vëmendjen e tyre dhe t'i bëjmë ata të vijnë në takimet tona, qoftë edhe për t'i ndarë ato, që kështu të kemi mundësinë të flasim me njerëzit.

Në ato vite ishte me të vërtetë një përvojë e këndshme të ndiqje taktikat e ndryshme të armiqve tanë të çorientuar dhe të pafuqishëm. Për herë të parë ata i kërkuan ndjekësit e tyre të na injorojnë dhe të qëndrojnë larg takimeve tona. Për t'u thënë shkurt, kjo thirrje u dë Por, me kalimin e kohës, më shumë e më shumë ndjekës të tyre gradualisht gjetën rrugën tonë dhe pranuan mësimin tonë. Pastaj udhëheqësit u bënë nervozë dhe të pakëndshëm. Ata u përmbajtën besimit të tyre se një zhvillim i tillë nuk duhej të injorohej përjetësisht, dhe se terrori duhej të përdorej për ta ndaluar atë. Në këtë mënyrë u bë thirrje 'klasës së vetëdijshme të proletariatit' që të vinte në takimet tona në masë dhe të godiste me dorën e mbyllur të proletariatit përfaqësuesit e një 'agitacioni monarkist dhe reaksionar'. Në takimet tona papritmas u mbushën plotësisht me punonjës që ishin vendosur të fillonin rreth tre-katësh orë para se të fillonin procedurat. Këto gërryerje ngjanin me një qese me lëndë djegëse gati të shpërthejë në çdo moment; dhe ndezja ishte e përshtatshme në dorë. Por gjërat gjithmonë dolën ndryshe. Njerëzit erdhën si armiq dhe u larguan, ndoshta jo të gatshëm të bashkoheshin me ne, por në një gjendje reflektimi dhe të gatshëm kritikisht të shqyrtonin saktësinë e tyre të vetme të doktrinës. Gradualisht me kalimin e kohës, leksionet e mia tre orë rezultuan në bashkimin e mbështetësve dhe kundërshtarëve në një grup të vetëm entuziast. Çdo shenjë për ndalimin e takimit dështoi. Rezultati ishte se udhëheqësit e opozitës u frikësuan dhe sërish kërkuar ndihmë nga ato qendra që më parë kishin hedhur poshtë këto taktika dhe, me një shenjë të drejtë, kishin menduar se në thelb punëtorët duhet të ndalohen të marrin pjesë në takimet tona. Pastaj nuk erdhën më, ose vetëm në numër të vogël. Por pas një kohe të shkurtër gjithë loja filloi përsëri. Instruksionet për të qëndruar larg nesh u injoruan; kombet vinin në numra të vazhdueshëm duke u rritur, derisa në fund të fundit mbrojtësit e taktikave radikale fituan ditën. Ne do të ndaheshim. Por kur, pas dy, tre dhe madje tetë takimeve, u kuptua se ndarja e këtyre grupimeve ishte më e lehtë se sa e thënë dhe se çdo takim rezultonte në dobësimin e rëndësishëm të forcave të kuq të luftës, atëherë papritur u prezantua

[illegible]

e kundërshtarëve tanë, jo vetëm sepse lejuam disa nga kolegët tanë të angazhuar të mbeteshin pjesë e organizatave të Kuqe për shumë vite. Ata nuk mund të mbanin mend këshillat e tyre, dhe më shpesh se jo filluan të qanin para se të vendosnin vezën e zakonshme. Kështu, herë pas here, parashikimet tona ishin të tilla që agitatorët e Kuq nuk kishin asnjë ide se sa afër ishin të ishin zhdukur nga takimet. Kjo situatë na detyron të marrim punën e mbrojtjes së takimeve tona në duart tona. Nuk mund të mbështetet në mbrojtje zyrtare. Në të kundërt; përvoja tregoi se kjo mbrojtje gjithmonë favorizonte vetëm ata që e pengonin. Një rezultat i vërtetë i ndërhyrjes së policisë do të ishte se takimi do të shkatërrohej, do të duhej të mbylleshin. Dhe kjo është pikërisht ajo që i dhanë kundërshtarët tanë. Për t'u thënë më qartë, kjo çoi policinë të adoptojë një procedurë që, për të thënë pak, ishte një shembull i njohur i keqpërdorimit të zyrtarëve. Në momentin që morën informacionin se një takim i caktuar do të prishej, në vend që të arrestonin ata që do të prisnin, ata menjëherë i ndaluan palët e pafajshme se takimi ishte i ndaluar. Këtë hap policia e quajti si "një masë parandaluese në interes të ligjit dhe rendit". Në këtë mënyrë, puna politike dhe aktivitetet e njerëzve të mirë mund të pengoheshin gjithmonë nga rufianët e dëshpëruar që kishin të gjitha mjetet në dispozicion. Në emër të paqes dhe së mirës, autoriteti shtetëror i bëri thirrje këtyre rufianëve që të mos provokoheshin nga të tjerët. Kur Nacional Socializmi dëshironte të mbajte takime në disa pjesë dhe sindikatat e punës deklaruan se anëtarët e tyre do të rezistonin, atëherë nuk ishin këta që u arrestuan dhe u rrahën. No. Takimet tona u ndalën nga policia. Po, ky organ i ligjit kishte patur arrogancën e papërshtueshme të na këshillonte në shkrim në këtë drejtim në pafund raste. Për të shmangur këto ngjarje, ishte e nevojshme të sigurohej që çdo përpjekje për të penguar një takim të ishte e ndaluar në rrënjë. Një tjetër veçori që duhet të merret parasysh në këtë aspekt është se të gjitha tubimet që mbështeten në mbrojtjen policore duhet të sjellin në diskreditim promovuesit e tyre në sytë e publikut të gjerë. Për të mos

i bërë të mundur që asnjë njeri të konvertohet me ndihmën mbrojtëse të një force të fortë policore, duhet të ketë një demonstrim të dukshëm të forcës në anën e vet. Në të njëjtën mënyrë që një burrë i guximshëm do të fitojë më lehtë dashurinë e një femre se sa një i çmendur, një lëvizje heroike do të jetë më e suksesshme në fitoren e zemrave të njerëzve se sa një lëvizje e dobët që varet nga mbështetja policore për ekzistencën e saj. Për këtë arsye të fundit, lëvizja jonë e re u bë e detyruar të siguronte ekzistencën e saj, të mbronte veten dhe të drejtonte punën e saj për të shtypur opozitën e kuqe. (1) Një mënyrë energjike dhe psikologjike për të drejtuar takimin. (2) Një skuadër e organizuar e trupave për të mbajtur rendin. Në ato ditë ne dhe askush tjetër nuk ishim në gjendje të kontrollonim situatën në takimet tona dhe në asnjë rast nuk e humbëm këtë. Një provokim i çdo lloji do të ishte një arsye për t'i hedhur ata nga salla menjëherë, pavarësisht nga shanset kundër nesh. Në takime, veçanërisht jashtë Mynihut, ne kishim në ato ditë nga pesë deri në tetëqind kundërshtarë kundër pesëmbëdhjetë deri në gjashtëmbëdhjetë nazistë; por ne nuk bëmë asnjë ndërhyrje, sepse ishim gati të vriteshim më mirë se të kapitullonim. Më shumë se një herë një grup miqsh të partisë ofruan rezistencë heroike ndaj një turme të ashpër dhe të dhunshme të të verdhëve. Të gjithë ata pesëmbëdhjetë apo dyzet burra do të kishin qenë të rrethuar në fund nëse kundërshtarët nuk do të kishin ditur se tre apo katër herë më shumë prej tyre do të kishin parë të ishin rrëzuar më parë. Ata nuk ishin të gatshëm të rrezikonin. Ne kishim bërë më të mirën tonë për të studiuar metodat marksiste dhe burokratike të drejtimit të takimeve, dhe ne kishim sigurisht mësuar diçka. Marxistët gjithmonë kishin ushtruar një disiplinë shumë të rreptë kështu që pyetja e prishjes së takimeve të tyre nuk mund të kishte lindur kurrë në shtëpitë borgjeze. Kjo i dha Reds edhe më shumë arsye për të vepruar në këtë plan. Nuk e

di se çfarë do të thotë kjo, por ata janë ish-mjeshtër të kësaj arti, por në disa qarqe të mëdha të Reichit ata shkuan aq larg sa të deklaronin se takimet jo-Marxistike ishin asgjë më pak se një shkak i' provokimit kundër proletariatit. Kjo ishte veçanërisht rasti kur ata që i tërhiqnin kabllot dyshonin se një takim mund të tërhiqte vëmendjen e tyre për shkeljet e tyre dhe kështu të ekspozonte tradhtinë dhe gënjeshtren e tyre. Të gjitha këto arsye, në momentin që u njoftua se një takim i tillë do të zhvillohej, një valë zemërimi u ngrit nga shtypi i kuq. Këta detraktorë të ligjit u drejtuan rreth e rrotull autoriteteve dhe kërkuan në gjuhë të urdhëruar dhe të rrezikshme që kjo 'provokim i proletariatit' të ndalet menjëherë në 'interesat e ligjit dhe rendit'. Të folurit e tyre u zgjodh në bazë të rëndësisë së kryetarit të zyrës që ata po merrnin pjesë dhe kështu suksesi ishte i garantuar. Nëse rastësisht zyrtari ishte një zyrtar i vërtetë gjerman dhe jo një figurë e shëmtuar gjermane dhe ai refuzoi kërkesën e shëmtuar, atëherë thirrja e nderuar për të ndaluar 'provokimin e proletariatit' u lëshua së bashku me udhëzimet për të marrë pjesë në një takim të caktuar në një forcë të plotë për të 'ndaluar manovrat e turpshme të burokratisë me gisht të proletariatit'. Në mënyrën e shëmtuar dhe të frikshme në të cilën këto takime burokratike drejtohen, duhet të shihet për të besuar. Shume shpesh këto kërcënime ishin të mjaftueshme për të anuluar një takim të tillë menjëherë. Në vend që të fillonte në orën tetë, takimi rrallë herë hapej para një të katërtës së nëntë ose nëntë. Në këtë mënyrë, duke i bërë komplimente të rënda 'gentlemanit të opozitës', ai u përpoq të dëshmonte se ai dhe të gjithë të tjerët që ishin të pranishëm ishin të kënaqur (një gënjeshtër e dukshme) për të mirëpritur një vizitë nga njerëzit që deri më tani nuk ishin në simpati me ta, për shkak se vetëm me bisedë të përbashkët (një marrëveshje e menjëhershme) mund të vinin më afër njëri-tjetrit në kuptim të përbashkët. Nga kjo, Imami i siguroi ata se takimi nuk kishte asnjë qëllim të ndërhynte në bindjet e shprehura të askujt. Indeed no. Çdokush kishte të drejtën të formojë dhe të mbajë mendimet e tij politike, por të tjerët duhet të lejohen të bëjnë të njëjtën gjë. Ai kërkoi që

të lejohet folësi të mbajë fjalimin e tij pa ndërprerje, pasi fjalimi në çdo rast nuk është i gjatë. Njerëzit jashtë vendit, vazhdoi ai, nuk do të vijnë kështu të shikojnë këtë takim si një shembull tjetër i turpshëm i luftës së ashpër vëllazërore që po zhvillohet në Gjermani. Dhe kështu me radhë. Vëllezërit e majtë kishin pak ose aspak vlerësim për këtë lloj bisede; folësi kishte filluar me vështirësi kur u shtyp. Ndonjëherë u krijua përshtypja se këta folës ishin të urtë për t'u shkurtuar me urdhër në fjalimin e tyre martir. Këta toreros borgjezë u larguan nga arena në mes të një udhëheqësi të madh, me kusht që ata nuk ishin rrëzuar nga shkallët me rroba të thyera, gjë që shpesh ndodhte. Prandaj, metodat tona të organizimit në takimet e Partisë Nationalsocialiste ishin diçka e çuditshme për marksistët. Ata erdhën në takimet tona me besimin se kjo lojë e vogël që ata kishin luajtur aq shpesh mund të bëhej edhe për ne. "Sot do t'i mbyllim." Sa herë e bënin këtë me njëri-tjetrin kur hynin në sallë takimi, duke u rrëmbyer me shpejtësi të shkëlqyer para se të kishin kohë ta përsërisnin. Në radhë të parë, metoda jonë e drejtimit të një takimi ishte krejtësisht e ndryshme. Nuk kërkuam dhe nuk luteshim që të na lejohej të flasim, dhe nuk i dhamë të gjithëve të drejtën për të mbajtur diskutime pafund. Ne i dhamë të gjithë të kuptonin se ne ishim zotëri të takimit dhe se do të bënim atë që na pëlqente dhe se kushdo që guxonte të ndërhynte do të ishte i mbytur pa ceremoni. Ne shprehim qartë refuzimin tonë për të pranuar përgjegjësinë për çdo person të trajtuar në këtë mënyrë. Nëse koha lejon dhe nëse na pëlqen, një diskutim do të lejohet të zhvillohet. Në këtë moment, kolegu i tij i pjesëmarrjes do të bëjë një rrëfim të tij.... Kjo lloj bisede ishte mjaft e mjaftueshme për të habitur marksistët. Të dytën, ne kishim në dispozicion një trup të mirë-trajnuar dhe të organizuar të njerëzve për të mbajtur rendin në takimet tona. Nga ana tjetër partitë borgjeze mbrojtën takimet e tyre me një trup të njerëzve më mirë të klasifikuar si ushtarë që për shkak të moshës së tyre menduan se ishin të drejtuar për autoritet dhe respekt. Por si marksizmi ashtu edhe komunizmi kanë pak ose aspak

respekt për këto gjëra, pyetja e mbrojtjes së përshtatshme në këto takime burokratike ishte, si të thuash, në praktikë e paplotë. Kur filluan takimet tona politike, e bëra një pikë të veçantë të organizoj një skuadër të përshtatshme mbrojtëse, një skuadër që përbëhej kryesisht nga të rinj. Disa prej tyre ishin shokë që kishin parë shërbim aktiv me mua; të tjerët ishin anëtarë të rinj të partisë që, që nga fillimi, ishin trajnuar dhe rritur për të kuptuar se vetëm terrori ishte në gjendje të shkatërronte terrorin, se vetëm njerëzit e guximshëm dhe të përkushtuar kishin arritur sukses në këtë botë dhe se, në fund të fundit, ne luftonim për një ide kaq të lartë sa që ishte e vlefshme deri në pikën e fundit të gjakut tonë. Këta djem të rinj ishin rritur për të kuptuar se ku forca zëvendësonte arsyen e zakonshme në zgjidhjen e një problemi, më i miri mjet i mbrojtjes ishte sulmi dhe reputacioni i grupeve tona të ruajtjes së oborrit duhet të na shënojë si një forcë politike luftarake dhe jo si një shoqëri debatuese. Dhe ishte e jashtëzakonshme se sa me padurim këta djem të gjeneratës së Luftës iu përgjigjën këtij urdhri. Ata kishin të drejtë të ishin të zhgënjyer dhe të zemëruar me metodat e shëmtuara të përdorura nga burgeosit. Thus u bë e qartë për të gjithë se revolucioni kishte qenë i mundshëm vetëm falë metodave të shëmtuara të një qeverie burokratike. Në atë kohë nuk kishte asnjë mungesë të forcës njerëzore për të shtypur revolucionin, por fatkeqësisht kishte një mungesë të plotë të forcës drejtuese të trurit. Sa shpesh sytë e mi të rinj shkëlqejnë me entuziazëm kur u shpjegova atyre funksionet vitale të lidhura me detyrën e tyre dhe u sigurova atyre sërish e sërish se të gjitha njohuritë e tokës nuk janë të dobishme pa një masë të forcës, se Perëndia e butë e Paqes mund të ecë vetëm në shoqërinë e Perëndisë së Luftës, dhe se çdo akt i madh i paqes duhet të mbrohet dhe të ndihmohet nga forca. Në këtë mënyrë, ideja e shërbimit ushtarak u erdhi në një formë shumë më realiste, jo në kuptimin e fosilizuar të shpirtrave të zyrtarëve të vdekur që shërbejnë autoritetin e vdekur të një shteti të vdekur, por në kuptimin e gjallë të detyrës së çdo njeriu për të sakrifikuar jetën e tij në çdo kohë që vendi i tij të jetojë.

Si e bënë ata djem të rinj punën e tyre! Si një stuhi e rrufeve ata i përballën pengjet në takimet tona, pavarësisht nga superioriteti i numrit, sado i madh, indiferent ndaj plagëve dhe gjakut, të frymëzuar nga ideja e madhe për të ndezur një rrugë për misionin e shenjtë të lëvizjes sonë. Si herët si në verën e vitit 1920 organizimi i skuadrat e burrave si gardianë të sallave për të mbajtur rendin në takimet tona po merrte gradualisht një formë të qartë. Në pranverën e vitit 1921 kjo trupë e njerëzve u nda në skuadra prej njëqind, të cilat pastaj u nënndanë në grupe më të vogla. Urgjenca për këtë ishte e dukshme, pasi ndërkohë numri i takimeve tona kishte rritur gradualisht. Ne ende shpesh takohemi në Munich Hofbräuhaus por më shpesh në sallë të mëdha të takimeve në qytetin e vet. Në vjeshtë dhe dimër të 1920-1921 takimet tona në Braunschweig dhe Munich Kindlbräu kishin marrë madhësi të mëdha dhe ishte gjithmonë e njëjta pamje që paraqitej; namely, takimet e NSDAP (Partia e Punës Kombëtare Socialiste Gjermane) ishin gjithmonë të mbushura plotësisht, kështu që policia ishte detyruar të mbyllte dhe të mbyllte dyert shumë para se të fillonte seanca. Organizata e mbrojtësve të rendit për të mbajtur rendin në takimet tona zgjidhi një pyetje shumë të vështirë. Deri atëherë lëvizja nuk kishte asnjë banderole dhe asnjë flamur të partisë. Mungesa e këtyre tokeneve nuk ishte vetëm një disavantazh në atë kohë, por do të ishte e papranueshme në të ardhmen. Disa nga disavantazhet ishin që anëtarët e partisë nuk posedonin asnjë lloj i regjistrimit të anëtarësisë që i lidhte ata, dhe ishte absolutisht e pamundur që për të ardhmen ata të mbeteshin pa një shenjë që do të ishte një simbol i lëvizjes dhe mund të vendosej kundër asaj të Ndërkombëtares. Në rininë time më shumë se një herë rëndësia psikologjike e një simboli të tillë më ishte bërë e qartë dhe nga një

pikëpamje sentimentale ishte e rekomandueshme. Në Berlin, pas luftës, isha pjesëmarrës në një demonstratë masive të marksistëve para Pallatit Mbretëror dhe në Lustgarten. Një oqean i flamujve të kuq, të kuq të krahëve dhe të kuq të luleve ishte në vetvete mjaftueshëm për të dhënë atë tubim të madh prej rreth 120,000 personave një pamje më të fortë të forcës. Tani mund të ndjej dhe kuptoj se si njeriu në rrugë i nënshtrohet me lehtësi magjisë hipnotike të një vepre të madhe të shfaqjes teatrale. Në këtë mënyrë, borgjezia, e cila si parti nuk posedon asnjë vizion dhe nuk qëndron për asnjë vizion, nuk kishte asnjë flamur. Partia e tyre ishte e përbërë nga 'patriotë' që udhëtonin me ngjyrat e Rajhut. Nëse këto ngjyra ishin simboli i një filozofie të caktuar, atëherë mund të kuptohet se udhëheqësit e shtetit e konsideronin këtë flamur si një shprehje të filozofisë së tyre, pasi duke u përpjekur për të, flamuri zyrtar i Reichit ishte një shprehje e filozofisë së tyre. Por në realitet pozicioni ishte ndryshe. Reichu u lidh pa ndihmën e borgjezisë gjermane dhe flamuri i vetëm lindi nga Lufta dhe kështu është me të vërtetë një flamur shtetëror që nuk ka rëndësi në kuptimin e ndonjë misioni ideologjik të veçantë. Në vetëm një pjesë të territorit gjermanishtfolës, në Gjermani-Austri, ishte e dukshme diçka si një flamur i partisë burokratike. Këtu një pjesë e burxhosisë kombëtare zgjodhi ngjyrat e vitit 1848 (të zezë, të kuqe dhe të artë) si flamurin e tyre partiak dhe krijoi kështu një simbol që, edhe pse nuk kishte rëndësi nga pikëpamja e vizionit, kishte, megjithatë, një karakter revolucionar nga pikëpamja kombëtare. Të kundërshtarët më të ashpër të kësaj vllëhe në atë kohë, dhe kjo nuk duhet të harrohet sot, ishin Social Demokratët dhe Socialistët e krishterë ose klerikët. Ata, veçanërisht, ishin ata që degraduan dhe përzierën këto ngjyra në të njëjtën mënyrë si në vitin 1918 ata tërhoqën të zezë, të bardhë dhe të kuq në gropë. Sigurisht, ngjyrat e zeza, të kuqe dhe të argjendta të partive gjermane në Austrinë e vjetër ishin ngjyrat e vitit 1848: që do të thotë, e një periudhe që është e vështirë të konsiderohet si e vizionshme, por ishte një periudhe që kishte shpirtrat e singerta gjermane si përfaqësuesit e saj, edhe pse hebrenjtë ishin fshehur pa u parë si rrezik. wire-pullers in the background. Të gjitha këto ngjyra ishin të tërhequra nga fashistët e Partisë Qendrore, duke u

bërë kështu të tërhequra nga fashistët e Partisë Qendrore, duke u bërë kështu të tërhequra nga fashistët e Partisë Qendrore, duke u bërë kështu të tërhequra nga fashistët e Partisë Qendrore, duke u bërë kështu të tërhequra nga fashistët e Partisë Qendrore, duke u bërë kështu të tërhequra nga Fakti është, prandaj, se deri në vitin 1920, në kundërshtim me marksistët nuk kishte asnjë flamur që do të përfaqësonte një rezistencë të bashkuar kundër tyre. Përkundrazi, edhe nëse elementet më të mira politike të borgjezisë gjermane ishin të mërzuar të pranonin ngjyrat e zeza, të kuqe dhe të artë si simbolet e tyre pas vitit 1918, ata nuk ishin në gjendje të kundërshtonin këtë me një program të ardhshëm të tyre që do të përputhej me rrjedhën e re të ngjarjeve. Në maksimum, ata kishin në mendje rindërtimin e ish-Rejtit. Dhe është në këtë mënyrë mendimi që ngjyrat e zeza, të bardha dhe të kuqe të ish-Rejtit të vjetër janë të ndërgjegjshme për ringjalljen e tyre si flamuri i partive tona të quajtura nacionale borgjeze. Në fakt ishte e qartë se simboli i një regjimi që ishte rrëzuar nga marksistët nën kushte të çuditshme nuk ishte më i përshtatshëm për të shërbyer si flamuri nën të cilin ishte rrëzuar sërish e njëjta marksizëm. Sa i dashur dhe i nderuar të jetë një gjerman, ata ngjyra të vjetra, të shkëlqyera kur ishin të vendosura krah për krah në freskinë e tyre të re, kur ai kishte luftuar nën to dhe kishte parë sakrificën e shumë jetëve, flamuri kishte pak vlerë për luftën e ardhshme. Në lëvizjen tonë kam gjithmonë marrë qëndrimin se ishte një fat i madh për vendin gjerman që humbi flamurin e tij të vjetër. Kjo pikëpamje ime ishte në kundërshtim të fortë me atë të politikës borgjeze. Mund të mos na bëjë përshtypje se çfarë bën Republika nën flamurin e saj. Por le të jemi shumë mirënjohës fatin që e ka mbrojtur më mirë flamurin më të ndershëm luftarak të të gjitha kohërave nga të bëhej një rrobë e turpshme. Sot, mbretëria që shet veten dhe popullin e saj, nuk duhet kurrë të lejohet të adoptojë ngjyrat e ndershme dhe heroike të zezë, të bardhë dhe të kuqe. mbaje veten e saj, mos vjedh atë të një të kaluarë të ndershme. Në

burgje, politikanët tanë burokratë duhet të zgjohen në ndërgjegje për faktin se kushdo që dëshiron që ky shtet të ketë ngjyrat e zeza, të bardha dhe të kuqe është duke u çmendur nga e kaluara. Një flamur i vjetër ishte i përshtatshëm vetëm për ish-Rejshin dhe, falë Zotit, Republika zgjodhi ngjyrat më të përshtatshme për veten. Kjo ishte gjithashtu arsyeja pse ne, Nationalsocialistët, e kuptuam se ngritja e ngjyrave të vjetra nuk do të ishte një simbol i qëllimeve tona të veçanta; sepse ne nuk kishim dëshirë të rilindnim nga të vdekurit mbretërinë e vjetër që ishte shkatërruar nga gabimet e saj, por të ndërtonim një shtet të ri. Në këto vija, lëvizja që sot lufton marksizmin duhet të vendosë në flamurin e saj simbolin e shtetit të ri. Në ato ditë, problemi i flamurit të ri, që do të thotë forma dhe pamja që duhet të marrë, na mbajti shumë të zënë. Sugjerime u dërguan nga të gjitha anët, të cilat, megjithëse të mirëmenduara, ishin më shumë ose më pak të pamundura në praktikë. Një flamur i ri nuk duhej të bëhej vetëm një simbol i mbrojtjes së diellit, por duhej të ishte i efektshëm si një poster i madh. Të gjithë ata që i bëjnë vetes punë me shijet e publikut do të kuptojnë dhe do të vlerësojnë rëndësinë e madhe të këtyre çështjeve të vogla që duken të vogla. Në qindra mijëra raste një emblemë e vërtetë tërheqëse mund të jetë shkaku i parë i zgjimit të interesit për një lëvizje. Për këtë arsye, ne i refuzuam të gjitha sugjerimet nga çdo kënd për të identifikuar lëvizjen tonë përmes një flamuri të bardhë me shtetin e vjetër ose më mirë me ato partitë e vdekura politike të cilat qëllimi i vetëm politik është rivendosja e kushteve të kaluara. Dhe, përveç kësaj, e bardha nuk është një ngjyrë e aftë për të tërhequr dhe përqendruar vëmendjen publike. Është një ngjyrë e përshtatshme vetëm për shoqatat e reja të grave dhe jo për një lëvizje që përfaqëson reformën në një periudhë revolucionare. Black u sugjerua gjithashtu që ishte e përshtatshme për kohën, por nuk kishte asnjë rëndësi për të shtyrë vullnetin tonë pas lëvizjes sonë. Dhe, përfundimisht, e zeza nuk është në gjendje të tërheqë

Në krahasim me tërheqjen estetike të admirueshme, e cila ishte ngjyra e një shteti federal gjerman individual, i cili, për fat të keq, për shkak të qëndrimit politik të ngushtë partikularist nuk gëzoi një reputacion të mirë. Dhe, në përgjithësi, me këto ngjyra do të ishte e vështirë të tërhiqte vëmendjen e lëvizjes sonë. E njëjta vlen edhe për të zezë dhe të bardhë. E zezë, e kuqe dhe e argjendtë nuk hynë fare në pyetje. Dhe kjo vlen edhe për të zezë, të bardhë dhe të kuqe për arsye të mësipërme. Në çdo rast, jo në formën e deritanishme të përdorur. Por efekti i këtyre tre ngjyrave është shumë më i madh se të gjitha të tjerat dhe ato janë me siguri kombinimi më i shkëlqyer harmonik që mund të gjendet. Unë vetë isha gjithmonë për mbajtjen e ngjyrave të vjetra, jo vetëm sepse, si ushtar, i konsideroja ato si pasuritë më të shenjta të mia, por sepse në efektin e tyre estetik, ato i përshtatnin më shumë se çdo gjë tjetër shijes time personale. Në përputhje me këtë, unë duhej të hiqja të gjitha sugjerimet dhe dizajnet e pafundme që ishin propozuar për lëvizjen e re, midis të cilave ishin shumë që kishin përfshirë swastika në ngjyrat e vjetra. Unë, si udhëheqës, nuk isha i gatshëm të bëja publike dizajnin tim, pasi ishte e mundur që dikush tjetër të vinte me një dizajn të njëjtë, nëse jo më të mirë, se ai im. Në fakt, një kirurg dentar nga Starnbergu paraqiti një dizajn të mirë shumë të ngjashëm me të timin, me vetëm një gabim, në të cilin svastika e tij me kënde të rrumbullakëta ishte vendosur në një sfond të bardhë. Pas pafund provimeve, vendosa për një formë të fundit, një flamur të kuq me një disk të bardhë që mban në qendër një swastika të zezë. Pas shumë provimeve, unë gjeta përputhjet e duhura midis madhësisë së flamurit dhe të diskave të bardha qendrore, si dhe të swastika. Dhe kështu ka mbetur që atëherë. Në të njëjtën kohë ne menjëherë porositëm armletët e përshtatshme për skuadërin tonë të burrave që mbanin rendin në takime, armletët e bëra nga materiali i kuq, një disk qendror i bardhë me swastika të zezë mbi të. Herr F thoughss, një argjendar i Mynihut,

siguroi dizajnin e parë praktik dhe të qëndrueshëm. Në mes të verës së vitit 1920, flamuri i ri u prezantua publikisht. Ajo i përshtatet mirë lëvizjes sonë, pasi të dy jemi të rinj dhe të rinj. Asnjë njeri nuk e kishte parë më parë këtë flamur; efekti i tij në atë kohë ishte diçka e ngjashme me atë të një torche që po flakej. Ne vetë përjetuam gati një gëzim të çuditshëm kur një nga vajzat e partisë që ishin besuar me bërjen e flamurit e dorëzoi atë përfundimisht tek ne. Dhe disa muaj më vonë, ne në Mynih kishim gjashtë nga këto flamuj. Ndryshimi gradual i forcës së gardës sonë ishte një faktor kryesor në popullarizimin e shenjës. Dhe në të vërtetë u bë një simbol. Jo vetëm sepse përfshinte ngjyrat e dëshiruara që shprehin nderimin tonë për të kaluarën e lavdishme dhe që njëherë i sollën aq shumë nder Gjermanisë, por ky simbol ishte gjithashtu një shprehje e qartë e dëshirës që ishte pas lëvizjes. Ne, Nationalsocialistët, e konsideronim flamurin tonë si shprehje të programit tonë të partisë. Kuqe e ndezur shprehu mendimin social që mbështeste lëvizjen. Kjo është mendimi kombëtar. Dhe swastika simbolizonte misionin e caktuar për ne, luftën për fitoren e njerëzimit Aryan dhe në të njëjtën kohë fitoren e idealit të punës krijuese që është në vetvete dhe gjithmonë do të jetë anti-semit. Dy vjet më vonë, kur skuadra jonë e gardianëve të sallave kishte rritur shumë në detaje të Sturm-Abteilung (Detaje të Sturmit), u duk e nevojshme t'i jepet kësaj organizate mbrojtëse të një filozofie të re një simbol i veçantë i fitores, i cili quhej një Standard. Unë gjithashtu e projektuaam këtë dhe e besuam ekzekutimin e tij një ish-kolegu i partisë, Herr Gahr, i cili ishte një gdhendje. Nga ajo kohë, ky standard ka qenë shenja dalluese e luftës së klasës së punës. Në vitet 1920, interesi i shtuar i takimeve tona, veçanërisht gjatë vitit 1920, na detyronte në disa raste të mbajmë dy takime në javë.

Grupe të mëdha mbledheshin rreth posterave tanë; sallat e mëdha të takimeve në qytet ishin gjithmonë të mbushura dhe dhjetëra mijëra njerëz, të cilët ishin udhëhequr nga mësimet e Marksizmit, gjetën rrugën tonë dhe ndihmuan në punën e luftës për lirin e Rajhut. Publiku në Mynih na kishte njohur. Ne ishim duke u folur për. Këto fjalë ishin bërë të zakonshme për shumë dhe për ta përfaqësonin një program të qartë të partisë. Në dimrin e vitit 1920/21, ne mund të shfaqemi si një parti e fortë në Mynih. Në atë kohë nuk kishte asnjë parti në Mynih me përjashtim të partive marksiste, dhe sidomos asnjë parti nacionaliste, e cila mund të organizonte demonstrata masive si ato tona. Halli i Mynihut Kindl, i cili mund të mbajë 5,000 njerëz, ishte më shumë se një herë i tejmbushur dhe deri atëherë kishte vetëm një sallë tjetër, e cila ishte Halli i Cirkut Krone, në të cilin ne nuk kishim hyrë. Në fund të janarit 1921 ishte sërish një arsye e madhe për ankth në Gjermani. Në Paris u nënshkrua marrëveshja, me të cilën Gjermania u zotua të paguante një shumë të pabesueshme prej njëqind miliardë markave të artë, e cila do të konfirmohej nga ultimatumit i Londrës. Në këtë mënyrë një komitet i vjetër i punës së Mynihut, përfaqësues i grupeve të tilla si vliajlkisch, e gjeti të arsyeshme të fliste për një protestë publike. Unë u bë nervoz dhe i pa qetësuar kur pashë se shumë kohë ishte harxhuar dhe asgjë nuk ishte bërë. Në fillim u sugjerua një takim në Kntnerner Platz; në mendime të dytë kjo u refuzua, sepse dikush frikësohej se ngjarjet mund të shkatërroheshin nga elementë të Kuq. Një sugjerim tjetër ishte një demonstratë para Pallatit Feldherrn, por kjo gjithashtu nuk u bë. Në fund u sugjerua një takim i kombinuar në sallën Kindl të Mynihut. Ndërkaq, ditë pas dite kalonin; partitë e mëdha e kishin injoruar plotësisht ngjarjen e tmerrshme, dhe komiteti punues nuk mund të vendoste një datë të saktë për mbajtjen e demonstratës. Më 1 shkurt, unë paraqita një kërkesë urgjente për një vendim të fundit. Unë u shtyva deri më të martën. Në atë ditë, unë kërkoja të më thuhej qartë nëse dhe kur do të mbahej takimi. Përgjigja ishte edhe një herë e pasigurtë dhe e paqartë, duke deklaruar se ishte 'e planifikuar' të organizohej një demonstratë në atë ditë të

javës. Në atë moment, unë humba të gjitha durimet dhe vendosa të organizoj një demonstratë proteste vetëm. Në mesditë të së mërkurës, në dhjetë minuta i diktova tekstin e posterit dhe në të njëjtën kohë e qirasova sallën e Cirkut Krone për ditën tjetër, më 3 shkurt. Në ato ditë kjo ishte një punë e madhe. Jo vetëm për shkak të pasigurisë së mbushjes së asaj sallë të madhe, por edhe për shkak të rrezikut të prishjes së takimit. Numërsisht, skuadra jonë e gardianëve të sallave nuk ishte e fortë mjaftueshëm për këtë sallë të madhe. Unë isha gjithashtu i pasigurtë se çfarë të bëja nëse takimi do të prishej, pasi një ndërtesë e madhe e cirkut ishte një propozim i ndryshëm nga një sallë takimi e zakonshme. Por ngjarjet e çuan në atë që frika ime ishte e gabuar, e kundërta e rastit. Në atë ndërtesë të madhe një grup i rrëmbyerësh mund të ishte kapur dhe nënshtruar më lehtë se në një sallë të mbushur. Një gjë ishte e sigurt: një dështim do të na kthente prapa për një kohë të gjatë. Nëse një takim do të ishte i prishur, reputacioni ynë do të ishte i dëmtuar rëndë dhe kundërshtarët tanë do të ishin të inkurajuar të përsërisnin suksesin e tyre. Kjo do të çojë në sabotimin e punës sonë në lidhje me takimet e ardhshme dhe do të duhen muaj të vështirë për të kapërcyer këtë. Ne kishim vetëm një ditë për të postuar rrobat tona, të enjten. Për fat të keq, në mëngjesin e atij dite rrodhi dhe kishte arsye të frikësohej se shumë njerëz do të preferonin të qëndronin në shtëpi rreth se të vinin në takim në shi dhe borë, veçanërisht kur ishte e mundur të kishte dhunë dhe gjakderdhje. Dhe në të vërtetë në atë mëngjes të shtunë u trondita nga frika se salla mund të mos mbushej kurrë plotësisht, gjë që do të më bënte të dukej qesharake në sytë e komitetit të punës. Unë i shkrova disa fletëpalosje, i shtypa dhe i shpërndava në mbrëmje. Sigurisht ata përmbajtën një ftesë për të marrë pjesë në takim. Dy kamionë që kisha marrë ishin mbuluar sa më shumë të jetë e mundur me të kuqe, secili prej tyre kishte flamurin tonë të ri të ngritur dhe pastaj ishin mbushur

me pesëmbëdhjetë ose dyzet anëtarë të partisë sonë. U dhanyekh urdhra. Ajo ishte hera e parë që kamionë u çuan nëpër rrugë me flamuj dhe jo të udhëhequr nga marksistët. Publiku i hapur i shihte këto makina të mbuluara me rroba të kuqe, dhe në qarqet e largëta u ngritën me gëzim gishtat e mbyllur në këtë dëshmi të re të 'provokimit të proletariatit'. Jo, ishin vetëm marksistët që kishin të drejtë të mbanin takime dhe të udhëtonin në motorë? Në shtatë të mbrëmjes vetëm pak ishin grumbulluar në sallën e cirkut. Unë isha duke u informuar me telefon çdo dhjetë minuta dhe po bëhesha i pakëndshëm. Në rregull në orën shtatë ose një e katërta pasdite sallat tona të takimeve ishin të mbushura gjysmë; shpesh edhe të mbushura plot. Por shpejt e kuptova pse isha e pakëndshme. Unë e harrova plotësisht të merrja parasysh madhësinë e madhe të këtij vendi të ri të takimit. Një mijë njerëz në Hofbräuhaus ishte një pamje e bukur, por numri i njëjtë në ndërtesën e Cirkut u zhyt në madhësinë e saj dhe ishte e vështirë të dallohej. Pak pas kësaj, mora raporte më optimiste dhe në një gjysmë ore në tetë, më u njoftua se salla ishte e mbushur në tre të katërtat, me një numër të madh njerëzish që ende ishin duke pritur në rreshtat e pagesës. Pastaj u largova për takimin. Jam arritur në ndërtesën e Cirkut në dy minuta para orës tetë. Në atë kohë ishte ende një turmë njerëzish jashtë, pjesërisht njerëz që ishin kuriozë dhe shumë kundërshtarë që preferuan të prisnin jashtë për zhvillime. Kur hyra në sallën e madhe, ndjeva të njëjtën gëzimin që kisha ndjerë një vit më parë në takimin e parë në sallën e banketeve të München Hofbräuhaus; por nuk ishte deri kur e bëra rrugën time përmes murit të fortë të njerëzve dhe e rrethova platformën që kuptova plotësisht madhësinë e suksesit tonë. Salloni ishte para meje, si një qese e madhe, e mbushur me mijëra e mijëra njerëz. Edhe arena ishte e mbushur me njerëz. Më shumë se 5,600 bileta ishin shitur dhe, duke lënë për studentët e papunë, të varfër dhe pjesën tonë të ushtrisë për të mbajtur rendin, një numër rreth 6,500 duhet të ishte prezent. Më

mbushi mendja se e ardhmja ishte e përfaqësuar nga turma që unë po i veshja. Unë fillova, dhe folëm për rreth dy e gjysmë orë. Pas gjysmë ore të parë kisha përshtypjen se takimi do të ishte një sukses i madh. Kontakti ishte bërë me të gjitha ato mijëra individë. Pas orës së parë fjalimi ishte marrë tashmë me shpërthime spontanë të ovacionit, por pas orës së dytë kjo u ul në një hesht të zymtë që do të më përjetonte shpesh më vonë në këtë sallë, dhe që do të kujtohej përjetësisht nga të gjithë ata që ishin aty. Asgjë nuk e priste këtë heshtje impresionuese dhe vetëm kur fjala e fundit ishte thënë, takimi i dha zërin e tij duke kënduar himnin kombëtar. Unë e ndjeva skenën për rreth dyzet minuta të ardhshme, ndërsa salla e madhe u mbush ngadalë, dhe vetëm atëherë u largova nga platforma, i lumtur, dhe u nisa për në shtëpi. Fotografitë e kësaj takimi të parë u morën në sallën e Cirkut Krone në Mynih. Ata janë më të fuqishëm se fjalët për të demonstruar suksesin e kësaj demonstrimi. Gazetat borgjeze riprodhuan foto dhe raportuan se takimi kishte karakterin e shëmtuar "nacionalist"; në mënyrën e tyre të zakonshme modeste ata injoruan plotësisht emrat e mbështetësit të tij. Thus për herë të parë ne kishim zhvilluar shumë përtej dimensioneve të një partie të zakonshme. Nuk mund të injorohemi më. Dhe për të hequr çdo dyshim se takimi ishte me të vërtetë një sukses i izoluar, unë menjëherë u angazhua për një tjetër në Sallën e Cirkut në javën e ardhshme, dhe sërish ne kishim të njëjtin sukses. Njëherë më shumë, salla e madhe ishte e tejmbushur me njerëz; aq sa vendosa të mbaj një mbledhje të tretë gjatë javës së ardhshme, e cila gjithashtu rezultoi me sukses të ngjashëm. Pas këtyre sukseseve fillestare në fillim të vitit 1921, unë e rrita edhe më tej aktivitetin tonë në Mynih. Jo vetëm që mbajta takime një herë në javë, por në disa javë mbajta rregullisht dy takime dhe shpesh gjatë mesverës dhe vjeshtës ato rriteshin në tre. Ne u takuam rregullisht në Sallën e Cirkut dhe na dha shumë kënaqësi të shihnim se çdo takim na sillte të njëjtën masë suksesi.

Rezultati u shfaq në një numër të vazhdueshëm mbështetësish dhe anëtarësh në partinë tonë. Natyrisht, ky sukses nuk i lejoi kundërshtarët tanë të flenë i qetë. Fillimisht taktikat e tyre ndryshuan midis përdorimit të terrorit dhe heshtje në çështjen tonë. Të dyja, terrori dhe heshtje, nuk mund të pengonin progresin tonë. Dhe kështu ata përdorën një akt të fundit të terrorit që synonte të vendoste një fund të përjetshëm në aktivitetet tona në mbajtjen e takimeve. Si pretekst për veprim në këtë linjë ata u shpëtuan nga një sulm shumë misterioz ndaj një deputetit të Landtag, Erhard Auer. Një natë dikush e qëlloi këtë burrë me disa plumba. Kjo do të thotë se ai nuk u qëllua por u bë një përpjekje për ta qëlluar. Një ndërgjegje fantastike dhe kurajo heroike nga udhëheqësit social demokratë jo vetëm që e parandaluan që qëllimi i shëmtuar të bëhej realitet por edhe i dërguan të çmendurit që do të ishin vrasës të iknin, sikur të ishin të çmendur. Ata ishin aq të shpejtë dhe fluturuan aq larg sa që policia nuk mund të gjente asnjë gjurmë prej tyre. Këtë episod misterioz e përdori organ i Partisë Demokratike Sociale për të nxitur ndjenjat publike kundër lëvizjes, dhe ndërsa e bënte këtë, e rrëfeu atë rigmarole të vjetër për taktikat që do të përdorej në radhë të ardhshme. Të gjithë ata që ishin në gjendje të shihnin se lëvizja jonë nuk po rritej, por po u rrëzua menjëherë nga rrënjët dhe degët nga arma e rëndë e proletariatit. Pak ditë më vonë erdhi sulmi i vërtetë. Në fund u vendos të ndërpritet një nga takimet tona që ishte planifikuar të zhvillohej në Munchen Hofbräuhaus, dhe në të cilën unë vetë do të flisja. Në 4 nëntor 1921, në mbrëmje midis orës 6 dhe 7 të mbrëmjes, mora informacionin e parë të saktë se takimi do të prishej në mënyrë të përkohshme dhe se për të kryer këtë veprim, armiqtë tanë kishin vendosur të dërgonin në takim një numër të madh të punëtorëve të punësuar në

disa fabrika të kuqe. Kjo ishte për shkak të një fatkeqësie të papritur që ne nuk morëm këtë lajm të mirë. Në atë ditë, ne kishim lënë të vjetrën tonë biznesore në Sternecker Gasse në Mynih dhe u zhvendosëm në vende të tjera; ose më saktë, ne kishim lënë të vjetrat dhe vendet tona të reja nuk ishin ende në funksion. Telefonat ishin shkëputur nga të mëparshmit qiramarrës dhe nuk ishin rivendosur ende. Kështu ndodhi që disa përpjekje të bëra atë ditë për të na informuar përmes telefonit për ndarjen e planifikuar për në mbrëmje nuk na arritën. Kështu, forcat tona të rendit nuk ishin të pranishme në forcë të madhe në atë takim. Në dispozicion ishte vetëm një skuadër, e cila nuk përbëhej nga njëqind burra të zakonshëm, por vetëm nga rreth pesëdhjetë. Dhe lidhjet tona telefonike nuk ishin ende mjaft të organizuara për të dhënë alarmin brenda një ore ose më shumë, në mënyrë që një numër mjaft i fortë i trupave të rendit për të përballuar situatën të thirrej. Duhet të theksohet gjithashtu se në disa raste të mëparshme ne ishim paralajmëruar, por asgjë e veçantë nuk ndodhi. Në rastin tonë, i vjetër proverbi, "Revolucionet që u njoftuan rrallë ndodhin", ishte provuar deri më tani i saktë. Mund të jetë për këtë arsye që nuk ishin marrë masa të mjaftueshme të sigurisë në atë ditë për të përballuar vendosmërinë brutale të kundërshtarëve tanë për të prishur takimin tonë. Në fund, ne nuk besuam se Hofbräuhaus në Mynih ishte i përshtatshëm për taktikat e ndërprerjes së kundërshtarëve tanë. Ne kishim parë diçka të tillë shumë më shumë në sallë më të mëdha, veçanërisht në atë të Cirkut Kron. Por në këtë pikë, ne mësojmë një mësim shumë të dobishëm atë mbrëmje. Pas kësaj, ne studiuam tërë këtë çështje sipas një sistemi shkencor dhe arritëm në rezultate të çuditshme dhe të mahnitshme, të cilat më pas ishin një faktor thelbësor në drejtimin e organizatës sonë dhe në taktikat e trupave tona të zjarrit. Kur erdha në stacionin e hyrjes së Hofbräuhaus në orën 7.45 të mbrëmjes e kuptova se nuk mund të kishte asnjë dyshim se çfarë kishin në mendje "të Kuqtë". Salloni ishte i mbushur, dhe për shkak të arsyeve të mësipërme u mbush. Ndërsa armiqtë tanë, të cilët kishin ardhur shumë herët, ishin në sallë,

ndjekësit tanë ishin kryesisht jashtë. Një bodyguard i vogël më priti në hyrje. Unë i mbylla dyert që çonin në sallën kryesore dhe më pas i kërkoja truprojes së pesëdhjetë apo gjashtëdhjetë njerëzve të dilte para. Unë i bëra të qartë djemve se ndoshta në atë mbrëmje për herë të parë ata do të duhej të tregonin besnikërinë e tyre të papërkulshme dhe të papërthyeshme ndaj lëvizjes dhe se asnjëri prej nesh nuk duhej të dilte nga salla pa u ekzekutuar i vdekur. Unë shtova se do të qëndroja në sallë dhe nuk besoja se njëri prej tyre do të më braktiste, dhe nëse do të shihja ndonjë prej tyre të vepronte si i papërshtatshëm, unë vetë do të prisja që të hiqja qafe qafën e tij dhe emblemën e tij. Unë i kërkoja atyre që të dilnin nëse bëhej edhe një përpjekje më e vogël për të sabotuar takimin dhe që ata duhet të kujtojnë se mbrojtja më e mirë është gjithmonë sulmi. Unë u përshëndeta me një triple 'Heil' që tingëllonte më e rëndë dhe më e dhunshme se zakonisht. Pastaj u rrita nëpër sallë dhe mund të shihja situatën me sytë e mi. Ndërsa kundërshtarët tanë ishin të ulur të mbështjellë së bashku, ata u përpoqën të më godasin me sytë e tyre. Nuk ishin të pakta fytyrat që u ngritën me urrejtje dhe urrejtje, ndërsa të tjerët me grimca të shëmtuara më qëlluan së bashku. Tani do të thonë: "Më thuaj të mbarojmë me ty". Duhet të jemi të kujdesshëm për dhëmbët tanë. Sot do të na çfarosnin njëherë e përgjithmonë. Dhe kishte edhe të tjera shprehje të një karakteri të ngjashëm elegant. Ata e dinin se ishin atje në numra të mëdhenj dhe vepruan në përputhje. Por ne ishim në gjendje të hapnim takimin; dhe unë fillova të flas. Në sallën e Hofbräuhaus unë gjithmonë qëndrova në anën tjetër, larg hyrjes dhe në krye të një tryeze birre. Prandaj unë gjithmonë isha në mes të audiencës. Mund të jetë kjo rrethanë që ishte përgjegjëse për krijimin e një ndjenje dhe një ndjenja e pajtimit që unë kurrë nuk e gjeta diku tjetër. Para meje, dhe veçanërisht në të majtë, ishin vetëm kundërshtarët, të ulur ose të ulur. Ata ishin kryesisht yjet dhe burrat e

fortë nga fabrika Maffei, nga Kustermann, dhe nga fabrika e vagonëve. Tani filluan të porosisin filxhanë birre, njëri pas tjetrit, dhe të hedhin filxhanë të zbrazëta nën tryezë. Në këtë mënyrë u mbledhën të gjitha bateritë. Unë do të isha i befasuar nëse kjo marrëveshje do të kishte përfunduar paqerisht. Në përgjithësi, megjithëse ishin të gjitha ndërprerjet, isha në gjendje të flas për rreth një orë e gjysmë dhe ndjeva sikur isha në kontroll të situatës. Edhe ringjallësit e rrëmujës u bë e qartë se kjo ishte e vërtetë; sepse ata u bënë më të pakëndshëm, shpesh u larguan nga salla, u kthyen dhe u folën njerëzve të tyre në një mënyrë të dukshme nervoze. Një gabim psikologjik që bëra në përgjigje të ndërprerjes, dhe gabimi i të cilit isha vetë i vetëdijshëm në momentin që fjalët dolën nga goja ime, dha shenjën për shpërthimin. Ka pasur disa shpërthime të ashpra dhe në një moment një burrë u ngrit në një karrige dhe bërtiti "Liria". Në atë shenjë, mbrojtësit e lirisë filluan punën e tyre. Në pak minuta salla u mbush me një turmë që bërtiti dhe bërtiti. Numerous beer-mugs flew like howitzers above their heads. Në mes të kësaj rrëmujëje dëgjohej rrëshqitja e këmbëve të karrigeve, rrëshqitja e filxhanëve, ulërima dhe ulërima dhe bërtitjet. Ajo ishte një shfaqje e tmerrshme. Unë qëndrova ku isha dhe mund të vëzhgoja djemtë e mi duke bërë detyrën e tyre, të gjithë ata. Në atë kohë, unë kisha mundësinë për të parë se çfarë mund të ishte një takim burokratik. Dance kishte filluar rëndë kur trupat e mia të zjarrit, siç i quanin nga ajo ditë, filluan sulmin e tyre. Si ujqër ata u hodhën përsëri dhe përsëri në grupe prej tetë ose dhjetë dhe filluan të shtynin ata nga salla. Pas pesë minutash, unë mund të shihja qartë njërin prej tyre që nuk rrjedhte me gjak. Then kuptova se çfarë lloj njerëzish ishin shumë prej tyre, veçanërisht i guximshmi im Maurice Hess, i cili sot është sekretari im personal, dhe shumë të tjerë që, edhe pse të plagosur rëndë, sulmuan sërish dhe sërish sa kohë që mund të qëndrojnë në këmbë. Të dyzet minuta më vonë, pandemoniumi vazhdoi. Njëzet e katër ose dyzet e pesë ishin shtyrë

nga salla ose ishin hedhur në rrugë nga njerëzit e mi, që nuk kishin numruar pesëdhjetë. Vetëm në anën e majtë një numër i madh njerëzish u ngritën kundër burrave tanë dhe u bënë një betejë e ashpër. Të dy plumba automatikë u lëshuan nga hyrja e sallë në drejtim të platformës dhe tani një zhurmë e tmerrshme e shtënies shpërtheu nga të gjitha anët. Një zemër e mbushur me gëzim e sheh këtë pamje që i kujton kujtimet e Luftës. Në atë moment nuk ishte e mundur të identifikohesh personi që kishte hapur zjarret. Por në çdo rast, unë mund të shoh se djemtë e mi rifilluan sulmin me fuqi të shtuar derisa në fund të fundit të gjithë ndaluesit u mposhtën dhe u hodhën jashtë sallës. Rreth dyzet minuta kishin kaluar që kur filloi gjithçka. Halla dukej sikur një bombë kishte shpërthyer atje. Një numër i madh i shokëve të mi duhej të ishin të bandëguar dhe të tjerët të merreshin me vete. Por ne u bëmë sërish të zotët e situatës. Hermann Essen, i cili ishte kryetar i takimit, njoftoi: "Takimi do të vazhdojë. Speaker do të vazhdojë." Dhe unë vazhdova fjalimin tim. Kur ne vetë deklaruar se takimi ishte mbyllur një oficer i policisë i entuziazmuar hyri, u ul dhe deklaroi: "Takimi është shpërndarë." Pa dëshirë, më duhej të qeshja me këtë shembull të vonesës së ligjit. Ajo ishte një pompë policore e vërtetë. Sa më të vogla janë aq më të mëdha duhet të duken gjithmonë. Në atë

mbrëmje ne mësojmë një mësim të vërtetë. Dhe armiqt e tmerrshëm kurrë nuk harruan mësimin që kishin marrë. Këtu do të merrem me këtë pyetje. Në fjalën e një bashkimi kooperativ, ne zakonisht nënkuptojmë një grup shoqatash që, për të lehtësuar punën e tyre, ndërtojnë marrëdhënie reciproke për të bashkëpunuar me njëri-tjetrin në disa drejtime, duke vendosur një drejtoritë e përbashkëta me qëllime të ndryshme dhe kështu duke zbatuar një rrugë të përbashkët të veprimit. Një qytetar i zakonshëm është i kënaqur dhe i sigurt kur dëgjon se këto shoqata, duke krijuar një union bashkëpunues midis tyre, përfundimisht kanë gjetur një platformë të përbashkët në të cilën mund të qëndrojnë të bashkuar dhe kanë eliminuar të gjitha arsyet e ndryshimit të tyre. Me këtë lind një bindje e përgjithshme, në kuptimin se kjo unitet është një rritje e madhe e forcës dhe se grupet e vogla që ishin të dobëta sa kohë që ishin të ndara tani papritmas janë bërë të forta. Por kjo bindje është për shumicën e saj e gabuar. Në mendimin tim, kjo do të jetë interesante dhe e rëndësishme për më mirëkuptimin e kësaj pyetjeje nëse përpiqemi të marrim një ide të qartë se si ndodh që këto shoqata, unione, etj., të krijohen, kur të gjitha deklarojnë se kanë të njëjtat synime. Në vetvete do të ishte logjike të pritej që një qëllim të luftohej nga një asociacion i vetëm dhe do të ishte më e arsyeshme nëse nuk do të kishte shumë asociacione

që luftonin për të njëjtin qëllim. Në këtë film, pa dyshim, qëllimi ishte vetëm ky. Një njeri deklaroi një të vërtetë diku dhe, duke kërkuar zgjidhjen e një pyetjeje të qartë, vendosi synimin dhe krijoi një lëvizje për të zbatuar mendimet e tij. Kështu krijohet një shoqatë ose parti, që shtrihet në programin e saj ose heqjen e ligjeve ekzistuese ose krijimin pozitiv të një rendi të caktuar të gjërave në të ardhmen. Nëse një lëvizje e tillë ka ardhur në ekzistencë, ajo mund të pretendojë në mënyrë praktike disa të drejta të parakohshme. Tani, rrjedha natyrore e ngjarjeve do të ishte që të gjithë ata që dëshirojnë të luftojnë për të njëjtin qëllim që po lufton kjo lëvizje, duhet të identifikohen me të dhe kështu të rrisin forcën e saj, në mënyrë që qëllimi i përbashkët në sy të mund të shërbehet më mirë. Përveç kësaj, njerëzit me inteligjencë të lartë duhet të ndiejnë, një dhe i gjithë, se duke u bashkuar me lëvizjen ata po krijojnë pikërisht ato kushte që janë të nevojshme për suksesin praktik në luftën e përbashkët. Në këtë mënyrë është e arsyeshme dhe në njëfarë mënyre e sigurtë që vetëm një lëvizje duhet të bëhet për të arritur një qëllim. Fakti që kjo nuk ndodh duhet të atribuohet në dy arsye. E para mund të quhet gati tragjike. Të dyja janë të mërzitshme, sepse kanë bazën e tyre në dobësitë e natyrës njerëzore. Por, duke shkuar në thellësi të gjërave, unë shoh në të dy rastet vetëm fakte që na japin edhe një arsye tjetër për të forcuar dëshirën tonë, energjinë dhe qëllimin tonë; që në fund, përmes zhvillimit më të lartë të aftësive njerëzore, zgjidhja e problemit të përmendur mund të bëhet e mundur. Tragjedia pse shpesh ndodh që ndjekja e një detyrë të caktuar nuk i mbetet vetëm një shoqate është si më poshtë: Në përgjithësi, çdo veprim i kryer në mënyrë të madhe në këtë botë është shprehje e një dëshire që ka ekzistuar për një kohë të gjatë në miliona zemra njerëzore, një dëshirë që mund të jetë ushqyer në heshtje. Po, mund të ndodhë që përmes shekujve njerëzit mund të kenë kërkuar zgjidhjen e një problemi të caktuar, sepse kanë vuajtur nën një gjendje të padurueshme. order of affairs, without seeing on the

larg horizonti i ardhshëm i plotësimit të kërkesës universale. Këto vende që nuk janë më në gjendje të gjejnë një shpëtim heroik nga ky fat i tmerrshëm mund të shihen si të çmendur. Por, nga ana tjetër, asgjë nuk është më e mirë për të provuar forcat vitale të një populli dhe garancinë e drejtës së tij për të ekzistuar se një ditë, përmes një urdhëri të lumtur të fatit, lind një njeri i cili është në gjendje të lirë popullin e tij nga një shtypje e madhe, ose të heqë disa dhimbje të rënda, ose të qetësojë shpirtin kombëtar i cili ishte i turpëruar nga ndjenja e pasigurisë, dhe kështu të plotësojë atë që ka qenë e gjithëpritur nga populli. Një karakteristikë themelore e atyre që quhen pyetjet e mëdha të kohës është se mijëra njerëz marrin përsipër detyrën e zgjidhjes së tyre dhe se shumë njerëz ndjehen të thirrur për këtë detyrë: madje edhe fatin e vet e ka propozuar shumë për zgjedhje, që në lojërat e lira të forcave, i vendosuri dhe i guximshëm të jetë në fund fitues dhe t'i behet detyra e zgjidhjes së problemit. Thus mund të ndodhë që për shekuj të shumtë të jenë të pakënaqur me formën në të cilën jeta fetare e tyre shprehet dhe të kërkojnë një rinovimin e saj; dhe kështu mund të ndodhë që në këtë impuls të shpirtit të lindin disa dhjetëra njerëz që besojnë se, për shkak të kuptimit dhe njohurive të tyre, ata janë të thirrur të zgjidhin vështirësitë fetare të kohës dhe të paraqiten në mënyrë të përshtatshme si profetë të një mësimi të re ose të paktën si kundërshtarë të deklaruar të besimeve të qëndrueshme. Këtu është e sigurt se ligji natyror do të ndjekë rrugën e vet, pasi që të fortit do të jenë të destinuar të përmbushin misionin e madh. Por zakonisht të tjerët janë të ngadaltë për të pranuar se vetëm një njeri është thirrur. Në të kundërt, të gjithë besojnë se kanë të drejtë të barabartë për të marrë pjesë në zgjidhjen e vështirësive në fjalë dhe se ata janë të barabartë të thirrur për këtë detyrë. Bota moderne e tyre është në përgjithësi shumë e pamundur të vendos se cila nga këto ka më shumë dhurata dhe për këtë arsye meriton mbështetjen e të gjithëve. Në këtë mënyrë, gjatë shekujve, ose madje shpesh brenda një shekulli, u bë

e mundur të epoch, different men establish different movements to struggle towards the same end. Në mos fundin e deklarojnë udhëheqësit e lëvizjeve të njëjtë, ose mund të shihet si i tillë nga masat e njerëzve. Popullsia ushqen dëshirat e paqarta dhe ka vetëm mendime të përgjithshme, pa pasur asnjë ide të qartë të qëllimeve dhe dëshirave të tyre ose të pyetjes nëse dhe si është e pamundur që këto qëllime dhe dëshira të realizohen. Tragjedia është se shumë njerëz luftojnë për të arritur të njëjtin qëllim në rrugë të ndryshme, secili duke besuar me sinjeritet në misionin e tij dhe duke u ndjerë i detyruar të ndjekë rrugën e tij pa asnjë konsideratë për të tjerët. Këto lëvizje, parti, grupe fetare, etj., origjina e tyre është e pavarur nga njëra-tjetra nga shtypa e përgjithshme e kohës, dhe të gjitha me synim të punojnë drejt qëllimit të njëjtë. Mund të duket e trishtuar, të paktën në pamje të parë, që kjo duhet të ndodhë, sepse njerëzit janë shumë shpesh të prirur të mendojnë se forcat e shpërndara në drejtime të ndryshme do të arrijnë qëllimet e tyre shumë më shpejt dhe më dhunshëm nëse do të bashkoheshin në një përpjekje të përbashkët. Por kjo nuk është e vërtetë. Sepse natyra vetë vendos sipas rregullave të saj të pashmangshme të logjikës. Ajo lejon këto grupe të ndryshme të konkurrojnë me njëri-tjetrin dhe të garojnë për fronin e fitores dhe kështu ajo zgjidh rrugën më të qartë, më të shkurtër dhe më të drejtë që i çon lëvizjen në qëllimin e saj të fundit. Si mund të vendoset nga jashtë se cila është mënyra më e mirë, nëse forcat në fuqi nuk u lejohet të luajnë pa u penguar, nëse vendimi përfundimtar do të varet nga gjykimi doganor i njerëzve që janë aq të zhytur në njohuritë e tyre superiore saqë mendjet e tyre nuk janë të hapura për të pranuar provat e padiskutueshme të paraqitura nga suksesi i dukshëm, i cili në analizën e fundit gjithmonë jep konfirmimin përfundimtar të drejtësisë së një rruge veprimi. Kështu, edhe pse grupet e ndryshme marshuan në rrugë të ndryshme drejt qëllimit të njëjtë, sa herë që ata mësojnë se përpjekjet e ngjashme po bëhen rreth tyre, ata do të duhet të studiojnë më shumë me kujdes nëse ata kanë zgjedhur rrugën më të mirë dhe nëse mund të gjendet një rrugë më e shkurtër dhe se si përpjekjet e tyre mund të përdoren më mirë për të arritur qëllimin më shpejt.

Në këtë rivalitet çdo protagonist individual zhvillon aftësitë e tij në një shkallë më të lartë të përsosmërisë dhe raca njerëzore shpesh i ka borxh përparimin e saj mësimëve të mësuara nga dështimet e përpjekjeve të mëparshme që kanë ardhur në grief. Të gjithë e dimë se çfarë është e rëndësishme për të arritur rezultatet e fundit, e cila është e rëndësishme për të arritur rezultatet e fundit. Në studimin e leksioneve të historisë me qëllim të gjetjes së një zgjidhjeje për problemin gjerman, opinioni dominues në një kohë ishte se kishte dy rrugë të mundshme që mund të zgjidhnin këtë problem dhe se këto dy rrugë duhej të ishin bashkuar që nga fillimi. Këto dy mbretëri ishin Austria dhe Prusia, Habsburg dhe Hohenzollern. Të tjerët, sipas këtij mendimi të përhapur, duhet të kishin besuar forcat e tyre të bashkuara njëra apo tjetra palë. Por në atë kohë rruga e më të shquarit, Habsburgut, do të ishte ndjekur, edhe pse politika austriane kurrë nuk do të kishte çuar në themelimin e një Gjermanie të bashkuar. Në fund, një Gjermani e fortë dhe e bashkuar doli nga ajo që shumë miliona gjermanë e përshkruanin në zemrat e tyre si veprimin e fundit dhe më të tmerrshëm të luftës tonë të vëllazërisë. Të vërtetën e ka se Gjermania Perandorake u rikthye në fushën e betejës së Kjaerniggrhitevit dhe jo në betejat e bëra para Parisit, siç u pretendua më pas. Thus themelimi i Gjermanisë nuk ishte rezultat i një vullneti të përbashkët që punonte në vija të përbashkëta, por ishte më shumë rezultat i një lufte të hapur për hegjemoni, edhe pse protagonistët shpesh ishin të vetëdijshëm për këtë. Dhe nga kjo betejë Gjermania përfundimisht doli e fituar. Çdokush që nuk është aq i mbytur nga politika partiake sa të refuzojë këtë të vërtetë do të duhet të pajtohet se e ashtuquajtura mençuri e njerëzve kurrë nuk do të kishte arritur në të njëjtin vendim të mençur si mençuria e jetës vetë, që do të thotë, e lojës së lirë të forcave, e cila përfundimisht është bërë realitet. Për në tokat gjermane të dy shekujve më parë kush do të kishte besuar seriozisht se Prusia e Hohenzollern, dhe jo Habsburg, do të bëhej qelqi i jetës, themeluesi dhe mësuesi

A je në Perandoristë? Dhe, nga ana tjetër, kush do të kundërshtonte sot se fatin e vepruar kështu e bëri më të zgjuar se mënyra e njeriut. Kush mund të imagjinonte sot një Gjermani e bazuar në themelet e një dinastie të shëmtuar dhe të degeneruar? No. Evolucioni i përgjithshëm i gjërave, edhe pse mori një shekull lufte, vendosi më të mirën në vendin që meritonte. Dhe kjo do të jetë gjithmonë kështu. Prandaj nuk duhet të ketë asnjë arsye për të u mërzhitur nëse njerëz të ndryshëm vendosin të arrijnë të njëjtin qëllim. Në këtë garë të ashpër, më i miri dhe më i shpejtë bëhet i njohur dhe fiton. Tani ka një arsye të dytë për faktin se shpesh në jetën e kombeve disa lëvizje që shfaqin të njëjtat karakteristika bëjnë përpjekje në rrugë të ndryshme për të arritur atë që duket të jetë e njëjta qëllim. Kjo e dyta nuk është aspak tragjike, por thjesht diçka që tërheq pak më shumë simpati. Ajo lind nga një përzierje e hidhur e zilisë, zilisë, ambicies dhe dëshirës për të marrë atë që i takon të tjerëve. Fatkeqësisht këto dobësi shpesh gjenden të bashkuara në një specie të vetme njerëzore. Kur shfaqet një njeri që kupton qartë gjendjen e njerëzve të tij dhe, duke diagnostikuar sëmundjen me saktësi të plotë, merr masa për ta kuruar atë; kur ai vendos qëllimin e tij dhe zgjedh rrugën për ta arritur atë, atëherë njerëzit e varfër dhe të shëmtuar bëhen të gjithë vëmendje dhe ndjekin me padurim veprimet e këtij njeriu që është shfaqur kështu para syve të publikut. Njëlloj si zogjtë e zogjve që duken indiferentë, por në të vërtetë janë të përqendruar fort në lëvizjet e shoqit të gëzuar me copën e bukës që t'i marrin atë nëse ai e lëshon përkohësisht atë, ashtu është edhe me speciet njerëzore. Të gjitha që duhen është që një njeri të marrë një rrugë të re dhe pastaj një turmë e zogjve të egra do të ngrijnë veshët dhe do të fillojnë të nuhasin për çdo gjë të vogël që mund të jetë në fund të asaj rruge. Në momentin që ata mendojnë se kanë zbuluar se ku është e

fshehur e huaji, ata e lënë atë të mbledhur ata e shtyjnë për të gjetur një mënyrë tjetër që mund të jetë më e shpejtë në arritjen e atij qëllimi. Sa herë që një lëvizje e re është krijuar dhe ka formuluar një program të qartë, njerëz të tillë vijnë dhe deklarojnë se luftojnë për të njëjtën çështje. Kjo nuk nënkupton se ata janë të gatshëm me të vërtetë të bashkohen me rradhët e një lëvizjeje të tillë dhe kështu të njohin të drejtën e saj të rëndësishme. Kjo më shumë implikon se ata synojnë të vjedhin programin dhe të krijojnë një parti të re në të. Në këtë mënyrë ata janë aq të turpshëm sa të sigurojnë publikun e paditur se për një kohë të gjatë kishin menduar të merrnin të njëjtën linjë veprimi si ajo që tani është marrë, dhe shpesh arrijnë të vendosin veten në një dritë të favorshme, në vend që të ndezin mospëlqimin e përgjithshëm që ata meritojnë. Përndryshe, është një copë e madhe e injorancës të merret ajo që është shkruar tashmë në flamurin e dikujt tjetër dhe të shfaqet në të veten, të vjedhë programin e dikujt tjetër, dhe pastaj të formojë një grup të veçantë sikur të gjithë ishin krijuar nga krijuesi i ri i këtij grupi. Në këtë rast, e gjithë kjo është e arsyeshme, sepse ata që e kanë shkaktuar shpërndarjen dhe rrëzimin e parë me krijimin e tyre të ri janë ata që, siç ka treguar përvoja, janë më të entuziazmuar në deklarin e nevojshëm të bashkimit dhe unitetit në momentin që ata gjejnë se nuk mund të ndjekin përparimin e tyre kundërshtar. Kjo është arsyeja pse i atribuohet ky veprim i quajtur "disintegrimi patriotik". Sigurisht në vitet 1918-1919 themelimi i një numri të madh të grupeve të reja, partive etj., që i quanin veten 'patriotike', ishte një fenomen natyror i kohës, për të cilin themeluesit nuk ishin fare përgjegjës. Në vitin 1920 Partia e Punës Nationalsocialiste Gjermane ishte kristalizuar nga të gjitha këto parti dhe kishte marrë fuqinë më të madhe. Nuk mund të ishte më e mirë prova e sinqeritetit të disa individëve të mbledhur se sa fakti që shumë prej tyre vendosën, në një mënyrë të admirueshme, të sakrifikonin lëvizjet e tyre më pak të suksesshme për lëvizjen e mbledhur, duke u bashkuar pa kushte dhe duke u shpërbërë. Kjo

vlen veçanërisht për Julius Streicher, i cili ishte në atë kohë protagonist i Partisë Komuniste Gjermane. Nürnberg. Partia e Punës Nationalsocialiste Gjermane ishte formuar me synime të ngjashme, por krejtësisht pavarësisht nga të tjerët. Jam i bindur se Streicher, atëherë një mësues në Ntërnberg, ishte protagonist kryesor i Partisë Komuniste Gjermane. Ai kishte një bindje të shenjtë për misionin dhe të ardhmen e lëvizjes së tij. Në të njëjtën kohë, megjithatë, si fuqia dhe rritja më e madhe e Partisë Nationalsocialiste u bë e qartë dhe e padiskutueshme në mendjen e tij, ai e la punën e tij në Partinë Socialiste Gjermane dhe i bëri thirrje ndjekësve të tij të binin në krah të Partisë Nationalsocialiste të Punës Gjermane, e cila kishte dalë fitimtare nga ndeshja e përbashkët, dhe të vazhdonte luftën brenda radhëve të saj për qëllimin e përbashkët. Kjo ishte një vendim i vështirë për të personalisht, por i dha një ndjenjë të thellë të sinqeritetit. Kur kjo fazë e parë e lëvizjes ishte mbyllur, nuk mbeti më asnjë shpërndarje e forcave: sepse qëllimet e tyre të sinqerta kishin çuar njerëzit e asaj kohe në të njëjtën përfundim të ndershëm, të drejtë dhe të drejtë. Në çfarë ne sot e quajmë 'disintegrimin patriotik' ekziston ekskluzivisht për shkak të dy shkaqeve që kam përmendur. Njerëz ambiciozë që në fillim nuk kishin ide të tyre, dhe akoma më pak një koncept të qëllimeve për t'u përmbushur, u ndien të thirrur saktësisht në atë moment kur suksesi i Partisë së Punës Nationalsocialiste Gjermane u bë i padiskutueshëm. Njëherësh u tërhoqën programe që ishin vetëm transkriptime të atyre. Idetë që na ishin marrë ishin proklamuar. Për qëllimet që ne kishim luftuar për disa vite, u vendosën objektiva dhe u hartuan rrugë që nacionalsocialistët kishin ndjekur për një kohë të gjatë. Për të provuar të bindnin publikun se, edhe pse Partia e Punës Nationalsocialiste Gjermane kishte ekzistuar për një kohë të gjatë, ishte e nevojshme të krijoheshin këto parti të reja. Por të gjitha këto fraza ishin aq të papërshtatshme sa motivet e tyre ishin të këqija. Në realitet, kjo ishte e mbështetur vetëm në një motiv dominues. Motivimi i tyre ishte ambicia personale e gënjeshtarëve, të cilët dëshironin të luanin një rol

në të cilin talentet e tyre të vogla mund të shfaqeshin. Në atë kohë nuk kishte asnjë ide ose koncept që u lëshua nga të tjerët që këta kleptomani politikë nuk e morën menjëherë për t'i aplikuar ato për përdorim të tyre të bazuar. Të njëjtët njerëz që e bënë këtë ishin ata që më pas, me lot në sy, e akuzojnë hapur 'shpërbërjen patriotike' dhe flasin pa u lodhur për 'nevojën e unitetit'. Në këtë mënyrë ata ushqyen shpresën e fshehtë se ata mund të ulnin të tjerët, të cilët do të mërzhiteshin nga dëgjimi i këtyre akuzave të zëshme dhe do të përfundonin duke lënë të gjitha pretendimet për idetë që u kishin vjedhur dhe do të lënë të vjedhësit jo vetëm detyrën e zbatimit të këtyre ideve por edhe detyrën e mbajtjes së lëvizjeve të cilat ata vetë ishin themeluesit origjinalë. Kur kjo nuk u arrit, dhe ndërmarrjet e reja, falë mendësisë së pakët të udhëheqësve të tyre, nuk treguan rezultatet e favorshme që ishin premtuar më parë, atëherë ata u bënë më modestë në pretendimet e tyre dhe ishin të kënaqur nëse mund të vendoseshin në një nga të ashtuquajturat "unionet e kooperativave". Në atë kohë, gjithçka që nuk mund të qëndrojë vetëm u bashkua me një nga këto unione bashkëpunuese, besojnë se tetë njerëz të dobët që varen njëri-tjetrit mund të detyrohen të dorëzohen nga një gladiator. Por nëse midis të gjitha këtyre të sëmurëve ishte një që kishte një gjymtim të mirë, ai duhej të përdorte të gjitha forcat e tij për të mbështetur të tjerët dhe kështu ai vetë ishte praktikisht paralizuar. Ne duhet të shikojmë pyetjen e bashkimit të këtyre koalicioneve të punës si një problem taktik, por, kur marrim një vendim, nuk duhet të harrojmë kurrë këtë parime themelore: Bashkimi i koalicioneve të punës nuk mund të bëjë kurrë të fortë asociacionet e dobëta në vetvete, ndërsa mund dhe shpesh ndodh që një asociacion i fortë të humbë forcën e tij duke u bashkuar me asociacionet e dobëta. Kjo është një marrëveshje

e dobët, sepse përvoja tregon se në të gjitha format dhe kushtet, shumicën e përfaqësojnë duftarët dhe gërshërët. Kështu, një shumëllojshmëri e shoqërive, nën drejtimin e shumë kryeve, të zgjedhur nga këto shoqëri të njëjta, është lënë nën kontrollin e gënjeshtreve dhe të dobëtve. Në këtë koalicion, loja e lirë e forcave paralizohet, lufta për zgjedhjen e më të mirëve zhduket dhe kështu e pengon fitoren e nevojshme dhe të fundit të shëndetshme dhe të fuqishme. Këto koalicione janë armiqësore ndaj procesit të zhvillimit natyror, sepse për shumicën e tyre ata pengojnë më shumë se sa e përparojnë zgjidhjen e problemit që po luftohet. Mund të ndodhë që, nga arsye të thjeshta taktike, komandanti suprem i një lëvizjeje që ka një qëllim të caktuar në të ardhmen do të hyjë në koalicion me këto shoqata për trajtimin e çështjeve të veçanta dhe mund të qëndrojë edhe në një platformë të përbashkët me to, por kjo mund të ndodhë vetëm për një periudhë të shkurtër dhe të kufizuar. Kjo koalicion nuk duhet të jetë i përjetshëm, nëse lëvizja nuk dëshiron të heqë dorë nga misioni i saj i lirisë. Sepse nëse do të bëhej e papërsëritshme në këtë kombinim, do të humbte aftësinë dhe të drejtën për të lejuar forcat e saj të punojnë lirshëm në ndjekjen e një zhvillimi natyror, për të kapërcyer armiqtë dhe për të arritur qëllimin e saj me fitore. Nuk duhet të harrohet kurrë se asgjë e madhe në këtë botë nuk është arritur kurrë përmes koalicioneve, por se këto arritje kanë qenë gjithmonë për shkak të triumfit të individit. Për shkak të natyrës së tyre të burimeve, sukseset e arritura përmes koalicioneve, nga fillimi i tyre, mbajnë në vete germa të shpërbërjes së ardhshme; aq sa që ato e kanë rrëzuar atë që është arritur. Këto revolucione të mëdha që kanë ndodhur në mendimin njerëzor dhe që kanë bërë të mundur që të ndryshojnë vërtet pamjen e botës, nuk do të kishin qenë të mundshme dhe të pamundura për t'u realizuar përveçse përmes luftërave titanike të bëra midis kombeve të veçanta, por kurrë si iniciativa të koalicioneve. Dhe, mbi të gjitha, Shteti Popullor kurrë nuk

do të krijohet nga dëshira për kompromis të brendshëm në një koalicion patriotik, por vetëm nga vullneti i fortë i një lëvizjeje të vetme që ka vendosur

të bëjë një gjë të tillë. Në vitin 1871, qeveria e mbretit u bë e fuqishme dhe e vendosur në vendin e saj. Revolucioni i vitit 1918 rrëzoi formën e qeverisjes, shpërbëri ushtrinë dhe braktisi shërbimin civil për korrupsionin e politikës së partive. Thus ishin shkatërruar shtyllat themelore të asaj që quhet Autoriteti i Shteteve. Kjo autoritet pothuajse gjithmonë varet nga tre elementë, të cilët janë themelet themelore të çdo autoriteti. Mbështetja popullore ishte elementi i parë i nevojshëm për krijimin e autoritetit. Por një autoritet që mbështetet vetëm në këto baza është ende shumë i pasigurt, i pasigurt dhe i pasigurt. Kështu që kushdo që është i veshur me një autoritet që bazohet vetëm në mbështetjen popullore duhet të marrë masa për të përmirësuar dhe konsoliduar themelet e këtij autoriteti duke krijuar forcë. Në përputhje me këtë, duhet të shikojmë pushtetin, që do të thotë aftësinë për të përdorur forcë, si themelet e dytë mbi të cilat bazohet e gjitha autoriteti. Kjo bazë është më e qëndrueshme dhe më e sigurt, por jo gjithmonë më e rëndë, se ajo e parë. Nëse mbështetje popullore dhe pushtet bashkohen dhe mund të zgjasin për një kohë të caktuar, atëherë mund të lindë një autoritet i bazuar në një bazë më të fortë, që është autoriteti i traditës. Dhe, së fundi, nëse mbështetje popullore, forcë dhe traditë bashkohen, atëherë autoriteti i bazuar në to mund të shihet si i pamundur. Në Gjermani revolucioni rrëzoi këtë bazë të fundit.

Nuk kishte më asnjë autoritet tradicional. Me rënjen e mbretërisë së vjetër, me shtypjen e formës monarkike të qeverisjes, me shkatërrimin e të gjitha shenjave të vjetra të madhërisë dhe simboleve mbretërore, tradita u shkatërrua me një goditje. Rezultati ishte se autoriteti i shtetit u trondit në themelet e tij. Të dy shtyllat e pushtetit shtetëror, fuqia dhe ligji, u shuan gjithashtu. Për të çuar përpara revolucionin ishte e nevojshme të shpërbëhej ajo trupë që deri më tani kishte përfshirë forcën dhe pushtetin e organizuar të shtetit, e cila ishte ushtria. Në fakt, disa fragmente të ndara të Ushtrisë ishin të detyruar të përdoren si elementë luftarakë në Revolucion. Në frontin e armatës nuk u nënshtrua në të njëjtën masë ky proces i shpërbërjes; por ndërsa gradualisht i lanë më larg fushat e nderit në të cilat ata kishin luftuar heroikisht për katër-dhe-pesë vjet, ata u sulmuan nga acidi i solventit që kishte përfshirë Fatherland; dhe kur ata arritën në qendrat e demobilizimit ata ranë në atë gjendje të konfuzionit që ishte e stilit të vullnetit të mirë në kohën e Këshillit të Ushtarëve. Sigurisht ishte jashtë çdo logjike të mendoje të vendosje ndonjë autoritet mbi këtë turmë të rebeluar ushtarakësh, të cilët e shikonin shërbimin ushtarak si një punë që zgjaste tetë orë në ditë. Të dy elementët, ata që garantojnë qëndrueshmërinë e autoritetit, u hoqën gjithashtu dhe Revolucionin kishte vetëm elementin origjinal, mbështetjen popullore, mbi të cilin të ndërtonte autoritetin e tij. Por kjo bazë ishte tepër e pasigurtë. Përmes disa goditjeve të dhunshme revolucionin kishte shkatërruar ndërtesën e vjetër shtetërore deri në themelet e saj më të thella, por vetëm sepse ekuilibri normal brenda strukturës shoqërore të vendit ishte shkatërruar tashmë nga lufta. Çdo organ kombëtar është i përbërë nga tre klasa kryesore. Në një ekstrem kemi më të mirët e njerëzve, duke marrë fjalën "më të mirët" këtu për të përcaktuar ata që janë të pasur me virtytet qytetare dhe janë të njohur për guximin dhe gatishmërinë për të sakrifikuar interesat e tyre private. Në anën tjetër janë edhe më të keqijat e njerëzimit, në të cilët e keqja dhe interesat egoiste mbizotërojnë. Midis këtyre dy ekstremeve është klasa e

tretë, e cila është e përbërë nga shtrati i gjerë i mesëm, të cilët nuk përfaqësojnë heroizmin e shkëlqyer ose shëmtinë vulgare. Në çdo rast, etapat e rritjes së një kombi përfundojnë vetëm nën udhëheqjen e më të mirës ekstreme. Kohërat e zhvillimit normal dhe simetrik, ose të kushteve të qëndrueshme, i falin ekzistencën dhe karakteristikat e tyre të dukshme jashtëzakonisht ndikimit të shtresës së mesme. Në këtë fazë dy klasat ekstreme balancohen kundër njëri-tjetrit; në fjalë të tjera, ato relative hiqen. Koha e kolapsit kombëtar është e përcaktuar nga ndikimi i shtypjes së elementeve më të këqija. Këtu duhet të theksohet, megjithatë, se masat e gjera, që përbëjnë atë që kam quajtur pjesën e mesme, vijnë në pah dhe bëjnë ndikim vetëm kur dy pjesët ekstreme janë të përfshirë në një luftë të përbashkët. Nëse një nga pjesët ekstreme del fitimtare, pjesa e mesme do të nënshtrohet lehtë sundimit të saj. Nëse keni ndonjë informacion për ndonjë nga këto lloje, më tregoni. Nëse ekstremi më i keq do të triumfojë, atëherë pjesa e mesme do të ofrojë të paktën asnjë kundërshtim; sepse masat që përbëjnë klasën e mesme kurrë nuk luftojnë betejat e tyre. Në luftë, gjaku i derdhur për katër e gjysmë vjet shkatërroi ekuilibrin e brendshëm midis këtyre tre pjesëve, në sajë të asaj që mund të thuhet, edhe pse duke pranuar sakrificat e bëra nga pjesa e mesme, klasa që përbëhej nga elementët më të mirë njerëzorë ishte gati të shkatërrohej plotësisht nga humbja e shumë gjakut të saj në luftë, sepse ishte e pamundur të zëvendësohej sasia e vërtetë e madhe e gjakut heroik gjerman që kishte derdhur gjatë atyre katër e gjysmë vjetëve. Në qindra mijëra raste ishte gjithmonë një çështje e "vullnetarëve në front", vullnetarëve për patrullim dhe detyrë, vullnetarëve për dërgimin e dërgesave, vullnetarëve për të ndërtuar dhe punuar telegrafin, vullnetarëve për ndërtimin e urave, vullnetarëve për nëndetësitë, vullnetarëve për shërbimin ajror, vullnetarëve për batalionet e uraganit, etj, etj. Në katër e gjysmë vjet, dhe në mijëra raste, gjithmonë u kërkua vullnetar dhe sërish vullnetar. Dhe rezultati ishte i njohur.

Beardsless young fellows or fully developed men, all filled with an ardent love for their country, urged on by their own courageous spirit or by a lofty sense of their duty k■m it was always such men who answered the call for volunteers. Të dhjeta mijëra, madje mijëra, të tillë njerëz dolën në pah, kështu që ky lloj materiali njerëzor u bë gjithnjë e më pak i disponueshëm. Në fakt, ata që nuk ranë ishin të rrahur në betejë ose gradualisht ishin detyruar të bashkoheshin me radhët e të sëmurëve për shkak të plagëve që ata vazhdimisht merrnin, dhe kështu ata duhej të vazhdonin pafundësisht për shkak të zvogëlimit të vazhdueshëm të furnizimit me këta njerëz. Në vitin 1914 ushtritë e plota ishin të përbëra nga vullnetarë që, për shkak të një mungese të ndërgjegjes kriminale nga ana e deputetëve tanë të pamoralshëm, nuk kishin marrë asnjë trajnim të duhur në kohën e paqes, dhe kështu ishin varrosur si mbrojtës pa armë të armikut. Të katërqind mijëra që kështu ranë ose u zhdukën përjetësisht në fushën e betejës së Flamandës nuk mund të rivendoseshin më. Të humbur ishin diçka shumë më shumë se sa numra të shëmtuar. Me vdekjen e tyre shkallët, të cilat ishin edhe më parë shumë të lehta në atë pjesë të strukturës shoqërore që përfaqësonte cilësinë më të mirë njerëzore, tani u ngritën me shpejtësi, duke u bërë më të rënda në pjesën tjetër me ato elemente vulgare të shëmtisë dhe të shëmtisë që në të shkurtër, u rritën elementet që përbënin ekstremin më të keq të popullsisë sonë. Dhe kishte edhe diçka tjetër: ndërsa për katër-dhe-pesë vjet më të mirët tanë njerëzorë ishin duke u rrudhur në një shkallë të jashtëzakonshme në fushën e betejës, më të këqijtë tanë ishin të shkëlqyer në shpëtimin e tyre. Për çdo hero që bëri sakrificën më të lartë dhe ngriti shkallët e Valhallës, kishte një hileqar që e shmangte vdekjen me alibinë se ishte i përfshirë në një biznes që ishte më shumë ose më pak i dobishëm në shtëpi. Dhe kështu pamja që paraqitej në fund të luftës ishte kjo: shtrati i madh i mesëm i kombit kishte kryer detyrën dhe kishte paguar çmimin e gjakut. Një ekstrem i popullsisë, i përbërë nga elementët më të mirë, kishte dhënë një shembull tipik të heroit dhe kishte sakrifikuar veten gati për një njeri. Në anën tjetër ekstremi, i

përbërë nga elementët më të këqij të popullsisë, ishte ruajtur pothuajse i paprekur, për shkak të absurditetit të ligjit dhe gjithashtu sepse autoritetet nuk ishin në gjendje të zbatonin disa pjesë të Kodit Ushtarak. Kjo plehra e mirëmbajtur e kombit tonë më pas bëri Revolucionin. Dhe arsyeja pse kjo mund të bëhej ishte se pjesa ekstreme e përbërë nga elementët më të mirë nuk ishte më aty për t'iu kundërvënë. Nuk ekzistonte më. Kështu, Revolucionin Gjerman, që nga fillimi, u mbështetë vetëm në një pjesë të popullsisë. Ky akt i Kainit nuk u krye nga gjermanët si të tillë, por nga një rrjetë e çuditshme e vrasësve, e çmendurve, etj. Njeriu në krye gëzueshëm mirëpriti fundin e betejës në të cilën ishte derdhur kaq shumë gjak. Ai ishte i lumtur që të mund të kthehej në shtëpi dhe të takonte sërish gruan dhe fëmijët e tij. Por ai nuk kishte asnjë lidhje të moralshme me revolucionin. Ai nuk e pëlqeu, as ata që e provokuan dhe e organizuan atë. Në gjashtë e gjysmë vjet të asaj beteje të ashpër në front ai kishte arritur të harronte hienat e partisë në shtëpi dhe të gjitha gërryerjet e tyre ishin bërë të huaja për të. Revolucionin ishte i popullarizuar vetëm me një pjesë të vogël të popullsisë gjermane: e cila klasë dhe ata që ishin bashkëpunëtorë e kishin zgjedhur rucksack si shenjën e gjithë qytetarëve të ndershëm në këtë shtet të ri. Ata nuk e pëlqejnë revolucionin për vetveten, edhe pse shumë njerëz ende besojnë gabimisht në të kundërtën, por për pasojat që e ndjekin atë. Por ishte shumë e vështirë të vendosej ndonjë autoritet i qëndrueshëm në mbështetjen popullore që u jepte këtyre marksistëve të lirë. Dhe megjithatë, Republika e re ishte në kërkim të autoritetit në çdo kosto, përveç nëse ishte gati të pranonte të ishte rrëzuar pas një periudhe të shkurtër kaosi nga një forcë elementare e mbledhur nga ato pjesë të fundit që mbetën ende midis popullsisë më të mirë. Në atë kohë, rreziku që ata që ishin përgjegjës për revolucionin e frikësoheshin më shumë ishte se, në turbullinë e konfuzionit që ata vetë kishin krijuar, toka do të merrej papritur nga nën këmbët e tyre, se ata do të merreshin papritur dhe do të transferoheshin në një terren tjetër me një grip të hekurt, such

si ka shpesh tërhequr në këto ngjarje në historinë e kombeve. Republikën duhet të konsolidohet në çdo mënyrë. Kështu që u detyrua rreth menjëherë pas themelimit të tij të ndërtonte një tjetër shtyllë pranë asaj shtyllës së rrënuar të popullaritetit. Ata gjetën se fuqia duhet të organizohet sërish për të krijuar një bazë më të fortë për autoritetin e tyre. Kur ata që kishin qenë matadorët e Revolucionit në dhjetor 1918, dhe janar dhe shkurt 1919, ndjenë tokën që u lëkund nën këmbët e tyre, ata u rrotulluan rreth e rrotull për të gjetur njerëz që do të ishin të gatshëm t'i forconin ata me mbështetje ushtarake; sepse pozicioni i tyre i dobët varej vetëm nga çdo favor popullor që ata gëzonin. Republika "anti-militariste" kishte nevojë për ushtarë. Por shtylla e parë dhe e vetme e autoritetit të shtetit, që ishte popullariteti, ishte mbështetur vetëm në një grumbull të hajdutëve dhe të vjedhësve, të rrahjeve, të tërheqjes, të shmangjes, etj. Prandaj në atë pjesë të kombit që ne e quajmë ekstremin e keq, ishte e padobishme të kërkohej njerëz që do të ishin të gatshëm të sakrifikonin jetën e tyre në emër të një ideali të ri. Në vitin e fundit të shekullit të 19-të, kjo pjesë që kishte ndezur idenë revolucionare dhe kishte kryer revolucionin nuk ishte as e aftë as e gatshme të kërkonte ushtrinë për ta mbrojtur atë. Për këtë pjesë nuk kishte asnjë dëshirë të organizonte një shtet republikan, por të disorganizonte atë që ekzistonte dhe kështu të kënaqte instinktët e saj më mirë. Të dhënat e tyre të fjalëkalimit nuk ishin organizimi dhe ndërtimi i Republikës Gjermane, por më shumë grabitja e saj. Kështu, thirrjet e ndihmës dërguar nga përfaqësuesit e popullit, të cilët ishin të rrethuar nga një mijë shqetësime, nuk gjetën asnjë përgjigje në këtë klasë njerëzish, por më shumë shkaktuan një ndjenjë të urrejtjes dhe injorimit. Për ta, ky hap u konsiderua si fillimi i një mosbesimi dhe besimi, dhe në ndërtimin e një autoriteti që nuk ishte më i bazuar në mbështetjen popullore por edhe në forcë, ata panë fillimin e një lëvizjeje armiqësore kundër asaj që Revolucioni i përkiste në thelb këtyre elementeve. Ata frikësoheshin se masat mund të merreshin kundër të drejtës për grabitje dhe sundim të plotë nga një hordhi grabitqarësh dhe grabitqarësh që në përmbledhje, ishte raca më e

e keqja e tyre kishte dalluar nga burgjet e dënuar. Representativët e popullit mund të bërtasin sa të duan, por nuk mund të marrin asnjë ndihmë nga kjo turmë. Kërcënimet për ndihmë u përballën me kundërkërcënimin "tradhëtar" nga ata vetë njerëzit e të cilëve mbështetje popullariteti i regjimit ishte i rrëzuar. Then për herë të parë u gjetën shumë gjermanë të rinj të gatshëm të vendosnin uniformën ushtarake përsëri në shërbim të "Pages dhe Rendit", siç besonin, duke mbajtur karbinen dhe revolen dhe duke veshur kapelën e çelikut për të mbrojtur rrëmbyesit e Fatherland. Korpuset vullnetare u formuan dhe, edhe pse e urrenin revolucionin, filluan ta mbronin atë. Efektiviteti praktik i veprimeve të tyre ishte të bënin revolucionin të fortë dhe të qëndrueshëm. Në këtë mënyrë ata vepronin me besim të plotë. Në fakt, organizatori i vërtetë i Revolucionit dhe njeriu i vërtetë që e mbështeste atë, hebreu ndërkombëtar, kishte vlerësuar situatën siç duhet. Njerëzit gjermanë nuk ishin ende të gatshëm të zhyteshin në ujëra të gjakut të Bolshevizmit, siç ishin zhytur njerëzit rusë. Dhe kjo ishte sepse kishte një unitet më të ngushtë racor midis klasave intelektuale gjermane dhe punëtorëve manualë, dhe sepse shtresat e gjera shoqërore ishin të mbushura me njerëz të kultivuar, siç ishte rasti edhe në vendet e tjera të Evropës Perëndimore; por kjo gjendje e gjërave mungonte plotësisht në Rusi. Në atë vend klasat intelektuale ishin kryesisht jo ruse, ose të paktën nuk kishin karakteristikat e racës së sllavëve. Në atë kohë, shtresa e hollë e intelektualëve që ekzistonte në Rusi mund të hiqej në çdo kohë, sepse nuk kishte një shtresë të mesme që e lidhte atë organikisht me masën e madhe të njerëzve. Në atë vend niveli mendor dhe moral i madhësisë së popullsisë ishte i frikshëm i ulët. Në Rusi, në momentin që agitatorët ishin të suksesshëm në nxitjen e masave të gjera të popullsisë, që nuk dinin të lexonin ose të shkruanin, kundër shtresës së lartë intelektuale që nuk ishin në kontakt me masat ose ishin të lidhura me to në ndonjë mënyrë të përhershme, në atë moment u vendos fati i Rusisë, u siguroi suksesi i Revolucionit. Nga kjo gjendje e rëndë, Rusia u bë skllav i diktatorëve të tij hebrej, të

cilët, nga ana tjetër, ishin aq të çmendur sa të quanin diktatorinë e tyre "Diktatura e Popullit". Në rastin e Gjermanisë duhet të merret parasysh një faktor shtesë. Këtu Revolucioni mund të bëhej i mundur vetëm nëse ushtria mund të ndahej gradualisht. Por autori i vërtetë i Revolucionit dhe i procesit të shpërbërjes në Ushtrinë nuk ishte ushtari që kishte luftuar në front por ata që më shumë ose më pak e shmangnin dritën dhe që ishin ose të vendosur në garnizonet e shtëpisë ose që shërbenin si 'të domosdoshëm' diku në botën e biznesit në shtëpi. Këtë ushtri e forcuan dhjetë mijë rrëmbyes që, pa rrezikuar ndonjë rrezik të veçantë, mund të ktheheshin në krahun e përparme. Në të gjitha kohërat, i vërtetë poltroon nuk frikësohet aq shumë nga vdekja. Por në front ai kishte vdekjen para syve çdo ditë në mijëra forma të ndryshme. Ka pasur gjithmonë një mënyrë të vetme të mundshme, dhe vetëm një, për të bërë që njerëzit e dobët ose të dobët, ose madje edhe të çmendur, të përballen me detyrën e tyre me vendosmëri. Ky që do të thotë se i huej duhet të kuptojë se i huej do të marrin atë që po e shmang. Në front mund të vdes një njeri, por i huaji duhet të vdesë. Vetëm kjo kërcënim i tmerrshëm kundër çdo përpjekjeje për të braktisur flamurin mund të ketë një efekt të frikshëm, jo vetëm në individ por edhe në masën. Këtu është kuptimi dhe qëllimi i Kodit Penal Ushtarak. Një besimi i mirë ishte të mendoje se lufta e madhe për jetën e një kombi mund të bëhej nëse ishte e bazuar vetëm në besnikëri të vullnetshme që rrjedh nga dhe mbështetet nga njohuria se kjo luftë ishte e nevojshme. Përmbushja vullnetare e detyrës është një motiv që përcakton veprimet e vetëm të mirëve, por jo të njerëzve të zakonshëm. Kështu, ligje të veçanta janë të nevojshme; siç është, për shembull, ligji kundër vjedhjes, i cili nuk u krijua për njerëzit që janë të sinqertë në parim, por për elementët e dobët dhe të pavendosur. Këto ligje janë të destinuara të ndalojnë grabitësit përmes efektit të tyre të frikësimit dhe kështu të shmangin një situatë që do të çonte në mendimin

se është më mirë të kesh një pjesë në të keqe. Në një betejë që, sipas të gjitha parashikimeve njerëzore, mund të zgjaste për disa vjet, do të ishte e mundur të kurseheshin ato mjete që përvoja e mijëra e madje mijëra viteve kishte treguar se ishin efektive në bërjen e njerëzve të dobët dhe të pavendosur të përballeshin dhe të kryenin detyrën e tyre në kohë të vështira dhe në momente të rënda nervoze. Për heroin e luftës vullnetare, natyrisht, nuk është e nevojshme të ketë dënimin me vdekje në Kodin Ushtarak, por është e nevojshme për egoistët e shëmtuar që vlerësojnë jetën e tyre më shumë se ekzistencën e komunitetit në orët e nevojshme kombëtare. Njerëzit e tillë të dobët dhe pa karakter mund të mbahen nga rënia në dorë e tyre e shëmtuar vetëm me zbatimin e dënimeve më të rënda. Kur njerëzit duhet të luftojnë çdo ditë me vdekjen dhe të qëndrojnë për javë në thella të rrënojave, shpesh shumë pak të furnizuar me ushqim, njeriu i cili nuk është i sigurt dhe fillon të rrëzohet nuk mund të bëhet i qëndrueshëm në postin e tij me kërcënime të burgosjes ose madje edhe të skllavërisë penale. Vetëm me zbatimin e ashpër të dënimit me vdekje mund të arrihet kjo. Përvoja tregon se në këtë kohë rekruti e konsideron burgun një mijë herë më të preferuar se fushën e betejës. Në burg, të paktën jeta e tij e shtrenjtë nuk është në rrezik. Praktika e heqjes së dënimit me vdekje gjatë luftës ishte një gabim për të cilin ne duhej të paguanim shtrenjtë. Kjo mospërfshirje në fakt do të thoshte se Kodi Penal Ushtarak nuk ishte më i njohur si i vlefshëm. Një ushtri e dezertërëve u mbushën në stacionet e prapme ose u kthyen në shtëpi, veçanërisht në vitin 1918, dhe atje filloi të formohej ajo organizatë e madhe kriminale me të cilën u përballëm papritur, pas 7 nëntorit 1918, dhe e cila e kryeu revolucionin. Fronti nuk kishte asgjë të bëjë me të gjitha këto. Natyrisht, ushtarët në front kërkonin paqe. Por ishte pikërisht kjo që paraqiti një rrezik të veçantë për revolucionin. Përse kur ushtarët gjermanë filluan të tërhiqeshin afër shtëpisë, pas Armistitit, revolucionarët ishin në treshtim dhe pyetën një pyetje të njëjtë përsëri dhe përsëri: Çfarë do të bëjnë forcat nga Fronti? Do të qëndrojnë gritë e fushës për të?

Në ato javë revolucioni ishte detyruar të jepte të paktën një pamje të jashtme të moderimit, nëse nuk do të rrezikonte të rrëshqiste në një moment nga disa divizione gjermane. Për atë kohë, nëse komandanti i vetëm i një divizioni kishte vendosur të mbledhë ushtarët e tij të divizionit, të cilët gjithmonë ishin mbetur besnikë ndaj tij, në një sulm për të hequr flamurin e kuq dhe të vendosnin "koncilët" kundër murit, ose, nëse kishte rezistencë, për ta thyer atë me trenç-mortar dhe granata dore, kjo divizion do të kishte rritur në një ushtrinë e gjashtëdhjetë divizioneve në më pak se katër javë. Kjo ishte më shumë se çdo gjë tjetër që i frikësonte hebrenjtë e rrjetit; dhe për të shmangur këtë rrezik të veçantë, ata gjetën se ishte e nevojshme t'i jepnin Revolucionit një lloj moderimi. Ata nuk guxuan të lejonin që të degjeneronte në Bolshevizëm, kështu që ata ishin të detyruar të përballeshin me kushtet ekzistuese duke ngritur imazhin hipokrit të "rregullit dhe qetësisë". Nga kjo rrjedhin shumë koncesione të rëndësishme, thirrjet e vjetra të shërbimit civil dhe të udhëheqësve të ushtrisë së vjetër. Ata do të ishin të nevojshëm të paktën për një kohë të caktuar, dhe vetëm kur ata kishin shërbyer qëllimin e Turks' Heads mund të administrohej shkarkimi i merituar pa ndëshkim. Në këtë mënyrë, Republika do të merrej plotësisht nga duart e shërbëtorëve të vjetër të shtetit dhe do të lirohej në dhëmbët e revolucionarëve. Ata mendonin se ky ishte i vetmi plan që do të arrinte të mashtronte ish-generalët dhe civilët dhe të disarmonte çdo eventuale opozitë para se të vinte në pushtet përmes karakterit të dukshëm të pafajshëm dhe të butë të regjimit të ri. Përvoja praktike ka treguar në sa masë plani ka arritur sukses. Revolucioni, megjithatë, nuk u bë nga elementët e qetë dhe të rregullt të vendit, por më shumë nga banditët, hajdutët dhe grabitësit. Dhe mënyra se si po zhvillohej Revolucioni nuk ishte në përputhje me qëllimet e këtyre elementeve të fundit; megjithatë, për arsye taktike, nuk ishte e mundur t'u shpjegohej atyre arsyet për rrugën që po merrte dhe të bëhej e pranueshme ajo rrugë. Siç Social Democracy gradualisht fitoi pushtetin ajo humbi më shumë dhe më shumë karakterin

e një partie revolucionare të rreptë. Sigurisht në zemrat e tyre të brendshme Social Demokratët donin një revolucion; dhe udhëheqësit e tyre nuk kishin asnjë qëllim tjetër në mendje. Jo, sigurisht jo. Por ajo që përfundimisht rezultoi ishte vetëm një program revolucionar; por jo një trup njerëzish që do të mund ta zbatonin atë. Një revolucion nuk mund të bëhet nga një parti me dhjetë milionë anëtarë. Nëse një lëvizje e tillë do të tentohej, udhëheqësit do të gjenin se nuk ishte një pjesë ekstreme e popullsisë që ata duhej të vareshin, por masat e gjera të shtratit të mesëm; kështu masat e pafuqishme. Këtë e njohin të gjithë, që gjatë luftës, hebrenjtë shkaktuan ndarjen e famshme në Partinë Demokratike Sociale. Ndërsa Partia Demokratike Sociale, duke u përshtatur me inercën e ndjekësve të saj masive, u mbështet si një peshë e rëndë në shpatullat e mbrojtjes kombëtare, elementët e saj radikalë u tërhoqën nga ajo dhe u formuan në kolona të reja të sulmit për qëllime të sulmit. Partia Komuniste e Lirë dhe Liga Spartaciste ishin batalionet e zjarrit të revolucionit marksist. Të dhënat e tyre ishin të krijojnë një fakt të njohur, në bazë të të cilit masat e Partisë Demokratike Sociale mund të vendosin qëndrimin e tyre, pasi ishin përgatitur për këtë ngjarje shumë herët. The feckless bourgeoisie had been estimated at its just value by the Marxists and treated en canaille. Askush nuk u shqetësua për këtë, duke e ditur mirë se në servilitetin e tyre të shëmtuar, përfaqësuesit e një brezi të vjetër dhe të lodhur nuk do të mund të ofronin rezistencë serioze. Kur Revolucioni kishte arritur sukses dhe ata që e kishin bërë atë besonin se themelet kryesore të shtetit të vjetër ishin shkatërruar, ushtria që kthehej nga fronti filloi të shfaqej në dritën e një sfinksi të tmerrshëm dhe kështu bëri të nevojshme të ngadalësohej rruga kombëtare e Revolucionit. Ndërsa trupi kryesor i hordës socialiste demokratike zuri pozicionet e marrë, batalionet e zjarrit socialiste dhe spartaciste u tërhoqën në anën tjetër. Por kjo nuk ndodhi pa luftë. Aktivistët e sulmit që kishin filluar Revolucionin ishin të pakënaqur dhe ndjenin se ishin fyer. Ata tani donin të vazhdonin luftën për vete. Por rrahjet e tyre të

pafundme u bënë të shëmtuara madje edhe për ata që i rrëmbenin litarët. Për Revolucionin vetëm pak kishte përfunduar kur dy kampe u ngritën. Në një kamp ishin elementët e paqes dhe rendi; në tjetrin ishin ata të gjakut dhe terrorit. Nuk ishte e natyrshme që burgjet tona të vinin me ngjyra fluturuese në kampin e paqes dhe së drejtës? Për herë të parë në jetën e tyre organizatat e tyre të ndyra politike gjetën të mundur të veprojnë, sepse u ishte përgatitur një tokë për ta, në të cilën ata ishin të lumtur të merrnin një udhëtim të ri; dhe kështu në një masë të caktuar ata gjetën veten në koalicion me fuqinë që ata e urrenin por që i frikësoheshin. Gjermania politike e burxhosisë arriti nderin e lartë të mund të bashkohej me udhëheqësit marksistë të burgosur për të luftuar Bolshevizmin. Thus gjendja e mëposhtme u formua që në dhjetor 1918 dhe janar 1919: Një minorancë e përbërë nga elementët më të këqij kishte bërë revolucionin. Dhe pas kësaj minorance të gjitha partitë marksiste u ulën menjëherë në këmbë. Revolucionin vetë kishte një pamje të ashpër moderimi, e cila e bëri atë të urrehej nga ekstremistët fanatikë. Ata filluan të lëshuan granata me dorë dhe të qëllonin me armë automatike, duke marrë ndërtesa publike, duke rrezikuar kështu të shkatërronin pamjen modeste të Revolucionit. Për të parandaluar këtë terror nga zhvillimi më tej, një marrëveshje u nënshkrua midis përfaqësuesve të ri regjimit dhe mbështetësve të së kaluarës, për të mund të luftojnë së bashku kundër ekstremistëve. Rezultati ishte se armiqtë e Republikës u ndalën të kundërshtonin Republikën si të tillë dhe ndihmuan të nënshtrojnë ata që ishin gjithashtu armiq të Republikës, por për arsye të ndryshme. Por një rezultat tjetër ishte se çdo rrezik i mbështetësve të shtetit të vjetër që të ngriheshin në luftë kundër shtetit të ri ishte tani i shmangur plotësisht. Kjo duhet të mbahet gjithmonë në mendje qartë. Në vetëm duke e kujtuar mund të kuptojmë se si ishte e mundur që një vend ku nëntëdhjetë për qind e popullsisë nuk ishin bashkuar në një revolucion, ku shtatëdhjetë për qind e tyre e refuzuan dhe gjashtëdhjetë për qind e tyre e urrejtën atë.

this nation allowed the Revolution to be imposed upon it by

pjesa tjetër e popullsisë. Gradualisht heronjtë e barrikadave në kampin spartatik u tërhoqën, dhe ashtu edhe patriotët kombëtarë dhe idealistët në anën tjetër. Sikur këto dy grupe të ishin duke u rrotulluar me qetësi, masat e shtratit të mesëm, si gjithmonë, u rrëzuan. Bourgeoisie dhe Marxistet u takuan në bazë të fakteve të njohura, dhe Republika filloi të konsolidohej. Në fillim, megjithatë, kjo nuk i pengoi partitë borgjeze të mbronin idetë e tyre monarkiste për një kohë të gjatë, veçanërisht në zgjedhje, ku ata përpiqeshin të ringjallnin shpirtrat e të vdekurve të mëparshëm për të inkurajuar ndjekësit e tyre të heshtur. Nuk ishte një procedurë e drejtë. Në zemrat e tyre ata kishin ndarë që kohë më parë me monarkinë; por e keqja e re e regjimit kishte filluar të zgjerojë veprimtarinë e saj korruptive dhe të ndihej në kampin e partive burokratike. Një politikan borgjez i zakonshëm tani ndjehej më mirë në slinjtë e korrupsionit republikan sesa në shëmtinë e rëndë të shtetit të zhdukur, i cili ende jetonte në kujtesën e tij. Siç e kam theksuar më parë, pas shkatërrimit të Ushtrisë së Vjetër, u detyruan udhëheqësit revolucionarë të forconin autoritetin shtetëror duke krijuar një faktor të ri të fuqisë. Në kushtet e ekzistuar ata mund ta bënë këtë vetëm duke fituar në anën e tyre ndjekësit e një qëndrimi që ishte në kundërshtim të drejtpërdrejtë me të tyren. Nga këto elemente vetëm ishte e mundur të krijohej ngadalë një ushtëri e re e cila, e kufizuar numerikisht nga traktatet e paqes, duhej të transformohej në shpirt që të bëhej një instrument i ri i regjimit. Nëse i lëmë jashtë çështjet e vjetra të shtetit, që ishin në të vërtetë shkaku i Revolucionit, nëse pyesim se si ishte e mundur të çonin Revolucionin në një çështje të suksesshme si një akt politik, ne arrijmë në këto përfundime: 1. Nëse i lëmë jashtë çështjet e vjetra të shtetit, që ishin në të vërtetë shkaku i Revolucionit, nëse pyesim se si Kjo ishte për shkak të

një procesi të rrënimit të thatë në konceptet tona të jetës. duty and obedience. 2. Kjo ishte gjithashtu për shkak të pasivitetit të timiditetit të partive që ishin të supozuara të mbronin shtetin. Kjo duhet të shtohet: Rrënja e thatë që sulmoi konceptet tona të detyrës dhe urdhrave ishte në thelb për shkak të arsimit tonë të ulët kombëtar dhe të shëmtuar shtetëror. Nga kjo erdhi zakoni i ngatërimit të mjeteve dhe qëllimeve. Kërkoj që të jesh i sinqertë me mua. Në një moment kur një komb është duke u shkatërruar në mënyrë të dukshme dhe kur të gjitha shenjat e dukshme tregojnë se është në prag të bëhet viktimë e shtypjes së egër, falë veprimeve të disa të paditurve, të jesh i bindur me këta njerëz dhe të kryesh detyrën e tua ndaj tyre është një formalitet i shëmtuar doktrinar dhe në fakt një lloj i shëmtuar i arrogancës; ndërsa, nga ana tjetër, refuzimi i mbajtjes së besnikërisë dhe i kryerjes së detyrës në këtë rast mund të shpëtojë vendin nga shkatërrimi. Në përputhje me idenë tonë aktuale borgjeze të shtetit, nëse një gjeneral divizioni merr nga lart urdhrin që të mos qëllojë ai plotëson detyrën e tij dhe kështu vepron rreptësisht në mos qëllimin, sepse në mendjen borgjeze është më e vlefshme formale e sjelljes se jeta e një kombi. Por sipas konceptit nazist nuk është urdhërimi i fuqive të dobëta që duhet të mbizotërojë në këto momente, në këto momente detyra e marrjes së përgjegjësisë personale ndaj të gjithë kombit shfaqet. Revolucioni u arrit sepse ky koncept kishte ndaluar të ishte një forcë vitale me popullin tonë, ose më saktë me qeveritë tona, dhe ishte ulur në diçka që ishte e shëmtuar formale dhe doktrinare. Për sa i përket së dytit, mund të thuhet se shkakun më i thellë i pafuqisë së partive borgjeze duhet të atribuohet faktit se pjesa më aktive dhe më e drejtë e popullit tonë kishte humbur jetën në luftë. Nga ana tjetër, partitë borgjeze, të cilat mund të konsiderohen si të vetmet forma politike që ishin në anën e shtetit të vjetër, ishin

Ata ishin të bindur se ata duhej të ishin në anën e tyre. Kjo pamje ishte një shenjë e dobësisë dhe degradimit që ishte zhvilluar gradualisht. Dhe kjo ishte gjithashtu e pakuptimtë në një kohë kur kishte një kundërshtar politik që kishte lënë atë qëndrim shumë kohë më parë dhe, në vend të kësaj, kishte deklaruar qartë se ai do të arrinte qëllimet e tij politike me forcë kur të ishte e mundur. Kur Marksizmi u shfaq në botën e demokracisë burokratike, si pasojë e demokracisë burokratike, thirrjet e dërguara nga demokracia burokratike për të luftuar Marksizmin me armë intelektuale ishin një copë e rëndë e cila më vonë duhej të paguhej. Për marksizmin gjithmonë ka predikuar doktrinën se përdorimi i armëve ishte një çështje që duhej të gjykohej nga këndvështrimi i efikasitetit dhe se suksesi justifikonte përdorimin e armëve. Kjo ide u vërtetua e saktë gjatë ditëve nga 7 deri më 10 nëntor 1918. Marxistët nuk u shqetësuan aspak për parlamentin apo demokracinë, por ata i dhanë një goditje të vdekjes të dyve duke lëshuar hordhinë e tyre të kriminelëve për të qëlluar dhe për të ngritur tmerr. Kur Revolucioni ishte i mbyllur, partitë borgjeze ndryshuan emrin e tyre të firmës dhe papritmas u shfaqën, udhëheqësit heroik që u shfaqën nga dhomat e errëta të mbyllura ose nga dyqanet më të ndriçuara ku kishin kërkuar strehë. Por, siç ndodh në rastin e të gjitha përfaqësuesve të institucioneve të antiquara, ata nuk kishin harruar gabimet e tyre ose nuk kishin mësuar asgjë të re. Të gjithë programet politike ishin të mbështetura në të kaluarën, edhe pse ata vetë ishin bërë të përfshirë në regjimin e ri. Të qëllimi i tyre ishte të sigurojnë një pjesë në ndërmarrjen e re, dhe kështu ata vazhduan të përdorin fjalët si armën e tyre të vetme. Të gjitha partitë borgjeze pas revolucionit u kapën në rrugë në një mënyrë të turpshme. Kur u prezantua ligji për Mbrojtjen e Republikës, shumicën nuk e mbështeti në fillim. Por, duke u përballur me dyqind mijëra marksistë që demonstرون në rrugë, burokratët e shtetit ishin aq frikësuar saqë votuan për ligjin kundër vullnetarëve të

tyre, për arsye të edukimit. Dhe kështu shteti i ri zhvilloi rrugën e vet, sikur nuk kishte asnjë opozitë kombëtare. Të vetmet organizata që në atë kohë kishin forcën dhe guximin për të përballuar marksizmin dhe masat e ashpër ishin në radhë të parë trupat vullnetare, dhe më pas organizatat për vetëmbrojtje, gardët civile dhe më në fund organizatat e formuara nga ushtarët e shkarkuar të Ushtrisë së Vjetër. Por ekzistenca e këtyre organeve nuk ndryshoi rëndësishëm rrjedhën e historisë gjermane; dhe kjo për shkaqet e mëposhtme: Si partitë e ashtuquajtura kombëtare ishin pa ndikim, sepse nuk kishin asnjë forcë që mund të demonstronte efektivisht në rrugë, Ligjet e Mbrojtjes nuk mund të ushtrojnë asnjë ndikim sepse nuk kishin asnjë ide politike dhe veçanërisht sepse nuk kishin asnjë qëllim politik të qartë në mendje. Një sukses që marksizmi njëherë arriti ishte për shkak të bashkëpunimit perfekt midis qëllimeve politike dhe forcës së egër. Çfarë e privoi Gjermaninë kombëtare nga të gjitha shpresat praktike për të formuar zhvillimin gjerman ishte mungesa e një bashkëpunimi të detyruar midis forcës së egër dhe qëllimeve politike të zgjuara. Sado që të ishin aspiratat e partive "nacionale", ato nuk kishin asnjë forcë për të luftuar për këto aspirata, më së paku në rrugë. Forcat e mbrojtjes kishin forcë në dispozicion. Ata ishin të zotët e rrugës dhe të shtetit, por ata nuk kishin ide politike dhe synime për të cilat forcat e tyre mund të ishin përdorur ose mund të ishin përdorur në interes të kombit gjerman. Në të dy rastet, hebreu i zgjuar ishte në gjendje, me ndihmën e bimëve të tij të zgjuara të bindjes, të forconte një tendencë të ekzistueshme për ta bërë këtë gjendje të papranueshme të qëndrueshme dhe në të njëjtën kohë të shtynte rrënjët e saj më thellë. Judenjtë e përdorën me sukses shtypin e tyre për të hapur idenë se mbrojtja ishte e karakterit "jopolitik", ashtu

si në politikë ai ishte njeriu më i zgjuar për të lavdëruar karakterin e ulët intelektual të hebrenjve. Por ka një shpjegim natyror edhe për këtë. Mungesa e një ideje të madhe që do të ri-formonte gjërat ka gjithmonë nënkuptuar një kufizim të fuqisë luftarake. Konvinsioni i të drejtës për të përdorur edhe armët më të shëmtuara është gjithmonë i lidhur me një besim të fortë në nevojën për një transformim të ri dhe revolucionar të botës. Një lëvizje që nuk lufton për këto qëllime dhe ideal nuk do të ketë kurrë nevojë për mjete ekstreme. Shpikja e një ideje të re dhe të madhe ishte sekreti i suksesit në Revolucionin Francez. Revolucioni Rus i fal fitoren një ideje. Dhe ishte vetëm ideja që i mundësoi fashizmit të fitonte triumfin për të nënshtruar një komb të tërë në një proces të plotë rindërtimi. Partitë borgjeze nuk janë në gjendje të arrijnë një arritje të tillë. Dhe jo vetëm partitë borgjeze vendosën synimin e tyre në një rivendosje të të kaluarës. Të gjitha shoqatat e mbrojtjes e bënë këtë, në sajë të interesit të tyre për qëllime politike. Spiriti i vjeter i legjioneve të luftës dhe tendencat e Kyffhauser ishin të pranishme në to dhe ndihmuan politike për të mbuluar armët më të rënda që Gjermania atëherë zotëronte dhe t'i lejonin ato të rrinin në duart e serfave republikane. Fakti që këto shoqata ishin frymëzuar nga qëllimet më të mira në këtë mënyrë, dhe që ata vepruan me të vërtetë me mirësi, nuk ndryshon në asnjë mënyrë injorancën e rrugës që ata morën. Në Reichswehr të bashkuar marksizmi gradualisht fitoi mbështetjen e forcës që i duhej për autoritet. Si rezultat logjik, ajo vazhdoi të hiqte ato asociacione të mbrojtjes që ajo i konsideronte të rrezikshme, duke deklaruar se ato nuk ishin më të nevojshme. Disa udhëheqës të ashpër që kundërshtonin urdhrat marksiste u thirrën në gjyq dhe u dërguan në burg. Por ata të gjithë morën atë që meritonin.

Ndryshimi i Partisë së Punës Nationalsocialiste Gjermane nxiti një lëvizje që ishte e para që vendosi synimin e saj, jo në një rivendosje të menjëhershme të të kaluarës - siç e bënë partitë borgjeze - por në zëvendësimin e një shteti të organizuar të popullit për mekanizmin absurd shtetëror të sotëm. Nga dita e parë e themelimit të tij, lëvizja e re mori qëndrimin se idetë e saj duhej të propagandoheshin me mjete intelektuale por se, kur ishte e nevojshme, duhej të përdorej fuqia muskulore për të mbështetur këtë propagandë. Në përputhje me bindjen e tyre të rëndësishme të parë të doktrinës së re, udhëheqësit e lëvizjes së re natyrshëm besojnë se asnjë sakrificë nuk mund të konsiderohet si shumë e madhe kur bëhet fjalë për të arritur qëllimin e lëvizjes. Jam theksuar se në disa rrethana një lëvizje që synon të fitojë zemrat e popullit duhet të jetë e gatshme të mbrojë veten me forcat e saj kundër sulmeve terroriste nga ana e kundërshtarëve të saj. Në historinë e botës ka ndodhur që autoriteti formal shtetëror nuk ka arritur të ndalë sundimin e terrorit që ishte frymëzuar nga një filozofi e jetës. Mund të bëhet vetëm me një filozofi të re dhe të ndryshme të jetës, të cilën përfaqësuesit janë aq të guximshëm dhe të detyruar. Kjo gjë ka qenë gjithmonë shumë e pakëndshme për burokratët që janë mbrojtës të shtetit, por kjo gjë mbetet e vërtetë. Të qeverisur nga shteti mund të garantojnë qetësi dhe rend vetëm nëse shteti përmban një filozofi që është e përbashkët nga populli si i tërë; kështu që elementët e rrëmujës mund të trajtohen si kriminelë të izoluar, në vend që të konsiderohen si mbrojtës të një ideje që është diametralisht kundër opinionëve zyrtare. Nëse kjo do të ndodhë, shteti mund të përdorë më të dhunshmet masa për shekuj të tërë kundër terrorit që e kërcënon; por në fund të fundit të gjitha këto masa do të jenë të padobishme dhe shteti do të duhet të dorëzohet.

Shteti gjerman është i mbushur me fashizëm. Në një betejë që zgjati shtatëdhjetë vjet, shteti nuk arriti të ndalte fitoren e idesë marksiste. Edhe pse dënimi penal i skllavërisë dhe i burgosjes u ul në të gjitha deri në mijëra vjet, dhe edhe pse metodat më të tmerrshme të represionit u kërcënuan në pafund raste kundër mbrojtësve të filozofisë marksiste, në fund shteti u detyrua të kapitullonte pothuajse plotësisht. Udhëheqësit politikë borgjezë të zakonshëm do të mohojnë të gjitha këto, por protestat e tyre janë të padobishme. Të shohësh se shteti kapitulloi pa kushte ndaj marksizmit më 9 nëntor 1918, nuk do të ngrihet sërish nesër si i mundur i marksizmit. Në të kundërt. Bourgeois simpletons që ulen në karrige zyre nëpër ministritë e ndryshme flasin për nevojën e mosqeverisjes kundër dëshirave të punëtorëve, dhe me fjalën 'punëtorë' ata kuptojnë marksistët. Në të njëjtën kohë, duke e identifikuar punonjësin gjerman me marksizmin, jo vetëm që ata janë fajtor për një falsifikim të turpshëm të së vërtetës, por ata po përpiqen të fshehin dështimin e tyre para idesë marksiste dhe organizatës marksiste. Në kushtet e nënshtrimit të plotë të shtetit aktual ndaj marksizmit, lëvizja kombëtare socialiste ndihet më shumë e detyruar jo vetëm të përgatisë rrugën për fitoren e idesë së saj duke thirrur mendimin dhe kuptimin e publikut, por edhe të marrë përgjegjësinë për të organizuar mbrojtjen e vet kundër terrorit të Internacionales, e cila është e helmuar me fitoren e saj. Jam i njohur me mënyrën se si përvoja praktike në lëvizjen tonë të re na çoi ngadalë në organizimin e një sistemi të mbrojtjes për takimet tona. Kjo gradualisht mori karakterin e një trupi ushtarak të specializuar për ruajtjen e rendit, dhe u përpoq të zhvillohej në një shërbim që do të kishte kuadrin e tij të mirëorganizuar. Kjo formim i ri mund të ngjajë me asamblëtë e mbrojtjes jashtme, por në realitet nuk kishte asnjë bazë krahasimi midis njërit dhe tjetrit. Siç e kam thënë më parë, organizatat gjermane të mbrojtjes nuk kishin ide politike të qarta. Ata ishin vetëm shoqata për mbrojtje reciproke, dhe ishin trajnuar dhe organizuar në mënyrë të përshtatshme, kështu që ata ishin një

shtesë e paligjshme ose ndihmës për forcat ligjore të shtetit. Karakteri i tyre si trupa të lira u krijua vetëm nga mënyra se si u ndërtuan dhe situata në të cilën ndodhej shteti në atë kohë. Por ata me siguri nuk mund të pretendojnë të jenë trupa të lira në bazë të faktit se ata ishin shoqata të formuara lirshëm dhe privatisht për të luftuar për bindjet politike të tyre të formuara lirshëm. Ata nuk ishin të tillë, pavarësisht faktit se disa nga udhëheqësit e tyre dhe disa asociacione si të tilla ishin qartë kundër Republikës. Përpara se të flasim për bindjet politike në kuptimin më të lartë, duhet të jemi më shumë se të bindur se regjimi ekzistues është i dëmshëm. Politika në kuptimin më të lartë do të thotë se dikush ka para syve të tij imazhin e një regjimi të ri, ndjen se krijimi i këtij regjimi është një nevojë absolute dhe vendos veten për të kryer këtë qëllim si detyra më e lartë që mund të jetë e përkushtuar jeta e tij. Trupat për ruajtjen e rendit, të cilat u formuan më pas nën lëvizjen naziste socialiste, ishin në thelb të ndryshme nga të gjitha shoqatat e tjera të mbrojtjes për shkak të faktit se strukturat tona nuk ishin të destinuara në asnjë mënyrë për të mbrojtur gjendjen e krijuar nga Revolucioni, por ishin të destinuara ekskluzivisht për të mbështetur luftën tonë për krijimin e një Gjermanie të re. Në fillim kjo trupë ishte kryesisht një roje për të mbajtur rendin në takimet tona. Në rast se nuk do të ishte e mundur, do të kishim mundur të mbajmë takimet tona, të cilat do të kishin qenë të ndaluara plotësisht nga kundërshtarët tanë. Këta burra ishin në atë kohë të trajnuar me zell për qëllime të sulmit, por nuk ishin të trajnuar për të adhuruar veçmas shtyllën e madhe, siç pretendohet atëherë në rrethet e shëmtuara patriotike gjermane. Ata përdorën çudgel sepse ata e dinin se mund të bëhej e pamundur që ide të larta të ishin të paraqitura nëse njeriu që i përpiqet t'i promovojë ato mund të goditet me çudgel. Faktikisht, në histori nuk është rrallë

që disa nga mendjet më të mëdha kanë vdekur nën kthetrat e atyre që janë më të pavlerë. Ndërsa truporja tanë nuk e shikonin dhunën si një qëllim në vetvete, ata mbrojtën ekspozuesit e qëllimeve dhe qëllimeve të përsosura kundër dhunës së huaj. Ata gjithashtu kuptuan se nuk kishte detyrim të merrete mbrojtjen e një shteti që nuk garantonte mbrojtjen e kombit, por që, në të kundërt, ata duhej të mbronin kombin kundër atyre që kërcënonin të shkatërronin komb dhe shtet. Pas betejës që u zhvillua në takimin në Munich Hofbrigamhaus, ku numri i vogël i gardianëve tanë që ishin të pranishëm fitoi famë të përjetshme për veten e tyre për shkak të heroicitetit të tyre duke i shtypur armiqtë; këta gardianë u quajtën Detajet e Strimit. Siç e tregon vetë emri, ata përfaqësojnë vetëm një ndarje nga lëvizja. Ata janë një element themelor i tij, ashtu si shtypi, propaganda, institucionet arsimore dhe degët e tjera të Partisë. Ne mësojmë se sa e domosdoshme ishte krijimi i një organi të tillë, jo vetëm nga përvoja jonë në rastin e takimit të shënuar por edhe kur ne u përpoqëm gradualisht të çonim lëvizjen përtej Mynihut dhe ta zgjerohim atë në pjesët e tjera të Gjermanisë. Në momentin që ne filluam të shfaqeshim si një rrezik për marksizmin marksistët nuk humbën asnjë mundësi për të bërë që të shkatërrojnë para kohe të gjitha përgatitjet për mbajtjen e takimeve nacionaliste socialiste. Kur nuk e arritën këtë, ata u përpoqën të prisnin mbledhjen vetë. Nuk ka nevojë të thuhet se të gjitha organizatat marksiste, pavarësisht nga grada apo pozicioni, mbështetën heshtur politikën dhe aktivitetet e përfaqësuesve të tyre në çdo rast. Por çfarë të thuhet për partitë borgjeze që, kur u heshtën nga këta marksistë dhe në shumë vende nuk guxuan të dërgonin zëdhënësin e tyre për të dalë para publikut, por u gëzuan, në një mënyrë të çuditshme dhe të pakuptimtë, çdo herë që morëm ndonjë humbje në betejën tonë kundër marksizmit. Partitë borgjeze ishin të kënaqur të mendonin se ata që ata vetë nuk mund të ngriheshin kundër, por u detyruan të ulnin kokën, nuk mund të ishin të shkatërruar nga ne. Sa duhet të thuhet për ata zyrtarë shtetërorë, udhëheqës të policisë, madje edhe ministra të kabinetit, të cilët shfaqën një mungesë skandaloze

të parimeve në paraqitjen e tyre të jashtme? Cili mund të thuhet për ata që e degraduan veten aq shumë, për shkak të një vlerësimi të vogël të shëmtuar në gazetatat e hebrenjve, që ata persekutuan ata njerëz të cilëve heroizmi dhe ndërhyrja, pavarësisht rrezikut, u ishin pjesërisht borxh për mos u rrëzuar në copa nga banda e kuqe disa vjet më parë dhe të ishin lidhur në shtyllat e llambave? Një ditë këto fenomene të tmerrshme e ndezën të ndjerin por të paharruarin Prefect Phtevhner, një njeri i cili për shkak të drejtpërdrejtësisë së tij të papërkulshme e detyronte atë të urrente të gjithë twistët dhe t'i urrente ata si vetëm një njeri me zemër të singertë mund të urrejë, duke thënë: "Gjatë gjithë jetës time unë dëshiroja të isha gjerman dhe pastaj një zyrtar, dhe kurrë nuk doja të bëja shaka me këto krijesa që, sikur ishin mbajtur zyrtarë, i prostituonin veten para kujt do që mund të luante mbret dhe zot për një kohë." Një gjë e tmerrshme ishte se gradualisht dhjetëra mijëra shërbëtorë të singertë dhe të besueshëm të shtetit jo vetëm që u vendosën nën sundimin e këtyre njerëzve, por u kontaminuan gjithashtu nga moralet e tyre të paprincipita. Të gjitha këto njerëz i ndjekin me urrejtje të ashpër zyrtarët e singertë, i degradojnë dhe i largojnë nga detyrat e tyre, dhe megjithatë i paraqesin veten si "nacionalë" me ndihmën e hipokrizisë së tyre të rreme. Nga zyrtarë të tillë ne mund të presim asnjë mbështetje, dhe vetëm në raste të rralla u dha. Vetëm duke ndërtuar mbrojtjen e vet, lëvizja jonë mund të bëhet e sigurt dhe të tërheqë vëmendjen publike dhe respektin e përgjithshëm që i jepet atyre që mund të mbrojnë veten kur sulmohen. Si një parim bazë në zhvillimin e brendshëm të Storm Detachment, ne vendosëm që jo vetëm që duhet të jetë e përsosur në efikasitet fizike por që njerëzit duhet të jenë të instruktuar aq sa të bëhen ithtarë të padiskutueshëm të ideve naziste dhe, në fund, që duhet të jetë e udhëzuar të ndjekë më të rreptë disiplinën. Ky organ nuk kishte asgjë të bënte me organizatat e mbrojtjes së tipit burokratik dhe sidomos jo me asnjë organizatë sekrete.

Në atë kohë, arsyet e mia për të mbrojtur rreptësisht kundër lejes së Storm Detachment të Partisë së Punës së Gjermanisë së Nationalsocializmit të bëhej një shoqatë mbrojtëse ishin si më poshtë: Nga arsye të thjeshta praktike është e pamundur të ndërtohet një organizatë kombëtare mbrojtëse përmes shoqatave private, përveçse shteti i jep një kontribut të madh. Whoever thinks otherwise overestimates his own powers. Tani është plotësisht jashtë pyetjes të formohen organizata të çdo vlerë ushtarake për një qëllim të caktuar në bazë të parimit të quajtur "disiplinë vullnetare". Këtu mungon mbështetje kryesore për zbatimin e urdhrave, e cila është fuqia e ndëshkimit. Në vjeshtë, ose më saktë në pranverë, të vitit 1919 ishte ende e mundur të ngriheshin "korpuse të vullnetarëve", jo vetëm sepse shumica e burrave që u paraqitën në atë kohë kishin kaluar shkollën e vjetër të Ushtrisë, por edhe sepse lloji i detyrës që u imponua atje e detyronte individin të ishte i bindur plotësisht, të paktën për një periudhë të caktuar kohore. Ky shpirt mungon plotësisht në organizatat e mbrojtjes vullnetare të sotme. Sa më shumë të rritet mbrojtja, aq më e dobët bëhet disiplina dhe aq më pak mund të kërkohet nga anëtarët individualë. Thus e gjithë organizata do të marrë më shumë e më shumë karakterin e vjetër të shoqatave jo politike të shokëve të luftës dhe veteranëve. Nuk është e mundur të bëhet një trajnim vullnetar në shërbimin ushtarak për masa më të mëdha pa u siguruar një fuqi të plotë komande. Në ushtrinë e huaj, do të ketë gjithmonë pak njerëz që do të nënshtrohen me dëshirë dhe me vullnet të lirë asaj forme të nënshtimit që konsiderohet natyrale dhe e nevojshme. Në përgjithësi, një sistem i mirë i trajnimit ushtarak nuk mund të zhvillohet ku ka këto mjete të rralla aq sa janë në dispozicion të shoqatave të mbrojtjes. Një institucion i tillë duhet të japë mësimin më të mirë dhe më të besueshëm. Ka kaluar tetë vjet që nga fundi i luftës, dhe gjatë kësaj kohe asnjë nga rinia jonë gjermane, në moshën kur ata do të kishin shërbyer në ushtrinë e vjetër, nuk ka marrë asnjë lloj trajnimi të organizuar. Qëllimi i një shoqate mbrojtëse nuk mund të jetë të rekrutojë këtu dhe tani të gjithë ata që kanë marrë trajnime ushtarake; sepse në këtë rast mund të regjistrohet me saktësi matematikore

kur do të largohet anëtarë i fundit nga shoqata. Edhe ushtari më i ri nga viti 1918 nuk do të jetë më i përshtatshëm për shërbim në frontin e parë dyzet vjet më vonë, dhe ne po afrohem në atë gjendje me një shpejtësi që i jep shkak shqetësimit. Thus, shoqatat e mbrojtjes duhet të marrin më shumë dhe më shumë aspektin e shoqatave të vjetra të ish-ushtarëve. Por kjo nuk mund të jetë kuptimi dhe qëllimi i një institucioni që quhet, jo një shoqatë e ish-ushtarëve por një shoqatë e mbrojtjes, duke treguar kështu me këtë titull se ajo konsideron detyrën e saj të jetë, jo vetëm të ruajë traditën e ish-ushtarëve dhe t'i mbajë së bashku, por edhe të promovojë idenë e mbrojtjes kombëtare dhe të jetë në gjendje të sjellë këtë ide në zbatim, që do të thotë krijimi i një trupi të njerëzve të aftë dhe të trajnuar për mbrojtjen ushtarake. Por kjo nënkupton që këto elementë do të marrin një trajnim ushtarak që deri më tani nuk e kanë marrë. Kjo është diçka që në praktikë është e pamundur për shoqatat e mbrojtjes. Një ushtar i vërtetë nuk mund të bëhet me një ose dy orë stërvitje në javë. Në sy të kërkesave të rënda që lufta moderne imponon sot tek çdo ushtar individual, një shërbim ushtarak i dy viteve është i pamjaftueshëm për të transformuar një rekrut të ri në një ushtar të trajnuar. Në front gjatë luftës, ne të gjithë pamë pasojat e frikshme që rekrutët tanë të rinj ishin detyruar të përjetonin nga mungesa e një trajnimit të plotë ushtarak. Në çdo rast, grupet vullnetare që kishin qenë të zhytura për pesëmbëdhjetë ose dyzet ditë nën një disiplinë të rëndë dhe që shfaqnin vetëmohim të pakufizuar, nuk ishin më të mira se mbushja e kanonit në Front. Vetëm kur ishin shpërndarë midis rangjeve të vjetra dhe të njohura të ushtarëve, rekrutët e rinj, të cilët ishin trajnuar për katër ose gjashtë muaj, mund të bëheshin anëtarë të dobishëm të një regjimenti. Udhëhequr nga "vjetërit", ata gradualisht u përshtatën detyrës së tyre. Në dritën e kësaj, sa e pamundur duhet të jetë përpjekja për të krijuar një trup luftarak me një ose dy orë trajnime në javë, pa asnjë fuqi të qartë komandimi dhe pa asnjë mjet të konsiderueshëm. Në këtë mënyrë mund të rifreskohet trajnimi ushtarak tek të vjetrit ushtarë, por rekrutët

të rinj nuk mund të bëhen ushtarë të kualifikuar. Si ky veprim prodhon rezultate të pavlerë mund të demonstrohet edhe nga fakti se në të njëjtën kohë që këto të ashtuquajtura shoqata të vullnetareve të mbrojtjes, me shumë përpjekje dhe zhurmë dhe nën vështirësitë dhe mungesën e nevojshme, përpiqen të edukojnë dhe të trajnojnë disa mijëra burra të mirë (të tjerët nuk duhet të merren parasysh) për qëllime të mbrojtjes kombëtare, shteti i mëson të rinjve tanë idetë demokratike dhe paqësore dhe kështu i privon miliona dhe miliona nga instiktet kombëtare, helmon logjikën e tyre patriotike dhe gradualisht i kthen ata në një turmë lopësh që do të ndjekin pa hezitim çdo komandë arbitrare. Dhe kështu ata bëjnë të papërshtatshme të gjitha përpjekjet e bëra nga shoqatat e mbrojtjes për të inkulluar idetë e tyre në mendjet e rinisë gjermane. Më e rëndësishmja është konsiderata e mëposhtme, e cila gjithmonë më ka bërë të marr një qëndrim kundër të gjitha përpjekjeve për një trajnim të tillë ushtarak në bazë të lidhjeve të vullnetareve. Nëse, pavarësisht të gjitha vështirësive të mësipërme, një shoqatë mbrojtëse do të kishte arritur të trajnonte një numër të caktuar gjermanësh çdo vit për të qenë ushtarë të efektshëm, jo vetëm në aspektin e perspektivës së tyre mendore por edhe në aspektin e efikasitetit fizik dhe të menaxhimit të armëve të njohura, rezultati do të ishte domosdoshmërisht nul dhe i pavlefshëm në një shtet i cili i gjithë tendenca e tij e bën të mos shikojë vetëm një shoqatë të tillë mbrojtëse si të padëshirueshme por madje edhe të urrejë atë pozitivisht, sepse një shoqatë e tillë do të kundërshtonte plotësisht qëllimet e brendshme të udhëheqësve politikë, të cilët janë të korruptuarit e këtij shteti. Por megjithatë, ky rezultat do të ishte i pa vlefshëm nën qeveritë që kanë demonstruar me veprimet e tyre se nuk i kushtojnë aspak rëndësi fuqisë ushtarake të vendit dhe nuk janë të gatshëm të lejojnë që kjo fuqi të përdoret vetëm nëse është e

nevojshme për mbrojtjen e ekzistencës së tyre të shëmtuar. Dhe kjo është gjendja aktuale. Nuk ishte e mundur të mendohej për të trajnuar rreth dhjetë mijëra njerëz për përdorimin e armëve, dhe për t'i përdorur ato. A do të trajnojmë ushtarët për një regjim që i bërtiti dhe i bërtiti mëkatet e të nderuarve tanë, i hoqi medaljet dhe medaljet nga shpatullat e tyre, i shtypi flamujt e tyre dhe i rrëzoi arritjet e tyre? A ka marrë ky regjim një hap drejt rikthimit të dinjitetit të ushtrisë së vjetër dhe a ka sjellë ata që e shkatërruan dhe e shkatërruan atë para drejtësisë për veprat e tyre? Jo më pak. Në anën tjetër, njerëzit që kam përmendur më lart mund të shihen sot të vendosur në pozita më të larta nën shtet. Dhe megjithatë u tha në Leipzig: "E drejta shkon me forcë." Në Republikën tonë sot, megjithatë, fuqia është në duart e atyre që u ngritën për revolucionin, dhe sepse ky revolucion përfaqëson një akt të shëmtuar të tradhtisë së lartë ndaj kombit, e cila është e shëmtuara në historinë gjermane, nuk ka asnjë arsye për të thënë se fuqia e këtij karakteri duhet të forcohet me krijimin e një ushtrie të re të re. Është kundër të gjitha arsyeve të arsyeshme. Në atë kohë, ky shtet i kushtoi shumë rëndësi forcimit të pozitës së tij ushtarake. Ata nuk ishin të mirëpritur sa kohë që ishin të dobishëm për mbrojtjen personale të krijesave të mjeruara të hedhura nga Revolucionin. Por rreziku për këto krijesa dukej të zhduej ndërsa degradimi i njerëzve tanë rritej gradualisht. Sipas ekzistencës së lidhjeve të mbrojtjes nuk implikonte më një forcim të politikës kombëtare ato u bënë tepër të panevojshme. Prandaj u bë çdo përpjekje për t'i çliruar dhe për t'i nënshtruar ata kudo që ishte e mundur. Historia regjistron vetëm disa shembuj të mirënjohjes nga princat. Por nuk ka asnjë patriot midis burgjit të ri që mund të llogarisë mirënjohjen e vrasësve revolucionarë dhe vrasësve, persona

që kanë mbushur xhepat e tyre nga paratë publike. spoil and betrayed the nation. Për kë do të trajnoj këta të rinj? Sa vjeç është fëmija kur duhet të rritet? Përgjigja ndaj këtyre pyetjeve vendos në të njëjtën kohë rregullin më të mirë që duhet të ndjekim. Nëse një ditë shteti aktual do të duhej të kërkonte ushtrinë e trajnuar të këtij lloji, atëherë kurrë nuk do të ishte për të mbrojtur interesat e kombit në raport me ato të huajve por më shumë për të mbrojtur skllëverit e kombit brenda vendit nga rreziku i një shpërthimi të përgjithshëm të zemërimit nga një komb që është mashtruar dhe i mashtruar dhe interesat e të cilit janë shitur. Për këtë arsye u vendos që Storm Detachment i Partisë së Punës së Gjermanisë Nationalsocialiste nuk duhej të ishte në natyrën e një organizate ushtarake. Ajo duhej të ishte një instrument mbrojtës dhe edukativ për lëvizjen kombëtare socialiste dhe detyrat e saj duhej të ishin në një sferë shumë të ndryshme nga ajo e shoqatës ushtarake të mbrojtjes. Dhe, natyrisht, Storm Detachment nuk duhet të jetë në natyrën e një organizate sekrete. Organizatat sekrete krijohen vetëm për qëllime që janë kundër ligjit. Me këtë rast, qëllimi i një organizate të tillë është i kufizuar nga natyra e saj. Për t'u marrë parasysh urrejtja e gjermanëve, nuk është e mundur të ndërtohet asnjë organizatë e madhe, duke e mbajtur atë të fshehtë në të njëjtën kohë dhe duke e fshehur qëllimin e saj. Çdo përpjekje e tillë është e destinuar të jetë krejtësisht e pavlefshme. Nuk është e çuditshme që sot zyrtarët tanë policorë kanë në dispozicion një staf të eavesdroppers dhe të tjerë të tillë që janë të gatshëm të luajnë tradhti, si Juda, për tridhjetë pjesë argjendi dhe do të rrëfejnë çdo sekret që mund të zbulojnë dhe do të shpifin çfarëdo që ata dëshirojnë të zbulojnë. Për të shmangur këto lloje të mundshme, nuk është kurrë e mundur të bindësh ndjekësit e tu për të qenë të qetë. Vetëm grupe të vogla mund të bëhen shoqata të vërtetë sekrete, dhe kjo vetëm pas shumë viteve filtrimi. Por edhe vetëm e vogëlsia e këtyre grupeve do t'i privonte ato nga çdo vlerë

për lëvizjen kombëtare socialiste. Tani nuk është një apo dyqind dashnor të guximshëm por njëqind mijë mbrojtës të devotshëm të filozofisë sonë të jetës. Puna nuk duhet të bëhet me konventa sekrete por me demonstrata masive në publik. Shpatë dhe pushkë dhe shishe helmuese nuk mund të çlirojnë rrugën për përparimin e lëvizjes. Kjo mund të bëhet vetëm duke fituar mbi njeriun në rrugë. Duhet të rrëzojmë marksizmin, që në të ardhmen nacionalsocializmi të jetë sundimtar i rrugës, ashtu si një ditë do të bëhet sundimtar i shtetit. Ka një rrezik tjetër të lidhur me shoqëritë sekrete. Kjo është sepse anëtarët e tyre shpesh keqkuptojnë plotësisht madhështinë e detyrës së përballur dhe janë të prirur të besojnë se një fat i mirë mund të sigurohet për vendin e tyre të gjithë me një vrasje të vetme. Kjo bindje mund të gjejë justifikim historik duke u bazuar në rastet kur një komb ka vuajtur nën sundimin e një tirani që ishte në të njëjtën kohë një njeri i mençur dhe i cili personalitet i jashtëzakonshëm i siguroi atij forcën e brendshme të pozitës së tij dhe i mundësoi atij të mbajë sundimin e frikshëm. Në këto raste mund të lindë papritur një njeri nga rrënojat e njerëzve i gatshëm të sakrifikohet dhe të shtyjë rëndë rrotën vdekjeprurëse në zemër të individit të urryer. Për të parë një vepër të tillë si të shëmtuar, duhet të kesh mendësinë republikane të atij lloji të shëmtuar që është i vetëdijshëm për krimet e tij. Por njeriu më i madh i lirisë që njerëzit gjermanë kanë pasur ndonjëherë e ka lavdëruar një vepër të tillë në William Tell. Në vitet 1919 dhe 1920 kishte rrezik që anëtarët e organizatave sekrete, nën ndikimin e shembulleve të mëdha historike dhe të shtyrë nga madhësia e fatkeqësive të vendit, mund të përpiqen të vrasin shkatërruesit e vendit të tyre, në besimin se kjo do të ndalte tmerret e popullit. Këto përpjekje ishin të dështuara, sepse triumfi marksist nuk ishte rezultat i geniut të lartë të një personi të veçantë, por më shumë i një numri të pafund të papërshtatshmërive dhe i shmangies së dëmtimit nga burokratët. Është e vështirë të thuash kritika të ashpra ndaj burokratëve të sotëm. Një mund të

kuptojë gjithmonë se si ishte e mundur të kapitullonte para një Robespierre, një Danton, ose një Marat; por ishte e turpshme të ulej në të gjitha këmbët para të rrudhurit Scheidemann, të rrudhurit Herr Erzberger, Frederick Ebert, dhe të panumerta të tjerë të shëmtuar politikë të Revolucionit. Nuk kishte asnjë njeri të pjesëve në të cilin mund të shihej njeriu revolucionar i geniut. Këtu ishte fatkeqësia e vendit; sepse ata ishin vetëm gërshërë revolucionarë, spartacistë në shumicë dhe pakicë. Të shtypësh njërin prej tyre do të ishte një veprim pa asnjë rëndësi. Vetëm rezultati do të ishte se një tjetër lloj i gjitarëve, i mbushur dhe i uritur, do të ishte gati të merrte vendin e tij. Në ato vite ne duhej të merrnim një qëndrim të detyruar kundër një ideje që i falte origjinën dhe bazën e saj ngjarjeve historike që ishin të vërteta të mëdha, por që nuk i mbajtën asnjë ngjashmëri edhe epokës sonë të turpshme. Një përgjigje e ngjashme mund të jepet kur bëhet fjalë për të vënë dikë 'në shesh' që ka vepruar si tradhti ndaj vendit të tij. Në këtë rast do të ishte absurde dhe e palogjikshme të qëllonim një njeri të varfër që kishte bërë të ditur pozicionin e një artilerie kundër armikut ndërsa pozicionet më të larta të qeverisë janë të mbushura me një rrip që ka marrë një mbretëri të tërë, që ka mbi shpatulla vdekjet e dy milionë njerëzve që u sakrifikuan padrejtësisht, që janë përgjegjës për miliona të vrarë në luftë dhe që bëjnë një biznes të shkëlqyer nga regjimi republikan pa lejuar që shpirtrat e tyre të shkatërrohen në asnjë mënyrë. Do të ishte absurde të zhdukëshin të gjithë tradhëtorët e vegjël në një shtet ku qeveria ka liruar të gjithë tradhëtorët e mëdhenj nga çdo dënim. Përkundrazi, mund të ndodhë që një ditë një idealist i sinqertë, i cili, nga dashuria për vendin e tij, kishte hequr nga qarkullimi një informator të tmerrshëm që kishte dhënë informacione për depot sekrete të armëve, tani mund të jetë i detyruar të përgjigjet për veprimin e tij para kryetradhëtarëve të vendit. Dhe ende ka një pyetje të rëndësishme: A do të shtypë dikush një krijesë të vogël tradhëtare nga një krijesë tjetër e vogël tradhëtare, apo nga një idealist? Në rastin e parë rezultati do të ishte i dyshimtë

Dhe rezultati do të ishte i dyshimtë. Në rastin e dytë një i vogël i shëmtuar është hequr nga rruga dhe jeta e një idealisti që mund të jetë e paprekshme është në rrezik. Për mua, besoj se hajdutët e vegjël nuk duhet të burgosen ndërsa hajdutët e mëdhenj lejohen të ikin lirë. Një ditë një gjykatë kombëtare do të duhet të gjykojë dhe të dënojë disa qindra mijëra organizatorë që ishin përgjegjës për tradhtinë kriminale të nëntorit dhe të gjitha pasojat që iu shtuan. Kjo shembull do të mësojë mësimin e nevojshëm, njëherë e përgjithmonë, atyre tradhtarëve të papërshtatshëm që i zbuluan armiqve vendet ku ishin fshehur armët. Në bazë të këtyre konsideratave, unë i ndalova me forcë të gjitha pjesëmarrjet në shoqatat sekrete, dhe u kujdesa që Storm Detachment të mos marrë një karakter të tillë. Në ato vite, unë mbajta lëvizjen e nacionalsocializmit larg nga ato eksperiencë që ishin duke u bërë nga të rinj gjermanë që për shumicën e tyre ishin frymëzuar nga një idealizmi i lartë por që u bënë viktima të veprave të tyre, sepse ata nuk mundën të përmirësonin fatin e atdheut të tyre në asnjë mënyrë. Nëse atëherë Storm Detachment nuk duhet të jetë as një organizatë mbrojtëse ushtarake ose një shoqëri sekrete, konkluzionet e mëposhtme duhet të rezultojnë: 1. Storm Detachment nuk duhet të jetë as një organizatë mbrojtëse ushtarak. Të trajnohet jo nga këndvështrimi ushtarak por nga këndvështrimi i asaj që është më praktike për qëllimet e partisë. Kjo është e rëndësishme sepse pjesëtarët e saj duhet të trajnohen mirë fizikisht, jo për të ushtruar ushtrinë por për të praktikuar sportin. Unë gjithmonë kam konsideruar boksën dhe ju-jitsu më të rëndësishëm se ndonjë lloj i keq, sepse i mesëm, i trajnimit të shtizës. Nëse kombi gjerman do të ishte i përfaqësuar me një trup të ri të trajnuar në sporte atletike, të mbushur me dashurinë e fortë për vendin e tyre dhe të gatshëm të merrnin iniciativën

në një betejë, atëherë shteti kombëtar mund të bënte një ushtri nga ajo trup brenda dy viteve nëse ishte e nevojshme, nëse ata që ishin në dispozicion tashmë ekzistonin. Në gjendjen aktuale të ngjarjeve vetëm Reichswehr mund të furnizonte kuadrin dhe jo një organizatë mbrojtëse që nuk ishte asnjëra as tjetra. Efikasiteti i njeriut do të zhvillonte në individ bindjen e tij se ai është më i miri dhe do t'i jepte atij këtë besim i cili gjithmonë bazohet vetëm në vetëdijen e vetvetes. Ata gjithashtu duhet të zhvillojnë atë agility atletike e cila mund të përdoret si një armë mbrojtëse në shërbim të lëvizjes. Për të mbrojtur Storm Detachment nga çdo tendencë për të fshehur, jo vetëm uniforma duhet të jetë e tillë që të mund të identifikohet menjëherë nga të gjithë, por numri i madh i efekteve të saj tregon drejtimin në të cilin lëvizja po shkon dhe që duhet të jetë e njohur nga e gjithë popullsia. Një grup i Storm Detachment nuk duhet të mbajë takime sekrete por duhet të marshojë në mënyrë të dukshme dhe kështu, me veprimet e tyre, të ndalojë të gjitha legjendat për një organizatë sekrete. Për t'i mbajtur larg çdo tentative për të gjetur një rrugëdalje për aktivitetet e tyre në skema të vogla, që nga fillimi i tyre ne duhej t'i edukonim ata aq shumë në detyrën e mbrojtjes së kësaj ideje sa horizonti i tyre u zgjerua dhe se individit nuk e konsideronte më detyrë të hiqte nga qarkullimi një ose disa rascalë të mëdhenj apo të vegjël, por të përkushtohej tërësisht në detyrën e vendosjes së një shteti të ri kombëtar socialist të popullit. Në këtë mënyrë, lufta kundër këtij shteti u vendos në një nivel më të lartë se ajo e hakmarrjes së vogël dhe e manovrave të vogla. Ajo u ngrit në nivelin e një beteje shpirtërore në emër të një lufte filozofike, për shkatërrimin e marksizmit në të gjitha format dhe format e tij. Forma e organizimit e adoptuar për Storm Detachment, si dhe uniforma dhe pajisjet e saj, duhej të ndiqnin modele të ndryshme nga ato të Ushtrisë së Vjetër. Ata duhej të ishin të përshtatur veçanërisht me kërkesat e detyrës që iu dha Detajimit të Furisë.

Këto ishin idetë që ndjek në vitin 1920 dhe 1921. Unë u përpoqa t'i vendosja gradualisht në anëtarët e organizatës së re. Dhe rezultati ishte se në mes të verës së vitit 1922 ne kishim një numër të madh të formacioneve që përbëheshin nga njëqind burra. Në fund të vjeshtës së atij viti këto formacione morën uniformat e tyre të dallueshme. Kishte tre ngjarje që dolën të jenë të rëndësishme për zhvillimin e mëvonshëm të Storm Detachment. 1. Demonstrata masive kundër Ligjit për Mbrojtjen e Republikës. Kjo demonstratë u mbajt në fund të verës së vitit 1922 në Knappnigs-platz në Mynih nga të gjitha shoqëritë patriotike. Në të ishte pjesëmarrës edhe lëvizja kombëtare socialiste. Në rreshtin e parë të marshimit të partisë sonë, në rreshtin e parë të marshimit të partisë sonë, udhëhoqën gjashtë kompani të Munchenit me njëqind burra secili, duke u ndjekur nga degët politike të partisë. Dy banda marshuan me ne dhe rreth pesëmbëdhjetë flamuj u mbajtën. Kur u mbledhën Socialistët Nacionalë në sheshin e madh, ai ishte mbushur rreth gjysmë, por nuk ishte ulur asnjë flamur. Our entry aroused unbounded enthusiasm. Unë vetë kam pasur nderin të jem një nga folësit që iu drejtuan asaj mase prej rreth gjashtëdhjetë mijë njerëzve. Demonstrata ishte një sukses i madh; veçanërisht sepse u dëshmuar për herë të parë se nacionalizmi i Mynihut mund të marshonte në rrugë, pavarësisht të gjitha kërcënimeve nga të Kuqtë. Në disa minuta kompanitë e Storm Detachment i shpërndanë dhe i dërguan me skulla të gjalla. Në këtë mënyrë, lëvizja kombëtare socialiste e shfaqti për herë të parë se në të ardhmen ishte e detyruar të ushtronte të drejtën e marshimit në rrugë dhe kështu të merrte këtë monopol nga tradhëtorët ndërkombëtarë dhe armiqtë e vendit. Rezultati i asaj dite ishte një provë e padiskutueshme se idetë tona për krijimin e Storm Detachment ishin të drejta, si nga aspekti psikologjik ashtu edhe në mënyrën se si kjo trupë ishte organizuar. Në bazë të këtij suksesi rekrutimi u rrit aq shpejt sa brenda disa javëve numri i kompanive të Mynihut të çdo njëqind njerëzve u dyfishua. Ekspedicioni në Coburg në tetor 1922. Disa shoqata

të popullit kishin vendosur të mbajnë një ditë gjermane në Coburg. Unë u ftova të merrja pjesë, me informacionin se ata dëshironin të më sillnin një pasues. Kjo ftesë, e cila e mora në orën njëmbëdhjetë të mëngjesit, erdhi në kohë. Në një orë ishin gati rregullimet për pjesëmarrjen tonë në Kongresin Gjerman. Unë e bëra të udhëhequr nga tetëqind burra të Batalionit të Furisë. Këto ishin të ndara në rreth katërmëdhjetë kompani dhe duhej të vinin me tren special nga Mynihu në Coburg, i cili sapo kishte votuar përmes një referendumi për t'u bashkuar me Bavarian. Kërkohej që të jepeshin urdhra të ngjashëm edhe për grupe të tjera të Batalionit të Stormit të Partisë Naziste që ishin formuar ndërkohë në disa vende të tjera. Kjo ishte hera e parë që një tren i tillë special u rrotullua në Gjermani. Në të gjitha vendet ku u bashkuan me ne anëtarët e rinj të Storm Detachment treni ynë shkaktoi një sensacion. Shumica e njerëzve kurrë nuk kishin parë flamurin tonë. Dhe kjo bëri një përshtypje shumë të mirë. Kur arritëm në stacionin në Coburg na pritën një delegacion nga komiteti organizues i Ditës Gjermane. Ata njoftuan se ishte 'organizuar' në orders të sindikatave lokale të punës, që do të thotë, të Partive të pavarura dhe komuniste, që ne nuk duhet të hyjmë në qytet me flamujt tanë të hapur dhe me bandën tonë që po luante (ne kishim një bandë me dyzet e dy muzikantë me ne) dhe që ne nuk duhet të marshonim me rradha të mbyllura. Unë i refuzova menjëherë këto kushte jo ushtarake dhe nuk e kam harruar të deklaroj para atyre që kishin organizuar këtë 'ditë' se sa i habitur isha me idenë e tyre të negociojnë me njerëz të tillë dhe të arrijnë një marrëveshje me ta. Then njoftova se Trupat e Stuhia do të marshonin menjëherë në qytet në formë kompanie, me flamujt tanë që fluturojnë dhe banda që luan. Dhe kjo është ajo që ndodhi. Sikur u futëm në oborrin e stacionit

na pritën disa mijëra njerëz që bërtitinë dhe bërtisnin, duke na bërtitur: 'Assassins', 'Bandits', 'Robbers', 'Criminals'. Këto ishin emrat e zgjedhur që këta shembuj të punëtorëve të Republikës Gjermane na i dhanë. Një shembull i mirë i rregullit u dha nga e rinjtë Storm Detachment. Kompanitë u formuan në një formë në sheshin para stacionit dhe në fillim nuk u bë e ditur që ata ishin duke u ofenduar nga turma. Policia ishte e shqetësuar. Nuk na pilotuan në shtëpitë e caktuara për ne në periferi të Coburg, një qytet që nuk e dinim fare, por në Hofbrigamhaus Keller në qendër të qytetit. Në të majtë dhe në të djathtë të marshimit tonë, zhurma e shkaktuar nga turma e shoqërueshme rritej gradualisht. Scarcely kishte hyrë kompania e fundit në oborrin e Hofbrheteuhaus kur masa e madhe bëri një rrotullim për të hyrë pas tyre, duke i shtënë vdekjeprurësisht. Për të parandaluar këtë, policia mbyllte dyert. Të shohësh se pozicioni nuk ishte i qëndrueshëm, unë e thirrja Storm Detachment për vëmendje dhe më pas kërkova nga policia të hapte portat menjëherë. Pas një kohe të gjatë hezitimi, ata u pajtuan. Tani u kthyem në të njëjtën rrugë që kishim ardhur, në drejtim të shtëpive tona, dhe atje ne duhej të bënim një qëndrim kundër turmes. Sikur zërat dhe ulërimat e tyre gjatë gjithë rrugës nuk kishin arritur të shqetësonin ekuilibrin e kompanive tona, mbrojtësit e vërtetë të Socializmit, barazisë dhe vëllazërisë tani filluan të hedhin gurë. Ajo e çoi durimin tonë në fund. Për dhjetë minuta, rrufetë ranë në të majtë dhe në të djathtë, si një shi i shkatërrueshëm. Pesëmbëdhjetë minuta më vonë nuk u panë më të kuq në rrugë. Ndërprerjet që ndodhën kur erdhi nata ishin më serioze. Patrolët e Detaxhimit të Furisë kishin zbuluar Socialistët Kombëtarë që ishin sulmuar veçmas dhe ishin në një gjendje të tmerrshme. Përdorni ushqime të shëndetshme dhe të shëndetshme Nga mëngjesi i ardhshëm, terrori i kuqe, nën të cilin Coburg kishte vuajtur për vite me radhë, ishte padyshim i shkatërruar. Përdorimi i metodës tipike marksiste dhe hebre për të përhapur gënjeshtër, fletët e luleve u shpërndanë me dorë në rrugë, me mbishkrimin: "Komarade dhe Komarashë të Proletariatit Ndërkombëtar." Këto lule janë të destinuara për të ndezur zemërimin e popullatës. Ndryshoj plotësisht faktet, ato të bjeshkëve. Në orën e gjysmë të njëjtë të ditës do të kishte një

"demonstratë popullore të madhe", në të cilën shpresohej që të gjithë punonjësit e të gjithë qarkut të vinin. Unë isha i detyruar përfundimisht për të shkatërruar këtë terror të kuqe dhe kështu e thirrja Bataljonin e Furisë të takohet në mesditë. Numri i tyre kishte arritur në 1,500. Unë vendosa të marchoja me këta burra në Festivalin e Coburgut dhe të kaloja nëpër sheshin e madh ku do të zhvillohej demonstrata e Kuqe. Unë doja të shihja nëse ata do të përpiqeshin të na sulmonin sërish. Kur u futëm në shesh, gjetëm se në vend të dhjetë mijë që ishin njoftuar, ishin vetëm disa qindra njerëz të pranishëm. Sikur u afruam ata mbetën të qetë për shumicën e kohës, dhe disa u larguan. Në disa pika të rrugës disa trupa të kuqe, që kishin ardhur nga jashtë qytetit dhe nuk kishin arritur të na njihnin ende, u përpoqën të fillonin një rrahje. Por disa plumba i çuan në fluturim. Dhe tani mund të shihet se si popullsia, e cila për kaq shumë kohë ishte aq e frikësuar, u zgjua ngadalë dhe u kthye në guxim. Ata na pritën mirë dhe në mbrëmje, në marshimin tonë të kthyer, shpërthyen spontanisht ulërima të gëzimit në disa pika përgjatë rrugës. Në stacion, punonjësit e trenit na informuan menjëherë se treni ynë nuk do të lëvizte. Në këtë mënyrë, disa nga ringjallësit më thanë se nëse kjo do të ndodhte, do të arrestoja të gjithë heronjtë e Partisë së Kuqe që do të binin në duart tona, se ne do të drejtonim trenin vetë, por do të merrnim me vete, në lokomocionin dhe tenderin dhe në disa nga karrocet, disa doza të këtij vëllazëri të solidaritetit ndërkombëtar. Nuk harrova t'i bëja të ditur këtyre aristokratëve se nëse do të duhej të drejtonim trenin, udhëtimi do të ishte me siguri një aventurë shumë e rrezikshme dhe se ne të gjithë mund të prisnim të prisnim. Por do të ishte një ngushëllim të dinim se nuk duhet të shkonim në përjetësi vetëm, por në barazi dhe vëllazëri me gentry e kuqe. Në këtë mënyrë treni u nis në kohë dhe ne arritëm në Mynih të nesërmen në mënyrë të sigurt dhe të

qetë. Të hënën në Coburg, për herë të parë që nga viti 1914, barazia e të gjitha gjinive all citizens before the law was re-established. Përndryshe, nëse sot ndonjë coxcomb i lartë i zyrtarit do të pretendojë se shteti mbron jetën e qytetarëve të tij, të paktën në ato ditë nuk ishte kështu. Për atë kohë qytetarët duhej të mbroheshin kundër përfaqësuesve të këtij shteti. Në fillim nuk ishte e mundur të vlerësohej plotësisht rëndësia e pasojave që rezultuan nga ajo ditë. Të gjithë ata që ishin në gjendje të fitonin ishin të vendosur në besim në veten e tyre dhe në besim në sagacitetin e udhëheqësve të tyre. Në kohën tonë bashkëkohës filluan të na kushtonin vëmendje të veçantë dhe për herë të parë shumë njerëz e njohën lëvizjen e nacionalsocializmit si një organizatë që në të gjitha gjasat ishte e destinuar të sillte fashizmin në një fund të merituar. Vetëm demokratët e lamentuan faktin se ne nuk kishim marrëzinë të lejonim që shtëpitë tona të shkatërroheshin dhe se ne kishim guxim, në një republikë demokratike, të reagonim me thika dhe shkopinj ndaj një sulmi brutal, më shumë se me slogane paqësore. Për t'u thënë më gjerësisht, shtypi borgjez ishte pjesërisht i shqetësuar dhe pjesërisht vulgar, si gjithmonë Vetëm disa gazeta të mira shprehën kënaqësinë e tyre se të paktën në një vendndodhje të caktuar ishin trajtuar efektivisht dhunuesit e rrugëve marksiste. Dhe në Coburg vetëm një pjesë e punëtorëve marksistë që duhet të shihen si të mashtruar, mësuan nga gërryerjet e gishtave të punëtorëve nacionalsocialistë se këta punëtorë luftonin edhe për ide, sepse përvoja mëson se njeriu lufton vetëm për atë që beson dhe që e do. The Storm Detachment ishte e përfituar më shumë nga ngjarjet e Coburg. Në Kongresin e Partisë në janar 1923, gjashtë mijë burra morën pjesë në ceremoninë e shenjtërimit të flamujve dhe kompanitë e para ishin të veshura plotësisht me uniformën e tyre të re. Përvoja jonë në Coburg tregoi se sa e rëndësishme është të futet një uniformë e vetme për Detazhin e Furisë, jo vetëm për të forcuar shpirtin e trupit por edhe për të shmangur konfuzionin dhe rrezikun e mosnjohjes së kundërshtarit në një përplasje. Në fillim të gjithë ata që ishin të veshur me rroba të shkurtra ishin të veshur me rroba të shkurtra, por tani ata që kishin tani u

shtuan edhe tunika dhe kapela e njohur. Por eksperiencia e Koburgut kishte edhe një rezultat tjetër të rëndësishëm. Tani kemi vendosur të thyejmë Terrorin e Kuq në të gjitha ato vende ku për shumë vite e kishte penguar njerëzit me mendime të ndryshme nga mbajtja e takimeve të tyre. Ne u detyruam të rivendosim të drejtën e tubimit të lirë. Nga ajo kohë ne i bashkuam batalionet tona në vende të tilla dhe ngadalë ngadalë qytetet e kuqe të Bavierisë ranë njëra pas tjetrës para propagandës nacionalsocialiste. Trupat e erës u bënë më të afta në punën e tyre. Ata u humbën gjithnjë e më shumë çdo shenjë të një lëvizjeje pa qëllim dhe pa jetë të mbrojtjes dhe dolën në dritë si një organizatë militante aktive, që luftonte për krijimin e një shteti të ri gjerman. This logical development continued until March 1923. Pastaj ndodhi një ngjarje që më bëri të tërhiqja lëvizjen nga rruga e deritanishme e ndjekur dhe të bëja disa ndryshime në formën e saj të jashtme. Në muajin e parë të vitit 1923 francezët okupuan qarkun e Ruhrit. Kjo ishte e rëndësishme për zhvillimin e Storm Detachment. Nuk është ende e mundur, as nuk do të ishte në interesin e kombit, të shkruash ose të flasësh hapur dhe lirshëm për këtë çështje. Unë do të flas vetëm sa i përket asaj që është diskutuar në diskutime publike dhe kështu e bërë e njohur për të gjithë. Në rrethin e Ruhrit, i cili nuk na erdhi si një surprizë, na dhanë arsye për të shpresuar se Gjermania do të braktiste politikën e saj të shëmtuar të nënshtrimit dhe do të jepte kështu atyre që mbrojnë një detyrë të qartë për të përmbushur. Storm Detachment, i cili tani numëronte disa mijëra burra të fortë dhe vigjilentë të rinj, nuk duhet të jetë i përjashtuar nga ky shërbim kombëtar. Gjatë pranverës dhe verës së vitit 1923 u transformua në një organizatë luftarake ushtarake. Kjo riorganizim është pjesërisht arsyeja pse ne i atribuojmë zhvillimet e mëvonshme që ndodhën gjatë vitit 1923, sa

i përket ndikimit të tyre në lëvizjen tonë. Në një vend tjetër do të merrem në një përmbledhje të gjerë me zhvillimin e ngjarjeve në vitin 1923. Kjo do të kishte qenë e dëmshme për interesat e lëvizjes nëse kushtet që kishin motivuar ndryshimin nuk do të ishin zbatuar, që do të thotë, marrja e një politike rezistence aktive kundër Francës. Edhe pse në pamje të parë mund të duken të tmerrshme, ngjarjet që ndodhën në fund të vitit 1923, ishin gati një nevojshmëri nëse shiheshin nga një këndvështrim më i lartë; sepse, në krahasim me qëndrimin e marrë nga Qeveria e Gjermanisë së Madhe, kthimi i Trupëve të Shpërthimit në një forcë ushtarake do të ishte pa kuptim dhe kështu një transformim që do të ishte edhe i dëmshëm për lëvizjen u ndal njëherësh. Në të njëjtën kohë u mundësua që ne të rindërtonim në pikën ku u devijuam nga rruga e duhur. Në vitin 1925 Partia e Punës Gjermane Socialiste Nacionale u ri-formua dhe duhej të organizonte dhe të trajnonte njëherë më shumë Bataljonin e Furisë sipas parimeve që kam vendosur. Ajo duhet të kthehet në idenë origjinale dhe njëherë duhet të konsiderojë detyrën më të rëndësishme të saj të funksionojë si një instrument mbrojtjeje dhe forcimi në luftën shpirtërore për të vendosur idealet e lëvizjes. Storm Detachment nuk

duhet të lejohet të ulet nën nivelin e dijes për natyrën e një organizate mbrojtëse ose një shoqërie sekrete. Në librin e parë të këtij libri, unë kam shënuar qartë disa fakte që i kam parë personalisht dhe që parandalojnë shpërbërjen e Gjermanisë. Në përshkrimin e këtyre fakteve, u referova natyrës së veçantë të propagandës që u drejtua nga anglezët dhe francezët për të rihapur ndarjen që kishte ekzistuar midis Veriut dhe Jugut në Gjermani. Në pranverën e vitit 1915 u shfaq e para nga një seri e mbledhjeve që u mbajtën me metoda sistematike dhe qëllimi i të cilave ishte të nxiste ndjenja kundër Prusisë si përgjegjëse e vetme për luftën. Deri në vitin 1916 ky sistem ishte zhvilluar dhe praktikuar në një mënyrë të zgjuar dhe të papërshtatshme. Për të thirrur në instinqet më të ulëta njerëzore, kjo propagandë tentoi të nxiste zemërimin e gjermanëve jugorë kundër gjermanëve veriorë dhe pas një kohe të shkurtër ajo dha fryte. Personet që ishin në pozita të larta në qeveri dhe në ushtrinë, veçanërisht ata që ishin të lidhur me shtabet e ushtrisë bavareze, merituan një ndëshkim të drejtë për mospërmbyshjen e detyrës së tyre dhe për mosmarrjen e hapave të nevojshëm për të kundërshtuar këtë propagandë. Por nuk u bë asgjë. Në anën tjetër, në disa zona nuk dukej shumë e pakëndshme dhe ndoshta ata ishin të shkurtër në mendje sa të mendonin se kjo propagandë mund të ndihmonte në zhvillimin e

bashkimit gjerman por edhe mund të çonte në një gjendje të paqartë. consolidation of the federative forces. Në histori, kurrë nuk u ndëshkua më keq një neglizhencë e tillë. Përkeqësimi i Prusisë, i cili ata mendonin se do të rezultonte nga kjo propagandë, i frikësoi të gjithë gjermanët. Ajo rezultoi në përshpejtimin e shpërbërjes që jo vetëm shkatërroi Gjermaninë si tërësi por edhe më shumë veçanërisht shtetet federale. Në atë qytet ku urrejtje artificiale ndaj Prusisë u bë më e ashpër, rebelimi kundër shtëpisë mbretërore ishte fillimi i Revolucionit. Do të ishte gabim të mendoje se propaganda e armiqve ishte ekskluzivisht përgjegjëse për krijimin e një ndjenje anti-prusiane dhe se nuk kishte asnjë arsye që mund të justifikonte njerëzit për të dëgjuar këtë propagandë. Në mënyrë të pabesueshme se si ishin organizuar interesat ekonomike kombëtare gjatë luftës, sistemi i çmendur i centralizimit që bëri tërë Reichun e tij dhe e shfrytëzoi Reichun, furnizoi arsyet kryesore për rritjen e atij ndjenja anti-prusiane. Një qytetar i zakonshëm i shihte kompanitë për vendosjen e kontratave të luftës, të gjitha të cilat kishin zyrat e tyre në Berlin, si identike me Berlinin dhe Berlinin vetë si identike me Prusinë. Një qytetar i zakonshëm nuk dinte se organizimi i këtyre kompanive grabitqare, të quajtura Kompanitë e Luftës, nuk ishte në duart e Berlinit apo Prusisë dhe as në duart e Gjermanisë në tërësi. Njerëzit e kuptuan vetëm parregullsitë e rënda dhe shtypjet e vazhdueshme të asaj institucioni të urryer në Metropolin e Rajhut dhe drejtuan zemërimin e tyre drejt Berlinit dhe Prusisë, më shumë sepse në disa qendra (Qeverisja Bavareze) nuk u bë asgjë për të korrigjuar këtë qëndrim, por u mirëprit madje me një shtypje të qetë të duarve. Juda ishte shumë i çmendur për të kuptuar se fushata e famshme që ai kishte organizuar, nën maskën e Kompanive të Luftës, për të vjedhur vendin gjerman do të dhe duhet të ndezte kundërshtimin. Deri sa kjo opozitë nuk i vinte drejtpërdrejt në fyt, ai nuk kishte asnjë arsye për të frikësuar. Në këto kushte ai vendosi se më e mira për të parandaluar një shpërthim nga masat e zemëruar dhe të

dhunuara do të ishte të ndiqte zjarrin. Le të grindet Bavaria me Prusinë sa të dojë dhe Prusia me Bavarinë. Sa më shumë, aq më mirë. Kjo luftë e ashpër midis dy shteteve siguroi paqe për hebrenjtë. Të gjithë vëmendja publike ishte krejtësisht e tërhequr nga zogjtë ndërkombëtarë në trupin e kombit; madje, ai dukej të ishte harruar. Në këtë mënyrë, kur erdhi rreziku se njerëzit e çmendur, të cilëve u gjenden shumë edhe në Bavarinë, do të rekomandonin pak më shumë rezervë dhe një gjykim më të drejtë të gjërave, duke qetësuar zemërimin kundër Prusisë, të gjitha që duhej të bënte hebrenjtë në Berlin ishte të bënin një provokim të ri dhe të prisnin rezultate. Çdo herë që kjo u bë, të gjithë ata që kishin përfituar nga konflikti midis Veriut dhe Jugut mbushën edhe një herë dhëmbët dhe ndezën sërish flakën e zemërimit derisa ajo të bëhej një flakë. Një masë e zgjuar dhe e zellshme nga ana e hebrenjve, për të vendosur degët e ndryshme të popullit gjerman të luftojnë me njëri-tjetrin, në mënyrë që vëmendja e tyre të tërhiqet nga ai dhe ata të mund të grabisin ata më shumë. Pastaj erdhi Revolucioni. Deri në vitin 1918, ose më saktë deri në nëntor të atij viti, qytetari gjerman mesatar, veçanërisht klasa e mesme e ulët dhe punëtorët, nuk e kuptuan mirë se çfarë po ndodhte dhe nuk e kuptuan se çfarë duhej të ishin pasojat e pashmangshme, veçanërisht për Bavarinë, të kësaj lufte të brendshme midis degëve të popullit gjerman; por të paktën ato pjesë që i quanin veten "nacionale" duhej të kishin kuptuar qartë këto pasojat në ditën kur shpërtheu Revolucioni. Për momentin që copëtimi i shtetit kishte arritur sukses, lideri dhe organizatori i Revolucionit në Bavarinë u shfaq si mbrojtës i interesave "Bavareze". Ndërkombëtar i hebre, Kurt Eisner, filloi të luante për Bavarinë kundër Prusisë. Ky oriental ishte gati i fundit person në botë që mund të shënohet si mbrojtësi logjik i interesave bavareze. Në punët e tij si gazetar i gazetës ai kishte udhëtuar nga vendi në vend në të gjithë Gjermaninë dhe për të ishte e pa rëndësishme nëse Bajerni apo çdo pjesë tjetër e botës së Perëndisë do të vazhdonte të ekzistonte.

Në dhënien e vullnetshëm të rritjes revolucionare në Bavariani karakterit të një sulmi kundër Prusisë, Kurt Eisner nuk veproi në asnjë gradë nga këndvështrimi i interesave bavareze, por me të vërtetë si përfaqësuesi i komisionuar i hebrenjve. Ai shfrytëzoi instinktët dhe antipatitë ekzistuese në Bavario si një mjet që do të ndihmonte në ndarjen e Gjermanisë edhe më lehtë. Kur njëherë u rrëzua, mbretëria do të ishte një prerë e lehtë për Bolshevizmin. Tacticat e përdorura nga ai u vazhduan për një kohë pas vdekjes së tij. Marxistët, të cilët gjithmonë i kishin injoruar dhe i kishin shfrytëzuar shtetet gjermane individuale dhe princat e tyre, tani papritur apeluan, si një parti "e pavarur", tek ato ndjenja dhe instinkte që kishin rrënjët më të thella në familjet e princave të mbretëruar dhe shteteve individuale. Lufta e bërë nga Republika Sovjetike Bavariene kundër kontingjentit ushtarak që u dërgua për të liruar Bavarinë nga gërryerja u paraqit nga propagandistët marksistë si para së gjithash "Lufta e punëtorit bavarez" kundër "militarizmit prusian". Kjo shpjegon pse zhdukja e Republikës Sovjetike në Mynih nuk kishte të njëjtin efekt atje si në rajonet e tjera gjermane. Në vend që të tërhiqte masat në një sens të arsyeshëm, kjo çoi në një urrejtje dhe urrejtje më të madhe ndaj Prusisë. Arti i agjituesve bolshevikë, në prezantimin e shtypjes së Republikës Sovjetike Bavareze si një fitore e 'militarizmit prusian' mbi 'antimilitaristët' dhe 'antiprusianët' e Bavarisë, dha fryte të pasura. Ndërsa në rastin e zgjedhjeve për në Parlamentin Bavarez Kurt Eisner nuk kishte më shumë se dhjetë mijë mbështetës në Mynih dhe Partia Komuniste më pak se tre mijë, pas rënies së Republikës Bavareze votat e dhënë për të dy partitë së bashku u rritën në afërsisht njëqind mijë. Në atë kohë, unë personalisht fillova të luftoja atë shtypje të çuditshme të disa degëve të popullit gjerman kundër degëve të tjera. Unë besoj se kurrë në jetën time nuk kam marrë një detyrë më të papopulluar se sa kur mbajta qëndrimin tim kundër instiktit anti-prusian. Në kohën e regjimit sovjetik në Mynih u mbajtën takime të mëdha publike në të cilat urrejtje ndaj pjesës

tjetër të Gjermanisë, por veçanërisht ndaj Prusisë, u ndez në një shkallë të tillë që një gjerman verior do të kishte rrezikuar jetën duke marrë pjesë në një nga këto takime. Këto takime shpesh përfundonin me thirrjen e egër: "Jashtë Prusisë", "Poshtë Prusisë", "Luftë kundër Prusisë", etj. Këtë ndjenjë e shprehu hapur në Reichstag një mbrojtës i veçantë i të drejtave sovrane bavareze kur tha: "Më mirë të vdes si bavarez se sa të rroj si prusian". Një duhet të kishte marrë pjesë në disa nga takimet e mbajtura në atë kohë për të kuptuar se çfarë do të thoshte për një person kur, për herë të parë dhe rrethuar vetëm nga një grup miqsh, unë ngrita zërin tim kundër kësaj fole në një takim të mbajtur në Keller Ligamwienbrüder në Mynih. Disa nga shokët e mi të luftës ishin pranë meje atëherë. Dhe është e lehtë të imagjinosh se si ndjeheshim kur ajo turmë e ashpër, e cila kishte humbur të gjitha kontrollin e mendjes, na bërtiti dhe kërcënoi të na vriste. Në kohën kur ne luftonim për vendin, e njëjta turmë ishte për shumicën e saj e fshehur në pozicionet e prapme ose u rrotullua në shtëpi si tërheqës dhe gënjeshtarë. Po, kjo skenë më rezultoi të ishte e dobishme për mua. Për herë të parë, banda ime e vogël e shokëve u ndje e bashkuar plotësisht me mua dhe me zell betuan të qëndrojnë pranë meje në jetë dhe vdekje. Këto konflikte, të cilat vazhdimisht u përsëriten në vitin 1919, dukej se ishin bërë më të dhunshme menjëherë pas fillimit të vitit 1920. Kishte takime. Më kujtohet veçanërisht një në sallën Wagner në Sonnenstrasse në Mynih, gjatë së cilës grupi im, tani shumë më i madh, duhej të mbronte veten nga sulmet më të dhunshme. Një herë e një kohë, doza të mëdha të mbështetësve të mi u keqtrajtuat, u rrëzuan në tokë dhe u rrahën nga sulmuesit dhe u rrëzuan nga salla më shumë të vdekur se të gjallë. Në fillim e kam marrë vetë dhe më pas me mbështetjen e shokëve të mi të luftës, tani e kam vazhduar nga lëvizja e re, ndoshta si një mision i shenjtë.

Unë jam krenar që sot mund të them se ne kemi varur pothuajse ekskluzivisht nga ndjekësit tanë në Bavarianë që ishin përgjegjës për të vendosur një fund, ngadalë por me dhimbje, të koalicionit të fashizmit dhe tradhtisë. Unë them që është e shëmtuar dhe tradhti sepse, edhe pse jam i bindur se masat që u bashkuan në të kishin qëllim të mirë por ishin të paditur, nuk mund të atribuoj këtë thjeshtësi si një rrethanë e uljes në rastin e organizatorëve dhe abetarëve të tyre. Unë i pashë ata, dhe ende sot i shikoj ata si tradhëtorë në pagesën e Francës. Në një rast, atë të Dorten, historia ka dhënë vendimin e saj. Situata u bë veçanërisht e rrezikshme në atë kohë për shkak të faktit se ata ishin shumë të aftë në aftësinë e tyre për të fshehur tendencat e tyre të vërteta, duke insistuar kryesisht në qëllimet e tyre federative dhe duke pretenduar se ato ishin motivet e vetme të agitacionit. Natyrisht është shumë e qartë se agitacioni kundër Prusisë nuk kishte asgjë të bëjë me federalizmin. Të vjen keq, por fjala "Veprimet Federale" nuk është fjala me të cilën të përshkruash një përpjekje për të shpërbërë dhe shpërbërë një shtet federal tjetër. Për një federalist të sinqertë, për të cilin formula e përdorur nga Bismark për të përcaktuar idenë e tij të Rajhut nuk është një frazë e falsifikuar, nuk mund të shprehë në të njëjtën kohë dëshirën për të prerë pjesë të shtetit prusian, i cili u krijua ose të paktën u përfundoi nga Bismarku. As nuk mund të mbështeste publikisht një përpjekje të tillë ndarjeje. Sa zëmërim do të ngrihej në Mynih nëse një parti konservatore prusane deklaronte se ishte në favor të shkëputjes së Frankonisë nga Bajerni apo do të merrte veprime publike për të kërkuar dhe promovuar një politikë të tillë ndarjeje. Në çdo rast, mund të kesh vetëm simpati për të gjithë ata federalistë të vërtetë dhe të sinqertë që nuk e panë këtë mashtrim të famshëm, sepse ata ishin viktimat kryesore. Me çrregullimin e idesë federaliste në këtë mënyrë, ata vetë e përgatitën varrin e tyre. Një nuk mund të propagandojë për një konfigurim federal të Reich-it duke e injoruar dhe abuzuar dhe duke e njollosur elementin thelbësor të kësaj strukture politike, që është Gjermania, dhe kështu duke e bërë këtë Konfederatë të pamundur, nëse ndonjëherë do

të ishte e mundur. Në fakt është edhe më e pabesueshme sepse lufta e bërë nga këta të ashtuquajtur federalistë ishte drejtuar kundër asaj pjese të popullit prusian që ishte e fundit që mund të shihej si e lidhur me demokracinë e nëntorit. Për shkak se abuzimi dhe sulmet e këtyre të quajtur federalistë nuk ishin drejtuar kundër prindërve të Kushtetutës së Weimar, shumica e të cilëve ishin gjermanë jugorë ose hebrenj, por kundër atyre që përfaqësonin ish-Prushin konservator, i cili ishte kundërshtari i Kushtetutës së Weimar. Fakti që drejtuesit e kësaj fushate ishin të kujdesshëm që të mos preknin hebrenjtë nuk duhet të jetë i çuditshëm dhe ndoshta jep çelësin e tërë enigmës. Para Revolucionit, hebrenjtë ishin të suksesshëm në tërheqjen e vëmendjes nga vetja dhe kompanitë e tij ushtarake duke inkurajuar masat, veçanërisht bavarët, kundër Prusisë. Sipas kësaj ai u detyrua, pas Revolucionit, të gjente një mënyrë për të maskuar fushatën e tij të re të grabitjes që ishte nëntë ose dhjetë herë më e madhe. Dhe sërish ai arriti, në këtë rast duke provokuar elementët e ashtuquajtur "nacionalë" kundër njëri-tjetrit: konservatorët bavarezë kundër prusianëve, të cilët ishin po aq konservatorë. Ai vepronte edhe njëherë me shumë hile, sepse ai që kishte në duar rrënjët e fatkeqësisë së Prusisë provokonte aq agresione të shëmtuara dhe të papërshtatshme sa që edhe njëherë e sërish i nxehte gjakun atyre që ishin vazhdimisht të mashtruar. Në asnjë rast kundër hebrenjve, por gjithmonë kundër gjermanëve kundër vëllait të tyre. Bavariani nuk pa Berlinin e katër milionë njerëzve industrialë dhe të zellshëm punëtorë, por vetëm Berlinin e uritur dhe të dekadencës që gjendet në qytet më të këqija të West End. Dhe antipatija e tij nuk ishte drejtuar kundër kësaj pjese të Berlinit të Veriut por kundër qytetit "prusian". Në shumë raste e shtyu një person të dëshpërohej. Këtë aftësi që hebreu ka demonstruar në tërheqjen e vëmendjes publike nga vetja dhe duke i dhënë një drejtim tjetër mund ta studiojmë edhe sot. Në vitin 1918 nuk kishte asgjë si një ndjenjë anti-semitizmi të organizuar. Unë ende kujtoj vështirësitë që përjetuam në momentin që përmendëm hebrenjtë. Edhe pse jemi përballur me fytyra të çmendura ose me një antagonizëm të sjellshëm dhe të fortë. Përpjekje që ne bëmë në atë kohë

duke u përpjekur për të marrë armët e qeverisë. Por pastaj gjërat filluan të ndryshojnë për mirë, megjithëse shumë ngadalë. Liga për Mbrojtje dhe Ofendim ishte e organizuar keq, por të paktën kishte meritën e madhe për të rihapur pyetjen e hebrenjve. Në dimrin 1918-1919 një lloj anti-semitizmi filloi të rrënojset ngadalë. Pas kësaj lëvizja naziste shfaqti problemin hebre në një dritë të re. Për të marrë çështjen përtej rretheve të kufizuara të klasave të larta dhe të vogla borgjeze, ne arritëm ta bënim atë një motiv udhëheqës të një lëvizjeje popullore të madhe. Por në momentin që ne arritëm të vendosnim këtë problem para popullit gjerman në dritën e një ideje që do të i bashkonte ata në një betejë, hebrenjtë reagues. Ai u kthye në taktikat e tij të vjetra. Me një alacritet të mahnitshëm ai hodhi flakën e mosmarrëveshjes në lëvizjen patriotike dhe hapi një vrimë atje. Në sjelljen e çështjes së fundit dhe në mosmarrëveshjet reciproke që ajo shkaktoi midis Katolikizmit dhe Protestantizmit ishte e vetmja mundësi, siç ishin rrethanat atëherë, për të tërhequr vëmendjen publike me probleme të tjera dhe kështu për të parandaluar sulmin që ishte i përqendruar kundër hebrenjve. Njerëzit që tërhoqën njerëzit tanë në këtë polemikë nuk mund të bëjnë kurrë ndonjë gjë për krimet që ata atëherë kryen ndaj kombit. Në çdo rast, hebrenjtë ka arritur qëllimet e tij. Katolikë dhe protestantë luftojnë me njëri-tjetrin deri në mbushjen e zemrave të tyre, ndërsa armiku i njerëzimit arrijnë dhe i tërë krishterimit qesh me shaka. Njëherë ishte e mundur të tërhiqte vëmendjen e publikut për disa vjet me luftën midis federatës dhe unifikimit, duke i rrëmbyer energjitë e tyre në këtë shkëputje të përbashkët ndërsa hebrenjtë trafikonin lirinë e kombit dhe shisnin vendin tonë për padronët e financave të larta ndërkombëtare. Në këtë ditë ai ka arritur sërish, këtë herë duke ngritur mosmarrëveshje midis dy denominacioneve fetare gjermane ndërsa bazat e të cilave ato mbështeten janë duke u ngrënë dhe shkatërruar nga helmi i injektuar nga hebrenjtë ndërkombëtarë dhe kozmopolitë. Shikoni shkatërrimet që po përjetojnë njerëzit tanë çdo ditë si rezultat i kontaminimit me gjakun e hebre. Kujdesu për faktin se kjo kontaminim toksik mund të eliminohet nga trupi kombëtar vetëm pas

dekadash, ose ndoshta kurrë. Mendoni më tej se si procesi i dekompozimit racor po i ul dhe në disa raste po i shkatërron karakteristikat themelore Ariane të popullit tonë gjerman, kështu që krijimtaria kulturore si një komb po bëhet gradualisht e pafuqishme dhe po rrezikojmë të rrëzohemi, të paktën në qytetet tona të mëdha, në nivelin e sotëm të Italisë Jugore. Kjo urrejtje e urrejtjes ndaj gjakut, e cila i injoron qindra mijëra njerëzit tanë, sot praktikohet sistematike nga hebrenjtë. Këto parazitë të ndyrë në trupin tonë kombëtar korruptojnë vajzat tona të pafajshme me flokë të bardhë dhe kështu shkatërrojnë diçka që nuk mund të rivendoset më në këtë botë. Të dy denominacionet krishtere shikojnë pa ndjenja për dhunimin dhe shkatërrimin e një krijese të lartë dhe unike e cila u dha botës si një dhuratë e gëzimit të Zotit. Për të ardhmen e botës, megjithatë, nuk ka rëndësi se cila nga dy fiton mbi tjetrën, katolike apo protestante. Por ka rëndësi nëse njerëzimi Aryan mbijeton apo zhduket. Dhe megjithatë dy denominacionet krishtere nuk pretendojnë kundër shkatërrimit të njerëzimit Aryan por po përpiqen të shkatërrojnë njëri-tjetrin. Çdokush që ka një ndjenjë të mirë për vendin e tij është i detyruar rëndë, secili brenda fesë së tij, të sigurohet që ai nuk flet vazhdimisht për vullnetin e Perëndisë me zë të lartë nga goja por në fakt e përmbush vullnetin e Perëndisë dhe nuk lejon që vepra e Perëndisë të bëhet e dëmshme. Për shkak të vullnetit të Perëndisë njerëzit u krijuan në një formë të caktuar trupore, u dhanë natyra dhe aftësitë e tyre. Kush e shkatërron punën e Tij lufton kundër Krijimit të Perëndisë dhe dëshirës së Perëndisë. Të gjithë duhet të përpiqen, secili në doktrinën e tij, natyrisht, dhe duhet ta konsiderojë si detyrën e tij të parë dhe më të shenjtë të ndalojë çdo dhe çdo njeri i cili, ose me fjalë ose me vepër, i shtyn të dalin jashtë shtëpisë së tyre fetare dhe të bëjnë një luftë me ata të një doktrine tjetër. Për shkak të ndarjes fetare që ekziston në Gjermani, sulmi ndaj karakteristikave themelore të një denominationi do të çojë në një luftë të shkatërrimit midis dy denominationeve të krishtera. Nuk mund të bëj asnjë krahasim

midis pozicionit tonë dhe atij të Francës, Spanjës apo Italisë. Në këto tre vende, për shembull, mund të bëhet propagandë për anën që lufton kundër ultramontanizmit pa rrezikuar kështu rrezikun e një ndarjeje kombëtare midis francezëve, spanjollëve ose italianëve. Në Gjermani, megjithatë, kjo nuk mund të ndodhë, pasi këtu protestantët do të merrnin pjesë në propagandën e tillë. Dhe kështu mbrojtja që në vende të tjera vetëm katolikët e organizojnë kundër agresionit klerikal në çështje politike do të merrte me ne karakterin e një sulmi protestant kundër katolikëve. Çfarë mund të tolerohet nga besnikët e një denominationi edhe kur u duket e padrejtë, do të refuzohet me indinjatë dhe do të kundërshtohet në bazë të parashikimeve nëse do të vijë nga udhëheqësit militantë të një denominationi tjetër. Kjo është aq e vërtetë sa edhe ata që do të ishin të gatshëm dhe të gatshëm të luftojnë për heqjen e gërryerjes së dukshme brenda fesë së tyre do të lënë luftën e tyre dhe do të kthejnë aktivitetin e tyre kundër jashtuesit në momentin që heqja e këtyre gërryerjes është këshilluar ose urdhëruar nga dikush që nuk është i njëjtë me fenë. Ata e konsiderojnë të papranueshme dhe të papranueshme dhe të gabuar për jashtorët të ndërhyjnë në çështje që nuk i përkasin atyre fare. Këto përpjekje nuk i bëhen të arsyeshme as kur janë frymëzuar nga një ndjenjë për interesat më të larta të komunitetit kombëtar; sepse edhe sot ndjenjat fetare kanë rrënjë më të thella se çdo ndjenjë për dobinë politike dhe kombëtare. Kjo nuk mund të ndryshohet duke vendosur një denominacion kundër tjetrit në një konflikt të ashpër. Mund të ndryshohet vetëm nëse, përmes një shpirti të tolerancës reciproke, kombi mund të sigurohet për një të ardhme të madhe, e cila gradualisht do të funksionojë si një faktor i pajtimit në fushën e fesë. Unë nuk kam asnjë hezitim për të thënë se në ata njerëz që sot po përpiqen të çojnë në rrëmujë lëvizjen patriotike në çështje fetare, unë shoh armiq më të tmerrshëm të vendit tim se sa kombet e Bashkuara. Për shkak se lëvizja kombëtare socialiste i ka vënë vetes detyrën e konvertimit të atyre komunistëve. Por kushdo që del jashtë rradhëve të lëvizjes së tij dhe e tërheq atë nga misioni i tij vepron në një mënyrë që meriton më të keqen e mundshme. Ai po vepron

si një mbrojtës i interesave të hebrenjve. Përse sot është në interesin e hebrenjve që energjia e lëvizjes patriotike të shpërbëhet në një konflikt fetar, sepse po bëhet e rrezikshme për hebrenjtë. Unë e kam përdorur fjalën për të shpenzuar energjitë e lëvizjes, sepse askush përveç dikujt që është tërësisht i panjohur me historinë nuk mund të imagjinojë që kjo lëvizje mund të zgjidhë një problem që më të mëdhenjtë shtetas kanë provuar për shekuj të zgjidhin, dhe kanë provuar pa sukses. Në çdo rast faktet flasin për veten. Njerëzit që papritmas zbuluan, në vitin 1924, se misioni më i lartë i lëvizjes patriotike ishte të luftonte ultramontanizmin, nuk kanë arritur të mposhtin ultramontanizmin, por kanë arritur të ndajnë lëvizjen patriotike. Unë duhet të mbroj kundër mundësisë së një truri të papërgatitur që lind në lëvizjen patriotike që mendon se mund të bëjë atë që asnjë Bismark nuk e ka bërë. Një nga detyrat e para të atyre që drejtojnë lëvizjen kombëtare socialiste do të jetë gjithmonë të kundërshtojnë pa kushte çdo përpjekje për të vënë lëvizjen kombëtare socialiste në shërbim të një konflikti të tillë. Dhe kushdo që e drejton propagandën me qëllim të tillë duhet të largohet menjëherë nga pozicionet e tij. Faktikisht, deri në vjeshtën e vitit 1923, ne arritëm të mbajmë lëvizjen tonë larg këtyre polemikave. Një protestant më i devotshëm mund të qëndrojë në anën e një katoliku më të devotshëm në rangjet tona pa e prishur aspak mendjen e tij sa i përket bindjeve të tij fetare. Në atë betejë të ashpër që të dy i bënë së bashku kundër shkatërruesit të njerëzimit Aryan, ata mësuan respektin natyror dhe nderin. Dhe ishin pikërisht në ato vite që lëvizja jonë duhej të merrte pjesë në një betejë të ashpër me Partinë Qendrore jo për qëllime fetare por për qëllime kombëtare, racore, politike dhe ekonomike. Në atë kohë suksesi që arritëm dëshmoi se ishim të drejtë, por sot nuk flet në favor të atyre që mendonin se dinin më mirë. Në vitet e fundit, gjërat kanë shkuar aq larg sa që rrethet patriotike, në mospërfilljen

e tyre të mbushur me frikë fetare, nuk kanë arritur të shohin se çfarë po ndodhte, edhe nga fakti se gazetat marksiste atheiste mbrojtën çështjen e një denominacioni fetar apo tjetrin, sipas interesave marksiste, që të krijojnë konfuzion përmes shpifjeve dhe deklaratave që shpesh ishin të papërfillshme, tani duke e njollosur një parti dhe pastaj tjetrën, dhe kështu duke ndezur zjarrin për të mbajtur flakën në kulm. Por në rastin e një populli si gjermanët, të cilët historia i ka treguar aq shpesh të aftë për të luftuar për fantazma deri në pikën e eksitimit të plotë, çdo thirrje për luftë është një rrezik vdekjeprurës. Përmes këtyre sllavishteve njerëzit tanë shpesh janë larguar nga problemet reale të ekzistencës së tyre. Ndërsa ne shpenzonim energjinë tonë në luftëra fetare të tjerët po merrnin pjesën e tyre të botës. Dhe ndërsa lëvizja patriotike debaton me veten nëse rreziku i fundit është më i madh se rreziku hebre, apo anasjelltas, hebreu shkatërron bazën e ekzistencës sonë etnike dhe kështu e zhduk popullin tonë. Për sa i përket kësaj lloje "patriotike" luftëtare, në emër të lëvizjes nacionalsocialiste dhe kështu të popullit gjerman, unë lutej me tërë zemrën time: "O Zot, na ruaj nga këta miq, dhe pastaj mund të përballemi lehtë me armiqtë tanë." Kërcënimi i federatës dhe bashkimit, aq i urtë propaganduar nga hebreujtë në vitet 1919-1920 dhe më tej, detyronte nacionalsocializmin, i cili e refuzoi këtë çështje, të merrte një qëndrim të qartë në lidhje me problemin thelbësor që është i përfshirë në të. Gjermania duhet të jetë një konfederaci apo një shtet ushtarak? Cili është kuptimi praktik i këtyre termave? Për mua, pyetja e dytë është më e rëndësishme se e para, sepse është thelbësore për kuptimin e gjithë problemit dhe gjithashtu sepse përgjigjja e saj mund të ndihmojë në heqjen e konfuzionit dhe kështu të ketë një efekt pajtimi. Cili është një konfederaci?

Për një Konfederacion ne kuptojmë një union të shteteve sovrane që nga vullneti i tyre i lirë dhe në emër të sovranitetit të tyre bashkohen dhe krijojnë një unitet kolektiv, duke i dhënë këtij uniteti aq shumë të drejta sovrane sa do të bëjë që ekzistenca e unitetit të jetë e mundur dhe do të garantojë atë. Por formula teorike nuk është plotësisht e zbatuar nga asnjë konfederacion që ekziston sot. Dhe më pak nga Bashkimi Amerikan, ku është e pamundur të flasësh për sovranitet origjinal në lidhje me shumicën e shteteve. Shumica prej tyre nuk ishin të përfshira në kompleksin federal deri shumë pas krijimit të tij. Shtetet që përbëjnë Bashkimin Amerikan janë kryesisht në natyrë terriroresh, më shumë ose më pak, të formuara për qëllime teknike dhe administrative, kufijtë e të cilave në shumë raste janë vendosur në zyrën e hartimit. Në origjinë këto shtete nuk kishin dhe nuk mund të kishin të drejta sovrane. Sepse ishte Bashkimi që krijoi shumicën e shteteve të tilla. Kështu, të drejtat sovrane, shpesh shumë të gjera, që u lanë, ose më mirë u dhanë, terriroreve të ndryshme, jo vetëm që përputhen me karakterin e plotë të Konfederatës, por edhe me madhësinë e saj të gjerë, e cila është e barabartë me madhësinë e një kontinenti. Kështu, kur flasim për Shtetet e Bashkuara të Amerikës, nuk duhet t'i konsiderojmë ato si shtete sovrane por si gëzojnë të drejta ose, më mirë, fuqi autokratike, të cilat u janë dhënë dhe u janë garantuar nga Kushtetutë. As edhe definicioni ynë nuk përshkruan gjendjen e gjërave në Gjermani. Po, në Gjermani shtetet individuale ekzistonin si shtete para Rajhut dhe Rajhu u formua nga ato. Reichu, megjithatë, nuk u formua nga bashkëpunimi vullnetar dhe i barabartë i shteteve të veçanta, por më shumë sepse shteti i Prusisë gradualisht fitoi një pozitë hegemonike mbi të tjerët. Ndryshimi në shtrirjen terrirore vetëm midis shteteve gjermane parandalon çdo krahasim me Bashkimin Amerikan. Ndryshimi i madh në sipërfaqe midis shteteve gjermane shumë të vogla që ekzistonin atëherë dhe atyre më të mëdha, ose edhe më shumë atyre më të mëdha, tregon mosbarazinë e arritjeve të tyre dhe tregon se ata nuk mund të marrin pjesë të barabartë në krijimin dhe formësimin e

Perandorisë Federale. Në rastin e shume prej këtyre shteteve të veçanta nuk mund të thuhet se ato kurrë kanë gëzuar sovranitet të vërtetë; dhe termi "Soveriniteti Shtetëror" ishte në të vërtetë vetëm një formulë administrative që nuk kishte asnjë kuptim të brendshëm. Faktikisht, jo vetëm zhvillimet e kaluar por edhe ato aktuale kanë hequr disa nga këto të ashtuquajtura "Shtetet e Lira" dhe kështu kanë treguar në mënyrën më të qartë se sa të gabuara janë këto "Shtetet e Lira". Unë nuk mund të merrem këtu me pyetjen historike se si këto shtete individuale u formuan, por unë duhet të tërheq vëmendjen në faktin se në asnjë rast qëllimet e tyre nuk ishin të përputhshme me qëllimet etike të banorëve. Ata ishin fenomene politike të cilat për shumicën e tyre u shfaqën gjatë epokës së hidhur kur Perandoria Gjermane ishte në një gjendje të depresionit dhe u harruan. Ata përfaqësuan si shkak ashtu edhe efekt në procesin e zhdukjes dhe ndarjes së tokës sonë të lindjes. Këtë e mori parasysh Kushtetutë e vjetër e Reichut, të paktën deri në një masë, në sajë të së cilës shteteve të veçanta nuk u jepet një përfaqësim i barabartë në Reichstag, por një përfaqësim i përcaktuar sipas zonave të tyre, rëndësisë reale dhe rolit që ato luajti në formimin e Reichut. Kushtet sovrane që shtetet individuale i lëshuan për të formuar Rajhin u dorëzuan vetëm në një masë të vogël. Për shumicën e tyre nuk kishin asnjë ekzistencë praktike ose u morën thjesht nga Gjermania nën presionin e forcës së saj dominuese. Në parim, Bismarck nuk i dha Reichut atë që ai mund të merrte nga shtetet individuale, por kërkoi nga shtetet individuale vetëm atë që ishte absolutisht e nevojshme për Reichun. Një politikë e moderuar dhe e mençur. Nga ana tjetër Bismarku i mbajti më të lartë respektin zakoneve dhe traditave; nga ana tjetër politika e tij siguroi për mbretërinë e re nga themelimi i saj një masë të madhe dashurie dhe bashkëpunimi të vullnetshëm. Por do të ishte një gabim i madh që të atribuohet vendimi i Bismarkut çdo bindjeje nga ana e tij se duke marrë kështu

të gjitha të drejtat e sovranitetit që do t'i suflicnin ata. Ajo ishte larg nga ideja e Bismarkut. Në të kundërt, ai dëshironte të lërë për të ardhmen atë që do të ishte e vështirë të zbatohet në këtë moment dhe që mund të mos ishte e lehtë për shtetet e veçanta. Ai besonte në efektin e lartësimit të kohës dhe në presionin e ushtruar nga procesi i evoluimit, i cili ishte më efikas se sa përpjekja për të thyer rezistencën që shtetet individuale ofronin në momentin e tanishëm. Përmes kësaj politike ai shfaqti aftësitë e tij të mëdha në artin e shtetit. Dhe, si një çështje e vërtetë, sovraniteti i Rajhut ka vazhduar të rritet në koston e sovranitetit të shteteve të veçanta. Koha e kaluar ka arritur atë që Bismarku shpresonte të bënte. Kërcënimi gjerman dhe rrëzimi i formës monarkike të qeverisjes domosdoshmërisht përshpejtuan këtë zhvillim. Shtete federale gjermane, të cilat nuk ishin mbështetur në baza etnike por ishin më shumë të rrjedhura nga kushtet politike, ishin të destinuara të humbnin rëndësinë e tyre në momentin që forma monarkike e qeverisjes dhe dinastitë e lidhura me të ishin rrëzuar, pasi ishte në frymën e brendshme të tyre që shtetet individuale i kishin origjinën dhe zhvillimin e tyre politik. Të privuar nga arsyeja e tyre e brendshme, ata u dorëzuan të drejtën e tyre për mbijetesë dhe u detyruan nga arsye të thjeshta praktike të bashkoheshin me fqinjët e tyre ose të bashkoheshin me shtetet më të fuqishme nga vullneti i tyre i lirë. Kjo dëshmoi në një mënyrë të tmerrshme se sa e çuditshme ishte sovraniteti i vërtetë që këto shtete të vogla fantazma gëzonin, dhe gjithashtu dëshmoi se sa pak i vlerësonin ata nga vetë qytetarët e tyre. Ndonëse rrëzimi i regjimit monarkik dhe i përfaqësuesve të tij kishte shkaktuar një goditje të rëndë në karakterin federal të Reichut, ishte edhe më shkatërruese, nga pikëpamja federale, pranimi i obligimeve që rezultuan nga traktati i "paqes". Në fakt ishte vetëm natyrale dhe logjike që shtetet federale të humbnin të gjitha kontrollin sovran mbi financat në momentin që Reichi, si pasojë e një lufte të humbur, u nënshtrua obligimeve financiare që kurrë nuk mund të garantoheshin përmes marrëveshjeve të veçanta me shtetet individuale. Pasojat e mëvonshme që

i dhanë Rajhit të marrë kontrollin e postave dhe hekurudhave ishin një avancim i forcuar në procesin e asimilimit të popullit tonë, një proces që traktatet e paqes gradualisht zhvilluan. Reichu u detyrua të sigurate pronësinë e burimeve që duhej të rriteshin vazhdimisht për të plotësuar kërkesat e bëra përmes gjobave të reja. Forma në të cilën u zgjeruan kështu rrjetet e Reichit për të përfshirë shtetet federale ishte shpesh qesharake, por në vetvete procedura ishte logjike dhe natyrore. Për këtë duhet të akuzohen këta njerëz dhe ato palë që nuk i kanë mbledhur të gjitha energjitë e tyre në momentin e duhur për të sjellë luftën në një çështje fitoreje. Të gjithë ata që, veçanërisht në Bavarian, u kujdesën për interesat e tyre egoiste gjatë luftës dhe refuzuan atë që Reichi duhej të kërkonte në një shkallë dhjetë herë më të madhe kur lufta u humb. Historia e ndëshkimit! Rarely has the vengeance of Heaven followed so closely on the crime as it did in this case. Të njëjtat parti që, disa vjet më parë, vendosën interesat e shteteve të tyre - veçanërisht në Bavarianë - para atyre të Reichit tani duhej të shikonin pasivisht ndërsa presioni i ngjarjeve i detyronte Reichin, në interesat e tij, të hiqte ekzistencën e shteteve të veçanta. Ata ishin viktimat e tyre të vetvetes. Kjo ishte një shembull i papërsëritshëm i hipokrizisë për të ngritur një zë të lartë të mërzitjes për humbjen që shtetet federale pësuan duke u privuar nga të drejtat e tyre sovrane. Kjo thirrje u ngrit para elektoratit, sepse vetëm elektoratit i drejtohen partitë tona moderne. Por këto parti, pa përjashtim, u mposhtën njëra-tjetrën në marrjen e një politike të plotësimit që, për shkak të forcës së natyrshme të rrethanave dhe në rrjedhojë, nuk mund të mos çojë në një ndryshim të thellë në strukturën e brendshme të Perandorisë. Mbreti i Bismarkut ishte i lirë dhe i pa i shtyrë nga asnjë obligim ndaj botës së jashtme. Reichi i Bismarkut kurrë nuk kishte patur të veshur ndonjë obligim të rëndë dhe të papërshtatshëm siç ishte ai i Gjermanisë nën Planin e Dawes. Në çështjet e brendshme, edhe Reichi i Bismarkut arriti të

kufizonte fuqinë e tij në disa çështje që ishin të rëndësishme për vendin. were absolutely necessary for its existence. Prandaj mund të shmangë nevojën e kontrollit financiar mbi këto shtete dhe të jetoj nga kontributet e tyre. Nga ana tjetër, çmimi relativisht i vogël financiar që shtetet federale duhej të paguanin për Rajhin i shtyu ata të mirëpresin ekzistencën e tij. Por tani është e rreme dhe e padrejtë të thuash, si bëjnë disa propagandistë, se shtetet federale janë të mërzitur me Rajhin për shkak të nënshtrimit të tyre financiar ndaj tij. Jo, kjo nuk është e vërtetë. Nuk është mungesa e simpatisë për idenë politike të shprehur në Rajh që shkakton humbjen e të drejtave sovrane nga shtetet individuale. Kjo është më shumë rezultat i mënyrës së shëmtuar se si qeveria aktuale kujdeset për interesat e popullit gjerman. Ndonëse të gjitha festimet për nder të flamurit kombëtar dhe Kushtetutës, çdo segment i popullit gjerman ndjen se mbretëria aktuale nuk është në përputhje me dëshirën e zemrës së tij. Dhe Ligji për Mbrojtjen e Republikës mund të parandalojë sulmet kundër institucioneve të Republikës, por nuk do të fitojë dashurinë e një Gjermani të vetëm. Në ankth të vazhdueshëm për t'u mbrojtur nga vetvetja me ligje dhe dënime të burgosjes, Republika ka nxitur kritika të ashpra dhe të turpshme ndaj të gjitha institucioneve të Republikës si të tilla. Për një arsye tjetër, nuk është e vërtetë të thuhet, siç pretendojnë sot disa parti, se Rajhi ka marrë fund për shkak të veprimeve të tij të dhunshme në lidhje me disa të drejta sovrane që shtetet e veçanta i kishin trashëguar. Nëse mbretëria nuk kishte zgjeruar autoritetin e saj mbi shtetet individuale, nuk ka asnjë arsye të besohet se ajo do të gjente më shumë favor midis këtyre shteteve nëse obligimet e përgjithshme mbeteshin aq të rënda sa janë tani. Në të kundërt, nëse shtetet individuale duhet të paguajnë pjesën e tyre të rritur të çmimit që mbretëria duhet të paguajë sot për të plotësuar dispozitat e Traktatit të Versajës, armiqësia ndaj mbretërisë do të ishte pafundësisht më e madhe. Përndryshe, jo vetëm që do të ishte e vështirë të mbledhnin kontributet e duhura për Rajhin nga shtetet federale, por do të duhej të përdornin metoda të dhunshme për të mbledhur ato. Republikë qëndron në këmbët e marrëveshjeve të paqes dhe nuk ka asnjë marrëveshje të nënshkruar. the courage nor the intention

të i thyejmë. Kështu, ajo duhet të respektojë obligimet që i kanë imponuar marrëveshjet e paqes. Për këtë situatë përgjegjësia është e atribuar vetëm atyre partive që pa u lodhur predikojnë tek masat zgjedhore të durueshme nevojën e mbajtjes së autonomisë së shteteve federale, ndërsa në të njëjtën kohë ata mbrojnë dhe kërkojnë nga Rajhi një politikë që duhet të çojë në zhdukjen e çdo të drejte të ashtuquajtur "sovrane". Unë them domosdoshmërisht sepse mbretëria aktuale nuk ka asnjë mënyrë tjetër të mundshme për të mbajtur barrën e detyrave që një politikë e çmendur e brendshme dhe e jashtme e ka vendosur mbi të. Këtu edhe një shtyllë e dytë është vendosur mbi të parën, për ta shtyrë atë më thellë. Çdo borxh i ri që mbretëria e lidh, përmes mënyrës kriminale se si interesat e Gjermanisë përfaqësohen në raport me vendet e huaja, kërkon një goditje të re dhe më të rëndë që i nxjerr rrënjët e poshtme edhe më thellë. Kjo goditje kërkon një hap tjetër në zhdukjen progresive të të drejtave sovrane të shteteve të veçanta, që të mos lejojë që germa e kundërshtimit të ngrihet në aktivitet ose të ekzistojë. Ndryshimi kryesor karakteristik midis politikës së sotme të Reich dhe asaj të kohës së mëparshme është ky: Reichi i vjetër i dha lirinë njerëzve të tij në shtëpi dhe e shpalli veten të fortë ndaj botës së jashtme, ndërsa Republika shfaqet e dobët ndaj të huajve dhe i nënshton qytetarët e saj në shtëpi. Në të dy rastet një qëndrim përcakton tjetrin. Një shtet kombëtar i vendosur nuk ka nevojë të bëjë shumë ligje për brenda, për shkak të dashurisë dhe lidhjeve të qytetarëve të tij. Shteti i shërbëtorëve ndërkombëtarë mund të mbijetojë vetëm duke detyruar qytetarët e tij t'i ofrojnë atij shërbimet që i kërkon. Dhe është një copë e shëmtuar e rreme për regjimin aktual të flasë për "qytetarët e lirë". Vetëm Gjermania e vjetër mund të flasë në këtë mënyrë. Kjo Republikë është një koloni skllëvërishe në shërbim të huajve. Në rastin më të mirë ka subjekte, por jo qytetarë. Kështu nuk ka flamurin kombëtar por vetëm një markë tregtare, e cila është e vendosur dhe e mbrojtur nga një dekret zyrtar dhe masa legislative. Ky simbol, që është kapela e Gesslerit të

Demokracia gjermane, do të mbetet një gjë e huaj për shpirtin tonë. Nga ana tjetër, Republika pa asnjë sens tradite ose respekt për shkëlqimin e kaluar, tërhoqi simbolin e kaluar në baltë, por një ditë do të befasohet të zbulojë se sa i tepruar është devocioni i qytetarëve të saj për simbolin e tyre. Republikës iu dha karakteri i një ndërmjetësi në historinë gjermane. Dhe kështu ky shtet është i detyruar të kufizojë vazhdimisht më shumë dhe më shumë të drejtat sovrane të shteteve të veçanta, jo vetëm për arsye të përgjithshme financiare por edhe në parim. Për shkak se duke zbatuar një politikë të shantazhimit financiar, për të nxjerrë nga njerëzit e tij edhe lëngun e fundit të substancës, është detyruar gjithashtu t'u marrë edhe të drejtat e fundit, në mënyrë që të mos shpërthejë një ditë në një rebelim të hapur. Ne, Nationalsocialistët, do të kundërshtojmë këtë formulë dhe do të adoptojmë këtë aksiom: Një shtet kombëtar i fortë që i njeh dhe i mbron të drejtat e qytetarëve të tij brenda dhe jashtë kufijve të tij mund të lejojë që liria të sundojë në shtetpi pa frikë për sigurinë e shtetit. Nga ana tjetër, një qeveri kombëtare e fortë mund të ndërhyjë në një masë të konsiderueshme në liritë e subjekteve individuale si dhe në liritë e shteteve përbërëse pa dobësuar idealin e Rajhut; dhe mund ta bëjë këtë duke njohur përgjegjësinë e saj për idealin e Rajhut, sepse në këto veprime dhe masa të veçanta qytetari individual sheh një mjet për të promovuar prestigjin e kombit si tërësi. Sigurisht, çdo shtet në botë duhet të përballet me çështjen e unifikimit në organizimin e brendshëm. Dhe Gjermania nuk është një përjashtim në këtë rast. Në ditët e sotme është absurde të flasësh për "sovrانيتetin shtetëror" për shtetet e përbërëse të Rajhut, sepse kjo është tashmë e pamundur për shkak të madhësisë së tmerrshme të shumë prej këtyre shteteve. Në fushën e tregtisë dhe të administratës rëndësia e shteteve të veçanta ka qenë duke u zvogëluar gradualisht. Mjetet moderne të komunikimit dhe progresi mekanik kanë kufizuar gjithnjë e më shumë distancën dhe hapësirën. Një shtet që dikur ishte sot vetëm një provincë dhe territori i mbuluar nga një shtet modern dikur kishte rëndësi si një kontinent. Një çështje e thjeshtë teknike e administrimit të

një shteti si Gjermania nuk është më e madhe se ajo e administrimit të një provincë si Brandenburg një shekull më parë. Dhe sot distanca nga Mynihu në Berlin është më e lehtë se distanca nga Mynihu në Starnberg një shekull më parë. Në kushtet e transportit modern, i gjithë territori i Reichut sot është më i vogël se ai i disa shteteve federale gjermane në kohën e luftërave Napoleonike. Të mbyllësh sytë ndaj këtyre fakteve do të thotë të jetosh në të kaluarën. Ka pasur gjithmonë, ka dhe do të ketë njerëz që e bëjnë këtë. Ata mund të ngadalësohen por nuk mund të ndalojnë revolucionet e historisë. Ne, Nationalsocialistët, nuk duhet të lejojmë që pasojat e kësaj të vërtetës të kalojnë pa u njoftuar. Në këto çështje ne nuk duhet të lejojmë që të na mashtrohen fjalët e partive tona të quajtura nacionale borgjeze. Unë them "frazë", sepse këto parodia nuk besojnë seriozisht se është e mundur për ta të zbatojnë propozimet e tyre, dhe sepse ata janë kryesorë përgjegjës dhe bashkëpunëtorë përgjegjës për gjendjen aktuale. Përveç në Bavarian, kërkesat për një ndalje të procesit të centralizimit nuk mund të jenë më shumë se një lëvizje e partisë pas së cilës nuk ka një ide serioze. Nëse këto parti do të duhej të kalonin nga realiteti i fjalimit në atë të veprimeve praktike ato do të paraqitnin një shfaqje të hidhur. Çdo e quajtur "Zhvatje e të Drejtave Sovrane" nga Bavaria nga Rajhi ka pasur asnjë rezistencë praktike, përveç disa bërtitjeve të shëmtuara si protestë. Në fakt, kur ndokush seriozisht kundërshtoi çmendurinë e shfaqur në zbatimin e këtij sistemi të centralizimit, atij iu tha nga të njëjtat parti se ai nuk kuptonte asgjë nga natyra dhe nevojat e sotme të shtetit. Ata e fyer dhe e shpallën atë të huaj dhe e persekutuan deri sa ai u mbyll në burg ose u privua ligjshëm nga e drejta e fjalimit publik. Në dritën e këtyre fakteve, ndjekësit tanë duhet të jenë edhe më të bindur për hipokrizinë e thellë që karakterizon këto rreth të quajtura federaliste. Në një farë mase ata përdorin doktrinën federaliste, ashtu si përdorin emrin e fesë, me të vërtetë si një mjet për të promovuar interesat e tyre të bazës së partisë.

Një lloj unifikimi, veçanërisht në fushën e transportit, duket logjik. Por ne, Nationalsocialistët, e shohim detyrë që me të gjitha forcat tona të kundërshtojmë një zhvillim të tillë në shtetin modern, veçanërisht kur masat e propozuara janë vetëm për të parandaluar një politikë të huaj katastrofike dhe për ta bërë atë të mundshme. Dhe vetëm sepse ky Reich kërcënon të marrë në kontroll hekurudhat, postën, financat etj., jo nga një pikëpamje e lartë e politikës kombëtare, por për të pasur në duart e tij mjete dhe premtime për një politikë të pafundme të përmbushjes, për këtë arsye ne, socialistët kombëtarë, duhet të marrim çdo hap që duket i përshtatshëm për të penguar dhe, nëse është e mundur, për të parandaluar një politikë të tillë. Ne duhet të luftojmë kundër sistemit aktual të amalgamit të institucioneve që janë vitale për ekzistencën e popullit tonë, sepse ky sistem është adoptuar vetëm për të lehtësuar pagesën e miliardave dhe transferimin e premtimeve të huaja, nën dispozitat pas luftës që politikanët tanë i kanë pranuar. Për këto arsye, lëvizja kombëtare socialiste duhet të marrë një qëndrim kundër këtyre tendencave. Në veçanti, ne duhet të kundërshtojmë këtë centralizim sepse në çështjet e brendshme është duke ndihmuar për të forcuar një sistem të qeverisjes që në të gjitha manifestimet e tij ka sjellë më të keqen për popullin gjerman. Kjo mbretëri e sotme e cila është bërë një sëmundje e vërtetë për popullin gjerman, po përpiqet të minimizojë forcën e kritikës së ofruar nga të gjitha shtetet federale që nuk janë ende të mbushura me frymën e shekullit, dhe po përpiqet të zbatojë këtë politikë duke i shkatërruar ato deri në pikën e zhdukjes. Në këtë situatë, ne socialistët kombëtarë duhet të përpiqemi të mbështesim kundërshtimin e shteteve të veçanta në një bazë që do të mund të funksionojë me një premtim të mirë të suksesit. Duhet ta bëjmë këtë duke e kthyer luftën kundër centralizimit në diçka që do të jetë një shprehje e interesave më të larta të kombit gjerman si i tillë. Në këtë mënyrë, ndërsa Partia Popullore Bavareze, duke vepruar nga një pikëpamje të ngushtë dhe partikulare, lufton për të ruajtur "të drejtat e veçanta" të Shteteve

të Bashkuara të Bavarisë, ne duhet të qëndrojmë në një terren të ndryshëm në luftën për të njëjtat të drejta. Në rastin tonë, arsyt tona duhet të jenë ato të interesave më të larta kombëtare në kundërshtim me demokracinë e nëntorit. Një arsye tjetër për të kundërshtuar një proces të tillë centralizues rrjedh nga bindja e sigurt se në shumicën e rasteve kjo e quajtur nacionalizim nuk është aspak i përshtatshëm për unifikimin dhe akoma më pak për thjeshtimin. Në shumë raste ajo është adoptuar thjesht si një mjet për të hequr nga kontrolli sovran i shteteve individuale disa institucione që ata dëshirojnë t'i vënë në duart e partive revolucionare. Në historinë gjermane favorizmi nuk ka qenë kurrë aq i thellë sa në Republikën Demokratike. Një pjesë e madhe e kësaj centralizimi sot është puna e partive që njëherë premtuan se do të hapnin rrugën për promovimin e talentit, duke nënkuptuar kështu se do të mbushnin ato poste dhe oficerë tërësisht me anëtarët e tyre. Nga themelimi i Republikës, hebrenjtë veçanërisht kanë fituar vende në institucionet ekonomike të marrë nga Reichu dhe gjithashtu vende në administratën kombëtare, kështu që të dyja janë bërë ruajtës të hebrenjve. Për arsye taktike, ky i fundit konsiderim na detyron të shikojmë me vëmendje të madhe çdo përpjekje tjetër për centralizim dhe ta luftojmë atë në çdo hap. Por në këtë gjë, qëndrimi ynë duhet të jetë gjithmonë i një politike të lartë kombëtare dhe kurrë i një partikularizmi të rreptë. Kjo e fundit vërejtje është e nevojshme, në mënyrë që të mos lindë mendimi midis ndjekësve tanë se ne nuk i njohim Reichut të drejtën për të marrë në vete një sovranitet që është më i madh se ai i shteteve përbërëse. Sipas këtij të drejte nuk mund dhe nuk duhet të kesh asnjë dyshim. Sepse për ne shteti është vetëm një formë. Substanca e saj, ose përmbajtja, është gjëja themelore. Dhe kjo është kombi, populli. Kështu që është e qartë se çdo interes tjetër duhet të nënshtrohet interesave më të larta të vendit. Në veçanti, ne nuk mund të njohim asnjë shtet tjetër me një fuqi sovrane dhe të drejta sovrane brenda kufijve të kombit dhe të Rajhut, i cili përfaqëson atë. absurditeti që disa shtete federale e kryejnë duke mbajtur 'përfaqësime'

jasht dhe korrespondente 'reprezentime' të huaja midis tyre gjë që duhet të ndalojë dhe do të ndalojë. Nëse kjo ndodh, nuk duhet të habitemi nëse disa vende të huaja janë të shqetësuara për unitetin politik të Rajhut dhe vepron në përputhje me këtë. Në këto 'përfaqësime' absurditeti është edhe më i madh sepse ato shkaktojnë dëm dhe nuk sjellin asnjë dobi. Nëse interesat e një gjermani jashtë vendit nuk mund të mbrohen nga ambasadori i Rajhut, aq më pak mund të mbrohen nga ministri i një shteti federal të vogël që duket absurd në kontekstin e rendit botëror të sotëm. Të vërtetën e vërtetë është se këto shtete federale të vogla janë të parashikuara si pika sulmi për përpjekjet për shpëputje, e cila perspektivë është gjithmonë e këndshme për një shtet të caktuar të huaj. Ne, Nationalsocialistët, nuk duhet të lejojmë që një klasë e lartë që është bërë e shëmtuar me moshë të marrë një post diplomatik jashtë vendit, me idenë se duke rrënjosur një nga degët e saj të rrëshqitura në tokë të re, gjethet e gjelbërta mund të rriten sërish. Në kohën e vjetër të Reichut, diplomatët tanë jashtë vendit ishin aq të shëmtuar sa një provë tjetër e asaj eksperience do të ishte jashtë mundësive. Sigurisht që në të ardhmen rëndësia e shteteve individuale do të transferohet në sferën e politikës sonë kulturore. Mbreti që bëri më shumë për të bërë Bavarinë një qendër të rëndësishme nuk ishte një partikularist i përlur me tendencë anti-gjermane, por Ludvig I i cili ishte aq i përkushtuar për idealin e madhështisë gjermane sa edhe për artin. Ai ishte i pari që përdori burimet e shtetit për të zhvilluar pozicionin kulturor të Bavarianisë, jo forcën e saj politike. Dhe në këtë mënyrë ai prodhoi rezultate më të mira dhe më të qëndrueshme se sa nëse ai kishte ndjekur ndonjë rrugë tjetër të veprimit. Deri në këtë kohë Mynihu ishte një qytet rezidencial provincial i vetëm me rëndësi të vogël, por ai e ktheu atë në metropolin e artit gjerman dhe duke bërë këtë e bëri atë një qendër intelektuale që ende sot mban Frankoninë në Bavianë, edhe pse Frankonianët janë të një temperamenti të ndryshëm. Nëse Mynihu do të kishte mbetur siç kishte qenë më parë, ajo që ka ndodhur në Saksoni do të kishte ndodhur në Bavarinë, me ndryshimin se Leipzig dhe Nrnbergu Bavarian do të kishin qenë qytete jo Bavariene por Franconiane. Jo ishte thirrja "Poshtë me Prusinë" që e bëri Mynihun të madh.

Cili e bëri këtë qytet të rëndësishëm ishte Mbreti i cili dëshironte ta prezantonte atë në vendin gjerman si një perla artistike që duhej të shihej dhe të vlerësohej, dhe kështu ka ndodhur në fakt. Këtu fshihet një mësim për të ardhmen. Në të ardhmen, rëndësia e shteteve individuale nuk do të jetë më në forcën e tyre politike apo shtetërore. Unë i shikoj ato më shumë si qendra të rëndësishme etnike dhe kulturore. Por edhe në këtë aspekt koha do të bëjë punën e saj të lartësimit. Ndërtesat moderne të udhëtimit i shtypin njerëzit midis njëri-tjetrit në një mënyrë që kufijtë e tribalëve do të zhduken dhe madje edhe pamja kulturore do të bëhet gradualisht më uniforme. Armata duhet të jetë e mbajtur tërësisht jashtë ndikimit të shteteve të veçanta. Shteti i ardhshëm kombëtar socialist nuk duhet të kthehet në gabimin e kaluar duke i imponuar ushtrisë një detyrë që nuk është në sferën e saj dhe kurrë nuk duhet të ishte e ngarkuar me të. Ushtria gjermane nuk ekziston për të qenë një shkollë ku veçoritë e tribalëve kultivohen dhe ruhen, por më shumë si një shkollë ku të gjithë gjermanët mësohen të kuptojnë dhe të përshtaten me njëri-tjetrin. Çdo gjë që ka tendencë të ketë një ndikim të ndarjes në jetën e kombit duhet të bëhet një ndikim i bashkimit në ushtrinë. Ushtria duhet të ngrejë djalin gjerman mbi horizontin e ngushtë të provincës së tij të vogël kombëtare dhe ta vendosë atë brenda imazhit të gjerë të vendit. Të rinjtë duhet të mësojnë të njohin jo kufijtë e rajonit të tyre por ata të atdheut të tyre, sepse është ky i fundit që do të duhet të mbrojë një ditë. Kështu që është absurde që të kesh të rinjtë gjermanë të ushtrojnë trajnimin ushtarak në vendin e tyre të lindjes. Gjatë kësaj periudhe ai duhet të mësojë të njohë Gjermaninë. Kjo është edhe më e rëndësishme sot, pasi të rinjtë gjermanë nuk udhëtojnë më vetë si dikur dhe kështu e zgjerojnë horizontin e tyre. Në këtë mënyrë, nuk është absurde të lërë rekrutin e ri të Bavarianit në Mynih, rekrutin e Badenit në Baden vetë dhe rekrutin e Wrbijrttembergerit në Stuttgart dhe kështu me radhë? Dhe nuk do të ishte më e arsyeshme të tregojë Rhinen dhe Detin Verior Bavarezëve, Alpet e Hamburgut dhe malet e Gjermanisë Qendrore djalit

nga Prusia Lindore? Karakteri i përshtatshëm për secilën rajon duhet të ruhet në trupat por jo në garnizonet e trajnimit. Ne mund të kundërshtojmë çdo përpjekje për unifikim por jo atë për të unifikuar ushtrinë. Në të kundërt, edhe pse ne duhet të dëshirojmë të mirëpresim asnjë lloj unifikimi tjetër, kjo duhet të mirëpritet me gëzim. Në përputhje me madhësinë aktuale të ushtrisë së Rajhut, do të ishte absurde të mbaheshin ndarjet federale midis trupave. Në mënyrë të veçantë, në bashkimin e ushtrisë gjermane që është bërë tashmë, ne shohim një fakt që nuk duhet të injorohet por të rivendoset në ushtrinë kombëtare të ardhshme. Në fund një ide e re dhe triumfuese duhet të thyejë çdo zinxhir që tendon të paralizojë përpjekjet e saj për të shkuar përpara. Nationalsocializmi duhet të pretendojë të imponojë parimet e tij në të gjithë Gjermaninë, pa marrë parasysh kufijtë e shteteve federale. Dhe ne duhet të edukojmë vendin gjerman në idetë dhe parimet tona. Sikur Churches nuk ndjehen të mbyllur ose të kufizuar nga kufijtë politikë, kështu edhe Ideja Nacional-Socialiste nuk mund të ndjehet e kufizuar në territoret e shteteve federale të veçanta që i përkasin vendit tonë. The National Socialist Doctrine nuk është skllav i interesave politike të shteteve federale të vetme. Një ditë duhet të bëhet mësues për të gjithë Gjermaninë. Ajo duhet të përcaktojë jetën e të gjithë njerëzve dhe të formojë jetën e re. Për këtë arsye, duhet të kërkojmë me urgjencë të drejtën për të kapërcyer kufijtë që janë shënuar nga një zhvillim politik që ne e refuzojmë. Sa më plotësisht të triumfojnë idetë tona, aq më shumë lirinë mund t'u japim qytetarëve tanë në çështje të veçanta.

Në vitin 1921 ishte një vit i veçantë për mua nga shumë këndvështrime. Kur u bashkova me Partinë e Punës Gjermane, unë menjëherë u bë udhëheqës i propagandës, duke besuar se kjo degë ishte shumë më e rëndësishme për kohën. Në atë kohë nuk ishte një çështje urgjente që të rrotullohej rreth problemeve të organizimit. Në rastin e parë, ne duhej të ndanim idetë tona midis sa më shumë njerëzve të mundshëm. Propaganda duhet të shkojë shumë para organizimit dhe të mbledhë së bashku materialin njerëzor për të fundit për të punuar. Unë kurrë nuk kam qenë në favor të metodave të shpejta dhe pedante të organizimit, sepse në shumicën e rasteve rezultati është me të vërtetë një copë e një mekanizmi të vdekur dhe rrallë një organizatë e gjallë. Organizata është diçka që merr ekzistencën e saj nga jeta biologjike, evoluimi biologjik. Kur një grup i njëjtë i ideve ka gjetur një vend në mendjet e një numri të caktuar njerëzish ato kanë tendencë të formojnë një shkallë të caktuar të rendit midis atyre njerëzve dhe nga kjo formim i brendshëm rrjedh diçka shumë e vlefshme. Sigurisht këtu, si kudo tjetër, duhet të merret parasysh dobësia njerëzore që i bën njerëzit të hezitojnë, veçanërisht në fillim, të nënshtrohen kontrollit të një mendjeje më të lartë. Nëse një organizatë imponohet nga lart poshtë në një mënyrë mekanike, gjithmonë ekziston rreziku që një individ mund të shtyhet në krye të cilit nuk i dihet se çfarë është dhe i cili, nga zilia, do të përpiqet të pengojë individë më të aftë nga të marrin një vend të udhëhequr në lëvizje. Ndryshimi i ligjeve mund të ketë pasoja fatale, veçanërisht në një lëvizje të re. Për këtë arsye, është

e rekomandueshme të propagandohen dhe shpjegohen publikisht idetë mbi të cilat është ndërtuar lëvizja. Kjo punë propagande duhet të vazhdojë për një kohë të caktuar dhe duhet të drejtohet nga një qendër. Kur idetë kanë fituar gradualisht mbi një numër njerëzish, ky material njerëzor duhet të filtrohet me kujdes për të zgjedhur ata që kanë aftësi në udhëheqje dhe për të provuar këtë aftësi. Në shumicën e rasteve do të gjendet se personat e padukshëm do të dalin të jenë udhëheqës të lindur. Sigurisht, është një gabim i madh të supozohet se ata që tregojnë një kuptim shumë inteligjent të teorisë që i shërben lëvizjes janë për këtë arsye të kualifikuar për të marrë pozita përgjegjëse në drejtorinë. Ndryshe është shumë shpesh rasti. Mjeshttrat e mëdhenj të teorisë janë shumë rrallë edhe mjeshttrat e mëdhenj të organizimit. Dhe kjo është sepse madhështia e teoricienit dhe themeluesit të një sistemi konsiston në aftësinë për të zbuluar dhe për të vendosur ato ligje që janë të drejta në abstrakt, ndërsa organizatori duhet të jetë në radhë të parë një njeri me njohuri psikologjike. Ai duhet të pranojë njerëzit ashtu siç janë, dhe për këtë arsye duhet t'i njohë ata, pa i vlersuar ata shumë lart ose shumë poshtë. Ai duhet të marrë parasysh dobësitë e tyre, bazën e tyre dhe të gjitha karakteristikat e tjera të ndryshme, në mënyrë që të formojë diçka nga ato që do të jetë një organizmë i gjallë, i pajisur me forca të forta rezistence, i përshtatshëm për të qenë mbajtësi i një ideje dhe i fortë sa të sigurojë fitoren e asaj ideje. Por është edhe më e rrallë të gjejmë një teoricien të madh që është në të njëjtën kohë një udhëheqës i madh. Për këtë të fundit duhet të jetë më shumë një agitator, një e vërtetë që nuk do të pranohet lehtë nga shumë ata që merren me probleme vetëm nga këndvështrimi shkencor. Dhe megjithatë çfarë them është vetëm natyrale. Për një agitator që tregon se është në gjendje të shpjegojë idetë tek masat e mëdha duhet të jetë gjithmonë një psikolog, edhe nëse ai mund të jetë vetëm një demagog. Kështu ai do të jetë gjithmonë shumë më i aftë udhëheqës se sa teoria e mendimit që mediton mbi idetë e tij, larg nga turma njerëzore dhe bota. Për të qenë një udhëheqës do të thotë

të jesh në gjendje të udhëheqësh. move the masses. Karakteristika e formulimit të ideve nuk ka asgjë të bëjë me aftësinë për udhëheqje. Në të vërtetë do të ishte e panevojshme të diskutohet pyetja se cila është më e rëndësishmja: aftësia për të menduar ide dhe synime njerëzore apo aftësia për t'i vënë ato në praktikë. Këtu, si shpesh ndodh në jetë, njëri do të ishte i pakuptimtë plotësisht pa tjetrin. Nëse udhëheqësi nuk mund të lëvizë masat drejt tyre, atëherë konceptet më të larta të kuptimit njerëzor mbeten pa qëllim ose vlerë. Dhe, anasjelltas, çfarë do të ishte e dobishme të kesh të gjitha geniun dhe entuziazmin e një udhëheqësi nëse teoricieni intelektual nuk vendos qëllimet për të cilat njerëzimi duhet të luftojë. Por kur aftësitë e teorikëve, organizatorëve dhe udhëheqësve bashkohen në një person, atëherë kemi fenomenin më të rrallë në këtë tokë. Dhe kjo unitet prodhon njeriun e madh. Siç e kam thënë më parë, gjatë periudhës sime të parë në Parti, unë i kushtova vetes punën e propagandës. Unë duhej të kisha sukses në mbledhjen graduale të një grupi të vogël të burrave që do të pranonin mësimin e ri dhe do të frymëzoheshin nga ai. Dhe në këtë mënyrë ne duhet të sigurojmë materialin njerëzor i cili pastaj do të formojë elementët përbërës të organizatës. Thus qëllimi i propagandistit është pothuajse gjithmonë i fiksuar shumë larg atij të organizatorit. Nëse një lëvizje pretendon të shkatërrojë një rend të caktuar të gjërave dhe të ndërtojë një të ri në vend të tij, atëherë këto parime duhet të kuptohen qartë dhe duhet të dominojnë në rradhët e udhëheqjes së saj: Çdo lëvizje që ka marrë materialin njerëzor duhet të ndajë materialin njerëzor në dy grupe: atyre që ndjekin dhe atyre që janë anëtarë. Është detyra e propagandistit të rekrutojë ndjekësit dhe detyra e organizatorit të zgjedhë anëtarët. Një ndjekës i një lëvizjeje është ai që kupton dhe pranon qëllimet e saj; një anëtar është ai që lufton për to. Një ndjekës është ai që propaganda e ka kthyer në doktrinën e lëvizjes. Një anëtar është ai që do të jetë i ngarkuar nga organizata për të bashkëpunuar në fitimin e ndjekësve të rinj nga të cilët pastaj mund të formohen anëtarë të rinj.

Për të qenë një ndjekës, nevojitet vetëm pranimi pasiv i idesë. Të jesh anëtar do të thotë të përfaqësosh atë ide dhe të luftosh për të. Nga dhjetë ndjekës, një person mund të ketë rrallë më shumë se dy anëtarë. Të jesh ndjekës është thjesht që një njeri ka pranuar mësimin e lëvizjes; ndërsa të jesh anëtar do të thotë që një njeri ka guximin të marrë pjesë aktivisht në transmetimin e atij mësimi në të cilin ka ardhur të besojë. Për shkak të karakterit të tij pasiv, përpjekja e thjeshtë e besimit në një doktrin politike është e mjaftueshme për shumicën, sepse shumicën e njerëzve e karakterizon mendja e uritur dhe e timide. Për të qenë anëtar, duhet të jesh intelektualisht aktiv, dhe kështu që kjo vlen vetëm për pakicën. Kështu që, propagandisti duhet të kërkojë pa pushim të marrë ndjekës të rinj për lëvizjen, ndërsa organizatori duhet të kërkojë me kujdes të zgjedhë elementët më të mirë midis këtyre ndjekësve, që këta elementë të mund të transformohen në anëtarë. Propagandist nuk duhet të shqetësohet shumë për vlerën personale të proselytëve individualë që ai ka fituar për lëvizjen. Ai nuk duhet të pyes ata për aftësitë e tyre, inteligjencën ose karakterin. Nga këta proselitistë, megjithatë, organizatori do të duhet të zgjedhë ata individë që janë më të aftë për të ndihmuar ashpër për të çuar lëvizjen drejt fitores. Propagandistja synon të bindë të gjithë popullin të pranojë mësimin e saj. Organizatori përfshin në trupin e tij të anëtarëve vetëm ata që, për shkaqe psikologjike, nuk do të jenë pengesë për më tej ndarjen e doktrinë së lëvizjes. Propagandistja inkurajon

doktrinën e saj midis masave, me idenë e përgatitjes së tyre për kohën kur kjo doktrinë do të triumfojë, përmes trupit të anëtarëve të luftës që ai ka formuar nga ata ndjekës që kanë dhënë prova të aftësisë dhe vullnetit të nevojshëm për të çuar luftën deri në fitore. Nëse propagandisti ka tërhequr në mënyrë efektive trupa të mëdha njerëzish në besimin në atë doktrin dhe nëse organizata që udhëheq luftën është ekskluzive, vigjilente dhe e fortë. Kur puna e propagandës ka konvertuar një popull të tërë në besimin në një doktrin, organizata mund të kthejë rezultatet e kësaj në efekt praktik përmes punës së një numri të vogël njerëzish. Propaganda dhe organizata, kështu që ndjekësi dhe anëtarja, pastaj qëndrojnë njëri-tjetrit në një marrëdhënie të qartë reciproke. Sa më mirë të funksionojë propaganda, aq më e shëmtuar do të jetë organizata. Sa më shumë ndjekës, aq më i vogël mund të jetë numri i anëtarëve. Dhe anasjelltas. Nëse propaganda është e keqe, organizata duhet të jetë e madhe. Dhe nëse ka vetëm një numër të vogël të ndjekësve, anëtarësimi duhet të jetë gjithnjë e më i madh nëse lëvizja është e vërtetë që dëshiron të jetë e suksesshme. Përgjegjësia e parë e propagandistit është të fitojë njerëzit që mund të merren më pas në organizatë. Dhe detyra e parë e organizatës është të zgjedhë dhe të trajnojë njerëz që do të jenë në gjendje të mbajnë propagandën. Të dyja këto detyra të organizatës janë të

mbrojtjes së drejtës për të prishur rendin ekzistues të gjërave dhe kështu të hapë hapësirë për t'u futur në doktrinën e re që ajo përfaqëson, ndërsa detyra e organizatorit duhet të jetë të luftojë për të siguruar pushtetin, që doktrina të triumfojë në fund. Një koncept revolucionar i botës dhe ekzistencës njerëzore do të arrijë gjithmonë sukses të rëndësishëm kur e reja Weltanschauung është mësuar në një popull të tërë, ose nëse është e nevojshme, është e detyruar në to, dhe kur, nga ana tjetër, organizata qendrore, lëvizja vetë, është në duart e vetëm atyre pak njerëzve që janë absolutisht të domosdoshëm për të formuar qendra nervore të Shteteve të ardhshme. Në një mënyrë tjetër, kjo do të thotë se në çdo lëvizje revolucionare të madhe që ka rëndësi botërore, ideja e kësaj lëvizjeje duhet të jetë gjithmonë e shpërndarë jashtë vendit përmes operacioneve të propagandës. Propagandist nuk duhet të ndalet kurrë në përpjekjet e tij për të bërë që idetë e reja të kuptohen qartë, duke i injektuar ato midis të tjerëve, ose të paktën duhet të vendosë veten në vendin e të tjerëve dhe të përpiqet të rrëmbejë besimin e tyre në bindjet që kanë pasur deri më tani. Për të pasur një mbështetje të tillë, propaganda duhet të bazohet në një organizatë. Organizata zgjedh anëtarët e saj nga ata ndjekës që propaganda ka fituar. Ajo organizatë do të bëhet edhe më vigjilente nëse puna e propagandës do të shtyhet në mënyrë të fuqishme. Dhe propaganda do të funksionojë më mirë kur organizata pas saj është vigjilente dhe e fortë në vetvete. Kështu, detyra më e lartë e organizatorit është të sigurohet që çdo mosmarrëveshje ose dallime që mund të lindin midis anëtarëve të lëvizjes nuk do të çojë në një ndarje dhe kështu do të pengojë punën brenda lëvizjes. Në veçanti, detyra e organizatës është të sigurohet që fryma luftarake e lëvizjes nuk ulet ose vdes, por të jetë vazhdimisht e rinuar dhe e forcuar. Nuk është e nevojshme që numri i anëtareve të rritet pafundësisht.

Më mirë do të ishte të mos e bënte. Në kushtet e faktit se vetëm një fraksion i njerëzimit ka energji dhe guxim, një lëvizje që rritet pafundësisht në organizimin e saj duhet të bëhet domosdoshmërisht një ditë plethorike dhe joaktive. Organizimet, që do të thotë grupet e anëtarëve, të cilat rriten më shumë se disa dimensione gradualisht humbasin forcën e tyre luftarake dhe nuk janë më në gjendje të mbështesin përhapjen e një doktrine me entuziazëm dhe vendosmëri agresive. Tani, sa më i madh dhe më revolucionar të jetë një doktrin, aq më aktiv do të jetë shpirti që frymëzon trupin e saj të anëtarëve, sepse energjia e kundërshtuar e një doktrine të tillë do të nxehë në mënyrë të çuditshme çdo njeri të çmendur dhe të shkurtër. Në zemrat e tyre ata mund të besojnë në doktrinë por ata kanë frikë të pranojnë besimin e tyre hapur. Nga ky fakt i vetëm, megjithatë, një organizatë e frymëzuar nga një ide revolucionare e vërtetë do të tërheqë në trupin e saj të anëtarësisë vetëm ata besnikë më aktivë që janë tërhequr nga propaganda e saj. Në këtë aktivitet të trupës së anëtarësisë, të garantuar nga procesi i zgjedhjes natyrore, ne duhet të kërkojmë kushtet e nevojshme për vazhdimin e një propagande aktive dhe shpirtërore dhe për fitoren e luftës për suksesin e idesë mbi të cilën është bazuar lëvizja. Një nga rreziqet më të mëdha që mund të godasë një lëvizje është një rritje e panormale e numrit të anëtarëve të saj, si rezultat i suksesit të saj të shpejtë. Në sa kohë që një lëvizje duhet të bëjë një luftë të vështirë dhe të hidhur, njerëzit e dobët dhe të karakterit të egoizmit do të shmangen shumë nga ajo; por këta do të përpiqen të pranojnë si anëtarë në momentin që partia arriti një sukses të dukshëm në zhvillimin e saj. Këto janë arsyet që na bëjnë të shpjegojmë pse shumë lëvizje që në fillim ishin të suksesshme u rrëzuan para se të arrinin qëllimin e tyre dhe, nga dobësia e brendshme që nuk mund të shpjegohej ndryshe, i dhanë fund betejës dhe u zhdukën përfundimisht nga fusha. Si rezultat i sukseseve të hershme të arritura, aq shumë individë të padëshirueshëm, të

pavlerë dhe veçanërisht të frikshëm u bënë pjesë e lëvizjes sa që ata në fund e ndanë shumicën dhe e shtynë shpirtin luftarak të të tjerëve. Këto elemente të dobëta pastaj e çuan lëvizjen në shërbim të interesave personale dhe, duke e degraduar atë në nivelin e heroit të tyre të mjerë, nuk luftuan më për fitoren e idesë origjinale. Flamuri i parë i ndezur shuhet, shpirti luftarak i shkëlqen dhe, si bota borgjeze është e njohur të thotë shumë drejtë në këto raste, partia e përzien ujin me vishin. Për këtë arsye është e nevojshme që një lëvizje, nga instikti i vetë-përparimit, të mbyllë listat e saj të reja të anëtarësimit në momentin që ajo bëhet e suksesshme. Dhe çdo rritje tjetër në organizimin e saj duhet të lejohet vetëm me kujdesin më të madh dhe pas një filtrimi të kujdesshëm të atyre që aplikojnë për anëtarësim. Vetëm kështu do të jetë e mundur të mbahet në jetë dhe të jetë e freskët dhe e shëndoshë rrënja e lëvizjes. Duhet të merret parasysh që drejtimi i lëvizjes të mbahet ekskluzivisht në duart e këtij nukleusi origjinal. Kjo do të thotë se nucleus duhet të drejtojë propagandën që synon të sigurojë njohjen e përgjithshme për lëvizjen. Dhe lëvizja vetë, kur ka marrë pushtetin në duart e veta, duhet të kryejë të gjitha ato veprime dhe masa që janë të nevojshme për të vendosur idetë e saj në praktikë. Me elementet që e bënë origjinën e lëvizjes, organizata duhet të zërë të gjitha pozicionet e rëndësishme që janë fituar dhe nga këto elemente duhet të formohet e gjithë drejtoria. Kjo duhet të vazhdojë derisa parimet dhe doktrinat e partisë të bëhen baza dhe politika e shtetit të ri. Vetëm atëherë do të lejohet gradualisht të dorëzohen renet në duart e Kushtetutës së atij shteti që shpirti i lëvizjes ka krijuar. Por kjo zakonisht ndodh në një proces të rivalitetit të ndërsjellë, sepse këtu është më pak një pyetje e inteligjencës njerëzore se sa e lojës dhe efektit të forcave të cilat zhvillimi i tyre mund të parashikohet që në fillim por jo domosdoshmërisht të kontrollohet. Të gjitha lëvizjet e mëdha, qoftë politike apo fetare, i falin suksesin e tyre të imponuar njohjes dhe pranimit të këtyre parimeve. Dhe nuk ka sukses të qëndrueshëm nëse këto nuk zbatohen. laws are not observed. Si

drejtor i propagandës për partinë, unë u kujdesa jo vetëm të përgatisja tokën për madhështinë e lëvizjes në fazat e mëvonshme, por gjithashtu u morën masat më radikale kundër dhënies në organizatë të çdo gjëje tjetër përveç materialit më të mirë. Për sa më radikale dhe e eksituese të ishte propaganda ime, aq më shumë e largonte ngadalë dhe e çrregullt karakterin, duke i parandaluar ata nga hyrja në nucleot e parë të organizatës sonë. Mund të kishin marrë ndjekës, por nuk ngritën zërin. Në të kundërt, ata mbajtën një heshtje të fshehtë për faktin. Të dhënat e shumta të mijëra njerëzve më siguruan atëherë se ata ishin plotësisht të pajtuar me ne, por ata nuk mund të bëheshin asnjëherë anëtarë të partisë sonë. Ata thanë se lëvizja ishte aq radikale sa që të merrnin pjesë si anëtarë do t'i ekspozonte ata për censurë dhe dëmtime të rënda, kështu që ata do të preferonin të vazhdonin të shiheshin si qytetarë të sinqertë dhe paqësorë dhe të mbeteshin jashtë, për momentin, të paktën, edhe pse të përkushtuar me të gjitha zemrat e tyre për çështjen tonë. Dhe kjo ishte e mirë. Nëse të gjithë këta burra që në zemrat e tyre nuk i aprovonin idetë revolucionare ishin pjesë e lëvizjes sonë si anëtarë në atë kohë, ne sot duhet të shihemi si një shoqëri e shenjtë dhe jo si një lëvizje e re e frymëzuar nga shpirti i luftës. Forma e jetës dhe e ëmbël që i dhashë të gjitha propagandës sonë forcoi dhe garantoi tendencën radikale të lëvizjes sonë, dhe rezultati ishte se, me disa përjashtime, vetëm njerëzit me mendime radikale ishin të gatshëm të bëheshin anëtarë. Kjo ishte për shkak të efektit të propagandës sonë që brenda një kohe të shkurtër qindra mijëra qytetarë u bindën në zemrat e tyre se ne ishim të drejtë dhe na uronën fitore, edhe pse personalisht ata ishin shumë të timidë për të bërë sakrifica për çështjen tonë ose për të marrë pjesë në të.

Deri në mes të vitit 1921 kjo veprimtari e thjeshtë e grumbullimit të ndjekësve ishte e mjaftueshme dhe e vlefshme për lëvizjen. Por në verën e atij viti ndodhi disa ngjarje që e bënë të dukej e arsyeshme për ne të sillnim organizatën tonë në përputhje me sukseset e dukshme që propaganda kishte arritur. Një përpjekje e një grupi patriotësh të vizionarëve, mbështetur nga kryetari i partisë në atë kohë, për të marrë drejtimin e partisë çoi në shpërbërjen e kësaj intrige të vogël dhe, me një votë të njëanshme në një takim të përgjithshëm, më besuan të merrja drejtimin e plotë të partisë në duart e mia. Në të njëjtën kohë u miratua një statut i ri që vendosi përgjegjësinë e vetme në kryetarin e lëvizjes, hoqi sistemin e rezolutave në komitet dhe në vend të tij u fut parimi i ndarjes së punës që që nga ajo kohë ka funksionuar me sukses. Nga 1 gusht 1921, unë e kam marrë këtë riorganizim të brendshëm të partisë dhe jam mbështetur nga një numër i mirë i njerëzve. Më vonë do t'i përmend ato dhe punën e tyre individualisht. Në përpjekjet e mia për të kthyer rezultatet e fituara nga propaganda në dobi të organizatës dhe kështu t'i stabilizoj ato, duhej të hiqja plotësisht disa zakone të vjetra dhe të prezantoj rregulla që asnjëra nga partitë e tjera nuk i kishte ose nuk i kishte adoptuar. Në vitet 1920-21 lëvizja u drejtua nga një komitet i zgjedhur nga anëtarët në një takim të përgjithshëm. Komiteti ishte i përbërë nga një i pari dhe i dyti tregues, një sekretar i parë dhe i dyti, dhe një kryetar i parë dhe i dyti në krye të tij. Përveç këtyre, kishte një përfaqësues të anëtarësisë, drejtorin e propagandës dhe disa gjyqtarë. Komikisht, komiteti përfaqësoi pikërisht atë parim kundër të cilit lëvizja e vet donte të luftonte me të gjitha forcat e saj, atë të parlamentarizimit. Këtu ishte një parim që personifikonte gjithçka që i kundërvihej lëvizjes, nga grupet më të vogla lokale deri tek grupet e qarkut dhe rajonale, grupet shtetërore dhe së fundi drejtoritë kombëtare. Një sistem nën të cilin të gjithë kemi vuajtur dhe ende po

vuajm. Kjo gjendje e rëndë e çështjeve ishte e domosdoshme të ndryshohej menjëherë, nëse kjo bazë e keqe në organizatën e brendshme nuk do të ishte e sigurt për lëvizjen dhe do të bëhej e pamundur përmbushja e misionit të lartë të saj. Sesionet e komisionit, të udhëhequra nga një protokoll dhe në të cilat vendime u morën sipas votës së shumicës, paraqitën pamjen e një parlamenti miniaturë. Këtu nuk kishte asnjë gjë të tillë si përgjegjësi personale. Dhe këtu sunduan të njëjtat absurditete dhe gjendje të palogjikshme që mbretërojnë në organet tona të mëdha përfaqësuese të shtetit. Emrat u paraqitën këtij komiteti për zgjedhje si sekretarë, mbledhës, përfaqësues të anëtarëve të organizatës, agjentë propagande dhe Zoti e di çfarë tjetër. Dhe pastaj ata të gjithë vepruan në një mënyrë të përbashkët në çdo pyetje të veçantë dhe e zgjidhën atë me votim. Në përputhje, drejtori i propagandës votoi për një pyetje që i përkiste njeriut që kishte të bënte me financat dhe ky i fundit votoi për një pyetje që i përkiste vetëm organizatës si e tillë, organizatori votoi për një temë që kishte të bënte me departamentin sekretarial, etj. Pse të zgjidhni një person të veçantë për propagandë nëse thesaurierët, sekretarët dhe komisarët, etj., duhej të jepnin vendime në pyetje që lidheshin me të? Për një person me mendje të thjeshtë kjo gjë dukej si e papranueshme, sikur në një kompani të madhe prodhimi bordi i drejtorëve të merrte vendime për çështje teknike të prodhimit ose, në të kundërt, inxhinierët të merrnin vendime për çështje të administrimit. Unë refuzova të pranoja këtë lloj arrogance dhe pas një kohe të shkurtër u ndalua të paraqitesha në takimet e komitetit. Unë nuk bëra asgjë tjetër përveçse u përqafuam në departamentin tim të propagandës dhe nuk lejoja asnjërin nga të tjerët të futej në aktivitetet e mia. Në të vërtetë, unë nuk u përpoqa të ndërhyja në punët e të tjerëve. Kur u miratua statuti i ri dhe u emrova president, kisha autoritetin e nevojshëm në duart e mia dhe gjithashtu të drejtën për të shkurtuar çdo gjë. Në vend të vendimeve me shumicën e votave të komitetit, komisioni miraton

vendime me shumicën e votave të anëtarëve të tij principle of absolute responsibility was introduced. Kryetari është përgjegjës për kontrollin e plotë të lëvizjes. Ai ndan punën midis anëtarëve të komitetit nën atë dhe për punën e veçantë ai zgjedh individë të tjerë. Çdo nga këta të nderuar duhet të mbajë përgjegjësi të vetme për detyrën e caktuar për të. Ai është nën udhëheqjen e kryetarit, i cili ka detyrën e mbikëqyrjes së bashkëpunimit të përgjithshëm, të zgjedhjes së personelit dhe të dhënies së udhëzimeve të përgjithshme për koordinimin e punës së përbashkët. Kjo parim i përgjegjësisë absolute po adoptohet gradualisht në lëvizje. Në grupet e vogla lokale dhe ndoshta edhe në grupet e rajonit dhe të qarkut do të duhet ende një kohë e gjatë para se të mund të imponohet plotësisht parimi, sepse karakteret e timide dhe të hezitura natyrshëm i kundërvihen atij. Për ta ideja e përgjegjësisë absolute për një veprim hap një perspektivë të pakëndshme. Ata do të donin të fshiheshin pas shpinës së shumicës në të ashtuquajturën komision, duke i mbuluar veprimet e tyre me vendime të miratuara në këtë mënyrë. Por më duket se është e domosdoshme të marrësh një qëndrim të qartë kundër kësaj këndvështrimi, të mos i bësh asnjë koncesion kësaj frike nga përgjegjësia, edhe pse do të duhet pak kohë para se të mund të zbatohet plotësisht ky koncept i detyrës dhe aftësive në udhëheqje, i cili do të sjellë në fund udhëheqës që kanë aftësitë e nevojshme për të mbajtur postet kryesore. Në çdo rast, një lëvizje që duhet të luftojë absurditetin e institucioneve parlamentare duhet të jetë immune nga kjo lloj gjëje. Vetëm kështu do të ketë forcën e nevojshme për të vazhduar betejën. Në një kohë kur shumica sundon kudo tjetër, një lëvizje e bazuar në parimin e një lideri që duhet të mbajë përgjegjësi personale për drejtimin e veprave zyrtare të lëvizjes do të shkatërrojë një ditë situatën aktuale dhe do të triumfojë mbi regjimin ekzistues. Kjo është një siguri matematikore. Kjo ide bëri të nevojshme riorganizimin e lëvizjes sonë brenda. Kjo rrjedhë logjike e riorganizimit solli në jetë një shtëpi për një dallim të qartë midis pjesës ekonomike të lëvizjes dhe drejtimit politik

të përgjithshëm. Principi i përgjegjësisë personale u zgjerua në të gjitha degët administrative të partisë dhe kjo solli një rinovimin e shëndetshëm, duke i liruar ato nga ndikimet politike dhe duke i lejuar ato të funksionojnë vetëm në baza ekonomike. Në vjeshtën e vitit 1921, kur u formua partia, ishin vetëm gjashtë anëtarë. Partia nuk kishte asnjë zyrtar, as formularë, as stampë, as materiale të shtypura të çfarëdo lloji. Komiteti fillimisht mbajti takimet e tij në një restorant në Herrengasse dhe më pas në një kafene në Gasteig. Kjo situatë nuk mund të zgjaste. Dhe unë menjëherë u angazhova në çështje. Unë u rrotullova nëpër disa restorante dhe hotele në Mynih, me idenë për të marrë një dhomë në njërin prej tyre për përdorimin e Partisë. Në shtëpinë e vjetër Sterneckerbrhitevau im Tal, kishte një dhomë të vogël me çati të lartë, e cila në kohët e hershme përdorej si një lloj taverne festimi ku mblidheshin Këshillat Bavareze të Perandorisë së Shenjtë Romake. Ajo ishte e errët dhe e zymtë dhe ishte e përshtatshme për përdorimet e saj të lashta, por më pak për përdorimet e reja që ajo ishte e destinuar të shërbente. Në rrugën e vogël në të cilën ishte e vetmja dritare e saj ishte aq e ngushtë sa edhe në ditën më të nxehtë të verës, dhoma mbeti e errët dhe e errët. Këtu morëm edhe akomodimin tonë të parë të përhershëm. Renta arriti në pesëdhjetë marka në muaj, që ishte një shumë e madhe për ne atëherë. Por kërkesat tona duhej të ishin shumë modeste. Ne nuk guxonim të ankoheshim as kur ata zhvendosën rrotullimin e rrobave të rrobave disa ditë pas marrjes sonë të pronësisë. Kjo tavolinë ishte vendosur posaçërisht për Këshillat Perandorake. Vendi filloi të dukej më shumë si një grotto sesa si një zyrë. Sidoqoftë, shënoi një hap të rëndësishëm përpara. Në mënyrë graduale ne kishim instaluar drita elektrike dhe më vonë një telefon. Një tryezë dhe disa karrige të huazuara u morën, një tavolinë e hapur e shtypit dhe më vonë një dollap. Në dy komodinë, që iu dhanë pronarit, shërbyen për të ruajtur lule, pankarta etj. Siç kaloi koha, u bë e pamundur të drejtohej rruga e lëvizjes merely duke mbajtur një takim komiteti një herë në javë. Është e mundur që administrata aktuale e biznesit të lëvizjes të jetë not be regularly attended to except we had a salaried official. Por kjo ishte shumë e

vështirë për ne. Të lëvizjes ishin ende aq pak anëtarë sa ishte e vështirë të gjendej midis tyre një person i përshtatshëm për detyrën që do të ishte i kënaqur me pak për veten dhe në të njëjtën kohë do të ishte i gatshëm të përmbushte kërkesën e gjerë që lëvizja do të bënte për kohën dhe energjinë e tij. Pas një kërkimi të gjatë, ne zbuluan një ushtar që pranoi të bëhej administratori ynë i parë. Ai quhej Schleiderssler, një ish-kolegu im i luftës. Fillimisht ai erdhi në zyrën tonë të re çdo ditë midis orës gjashtë dhe orës tetë të mbrëmjes. Pas kësaj ai erdhi nga 5 deri në 8 dhe pastaj për gjithë pasdite. Në fund u bë një punë e plotë dhe ai punoi në zyrë nga mëngjesi deri vonë në mbrëmje. Ai ishte një njeri i industrisë, i drejtë dhe i sinqertë, i zellshëm dhe i dedikuar për lëvizjen. Ai mori me vete një tipar Adler të vogël. Ajo ishte makina e parë që u përdor në shërbim të partisë. Pas kësaj, partia e bleu atë duke paguar për të në instalime. Ne kishim nevojë për një shtëpi të vogël për të ruajtur dokumentet tona dhe regjistrin e anëtarësisë nga rreziku i vjedhjes, jo për të mbrojtur fondet tona, të cilat nuk ekzistonin atëherë. Në anën tjetër, gjendja jonë financiare ishte aq e keqe sa shpesh duhej të zhytja dorën në kursimet e mia personale. Pas gjashtë muajve, zyrat tona të biznesit ishin bërë shumë të vogla, kështu që ne u zhvendosëm në një vend të ri në Cornelius Strasse. Të gjithë sërish zyrat tona ishin në një restorant, por në vend të një dhomë tani kishim tre dhoma më të vogla dhe një dhomë të madhe me dritare të bukura. Në atë kohë, kjo na dukej një gjë e mrekullueshme. Ne mbetëm atje deri në fund të nëntorit 1923. Në dhjetor 1920, ne morëm Vrbijlkischer Beobachter. Kjo gazetë, e cila, si e thotë emri, mbrojti pretendimet e popullit, tani do të bëhej organ i Partisë së Punës Kombëtare Socialiste Gjermane. Në fillim u botua dy herë në javë; por në fillim të vitit 1928 u bë një gazetë ditore, dhe në fund të gushtit të atij viti filloi të botohej në formatin e madh që është tani i njohur. Si një i papërvojë në gazetari, mësova shumë mësimë për të cilat duhej të paguaja shtrenjtë.

Në kundërshtim me numrin e madh të gazetave në duart e hebrenjve, në atë kohë kishte vetëm një gazetë të rëndësishme që mbronte çështjen e popullit. Kjo ishte një çështje për t'u marrë seriozisht. Siç kam mësuar shpesh nga përvoja, shkaku i kësaj situate duhet të atribuohet në mënyrë të papërshtatshme ndaj mënyrës se si u menaxhua biznesi i ashtuquajtur i gazetave popullore. Këto u drejtuan shumë sipas rregullit që mendimi duhet të mbizotërojë mbi veprimet që prodhojnë rezultate. Ndalo një qëndrim të gabuar, sepse opinioni është i brendshëm dhe gjen shprehjen më të mirë në aktivitetin prodhues. Njeriu që bën një punë të vlefshme për njerëzit e tij, e shprehë kështu ndjenjën e tij të shkëlqyer, ndërsa tjetri që i flet me mburrje mendimet e tij dhe nuk bën asgjë që është e vlefshme ose e dobishme për njerëzit është një person që e deformon të gjitha mendimet e drejta. Dhe kjo sjellje e tij është gjithashtu e dëmshme për komunitetin. The Vrbijlkische Beobachter ishte një organ i quajtur 'popullor', siç tregonte emri i tij. Ajo kishte të gjitha cilësitë e mira, por edhe më shumë gabimet dhe dobësitë, të cilat janë të përbashkëta për të gjitha institucionet popullore. Edhe pse përmbajtja e tij ishte e shkëlqyer, menaxhimi i tij si një shqetësim biznesi ishte thjesht i pamundur. Këtu edhe ideja e thelluar ishte se gazetat popullore duhet të subvencionohen nga kontributet popullore, pa marrë parasysh se duhej të bëhej konkurrencë me të tjerët dhe se ishte e pamoralshme të prisje që abonimet e patriotëve të mirë të kompensojnë për menaxhimin e gabuar të ndërmarrjes. I mbajta ato kushte të ndryshuara menjëherë, sepse e kuptova rrezikun që fshihej në to. Fati ishte në anën time këtu, sepse më solli njeriun që që nga ajo kohë ka bërë shërbime të panumerta për lëvizjen, jo vetëm si menaxher i biznesit të gazetës por edhe si menaxher i biznesit të partisë. Në vitin 1914, gjatë luftës, njoha Max Amann, i cili ishte atëherë superior im dhe sot është Drejtor i Përgjithshëm i Biznesit i Partisë. Në katër vjet në luftë, kam pasur rast të vëzhgoj pothuajse vazhdimisht aftësinë e pazakontë, punësimin dhe ndërgjegjësinë rigoroze të bashkëpunëtorit tim të ardhshëm. Në verën e vitit 1921, iu drejtova shokut tim të vjetër të regjimentit, me

Të cilin e takova rastësisht një ditë, dhe i kërkoja të bëhej menaxheri i biznesit i lëvizjes. Në atë kohë lëvizja po kalonte një krizë të rëndë dhe kisha arsye të isha i pakënaqur me disa nga zyrtarët tanë, me njërin prej të cilëve kisha pasur një përvojë shumë të hidhur. Amann pastaj mbajti një situatë të mirë në të cilën ishin gjithashtu të mira perspektivat për të. Pas një hezitimi të gjatë ai u pajtua me kërkesën time, por vetëm në kushtin që ai nuk duhet të jetë në mëshirën e komisioneve të papërshtatshme. Ai duhet të jetë përgjegjës për një zotëri, dhe vetëm një. Kjo është për të mos u lënë pa vlerësuar këtë menaxheri të parë të biznesit të partisë, i cili ka një njohuri të gjerë dhe të thellë tregtare, që ai solli rend dhe moral në zyrat e ndryshme të partisë. Nga ajo kohë këto kanë mbetur shembullore dhe nuk mund të krahasohen ose të tejkalohen në këtë nga asnjë degë tjetër e lëvizjes. Por, si shpesh ndodh në jetë, aftësia e madhe shkakton zili dhe disfavor. Kjo duhej të priste në këtë rast dhe të mbaronte me durim. Nga viti 1922, rregullat e ashpra kanë qenë në fuqi, jo vetëm për ndërtimin e tij tregtar por edhe në organizimin e tij si i tillë. Tani ekziston një sistem i përpunimit qendror, ku emrat dhe të dhënat e të gjithë anëtareve regjistrohen. Financimi i partisë është vendosur në rrugë të mira. Për shpenzimet aktuale duhet të përdoren faturat aktuale dhe faturat speciale mund të përdoren vetëm për shpenzimet speciale. Thus, megjithëse ishin të vështira vitet e fundit lëvizja mbeti praktikisht pa borxhe, përveç disa konteve të vogla aktuale. Në fakt, kishte një rritje të vazhdueshme të fondeve. Në një biznes privat. Personeli i punësuar mbahet në punë për shkak të efikasitetit praktik dhe nuk mund të fshihet pas besnikërisë së deklaruar ndaj partisë. Një Socialist Nacional i mirë dëshmon shëndetin e tij me gatishmërinë, përkushtimin dhe aftësinë me të cilën ai kryen çdo detyrë që i jepet në çdo situatë që ai mban brenda komunitetit kombëtar. Ai që nuk e kryen detyrën e tij në punën që ai mban nuk mund të mburret me një besnikëri që ai vetë e ka shkelur.

Në kundërshtim me çdo lloj presioni të jashtëm, drejtori i ri i biznesit të partisë mbajti qëndrimin e fortë se nuk kishte vende pune të panevojshme në administratën e partisë për ndjekësit dhe anëtarët e lëvizjes së të cilëve punë nuk është kënaqësi. Një lëvizje që lufton kaq fuqishëm kundër korrupsionit të vendosur në shërbimin civil nga partitë politike të ndryshme duhet të jetë immune nga ky lloj i keqbërjes në departamentin e saj administrativ. Kishte ndodhur që disa njerëz u morën në stafin e gazetës që ishin ish-anëtarë të Partisë Popullore të Bavarianisë, por puna e tyre tregonte se ata ishin shumë të përshtatshëm për punën. Rezultati i këtij eksperimenti ishte në përgjithësi i shkëlqyer. Kjo ishte falë kësaj njohjeje të sigurtë dhe të sigurtë të efikasitetit individual që lëvizja fitoi zemrat e punonjësve të saj më shpejt dhe më thellë se sa kishte qenë ndonjëherë më parë. Pas kësaj ata u bënë mirë Socialistë Kombëtarë dhe u mbajtën kështu. Jo vetëm në fjalë, por e provuan atë me punën e tyre të qëndrueshme, të sigurtë dhe të vetëdijshme që ata kryen në shërbim të lëvizjes së re. Natyrisht një anëtar i mirë i partisë ishte i preferuar nga një tjetër që kishte të njëjtat kualifikime por nuk i përkiste partisë. Kërkesa e rreptë me të cilën kryetari ynë i ri i biznesit i aplikoi këto parime dhe gradualisht i vendosi ato në fuqi, pavarësisht të gjitha keqkuptimeve, rezultoi të ishte e dobishme për lëvizjen. Kjo i falënderohet faktit se ishte e mundur për ne gjatë periudhës së vështirë të inflacionit, kur mijëra biznese dështuan dhe mijëra gazeta duhej të ndërprisnin botimin, jo vetëm të mbajmë ende zyrën tregtare të lëvizjes dhe të përmbushim të gjitha obligimet e saj, por edhe të bëjmë progres të qëndrueshëm me Völkische Beobachter. Në atë kohë u rendit ndër gazetatat më të mira. 1921-të ishte edhe më e rëndësishme për mua për shkak se në rolin tim si kryetar i partisë, unë me kujdes por gradualisht arrita të ndaloja kritikën dhe ndërhyrjet e disa anëtarëve të komitetit në lidhje me aktivitetin e detajuar të administratës së partisë. Kjo ishte e rëndësishme, sepse ne nuk mund të marrim një njeri të aftë për të marrë një punë nëse nincompoopët vazhdimisht lejoheshin të futen, duke pretenduar se ata dinin gjithçka shumë më mirë; ndërsa në fakt ata kishin

lënë vetëm kaos të përgjithshëm pas tyre. Then këta udhëheqës u pensionuan, për shumicën e tyre mjaft modestë, për të kërkuar një fushë tjetër të aktivitetit ku ata mund të mbikëqyrin dhe të thonë se si duhet të bëhen gjërat. Disa njerëz dukej se kishin një mani për të nuhatur pas gjithçkaje dhe ishin, si të thuash, gjithmonë në një gjendje të vazhdueshme shtatzënie me plane të mrekullueshme, ide, projekte dhe metoda. Natyrisht qëllimi i tyre i lartë dhe ideali ishin gjithmonë krijimi i një komiteti që mund të pretendojë të jetë një organ kontrolli në mënyrë që të mund të bëjnë shaka si ekspertë në punën e rregullt të bërë nga të tjerët. Por është ofenduese dhe kundër frymës së nacionalsocializmit kur njerëzit e pa aftë vazhdimisht ndërhyjnë në punën e njerëzve të aftë. Por këta krijues të komisioneve nuk e marrin atë shumë parasysh. Në ato vite e ndjeva detyrë të mbroja nga kjo mërzitje të gjithë ata që ishin besuar me punë të rregullt dhe të përgjegjshme, që të mos bëhej ndonjë gjë e çuditshme mbi shpatull dhe ata të kishin një dorë të lirë në punën e tyre ditore. Një nga mënyrat më të mira për të bërë komitetet inocues, të cilat ose nuk bënin asgjë ose bënin vendime të paprekshme, ishte t'u jepnim atyre një punë të vërtetë. Në atë kohë ishte qesharake të shihje se si anëtarët do të zhduken pa u vënë re dhe shpejt nuk do të ishin më të gjetur. Ajo më kujtoi atë institucion të madh të njëjtë, Reichstag. Sa shpejt do të zhduken nëse do të ishin vendosur në punë reale në vend të bisedave, veçanërisht nëse secili anëtar do të ishte personalisht përgjegjës për punën e caktuar për të. Unë gjithmonë kam kërkuar që, si në jetën private ashtu edhe në lëvizje, të mos u lodhet të kërkojë derisa të gjendet personi më i mirë, më i sinqertë dhe më i aftë për të marrë pozicionin e udhëheqësit ose administratorit në secilin segment të lëvizjes. Në momentin që u vendos në pozicionin e tij, iu dha autoriteti i plotë dhe e

plotë e veprimtarisë ndaj të nënshtruarve të tij dhe përgjegjësia e plotë ndaj të lartëve të tij. Askush nuk u vendos në një pozitë të autoritetit ndaj të nënshtruarve të tij, përveç nëse ai vetë ishte kompetent në punën e besuar atij. Në dy vjet, u bënë një rritje të madhe Në nëntor të vitit 1923, ky qëndrim u shfaq me sukses të dukshëm. Katër vjet më parë, kur u bashkova me lëvizjen, nuk kishte asnjë shënim me goma. Në 9 nëntor 1923, partia u shpërbë dhe pasuria e saj u konfiskua. [Paraprake] [Kapitulli

tjetër (Çështja e Bashkimit tregtar)] Mein Kampf by Adolf Hitler Volume Two - The National Socialist Movement Chapter XII: The Trade-Union Question Për shkak të rritjes së shpejtë të lëvizjes, në vitin 1922 ne u detyruam të merrnim një qëndrim të qartë në një çështje që nuk është ende plotësisht zgjidhur. Në përpjekjet tona për të zbuluar mënyrën më të shpejtë dhe më të lehtë për lëvizjen për të arritur në zemër të masave të gjera, ne gjithmonë u përballëm me atë që punëtori kurrë nuk mund të ishte plotësisht i përkushtuar për ne ndërsa interesat e tij në sferën e ngushtë profesionale dhe ekonomike ishin të mbrojtura nga një organizatë politike e drejtuar nga njerëz me parime shumë të ndryshme nga ato tona. Ajo ishte një gjë shumë serioze. Në përgjithësi besohej se një punëtor që merrej me një punë ose tjetrën nuk mund të ekzistonte nëse nuk i përkiste një sindikate. Jo vetëm që i ishin mbrojtur interesat profesionale, por një garanci për punë të përhershme ishte thjesht e pamundur pa u bashkuar me një union të sindikatave. Më shumë se gjysma e punëtorëve ishin në sindikatat e punës. Për t'u përmbledhur, sindikatat kishin udhëhequr me sukses luftën për vendosjen e një shkalle të qartë të peshës dhe kishin arritur marrëveshje që garantonin një rrogë të qëndrueshme për punëtorët. Pa dyshim që punëtorët e llojeve të ndryshme të punës përfituan nga rezultatet e asaj fushate dhe, për njerëzit e sinqertë, duhet të kishin marrë çmimet e siguruara përmes luftës së luftuar nga sindikatat e punës dhe në të njëjtën kohë ata vetë tërhiqeshin nga lufta. Kishte qenë e vështirë të diskutohej ky problem me një punëdhënës burokratik të zakonshëm. Ai nuk kishte

kuptim (ose nuk donte të kuptonte). Në fund ai deklaroi se interesat e tij ekonomike ishin në parim kundër çdo organizimi që bashkonte punëtorët që varen nga ai. Kështu që ishte për shumicën e pjesëve të pamundur të sillje këta punëtorë borgjezë për të marrë një pamje të paanshme të situatës. Këtu, kështu që, si në shumë raste të tjera, ishte e nevojshme të apelohej tek udhëtarët e painteresuar që nuk do të ishin të shtyrë nga entuziazmi i fiksimit të vëmendjes së tyre në pemë dhe të dështonin të shihnin pyjet. Me pak mirësi nga ana e tyre, ata mund të kuptojnë shumë më lehtë një gjendje që është e rëndësishme për ekzistencën tonë aktuale dhe të ardhshme. Në librin e parë të këtij libri, unë tashmë kam shprehur mendimet e mia për natyrën, qëllimin dhe nevojën e unioneve tregtare. Në këtë rast, unë mbajta qëndrimin se nëse nuk merren masa nga shteti (zakonisht pa dobi në këto raste) ose nëse nuk futet një ideal i ri në arsimin tonë, i cili do të ndryshonte qëndrimin e punëdhënësit ndaj punëtorit, nuk do të ishte e mundur që i fundit të mbronte interesat e tij vetëm duke u mbështetur në të drejtat e tij të barabarta si një palë e kontraktuar brenda sferës ekonomike të ekzistencës së vendit. Më tej, unë deklarova se kjo do të përputhej me interesat e komunitetit kombëtar nëse kështu mund të korrigjoheshin padrejtësitë shoqërore që në të kundërtën do të shkaktonin dëme serioze për strukturën e përgjithshme shoqërore. Më tej, unë deklarova se punëtori do të gjente gjithmonë të nevojshme të ndërmerre këtë veprim mbrojtës sa kohë që kishte njerëz midis punëdhënësve që nuk kishin asnjë ndjenjë të obligimeve shoqërore ose të të drejtave më elementare njerëzore. Dhe përfundova duke thënë se nëse kjo mbrojtje e vetëmbrojtjes konsiderohet e nevojshme, ajo duhet të jetë në formën e një shoqate të përbërë nga vetë punonjësit në bazë të sindikatave të tyre. Kjo ishte ideja ime themelore dhe u mbajt e njëjta në vitin 1922. Por një formulë e qartë dhe e saktë duhej të zbulohej ende. Nuk mund të jemi të kënaqur me vetëm kuptimin e problemit. Në disa përfundime që mund të zbatohen. (1) A janë të nevojshme unionet tregtare?

(2) A duhet të funksionojë Partia e Punës Nationalsocialiste Gjermane vetë në bazë të një unioni të sindikatave, apo anëtarët e saj të marrin pjesë në aktivitete të sindikatave në një formë apo tjetrën? (3) Çfarë forme duhet të marrë një Union i Sindikatave Nationalsocialiste? Cilat janë detyrat që na presin dhe qëllimet që duhet të përpiqemi të arrijmë? (4) Si mund të krijojmë unione tregtare për këto detyra dhe qëllime? Mendoj se e kam përgjigjur adequtisht pyetjen e parë. Në këtë gjendje të ngjarjeve jam i bindur se nuk mund të ndahemi me sindikatat e tregtisë. Në të kundërt, ato janë ndër institucionet më të rëndësishme në jetën ekonomike të vendit. Jo vetëm që janë të rëndësishme në fushën e politikës sociale por edhe, dhe akoma më shumë, në fushën politike kombëtare. Përse kur masat e mëdha të një kombi shohin nevojat e tyre vitale të plotësohen përmes një lëvizjeje të drejtë të unionit tregtar, atëherë forca e tërë kombit në luftën e tij për ekzistencë do të forcohet enormisht. Para së gjithash, unionet e tregtarëve janë të nevojshme si gurë themelore për parlamentin ekonomik të ardhshëm, i cili do të përbëhet nga dhoma që përfaqësojnë profesionet dhe punët. Të dy pyetjet janë të lehta për t'u përgjigjur. Nëse lëvizja e unionistëve të tregtisë është e rëndësishme, atëherë është e qartë se nacionalsocializmi duhet të marrë një qëndrim të qartë në këtë çështje, jo vetëm në teori por edhe në praktikë. Por si? Kjo është më e vështirë për t'u parë qartë. Në lëvizjen e Socialistëve Nacionalë, që synon të krijojë Shtetin Socialist Nacional të Popullit, duhet të mbajë gjithmonë në mendje të qëndrueshme parimin se çdo institucion i ardhshëm nën këtë shtet duhet të jetë i rrënjësuar në lëvizjen e vet. Një gabim i madh është të besosh se duke marrë pushtetin politik suprem, ne mund të sjellim një riorganizim të qartë, duke filluar nga asgjëja, pa ndihmën e një stoku rezervë të njerëzve që janë trajnuar paraprakisht, veçanërisht në frymën e lëvizjes. Këtu vlen edhe parimi që shpirti është gjithmonë më i rëndësishëm se

forma e jashtme që ai e aktivizon; sepse kjo formë mund të krijohet me makinë dhe shpejt. Për shembull, parimi i udhëheqjes mund të imponohet në një komunitet politik të organizuar në një mënyrë diktatoriale. Por ky parime mund të bëhet realitet i gjallë vetëm duke kaluar nëpër fazat e nevojshme për evolucionin e tij. Këto faza udhëheqin nga qelizat më të vogla të organizmit shtetëror lart. Si mbajtës dhe përfaqësues të tij, parimi i udhëheqjes duhet të ketë një trup njerëzish që kanë kaluar një proces të zgjedhjes që zgjat për disa vjet, që janë stërvitur nga realiteti i vështirë i jetës dhe kështu janë bërë të aftë për të çuar parimin në zbatim praktik. Nuk është e mundur të mendohet se një plan për Kushtetutën e një shteti mund të nxirret nga një portofol në një moment të shkurtër dhe të "përfshihet" nga urdhrat e domosdoshme nga lart. Mund të provosh këtë lloj gjëje, por rezultati do të jetë gjithmonë diçka që nuk ka mjaft vitalitet për të rritur. Do të jetë si një foshnje e pa rritur. Ideja e saj i kujton origjinën e Kushtetutës së Weimarit dhe përpjekjet për të imponuar tek populli gjerman një Kushtetutë të re dhe një flamur të ri, të cilat asnjëra prej tyre nuk kishte asnjë lidhje të brendshme me peripecitë e historisë sonë gjatë gjysmës së shekullit të kaluar. Shteti Nacional-Socialist duhet të mbrojë kundër të gjitha këtyre përvojave. Duhet të rritet nga një organizatë që ka ekzistuar për një kohë të gjatë. Kjo organizatë duhet të ketë jetën kombëtare socialiste brenda vetes, që në fund të mund të krijojë një shtet kombëtar socialist që do të jetë një realitet i gjallë. Siç e kam thënë më parë, qelizat e këtij shteti duhet të jenë në dhomat administrative që do të përfaqësojnë llojet e ndryshme të punës dhe profesioneve, kështu që në radhë të parë në sindikatat e tregtisë. Nëse kjo përfaqësim i mëvonshëm profesional dhe Parlamenti Ekonomik Qendror do të jenë institucione nacionalsocialiste, këto qeliza të rëndësishme të gjakut duhet të jenë rrugët e konceptit nacionalsocialist të jetës. Është e nevojshme që institucionet e lëvizjes të transferohen në shtet; sepse shteti nuk mund të sjellë në ekzistencë menjëherë dhe sikur me magji ato institucione që janë të nevojshme për ekzistencën e tij, përveç nëse dëshiron të ketë institucione që janë

të lidhura me të. remain completely lifeless. Nga këndvështrimi më i lartë, lëvizja kombëtare socialiste do të duhet të pranojë nevojën për të marrë politikën e saj të vetë-sindikatave. Kjo duhet të bëhet për një arsye tjetër, e cila është se një arsim i vërtetë kombëtar socialist për punëdhënësin dhe punonjësin, në frymën e bashkëpunimit reciprok brenda kornizës së përbashkët të komunitetit kombëtar, nuk mund të ndahet me udhëzimet teorike, apelet dhe inkurajimet, por me luftën e përditshme. Në këtë frymë dhe përmes kësaj fryme lëvizja duhet të edukojë grupet e mëdha ekonomike dhe t'i afrojë ato më afër njëri-tjetrit nën një vizion më të gjerë. Pa këtë punë përgatitore do të ishte e pamundur të shpresohet që një komunitet kombëtar i vërtetë të mund të krijohet. Një ideal i madh i përfaqësuar nga filozofia e jetës dhe për të cilën lëvizja lufton mund të formojë vetëm një stil të përgjithshëm të mendimit ngadalë dhe ngadalë. Dhe ky stil do të tregojë se gjendja e re e gjërave mbështetet në baza të forta që janë brenda dhe jo në një fasadë të shëmtuar që është jashtë. Kështu lëvizja duhet të adoptojë një qëndrim pozitiv ndaj idesë së unionit të tregtisë. Por duhet të shkojë më tej se kaq. Për numrin e madh të anëtarëve dhe ndjekësve të lëvizjes së sindikatave, ajo duhet të sigurojë një arsim praktik që do të përmbushë kërkesat e ardhshme të Shteteve Nationalsocialiste. Përgjigja për të tretën pyetje rrjedh nga ajo që është thënë më parë. Unioni i Tradhëtarëve Nacional Socialistë nuk është një instrument për luftën e klasave, por një organ përfaqësues i të gjitha punës dhe punës. The National Socialist State recognizes no 'classes'. Por, në aspektin politik, ajo i njeh vetëm qytetarët me të drejta të plota dhe të barabarta dhe të barabarta me to. Dhe, në krahasim me këto, ajo i njeh shtetasit e shtetit që nuk kanë asnjë të drejtë politike. Në bazë të konceptit të nacionalsocializmit, nuk është detyra e sindikatës së punëtorëve të bashkojë disa burra brenda komunitetit kombëtar dhe kështu gradualisht të transformojë këta burra në klasë,

Kështu që Sindikata e Punëtorëve nuk ishte e detyruar të bënte këto. Ne me siguri nuk mund ta ndajme këtë detyrë me sindikatën e punëtorëve si të tillë. Kjo ishte detyra e caktuar për të në momentin që u bë një armë luftarake në duart e marksistëve. Unioni i punëtorëve nuk është natyrshëm një mjet lufte klasore; por marksistët e transformuan atë në një mjet për përdorim në luftën e tyre të klasës. Ata krijuan armën ekonomike që përdoret nga hebrenjtë ndërkombëtarë për të shkatërruar themelet ekonomike të shteteve kombëtare të lira dhe të pavarura, për të shkatërruar industrinë dhe tregtinë kombëtare dhe për të detyruar kështu vendet e lira të shërbejnë financën botërore hebraike, e cila kalon kufijtë e shteteve. Në kundërshtim me këtë, Bashkimi i Partive Nacional-Socialiste duhet të organizojë grupe të caktuara dhe ata që marrin pjesë në jetën ekonomike të vendit dhe kështu të përmirësojë sigurinë e sistemit ekonomik të vendit, duke e forcuar atë duke eliminuar të gjitha ato anomali që në fund të fundit ushtrojnë një ndikim shkatërrues në trupin shoqëror të vendit, dëmtojnë forcat vitale të komunitetit kombëtar, paragjykojnë mirëqenien e shtetit dhe, në asnjë mënyrë si një rrjedhojë e fundit, sjellin keq dhe shkatërrim në jetën ekonomike vetë. Në duart e Unionit Kombëtar Socialist të Tradhëtarëve greva nuk është një mjet për të shkatërruar dhe shpërndarë prodhimin kombëtar, por për ta rritur atë dhe për ta bërë atë të funksionojë mirë, duke luftuar kundër të gjitha atyre mërzitjes që për shkak të karakterit të tyre josocial pengojnë efikasitetin e biznesit dhe kështu shkatërrojnë ekzistencën e tërë kombit. Për shkak se efikasiteti individual është gjithmonë në lidhje të rastësishme me pozicionin e përgjithshëm shoqëror dhe juridik të individit në procesin ekonomik. Efikasitet individual është gjithashtu rrënja e vetme e bindjes se prosperiteti ekonomik i vendit duhet të rrjedhë në dobi të qytetarit individual. Në punëtorin e Partisë Nacional-Socialiste do të duhet të pranojë faktin se prosperiteti ekonomik i vendit sjell me vete kënaqësinë materiale. Nazistët duhet të ndjehen të kënaqur se puna është e vlefshme. Në të njëjtën kohë, punëtorët dhe punëdhënësit

e punës së punës së punës së punës së punës së punës së punës së Kjo është arsyeja pse duhet të shpjegohet e madhja masë e lirisë personale që u jepet për aktivitetet e tyre, sepse përvoja ka treguar se potencialet prodhuese të individit janë më të rritur kur i jepet një masë e gjerë e lirisë sesa kur i bëhet presion nga lart. Në mënyrë të ngjashme, duke i dhënë këtë lirinë, ne i japim liri të plotë procesit natyror të zgjedhjes që nxjerr në pah ata që janë më të aftë, më të aftë dhe më të industrishëm. Për Unionin e Tradhtarëve Nacional-Socialistë, prandaj, greva është një mjet që mund, dhe në fakt duhet të përdoret sa kohë që nuk ka ende një Shtet Nacional-Socialist. Por kur ky shtet të jetë krijuar, natyrisht do të zhdukë luftën masive midis dy grupeve të mëdha të përbërë nga punëdhënësit dhe punëtorët, një luftë që gjithmonë ka rezultuar në zvogëlimin e prodhimit kombëtar dhe në dëmtimin e komunitetit kombëtar. Në vend të kësaj lufte, shteti kombëtar socialist do të marrë përsipër detyrën e kujdesit dhe të mbrojtjes së të drejtave të të gjitha palëve të interesuara. Do të jetë detyra e Këshillit Ekonomik vetë të mbajë sistemin ekonomik kombëtar në rregull dhe të heqë çdo defekt ose gabim që mund të ketë. Këto pyetje që tani luftohen përmes një grindjeje që përfshin miliona njerëz do të zgjidhen më pas në Kambrat Përfaqësuese të Tradhëtarëve dhe Profesioneve dhe në Parlamentin Ekonomik Qendror. Thus punëdhënësit dhe punonjësit nuk do të gjenden më të tërhequr në një konflikt të përbashkët për paga dhe orë pune, gjithmonë në dëm të interesave të tyre të përbashkëta. Por ata do të zgjidhin këto probleme së bashku në një nivel më të lartë, ku mirëqenia e komunitetit kombëtar dhe e shtetit do të jetë si një ideal i shkëlqyer që do të ndriçojë të gjitha bisedat e tyre. Këtu sërish, si kudo tjetër, duhet të respektohet parimi i pakompromis, që interesat e vendit duhet të vijnë para interesave të partive.

Në këtë rast, detyra e Unionit të Tradhëtarëve Kombëtarë Socialistë do të jetë të edukojë dhe përgatisë anëtarët e tij për të udhëhequr këto marrëveshje. Të gjitha duhet të punojnë së bashku për ruajtjen dhe sigurinë e popullit tonë dhe të Shteteve Popullore, secili sipas aftësive dhe burimeve me të cilat natyra e ka pajisur dhe që janë zhvilluar dhe trajnuar nga komuniteti kombëtar. Një pyetje e parë ishte: Si do të krijojmë njësitë e punës për këto detyra dhe qëllime? Kjo është shumë më e vështirë për t'u përgjigjur. Për t'u thënë shkurt, është më e lehtë të krijosh diçka në një territor të ri se në një territor të vjetër që tashmë ka institucionet e tij të vendosura. Në një qark ku nuk ka një biznes të veçantë ekzistues, mund të krijohet lehtë një biznes i ri i këtij karakteri. Por është më e vështirë nëse ekziston një biznes i ngjashëm dhe më e vështirë është kur kushtet janë të tilla që vetëm një biznes i tillë mund të mbijetojë. Për këtu, promotorët e iniciativës së re gjenden të përballur jo vetëm me problemin e prezantimit të biznesit të tyre, por edhe me problemin se si të shkatërrojnë biznesin e tjerë që ekziston në qark, në mënyrë që iniciativa e re të mund të ekzistojë. Nuk do të kishte kuptim të kishte një Union i Punës Kombëtare Socialiste në anën tjetër me të tjera unione të punës. Për këtë, Unioni i Tradhëtarëve duhet të jetë plotësisht i mbushur me një ndjenjë për natyrën ideologjike të detyrës së tij dhe për obligimin e rezultuar që të mos tolerojë institucione të tjera të ngjashme ose armiqësore. Ajo gjithashtu duhet të insistojë se ajo vetëm është e nevojshme, përjashtuar të gjitha të tjerat. Nuk mund të arrijë asnjë marrëveshje dhe asnjë kompromis me tendenca të ngjashme, por duhet të mbrojë të drejtën e vet të plotë dhe ekskluzive. Kishte dy rrugë që mund të çonin në këtë zhvillim: (1) Ne mund të krijojmë Unionin tonë të Trades dhe pastaj gradualisht të fillojmë luftën kundër Unionit Ndërkombëtar të Trades Marksist. (2) Ose ne mund të hyjmë në Unionin Marksist të Trades dhe të inkurajojmë një frymë të re në të, me idenë

e transformimit të saj në një instrument në shërbim të idealit të ri. Në fakt, mënyra e parë nuk ishte e rekomandueshme, për shkak të faktit se situata jonë financiare ishte ende një shqetësim i madh për ne në atë kohë dhe burimet tona ishin shumë të kufizuara. Në vitet e fundit, efekti i inflacionit ishte duke u përhapur vazhdimisht dhe e bënte situatën e veçantë edhe më të vështirë për ne, pasi në ato vite mund të flitet rrallë për ndonjë ndihmë materiale që sindikatat e tregtisë mund të ofrojnë për anëtarët e tyre. Nga kjo pikëpamje, nuk kishte asnjë arsye pse individ punëtor duhej të paguante detyrimet e tij ndaj sindikatës. Edhe unionet marksiste që ekzistonin atëherë ishin gati të shpërbëheshin deri sa, si rezultat i politikës së ndriçuar të Herr Cuno's Ruhr, miliona u mbushën menjëherë me xhepa. Ky i quajtur "Kancelari kombëtar" i Rajhut duhet të regjistrohet në histori si shpikësi i unioneve tregtare marksiste. Nuk mund të bënim llogari për të njëjtat mundësi financiare. Dhe askush nuk mund të shtyhej të hynte në një union të ri të Tradhëtarëve i cili, për shkak të dobësisë financiare, nuk mund të ofronte asnjë përfitim material. Nga ana tjetër, ndjeva veten të detyruar të mbrohem plotësisht kundër krijimit të një organizate të tillë që do të ishte vetëm një strehë për gënjeshtarët e më shumë ose më pak intelektualë. Në atë kohë, pyetja e personelit luajti një rol të rëndësishëm. Nuk kisha asnjë njeri që mund të thirrja për të kryer këtë detyrë të rëndësishme. Kushdo që mund të kishte arritur në atë kohë të kapërcente unitetet marksiste për të hapur rrugën për fitoren e idesë korporative kombëtare socialiste, e cila do të zëvendësonte luftën e klasave të dhunshme, do të ishte në gjendje të renditej me njerëzit më të mëdhenj që ka prodhuar vendi ynë dhe busti i tij duhet të vendoset në Valhalla në Regensburg për admirimin e pasardhësve. Por nuk e dija se kishte asnjë person që mund të kualifikohej për një pedestal të tillë. Në këtë kontekst nuk duhet të jemi të çuditur nga fakti se unionet tregtare ndërkombëtare drejtohen nga njerëz të vetëm të rëndësishëm, pasi kur u formuan këto unione nuk kishte asgjë të ngjashme që ekzistonte që në fillim. Sot, vizionin e komunizmit socialist duhet të luftohet kundër

monstrave. Një sulmues duhet të ushtrojë gjithmonë më shumë inteligjencë se sa mbrojtësi, nëse ai do të rrëzojë të fundit. Marrëveshja e sindikatave të punës së Marksit mund të qeveriset sot nga udhëheqës të dobët, por nuk mund të merret me sulm përveçse me energjinë e papërmbajtur dhe vizionin e një udhëheqësi superior në anën tjetër. Nëse nuk mund të gjendet një udhëheqës i tillë, është e padobishme të luftohet fati dhe është edhe më e çuditshme të tentojmë të rrëmbejmë gjendjen e ekzistuese pa e ndërtuar një më të mirë në vend të saj. Këtu duhet të aplikohet maksima se në jetë shpesh është më mirë të lërë diçka të kalojë nëpër tavolinë se sa të përpiqesh të bësh gjysmën e punës ose të bësh atë pjesërisht, për shkak të mungesës së mjeteve të përshtatshme. Kësaj duhet t'i shtojmë edhe një konsideratë tjetër, e cila nuk është aspak e karakterit demagogoz. Në atë kohë, dhe sot e di, kam një bindje të fortë se kur njeriu është i përfshirë në një betejë të madhe ideologjike në fushën politike, do të ishte një gabim i rëndë të përzihet në çështje ekonomike me këtë betejë në fazat e hershme. Kjo vlen veçanërisht për njerëzit tanë gjermanë. Përndryshe, nëse kjo do të ndodhte në rastin e tyre, lufta ekonomike do të tërhiqte menjëherë energjinë e nevojshme për luftën politike. Nëse njerëzit do të besojnë se mund të blejnë një shtëpi të vogël me kursimet e tyre, ata do të përqendrohen në rritjen e kursimeve të tyre dhe nuk do të kenë kohë të lirë për luftën politike kundër atyre që, në një mënyrë ose tjetrën, do të fitojnë një ditë pronësinë e kursimeve të kursyera. Në vend që të marrin pjesë në konfliktin politik në emër të mendimeve dhe bindjeve që u janë imponuar ata tani do të vazhdojnë me idenë e tyre të "ndërtimit" dhe në fund do të gjejnë veten për shumicën e kohës duke u ulur në tokë midis të gjitha karrigeve. Sot lëvizja kombëtare socialiste është në fillim të luftës së saj. Në pjesën më të madhe duhet të formojë dhe zhvillojë idetë e saj. Ajo duhet të përdorë çdo ounce të energjisë së saj në luftë për të marrë idealin e saj të madh të pranuar, dhe suksesi i këtij përpjekjeje nuk është i mundur

Përmes kombinimit të energjistëve të rinj të televizionit. Sot kemi një shembull klasik se si forca aktive e një populli paralizohet kur ky popull është shumë i angazhuar me probleme të rënda ekonomike. Revolucioni që ndodhi në nëntor të vitit 1918 nuk u bë nga sindikatat e punës, por u bë kundër tyre. Dhe populli gjerman nuk luftoi asnjë luftë politike për të ardhmen e vendit të tyre, sepse ata menduan se të ardhmen mund ta sigurojnë mjaftueshëm me punë të ndërtuar në fushën ekonomike. Duhet të marrim një mësim nga kjo përvojë, sepse në rastin tonë duhet të ndodhë e njëjta gjë nën të njëjtat kushte. Sa më shumë të jetë e përqendruar forca e bashkuar e lëvizjes sonë në luftën politike, aq më të sigurt mund të jemi se do të jemi të suksesshëm në të gjitha frontet tona. Por nëse ne i bëjmë vetes probleme të panevojshme me probleme të unionit tregtar, probleme të vendosjes, etj., do të jetë në dëm të vetvetes, marrë si e gjithë. Për, edhe pse këto probleme mund të jenë të rëndësishme, ato nuk mund të zgjidhen në mënyrë të përshtatshme derisa të kemi pushtet politik në dorë dhe të mund ta përdorim atë në shërbim të kësaj ideje. Në atë ditë, këto probleme mund të kenë vetëm një efekt paralizues në lëvizje. Dhe nëse i merr shumë shpejt ato do të jenë vetëm pengesë në përpjekjet për të arritur qëllimet e saj ideologjike. Në këtë mënyrë, mund të ndodhë lehtësisht që konsideratat e unioneve të tregtisë do të kontrollojnë drejtimin politik të lëvizjes, në vend që qëllimet ideologjike të lëvizjes të drejtojnë rrugën që unionet e tregtisë duhet të marrin. Të dy lëvizja dhe kombi mund të përfitojnë nga një organizatë e sindikatës së punëtorëve kombëtare socialiste vetëm nëse kjo e fundit është aq thellë e frymëzuar nga idetë kombëtare socialiste sa që nuk ka rrezik të rrëzohet pas lëvizjes marksiste. Për një Union të Partive Nacional-Socialiste që do të konsideronte veten vetëm si një konkurrues kundër unioneve marksiste do të ishte më keq se asnjë. Ajo duhet të shpall luftë kundër Bashkimit të Tradhëtarëve Marksistë, jo vetëm si organizatë, por, mbi të gjitha, si ide. Është e nevojshme që të deklarojë veten armiqësore ndaj idesë së klasës dhe luftës së klasave dhe, në vend të kësaj, të deklarojë veten si mbrojtës i të gjitha klasave. occupational and professional interests of the German people. Nga të gjitha këto

pika të këndvështrimit nuk ishte e këshillueshme as atëherë, as është ende e këshillueshme, të mendohet për të bërë një union të vetëm të Tradhëtarëve. Kjo më dukej e qartë për mua, të paktën deri sa dikush u ankua që ishte padyshim i thirrur nga fati për të zgjidhur këtë problem të veçantë. Therefore there remained only two possible ways. Edhe të rekomandojmë që anëtarët tanë të partisë të largohen nga sindikatat e tyre të punës ose të qëndrojnë në to për momentin, me idenë e shkatërrimit të tyre sa më shumë që të jetë e mundur. Në përgjithësi, unë rekomandova atë alternativë të dytë. Në veçanti në vitin 1922-23 mund ta bënim këtë lehtë. Për, gjatë periudhës së inflacionit, përfitimet financiare që mund të përfitohen nga një organizatë e sindikatave të punëtorëve do të ishin të vogla, sepse ne mund të presim të regjistrojmë vetëm disa anëtarë për shkak të gjendjes së pa zhvilluar të lëvizjes sonë. Në këtë mënyrë dëmi që mund të rezultojë nga një politikë e tillë ishte edhe më i madh sepse kritikët më të egër dhe kundërshtarët e saj ishin të gjetur midis mbështetësve të Partisë Nacional-Socialiste. Unë isha i tërhequr plotësisht nga të gjitha përpjekjen që ishin të destinuara që nga fillimi të dështonin. Unë do ta konsideroja të paligjshme të rrezikoja të privoja një punëtor nga të ardhurat e tij të vogla për të ndihmuar një organizatë që, sipas bindjeve të mia të brendshme, nuk mund të premtojte përfitime reale për anëtarët e saj. Nëse një parti politike e re do të zhduket një ditë, askush nuk do të ishte i dëmtuar dhe disa do të kishin përfituar, por askush nuk do të kishte të drejtë të ankohej. Për atë që secili individ kontribuon në një lëvizje politike është dhënë me idenë se ajo mund të përfundojë në asgjë. Por ai që paguan detyrimet e tij në një sindikatë ka të drejtë të presë një garanci në kthim. Nëse kjo nuk bëhet, atëherë drejtuesit e një unioni të tillë janë mashtrores ose të paktën njerëz të papërgatitur që duhet të sqarohen për përgjegjësitë e tyre. Ne morëm parasysh të gjitha këto këndvështrime para se

të merrnim vendimin tonë në vitin 1922. Ndërsa të tjerët menduan ndryshe dhe founded trades unions. Ata na frikësuan për të qenë të papërgatitur dhe të dështuar për të parë në të ardhmen. Por nuk u desh shumë kohë që këto organizata të zhduken dhe rezultati ishte ajo që do të kishte ndodhur në rastin tonë. Por ndryshimi ishte se ne nuk duhet të kishim mashtruar as vetëm ne as

ata që besuan në ne. Mein Kampf nga Adolf Hitleri Volumi II - Mbledhja Nationalsocialiste Kapitulli XIII: Politika e Aleancës Gjermane pas luftës Mënyra e gabuar e udhëheqjes së çështjeve të jashtme të Reichut ishte për shkak të mungesës së parimeve të drejtimit të qëndrueshëm për formimin e aleatëve praktikë dhe të dobishëm. Jo vetëm që kjo gjendje u mbajt pas Revolucionit, por ajo u bë edhe më e keqe. Për shkak se gjendja e paqartë e ideve tona politike në përgjithësi para luftës mund të shihet si shkak kryesor i shtetësisë jo të mirë; por në periudhën pas luftës kjo shkak duhet të atribuohet mungesës së qëllimeve të singërta. Natyrisht, ato palë që kishin arritur qëllimet e tyre shkatërruese përmes Revolucionit duhet të ndihen se nuk do të shërbente interesave të tyre nëse do të ishte e mundur të adoptohej një politikë aleatash e cila në fund të fundit duhet të rezultojë në rivendosjen e një shteti të lirë gjerman. Një zhvillim në këtë drejtim nuk do të ishte në përputhje me qëllimet e krimit të nëntorit. Ajo do të kishte ndërprerë dhe madje do të kishte vendosur një fund në ndërkombëtarizimin e ekonomisë kombëtare gjermane dhe të punës gjermane. Por ajo që u frikësua më shumë ishte se një përpjekje e suksesshme për të bërë Gjermaninë të pavarur nga vendet e huaja mund të kishte ndikim në politikën e brendshme që një ditë do të ishte katastrofike për ata që tani mbajnë pushtetin më të lartë në qeverinë e Gjermanisë. Një nuk mund të imagjinojë ringjalljen e një kombi pa u paraprirë nga një proces kombëtarizimi. Ndryshe, çdo sukses i rëndësishëm në fushën e politikës së jashtme duhet të nxisë një reagim të favorshëm në shtëpi.

Përvoja e ndjenjave kombëtare dhe vetëdijes kombëtare dhe kështu rritet një ndjenjë më e ndjeshme ndaj elementeve dhe tendencave anti-kombëtare. Një gjendje e gjërave, dhe e njerëzve, që mund të tolerohet dhe madje të kalojë pa u vënë re në kohë paqeje, jo vetëm do të bëhet objekt i urrejtjes kur entuziazmi kombëtar është ndezur, por do të nxisë edhe kundërshtim pozitiv, i cili shpesh i çon në katastrofë. Në këtë kontekst mund të kujtojmë frikën e spiunazhit që u bë e zakonshme kur filloi lufta, kur ndjenja njerëzore shpejt manifestoi veten në një shkallë të lartë sa të çojë në persekutime më të ashpra, shpesh pa asnjë bazë të justifikuar, edhe pse të gjithë e dinin se rreziku që rezulton nga spiunazhi është më i madh gjatë kohërave të gjata të paqes; por, për arsye të dukshme, ata nuk tërheqin atëherë një vëmendje të ngjashme publike. Për këtë arsye, instikti i butë i parazitëve shtetërorë që dolën në sipërfaqe të trupit kombëtar përmes ngjarjeve të nëntorit i bën ata të ndihen menjëherë se një politikë aleatash që do të kthejë lirinë e popullit tonë dhe do të zgjojë ndjenjën kombëtare mund të shkatërrojë ndoshta ekzistencën e tyre kriminale. Kështu mund të shpjegojmë faktin se që nga viti 1918 njerëzit që kanë mbajtur postet e qeverisë kanë adoptuar një qëndrim të plotë negativ ndaj çështjeve të jashtme dhe se çështjet e shtetit janë udhëhequr pothuajse vazhdimisht në një mënyrë sistematike kundër interesave të kombit gjerman. Për atë që në pamje të parë dukej si një rastësi, u tregua, në një hulumtim më të thellë, një përparim logjik në rrugën e parë që u ndje publikisht nga Revolucioni i Nëntorit të vitit 1918. Sigurisht duhet të bëhet një dallim midis (1) administruesve përgjegjës të çështjeve tona shtetërore, ose më saktë atyre që duhet të jenë përgjegjës; (2) rradha mesatare e politikanëve parlamentarë, dhe (3) masat e popullit tonë, të cilët e kanë të lehtë të bëjnë shaka me injorancën e tyre. Të parët e dinë çfarë duan. Këta të dytë bien në krahun e tyre, ose sepse janë mësuar tashmë në atë që po ndodh ose sepse nuk kanë guximin të marrin një qëndrim të pakompromis kundër një rruge që e dinë dhe e ndjejnë. to be detrimental. Tretët thjesht i

nënshtrohen sepse janë shumë të tmerrshëm për të kuptuar. Ndërsa Partia e Punës Nationalsocialiste Gjermane ishte vetëm një shoqëri e vogël dhe praktikisht e panjohur, problemet e politikës së jashtme mund të kishin vetëm një rëndësi të dytë në sytë e shumë anëtareve të saj. Kjo ishte veçanërisht e vërtetë sepse lëvizja jonë ka gjithmonë deklaruar parimin, dhe duhet ta deklarojë, se liria e vendit në marrëdhëniet e jashtme nuk është një dhuratë që do të na dhurohet nga qielli ose nga ndonjë fuqi e tokës, por mund të jetë vetëm fruti i zhvillimit të forcave tona të brendshme. Duhet të zhdukim së pari shkaqet që çuan në rrëzimin tonë dhe të eliminojmë të gjithë ata që po përfitojnë nga ky rrëzim. Pastaj do të jemi në gjendje të marrim luftën për rivendosjen e lirisë sonë në menaxhimin e marrëdhënieve tona të jashtme. Kështu, do të kuptohet lehtë pse ne nuk i kushtuam aq shumë rëndësi çështjeve të jashtme në fillim të lëvizjes sonë të re, por preferuam të përqendroheshim në problemin e reformës së brendshme. Por kur shoqëria e vogël dhe e pa rëndësishme u zgjerua dhe në fund u bë shumë e madhe për kuadrin e saj të parë, organizata e re kuptoi rëndësinë e një bashkimi të madh dhe ne atëherë ndjemë se ishte detyra jonë të merrnim një qëndrim të qartë në çështjet që lidheshin me zhvillimin e një politike të jashtme. Në këtë rast ishte e nevojshme të vendosej një rrugë kryesore e veprimtarisë që do të ishte në përputhje jo vetëm me idetë themelore të doktrinës sonë, por do të ishte edhe një zgjerim i saj në botën praktike të çështjeve të jashtme. Për shkak se njerëzit tanë nuk kanë pasur asnjë edukim politik në çështjet e marrëdhënieve tona me fqinjët, ishte e nevojshme të mësonim udhëheqësit në pjesët e ndryshme të lëvizjes sonë dhe gjithashtu masat e popullit, parimet kryesore që duhet të udhëheqin zhvillimin e marrëdhënieve tona me fqinjët. Një nga detyrat e para që duhej të përfundonin ishte përgatitja e tokës për zbatimin praktik të një politike të jashtme që do të fitonte pavarësinë e vendit në menaxhimin e çështjeve të jashtme dhe kështu do të bëhej një faktor i

kthimi i sovranitetit të vërtetë të Rajhut. Në këtë rast, parimet themelore dhe udhëheqëse që duhet të kemi gjithmonë parasysh kur studiojmë këtë çështje janë se politika e jashtme është vetëm një mjet për një qëllim dhe se qëllimi i vetëm që duhet të arrihet është mirëqenia e popullit tonë. Çdo problem në politikën e jashtme duhet të konsiderohet nga kjo pikëpamje, dhe vetëm nga kjo pikëpamje. A do të jetë e dobishme kjo zgjidhje për njerëzit tanë tani apo në të ardhmen, apo do të dëmtojë interesat e tyre? Kjo është pyetja. Kjo është e vetmja gjë që duhet të na zërë mendja kur merremi me një pyetje. Politika e partisë, konsideratat fetare, marrëdhëniet humanitare dhe të gjitha këto dhe të gjitha shqetësimet e tjera duhet të jenë të plota në këtë. Para luftës, qëllimi i politikës së jashtme gjermane duhej të ishte të siguronte furnizimin me materiale për mirëmbajtjen e popullsisë sonë dhe fëmijëve të tyre. Dhe rruga duhej të ishte e përgatitur që do të çonte në këtë qëllim. Bashkëpunime duhet të kishin qenë të ndërtuara që do të kishin qenë të dobishme për ne nga kjo pikëpamje dhe do të kishin sjellë mbështetjen e nevojshme mbështetëse. Në kohët para luftës ishte një çështje e kujdesit për mirëmbajtjen e popullit gjerman, i mbështetur nga fuqia që një shtet i fortë dhe i pavarur atëherë zotëronte, por detyra jonë sot është të bëjmë sërish fuqinë e vendit tonë duke rivendosur një shtet të fortë dhe të pavarur. Rivendosja e këtij shteti është kushti i nevojshëm dhe i parashikueshëm që duhet të plotësohet në mënyrë që të mund të zbatohet një politikë e jashtme që do të shërbejë për të garantuar ekzistencën e popullit tonë në të ardhmen, duke plotësuar nevojat e tyre dhe duke u dhënë atyre nevojat e jetës që ata nuk i kanë. Në fjalë të tjera, qëllimi që Gjermania

duhet të përpiqet sot në politikën e saj të jashtme është të mbrojë interesat e saj. Në këtë lidhje ka një parim thelbësor që duhet të mbajmë vazhdimisht para syve. Kjo është: Mundësia për të fituar pavarësinë e një kombi nuk është e lidhur plotësisht me çështjen e riintegritit territorial, por do të mjaftojë nëse ekziston një pjesë e vogël, sado e vogël, e këtij kombi dhe shteti, me kusht që të ketë pavarësinë e nevojshme për të bërë jo vetëm udhëheqësin e shpirtit të përbashkët të të gjithë popullit, por edhe për të përgatitur rrugën për luftën ushtarake për të marrë pavarësinë e kombit. Kur një popull që përbëhet nga njëqind milionë njerëz e toleron dhunën e skllavërisë së përbashkët për të parandaluar që territori që i përket shtetit të tyre të ndahet dhe të shpërbëhet, kjo është më keq se nëse ky shtet dhe ky popull do të shkatërroheshin ndërsa një fragment do të ruajte plotësisht pavarësinë e tij. Sigurisht, arsyeja natyrore këtu është që ky fragment duhet të frymëzohet nga ndjenja e detyrës së shenjtë që i bie, jo vetëm për të deklaruar vazhdimisht unitetin e paprekshëm të jetës shpirtërore dhe kulturore me atë të anëtarëve të ndarë, por edhe për të përgatitur mjetet e nevojshme për konfliktin ushtarak që do të lirojë dhe bashkojë pjesët që po vuanin nën shtypjen. Në këtë rast, duhet të merret parasysh edhe fakti se kthimi i qarqeve të humbura që ishin pjesë e shtetit, etnikisht dhe politikisht, duhet të jetë në radhë të parë një çështje e fitimit të pushtetit politik dhe pavarësisë për motherlandin vetë, dhe se në këto raste interesat e veçanta të qarqeve të humbura duhet të konsiderohen pa kompromis si një çështje e rëndësishme e dytë në krahasim me detyrën kryesore, e cila është të fitoni lirinë e territorit qendror. Për shkak se pjesët e ndara dhe të shtypura të një kombi apo një provincë perandorake nuk mund të arrijnë lirinë e tyre përmes shprehjes së dëshirave dhe protestave nga ana e të shtypurve dhe të braktisurve, por vetëm kur pjesa që ka ruajtur më shumë ose më pak pavarësinë e saj sovrane mund të përdorë forcën për të rimarrë territoret që dikur i përkisnin atdheut të përbashkët.

Për këtë arsye, për të rimarrë territore të humbura, kushti i parë që duhet të plotësohet është të punohet energjikisht për mirëqenien dhe forcimin e forcës së asaj pjese të Shteteve që ka mbetur pas ndarjes. Thus është e nevojshme të zgjohet dhe të forcohet e entuziazmi i papërmbajtur që është i mbështjellë në zemrat e njerëzve, duke i sjellë fuqi të reja në ndihmë, që kur të vijë ora, të gjithë do të jenë të përkushtuar për një qëllim të vetëm, çlirimin dhe bashkimin e të gjithë njerëzve. Prandaj, interesat e territoreve të ndara duhet të nënshtrohen një qëllimi. Kjo qëllim duhet të synojë në marrjen për pjesën qendrore të mbetur të një mase të fuqisë dhe të fuqisë që do të mundësojë që ajo të ushtrojë vullnetin e saj mbi vullnetin armiqësor të fituesit dhe kështu të korrigojë të keqen. Për protestat e ulëta nuk do të kthejnë territoret e pushtuara në gjirin e një mbretërie të përbashkët. Kjo mund të bëhet vetëm me forcën e shpatës. Përpunimi i këtij shpatë është një punë që duhet të bëhet përmes politikës së brendshme që duhet të adoptohet nga një qeveri kombëtare. Për të siguruar punën e forjes së këtyre armëve dhe për të rekrutuar njerëzit që do t'i mbajnë ato, është detyra e politikës së jashtme. Në librin e parë të këtij libri, unë diskutova mospërputhshmërinë e politikës sonë të aleatëve para luftës. Ka pasur katër mënyra të mundshme për të siguruar ushqim të nevojshëm për mirëmbajtjen e popullsisë sonë. Nga këto mënyra u zgjodh e treta, më e pafavorshme. Në vend të një politike të qëndrueshme territoriale në Evropë, sundimtarët tanë u përpoqën të ndërtonin një politikë koloniale dhe tregtare. Ajo politikë ishte edhe më e gabuar sepse ata supozuan se kështu do të shmangej rreziku i një konflikti të armatosur. Rezultati i përpjekjeve për të ulur në shumë karrige në të njëjtën kohë mund të ishte parashikuar. Ajo na bëri të rrëzohemi në mes të tyre të gjithëve. Dhe Lufta Botërore ishte vetëm llogaria e fundit

e paraqitur për Reichun për të paguar për dështimin e politikës së tij të jashtme. Në ato ditë, rruga e duhur që duhej të ishte ndjekur ishte rruga e tretë që unë e sugjeroja: rritja e forcës së Reich si një forcë kontinentale përmes marrjes së territoreve të reja në Evropë. Dhe në të njëjtën kohë një zgjerim i mëtejshëm, përmes blerjes së territoreve koloniale të mëvonshme, mund të jetë kështu brenda kuadrit të politikës praktike. Sigurisht, kjo politikë nuk mund të ishte zbatuar vetëm në aleancë me Anglinë, ose duke i kushtuar aq shumë përpjekje të jashtëzakonshme rritjes së forcës ushtarake dhe armëve sa, për forty ose pesëdhjetë vjet, të gjitha shtypjet kulturore do të duhej të ishin krejtësisht të shtypura në hije. Kjo përgjegjësi mund të ishte marrë shumë mirë. Në rastin e një kombi, rëndësia kulturore e tij varet pothuajse gjithmonë nga liria dhe pavarësia politike. Është e nevojshme që të ekzistojë, ose më saktë të krijohet, një kulturë e madhe. Në përputhje me këtë, asnjë sakrificë nuk mund të jetë e madhe kur bëhet fjalë për të siguruar lirinë politike të një vendi. Çfarë mund të duhet të hiqet nga shpenzimet buxhetore për qëllime kulturore, për të përmbushur kërkesat e papritura për rritjen e fuqisë ushtarake të Shteteve, mund të paguhet me bujari më vonë. Në fakt, mund të thuhet se pas angazhimit të të gjitha burimeve të një shteti në një përpjekje për të siguruar pavarësinë politike të tij, një periudhë e caktuar e lehtësimit dhe ekuilibrit të rivendosur fillon. Dhe shpesh ndodh që rrënjët kulturore të kombit, që ishin të shtypura dhe të ngujuara më parë, tani sërish shkëlqejnë. Thus Greqia përjetoi epokën e madhe Perikleane pas mizorëve që kishte përjetuar gjatë luftërave persiane. Dhe Republika Romake i ktheu energjitë e saj në kultivimin e një civilizimi më të lartë kur ishte e lirë nga stresi dhe shqetësimi i luftërave punike. Sigurisht, nuk mund të pritej që një shumicë parlamentare e çmendur dhe e çmendur do të ishte në gjendje të vendoste një politikë të tillë të vendosur për nënshtrimin e plotë të të gjitha interesave kombëtare të një qëllimi të vetëm, përgatitjen për një konflikt të ardhshëm

të armatosur që do të rezultojë në sigurimin e sigurisë së shtetit. Ai i masakroi gjyshërit e tij. Për këtë arsye, në kohët para luftës, përgatitja ushtarake e nevojshme për të mundësuar marrjen e territoreve të reja në Evropë ishte shumë e dobët, kështu që ishte e vështirë të merrej mbështetje nga aleatë të vërtetë të dobishëm. Ata që drejtuan punët tona të jashtme nuk do të kishin menduar as për të përgatitur luftën në mënyrë sistematike. Ata hoqën çdo plan për marrjen e territoreve në Evropë. Dhe duke zgjedhur një politikë koloniale dhe tregtare, ata sakrifikuan aleancë me Anglinë, e cila ishte e mundshme atëherë. Në të njëjtën kohë ata nuk e morën parasysh mbështetjen e Rusisë, e cila do të kishte qenë një veprim logjik. Në fund ata u zhytën në Luftën Botërore, të braktisur nga të gjithë përveç Habsburgëve të shëmtuar. Karakteristika e politikës sonë të jashtme aktuale është se nuk ka vija të dallueshme ose madje as të kuptueshme të veprimit. Ndërsa para luftës u bë gabim duke ndjekur rrugën e parë që kam përmendur, dhe kjo u ndjek vetëm në një mënyrë të gjysmë-përfunduar, sepse Revolucioni as sytë më të ashpër nuk mund të dallojnë rrugën që po ndiqet. Edhe më shumë se para luftës, nuk ka asnjë lloj plani të organizuar, përveç përpjekjeve të organizuara që bëhen për të shkatërruar edhe mundësinë e fundit të një ringjalljeje kombëtare. Nëse ne bëjmë një analizë të pavarur të situatës që ekziston sot në Evropë sa i përket marrëdhënies midis popujve të ndryshëm, ne do të arrijmë në këto rezultate: Për tre shekuj të fundit historia e Kontinentit tonë është vendosur qartë nga përpjekjet e Anglisë për të mbajtur shtetet evropiane të kundërta njëri-tjetrit në një ekuilibër të forcave, duke siguruar kështu mbrojtjen e nevojshme të vetes ndërsa ajo përmbushte qëllimet e mëdha të politikës botërore britanike.

Të gjitha çdo mjet i mundshëm që mund të përdoret nga diplomacia britanike që nga mbretërimi i Mbretëreshës Elizabetë ka qenë të përdoret në mënyrë sistematike për të parandaluar që ndonjë forcë të arrijë një pozicion dominues mbi të tjerat forca evropiane dhe, nëse është e nevojshme, për të prishur këtë dominim me anë të ndërhyrjes ushtarake. Një paralele e vetme me këtë ka qenë tradita e ushtrisë prusian. Anglia ka përdorur forca të ndryshme për të arritur qëllimin e saj, duke zgjedhur ato në varësi të situatës aktuale ose të detyrës që duhet të përballet; por dëshira dhe vendosmëria për t'i përdorur ato ka qenë gjithmonë e njëjta. Sa më e vështirë të bëhej pozita e Anglisë gjatë historisë, aq më shumë qeveria mbretërore britanike e konsideronte të nevojshme të mbajë një gjendje të paralizës politike midis shteteve të ndryshme evropiane, si rezultat i rivalitetit të tyre reciprok. Kur kolonitë e Amerikës Veriore morën pavarësinë politike u bë edhe më e domosdoshme për Anglinë të përdorte çdo përpjekje për të ndërtuar dhe mbajtur mbrojtjen e saj në Evropë. Në përputhje me këtë politikë ajo e reduktoi Spanjën dhe Holandën në pozicionin e anijeve të ulëta. Pas kësaj, Anglia i mblodhi të gjitha forcat e saj kundër forcës së shtuar të Francës, derisa ajo solli në pushtet Napoleonin Bonaparte dhe kështu shkatërroi hegjemoninë ushtarake të Francës, e cila ishte rivali më i rrezikshëm që Anglia kishte frikë. Ndryshimi i qëndrimit në shtetin britanik ndaj Gjermanisë ndodhi vetëm shumë ngadalë, jo vetëm sepse Gjermania nuk paraqiti një rrezik të dukshëm për Anglinë sa kohë që ajo nuk kishte një unifikim kombëtar, por edhe sepse opinioni publik në Angli, i cili ishte drejtuar në drejtime të ndryshme nga një sistem propagande që ishte zbatuar për një kohë të gjatë, mund të ndryshohej në një drejtim të ri vetëm me hapa të ngadaltë. Për të arritur në qëllimet e propozuara, shtetari i qetë i mendimit duhej të bëhej i bindur nga ndjenjat popullore, e cila është forca më e fuqishme e motivimit dhe në të njëjtën kohë është më e gjatë në energji. Kur shtetasi ka arritur një nga qëllimet e tij, ai duhet të kthehet menjëherë në mendimet e tjera; por vetëm me shtyrje dhe me punën e ngadaltë të propagandës mund të formohet mendimi i masave në një

mjet për arritjen e qëllimeve të reja që udhëheqësit e tyre kanë vendosur. Si herët si në vitin 1870-71 Anglia kishte vendosur për pozicionin e ri që do të merrte. Në disa raste, rrotullime të vogla në këtë politikë u shkaktuan nga ndikimi i rritjes së Amerikës në tregjet tregtare të botës dhe gjithashtu nga fuqia politike e rritur e Rusisë; por, fatkeqësisht, Gjermania nuk i përdori këto dhe kështu, tendenca origjinale e diplomacisë britanike u forcua vetëm. Anglia e konsideroi Gjermaninë si një forcë që kishte rëndësi botërore në aspektin tregtar dhe politik dhe që, pjesërisht për shkak të zhvillimit të saj industrial të madh, kishte marrë përmasa të tilla të rrezikshme sa që dy vendet tashmë luftonin njëra-tjetrën në të njëjtën sferë dhe me të njëjtën energji. Në sytë e atyre që qeverisnin çështjet tona publike në atë kohë, kjo e quajtur pushtimi i paqes i botës nga ndërmarrja tregtare, e cila, në sytë e atyre që qeverisnin çështjet tona publike në atë kohë, përfaqësonte kulmin e mençurisë njerëzore, ishte pikërisht ajo që i shtyu shtetarët anglezë të adoptonin një politikë rezistence. Kjo rezistencë mori formën e një aggressioni të organizuar në një shkallë të gjerë ishte në përputhje të plotë me një lloj shtetarizmi që nuk synonte ruajtjen e një paqeje botërore të dyshimtë por konsolidimin e fuqisë botërore britanike. Në zbatimin e kësaj politike, Anglia u bë aleat me vendet që kishin një rëndësi ushtarake të qartë. Dhe kjo ishte në përputhje me kujdesin e saj tradicional në vlerësimin e forcës së kundërshtarit të saj dhe gjithashtu në njohjen e dobësisë së saj të përkohshme. Kjo rrugë e veprimit nuk mund të quhet e papërshtatshme; sepse një organizim i tillë i gjerë për qëllime luftarake nuk duhet të gjykohej nga këndvështrimi heroik, por nga ai i dobisë. Objekti i një politike diplomatike nuk duhet të jetë të shikosh që një komb të bie heroikisht por më shumë të mbijetojë në një mënyrë praktike. Prandaj çdo rrugë që çon në këtë qëllim është e mundur dhe refuzimi i saj duhet të shihet si një neglizhencë kriminale e detyrës. Kur ndodhi Revolucioni Gjerman, frikat e Anglisë për një hegjemoni gjermane të botës u mbushën me kënaqësi. Nga ajo kohë, nuk

ishte interesi anglez për të parë Gjermaninë. Në të kundërt, dështimi i tmerrshëm që ndodhi në nëntor të vitit 1918 gjeti diplomacinë britanike të përballur me një situatë që në fillim dukej e papërballueshme. Për katër-dhe-pesë vjet, Perandoria Britanike kishte luftuar për të thyer pretendimin e superioritetit të një fuqie kontinentale. Një shpërthim i papritur tani ndodhi që e tërhoqi këtë Fuqi nga faqja e parë e ngjarjeve evropiane. Kjo rrëshqitje u shfaq përfundimisht në mungesën e instinktit të vetë-përparimit, kështu që ekuilibri evropian u shkatërrua brenda tetëdhjetë e tetë orëve. Gjermania u çlirua dhe Franca u bë fuqia e parë politike në kontinentin evropian. Në këtë luftë u bë një propagandë e madhe për të inkurajuar popullin britanik që të mos e lërë atë të shkojë deri në fund, duke e ndezur të gjitha instiktet primitive dhe pasionit të popullit dhe duke u vendosur në fund si një peshë e rëndë mbi vendimet e shteteve britanike. Me shkatërrimin kolonial, ekonomik dhe tregtar të Gjermanisë, synimet e luftës së Anglisë u arritën. Çdo gjë që shkoi përtej këtyre qëllimeve ishte pengesë për interesat britanike. Vetëm armiqtë e Anglisë mund të përfitojnë nga zhdukja e Gjermanisë si një forcë kontinentale e madhe në Evropë. Në nëntor 1918, megjithatë, dhe deri në verën e vitit 1919, nuk ishte e mundur për Anglinë të ndryshonte qëndrimin e saj diplomatik; sepse gjatë luftës së gjatë ajo kishte apeluar, më shumë se çdoherë tjetër, në ndjenjat e popullsisë. Në përputhje me ndjenjat e njohura midis popullit të vet, Anglia nuk mund të ndryshonte politikën e saj të jashtme; dhe një arsye tjetër që e bënte të pamundur ishte forca ushtarake që kishin arritur tani vendet evropiane të tjera. France ishte marrë drejtimin e negociatave të paqes në duart e saj dhe mund të impononte ligjin e saj mbi të tjerët. Në ato muaj të bisedimeve dhe të marrëveshjeve, fuqia e vetme që mund të kishte ndryshuar rrugën që po merrnin gjërat ishte Gjermania vetë; por Gjermania ishte e copëtuar nga një luftë civile, dhe ata që quheshin shtetas ishin deklaruar të gatshëm të pranonin çdo urdhër të imponuar mbi ta. Tani, në Bashkimin e Kombeve, kur një komb humb sovranitetin e tij, edhe pse kjo humb instinc për ruajtjen

e vetvetes dhe ndalon të jetë një anëtar aktiv, ai rrëzohet në nivelin e një kombi të skllavëruar dhe territoret e tij do të duhet të përjetojnë fatin e një kolonie. Për të parandaluar që forca e Francës të bëhej shumë e madhe, forma e vetme që negociatat angleze mund të merrnin ishte ajo e pjesëmarrjes në gëzimin e Francës për t'u bërë më e madhe. Faktikisht, Anglia nuk arriti qëllimet për të cilat ishte nisur në luftë. Jo vetëm që u bë e pamundur të ndalohej një forcë kontinentale nga marrja e një shtyllës mbi raportin e forcës në sistemin kontinental të shteteve evropiane, por një masë e madhe e shtyllës ishte arritur dhe ishte vendosur fort. Në vitin 1914 Gjermania, e konsideruar si një shtet ushtarak, u mbërthye midis dy vendeve, njëra prej të cilave kishte forca ushtarake të barabarta në dispozicion dhe tjetra kishte burime ushtarake më të mëdha. Në atë kohë ishte supremacia e Anglisë në det. France dhe Rusia vetëm e ndalën dhe e kundërshtuan rritjen e tepërt të Gjermanisë. Të mospërshtatshmet gjeografike të Reichut, nga pikëpamja ushtarake, mund të shihen si një faktor tjetër i sigurisë kundër një rritjeje të tepruar të fuqisë gjermane. Nga pikëpamja e lundrimit, konfigurimi i bregdetit ishte jofavorabel në rast të një konflikti me Anglinë. Dhe edhe pse kufiri i detit ishte i shkurtër dhe i ngushtë, kufiri i tokës ishte i gjerë dhe i hapur. Pozicioni i Francës sot është ndryshe. Ajo është fuqia e parë ushtarake pa një rival serioz në kontinent. Ajo është pothuajse tërësisht e mbrojtur nga kufiri jugor i saj kundër Spanjës dhe Italisë. Përballë Gjermanisë është e mbrojtur nga gjendja e rëndë e vendit tonë. Një gjatësi e gjatë e bregdetit të saj e rrethon sistemin nervor vital të Perandorisë Britanike. Jo vetëm që aeroplanët francezë dhe bateritë e gjata mund të sulmojnë qendrat vitale të sistemit britanik, por anijet nënujore mund të godasin rrugët e mëdha tregtare britanike. Një fushatë nënujore e bazuar në bregdetin e gjatë të Francës në Atlantik dhe në bregdetin evropian dhe afrikan verior të Mesdheut do të kishte pasoja katastrofike për Anglinë. Këto gjithashtu ishin

rezultatet politike të luftës për të parandaluar vrasjen. Rezultati ushtarak ishte konsolidimi i Francës si fuqia e parë kontinentale dhe njohja e barazisë amerikane në det. Ekonomia ishte e ndarë në sfera të mëdha të interesave britanike me ish aleatët dhe bashkëpunëtorët e saj. Balkanizimi i Evropës, në një farë mase, ishte i dëshirueshëm dhe madje i nevojshëm në dritën e politikës tradicionale të Mbretërisë së Bashkuar, ashtu si Franca dëshironte balkanizimin e Gjermanisë. Çfarë Anglia ka dëshiruar gjithmonë, dhe do të vazhdojë të dëshirojë, është të ndalojë që ndonjë forcë kontinentale në Evropë të arrijë një pozicion të rëndësishëm botëror. Prandaj Anglia dëshiron të mbajë një ekuilibër të qartë të forcave midis shteteve evropiane, sepse ky ekuilibër duket si një kusht i domosdoshëm për mbretërinë angleze në botë. Çfarë Franca ka dëshiruar gjithmonë, dhe do të vazhdojë të dëshirojë, është të ndalojë Gjermaninë të bëhet një forcë homogjene. Prandaj Franca dëshiron të mbajë një sistem të shteteve gjermane të vogla të cilat do të balancojnë njëra-tjetrën dhe mbi të cilat nuk duhet të ketë një qeverisje qendrore. Të marrë në dorë bankën e majtë të Rinës, ajo do të kishte plotësuar kushtet para-rezikuere për të vendosur dhe siguruar fuqinë e saj në Evropë. Të ardhurat e fundit të diplomacisë franceze duhet të jenë në kundërshtim të vazhdueshëm me tendencat e fundit të shtetësisë britanike. Për të marrë këto konsiderata si pikë fillestare, kushdo që heton mundësitë që ekzistojnë për Gjermaninë për të gjetur aleatë duhet të arrijë në përfundimin se nuk mbetet asnjë mënyrë tjetër për të formuar një aleancë përveçse të marrësh në konsideratë Anglinë. Të dhënat e politikave të luftës së Anglisë ishin dhe janë katastrofike për Gjermaninë. Por ne nuk mund të mbyllim sytë ndaj faktit se, siç janë gjërat, ne nuk mund të jemi të vetëdijshtëm për rreziqet today, the necessary interests of England no longer demand the destruction

nga Gjermania. Në të kundërt, diplomacia britanike duhet të bëjë më shumë e më shumë, nga viti në vit, për të kufizuar apetitin e papërmbajtur të Francës për hegjemoni. Tani, një politikë aleatash nuk mund të ndjekë me mendje të mërzitjes së kaluar, por mund të bëhet e dobishme duke marrë parasysh përvojat e kaluara. Përvoja duhet të na kishte mësuar se aleanca të formuara për qëllime negative vuajnë nga dobësia e brendshme. Në këtë mënyrë, fatet e kombeve mund të bashkohen vetëm nën një perspektivë të përbashkët të suksesit, të fitimit dhe pushtimit, në të njëjtën kohë, një zgjerim i përbashkët i pushtetit për të dy palët që bëjnë marrëveshje. Njohja e popullit tonë për çështjet e politikës së jashtme është e dukshme nga raportet e përditshme në gazetatat e shtypit që flasin për "miqësinë ndaj Gjermanisë" nga një apo tjetri shtetas i huaj, ku kjo miqësi e pretenduar merret si një garanci speciale që këta individë do të mbrojnë një politikë që do të jetë në dobi të popullit tonë. Kjo lloj bisede është absurde në një shkallë të pabesueshme. Në këtë rast, kjo do të thotë të spekulosh mbi thjeshtësinë e papërsëritshme të njeriut të zakonshëm gjerman kur bëhet fjalë për politikë. Nuk ka asnjë kryeministër britanik, amerikan apo italian që mund të quhet 'pro-gjerman'. Çdo anglez duhet të jetë i pari i gjithë Britanisë. E njëjta vlen për çdo amerikan. Dhe asnjë shtetas italian nuk do të ishte i gatshëm të adoptonte një politikë që nuk ishte pro-italiane. Të gjithë ata që presin të formojnë aleanca me vende të huaja në bazë të një ndjenje pro-gjermane midis shteteve të tjera janë ose një i çmendur ose një mashtrues. Në kushtet e nevojshme për të lidhur fatet e kombeve nuk është kurrë vlerësimi reciprok apo simpatia reciproke, por më shumë perspektiva e përfitimit të palëve të përfshira. Në fakt, një shtetas britanik do të ndjekë gjithmonë një politikë pro-Britanike dhe jo pro-Gjermane; por gjithashtu është e vërtetë se disa interesa të qarta të përfshira në këtë politikë pro-Britanike mund të përputhen në disa fusha me interesat gjermane. Natyrisht kjo mund të ndodhë vetëm në një masë të caktuar dhe një ditë situata mund të kthehet tërësisht. Por arti i shtetit shfaqet kur në disa periudha bëhet fjalë

për arritjen e një qëllimi të caktuar. Këto parime praktike në kohën aktuale varen nga përgjigjja e dhënë për pyetjet e mëposhtme: Cilat shtete nuk janë të interesuara jetërisht në faktin se, me zhdukjen e plotë të Evropës Qendrore Gjermane, forca ekonomike dhe ushtarake e Francës ka marrë një pozicion të hegemonit absolut? Cilat shtete, duke marrë parasysh kushtet themelore për ekzistencën e tyre dhe duke pasur parasysh traditën e deritanishme të ndjekur në drejtimin e politikës së tyre të jashtme, e shohin këtë zhvillim si një kërcënim për të ardhmen e tyre? Përfundimisht, duhet të jemi të qartë në këtë pikë: Franca është dhe do të mbetet armiku i papërballueshëm i Gjermanisë. Nuk ka rëndësi se çfarë qeverish ka qeverisur ose do të qeverisë në Francë, qoftë Bourbon apo Jacobin, Napoleonik apo Bourgeois-Demokrat, Klerikal Republikanë apo Bolshevik të Kuq, politika e tyre e jashtme do të jetë gjithmonë drejtuar drejt marrjes së kufirit të Rinës dhe konsolidimit të pozitës së Francës në këtë lumin duke e shpërbërë dhe shpërbërë Gjermaninë. Anglia nuk donte që Gjermania të ishte një forcë botërore. Franca dëshironte që të mos kishte një forcë të quajtur Gjermania. Prandaj kishte një ndryshim shumë të rëndësishëm. Sot ne nuk luftojmë për pozicionin tonë si një Forcë Botërore por vetëm për ekzistencën e vendit tonë, për unitetin kombëtar dhe për bukën e përditshme të fëmijëve tanë. Në këtë pikëpamje, na mbeten vetëm dy shtete si aleatë të mundshëm në Evropë - Anglia dhe Italia. Anglia nuk është e kënaqur të shohë një Francë e cila nuk ka asnjë kontroll në Evropë, kështu që një ditë ajo mund të marrë mbështetjen e një politike që në një mënyrë apo tjetrën mund të vijë në konflikt me interesat britanike. As Anglia nuk mund të pajtohet të shohë Francën në pronësi të këtyre minierave të mëdha të hekurit dhe të çelikut në Evropën Perëndimore që do të bënin të mundur që ajo një ditë të luante një rol në tregtinë botërore që mund të rrezikonte interesat britanike. Në rrethanat e ndryshme, Anglia kurrë nuk

mund të jetë e kënaqur të shohë një Francë e cila, për shkak të pozitës së saj politike në Kontinentin, është e vendosur për të ndarë pjesën tjetër të Evropës, duket aq e sigurt saqë ajo jo vetëm është në gjendje të rifillojë një politikë botërore franceze në vija të mëdha por do të gjendet edhe e detyruar të bëjë këtë. Bombët që ishin hedhur njëherë nga Zeppelinët mund të shumëfishoheshin me mijëra çdo natë. Predominanca ushtarake e Francës është një peshë e rëndë që rëndon në zemrat e Perandorisë Botërore mbi të cilën sundon Mbretëria e Bashkuar. As Italia nuk mund të dëshirojë, as nuk do të dëshirojë, ndonjë forcim të mëtejshëm të pushtetit të Francës në Evropë. E ardhmja e Italisë do të varet nga zhvillimi i ngjarjeve në Mesdhe dhe nga situata politike në rajonin që rrethon atë det. Në fakt, arsyeja që e çoi Italinë në luftë nuk ishte dëshira për të kontribuar në fuqizimin e Francës por më shumë për të goditur rivalin e saj të urryer Adriatik. Një rritje e mëtejshme e fuqisë së Francës në kontinent do të dëmtonte zhvillimin e ardhshëm të Italisë, dhe Italia nuk mashtron veten duke menduar se raca e ngjashme midis kombeve do të eliminojë rivalitetin në ndonjë mënyrë. Kjo është e vërtetuar nga një konsideratë serioze dhe e pavarur se këto dy shtete, Britania e Madhe dhe Italia, interesat natyrore të të cilave jo vetëm nuk kundërshtojnë me kushtet themelore për ekzistencën e kombit gjerman, por janë identike me to në një masë të caktuar. Por kur mendojmë për mundësitë e aleatëve duhet të jemi të kujdesshëm që të mos harrojmë tre faktorë. Një faktor i parë na përket neve; dy të tjerët na përkasin dy shteteve që kam përmendur. A është e mundur të arrihet një aleancë me Gjermaninë sot? Propaganda, nuk e kuptojnë se çfarë është e rëndësishme për ta.

Siç janë gjërat sot, a mund të shpresojë ndonjë forcë të ndërtojë marrëdhënie të dobishme dhe të luftojë së bashku për të ardhmen e interesave të tyre të përbashkëta me këtë shtet që manifestisht nuk ka as dëshirë as guxim të lëvizë një gishtërinj edhe në mbrojtjen e vetë ekzistencës së tij? Merre rastin e një Force për të cilën një aleancë duhet të jetë shumë më shumë se një pakt për të garantuar një gjendje të ngadaltë të shkatërrimit, siç ndodhi me aleancë të vjetër dhe të tmerrshme Triple. Mund të jetë e mundur që një fuqi e tillë të bashkohet për jetë ose vdekje me një shtet i cili ka shenja më të dukshme të aktivitetit të përfshijnë servilizmin e shëmtuar në marrëdhëniet e jashtme dhe represionin skandaloz të shpirtit kombëtar në shtëpi? Mund të jetë e mundur që një fuqi e tillë të jetë e lidhur me një shtet ku nuk ka asgjë të madhe, sepse politika e tij e tërë nuk e meriton? Apo mund të bëhen aleanca me qeveritë që janë në duart e njerëzve që i urrejnë të gjithë qytetarët e tyre dhe kështu nuk respektohen jashtë vendit? No. Një forcë që i mban vetes respektin dhe që kërkon diçka më shumë nga aleanca se sa komisione për parlamentarë të zellshëm nuk do të hyjë dhe nuk mund të hyjë në aleancë me Gjermaninë e sotme. Nevoja jonë aktuale për të formuar aleanca siguron bazën themelore dhe më të fortë për veprimin e kombinuar të armiqve që na grabisin. Sepse Gjermania nuk mbrohet në asnjë mënyrë tjetër përveç protestave të ndezura të zgjedhësve tanë parlamentarë, nuk ka asnjë arsye pse bota tjetër duhet të marrë pjesë në luftë në mbrojtje të nesh. Dhe Zoti nuk ndjek parimin e dhënies së lirisë një kombi të frikacakëve, pavarësisht të gjitha implikimeve të lidhjeve tona "patriotike". Për këtë arsye, për ato shtete që nuk kanë interes të drejtpërdrejtë në rrëzimin tonë, nuk mbetet asnjë rrugë tjetër veçse të marrin pjesë në fushatën e grabitjes së Francës, të paktën për të bërë të pamundur që forca e Francës të mos rritet ekskluzivisht nga kjo. Në të dytën, ne nuk

duhet të harrojmë se midis kombeve që ishin dikur armiqtë tanë, propaganda e madhe ka kthyer mendimet dhe ndjenjat e pjesëve të mëdha të popullsisë në një drejtim të caktuar. Kur gjatë këtyre tre viteve një komb i huaj ka qenë i vendosur në tokë. Por faktori i tretë meriton më shumë vëmendje, pasi është i rëndësishëm për të krijuar aleanca të ardhshme në Evropë. Nga pikëpamja politike nuk është në interesin e Mbretërisë së Bashkuar që Gjermania të shkatërrohet edhe më shumë, por kjo do të ishte shumë në interesin e tregjeve ndërkombëtare të parave të manipuluar nga hebrenjtë. Ndryshimi midis shtetësisë zyrtare, ose më saktë tradicionale britanike dhe ndikimit kontrollues të hebrenjve në tregjet monetare nuk është i dukshëm në asnjë vend tjetër përveçse në pozicionet e ndryshme të marra ndaj problemeve të politikës së jashtme britanike. Në kundërshtim me interesat dhe mirëqenien e Shteteve të Bashkuara, financa e hebrenjve kërkon jo vetëm shkatërrimin ekonomik të plotë të Gjermanisë por edhe zhdukjen e plotë politike të saj. Ndërkombëtarizimi i sistemit tonë ekonomik gjerman, që do të thotë transferimi i forcave tona prodhuese nën kontrollin e financave ndërkombëtare hebre, mund të realizohet plotësisht vetëm në një shtet që është politikisht bolshevizuar. Por forcat luftarake marksiste, të komanduara nga kapitalet ndërkombëtare dhe hebrenjtë e tregtisë së aksioneve, nuk mund të shkatërrojnë përfundimisht rezistencën kombëtare në Gjermani pa ndihmë të mirë nga jashtë. Për këtë qëllim, forcat franceze do të duhej të invadonin dhe të pushtonin territorin e Gjermanisë së Madhe derisa të krijohej një situatë e kaosit ndërkombëtar, dhe pastaj vendi do të duhej të nënshtrohej nga forcat e zjarrit bolshevike në shërbim të financave ndërkombëtare hebre. Kështu që tani është hebreu i madh i agjendës për shkatërrimin e plotë të Gjermanisë. Kur lexojmë për sulme kundër Gjermanisë në çdo pjesë të botës, gjithmonë është hebreu që është i pari që i bëhet thirrje. Në paqen ashtu edhe gjatë luftës, gazeta e aksioneve të shtypit të huaj-marksist e nxiti sistematikisht urrejtje ndaj Gjermanisë, derisa një shtet pas tjetrit braktisi neutralitetin e tij dhe u vendos në shërbim të aleatëve botërorë, madje edhe kundër interesave të vërteta të vendit të tij. own people. Në këtë mënyrë, mënyra e mendimit të hebrenjve

bëhet shumë e qartë Bolshevizimi i Gjermanisë, që do të thotë, ekzekutimi i intelektualëve patriotë dhe nacionalë gjermanë, kështu duke e bërë të mundur që punëtorët gjermanë të detyrohen të mbajnë barrën e financave ndërkombëtare të hebrenjve, gjë që është vetëm një hapje për lëvizjen për të rritur fuqinë hebreje në një shkallë më të gjerë dhe përfundimisht për të nënshtruar botën nën sundimin e saj. Siç ka ndodhur shpesh në histori, Gjermania është shtylla kryesore e kësaj beteje të madhe. Nëse populli ynë dhe shteti ynë do të ishin viktimat të këtyre skllëvërve të kombeve, që i shijojnë gjakun dhe paratë, atëherë e gjithë bota do të ishte pre e hydrave. Nëse Gjermania do të lirohet nga dora e saj, një kërcënim i madh për popujt e botës do të eliminohet. Sigurisht që judaizmi përdor të gjitha aktivitetet e tij nëntokësore jo vetëm për të mbajtur gjallë armiqtë e vjetra kombëtare kundër Gjermanisë por edhe për t'i përhapur ato më tej dhe për t'i bërë ato më të ashpra kudo që është e mundur. Nuk është më pak e sigurt se këto aktivitete janë vetëm shumë pjesërisht në përputhje me interesat e vërtetë të kombeve midis të cilëve po përhapet helmi. Në përgjithësi, judaizmi e udhëheq fushatën e tij në vendet e ndryshme duke përdorur argumente që janë më të përshtatshme për të tërhequr vëmendjen e mendësisë së kombeve të ndryshme dhe janë më të rrezikshme për të prodhuar rezultatet e dëshiruara; sepse judaizmi e di se çfarë ndjen populli në çdo vend. Në çështjen e pushtetit, hebrenjtë mund të përdorin më shumë ose më pak 'kosmopolitan' rreth nesh, të frymëzuar nga idetë paqësore dhe ndërkombëtare. Në Francë ata shfrytëzojnë shpirtin e njohur dhe të vlerësuar saktësisht të xhovinistëve Në Angli ata shfrytëzojnë perspektivën tregtare dhe politike botërore. Në përmbledhje, ata gjithmonë punojnë mbi tiparet themelore që i përkasin mendësisë së çdo vendi. Kur ata në këtë mënyrë kanë arritur një ndikim të rëndësishëm në sferën politike dhe ekonomike ata mund të heqin kufizimet që u nevojiten taktikave të tyre të mëparshme, tani duke zbuluar qëllimet e tyre të vërteta dhe qëllimet për të cilat luftojnë. Tani ata e bëjnë punën e tyre të shkatërrimit shumë shpejt, duke shkatërruar një shtet pas

tjetrit në një rrafsh. Në Angli dhe në Itali, kontrasti midis një lloji më të mirë të shtetit të fortë dhe politikës së tregtisë së aksioneve të hebrenjve shpesh bëhet i dukshëm. Në Francë sot ekziston më shumë se kurrë një marrëveshje e thellë midis mendimeve të tregtisë së aksioneve, të cilat kontrollohen nga hebrenjtë, dhe politikës së çështjes kombëtare që ndjekin shtetarët francezë. Kjo identiteti i mendimeve është një rrënjë e madhe për Gjermaninë. Dhe është pikërisht për këtë arsye që Franca është dhe do të mbetet armiku më i rrezikshëm. Njerëzit francezë, të cilët po bëhen gjithnjë e më të çmendur nga idetë e negrit, përfaqësojnë një kërcënim të rrezikshëm për ekzistencën e racës së bardhë në Evropë, sepse janë të lidhur me fushatën e Izraelit për sundimin e botës. Për shkak të kontaminimit të shkaktuar nga rrjedhja e gjakut të negritit në Rhine, në zemër të Evropës, është në përputhje me gënjeshtren dhe perversitetin e urrejtjes së trashëguar të armiqve të popullit tonë, ashtu si është në përputhje me qëllimin e hebreat të arsyeshëm që do të përdorte këtë mjet për të sjellë një proces të bastardizmit në zemër të kontinentit evropian dhe, duke infektuar racën e bardhë me gjakun e një race të ulët, do të shkatërronte themelet e ekzistencës së pavarur të saj. Aktivitetet e Francës në Evropë sot, të nxitur nga dëshira franceze për hakmarrje dhe të drejtuar sistematike nga hebrenjtë, janë një sulm kriminal kundër jetës së racës së bardhë dhe do të ngrenë një ditë një shpirt hakmarrjeje kundër popullit francez midis një gjenerate që do të ketë kuptuar mëkatin origjinal të njerëzimit në këtë pluhur racial. Për sa i përket Gjermanisë, rreziku që Franca përfaqëson përfshin detyrën e uljes së çdo ndjenje në një vend të dytë dhe të zgjatjes së dorës ndaj atyre që kërcënohen nga e njëjta kërcënim dhe që nuk janë të gatshëm të vuajnë ose të tolerojnë etjen e Francës për sundim. Për një kohë të gjatë që do të vijë, do të ketë vetëm dy Powers në Evropë me të cilët Gjermania mund

të bëjë një marrëveshje. alliance. Këto pompa janë Britania e Madhe dhe Italia. Nëse marrim mundimin të hedhim një vështrim prapa në mënyrën se si është udhëhequr politika e jashtme gjermane që nga Revolucioni, ne duhet të humbim zemrën ose të bëhemi të nxehur me urrejtje dhe të marrim dhëmbët kundër një regjimi të tillë. Të vepruarit e tyre nuk mund të atribuohet mungesës së kuptimit, sepse ajo që u duk e pamundur për çdo njeri të mendueshëm u arrit nga udhëheqësit e partive nëntoriste me mendjet e tyre ciklope. Ata u ulën në Francë dhe i kërkuan favorin e saj. Po, gjatë këtyre viteve të fundit, me thjeshtësinë e çuditshme të vizionarëve të papërshtatshëm, ata u ulën përsëri dhe përsëri në këmbë në Francë. Ata vazhdimisht u tërhoqën qafën para kombit të madh. Dhe në çdo trik-o-the-loop që ata i bënë me litar, ata njohën një ndryshim të dukshëm të ndjenjave. Në këtë absurditet të çuditshëm, zyrtarët tanë politikë kurrë nuk u morën pjesë. Ideja e krijimit të një miqësie me Francën ishte për ta vetëm një mjet për të shtypur çdo përpjekje nga Gjermania për të ndjekur një politikë të vërtetë aleatash. Ata nuk kishin iluzione për qëllimet franceze ose ato të njerëzve pas skenës në Francë. Çfarë i shtyu ata të merrnin një qëndrim të tillë dhe të vepronin sikur besuan me të vërtetë se fati i Gjermanisë mund të ndryshohej në këtë mënyrë ishte kalkulimi i ftohtë se nëse kjo nuk do të ndodhte, njerëzit tanë mund të merrnin rrugën në duart e tyre dhe të zgjidhnin një rrugë tjetër. Natyrisht është e vështirë për ne të propozojmë Anglinë si aleatin tonë të mundshëm në të ardhmen. Në shtypin tonë hebre ka qenë gjithmonë i aftë në përqendrimin e urrejtjes kundër Anglisë veçanërisht. Dhe shumë nga të mirët tanë gjermanë të thjeshtë kërkojnë në këto degët që hebrenjtë i kanë lyer për t'i kapur. Ata flasin për një rivendosje të fuqisë detare gjermane dhe protestojnë kundër grabitjes së kolonive tona. Kjo i dërgon materialin e tij të stërvitur në

Angli, që mund të përdoret atje për qëllime praktike propagande. Për burgjet tona të thjeshta që i bëjnë gjërat politike mund të marrin vetëm pak nga pak idenë se sot nuk duhet të luftojmë për 'fuqinë e detit' dhe të tilla gjëra. Edhe para luftës ishte absurde të drejtoje energjitë kombëtare të Gjermanisë drejt këtij qëllimi pa e siguruar më parë pozicionin tonë në Evropë. Një besim i tillë sot arrin kulmin e absurditetit që mund të quhet kriminal në fushën politike. Ndonjëherë njeriu bëhet i dëshpëruar kur sheh se si hebretjtë e rrjetit të rrjetit kanë arritur të mbledhin vëmendjen e popullit në gjëra që sot janë të rëndësishme vetëm për gjëra të vogla. Ata i inkurajonin njerëzit të bënin demonstrata dhe protesta ndërsa në të njëjtën kohë Franca po e rrëmbente vendin tonë ngadalë ngadalë dhe po i hiqte me metodë të gjithë themelet e pavarësisë sonë kombëtare. Në këtë lidhje duhet të mendoj për arin e Wooden në të cilin hebrenjtë ishin të aftë në këtë periudhë. Albanian. Albanian. I mean South Tyrol. Yes, South Tyrol. Në fakt, arsyeja pse e bëj këtë pyetje këtu është vetëm sepse dua të bëj përgjegjës atë njeri të turpshëm që u mbështesë në injorancë dhe kujtime të shkurtra të pjesëve të mëdha të popullit tonë dhe stimuoi një urrejtje kombëtare që është aq e huaj për karakterin e vërtetë të uzurpuesve parlamentarë sa është ideja e respektit për pronën private për një magpie. Unë do të doja të thosha këtu se unë isha njëri nga ata që, në kohën kur fati i Tirolit të Jugut ishte duke u vendosur, që do të thotë, nga gusht 1914 deri në nëntor 1918, u vendosa atje ku ky vend mund të ishte mbrojtur efektivisht, që do të thotë, në ushtrinë. Unë bëra pjesën time në betejë gjatë atyre viteve, jo vetëm për të shpëtuar Tirol Jugorë nga humbja por edhe për të shpëtuar çdo provincë tjetër gjermane për krahinën e Fatherland. Parlamentarët sharpë nuk morën pjesë në këtë betejë. Të gjithë u angazhua në politikën e partisë. Nga ana tjetër, ne vazhduam luftën me besimin se një përvojë e suksesshme e luftës do të mundësonte Gjermaninë të mbajë edhe Tirolin Jugor; por tradhtia e

fundit bëri një agjitacion të dëmshëm kundër një gjëje të tillë. Në mënyrë natyrale, fjalimet e nxehta dhe hipokrite të deputetëve të veshur bukur në Wien Rathaus Platz ose para Feldherrnhalle në Mynih nuk mund të shpëtonin Tirolin e Jugut për Gjermaninë. Kjo mund të bëhej vetëm nga batalionet luftarake në Front. Ata që e ndanë këtë front luftarak e dëmtuan Tirolin Jugore, si dhe qarqet e tjera gjermane. Cdokush që mendon se problemi i Tirolit Jugor mund të zgjidhet sot me protesta dhe manifestime dhe procesione të organizuara nga disa shoqata është ose një i çmendur ose një i çmendur gjerman. Në këtë drejtim duhet të kuptohet qartë se nuk mund të marrim mbrapa territoret që kemi humbur nëse mbështesim urdhërat e shenjta para fronit të Perëndisë së Madh ose shpresën e shenjtë në një Ligë të Kombeve, por vetëm me forcën e armëve. Prandaj, pyetja e vetme që mbetet është: Kush është gati të marrë armë për rivendosjen e territoreve të humbura? Për sa i përket meje personalisht, mund të deklaroj me një ndërgjegje të mirë se do të kisha guxim të merrja pjesë në një fushatë për rimarrjen e Tirolit të Jugut, në krye të batalioneve të zjarrit parlamentare që përbëheshin nga gasconët parlamentarë dhe të gjithë udhëheqësit e partisë, si dhe të gjithë Këshillat e Shteteve. Vetëm djajtë e dinë nëse do të kem fatin të shoh disa shkëlqim të papritur që shpërthejnë mbi këtë demonstratë të "ndezur" të protestës. Mendoj se nëse një zog do të hynte në një fermë lopësh, prania e tij nuk do të shkaktonte një rrëmujë dhe një tërheqje për t'u fshehur siç do të shohim në bandën e "protestuesve". Një nga gjërat më të këqija është se këta folës nuk besojnë se diçka mund të arrihet kështu. Çdo njëri prej tyre e di shumë mirë se sa e dëmshme dhe e paefektshme është e gjithë kjo mburrje. Ata e bëjnë këtë vetëm sepse është më e lehtë tani të flasësh për rivendosjen e Tirolit të Jugut sesa të luftosh për ruajtjen e tij në ditët e kaluara. Çdo njeri luan rolin më të mirë që mund të luajë në jetë. Në ato ditë ne ofruam gjakun tonë. Sot e dinë se

çfarë bëjnë njerëzit kur ecin. Në veçanti është interesant të vërehet sot se si rrethet legjitime në Vjenë i shijojnë ato në punën e tyre për rivendosjen e Tirolit Jugor. Sepse shtatë vjet më parë, dinastia e tyre e lavdishme dhe e ndritshme ndihmoi, me një akt të mashtrimit dhe tradhtisë, që të mundësojë koalicionin botëror të fitojë në marrjen e Tirolit të Jugut. Në atë kohë këto rrathë mbështetën politikën e shëmtuar të adoptuar nga dinastia e tyre dhe nuk u shqetësuan fare për fatin e Tirolit Jugor ose të ndonjë provincë tjetër. Naturally it is easier today to take up the fight for this territory, since the present struggle is waged with 'the weapons of the mind'. Në çdo rast, është më e lehtë të bashkoheni në një 'mbledhje proteste' dhe të flisni veten e zëshëm duke i dhënë fund urrejtjes së lartë që e mbush gjoksin tuaj, ose të njollosni gishtin tuaj me shkrimin e një artikulli në gazetë, se sa të shpërtheni një urë, për shembull, gjatë okupimit të Ruhrit. Kjo është arsyeja pse disa qarqe kanë bërë pyetjen e Tirolit Jugor shtyllën e marrëdhënieve gjermano-italiane gjatë viteve të fundit. Jews dhe Habsburg legitimists janë shumë të interesuar për të parandaluar Gjermaninë nga ndjekja e një politike aleance që mund të çojë një ditë në ringjalljen e një shteti gjerman të lirë. Nuk është nga dashuria për Tirolin Jugor që ata sot luajnë këtë rol, pasi politika e tyre do të rezultojë dëmtuese në vend që të jetë e dobishme për interesat e kësaj provincë, por nga frikë nga një marrëveshje që do të vendoset midis Gjermanisë dhe Italisë. Një tendencë për të mashtruar dhe për të gënjyer është në natyrën e këtyre njerëzve, dhe kjo shpjegon se si ata mund të përpiqen të gërryejnë gjërat në një mënyrë të tillë që të duket se ne kemi 'përdhunuar' Tirolin Jugor. Ka një përgjigje të qartë që duhet t'u jepet këtyre zotërinjëve. Ky është: Tirol është i rrahur, në radhë të parë, nga çdo gjerman që ishte i shëndetshëm në trup dhe mendje dhe nuk u ofrua për shërbim në front gjatë 1914-1918 për të kryer detyrën e tij ndaj vendit të tij. Në të dytën, Tirol u shkarkua nga çdo njeri që, gjatë atyre viteve, nuk ndihmoi në forcimin e shpirtit kombëtar dhe të forcave kombëtare të rezistencës, që do të mundësonte që vendi të ishte i

pavarur. Në të tretën, Tirolin e Jugut u lëndua nga të gjithë ata që morën pjesë në Revolucionin e Nëntorit, ose drejtpërdrejt me veprimet e tyre ose indirekt me tolerimin e tyre të shëmtuar, dhe kështu u thye e vetmja armë që mund të kishte shpëtuar Tirolin e Jugut. Në radhë të parë, Tirolin e Jugut u lëndua nga ato parti dhe mbështetësit e tyre që vendosën nënshkrimet e tyre në traktatet e turpshme të Versajës dhe Saint-Germain. Dhe kështu është, të nderuar miq, që bëni protestat tuaja vetëm me fjalë. Sot jam udhëhequr nga një njohje e qetë dhe e ftohtë se territoret e humbura nuk mund të kthehen me gjuhën e ashpër të spërkatësit parlamentar por vetëm me shpatën e ashpër; në të tjera fjalë, përmes një beteje ku gjaku do të derdhet. Tani, nuk kam asnjë hezitim për të thënë se sot, pasi është hedhur fati, nuk është vetëm e pamundur të fitosh sërish Tirolin e Jugut përmes një lufte, por unë duhet të marr qëndrimin tim kundër kësaj lëvizjeje, sepse jam i bindur se nuk do të ishte e mundur të ndezësh entuziazmin kombëtar të popullit gjerman dhe ta mbani atë në një mënyrë që do të ishte e nevojshme për të çuar përpara një lufte të suksesshme. Në anën tjetër, unë besoj se nëse duhet të derdhim gjakun gjerman sërish do të ishte krim të bëjmë këtë për të liruar 200,000 gjermanë, kur më shumë se shtatë milionë gjermanë të rinj po vdesin nën sundimin e huaj dhe një arterie vitale e kombit gjerman është bërë një shesh loje për horde të afrikanëve të zi. Nëse Gjermania dëshiron të ndalojë një gjendje që kërcënon ta zhdukë atë nga harta e Evropës, ajo nuk duhet të përsëritet gabimet e paraluftës dhe të bëjë të gjithë botën armik të saj. Por duhet të sqarojë se kush është armiku më i rrezikshëm i saj që të mund të përqendrojë të gjitha forcat e saj në një beteje për ta mposhtur atë. Dhe nëse, për të çuar këtë beteje deri në fitore, duhet të bëhen sakrifica në vende të tjera, brezat e ardhshëm nuk do të na gjykojnë për këtë. Ata do të marrin parasysh mërzitjen dhe ankthjet që na çuan të marrim një vendim të rëndë, dhe në dritën e kësaj

konsiderate, ata do të njohin më qartë arsyen e këtij vendimi. brilliancy of our success. Në këtë rast, unë duhet të them këtu se ne duhet të udhëhiqemi gjithmonë nga parimi thelbësor që, si një parakusht për të fituar provincat e humbura, pavarësia politike dhe forca e Mbretit duhet të rivendoset. Një nga detyrat e para që duhet të përmbushen është të bëjmë të mundur këtë pavarësi dhe ta sigurojmë atë me një politikë të mençur të aleatëve, e cila parashikon një menaxhim energjik të çështjeve tona publike. Por është pikërisht në këtë pikë që ne, Socialistët Nacionalë, duhet të mbrohem nga tërheqja në kthetrat e patriotëve të çmendur borgjezë që marrin frymë nga hebreu. Një katastrofë do të ishte nëse, në vend që të përgatitet për luftën e ardhshme, lëvizja jonë do të merrej edhe me protesta të thjeshta me gojë. Ideja fantastike e një aleance Nibelungen me trupin e shkatërruar të shtetit Habsburg ishte ajo që çoi në shkatërrimin e Gjermanisë. Fantastic sentimentality në përballjen me mundësitë e politikës së jashtme sot do të ishte mënyrë më e mirë për të parandaluar rikthimin tonë për shumë vite të ardhshme. Këtu duhet të përgjigjem me shkurtësi kundërshtimet që mund të ngriten në lidhje me tre pyetjet që kam bërë. A është e mundur të krijohet një aleancë me Gjermaninë aktuale, e cila është kaq e dobët sa të gjithë e shohin? Mund të ndryshojnë vendet ish-armike sjelljen e tyre ndaj Gjermanisë? Në vende të tjera, ndikimi i hebrenjve nuk është më i madh se njohja e interesave të tyre, dhe ky ndikim nuk i pengon të gjitha qëllimet e tyre të mira dhe i bën të pavlefshme të gjitha planet e tyre? Mendoj se jam marrë adekuatë me një nga dy aspektet e parë të çështjes. Sigurisht askush nuk do të hyjë në aleancë me Gjermaninë aktuale. Nuk

Do të ishte e mundur. Për sa i përket përpjekjeve që kanë bërë shumë nga bashkëkombasit tanë për të shpjeguar veprimet e Qeverisë duke u referuar gjendjes së mjeruar të ndjenjave të popullit dhe kështu të justifikojnë këto veprime, duhet të kundërshtoj ashpër këtë mënyrë të shikimit të gjërave. Në vitet e fundit, mungesa e karakterit që kemi parë tek njerëzit tanë është e tmerrshme. Ndryshe nga çfarë e kanë trajtuar ata nevojat më urgjente të kombit tonë, kjo mund të çojë në depresion. Të jesh i dëmtuar është një gjë që shpesh i kërkon qiellit hakmarrje. Por nuk duhet të harrojmë se ne po punojmë me një popull që ka dhënë botës, disa vite më parë, një shembull admirues të cilësive më të larta njerëzore. Nga ditet e para të gushtit 1914 deri në fund të betejës së madhe midis kombeve, asnjë popull në botë nuk dha më mirë shembullin e guximit të njeriut, të qëndrueshmërisë dhe durimit të durueshëm, se sa këta njerëz që janë sot të ulur dhe të mërzitur. Askush nuk do të guxojë të pretendojë se mungesa e karakterit midis njerëzve tanë sot është tipike për ta. Këtë që kemi sot, midis nesh dhe rreth nesh, e kemi vetëm për shkak të ndikimit të efekteve të rënda dhe të mërzitshme që pasuan tradhtinë e lartë të kryer më 9 nëntor, 1918. Më shumë se kurrë, fjala e poetit është e vërtetë: se e keqja mund të shkaktojë vetëm të keqen. Por edhe në këtë epokë ato cilësi të popullit tonë që janë thelbësisht të mira nuk janë të humbura plotësisht. Ata flenë në thellësitë e vetëdijes kombëtare, dhe shpesh në qiellin e mbuluar shohim disa cilësi si drita të ndritshme që Gjermania një ditë do t'i kujtoj si shenja të para të një ringjalljeje. Ne shpesh shohim të rinj gjermanë që mblidhen dhe formojnë rezoluta të vendosura, siç e bënë në 1914, me vullnet të lirë dhe të gatshëm për t'u ofruar si sakrificë në altarin e tyre të dashur Fatherland. Miliona njerëz kanë vazhduar të punojnë, me zemër të plotë dhe me zell, sikur asnjë revolucion nuk i kishte prekur kurrë. Një herë tjetër, gërshëri është në punë. Dhe fermeri rrëshqet me plog. Shkencëtari është në laborator. Dhe të gjithë sërish i japin përparësi detyrës së tyre me të njëjtin zell dhe devotshmëri si më parë.

Në krahasim me atë që ndodhte më parë, shtypja që ne përjetojmë nga armiqtë tanë nuk është më e marrë si një çështje për të qeshur, por është e përballuar me mërzitje dhe zemërim. Nuk ka dyshim se ka ndodhur një ndryshim i madh i qëndrimit. Kjo evoluim nuk ka marrë ende formën e një vullneti të vetëdijshëm dhe lëvizjeje për të rivendosur pushtetin politik dhe pavarësinë e kombit tonë; por faji për këtë duhet të atribuohet atyre njerëzve të papërshtatshëm që nuk kanë asnjë dhuratë natyrore që i bën të përshtatshëm për shtetin dhe që kanë qeverisur vendin tonë që nga viti 1918 dhe e kanë çuar atë në shkatërrim. Yes. Nëse dikush sot i akuzon njerëzit tanë, duhet të pyetet: Çfarë po bëhet për t'i ndihmuar ata? Sa i përket mbështetjes së dobët që populli i jep çdo mase të prezantuar nga Qeveria? Nuk është e vërtetë që gjëja e tillë si Qeveria nuk ekziston fare? Dhe duhet ta konsiderojmë mbështetjen e dobët që ajo merr si një shenjë të mungesës së vitalitetit në vendin e vet; apo është më shumë një provë e dështimit të plotë të metodave të përdorura në menaxhimin e kësaj pasurie të vlefshme? Cili është roli i Qeverive tona në ringjalljen e një shpirti të lartë të vetë-përcaktimit, të lartë të burrërisë dhe të një shpirti të drejtësisë ndaj armiqve të tij? Në vitin 1919, kur Traktati i Paqes u imponua mbi popullin gjerman, kishte arsye për të shpresuar se ky instrument i shtypjes së pa kufizuar do të ndihmonte në forcimin e zërit për lirinë e Gjermanisë. Tregtia e paqes që bëjnë kërkesë që bien si një rrufe në popull nuk është shpesh shenja e një ringjalljeje të ardhshme. Për çfarë qëllimi mund të ishte përdorur Traktati i Versajës? Në duart e një qeverie të gatshme, si mund të ishte përdorur ky instrument i pafund i shantazhimit dhe i poshtërimit të turpshëm për të nxitur ndjenjat kombëtare në kulmin e tyre? Si mund të kishte përdorur një sistem i mirë-drejtuar i propagandës së asaj marrëveshjeje të egër sadiste për të ndryshuar indiferencën e njerëzve në një ndjenjë indinjatë dhe për të transformuar këtë indinjatë në një shpirt të rezistencës së papërmbajtur?

Një çdo pikë e atij traktati mund të ishte shkruar në mendjet dhe zemrat e njerëzve gjermanë dhe të ishte zhytur në to deri sa gjashtëdhjetë milionë njerëz dhe gra do të gjenin shpirtrat e tyre të ndezur me një ndjenjë të zemërimit dhe turpit; dhe një rrjedhë e flakës do të shpërthejë si nga një furrë, dhe një dëshirë e përbashkët do të ishte bërë si një shpatë e çelikut. Pastaj populli do të bashkohej në një thirrje të përbashkët: "Në armë sërish!" Yes. Një traktat i tillë mund të përdoret për këtë qëllim. Ajo ishte një armë propagande e shkëlqyer për të zgjuar shpirtin e uritur të kombit dhe për të rivendosur vitalitetin e tij. Then, nga libri i fëmijës deri tek i fundit gazeta në vend, dhe çdo teatër dhe kinema, çdo shtyllë ku vendosen pankarta dhe çdo hapësirë e lirë në shtyllat e shtypit duhet të përdoret në shërbim të kësaj misioni të madh, derisa thirrja e heshtur, "O Zot, na shpëto," që sot shoqatat tona patriotike e dërgojnë në qiell, të kthehet në një lutje të urdhëruar: "O Zot i Madh, bëj që duart tona të mos i bëjmë të zbrazëta kur të vijë ora." Behu i drejtë, ashtu si ke qenë gjithmonë i drejtë. Tani gjykoni nëse e meritojmë lirinë tonë. Lord, bless our struggle." Të gjitha mundësitë u injoruan dhe asgjë nuk u bë. Kush do të befasohet tani nëse njerëzit tanë nuk janë siç duhet të jenë apo mund të jenë? Resti i botës na shikon vetëm si valet, ose si një qen i mirë që do të puthë dorën e zotit pasi e ka rrahur. Sigurisht, mundësitë për të formuar aleanca me vende të tjera janë të kufizuara nga indiferenca e popullit tonë, por shumë më shumë nga qeveritë tona. Ata kanë qenë dhe janë aq të korruptuar sa tani, pas tetë viteve të papërshkrueshme të shtypjes, ekziston vetëm një dëshirë e dobët për lirinë. Për të marrë një politikë aleatash, kombi ynë duhet të rimarrë prestigjin e tij midis kombeve të tjera, dhe duhet të ketë një qeveri të fuqishme që nuk është një shërbëtor i shteteve

të huaja dhe një punëtor i popullit të vet, por më shumë një herald i vullnetit kombëtar. Nëse populli ynë kishte një qeveri që do ta shikonte këtë si detyrë, gjashtë vjet nuk do të kishin kaluar para se një politikë e guximshme e jashtme nga Rajhi të gjente mbështetjen e duhur tek populli, i cili do të ishte i shtyrë dhe i fuqizuar nga dëshira për liri. Tregimi i tretë i referohej vështirësisë së kthimit të kombeve të ish-armiqve në aleatë të mirë. Kjo pyetje mund të përgjigjet si më poshtë: Psikoza e përgjithshme anti-gjermane që është zhvilluar në vende të tjera përmes propagandës së luftës duhet të vazhdojë të ekzistojë për aq kohë sa nuk ka një rilindje të vetëdijes kombëtare në Gjermani, që Gjermania sërish të bëhet një shtet që mund të luajë pjesën e saj në tavolinën e politikës evropiane dhe me të cilin të tjerët mund të luajnë. Në rast se Qeveria dhe populli janë të sigurt se mund të ndërmarrin një politikë aleatash, një fuqi ose tjetra që ka interesa të ngjashme me ato tona, mund të mendojë të krijojë një sistem propagande për të ndryshuar opinionin publik midis popullit të vet. Natyrisht do të duhen disa vite vëmendje dhe punë të mirë drejtuar për të arritur këtë rezultat. Vetëm sepse një kohë e gjatë është e nevojshme për të ndryshuar opinionin publik të një vendi, është e rëndësishme të reflektohet qetë para se të ndërmerret një veprim i tillë. Ky do të thotë se nuk duhet të filloni këtë lloj pune derisa të jeni plotësisht të bindur se është e vlefshme dhe do të sjellë rezultate që do të jenë të vlefshme në të ardhmen. Një nuk duhet të përpiqet të ndryshojë mendimet dhe ndjenjat e njerëzve duke bazuar veprimet e tij në arrogancën e pafund të një Ministri të Jashtëm më ose më pak brilant, por vetëm nëse ka një garanci të qartë se orientimi i ri do të

Jeta ime është e Një të kundërt opinionin publik në vendin e përfshirë mund të zhytet në një gjendje të plotë konfuzioni. Deklarata e Pavarësisë. Nëse Qeveria organizon një propagandë aktive për të shpjeguar përpjekjet e saj dhe për të siguruar mbështetjen publike për to, dhe nëse opinionin publik reagon favorshëm ndaj politikës së Qeverisë, besimi i publikut në këtë politikë do të forcohet edhe më shumë. Të tilla vende si e jona do të shihen si aleatë të mundshëm nëse opinionin publik mbështet politikën e Qeverisë dhe nëse të dyja janë të bashkuara në të njëjtin vendosmëri të madhe për të vazhduar luftën për liri kombëtare. Kjo gjendje duhet të jetë e fortë para se të bëhet çdo përpjekje për të ndryshuar opinionin publik në vende të tjera që, për të mbrojtur interesat e tyre më elementare, janë të gatshëm të ecin në rrugë me një shoqëruesi që duket se mund të luajë rolin e tij në mbrojtjen e këtyre interesave. Në fjalë të tjera, kjo do të thotë se ata do të jenë të gatshëm të krijojnë një aleancë. Për këtë qëllim, megjithatë, është e nevojshme një gjë. Të shohësh se detyra e sjelljes së një ndryshimi radikal në opinionin publik të një vendi kërkon punë të vështirë, dhe shumë njerëz nuk e kuptojnë në fillim çfarë do të thotë, do të ishte e papërshtatshme dhe e paligjshme të bëheshin gabime që mund të përdoren si armë në duart e atyre që janë kundër këtij ndryshimi. Një duhet të pranojë faktin se i duhet kohë e gjatë një populli për të kuptuar plotësisht qëllimet e brendshme që ka parasysh një qeveri, sepse nuk është e mundur të shpjegohet qëllimi i fundit i përgatitjeve që po bëhen për të zbatuar një politikë të caktuar. Në këto raste Qeveria duhet të mbështetet në besimin e çmëndur të masave ose në instiktin intuitiv të klasës së udhëhequr që është më e zhvilluar intelektualisht. Por pasi shumë njerëz nuk kanë këtë njohuri, këtë acumen politik dhe aftësinë për të parë trendin e ngjarjeve, dhe pasi konsideratat politike ndalojnë shpjegimin publik se pse është ndjekur ky apo ai kurs, një numër i caktuar udhëheqësish në qarqet intelektuale do të kundërshtojnë gjithmonë tendencat e reja që, pasi nuk janë lehtë të kuptohen, do të bëhen të pamundura për t'u kuptuar. grasped, can be pointed

Për t'u bërë vetëm eksperiencia Dhe kjo qëndrim nxit kundërshtimin midis qarqeve konservatore për llogaritjet në fjalë. Për këtë arsye, çdokush duhet të ketë një detyrë të rreptë që të mos lejojë që asnjë armë të bie në duart e atyre që do të pengojnë punën e sjellës së një marrëveshjeje të përbashkët me vendet e tjera. Kjo është veçanërisht e vërtetë në rastin tonë, ku duhet të përballemi me pretendimet dhe fantazinë e shoqërive tona patriotike dhe me burgjinë tonë të vogël që flasin politikë në kafene. Të gjithë ata që mendojnë për këtë çështje me qetësi dhe seriozitet nuk do ta mohojnë se thirrja për një flotë të re luftarake, për rivendosjen e kolonive tona, etj., nuk ka asnjë shans që kurrë të zbatohet në praktikë. Këta të pafajshëm dhe ndonjëherë gjysmë-të çmendur që bëjnë thirrje në luftën e protestave shërbejnë interesat e armiqve tanë të përjetshëm, ndërsa mënyra se si përdoren thirrjet e tyre për qëllime politike në Angli nuk mund të konsiderohet si e dobishme për Gjermaninë. Ata shpenzojnë energjitë e tyre në demonstrata të panevojshme kundër të gjithë botës. Këto demonstrime janë të dëmshme për interesat tona dhe ata që i bëjnë ato harrojnë parimin thelbësor i cili është kushti i parë i çdo suksesi. Çfarëdo që të bësh, bëje me përpikmëri Sepse vazhdojmë të bëjmë shaka kundër pesë apo dhjetë shteteve, ne nuk i përqendrojmë të gjitha forcat tona të dëshirës kombëtare dhe të forcës fizike për një goditje në zemër të armiqve tanë më të rrezikshëm. Dhe kështu ne sakrifikojmë mundësinë e marrjes së një aleance që do të forconte forcën tonë për atë konflikt të rëndësishëm. Këtu, gjithashtu, ka një detyrë për nacionalsocializmin për të përmbushur. Ajo duhet të mësojë njerëzit tanë që të mos e fiksojnë vëmendjen e tyre në gjërat e vogla por në gjërat e mëdha, që të mos harxhojnë energjinë e tyre në gjërat e dytësore, dhe që të mos harrojnë se qëllimi që do të duhet të luftojmë një ditë është ekzistenca e thjeshtë e njerëzve tanë dhe se armiku i vetëm që do të duhet të sulmojmë është ajo forcë që po na rrëmben këtë ekzistencë. Mund të kemi shumë barrë të rënda për të mbajtur. Por kjo nuk është aspak një arsye për të refuzuar të dëgjosh arsyen dhe të ngritësh thirrje të pakuptimta kundër të gjithë botës,

e cila është e vendosur të mbledhë të gjitha forcat tona kundër armiqve më të vdekshëm. Në përgjithësi, populli gjerman nuk do të ketë asnjë të drejtë të moralshme për të bërë ankesë për mënyrën se si veprojnë të tjerët ndaj tyre, derisa ata vetë nuk kanë marrë përgjegjësi për kriminelët që kanë shitur dhe njerëz vendin e tyre. Ne nuk mund të presim të marrim shumë seriozisht nëse ne i lejojmë abuzime dhe protesta të gjata kundër Anglisë dhe Italisë dhe pastaj i lejojmë ata që ishin në pagë të propagandës së luftës armiqësore, morën armët nga duart tona, thyen shtyllën e rezistencës sonë dhe shitën Reichun për tredhjetë copë argjendi. Edhe armiku bëri atë që ishte e pritur. Dhe ne duhet të mësojmë nga qëndrimi i tij dhe nga mënyra se si ai vepron. Kushdo që nuk mund të ngrihet në nivelin e kësaj perspektive duhet të reflektojë se ndryshe nuk do të mbetet asgjë tjetër veçse të refuzojë idenë e marrjes së ndonjë politike aleatash për të ardhmen. Përndryshe, nëse nuk mund të formojmë një aleancë me Anglinë sepse ajo na ka vjedhur kolonitë tona, apo me Italinë sepse ajo ka marrë kontrollin e Tirolit të Jugut, apo me Poloninë apo Çekoslllovakinë, atëherë nuk mbetet asnjë mundësi tjetër aleance në Evropë përveç Francës e cila, ndër të tjera, na ka vjedhur Alsacin dhe Lorenën. Nuk mund të ketë asnjë dyshim nëse kjo e fundit do të ishte në interesin e popullit gjerman. Por nëse e mbronë dikush, është gjithmonë e dyshimtë nëse ky person është një njeri i zakonshëm ose një i zgjuar i rrezikshëm. Për sa i përket udhëheqësve të këtyre aktiviteteve, mendoj se hipoteza e fundit është e vërtetë. Një ndryshim i mendimit publik midis atyre kombeve që kanë qenë armiq dhe të cilëve interesat e vërtetë do të përputhen në të ardhmen me ato tona mund të ndikohet, sa i përket kalkulimit njerëzor, nëse forca e brendshme e shtetit tonë dhe vendosmëria jonë e qartë për të siguruar ekzistencën tonë do të bënin të qartë se ne duhet të jemi aleatë të vlefshëm. Në veçanti, është e rëndësishme që mënyra jonë e papërshtatshme e veprimit dhe veprimet tona kriminale në disa raste të mos bëjnë

duke u bashkuar me një ose disa nga ish armiq të tanë. Përgjigja e tretë është edhe më e vështirë: A mund të mendohet se ata që përfaqësojnë interesat e vërteta të kombeve që mund të formojnë një aleancë me ne mund të zbatojnë mendimet e tyre kundër dëshirës së hebrenjve, që janë armiq të përjetshëm të shteteve kombëtare dhe popullore të pavarura? Për shembull, a mund të shkatërrojnë motivet e shtetit tradicional të Britanisë së Madhe ndikimin e tmerrshëm të hebrenjve, apo jo? Siç e kam thënë më parë, kjo pyetje është shumë e vështirë për t'u përgjigjur. Përgjigja varet nga kaq shumë faktorë sa është e pamundur të bëhet një gjykim përfundimtar. Në çdo rast, një gjë është e sigurt: Pushteti i Qeverisë në një shtet të caktuar dhe në një periudhë të caktuar mund të jetë aq i fortë në mendimin publik dhe aq i plotë në shërbim të interesave të vendit sa që forcat e hebrenjve ndërkombëtarë nuk mund të mund të organizojnë një pengesë reale dhe efektive kundër masave të konsideruara si politike. Në luftën që Italia Fashiste bëri kundër tre armëve kryesore të Izraelit, arsyet e thella për të cilat mund të mos ishin kuptuar plotësisht (edhe pse nuk besoj se kjo është e vërtetë për mua) ofron prova më të mira se dhëmbët helmuese të asaj Force që kalon kufijtë e shteteve po i tërhiqen, edhe pse në mënyrë indirekte. Prohibicioni i Freemasonry dhe shoqërive sekrete, shtypja e shtypit supernacional dhe zhdukja e plotë e marksizmit, së bashku me konsolidimin e vazhdueshëm të konceptit të shtetit fashist, do të lejojnë Qeverinë Italiane, gjatë disa viteve, të avancojë më shumë interesat e popullit italian pa i kushtuar asnjë vëmendje shtypjes së ujit të botës hebre. Në Angli situata nuk është aq e favorshme. Në atë vend që ka "demokracinë më të

"Freskët", hebrenjtë diktojnë vullnetin e tyre, gati në mesin e udhëheqësve të tyre. Dhe megjithatë ka një luftë të vazhdueshme në Angli midis atyre që janë të besuar me mbrojtjen e interesave të shtetit dhe atyre që janë protagonistë të një diktature botërore të hebrenjve. Pas luftës u bë e qartë për herë të parë se sa i ashpër është ky kontrast, kur shtetësia britanike mori një qëndrim në problemin japonez dhe gazetaria mori një qëndrim tjetër. Në të njëjtën kohë pas përfundimit të luftës, antipatija e vjetër reciproke midis Amerikës dhe Japonisë filloi të rishfaqej. Natyrisht, fuqitë e mëdha evropiane nuk mund të mbeteshin indiferente ndaj kësaj kërcënimi të ri të luftës. Në Angli, pavarësisht lidhjeve të gjakut, kishte një sasi të caktuar zilie dhe ankth për rëndësinë e shtuar të Shteteve të Bashkuara në të gjitha fushat e ekonomisë dhe politikës ndërkombëtare. Sa ishte dikur një territor kolonial, vajza e një nënës së madhe, dukej se do të bëhej mbretëresha e re e botës. Në këtë rast, është e kuptueshme që sot Anglia duhet të rishikojë aleanca të vjetra dhe që qeveria britanike duhet të shikojë me shqetësim rrezikun e një momenti të ardhshëm kur thirrja nuk do të ishte më: "Britania sundon valët", por më shumë: "Valët i përkasin Shteteve të Bashkuara". Shteti gjigant amerikan i Veriut, me burimet e tij të mëdha të tokës së papërpunuar, është shumë më i prekshëm se Gjermania e rrethuar. Nëse një ditë do të vijë kur fati i kombeve do të duhet të vendosë në këtë vend, Anglia do të ishte e ndëshkuar nëse do të qëndronte e vetme. Të gjithë këta e bëjnë atë të marrë një pjesë të rëndësishme të jetës së saj. Ndonëse ata luftuan krah për krah në fushën e betejës evropiane, Qeveria Britanike nuk vendosi të bëjë një aleancë me partnerin aziatik, por shtypi hebre i gjithë kundërshtoi idenë e një aleance japoneze. Si mund të shpjegohet fakti se deri në

vitin 1918 gazeta e shtypit hebrenj ishte e hapur? Nuk ishte në interesin e Britanisë së Madhe të kishte Gjermaninë të annihiluar, por ishte kryesisht një interes hebre. Dhe sot shkatërrimi i Japonisë do të shërbente interesat politike britanike më pak se sa do të shërbente qëllimet e largëta të atyre që drejtojnë lëvizjen që shpreson të krijojë një mbretëri të përbashkët të hebrenjve. Ndërsa Anglia përdor të gjitha përpjekjet e saj për të mbajtur pozitën e saj në botë, hebreu është duke organizuar planet e tij agresive për të marrë atë. Ai e shikon që tani shtetet evropiane si instrumenta të lehtë në duart e tij, qoftë edhe nëpërmjet fuqisë së ashtuquajtur demokratike perëndimore ose në formën e sundimit të drejtpërdrejtë përmes bolshevizmit rus. Por jo vetëm që ai mban në rrjetën e tij botën e vjetër, por një fat i ngjashëm i kërcënon botën e re. Xhejt kontrollojnë forcat financiare të Amerikës në tregun e aksioneve. Vit pas viti, hebrenjtë rrisin kontrollin e tyre mbi punën në një vend me 120 milionë njerëz. Por një pjesë shumë e vogël mbetet ende shumë e pavarur dhe kështu shkakton zemërimin e hebrenjve. Judejtë tregojnë një aftësi të shkëlqyer në manipulimin e opinionit publik dhe përdorimin e tij si një mjet në luftën për të ardhmen e tyre. Kryetarët e mëdhenj të Izraelit janë të bindur se dita është afër kur urdhërimi i dhënë në Testamentin e Vjetër do të zbatohet dhe Izraelitët do të shkatërrojnë popujt e tjerë të botës. Në këtë masë të madhe të vendeve të denacionalizuara që janë bërë koloni të Izraelit, një shtet i pavarur mund të shkaktojë shkatërrimin e tërë strukturës në momentin e fundit. Kjo do të ishte sepse Bolshevizmi si një sistem botëror nuk mund të vazhdojë të ekzistojë pa shkatërruar të gjithë botën. Nëse një shtet do të ruajte forcën kombëtare dhe madhësinë kombëtare, mbretëria e satrapave hebrenj, si çdo tirani tjetër, do të duhej të nënshtrohej forcës së idesë kombëtare. Nga përvoja e tij mijëravjeçare në përballjen e rrethanave të rrethit, hebrenjtë e dinin shumë

mirë se çfarë ishin të rëndësishme. Sot ai mund të kopjojë metodat e gjermanëve dhe anglezëve, amerikanëve dhe francezëve, por nuk ka asnjë mënyrë për të arritur në atë të verdhë aziatik. Ai kështu synon të shkatërrojë shtetin kombëtar japonez duke përdorur shtete të tjera kombëtare si instrumentet e tij, në mënyrë që të hiqte dorë nga një kundërshtar i rrezikshëm para se të merrte kontrollin suprem të shtetit të fundit kombëtar dhe të transformonte këtë kontroll në një tirani për shtypjen e pambrojturve. Ai nuk dëshiron të shohë një shtet kombëtar japonez në ekzistencë kur ai krijon mbretërinë e tij mijëvjeçare të ardhshme, dhe kështu ai dëshiron ta shkatërrojë atë para se të krijojë diktaturën e tij. Dhe kështu sot ai është i angazhuar në nxitjen e antipatisë ndaj Japonisë midis kombeve të tjera, ashtu siç e nxiti atë kundër Gjermanisë. Thus mund të ndodhë që ndërsa shtetësia britanike ende po përpiqet të mbështesë politikën e saj në aleancë me Japoninë, gazeta e krishterë në Mbretërinë e Bashkuar mund të jetë në të njëjtën kohë duke udhëhequr një lëvizje kundër aleatit dhe duke u përgatitur për një luftë shkatërrimi duke pretenduar se është për fitoren e demokracisë dhe në të njëjtën kohë duke ngritur thirrjen e luftës: Poshtë me militarizmin dhe imperialismen japonez. Në Angli sot, hebriu kundërshton politikën e shtetit. Dhe për këtë arsye lufta kundër rrezikut botëror të hebrejve do të fillojë një ditë edhe në atë vend. Dhe këtu sërish lëvizja kombëtare socialiste ka para saj një detyrë të madhe. Ajo duhet të hapë sytë e popullit tonë në lidhje me vendet e huaja dhe duhet t'i kujtojë vazhdimisht ata për armikun e vërtetë që kërcënon botën sot. Në vend të predikimit të urrejtjes ndaj Aryanëve nga të cilët mund të jemi të ndarë në pothuajse çdo gjë tjetër por me të cilët lidhja e gjakut të ngjashëm dhe tiparet kryesore të një civilizimi të përbashkët na bashkojnë, duhet të përqendrohemi në nxitjen e një zemërimi të përgjithshëm kundër armiqve të këqij të njerëzimit dhe autorëve të vërtetë të të gjitha vuajtjeve tona.

Më së paku në vendin tonë, lëvizja kombëtare socialiste duhet të sigurohet që armiku i vdekshëm të njihet dhe se lufta kundër tij mund të jetë një dritë e ndritshme që i drejtohet një periudhe të re dhe më të mirë të kombeve të tjera, si dhe që i tregon rrugën e shpëtimit për njerëzimin arjan në luftën për ekzistencë. Në fund, le të jetë arsyeja udhëzuesi ynë dhe vullneti forca jonë. Dhe le të na japë detyra e shenjtë e drejtimit të veprimeve tona, siç kam theksuar, durim dhe durim; dhe le të jetë besimi ynë mbrojtja më e lartë. [Paraprake Kapitulli (Çështja e Bashkimit tregtar)] [Shtëpi]

[Kapitulli tjetër (Orientimi Perëndimor ose Politika Perëndimore)] Mein Kampf nga Adolf Hitler Volumi I - Një llogari Kapitulli XIV: Orientimi Perëndimor ose Politika Perëndimore Ka dy arsye që më shtyjnë të bëj një vlerësim të veçantë të marrëdhënieve midis Gjermanisë dhe Rusisë: Këtu mund të përballemi me çështjen më të rëndësishme të të gjitha çështjeve të jashtme gjermane; dhe 1. Kjo pyetje është gjithashtu një pikë referimi për aftësinë politike të lëvizjeve të reja kombëtare socialiste për të menduar qartë dhe për të vepruar drejt. Duhet të pranoj se e dyta pikërisht më shqetëson shpesh. Në rastin e lëvizjes sonë të re, që nuk merr pjesë nga kampi i indiferentëve, por që merr pjesë nga pozicione ekstreme, është shumë natyrale që këta njerëz, në fushën e kuptimit të çështjeve të jashtme si në fushën e tjera, të rëndohen me idetë e parapërgatitura ose me një kuptim të dobët të rretheve të cilat i përkasin më parë, si politikisht ashtu edhe filozofikisht. Dhe kjo nuk i referohet vetëm atij që vjen nga e majta. Në të kundërt. Siç mund të jetë e dëmshme e mëparshme e tij me këto probleme, të paktën në pjesën më të madhe nuk ishte shpesh balancuar nga një mbetje ekzistuese e natyrës dhe instiktit të shëndetshëm. Ai ishte vetëm i nevojshëm të zëvendësonte një ndryshim më të mirë për ndikimin që ishte më parë i imponuar atij, dhe shpesh instinkti dhe impulsi i mbrojtjes së vetvetes që ende ekzistonte. Në anën tjetër, është shumë më e vështirë të

inkurajosh mendimin politik të shtrenjtë tek një njeri i cili e ka pasur më parë arsimimin në këtë fushë, jo më pak pa asnjë arsye dhe logjikë, por përveç kësaj, ai gjithashtu ka shenjtëruar edhe pjesën e fundit të instiktit natyror në altarin e objektivitetit. Përkundrazi, ata që quhen intelektualë janë më të vështirë për të mbrojtur interesat e tyre dhe interesat e vendit të tyre. Jo vetëm që janë të rënduar me një peshë të vdekur të mendimeve dhe paragjykimeve më të pabaza, por ajo që i bën gjërat të papranueshme është se ata kanë humbur dhe kanë braktisur çdo instinkt të shëndetshëm të vetëmbrojtjes. The National Socialist movement is compelled to endure hard struggles with these people, hard because, despite total incompetence, they are often unfortunately afflicted with an amazing conceit, which causes them to look down without the slightest inner justification upon other people, for the most part healthier than themselves. Supercilious, arrogant knowit-alls, pa asnjë kapacitet për të provuar dhe peshuar me qetësi, e cila, në fund të fundit, duhet të pranohet si parakusht për çdo dëshirë dhe veprim në fushën e marrëdhënieve të jashtme. Këto rrethana të fundit po fillojnë sot të çorientojnë tendencën e politikës sonë të jashtme në mënyrë më katastrofale nga çdo mbrojtje reale e interesave popullore të popullit tonë, duke e vendosur atë në shërbim të ideologjisë së tyre fantastike, unë mendoj se është detyra ime të diskutoj për mbështetësit e mi çështjen më të rëndësishme në fushën e jashtme, marrëdhënien tonë me Rusinë, në veçanti, dhe sa më thellë që është e nevojshme për kuptimin e përgjithshëm dhe e mundur në kuadrin e këtij punë. Por më parë do të doja të bëja këto fjalë hyrëse: Nëse nën politikën e jashtme duhet të kuptojmë rregullimin e marrëdhënieve të një vendi me pjesën tjetër të botës, mënyra e këtij rregullimi do të jetë e detyruar nga disa fakte të qarta. Këto rrethana të fundit po fillojnë sot të çorientojnë tendencën e politikës sonë të jashtme nga çdo mbrojtje reale e interesave popullore të popullit tonë, duke e vendosur atë në shërbim të ideologjisë së tyre fantastike. Si Socialistë Nacionalistë, ne mund të themelojmë gjithashtu marrëdhëniet e ngushta me këtë parim që i përket

natyrës së politikës së jashtme të një shteti popullor: Politika e jashtme e shtetit popullor duhet të sigurojë ekzistencën në këtë planet të racës që është e përfshirë në shtet, duke krijuar një lidhje të shëndetshme, të qëndrueshme natyrore midis popullsisë dhe rritjes së vendit në një anë dhe sasisë dhe cilësisë së tokës së tij në anën tjetër. Si një marrëdhënie të shëndetshme mund të konsiderojmë vetëm atë gjendje që siguron mbijetesën e një populli në tokën e tij. Çdo gjendje tjetër, edhe nëse ajo zgjat për mijëra, madje mijëra vjet, është gjithsesi e rrezikshme dhe do të çojë më vonë ose më vonë në dëmtimin ose zhdukjen e njerëzve në fjalë. Vetëm një hapësirë e mjaftueshme në këtë tokë siguron një komb të lirisë së ekzistencës. Në përgjithësi, madhësia e territorit të nevojshëm për të qenë i banueshëm nuk mund të gjykohet ekskluzivisht në bazë të nevojave aktuale, as në fakt në bazë të prodhimit të tokës krahasuar me popullsinë. Përkundrazi, siç shpjegova në librin e parë, nën 'Politika e Aleancës Gjermane para Luftës', përveç rëndësisë së drejtpërdrejtë si burim i ushqimeve të një popullsie, një rëndësi tjetër, që do të thotë një rëndësi ushtarake dhe politike, duhet t'i atribuohet një shteti. Nëse ekzistenca e një kombi si e tillë është e siguruar nga sasia e tokës së tij, mbrojtja e tokës ekzistuese duhet të merret gjithashtu parasysh. Kjo gjendet në forcën e përgjithshme politike-ushtarake të shtetit, e cila në fund të fundit është e detyruar në një masë të konsiderueshme nga konsideratat gjeo-ushtarake. Kështu, kombi gjerman mund të mbrojë të ardhmen e tij vetëm si një forcë botërore. Për më shumë se dy mijë vjet, mbrojtja e interesave të popullit tonë, siç duhet të përcaktojmë aktivitetin tonë më ose më pak fatlum në fushën e jashtme, ka qenë historia botërore. Ne vetë ishim dëshmitarë të kësaj gjëje: sepse lufta gjigante e kombeve në vitet 1914-1918 ishte vetëm lufta e popullit gjerman për ekzistencën e tij në glob, por ne e quajtëm llojin e ngjarjes si Luftë Botërore.

Njerëzit gjermanë hynë në këtë betejë si një pretendim i fuqisë botërore. Unë këtu them " supozuar", sepse në realitet nuk ishte asnjë. Nëse Gjermania në 1914 kishte pasur një raport tjetër midis rrethinës dhe popullsisë, Gjermania do të kishte qenë një fuqi botërore, dhe lufta, përveç faktorëve të tjerë, mund të kishte përfunduar në mënyrë të favorshme. Gjermania sot nuk është një fuqi botërore. Edhe nëse do të ishte e mundur të kalonim momentin e pafuqisë ushtarake, ne nuk duhet të kishim më asnjë pretendim për këtë titull. Cili mund të jetë një formim, aq i shëmtuar në raport me popullsinë dhe si Gjermania e sotme, në këtë planet? Në një kohë kur bota po ndahet gradualisht midis shteteve, disa prej të cilave përfshijnë gati të gjithë kontinentet, ne nuk mund të flasim për një forcë botërore në lidhje me një krijim i cili kufizohet në një zonë absurde prej pesëqind mijë kilometrash katrorë. Nga një pikëpamje territoriale, gjerësia e Gjermanisë zhduket plotësisht në krahasim me atë të të ashtuquajturave fuqi botërore. Askush të mos citojë Anglinë si provë për të kundërtën, sepse në realitet Anglia është me të vërtetë kryeqyteti i madh i mbretërisë britanike që mban pothuajse një të katërtën e sipërfaqes së tokës. Në përgjithësi, ne duhet të konsiderojmë si shtete gjigande, së pari Bashkimin Amerikan, pastaj Rusinë dhe Kinën. Të gjitha janë forma gjeografike që në pjesën e tyre kanë një sipërfaqe më shumë se dhjetë herë më të madhe se Gjermania e sotme. Dhe madje edhe Franca duhet të jetë e regjistruar midis këtyre shteteve. Jo vetëm që ajo plotëson ushtrinë e saj në një shkallë të vazhdueshme nga rezerva e madhe e njerëzimit të ngjyrave të saj, por racisht ajo po bën një progres të madh në ngjyrosjen e saj që ne mund të flasim për një shtet afrikan që lind në tokën evropiane. Politika koloniale e sotme franceze nuk mund të krahasohet me atë të Gjermanisë në të kaluarën. Nëse zhvillimi i Francës në stilin aktual do të vazhdonte për tre shekuj, të fundit mbetje të gjakut francez do të ishin të zhytur në shtetin e zhvilluar euro-afrikan mulatto. Një zonë e madhe e vendosjes nga Rhini në Kongon,

e mbushur gradualisht me një race më të ulët që është prodhuar nga mbarësimi i vazhdueshëm. Kjo dallon politikën koloniale franceze nga ajo e vjetër gjermane. Politika e mëparshme koloniale e Gjermanisë, si gjithçka që bëme, u zbatua me pjesë. Nuk e rriti aspak shtrirjen e Gjermanisë, as nuk u përpoq të bënte ndonjë përpjekje- edhe pse kjo do të ishte kriminale- për të forcuar Gjermaninë me gjak të zi. Askarët në Afrikën Lindore Gjermane ishin një hap i shkurtër, i ngadaltë në këtë drejtim. Në fakt ata shërbyen vetëm për mbrojtjen e kolonive. Ideja e dërgimit të trupave të zeza në një fushë beteje evropiane, përveçse e pamundur praktikisht në Luftën Botërore, kurrë nuk ekzistoi as si një projekt që mund të realizohej në kushte më të favorshme, ndërsa, në anën tjetër, u konsiderua dhe u ndje nga francezët si arsyeja themelore e aktivitetit të tyre kolonial. Thus, sot në botë shohim një numër shtetesh të fuqishme, disa prej të cilave jo vetëm që tejkalojnë forcën e kombit tonë gjerman në popullsi, por që e kanë vendin e tyre të parë të mbështetjes politike. Në asnjë kohë marrëdhënia e Gjermanisë me shtetet e tjera të botës nuk ka qenë aq e keqe sa në fillim të historisë sonë dy mijë vjet më parë dhe sërisht sot. Në atë kohë ishim të rinj, duke u rrëmbyer në një botë të madhe të rënies së shteteve, të cilën e fundit gjigante, Romën, e ndihmuam vetë të rënonte. Sot ne jemi në një botë të shteteve të mëdha të fuqisë që po formohen, me mbretërinë tonë që po zhyt në më pak rëndësi. Duhet të mbajmë këtë të vërtetë të hidhur në mendje me qetësi dhe me ndershmëri. Duhet të ndjekim dhe të krahasojmë Gjermaninë e Madhe përmes kantoneve në raport me shtetet e tjera në lidhje me popullsinë dhe sipërfaqen. Unë e di që të gjithë do të vijnë në përfundimin e trishtuar që kam deklaruar në fillim të kësaj bisede: Gjermania nuk është më një forcë botërore, pavarësisht nëse është e fortë apo e dobët nga aspekti ushtarak. point of view. Ne kemi humbur çdo

përputhje me shtetet e tjera të mëdha të botës, dhe kjo falë vetëm udhëheqjes pozitivisht katastrofale të vendit tonë në fushën e jashtme, falë dështimit të plotë të udhëheqjes nga ajo që unë do të thoja që është një qëllim testamentar në politikën e jashtme, dhe falë humbjes së çdo instikti të shëndetshëm dhe impulsi për mbrojtjen e vetvetes. Nëse lëvizja e nacionalsocializmit vërtet dëshiron të bëhet e shenjtëruar nga historia me një detyrë të madhe për vendin tonë, ajo duhet të jetë e mbushur me dije dhe të jetë e mbushur me dhimbje për gjendjen e vërtetë të vendit tonë në botë; e vendosur dhe e vetëdijshme për qëllimin e saj, ajo duhet të fillojë luftën kundër arrogancës dhe paaftësisë që kanë udhëhequr deri më tani vendin tonë gjerman në fushën e çështjeve të jashtme. Then, pa u marrë parasysh 'traditët' dhe paragjykimet, duhet të gjejë guximin për të bashkuar popullin tonë dhe forcën e tyre për një përpjekje në rrugën që do të çojë këtë popull nga hapësira e tij aktuale e kufizuar e jetesës në tokë dhe tokë të re, dhe kështu të lirohet nga rreziku i zhdukjes në tokë ose shërbimit të tjerëve si një komb skllav. Në lëvizjen kombëtare socialiste duhet të bëhet përpjekja për të eliminuar mospërputhjen midis popullsisë sonë dhe territorit tonë, duke e parë të fundit si një burim të ushqimit dhe një bazë politike të pushtetit, midis historisë sonë të lashtë dhe pamundësisë së sotme të pafuqisë sonë. Dhe në këtë duhet të jetë i vetëdijshëm se ne, si mbrojtës të më të lartës humanitetit në këtë tokë, jemi të detyruar nga detyra më e lartë, dhe sa më shumë që ajo përpiqet të sjellë njerëzit gjermanë në vetëdije racore që, përveç që i ushqen qentë, ujqërit dhe macet, ata do të kenë mëshirë për gjakun e tyre, aq më shumë do të jetë në gjendje të plotësojë këtë detyrë. Nëse deri më tani kam karakterizuar politikën gjermane si pa qëllim dhe pa aftësi, prova e pretendimit tim është dështimi i vërtetë. of this policy. Nëse populli ynë

do të kishte qenë i dobët intelektualisht ose i shëmtuar, rezultatet e luftës së tij në tokë nuk do të kishin qenë më të këqija se ato që shohim sot para nesh. As zhvillimi i viteve të fundit para luftës nuk duhet të na mashtojë në këtë pikë; sepse ne nuk mund të matim forcën e një perandorie vetëm, por vetëm në krahasim me shtetet e tjera. Dhe pikërisht ky krahasim i jep prova se rritja e forcës së shteteve të tjera nuk ishte vetëm më e barabartë, por edhe më e madhe në efektin e saj të fundit; që kështu, pavarësisht rritjes së saj të dukshme, rruga e Gjermanisë u nda më shumë dhe më shumë nga ajo e shteteve të tjera dhe u tërhoq larg; në të vërtetë, ndryshimi i madhësisë u rrit në disfavorin tonë. Po, me kalimin e kohës, ne u ndalëm gjithnjë e më shumë edhe në popullsi. Por pasi populli ynë është padyshim i pari në botë në heroizmin e tij, në fakt, në tërësi ka dhënë më shumë gjak se të gjitha popujt e tjerë në botë për ruajtjen e ekzistencës së tij, dështimi mund të gjendet vetëm në mënyrën e gabuar të dhënë. Nëse ne analizojmë përvojat politike të popullit tonë për më shumë se një mijë vjet në këtë kontekst, duke kaluar të gjitha luftrat dhe betejat e pafundme në shqyrtim dhe duke analizuar rezultatin aktual që ato krijuan, ne do të jemi të detyruar të pranojmë se kjo ujëvarë gjaku ka dhënë rritje vetëm për tre fenomene që ne jemi të justifikuar të pretendojmë si frutet e qëndrueshme të veprimeve të qarta në fushën e politikës së jashtme dhe të përgjithshme: (1) Kolonizimi i Ostmark, kryesisht i kryer nga Bavarezët; (2) marrja dhe përhapja e territoreve në veri të Elbe; dhe (3) organizimi nga Hohenzollerns i shtetit Brandenburg-Prussian si një model dhe një qendër për kristalizimin e një religjioni të ri. Një paralajmërim i dobishëm për të ardhmen! Të dy sukseset e para të rëndësishme të politikës sonë të jashtme kanë mbetur

më të qëndrueshme. Pa sot vendi ynë nuk do të kishte asnjë vlerë. Popullsia rritet në harmoni me sasinë e tokës sonë. Dhe duhet të konsiderohet si e vërtetë katastrofale që historianët tanë gjermanë kurrë nuk kanë qenë në gjendje të vlerësojnë saktë këto dy arritje që janë me të vërtetë më të mëdha dhe më të rëndësishme për të ardhmen, por në anën tjetër kanë lavdëruar gjithçka që mund të mendohet, kanë lavdëruar dhe kanë admiruar heroizmin fantastik, pafund luftëra dhe betejë, në vend që të kuptojnë se sa të pa rëndësishme kanë qenë shumicën e këtyre ngjarjeve për rrugën e madhe të zhvillimit të vendit. Tre sukseset më të mëdha të aktivitetit politik të nesh janë krijimi i shtetit prusian dhe kultivimi i një ideje të veçantë shtetërore, si dhe instikti i ushtrisë gjermane për ruajtjen dhe mbrojtjen e vetvetes, i përshtatur me botën moderne dhe i vendosur në një formë të organizuar. Zhvillimi i idesë së luftëtarëve individualë në detyrën e luftëtarëve kombëtarë [konskripsion] ka rritur nga çdo formim shtetëror dhe çdo konceptim shtetëror. Kjo zhvillim nuk mund të nënvlerësohet. Përmes disiplinës së organizmit të armikut prusian, popullsia gjermane, e cila ishte e ndarë nga hiperindividualizmi i tyre racia, fitoi së paku një pjesë të aftësisë për organizim që e kishin humbur gjatë gjithë kohës. Çfarë të tjerët ende primitivisht posedojnë në instinktin e tyre të lartë të komunitetit, ne, të paktën pjesërisht, e kemi rimarrë artificialisht për komunitetin tonë kombëtar përmes procesit të trajnimit ushtarak. Kështu, eliminimi i regjistrimit universal - i cili për dhjetëra popuj të tjerë mund të mos ketë rëndësi - është për ne i mbushur me pasoja më të rënda. Dhjetë breza gjermanë pa trajnim ushtarak të duhur dhe edukativ, të lënë në ndikimin e keq të ndarjes së tyre racore dhe kështu filozofike-dhe vendi ynë do të kishte humbur edhe pjesën e fundit të ekzistencës së pavarur në këtë planet. Vetëm përmes individëve, në gjirin e kombeve të huaja, mund të bëjë kontributin e tij në kulturë, dhe origjina e tij nuk do të njihej fare. Kulturore, deri sa edhe pjesa e fundit e gjakut Arjan-Norvik në ne do të korruptohet ose do të shuhet.

Në fakt, është e rëndësishme të theksohet se rëndësia e këtyre sukseseve politike të vërteta të arritura nga kombi ynë në betejat e tij, që zgjasin më shumë se një mijë vjet, u kuptuan dhe vlerësuan më mirë nga armiqtë tanë sesa nga ne. Edhe sot ne ende flasim për një heroizmi që i rrëmbeu popullit tonë miliona nga më të ndershmit e tij, por në fund të fundit mbeti i papërpunuar. Ndryshimi midis sukseseve politike reale të popullit tonë dhe gjakut kombëtar të shpenzuar për qëllime pa dobi është i rëndësishëm për veprimet tona në të tashmen dhe të ardhmen. Ne socialistët kombëtarë nuk duhet të bashkohemi kurrë nën asnjë rrethanë në patriotizmin e shëmtuar të botës borgjeze të sotme. Në veçanti është e rrezikshme të konsiderohet se zhvillimet e fundit para luftës janë të vendosura në mënyrë të paktën të kufizuar për rrugën tonë. Nga gjithë zhvillimi historik i shekullit të nëntëmbëdhjetë, nuk mund të nxjerrim asnjë obligim që ishte i mbështetur në këtë periudhë. Në kundërshtim me sjelljen e përfaqësuesve të kësaj periudhe, ne duhet të bëjmë sërish deklaratën më të lartë të të gjitha politikave të jashtme, që është: të sjellim tokën në harmoni me popullsinë. Po, nga e kaluara mund të mësojmë vetëm se, kur vendosim një objektiv për aktivitetin politik, duhet të veprojmë në dy drejtime: Toka dhe toka si objektivi i politikës sonë të jashtme, dhe një bazë e re filozofike e vendosur, e njëjtë si objektivi i aktivitetit politik në shtëpi. Unë ende dëshiroj të marr një qëndrim në pyetjen se në çfarë mase kërkimi i tokës dhe territorit duket të jetë i justifikuar moralisht dhe etikë. Kjo është e nevojshme, sepse fatkeqësisht, madje edhe në rrethet e ashtuquajtura popullore, të gjitha llojet e gënjeshtrave të papërshtatshme dalin para, duke u përpjekur të vendosin korrigjimin e padrejtësive të vitit 1918 si qëllim të përpjekjeve të kombit gjerman

në fushën e çështjeve të jashtme, por në të njëjtën kohë e gjejnë të nevojshme t'i sigurojnë të gjithë botës vëllazëri dhe simpati popullore. Unë do të doja të bëja këto komente paraprake: Kërkesa për rivendosjen e frontit të vitit 1914 është një absurditet politik i asaj shkalle dhe rrjedhshmërie sa të duket si një krim. Nga ana tjetër, faktet e fushatës së Reich në vitin 1914 ishin çdo gjë tjetër veçse të logjikshme. Përndryshe, në realitet ata nuk ishin as të plotë në kuptimin e përqafimit të popullsisë së nacionalitetit gjerman, as të ndjeshëm në lidhje me efikasitetin gjeomilitar. Jo rezultat i një veprimi politik të menduar, por momentarë frontierë në një betejë politike që nuk ishte aspak e përfunduar; pjesërisht, në fakt, ishin rezultat i rastësisë. Me të njëjtën të drejtë dhe në shumë raste me më shumë të drejtë, mund të zgjedhet një vit tjetër i historisë gjermane, dhe të deklarohet se rikthimi i kushteve në atë kohë është qëllimi i një aktiviteti në çështjet e jashtme. Kërkesa e mësipërme i përshtatet plotësisht shoqërisë sonë borgjeze, e cila këtu si kudo nuk posedon asnjë ide politike krijuese për të ardhmen, por jeton vetëm në të kaluarën, në fakt në të kaluarën më të afërt; sepse edhe shikimi i tyre prapa nuk zgjat më shumë se kohët e tyre. Ligji i inercës i lidh ato në një situatë të caktuar dhe i bën ato të rezistojnë ndaj çdo ndryshimi në të, por pa e rritur kurrë aktivitetin e kësaj rezistence përtej forcës së përsëritjes. Pra, është e qartë se horizonti politik i këtyre njerëzve nuk zgjat më shumë se viti 1914. Me deklarimin e rivendosjes së kufijve si qëllim politik të aktivitetit të tyre, ata vazhdojnë të riparojnë aleancën e shkatërruar të armiqve tanë. Në këtë mënyrë mund të shpjegohet se tetë vjet pas një lufte botërore në të cilën morën pjesë shtete, disa prej të cilave kishin aspirata të shumta heterogjene, koalicioni i fituesve të atyre ditëve ende mund të mbahet në mënyrë më ose më pak të paprekur. Të gjitha këto shtete ishin njëherë përfituese të shpërbërjes gjermane. Frika nga frika e jona shkaktoi xhelozinë dhe arrogancën. Për të marrë sa

më shumë nga Reichu që mundën, ata gjetën më të mirën mbrojtje kundër një udhëtimi të ardhshëm. Një ndërgjegje e keqe dhe frikë nga forca e popullit tonë është ende i vetmi cement që mban të bashkuar të gjithë anëtarët e kësaj aleance. Dhe ne nuk i zhgënjejme ata. Përmes vendosjes së rivendosjes së kufijve të vitit 1914 si një program politik për Gjermaninë, borgjezia jonë frikësoi çdo partner që mund të dëshironte të largohej nga aleanca e armiqve tanë, pasi ai duhet të ketë frikë të sulmohet i vetëm dhe kështu të humbë mbrojtjen e miqve të tij individualë. Çdo shtet i vetëm ndihet i shqetësuar dhe i kërcënuar nga ky slogan. Në fakt, është e pakuptimtë në dy aspekte: (1) sepse instrumentet e fuqisë mungojnë për ta bërë atë të mundur nga ëndrrat e mbrëmjeve të klubit; dhe (2) sepse, nëse do të ishte e mundur të bëhej e mundur, rezultati do të ishte sërish aq i shëmtuar sa, me Zotin, nuk do të ishte e vlefshme të rrezikohet gjaku i popullit tonë për këtë. Përkundrazi, çdokujt duhet të duket e padiskutueshme se kurrë rikthimi i frontit të vitit 1914 mund të arrihet vetëm me gjak. Vetëm mendje të fëmijëve dhe naivë mund të gënjejnë në idenë se ata mund të sjellin një korrigjim të Versajës duke bërë titur dhe duke kërkuar. Nga ana tjetër, një përpjekje e tillë do të supozonte një njeri me talentin e Talleyrand, të cilin ne nuk e posedojmë. Një gjysmë e figurave tona politike përbëhet nga elementë të shkëlqyer, por të njëjtët pa shpinë që janë armiq të vendit tonë që në fillim, ndërsa tjetra përbëhet nga njerëz të mirë, të padëmshëm dhe të lehtë. Në fakt, vitet kanë ndryshuar që nga Kongresi i Vjenës: sot nuk janë princat dhe dashnorët e princave që bëjnë pazare dhe negociojnë për kufijtë e shteteve; është hebreu i pakompromis që lufton për sundimin e tij mbi popujt. Asnjë komb nuk mund ta heqë këtë dorë nga goja e tij përveç me shpatë. vetëm fuqia e bashkuar dhe e përqendruar e një ndjenje kombëtare që ngrihet në fuqinë e saj mund të sfidojë fuqinë e huaj. international enslavement of peoples. Një proces

Një i tillë është i vdekur dhe mbetet i gjallë Nëse, megjithatë, ne e kemi bindjen se e ardhmja gjermane, pavarësisht se çfarë ndodh, kërkon sakrificën më të lartë, duke u shkëputur nga të gjitha konsideratat e dobisë politike si të tilla, ne duhet të vendosim një qëllim që është i përshtatshëm për këtë sakrificë dhe të luftojmë për të. Kufijtë e vitit 1914 nuk kanë asnjë vlerë për të ardhmen gjermane. Nëse nuk ofrojnë asnjë mbrojtje për të kaluarën, nuk do të kenë asnjë forcë për të ardhmen. Nëpërmjet tyre, Gjermania nuk do të arrijë as integritetin e brendshëm, as mbijetesën e saj, as kufijtë e këtyre kufijve, të parë nga këndvështrimi ushtarak, nuk duken të mjaftueshëm ose të kënaqshëm, as edhe në fund nuk mund të përmirësojnë marrëdhëniet në të cilat jemi aktualisht duke u ndeshur me forcat e tjera botërore, ose më saktë, me forcat reale botërore. Ndryshimi pas Anglisë nuk do të jetë i tejkaluar, madhësia e Bashkimit nuk do të arrihet; as Franca nuk do të përjetojë një reduktim material të rëndësishëm të rëndësishëm të saj në politikën botërore. Një gjë është e sigurt: edhe nëse do të ishte një rezultat i favorshëm, një përpjekje e tillë për të rivendosur kufijtë e vitit 1914 do të çojë në një rrjedhje të mëtejshme të gjakut në trupin tonë kombëtar, aq sa nuk do të mbetej asnjë gjak i vlefshëm për të lënë për vendime dhe veprime që të sigurojnë të ardhmen e vendit. Në të kundërt, të uritur nga një sukses kaq i ulët, ne duhet të heqim dorë nga çdo qëllim tjetër, edhe më shumë lehtë sepse 'nderi kombëtar' do të ishte rikthyer dhe, për momentin së paku, disa dyer do të ishin rihapur për zhvillim tregtar. Në kundërshtim me këtë, ne socialistët kombëtarë duhet të qëndrojmë pa u lëkundur në objektivin tonë në politikën e jashtme, që është të sigurojmë për popullin gjerman tokën dhe tokën që ata kanë të drejtë në këtë tokë. Dhe kjo është e vetmja gjë që, para Zotit dhe pasurive tona gjermane, do të bëjë që çdo sakrificë e gjakut të duket e justifikuar: para Zotit, sepse jemi vendosur në këtë tokë me misionin e luftës së përhershme për të ardhmen

tonë të përjetshme, krijesa që nuk marrin asgjë si dhurata, dhe që duhet të luftojnë për to. Toka në të cilën një ditë gjeneratat gjermane të fshatarëve mund të sjellin djem të fuqishëm do të miratojë investimin e djemve të sotëm dhe një ditë do të akuzojë udhëheqësit e përgjegjshëm të shtetit për krimet e gjakut dhe sakrificën e popullit, edhe nëse ata janë të persekutuar nga bashkëkombësit e tyre. Dhe duhet të sulmoj me sharje ata që shkruajnë me dorë të çmendur që pretendojnë se kjo marrje toke është një "shkelje e të drejtave të shenjta njerëzore" dhe e sulmojnë atë si të tillë në shkrimet e tyre. Një nuk e di se kush qëndron pas këtyre shokëve. Por një gjë është e sigurt, se konfuzioni që ata mund të krijojnë është i dëshirueshëm dhe i dobishëm për armiqtë tanë kombëtarë. Përmes kësaj sjelljeje ata ndihmojnë të dobësojnë dhe shkatërrojnë nga brenda dëshirën tonë për të mbrojtur nevojat tona themelore. Sepse asnjë njeri në këtë tokë nuk zotëron aq shumë si një metër katrorë territor në forcën e një vullneti më të lartë ose të një ligji më të lartë. Sikur kufijtë e Gjermanisë janë kufijtë fatlumë, kufijtë e përkohshëm në luftën politike aktuale të çdo periudhe, kështu janë kufijtë e hapësirës së jetesës së kombeve të tjera. Dhe ashtu si forma e tokës sonë mund të duket e pa ndryshueshme si granit vetëm për të menduarit të butë, por në të vërtetë përfaqësohet vetëm në çdo periudhë një ndalesë e dukshme në zhvillimin e vazhdueshëm, e krijuar nga forcat e mëdha të natyrës në një proces të vazhdueshëm rritjeje, vetëm për t'u transformuar ose shkatërruar nesër nga forca më të mëdha, ashtu edhe kufijtë e hapësirave të gjalla në jetën e kombeve. Shteti është i bërë nga njerëzit dhe ndryshohet nga njerëzit. Fakti që një komb ka arritur të marrë një sasi të konsiderueshme toke nuk përbën asnjë obligim më të lartë që duhet të pranohet përjetësisht. Në të shumtën e rasteve, kjo dëshmon forcën e pushtuesve dhe dobësinë e kombeve. Dhe në këtë rast, e drejta është në këtë forcë të vetme. Nëse sot, e shtyrë nga një zonë e pamundur, Gjermania përballlet me një gjendje të tmerrshme. Asnjë fuqi

më e lartë nuk i ka premtuar një kombi tjetër më shumë territore se kombi i Gernanëve, ose është e zemëruar nga fakti i kësaj shpërndarjeje të padrejtë të tokës. Sikur paraardhësit tanë nuk morën tokën ku jetojmë sot si një dhuratë nga qielli, por duhej të luftonin për të me rrezikun e jetës së tyre, në të ardhmen asnjë bujarinë e zakonshme nuk do të fitojë tokën për ne dhe kështu jetën për popullin tonë, por vetëm forca e një shpate të fitores. Sa edhe sot të gjithë ne e pranojmë nevojën e një llogarie me Francën, ajo do të mbetet e paefektshme në të ardhmen nëse ajo do të përfaqësonte të gjithë qëllimin tonë në politikën e jashtme. Mund të dhe do të ketë kuptim vetëm nëse ofron mbulimin e pasme për zgjerimin e hapësirës së jetesës së njerëzve tanë në Evropë. Përkundrazi, nuk duhet të shohim zgjidhjen e këtij problemi në marrjen e kolonive, por ekskluzivisht në marrjen e një territori për vendosje, i cili do të rrisë vendin amë, dhe kështu jo vetëm do të mbajë të rinjtë vendosës në mënyrën më të afërt të mundshme me tokën e tyre të origjinës, por do të sigurojë për të gjithë zonën ato avantazhe që janë në madhësinë e saj të bashkuar. Folklorizimi nuk duhet të jetë mbrojtës i të tjerëve, por udhëheqës i vetvetes. Ndryshe është e tepruar dhe mbi të gjitha nuk ka të drejtë të qajë për të kaluarën. Përndryshe, në këtë rast, ajo sillet në të njëjtën mënyrë. Politika e vjetër gjermane u vendos e gabuar nga konsideratat dinastike, dhe politika e ardhshme nuk duhet të drejtohet nga dritë kozmopolite e çuditshme. Në veçanti, ne nuk jemi mbrojtës të njohur të "të varfërve të vegjël", por ushtarë të vendit tonë. Por ne socialistët kombëtarë duhet të shkojmë më tej. Të drejtën për të pasur tokë mund të bëhet detyrë nëse pa zgjerimin e tokës së saj një komb i madh duket i destinuar për shkatërrim. Dhe më së shumti kur nuk është një komb i vogël i zi apo ndonjë tjetër, por Gjermania e nënës së jetës, e cila i ka dhënë botës së sotme pamjen e saj kulturore. Gjermania do të

jetë ose një fuqi botërore ose nuk do të ketë Gjermani. Dhe për paqen botërore ajo ka nevojë për atë madhësi që do t'i japë asaj pozicionin që ajo ka nevojë në periudhën aktuale, dhe jetën e qytetarëve të saj. Dhe kështu ne Socialistët Nacionalë vendosim një vijë nën tendencën e politikës së jashtme të kohës para luftës. Ne vazhdojmë aty ku u ndalëm gjashtëqind vjet më parë. Ne ndalojmë lëvizjen e pafundme gjermane në jug dhe perëndim, dhe e drejtojmë vëmendjen tonë drejt tokës në lindje. Përfundimisht ne ndajmë politikën koloniale dhe tregtare të paraluftës dhe kalojmë në politikën e tokës së ardhshme. Nëse flasim sot për tokë në Evropë, mund të kemi parasysh vetëm Rusinë dhe shtetet e saj vasale kufitare. Këtu fati vetë duket i dëshiruar për të na dhënë një shenjë. Me dërgimin e Rusesë në Bolshevizëm, ajo e zhveshi atë komb rus nga inteligjenca e cila e kishte paraqitur dhe garantuar ekzistencën e saj si një shtet. Për shkak se organizimi i një shteti rus nuk ishte rezultat i aftësive politike të sllavëve në Rusi, por vetëm një shembull i shkëlqyer i efektshmërisë shtetformuese të elementit gjerman në një race të dobët. Në këtë mënyrë janë krijuar shumë perandori të mëdha në tokë. Në mënyrë të përsëritur, popujt e ulët u rritën në forma të fuqishme shtetërore dhe u zhdukën për aq kohë sa racizmi krijues i racës shtetërore u mbajt. Për shekuj Rusia nxori ushqim nga ky nucleo gjerman i shtratit të lartë të udhëheqjes. Sot mund të konsiderohet si pothuajse e zhdukur dhe e zhdukur. Ajo është zëvendësuar nga hebrenjtë. Sikur është e pamundur për rusin vetëm të rrëmbejë yoken e hebrenjve me burimet e tij, është e njëjta gjë e pamundur për hebrenjtë të mbajnë përjetë mbretërinë e madhe. Ai vetë nuk është një element i organizimit, por një ferment i degradimit. Imperiumi i Persisë në perëndim është gati të shpërbëhet. Dhe fundi i sundimit të hebrenjve në Rusi do të jetë gjithashtu fundi i Rusesë si shtet.

Ne kemi qenë të zgjedhur nga fati si dëshmitarë të një katastrofe që do të jetë konfirmimi më i madh i saktësisë së teorisë popullore. Në punët tona, misioni i lëvizjes nacionalsocialiste, është të sjellim njerëzit tanë në një ndërgjegje politike që ata nuk do të shohin qëllimin e tyre për të ardhmen në ndjesinë e frymëmarrjes së një fitoreje të re të Aleksandrit, por në punën industriale të lopës gjermane, për të cilën shpata duhet vetëm të japë tokë. Nuk ka nevojë të thuhet se hebrenjtë njoftojnë rezistencën më të ashpër ndaj një politike të tillë. Ata e kuptojnë më mirë se kushdo tjetër rëndësinë e kësaj veprime për të ardhmen e tyre. Kjo gjë duhet t'i mësojë të gjithë njerëzit e vërtetë që janë të ndërgjegjshëm për vendin e tyre saktësinë e një Fatkeqësisht, e kundërta është rasti. Jo vetëm në Gjermaninë kombëtare, por edhe në 'folkish' rrethanat, ideja e një politike të tillë lindore sulmohet ashpër, dhe, si pothuajse gjithmonë në këto raste, ata apelojnë tek një autoritet më i lartë. Shpirti i Bismarkut citohet për të mbuluar një politikë që është aq e pakuptimtë sa është e pamundur dhe në shkallë të lartë dëmtuese për vendin gjerman. Në kohën e tij, ata thonë, Bismarku gjithmonë vendosi çmime të mira në marrëdhëniet me Rusinë. Kjo, në një farë mënyre, është e vërtetë. Por ata harrojnë të theksojnë se ai vendosi të njëjtën vlerë të madhe në marrëdhëniet e mira me Italinë, për shembull; në fakt, se i njëjti zotëri von Bismarck njëherë bëri një aleancë me Italinë për të përfunduar Austrinë më lehtë. Pse, atëherë, nuk e vazhdojnë këtë politikë? "Sepse Italia e sotme nuk është Italia e ditëve të vjetra", do të thonë ata. Mirë. Por atëherë, të nderuar zotërinj, do të lejoni që të bëj një kundërshtim se Rusia aktuale nuk është as Rusia e ditëve të atyre ditëve? Në mendjen e Bismarkut kurrë nuk u fut të vendoste një kurs politik taktikisht dhe teorikisht për të gjitha kohërat. Në këtë aspekt ai ishte shumë i fuqishëm për të lidhur duart në këtë mënyrë.

Kështu, pyetja do të ishte: Çfarë bëri Bismark në kohën e tij? Por më mirë: Çfarë do të bënte sot? Dhe kjo pyetje është më e lehtë për t'u përgjigjur. Me njohuritë e tij politike, ai kurrë nuk do të bashkohej me një shtet që është zhytur në shkatërrim. Në përgjithësi, Bismark edhe atëherë e pa politikën koloniale dhe tregtare gjermane me ndjenja të ndara, pasi për momentin ishte i interesuar vetëm për mënyrën më të mirë për të konsoliduar brenda vendit formimin e shtetit që kishte krijuar. Dhe kjo ishte arsyeja e vetme pse në atë kohë ai mirëpriti mbulimin e pasme rus, i cili i dha atij një dorë të lirë në përfundim. Por ajo që ishte e dobishme për Gjermaninë atëherë do të ishte dëmtuese sot. Si e hershme si 1920-1921, kur lëvizja e re e nacionalsocializmit filloi të ngrihej ngadalë mbi horizontin politik, dhe ndonjëherë u referua si lëvizja për liri gjermane, partia u afrua nga qendra të ndryshme me një përpjekje për të krijuar një lidhje të caktuar midis saj dhe lëvizjeve për liri në vende të tjera. Kjo ishte në linjën e 'Ligës së Kombeve të Mëposhtme', e propaganduar nga shumë. Këto ishin përfaqësues të disa shteteve ballkanike, dhe disa nga Egjipti dhe India, të cilët si individë gjithmonë më impresionuan si pompozë e madhe-gojë pa asnjë bazë reale. Por nuk ishin pak gjermanë, veçanërisht në kampin nationalist, që u mahnitën nga këto orientale të mbushura dhe me lehtësi pranuan çdo student të vjetër indian ose egjiptian nga Zoti e di nga si një "përfaqësues" të Indisë ose Egjiptit. Këto njerëz kurrë nuk e kuptuan se ata ishin zakonisht duke vepruar me persona që nuk kishin asgjë prapa tyre, dhe mbi të gjitha nuk ishin të autorizuar nga askush të bënin ndonjë pakt me askënd, kështu që rezultati praktik i marrëdhënieve me këto elemente ishte i pavlerë, përveçse koha e humbur ishte llogaritur si një humbje e veçantë. Unë gjithmonë rezistova përpjekjeve të tilla. Jo vetëm që kisha më shumë gjëra për të bërë se sa të humbja javë në 'konferenca' pa asnjë vlerë, por edhe nëse këta njerëz kishin qenë përfaqësues të autorizuar të këtyre kombeve, e konsideroja tërë atë punë si të

padobishme, madje të dëmshme. Në paqen e fundit ishte mjaft keq që politika e aleatëve gjermanë, për mungesë të ndonjë qëllimi të ashpër nga ana jonë, përfundoi në një union mbrojtës të shteteve të lashta, të pensionuara nga historia botërore. Aleanca me Austrinë dhe Turqinë kishte pak për të thënë për ta. Ndërsa shtetet më të mëdha ushtarake dhe industriale në botë ishin të bashkuara në një union agresiv aktiv, ne mbledhim disa forma antike, të pafuqishme shtetërore dhe me këtë mbeturinë të shkatërruar përpiqemi të përballemi me një koalicion aktiv botëror. Gjermania mori një llogari të hidhur për këtë gabim në politikën e jashtme. Por ky llogari duket se nuk ka qenë i ashpër i mjaftueshëm për të parandaluar ëndrrat tona të përjetshme nga të rënit në të njëjtin gabim. Përndryshe, përpjekja për të çliruar fituesit e pafundme përmes një "Ligji i Kombeve të Mposhtura" nuk është vetëm qesharake, por edhe katastrofale. Është katastrofale sepse i tërheq sërish dhe sërish njerëzit tanë nga mundësitë praktike, duke i bërë ata të përqendrohen në ëndrra imagjinare, por pa fryt. Gjermania e sotme është e ngjashme me njeriun që po mbytesh që rrëshqet në çdo copë rrushi. Dhe kjo mund të aplikohet madje edhe tek meshkujt që janë të tjera shumë të mirë të arsimuara. Nëse ndonjë dridhje shpresë, sado e pamundur, shfaqet në ndonjë vend, këta njerëz janë larguar me një trot, duke ndjekur fantazmën. A është Liga e Kombeve të Mposhtura, Liga e Kombeve, apo çdo tjetër shpikje fantastike e re, është e sigurt që do të gjejë mijëra shpirtra të besueshëm. Unë ende kujtoj shpresën, aq të çuditshme sa ishin edhe të pakuptimta, që papritmas u shfaqën në rrethinat e popullit në vitin 1920-21, në të cilën u tha se pushteti britanik ishte në prag të rënies në Indi. Disa zogjtë aziatikë, për të gjitha arsyet e mia ata mund të ishin 'luftëtarë të vërtetë për pavarësinë indiane', që në atë kohë udhëtonin nëpër Evropë, kishin arritur të shisnin tek njerëzit e tjerë që ishin plotësisht të arsyeshëm idenë e gabuar se Perandoria Britanike, e cila ka rrënjët e saj në Indi, ishte në prag të rënies në atë pikë. Sigurisht, nuk u bë kurrë e tyre që këtu sërish dëshira e tyre ishte e vetmja e të gjitha mendimeve të tyre. Asnjëherë nuk u bë e mundur që të mos e bënë këto hopes. Për shkak se duke e pritur fundin e Perandorisë Britanike

që do të vinte pas një rënies së sundimit britanik në Indi, ata vetë e pranuan se India ishte e rëndësishme për Anglinë. Por është e mundur që kjo pyetje e rëndësishme jetësore nuk është një sekret i thellë i njohur vetëm nga profetët gjermanë; supozohet që është e njohur edhe nga udhëheqësit e fatit anglez. Në fakt është e çuditshme të supozohet se njerëzit në Angli nuk mund të vlerësojnë saktë rëndësinë e Perandorisë Indiane për Bashkimin Botëror Britanik. Dhe nëse dikush imagjinon se Anglia do të lërë Indinë të shkojë pa derdhur asnjë gota gjaku, kjo është vetëm një shenjë e hidhur e dështimit të plotë për të mësuar nga Lufta Botërore, dhe e një keqkuptimi dhe injorance të plotë në lidhje me rezultatin e vendosjes anglo-saksone. Ajo është gjithashtu një provë e injorancës totale të gjermanëve në lidhje me të gjithë metodën e Britanisë së Madhe të rrëmbimit dhe administrimit të kësaj mbretërie. Anglia do të humbë Indinë ose nëse makina e saj administrative bie pre e degradimit racor (që në këtë moment është plotësisht jashtë pyetjes në Indi) ose nëse ajo është e rrethuar nga një shpatë e një armiku të fuqishëm. Indianët e çmendur, megjithatë, nuk do të arrijnë kurrë këtë. Sa e vështirë është të mposhtësh Anglinë, ne gjermanët e kemi mësuar mjaftueshëm. Përveç faktit që unë, si një njeri i gjakut gjerman, do të preferoja të shihja Indinë nën sundimin anglez se sa nën ndonjë tjetër. Po aq të shëmtuara janë shpresat në çdo udhëtim mitik në Egjipt. "Lufta e çmendur" mund të na japë lojtarëve tanë gjermanë të Schafkopfit kënaqësinë e këndshme të mendimit se tani ndoshta të tjerët janë të gatshëm të derdhin gjakun e tyre për ne-sepse kjo spekulim i shëmtuar, për të thënë të vërtetën, ka qenë gjithmonë babai i heshtur i të gjitha shpresave; në realitet do të përfundonte në fund të tmerrshëm nën flakën e kompanive angleze të armëve automatike dhe rrufetë e bombave të shpërbërjes. Në fakt, është e pamundur të mposhtësh me një koalicion të rrëmuishëm një shtet të fuqishëm që është i detyruar të rrezikojë, nëse është e nevojshme, deri në pikën e fundit të gjakut për ekzistencën e tij.

Si një njeri popullor, i cili vlerëson vlerën e njerëzve në bazë racore, jam i mbrojtur nga vetëdija e inferioritetit racor të këtyre të ashtuquajturave "kombe të shtypura" nga lidhja e fatkeqësive të popullit tim me ato të tyre. Dhe sot duhet të marrim po atë qëndrim ndaj Rusisë. Sot Rusia, e ndarë nga shtresa e lartë gjermane, është, veçse nga qëllimet private të padronëve të saj të rinj, asnjë aleat i luftës së kombit gjerman për liri. Nëse merret parasysh nga këndvështrimi i shëmtuar ushtarak, marrëdhëniet do të ishin thjesht katastrofale nëse do të ndodhte një luftë midis Gjermanisë dhe Rusisë dhe Evropës Perëndimore, dhe ndoshta kundër të gjitha vendeve të tjera në botë. Lufta do të zhvillohej jo në tokën ruse, por në tokën gjermane, dhe Gjermania nuk do të mund të merrte as mbështetjen më të vogël efektive nga Rusia. Instrumentet e pushtetit të Gjermanisë së tanishme janë aq të dobëta dhe aq të padobishme për një luftë të huaj, sa që asnjë mbrojtje e kufijve tanë kundër Evropës Perëndimore, duke përfshirë Anglinë, nuk do të ishte praktike, dhe veçanërisht rajoni industrial gjerman do të ishte i pambrojtur ndaj armëve të përqendruara të armiqve tanë. Ka një fakt shtesë se midis Gjermanisë dhe Rusisë ndodhet shteti polak, i cili është plotësisht në duart e Francës. Në rast të një lufte midis Gjermanisë dhe Rusisë dhe Evropës Perëndimore, Rusia do të duhej të nënshtronte Poloninë para se të dërgonte ushtrinë e parë në frontin perëndimor. Por nuk është aq çështje ushtarake sa çështje teknike. Në këtë aspekt, situata e Luftës së Parë Botërore do të përsëritet, por shumë më e tmerrshme. Sikur industria gjermane ishte atëherë e zbrazët për aleatët tanë të nderuar, dhe, teknikisht duke folur, Gjermania kishte luftuar luftën gati me një dorë, ashtu edhe në këtë betejë Rusia do të ishte tërësisht jashtë imazhit si një faktor teknik. Ne nuk mund të kundërshtojmë praktikisht asgjë ndaj motorizimit të përgjithshëm të vlerës që në luftën e ardhshme do të manifestohet fuqishëm dhe vendosmërisht. Përse jo vetëm Gjermania është lënë e prapambetur në këtë fushë të rëndësishme, por nga pak që ka ajo do të duhej të mbështeste Rusinë, e cila edhe sot nuk mund të pretendojë të ishte e vetja. possession of a single factory capable of producing a motor vehicle that really runs. Të tilla

luftëra do të kishin karakterin e një masakre të zakonshme. Gjermania do të ishte e nxehur më shumë se herën e kaluar, sepse si gjithmonë barrën e luftës do ta kishim vetëm ne, dhe rezultati do të ishte humbja e pashmangshme. Por edhe nëse do të ndodhte një mrekulli dhe kjo betejë nuk do të përfundonte me zhdukjen totale të Gjermanisë, rezultati përfundimtar do të ishte vetëm se populli gjerman, i mbuluar me gjak, do të mbetej i rrethuar nga shtete të mëdha ushtarake dhe se gjendja reale e tij nuk do të kishte ndryshuar në asnjë mënyrë. Askush të mos pretendojë se në përfundimin e një aleance me Rusinë nuk duhet të mendojmë menjëherë për luftë, ose, nëse do të ndodhte, se mund të përgatitemi plotësisht për të. Një aleancë që nuk përfshin një plan për luftë është e pakuptimtë dhe e pavlefshme. Aleanca bëhet vetëm për luftë. Dhe edhe nëse përplasja nuk duhet të jetë kurrë aq larg në momentin kur është bërë marrëveshja, rreziku i një angazhimi ushtarak është arsyeja e saj. Dhe mos imagjinoni se ndonjë fuqi do të interpretonte ndonjëherë kuptimin e një aleance të tillë në një mënyrë tjetër. Në të kundërt, një koalicion gjerman-rus do të mbetej në letër, ose nga letra e traktatit do të ishte e transmetuar në realitet të dukshëm-dhe të gjithë botën do të ishin të ndërgjegjshëm. Sa absurde të supozojmë se në këtë rast Anglia dhe Franca do të prisnin një dekadë për të përfunduar përgatitjet teknike të aleancës gjermane-ruse. Jo, stuhia do të godiste Gjermaninë me shpejtësi të dritës. Dhe kështu fakti i vendosjes së një aleance me Rusinë përmban një plan për luftën tjetër. Një rezultat i mundshëm do të ishte fundi i Gjermanisë. Në këtë mënyrë, është e mundur të bëhet e mundur: 1. Të Kryeministri aktual i Rusisë nuk ka asnjë ide se si të hyjë në një aleancë me dinjitet, e aq më pak të mbajë një të tillë. Në këtë rast, qeveritë aktuale ruse

janë kriminelë të së kaluarës së tyre të shëmtuar; ata janë racë e poshtruar. Të gjitha këto, mos harroni se këta sundimtarë i përkasin një race që kombinon, në një përzierje të rrallë, barbarinë e egër dhe aftësinë e paimagjinueshme për të mashtruar, dhe që sot më shumë se kurrë është e vetëdijshme për misionin e saj për të imponuar shtypjen e saj të gjakut në të gjithë botën. Mos harroni se hebreu ndërkombëtar që sot dominon plotësisht Rusinë e konsideron Gjermaninë jo si aleat, por si një shtet i destinuar për të njëjtin fat. Dhe nuk bëni marrëveshje me askënd që interesi i vetëm është shkatërrimi i partnerit të tij. Për më tepër, mos i bëni me elementë ndaj të cilëve nuk do të ishte i shenjtë asnjë pakt, pasi ata nuk jetojnë në këtë botë si përfaqësues të dinjitetit dhe sinqeritetit, por si mbrojtës të mashtrimit, të gënjeshtërisë, të vjedhjes, të plaçkitjes dhe të vjedhjes. Nëse një njeri beson se mund të hyjë në marrëdhënie të dobishme me parazitët, ai është si një pemë që përpiket të arrijë një marrëveshje me një lule të bukur për të përfituar nga vetja. Rreziku i Rusisë që u dorëzua është gjithmonë prezent për Gjermaninë. Vetëm një i burgosur borgjez mund të imagjinojë se Bolshevizmi është exorcizuar. Me mendimin e tij të lartë ai nuk ka ide se ky është një proces instiktiv; që do të thotë, përpjekja e popullit të Izraelit për sundimin e botës, një proces që është aq natyral sa edhe dëshira e anglo-saksit për të marrë sundimin e tokës. Dhe ashtu si anglo-saksi ndjek këtë rrugë në mënyrën e tij dhe mban luftën me armët e tij, ashtu edhe hebreu. Ai shkon në rrugën e tij, rrugën e rrëshqitjes midis kombeve dhe të rrëshqitjes nga brenda, dhe ai lufton me armët e tij, me gënjeshtër dhe shpifje, me helm dhe korrupsion, duke intensifikuar luftën deri në pikën e vdekjes së armiqve të tij të urrejtur. Në Bolshevizmin Rus duhet të shohim përpjekjet e bëra nga hebrenjtë në shekullin e 20-të për të arritur sundimin botëror. Si në epoka të tjera, ata përpiqen të arrijnë të njëjtin qëllim me procese të ndryshme, por që janë të ndërlidhura ngushtë. Në rrugën e tyre të domosdoshme. As më shumë

se një komb tjetër që heq dorë nga ndjekja e impulsit të tij për zgjerimin e pushtetit dhe të jetës së tij, por është i detyruar nga rrethanat e jashtme ose i nënshtrohet mosfuqisë për shkak të simptomave të moshës së vjetër, hebriu heq dorë nga rruga e tij drejt diktaturës botërore për shkak të heqjes dorë të vullnetshme ose për shkak të shtypjes së urdhërit të tij të përjetshëm. Ai, gjithashtu, do të jetë ose i shtyrë prapa në rrugën e tij nga forcat që janë jashtë tij, ose të gjitha përpjekjet e tij për sundimin e botës do të përfundojnë nga vdekja e tij. Por pafuqia e kombeve, vdekja e tyre nga mosha e vjetër, rrjedh nga braktisja e pastërsisë së gjakut të tyre. Dhe kjo është diçka që hebretë e ruajnë më mirë se çdo popull tjetër në tokë. Dhe kështu ai ecën në rrugën e tij fatale derisa një forcë tjetër e kundërshton atë, dhe në një betejë të madhe e hedh atë që është i çmendur në qiell në Lucifer. Gjermania sot është një nga shembujt më të mëdhenj të luftës kundër Bolshevizmit. Kërkon të gjithë forcën e një ideje të re misionariste për të ngritur sërish njerëzit tanë, për t'i liruar ata nga rrjetat e këtij shpirti ndërkombëtar, dhe për të ndaluar kontaminimin e brendshëm të gjakut tonë, në mënyrë që forcat e vendit të liruar kështu të mund të vendosen në mbrojtjen e nacionalitetit tonë, dhe kështu të shmangin rikthimin e katastrofave të fundit deri në të ardhmen më të largët. Nëse e përsërisim këtë qëllim, është e çuditshme të bëjmë aleancë me një forcë të së cilës zotëri është armiku i përjetshëm i të ardhmes sonë. Si mund të presim të çlirojmë njerëzit tanë nga gërryerjet e kësaj puthjeje të ëmbël nëse e kalojmë drejtpërdrejt në të? Si do ta shpjegojmë Bolshevizmin punëtorit gjerman si një krim i kryer kundër njerëzimit nëse do të bashkohemi me organizatat e kësaj spawn të çmendurisë, kështu që e pranojmë në kuptimin më të gjerë? Si mund të dënojmë një anëtar të masave të gjera për simpatinë e tij me një perspektivë kur udhëheqësit e shtetit zgjedhin përfaqësuesit e kësaj perspektive për aleancat? Përballja kundër Bolshevizmit të botës së krishterë kërkon një qëndrim të qartë ndaj Rusisë së Bashkuar.

Nëse sot madje edhe cirkujt popullorë flasin për një aleancë me Rusinë, ata duhet të shikojnë rreth tyre në Gjermani dhe të shohin se çfarë mbështetjeje ata gjejnë në përpjekjet e tyre. Apo njerëzit e zakonshëm kanë filluar të shohin një aktivitet si të dobishëm për popullin gjerman që rekomandohet dhe promovohet nga shtypi marksist ndërkombëtar? Nga kur luftojnë njerëzit e zakonshëm me armë që ua jep një squire hebre? Ka një akuzë kryesore që mund të ngritet kundër Gjermanisë së vjetër në lidhje me politikën e saj të aleatëve: jo, megjithatë, se ajo nuk arriti të mbajë marrëdhënie të mira me Rusinë, por vetëm se ajo shkatërroi marrëdhëniet me të gjithë duke u marrë me shaka të vazhdueshme, në dobësinë patologjike të përpjekjes për të ruajtur paqe botërore në çdo mënyrë. Unë e pranoj hapur se edhe në periudhën para luftës, unë do të kisha menduar se ishte më mirë nëse Gjermania, duke u tërhequr nga politika e saj e pakuptimtë koloniale dhe duke u tërhequr nga flota tregtare dhe e luftës, kishte bërë aleancë me Anglinë kundër Rusisë, kështu që duke kaluar nga një politikë globale e dobët në një politikë evropiane të detyruar të marrjes së territoreve në kontinent. Nuk e kam harruar kërcënimin e papërmbytur që Rusia pan-Sllave e asaj kohe e guxoi të adresonte ndaj Gjermanisë; nuk e kam harruar ushtrimin e vazhdueshëm të mobilizimit, që ishte qëllimi i vetëm i të cilit ishte një afrontë ndaj Gjermanisë; nuk e kam harruar atmosferën e opinionit publik në Rusi, e cila u shfaq në urrejtje kundër popullit tonë dhe ndaj Rajhut tonë; nuk e kam harruar gazetatat e mëdha ruse, që ishin gjithmonë më entuziaste për Francën se për ne. Por megjithatë, para luftës do të kishte ende një rrugë tjetër: ne mund të kishim mbështetur Rusinë dhe të kishim marrë kundër Anglisë. Sot kushtet janë të ndryshme. Nëse para luftës mund të kishim shtypur çdo ndjenjë të mundshme dhe të ishim me Rusinë, sot nuk është më e mundur. Nga ajo kohë, ora e orëve botërore ka shkuar përpara, dhe është duke thirrur fuqishëm orën në të cilën fati i kombit tonë duhet të vendoset në një mënyrë ose tjetrën. Procesi i konsolidimit në të cilin janë të përfshirë tani shtetet e mëdha të botës është për ne i fundit shenjë e lajmërimit për të

ndaluar dhe për të kërkuar në zemrat tona, për të udhëhequr njerëzit tanë nga bota e ëndrrave në realitet të vështirë, dhe për t'i treguar atyre rrugën e ardhshme që vetëm do të çojë mbretërinë e vjetër në një periudhë të re të argjendtë. Nëse lëvizja nacionalsocialiste e çliron veten nga të gjitha iluzionet me këtë detyrë të madhe dhe të rëndësishme, dhe e pranon arsyen si udhëzuesin e vetme, katastrofa e vitit 1918 mund të bëhet një ditë një urrejtje e pafund për të ardhmen e kombit tonë. Nga ky shpërthim, kombi ynë do të arrijë një riorientim të plotë të aktivitetit të tij në marrëdhëniet e jashtme, dhe, përveç kësaj, i forcuar brenda nga filozofia e re e jetës, do të arrijë edhe një stabilizim të plotë të politikës së jashtme. Të marrë në fund atë që Anglia dhe madje edhe Rusia e posedojnë, dhe që shpesh e ka detyruar Francën të marrë të njëjtat vendime, esencialisht të drejta nga këndvështrimi i interesave të saj, që do të thotë: një testament politik. Politika e testamentit të kombit gjerman për të qeverisur aktivitetin e tij të jashtme për të gjitha kohërat duhet dhe duhet të jetë: Asnjëherë të mos lejojë që dy fuqi kontinentale të ngrihen në Evropë. Përdorni çdo përpjekje për të organizuar një forcë të dytë ushtarake në brigjet gjermane, edhe nëse është vetëm në formën e krijimit të një shteti të aftë për forcë ushtarake, si një sulm kundër Gjermanisë, dhe në të shihni jo vetëm të drejtën, por edhe detyrën, të përdorni të gjitha mjetet deri në forcë ushtarake për të parandaluar rritjen e një shteti të tillë, ose, nëse është rritur, për ta rrëzuar atë sërish. Sigurohuni që forca e kombit tonë të jetë e mbështetur jo në koloni, por në tokën e tokës sonë evropiane. Në asnjë rast nuk do të konsideroni Perandorinë si të sigurt derisa për shekuj të ardhshëm të mund të japë çdo scion të popullit tonë një copë tokë të vetme. Në asnjë mënyrë mos harroni se të drejta më e shenjtë në këtë tokë është të drejtën e njeriut për të pasur tokën që të mbjell me duart e tij, dhe të drejta më e shenjtë është gjaku që njeriu derdh për këtë tokë.

Unë nuk do të doja të përfundoja këto reflektime pa u përsëritur edhe një herë në mundësinë e vetme të aleancës që ekziston për ne në Evropë. Në kapitullin e mëparshëm të problemit të aleatëve, unë tashmë kam përcaktuar Anglinë dhe Italinë si dy shtetet e vetme në Evropë me të cilat një marrëdhënie më e afërt do të ishte e dëshirueshme dhe premtuese për ne. Këtu do të prek shkurtimisht rëndësinë ushtarake të një aleance të tillë. Konsekuenca ushtarake e lidhjeve të tilla do të ishin në çdo aspekt kundër atyre të lidhjeve me Rusinë. Në radhë të parë, konsiderata më e rëndësishme është fakti se një qasje e tillë ndaj Anglisë dhe Italisë në asnjë mënyrë nuk i shton rrezikun e luftës. Franca, fuqia e vetme që mund të kundërshtonte aleancën, nuk do të ishte në gjendje ta bënte këtë. Dhe kështu aleanca do t'i jepte Gjermanisë mundësinë për të bërë përgatitjet e nevojshme për një marrëveshje me Francën, e cila do të duhej të bëhej në çdo rast brenda kufijve të një aleance të tillë. Përkundrazi, karakteri i rëndësishëm i një aleance të tillë është pikërisht fakti se kur ajo të përfundonte, Gjermania nuk do të ishte e ekspozuar menjëherë ndaj një sulmi armiqësor, por aleanca kundërshtarë do të shpërbëhej nga vetja; Entente, e cila na ka kushtuar kaq shumë fatkeqësi, do të shpërbëhej, dhe kështu Franca, armiku i përjetshëm i kombit tonë, do të izolohej. Edhe nëse ky sukses është i kufizuar në fillim në efekte të moralshme, do të mjaftonte për të dhënë Gjermanisë lirinë e lëvizjes në një shkallë që sot është e vështirë të imagjinohet. Për shkak se ligji i veprimtarisë do të ishte në duart e aleancës së re evropiane anglo-xermano-italiane dhe jo më me Francën. Një rezultat tjetër do të ishte që Gjermania do të ishte e çliruar nga pozicioni i saj strategjik i pafavorshëm në një goditje. Një anë, mbrojtja më e fortë e ushqimit tonë dhe e burimeve të ushqimit, dhe nga ana tjetër, garancia e plotë e ushqimit dhe burimeve të ushqimit, do të

ishte efekti i dobishëm i rreshtave të galaktikës së shteteve. Por edhe më e rëndësishmja do të ishte fakti se liga e re do të përfshijë shtete që në prodhimin teknik i plotësojnë njëri-tjetrin në shumë aspekte. Për herë të parë Gjermania do të kishte aleatë që nuk do të rrjedhin ekonominë tonë si gërshërë, por do të mund dhe do të kontribuonin pjesën e tyre në furnizimin më të pasur të armëve tona teknike. Dhe mos harroni faktin përfundimtar se në të dy rastet duhet të veprojmë me aleatë që nuk mund të krahasohen me Turqinë apo Rusinë aktuale. Një fuqi botërore më e madhe në botë dhe një shtet kombëtar i ri do të ofronin premisa të ndryshme për një luftë në Evropë se sa trupat e vdekur të shteteve me të cilat Gjermania u bashkua në luftën e fundit. Sigurisht, si e kam theksuar në kapitullin e kaluar, vështirësitë e një aleance të tillë janë të mëdha. Por a ishte më e lehtë krijimi i Entente, për shembull? Në pjesë duke u kundërshtuar interesave natyrore, atë që gjeniu i një rripi Edward VII arriti, ne edhe duhet ta arrijmë dhe do ta arrijmë, nëse jemi aq të frymëzuar nga ndjenja e nevojshme e zhvillimit të tillë sa me vetëkontroll të mençur të vendosim veprimet tona në përputhje. Dhe kjo do të bëhet e mundur në momentin kur, të mbushur me dhimbje të ndërgjegjshme, ne ndjekim, jo diplomacinë paqësore të viteve të fundit, por një kurs të vetëdijes dhe të përcaktuar, dhe të qëndrojmë në të. As orientimi perëndimor as orientimi lindor nuk duhet të jetë objektivi i ardhshëm i politikës sonë të jashtme, por një politikë lindore në kuptimin e marrjes së tokës së nevojshme për popullin tonë gjerman. Për këtë ne kemi nevojë për forcë, dhe pasi Franca, armiku i përjetshëm i kombit tonë, na rrethon

dhe na rrëmben forcën tonë, ne duhet të marrim çdo sakrificë të cilën pasojat e saj janë të parashikuara të kontribuojnë në anulimin e përpjekjeve franceze drejt hegemonisë në Evropë. Sot çdo forcë është aleati ynë natyror, i cili si ne e sheh dominimin francez në kontinent si të papranueshëm. Nuk ka rrugë tjetër përveçse të bëjmë dy gjëra. Then, nëse mund të shërojmë dhe të mbyllim plagën më të madhe, mund të lëshojmë qetësisht shërimin e plagëve më të vogla në ndikimin qetësues të kohës. Sot, natyrisht, ne jemi të nënshtruar ndaj gërhitjeve të urrejtjes së armiqve të popullit tonë brenda. Ne, Nationalsocialistët, kurrë nuk duhet të lejojmë që kjo të na tërheqë nga deklarimi i asaj që është absolutisht e nevojshme në bindjen tonë më të thellë. Sot, është e vërtetë, duhet të mbrohemi kundër rrjedhës së opinionit publik të çorientuar nga gëlqerat hebre të përdorura për të përdorur gëlqerësinë gjermane; shpesh, është e vërtetë, valët bien rëndë dhe dhunshëm rreth nesh, por ai që ecën me rrjedhën është më lehtë i injoruar se ai që i kundërvihet valëve. Sot jemi një rif; pas disa viteve fati mund të na ngrejë si një dam kundër të cilit lumi i përgjithshëm do të shpërthejë dhe do të rrjedhë në një shtrat të ri. Kështu, është e domosdoshme që lëvizja nacionalsocialiste të bashkohet dhe të vendoset në sytë e të gjithëve si kampioni i një qëllimi politik të qartë. Çfarëdo që qielli

mund të ketë për ne, le të na njohin njerëzit me fytyrat tona! Historike shembulla të një natyre të ngjashme tregojnë se popujt që ulen armët pa arsye bindëse preferojnë në periudhën e ardhshme të pranojnë më të mëdhenjtë e poshtërimeve dhe shantazheve se sa të përpiqen të ndryshojnë fatin e tyre duke përdorur fuqinë e rishfaqur. Kjo është e kuptueshme për një Një fitues i zgjuar do të paraqesë gjithmonë kërkesat e tij për të humburit në instalime. Dhe pastaj, me një komb që ka humbur karakterin e tij-dhe kjo është rasti i çdo kombi që i nënshtrohet vullnetarisht-ai mund të jetë i sigurt se nuk do të konsiderojë një nga këto shtypje individuale si një arsye të mjaftueshme për të marrë armët sërish. "Sa më shumë shtypje të pranohen vullnetarisht në këtë mënyrë, aq më e pajustificuar është që njerëzit të marrin në mbrojtje një shtypje të re, e cila duket e izoluar, por vazhdimisht e përsëritur, veçanërisht kur, në tërësi, aq shumë më shumë dhe më e madhe e keqja është mbajtur në heshtje të durueshme. Të rënirë e Kartagjenës është më e tmerrshme pamje e një ekzekutimi të ngadaltë të një populli nëpër shkretëtirat e tij. Kjo është arsyeja pse Clausewitz në Drei Bekenntnisse e veçon këtë ide dhe e

vendos atë fort për të gjitha kohërat, kur thotë: 'Që një copë e një ndërgjegje të dëmtuar nuk mund të hiqet kurrë.' Sigurisht, një popull që ka humbur të gjithë dinjitetin dhe karakterin nuk do të shqetësohet me këto mësimë. Sepse askush që i merr ato në mendje nuk mund të bjerë aq poshtë; vetëm ai që i harron ato, ose nuk dëshiron t'i dijë më, rrëzohet. Të gjithë ata që përfaqësojnë një nënshtrim pa shpirt nuk duhet të presin që të shikojnë në zemrat e tyre dhe, në bazë të arsyes dhe të gjitha përvojave njerëzore, të fillojnë të veprojnë ndryshe nga më parë. Në të kundërtën, janë këta njerëz në veçanti që do të heqin të gjitha këto mësimë derisa ose vendi të jetë plotësisht i përshtatshëm me gjendjen e skllavërisë ose derisa forca më të mira të dalin në sipërfaqe, për të marrë pushtetin nga duart e njohur të gënjeshtreve. Në rastin e parë këta njerëz zakonisht nuk ndihen aq të shëmtuar, sepse shpesh ata zgjedhen nga fituesit e çmendur për të mbajtur detyrën e mbikëqyrësit të skllavërve, që këta njerëz pa shpirt zakonisht e ushtrojnë më me mëshirë mbi njerëzit e tyre se çdo kafshë e huaj e vendosur nga armiku i tyre. Zhvillimi që nga viti 1918 na tregon se në Gjermani shpresën për të fituar favorin e fituesit me nënshtrim të vullnetshëm fatkeqësisht i përcakton mendimet politike dhe veprimet e masave të gjera në mënyrën më katastrofale. Unë i kushtoj rëndësi të veçantë theksimit të masave të gjera, sepse nuk mund të bëj që të besoj se veprimet dhe mosveprimet e udhëheqësve tanë janë të atribuueshme me të njëjtin çmenduri të shëmtuar. Siç udhëheqja e fatkeqësive tona është e mbushur me habi nga hebrenjtë që nga fundi i luftës, ne nuk mund të supozojmë se vetëm njohja e gabuar është shkaku i fatkeqësive tona; ne duhet të jemi të bindur se qëllimi i vetëdijes është shkatërrimi i kombit tonë. Dhe kur ne analizojmë mendimet e dukshme të udhëheqjes sonë në fushën e jashtme nga ky këndvështrim, atëherë është e qartë se çdo gjë është zbuluar si logjika më

e butë, e ftohtë e akullit, në shërbim të idesë dhe luftës për marrjen e botës. Dhe kështu, bëhet e kuptueshme se e njëjta periudhë kohore, e cila nga 1806 deri në 1813 ishte e mjaftueshme për të mbushur një Prusi të shkatërruar plotësisht me energji të re vitale dhe vendosmëri për luftë, sot jo vetëm që ka kaluar pa u përdorur, por, në të kundërt, ka çuar në dobësimin e vazhdueshëm të shtetit tonë. Shtatë vjet pas nëntorit 1918, Traktati i Locarno u nënshkrua. Kursi i ngjarjeve ishte ai i dhënë më lart: Pasi u nënshkrua armiqësia e turpshme, as energjia as guximi nuk mund të mblidheshin menjëherë për të kundërshtuar masat represive të armiqve tanë, të cilat pastaj u përsëriten vazhdimisht. Ata ishin shumë të zellshëm për të kërkuar shumë njëherësh. Ata gjithmonë kufizojnë kërcënimet e tyre në sasi të që, sipas tyre dhe të udhëheqjes gjermane, do të ishin në këtë moment të pranueshme aq sa një shpërthim i ndjenjave popullore nuk do të duhej të ishte i frikshëm. Por sa më shumë nga këto urdhëra individuale ishin nënshkruar, aq më pak u duk e justifikuar, për shkak të një kërcënimi të vetëm shtesë ose ulërimit të ushtruar, të bëhej ajo që nuk ishte bërë për shkak të shumë të tjerëve: të ofrohej rezistencë. Për këtë është ' pika e helmit' e cila flet Clausewitz: e papërmbajtjes që njëherë fillon duhet të rritet më shumë dhe më shumë dhe që gradualisht bëhet trashëgimia më e shëmtuar, duke rënduar çdo vendim të ardhshëm. Mund të bëhet një peshë e tmerrshme e plumbave, një peshë që një komb nuk mund të shpëputet, por që në fund e tërheq atë në ekzistencën e një race skllëvër. Thus, në Gjermani, urdhrat e zbrazjes së armatimeve alternohen me urdhrat e burgosjes, e cila e shkurton fuqinë politike me grabitjen ekonomike, dhe në fund krijon atë shpirt moral që mund të konsiderojë Planin Dawes si një goditje të mirë fat dhe Traktatin e Locarno si një sukses. Nga një këndvështrim më i lartë, mund të flasim për një copë të vetme fatkeqësie në të gjithë këtë mjerim, e cila është se, ndërsa njerëzit mund të mashtrohen, ata të rëndët nuk mund të mashtrohen. Për vdekjen e tyre tre udhëheqësit

ishin absent: që atëherë vështirësia dhe kujdesi kanë qenë shoqet e përhershme të njerëzve tanë, dhe aleati ynë i vetëm besnik ka qenë mjerimi. Fati nuk bëri përjashtim në këtë rast, por na dha atë që meritonim. Nëse nuk dimë më se si të vlerësojmë dinjitetin, të paktën na mëson të vlerësojmë lirinë në çështjen e bukës. Tani njerëzit kanë mësuar të bërtasin për bukë, por një ditë nga këto ata do të luten për lirinë. Në vitet e pas-1918, e cila ishte e hidhur dhe e dukshme në atë kohë, çdo njeri që guxonte të profetizonte edhe atëherë atë që më vonë gjithmonë u materializua u persekutua me dhunë dhe me vendosmëri. Sikur të ishin të këqij dhe të këqij udhëheqësit tanë, ata ishin të njëjtët të lartë, dhe veçanërisht kur bëhej fjalë për të hequr qafe të padëshiruarit, sepse të padëshiruarit, profetë. Ne u trajtuam me - shfaqjen (siç jemi ende sot!) të grërave më të mëdhenj parlamentarë, të zakonshëm shoferë dhe punëtorë këpucësh- jo vetëm për profesion, i cili në vetvete nuk ka asgjë të rëndësishme- që papritmas vendosen në piedestalin e shtetasve, nga i cili mund të flisnin për gjëra të zakonshme të rëndomta. Kjo nuk kishte dhe nuk ka asgjë të bëjë me rastin që një 'shtetas' i tillë në gjashtë muaj të aktivitetit të tij është i njollosur si një 'shkop i papërshtatshëm', i cili është i fundit i të gjithëve, që nuk di se ku të shkojë dhe ka dhënë një provë të padiskutueshme të paaftësisë së tij! Jo, kjo nuk bën asnjë ndryshim, në të kundërtën: sa më pak të kenë arritur shtetasit parlamentarë të kësaj republike në arritje reale, aq më shumë i persekutojnë ata që presin arritje nga ata, ata që kanë guximin të theksojnë dështimin e aktivitetit të tyre të mëparshëm dhe të parashikojnë dështimin e lëvizjeve të tyre të ardhshme. Por nëse një nga këta të nderuar parlamentarë është kapur përfundimisht, dhe ky politikan i çmendur nuk mund të mohojë më rënien e tërë aktivitetit të tij dhe rezultatet e tij, ata gjejnë mijëra dhe mijëra arsye për të justifikuar dështimin e tyre, dhe ka vetëm një që ata nuk do të pranojnë, që ata janë shkaku kryesor i të gjitha të këqijave.

Për të paktën dimrin e vitit 1922-23, duhet të ishte kuptuar gjerësisht se edhe pas përfundimit të paqes Franca ende po përpiqeshte me logjikë të hekurt të arrinte qëllimin e luftës që kishte në mendje. Për asnjë nuk do të jetë e mundur të besohet se Franca derdhi gjakun e popullit të saj - kurrë nuk ishte shumë e pasur për të filluar - për katër e gjysmë vjet në luftën më të rëndësishme të historisë së saj, vetëm për të marrë dëmin e shkaktuar më parë të riparohet nga kompensimet e mëvonshme. Edhe Alsace-Lorrena në vetvete nuk do të shpjegonte energjinë me të cilën francezët e çuan luftën nëpër, nëse nuk do të ishte pjesë e një programi të vërtetë politik të politikës së jashtme franceze për të ardhmen. Dhe ky qëllim është: shpërbërja e Gjermanisë në një grumbull shtetesh të vogla. Kjo është ajo që luftoi Franca e çmendur, edhe pse në të njëjtën kohë në realitet e shiti popullin e saj si mercenarët e botës së hebrenjve ndërkombëtarë. Kjo qëllim luftarak francez do të ishte e arritshme vetëm nga Lufta nëse, siç kishte shpresuar Parisi, lufta do të kishte ndodhur në tokën gjermane. Sikur të ishin zhvilluar betejat e gjata të Luftës Botërore, jo në Somme, në Flandrinë, në Artois, para Varshavës, Nijni-Novgorod, Kovno, Rigës dhe të gjitha vendet e tjera, por në Gjermani, në Ruhr dhe Main, në Elbe, në Hanover, Leipzig, Nuremberg, etj., do të duhej të pajtoheshe se kjo do të kishte ofruar mundësinë për të ndarë Gjermaninë. Në fakt është shumë e paqartë nëse shteti ynë i ri federal mund të ketë kaluar për katër e gjysmë vjet të njëjtën provë të stërvitjes si Franca e centralizuar rreptësisht, e orientuar vetëm drejt qendrës së saj të padiskutueshme në Paris. Fakti që kjo betejë gjigante e kombeve ndodhi jashtë kufijve të atdheut tonë nuk ishte vetëm në të mirën e përhershme të ushtrisë së vjetër, por ishte gjithashtu fatin më të mirë për të ardhmen gjermane. Nëse nuk do të ishte kështu, nuk do të kishte pasur kurrë Gjermaninë,

por vetëm 'shtetet gjermane'. Dhe kjo është arsyeja e vetme pse gjaku i të rënëve miq dhe vëllezër nuk ka derdhur plotësisht në paqe. Tani gjithçka doli ndryshe! Po, Gjermania u shpërbë si një rreze drite në nëntor, 1918. Por kur katastrofa ndodhi në atdhe, forcat tona të fushës ishin ende të thella në territorin armik. Në atë kohë, shqetësimi i parë i Francës nuk ishte shpërbërja e Gjermanisë, por: Si do të marrim armët gjermane nga Franca dhe Belgjika sa më shpejt të jetë e mundur? Dhe kështu detyra e parë e udhëheqësve të shteteve në Paris për të përfunduar Luftën Botërore ishte të çlirojnë ushtritë gjermane dhe nëse është e mundur t'i kthejnë ato menjëherë në Gjermani; dhe vetëm pas kësaj mund të përqendrohen në realizimin e qëllimit të tyre të vërtetë dhe origjinal të luftës. Në këtë aspekt, me siguri, Franca ishte tashmë paralizuar. Për Anglinë lufta kishte përfunduar me fitore me zhdukjen e Gjermanisë si një forcë koloniale dhe tregtare dhe uljen e saj në rangun e një shteti të dytë. Jo vetëm që anglezët nuk kishin asnjë interes në shkatërrimin total të shtetit gjerman; ata madje kishin çdo arsye për të dëshiruar një rival kundër Francës në Evropë për të ardhmen. Kështu, udhëheqësit politikë francezë duhej të vazhdonin me punë të detyruar në kohë paqeje atë që kishte filluar Lufta, dhe durimi i Clemenceau, që për të paqeja ishte vetëm vazhdimi i Luftës, mori një rëndësi të shtuar. Përsëritshëm, në çdo rast të mundshëm, ata duhej të shkatërronin strukturën e Rajhut. Nga ana tjetër, Parisi shpresonte të shpërbënte gradualisht strukturën e Rajhut duke e imponuar një notë demilitarizimi pas tjetrës, dhe duke përdorur kështu një presion ekonomik që ishte i mundshëm. Sa më shumë që nderi kombëtar u zhduk në Gjermani, aq më shumë mund të ndikojë presioni ekonomik dhe varfëria e pafundme në efekte shkatërruese politike. Një politikë e tillë e represionit politik dhe grabitjes ekonomike, e zbatuar për dhjetë apo dyzet vjet, duhet të shkatërrojë gradualisht edhe strukturën më të mirë shtetërore dhe nën disa kushte ta shpërbëjë atë. Dhe kështu qëllimi i luftës franceze do të ishte i arrirë në fund.

Nga dimri i vitit 1922-23 kjo duhet të jetë njohur që nga kohërat e hershme si qëllimi francez. Vetëm dy mundësi mbetën: Ne mund të shpresojmë gradualisht të bëjmë të mundur që dëshira franceze të bëhet e pafuqishme ndaj vendosmërisë së kombit gjerman, ose në fund të fundit të bëjmë atë që do të duhej të bëhej në fund të fundit, të tërheqim udhëheqjen e anijes së Reichit në një rast të veçantë të shëmtuar dhe të godasim armikun. Kjo, sigurisht, do të thoshte një betejë për jetën dhe vdekjen, dhe ekzistonte një mundësi për jetën vetëm nëse paraprakisht ne do të kishim arritur të izolonim Francën në një shkallë të tillë që kjo luftë e dytë nuk do të ishte më një betejë e Gjermanisë kundër botës, por një mbrojtje e Gjermanisë kundër një Francë që vazhdimisht po shkatërronte botën dhe paqe. Unë theksoj faktin, dhe jam i bindur fort për të, se kjo e dyta mund të ndodhë dhe do të ndodhë dikur, çfarëdo që të ndodhë. Unë kurrë nuk besoj se qëllimet e Francës për ne mund të ndryshojnë kurrë, sepse në fund të fundit ato janë me të vërtetë në përputhje me vetë-përhapjen e kombit francez. Nëse unë do të isha francez, dhe nëse madhështia e Francës do të më ishte aq e shtrenjtë sa ajo e Gjermanisë, nuk do të mund të veproja dhe nuk do të veproja ndryshe nga Clemenceau. Në afat të gjatë, pozicioni i Francës në botë mund të ruhet vetëm nëse Gjermania është e shkatërruar. Politika franceze mund të ndjekë mijëra rrugë të ngushta; diku në fund do të jetë ky qëllim, plotësimi i dëshirave më të larta dhe më të thella. Dhe është e gabuar të besosh se një dëshirë e zbrazët pasive, e cila dëshiron vetëm të mbijetojë, mund të rezistojë për një kohë të gjatë një dëshirë që nuk është më pak e fortë, por që vepron aktivisht. Nëse konflikti i përjetshëm midis Gjermanisë dhe Francës vazhdon vetëm në formën e një mbrojtjeje gjermane kundër agresionit francez, ai kurrë nuk do të zgjidhet, por nga viti në vit, nga shekulli në shekull, Gjermania do të humbë një pozitë pas tjetrës. Përsëritje! Ndiqni lëvizjet e kufirit të gjuhës gjermane që nga shekulli i dymbëdhjetë deri sot, dhe do të

jeni të vështirë të keni mundësi të llogarisë për suksesin e një qëndrimi dhe zhvillimi që na ka shkaktuar kaq shumë dëm deri më sot. Në Gjermani, vetëm kur kjo është plotësisht e kuptuar, që vullneti vital i kombit gjerman nuk lejohet më të rrotullohet në një mbrojtje të zbrazët pasive, por të mbliidhet për një marrëveshje të fundit aktive me Francën dhe të zhytur në një betejë të fundit të vendosur me qëllimet më të mëdha të fundit në anën gjermane- vetëm atëherë do të mund të mbarojmë luftën e përjetshme dhe të papërfunduar midis nesh dhe Francës; me kusht që Gjermania vërtet e konsideron shkatërrimin e Francës si vetëm një mjet që do të mundësojë që ajo të mund të japë përfundimisht popullin tonë atë që është bërë e mundur diku tjetër. Sot ne llogarisim tetëdhjetë milion gjermanë në Evropë! Kjo politikë e jashtme do të pranohet si e saktë vetëm nëse, pas rreth njëqind vjetësh, do të ketë dyqind e pesëdhjetë milionë gjermanë në këtë kontinent, dhe jo të jetojnë të burgosur si skllevër të fabrikave për pjesën tjetër të botës, por: si fshatarë dhe punëtorë, të cilët i garantojnë njëri-tjetrit jetesën me punën e tyre. Në dhjetor të vitit 1922, situata midis Gjermanisë dhe Francës u duk sërish e rënduar. Franca po përjetonte gjoba të mëdha të reja dhe i duheshin premtime për to. Një grabitje ekonomike duhej të paraprihej nga një presion politik dhe francezët mendonin se vetëm një goditje e dhunshme në qendër nervore të gjithë jetës sonë gjermane do të mundësonte që ata të nënshtonin popullin tonë "rekalitrant" në një yoke sharper. Me okupimin e Roar, francezët shpresonin jo vetëm të thyenin moralisht shtyllën e Gjermanisë njëherë e përgjithmonë, por të na vendosnin në një situatë ekonomike të tmerrshme në të cilën, nëse e pëlqenim apo jo, do të duhej të merrnim çdo obligim, madje edhe atë më të rëndë. Një çështje e rrëshqitjes dhe rrëshqitjes. Gjermania u rrëzua në pikën më të fundit, dhe përfundoi duke u rrëzuar plotësisht më vonë. Me okupimin e Ruhrit, fatin e mbajti sërish në dorë për të ndihmuar njerëzit gjermanë të ngriheshin sërish. Në fillim nuk mund

të duket veçse një fatkeqësi e madhe e cila u mbështet në inspektimin më të ngushtë një mundësi e pafundme premtuese për të mbyllur të gjitha mërzitë gjermane. Nga pikëpamja e marrëdhënieve të jashtme, okupimi i Ruhrit për herë të parë e shkëputi Anglinë bazërisht nga Franca, jo vetëm në rrethet e diplomacisë britanike që kishte përfunduar, ekzaminuar dhe mbajtur aleancë me Francën si të tillë vetëm me syrin e ftohtë të kalkuluesve të ftohtë, por edhe në rrethet më të ngushta të njerëzve anglezë. Ekonomia angleze veçanërisht e pa këtë forcim të ri dhe të pabesueshëm të fuqisë kontinentale franceze me një mospërfillje të fshehtë. Jo vetëm që Franca, nga një pikëpamje politike-ushtarake, tani e mori një pozicion në Evropë që as Gjermania nuk e kishte pasur më parë, por edhe ekonomikisht, ajo tani kishte fituar baza ekonomike që i kombinonin pozicionin e një monopoli ekonomik me aftësinë e saj për konkurrencë politike. Në këtë mënyrë, më të mëdhenjtë e minierave të hekurit dhe të karburantit në Evropë ishin bashkuar në duart e një kombi që, në kontrast të ashpër me Gjermaninë, gjithmonë kishte mbrojtur interesat e tij vitale me të njëjtën vendosmëri dhe aktivizëm, dhe që në Luftën e Madhe kishte kujtuar sërish të gjithë botën për besueshmërinë e tij ushtarake. Me okupimin e fushës së karburantit të Ruhrit nga Franca, të gjitha fitoret e Anglisë gjatë luftës u hodhën nga duart e saj, dhe fituesi nuk ishte më diplomacia britanike aq e industrishme dhe e shpejtë, por Marshal Foch dhe Franca që ai përfaqësonte. Në Itali, edhe atmosfera kundër Francës, e cila, që nga fundi i luftës, nuk ishte aspak e këndshme për të filluar, u bë e urrejtjes së vërtetë. Ajo ishte një moment historik i madh ku aleatët e ditëve të kaluara mund të bëhen armiq të nesërm. Nëse gjërat do të ishin ndryshe dhe aleatët nuk do të shpërthenin papritur në një luftë të papritur midis tyre, siç ndodhi në Luftën e Dytë Ballkanike, kjo ishte e atribuueshme vetëm për faktin se Gjermania nuk kishte Enver Pasha, por një Reichskanzler Cuno. Por jo vetëm nga pikëpamja e politikës së jashtme, por

edhe nga ajo e brendshme. Një pjesë e konsiderueshme e popullit tonë që, falë ndikimit të vazhdueshëm të mediave tona të rreme, ende e konsideronte Francën si kampione të progresit dhe liberalizmit, u shërua papritur nga kjo iluzion i çmendur. Sikur viti 1914 kishte hequr nga mendja e punëtorëve gjermanë ëndrrat e solidaritetit ndërkombëtar midis popujve dhe i kishte çuar ata menjëherë në botën e përjetshme të luftës, në të cilën një gjë ushqen tjetrën dhe vdekja e të dobët nënkupton jetën e të fortit, pranvera e vitit 1923 bëri të njëjtën gjë. Kur francezi i zbatoi premtimet e tij dhe së fundi, megjithëse në fillim me kujdes dhe me hezitim, filloi të lëvizte në rajonin e ulët të hekurit gjerman, një orë e madhe vendimtare e fatit kishte rënë për Gjermaninë. Nëse në këtë moment njerëzit tanë kombinojnë një ndryshim të zemrës me një ndryshim në sjelljen e tyre të mëparshme, Ruhri mund të bëhet një Moskë Napoleoniane për Francën. Të dy ishin mundësitë: Në qoftë se ne qëndronim për këtë vrasje të re dhe nuk bënim asgjë, ose, duke drejtuar sytë e popullit gjerman në këtë vend të spërkatjes së rrufeve dhe furrave të tymit, ne i frymëzuam ata me një dëshirë të rrufeshme për të mbyllur këtë turp të përjetshëm dhe t'i marrin tmerret e momentit në vend të tmerreve të pafundme një moment më shumë. Të kesh zbuluar një tretë rrugë ishte nderimi i pavdekshëm i Kancelarit të Reichit Cuno, të kesh njohur atë dhe të kesh shkuar me të, ishte nderimi më i madh i partive tona gjermane borgjeze. Këtu unë do të shikoj më parë kurse të dytë sa më shkurt të jetë e mundur. Me okupimin e Ruhrit, Franca kishte kryer një shkelje të dukshme të Traktatit të Versajës. Në këtë mënyrë ajo ishte bërë gjithashtu në konflikt me disa nënshkrues, veçanërisht me Anglinë dhe Italinë. France nuk mund të shpresonte më për asnjë mbështetje nga këto shtete për fushatën e saj të vetme të grabitjes: Prandaj ajo duhej të sillte aventurën-dhe kjo

ishte në fillim-për një përfundim të lumtur. Për një qeveri kombëtare gjermane mund të ishte vetëm një rrugë, ajo që nderi i përcaktonte. Për këtë arsye ishte e sigurt që Franca nuk mund të rezistonte me forcë aktive të armëve; por ne duhej të kuptonim qartë se çdo bisedë, pa fuqi, do të ishte absurde dhe pa dobi. Pa mundësinë e rezistencës aktive, ishte absurde të merrte qëndrimin: "Ne nuk do të hyjmë në negociata"; por ishte edhe më absurde të përfundonte duke hyrë në negociata, pa u pajisur me forcë ndërkohë. Jo se ne mund të kishim parandaluar marrjen e Ruhrit me masa ushtarake. Vetëm një njeri i çmendur mund të kishte marrë një vendim të tillë. Por duke u përdorur nga kjo veprimtari franceze dhe ndërsa ajo ishte duke u zbatuar, ajo që ne duhet të kishim bërë ishte, pa marrë parasysh Traktatin e Versajës që Franca e kishte prishur vetë, të sigurojmë burimet ushtarake me të cilat ne mund të kishim pajisur më vonë negociatorët tanë. Sepse ishte e qartë që nga fillimi se një ditë problemi i kësaj toke të okupuar nga Franca do të zgjidhet në një tryezë të Konferencës. Por ne duhej të ishim të qartë në faktin se edhe negociatorët më të mirë mund të arrijnë pak sukses, sa kohë që toka ku ata qëndrojnë dhe karrige ku ata ulen nuk është flamuri i kombit të tyre. Një rrobaqepës i dobët nuk mund të bëjë garë me atletët, dhe një negociues pa mbrojtje ka gjithmonë pësuar shpatën e Brennosit në anën tjetër të peshës, përveç nëse kishte veten e tij për të hedhur si një kundërpeshë. Apo nuk ka qenë e tmerrshme të shikosh bisedimet komike-operë që nga viti 1918 kanë gjithmonë paraprirë urdhrat e përsëritura? Kjo shfaqje degraduese u prezantua për të gjithë botën, duke na ftuar fillimisht në tryezën e konferencës, sikur në shaka, pastaj duke na prezantuar me vendime dhe programe të përgatitura shumë më parë, të cilat, me të vërtetë, mund të diskutoheshin, por që nga fillimi mund të konsideroheshin si të pa ndryshueshme. Po, është e vërtetë që negociatorët tanë, në harli një rast, u ngritën mbi mesataren më të ulët, dhe për shumicën e pjesëve justifikuan vetëm sa mirë durimin e

pafund të Lloyd. George, i cili i tha me sarkazëm, në lidhje me ish-ministrin e Reichit Simon, 'se gjermanët nuk dinin si të zgjidhnin njerëz të inteligjencës si udhëheqës dhe përfaqësues.' Por edhe geniuët, në sytë e dëshirës së pafundme të armiqve për pushtet dhe të pambrojtjes së tmerrshme të popullit tonë në çdo aspekt, do të kishin arritur vetëm pak. Por kushdo që në pranverën e vitit 1923 donte të bënte që okupimi francez i Ruhrit të ishte një mundësi për të rivendosur fuqinë ushtarake të vendit tonë duhej të jepte së pari fuqinë shpirtërore të vendit, të forconte vullnetin e tij dhe të shkatërronte korruptorët e kësaj forcë të çmuar kombëtare. Sikur në 1918 ne paguam me gjakun tonë për faktin se në 1914 dhe 1915 ne nuk shkuam të rrëmbejmë kokën e shpirti marksist njëherë e përgjithmonë, ne do të paguanim katastrofikisht nëse në pranverën e 1923 ne nuk e shfrytëzuam mundësinë për të ndaluar aktivitetin e tradhtisë marksiste dhe të vrasjes së kombit përfundimisht. Çdo ide e rezistencës reale ndaj Francës ishte e pamundur nëse ne nuk deklaranim luftë kundër atyre forcave që pesë vjet më parë kishin thyer rezistencën gjermane në fushën e betejës nga brenda. Vetëm mendjet borgjeze mund të arrijnë në mendimin e pabesueshëm se marksizmi mund të ketë ndryshuar, dhe se udhëheqësit e shëmtuar të vitit 1918, që atëherë i shtypën me gërshërë dy milionë të vdekur, për të ngjitur në pozita të ndryshme të qeverisë, tani në vitin 1923 ishin të gatshëm të bënin nderime për ndërgjegjen kombëtare. Një ide e pabesueshme dhe e çmendur, shpresa se tradhëtorët e ditëve të mëparshme do të ktheheshin papritur në luftëtarë për një liri gjermane. Nuk u fut kurrë në mendje. As më shumë se një hienë që braktis barin, një marksist braktis tradhtinë. Dhe mos më mërzit, ju lutem, me argumentet më të çuditshme të të gjitha kohërave, sepse, në fund të fundit, kaq shumë punëtorë u ngritën për Gjermaninë. Gjermanët punëtorë, po, por atëherë ata nuk ishin më marksistë ndërkombëtarë. Nëse në 1914 klasa punëtore gjermane në bindjet e saj më të thella ende përbëhej nga marksistët, lufta do të kishte përfunduar në tre javë. Gjermania do të kishte shpërthyer edhe para fillimit të luftës së parë botërore soldier set foot

mbi kufi. Jo, fakti që populli gjerman ishte ende duke luftuar dëshmoi se mashtrimi marksist nuk kishte arritur të gërryente rrugën e tij deri në thellësitë më të thella. Por në të njëjtën shkallë si, gjatë luftës, punëtari gjerman dhe ushtari gjerman u kthyen në duart e udhëheqësve marksistë, në të njëjtën shkallë ai u humb në atdhe. Nëse në fillim të luftës dhe gjatë luftës do të kishin qenë nën gazin helmues dymbëdhjetë ose pesëmbëdhjetë mijë nga këta hajdutë hebrenj të popullit, siç ndodhi me dhjetëra mijëra punëtorë gjermanë të shkëlqyer në fushë, sakrifica e milionave në front nuk do të kishte qenë e pavlerë. Në të kundërt: dymbëdhjetë mijë scondrela të eliminuara në kohë mund të kishin shpëtuar jetën e një milion gjermanëve të vërtetë, të vlefshme për të ardhmen. Por kjo ndodhi që ishte në rrugën e burokratëve të 'shtetit' që të nënshtroheshin miliona njerëzve në një fund të gjallë në fushën e betejës pa bërë asnjë grimcë, por të konsideroheshin dhjetë apo dymbëdhjetë mijë tradhëtorë, profiterë, uzurpatorë dhe mashtrues si një pasuri të shenjtë kombëtare dhe të deklaroheshin publikisht të papërshtueshëm. Ne kurrë nuk e dimë se cila është më e madhe në këtë botë borgjeze, injoranca, dobësia dhe e keqja, apo korrupsioni i tyre i thellë. Në të vërtetë është një klasë e destinuar nga fati, por fatkeqësisht, është duke tërhequr me vete një komb të tërë në errësirë. Dhe në 1923 ne përballëm ekzaktësisht të njëjtën situatë si në vitin 1918. Pavarësisht se çfarë lloj rezistence u vendos, kushti i parë ishte gjithmonë eliminimi i helmit marksist nga trupi ynë kombëtar. Dhe në mendimin tim, atëherë detyra e parë e një qeverie të vërtetë kombëtare ishte të kërkonte dhe të gjente forcat që kishin vendosur të shpallnin një luftë të çlirimit kundër marksizmit, dhe pastaj t'u jepte këtyre forcave një rrugë të lirë; ishte detyra e tyre që të mos adhuronin idiotësinë e "ligjit dhe rendit" në një moment kur armiku jashtë po administronte goditjen më të çlirimit për atdheun dhe tradhtia ishte e fshehur në çdo kënd të rrugës. Jo, në atë kohë një qeveri e vërtetë kombëtare duhet të kishte dëshiruar rrëmujë dhe mosmarrëveshje, me kusht që midis rrëmujës të bëhej një llogari themelore me veten. Marxizmi në fund u bë i mundshëm dhe ndodhi. Nëse kjo nuk bëhej, çdo ide e rezistencës, pa marrë parasysh se çfarë lloji, ishte

e çmendur. Kjo llogari e vërtetë historike botërore, duhet të pranohet, nuk ndjek skedarët e një komisioneri të çmendur ose të një kleriku të vjetër të tharë, por ligje të përjetshme të jetës në këtë tokë, që janë lufta për këtë jetë dhe që mbeten luftë. Kjo duhej të ishte mbajtur mend se luftat më të gjata civile shpesh kanë dhënë lindjen e një populli të shëndetshëm dhe të stërvitur mirë, ndërsa paqja artificialisht kultivuar shpesh ka prodhuar një rrudhje që i mban erë të lartë qiellit. Ju nuk ndryshoni fatin e kombeve me gërshërë. Dhe kështu, në vitin 1923, u kërkua shtytja më e ashpër për të kapur shpendët që po hanin njerëzit tanë. Vetëm nëse kjo do të ishte e suksesshme, përgatitja e rezistencës aktive do të kishte kuptim. Në atë kohë shpesh flisja me zë të ulët, duke u përpjekur të bëja të qartë, të paktën për rrethet e ashtuquajtura kombëtare, se çfarë ishte në rrezik tani dhe se, nëse do të bënim të njëjtat gabime si në 1914 dhe vitet që pasuan, fundi do të ishte i pashmangshëm i njëjtë si në vitin 1918. Përsëri e përsëri i kërkova t'i jepnin liri të plotë :Pate, dhe t'i jepnin lëvizjes sonë një mundësi për të bërë një llogari me marksizmin; por unë fola në vesh të shurdhër. Ata të gjithë dinin më mirë, duke përfshirë komandën e forcave të armatosura, derisa në fund ata përballën kapitullimin më të shëmtuar të të gjitha kohërave. Then kuptova në shpirtin tim më të thellë se borgjezia gjermane ishte në fund të misionit të saj dhe nuk ishte e destinuar për asnjë mision tjetër. Then pashë se si të gjitha këto parti vazhduan të luftonin me marksistët vetëm për shkak të inatit të konkurrentëve, pa asnjë dëshirë serioze për t'i shtyrë ata; në zemër të tyre të gjitha ishin tërhequr që nga kohërat e lashta për shkatërrimin e atdheut, dhe ajo që i shtyu ishin vetëm shqetësimet e rënda që ata vetë të mund të merrnin pjesë në dasmën e varrimit. Dhe kjo ishte gjithçka që ata ende 'luftonin' për. Në këtë periudhë - e pranoj hapur - kam marrë admirimin më të madh për njeriun e madh në jug të Alpeve, i cili, i mbushur me dashurinë e zellshme për popullin e tij, nuk ka bërë asnjë pakt me pushtuesit. Çfarë do të renditë Mussolinin ndër njerëzit më të mëdhenj të kësaj

toke është vendosmëria e tij jo për të ndarë Italinë me marksistët, por për të shkatërruar internacionalizmin dhe për të shpëtuar atdheun nga ai. Sikur të ishin të gjithë ata që pretendojnë të jenë shtetas gjermanë, ata do të ishin të gjithë të shëmtuar dhe të shëmtuar, dhe sikur të gjithë ata që pretendojnë të jenë shtetas gjermanë, do të ishin të gjithë të shëmtuar dhe të shëmtuar, dhe sikur të gjithë ata që pretendojnë të jenë shtetas gjermanë, do të ishin të gjithë të shëmtuar dhe të shëmtuar, dhe sikur të gjithë ata që pretendojnë të jenë shtetas gjermanë, do të ishin të gjithë të shëmtuar dhe të shëmtuar, dhe sikur të gjithë ata që pretendojnë të jenë shtetas gjermanë, do të ishin të gjithë të shëmtuar dhe të shëmtuar, dhe sikur të gjithë ata që pretendojnë të jenë shtetas gjermanë, do të ishin të gjithë të shëmtuar dhe të shëmtuar.

Në kushtet e këtij qëndrimi nga borgjezia dhe politika e lënë të pa prekshëm marksistët, fati i çdo rezistence aktive në 1923 ishte paracaktuar në mënyrë të përcaktuar. Për të luftuar Francën me armikun vdekjeprurës në bunkerët tanë do të ishte e pamundur. Çfarë u bë më pas mund të ishte më shumë një boks i errët, i vendosur për të kënaqur elementin nacional në Gjermani në një masë, ose në realitet për të mashtruar 'shpirtin e nxehtë të popullit.' Nëse ata kishin besuar seriozisht në atë që ata po bënin, ata do të kishin marrë parasysh se forca e një kombi është kryesisht jo në armët e tij, por në vullnetin e tij, dhe se para se armiqtë e huaj të çliroheshin, armiku brenda duhej të zhdukej; në të kundërt Zoti na ndihmoftë nëse fitore nuk do të na shpërblejë armët tona në ditën e parë. Nëse një popull nuk është i lirë nga armiqtë e brendshëm, forca e rezistencës së tij do të shembet dhe armiku do të jetë fituesi përfundimtar. Kjo mund të parashikohej që në shkurt të vitit 1923. Askush të mos përmendë paqëndrueshmërinë e një suksesi ushtarak kundër Francës! Përse nëse rezultati i veprimtimit gjerman në rastin e invazionit të Ruhrit do të ishte vetëm shkatërrimi i marksizmit në shtëpi, atëherë vetëm kjo do të na kishte dhënë sukses. Gjermania e shpëtuar nga këta armiq të vdekshëm të ekzistencës dhe të ardhmes

do të kishte forca që bota e gjithë nuk do të mund të shtypte më. Nëse e di që Marksizmi është i shtypur në Gjermani, atëherë e di që flokët e saj të shëmtuara në të vërtetë janë të rrëzuar përjetësisht. Përse kurrë në historinë tonë nuk jemi humbur nga forca e armiqve tanë, por gjithmonë nga gënjeshttrat tona dhe nga armiqtë brenda kampit tonë. Kur udhëheqësit e shtetit gjerman nuk mund të mbledhin guximin për një veprim heroik, ata logjikisht mund të kishin zgjedhur vetëm rrugën e parë, atë të mos bënë asgjë dhe të lënë gjërat të rrjedhin. Por në atë orë të madhe Perëndia dërgoi një njeri të madh gjerman, zotin von Cuno. Ai nuk ishte aspak një shtetas ose politikan me profesion, dhe sigurisht më pak me lindur; ai ishte një lloj i xhakëtës politike, i cili ishte i nevojshëm vetëm për të kryer disa detyra të caktuara; përndryshe ai ishte më i aftë në biznes. Një çështje për Gjermaninë, sepse ky biznesmen në politikë e konsideroi politikën si një biznes ekonomik dhe veproi në përputhje. Coal. Prandaj, Franca ka okupuar Ruhrin për shkak të karburantit. Çfarë ishte më natyrale për zotin Cuno se ideja e grevës në mënyrë që francezët të mos kishin asnjë koks, e cila, sipas zotit Cuno, do të ishte një ditë e zbrazët e Ruhrit kur kjo punë do të ishte e paprofitueshme. Kështu, më shumë ose më pak, ishte ky 'eminent' shtetas kombëtar, i cili në Stuttgart dhe kudo tjetër iu lejua të fliste me popullin e tij, dhe të cilin populli e shihte me admirim të shkëlqyer. Por për një grevë, natyrisht, ishin të nevojshëm marksistët, pasi ishin kryesisht punëtorët që do të duhej të grevisnin. Të gjithë të tjerët gjermanë. Si këto mishngrënës të partisë politike u gëzuan kur dëgjuan një slogan kaq brilant ishte një gjë e çuditshme! Jo vetëm një produkt i geniut, por ishte kombëtare në të njëjtën kohë-në fund ata kishin atë që kishin kërkuar gjatë gjithë kohës. Një urë për në marksizëm ishte gjetur, dhe mashtruesi kombëtar ishte i lejuar të hiqte

një maskë. Teuton dhe i thotë fraza gjermane ndërsa i jep një dorë të mirë të huajt. Dhe tradhtitari e mori me gjithë ashpërsinë. Për sa kohë që Cuno i kishte nevojë udhëheqësit marksistë për 'frontin e bashkuar', udhëheqësit marksistë ishin aq urgjentisht në nevojë për paratë e Cunos. Pra, ishte e dobishme për të dy palët. Cuno fitoi frontin e tij të bashkuar, i përbërë nga rrobaqepsitë kombëtare dhe anti-kombëtare, dhe hajdutët ndërkombëtarë morën fonde shtetërore për të kryer misionin suprem të luftës së tyre-që është, të shkatërrojnë ekonominë kombëtare, këtë herë duke e bërë këtë në emër të shtetit. Një ide e pavdekshme, për të shpëtuar vendin duke blerë një grevë gjithëpërfshirëse; në çdo rast një slogan në të cilin edhe më indiferenti i mirë-për-asgjë mund të bashkohej me gjithë entuziazmin. Në përgjithësi është e njohur se një komb nuk mund të bëhet i lirë me lutje. Por ndoshta një person mund të bëhet i lirë duke u ulur me duart e mbledhura, dhe kjo duhej të testohet historikisht. Nëse në atë kohë Berr Cuno, në vend që të shpallte grevën e tij të subvencionuar të përgjithshme dhe ta vendoste atë si bazën e 'frontit të bashkuar', kishte kërkuar vetëm dy orë më shumë punë nga çdo gjerman, 'fronti i bashkuar' do të kishte rënë në ditët e treta. Njerëzit nuk fryhen duke mos bërë asgjë, por duke sakrifikuar. Sigurisht, kjo e quajtur rezistencë pasive si e tillë nuk mund të mbahej për një kohë të gjatë. Përveç një njeriu që nuk e njeh fare luftën mund të imagjinojë se ushtritë e okupuara mund të frikësohen nga këto mjete të shëmtuara. Dhe kjo vetëm mund të kishte qenë kuptimi i një veprimi i cili u shpenzoi miliarda dollarë dhe i cili ndihmoi materialisht në rrëzimin e monedhave kombëtare deri në themelet e tyre. Sigurisht, francezët mund të ndiheshin të shtëpiakë në Ruhr me një ndjenjë të ngushëllimit të brendshëm menjëherë që panë rezistencën që përdorte këto metoda. Faktikisht ata kishin marrë nga ne udhëzimet më të mira për të çuar në mendje një popullsi civile që është e acaruar kur veprimet e saj paraqesin një kërcënim serioz për autoritetet e okupimit. Në vitin e nëntë të mëparshëm, bandat e lira të zjarrit e bënë seriozitetin e situatës të

dukshëm për popullsinë civile kur armata gjermane rrezikoi të pësonte dëme serioze nga aktiviteti i tyre. Në të njëjtën kohë që rezistenca pasive në Ruhr kishte rritur në një rrezik të vërtetë për francezët, do të ishte një lojë e vogël për trupat e okupimit për të bërë një fund të tmerrshëm të gjithë fëmijërisë në më pak se një javë. Përgjigja përfundimtare është gjithmonë kjo: Çfarë bëjmë nëse rezistenca pasive përfundon duke i prekur nervat një armiku dhe ai merr përsipër luftën kundër saj me metoda brutale të forcës? A jemi të vendosur të ofrojmë rezistencë të mëtejshme? Nëse është kështu, ne duhet të ftojmë më të rëndat, më të gjata persekutime. Por pastaj jemi pikërisht atje ku do të na vendosë rezistenca aktive - në fytyrë me luftë. Nga kjo rrjedh se çdo rezistencë e quajtur pasive ka kuptim të brendshëm vetëm nëse është e mbështetur nga vendosmëria për ta vazhduar atë nëse është e nevojshme në luftë të hapur ose në luftë të fshehtë të guerriljes. Në përgjithësi, çdo betejë e tillë do të varet nga bindja se suksesi është i mundshëm. Në të njëjtën kohë që një fortesë e rrethuar nën sulmin e rëndë të armiqve është detyruar të braktisë shpresën e fundit të shpëtimit, për të gjitha arsyt praktike ajo heq dorë nga lufta, veçanërisht kur në këtë rast mbrojtësi është mashtruar nga siguria e jetës në vend të vdekjes së mundshme. Përdorni garnizonin e një forte të rrethuar të besimit në një çlirim të mundshëm, dhe të gjitha forcat e mbrojtjes do të shpërbëhen papritur. Kështu, rezistenca pasive në Ruhr, në krahasim me pasojat e fundit që mund të prodhonte dhe që ishin të pashmangshme nëse do të ishte e suksesshme, kishte kuptim vetëm nëse ishte ndërtuar një front aktiv pas saj. Të jesh i vërtetë, nuk ka kufizime se çfarë mund të ishte marrë nga njerëzit tanë. Nëse secili nga këta Westphalians kishte ditur se atdheu po ndërtonte një ushtrinë e tetëdhjetë apo njëqind divizioneve, francezët do të kishin gjetur që ishte e vështirë të shkonin. Ka gjithmonë më shumë burra të guximshëm të gatshëm të sakrifikohen për suksesin sesa për diçka që është e qartë se është e padobishme. Kjo ishte një rast klasik që na detyroi ne. Socialistët do të marrin pozicionin më të ashpër kundër një slogani të

quajtur kombëtar. Dhe kështu e bëmë. Në këto muaj unë nuk u sulmova shumë nga njerëzit e të cilëve sjellja e tyre kombëtare ishte asgjë tjetër veçse një përzierje e injorancës dhe e shëmtuar, të cilët të gjithë u bashkuan në vrasje vetëm sepse nuk mundën të rezistonin gëzimin e këndshëm të papritur të mund të vendosnin zërin kombëtar pa rrezik. Unë e kam konsideruar këtë fenomen më të shëmtuar të të gjitha llojeve të rrënimit si një fenomen më të shëmtuar, dhe historia më ka treguar të drejtën. Në momentin që unionet kishin mbushur treasurit e tyre me fondet e Cuno, dhe rezistenca pasive ishte e vendosur të kalonte nga mbrojtja me armë të zbrazëta në sulm aktiv, hienat e kuqe menjëherë u shkëputën nga shtëpia e lopëve kombëtare dhe u bënë sërish ato që ishin gjithmonë. Herr Cuno u kthye në anijet e tij me qetësi dhe pa gëzim, dhe Gjermania ishte më e pasur me një përvojë dhe më e varfër me një shpresë të madhe. Deri në fund të verës shumë oficerë, dhe ata nuk ishin të fundit, nuk kishin besuar në një zhvillim kaq të turpshëm. Ata të gjithë shpresonin se, nëse jo publikisht, të paktën në heshtje, ishin bërë përgatitje për të bërë këtë sulm të papërshtatshëm francez një kthesë në historinë gjermane. Edhe në radhët tona kishte shumë që kishin vënë besimin e tyre të paktën tek Reichswehr. Dhe kjo bindje ishte aq e gjallë sa që vendosi veprimin dhe veçanërisht trajnimin e panumerta të rinjve. Por kur rënia e turpshme ndodhi dhe kapitullimi i tmerrshëm, i turpshëm u ndje, sakrifica e billionave të markave dhe mijëra të rinj gjermanë-të cilët ishin të papërgatitur të merrnin premtimet e udhëheqësve të Reich- u ndezën në flakë kundër një tradhtie të tillë të popullit tonë të pa fat. Në miliona mendje u shfaq menjëherë bindja e qartë dhe e qartë se vetëm një eliminim radikal i të gjithë sistemit të qeverisjes mund të shpëtonte Gjermaninë. Në atë moment, në atë moment, në atë moment, në atë moment, në atë moment, në atë moment, në atë moment, në atë moment, në atë moment, në atë moment, the one hand, naked treason shamelessly revealed itself, while, on the other hand, a people was economically delivered to slow starvation. Në qoftë se shteti vetë

i ka shkelur të gjitha ligjet e besnikërisë dhe besimit, i ka mohuar të drejtat e qytetarëve të tij, i ka mashtruar miliona djemtë më të sinqertë të tij për sakrificën e tyre dhe i ka vjedhur miliona të tjerë nga e fundit e tyre, nuk kishte më të drejtë të priste asgjë tjetër përveç urrejtjes ndaj subjekteve të tij. Dhe në çdo rast, ky urrejtje ndaj atyre që i bëjnë të huaj njerëzit dhe atdheun ishte duke u shtyrë drejt shpërthimit. Në këtë vend unë mund të shënoj vetëm fjalimin tim të fundit në gjykimin e madh të pranverës, 1924: "Gjyqtarët e këtij shteti mund të shkojnë drejtpërdrejt dhe të na dënojnë për veprimet tona në atë kohë, por historia, duke vepruar si perëndia e një të vërtetës më të lartë dhe të drejtësisë më të lartë, do të qeshë një ditë dhe do të heqë këtë vendim, duke na liruar nga çdo faj dhe faj." Dhe atëherë ajo do të ftojë të gjithë ata para së cilit do të gjykojë, ata që sot, në pushtet, shkelin drejtësinë dhe ligjin, ata që kanë çuar njerëzit tanë në mjerim dhe në shkatërrim, dhe që në kohën e fatkeqësisë së atdheut kanë vlerësuar egoizmin e tyre mbi jetën e komunitetit. Në këtë vend nuk do të vazhdoj me një përshkrim të ngjarjeve që çuan dhe sollën në vitin 1923, 8 nëntor. Unë nuk do të bëj këtë, sepse në këtë mënyrë nuk kam asnjë premtim për të ardhmen, dhe sepse, mbi të gjitha, nuk ka asnjë dobi të rihapësh plagët që duken të shëruara pak; më tej, sepse nuk ka asnjë dobi të flasësh për gabime ndaj njerëzve që, në thelb të zemrës së tyre, ndoshta, ishin të gjithë të përkushtuar me të njëjtën dashuri për vendin e tyre, dhe që vetëm e humbën ose nuk e kuptuan rrugën e përbashkët. Në sytë e së keqes së përbashkët të atdheut tonë, sot nuk dua më të lëndoj dhe kështu ndoshta të huajtoj ata që një ditë në të ardhmen do të duhet të formojnë frontin e madh të bashkuar të atyre që janë të vërtetë gjermanë në zemër kundër frontit të përbashkët të armiqve të popullit

tonë. Por, unë e di se një ditë do të vijë koha kur edhe ata që nuk e kanë ditur do të dinë. Unë dua në fund të librit të dytë të kujtoj mbështetësve dhe mbrojtësve të doktrinë sonë ata egjthen I heronj, të cilëve u kushtova librin e parë të punës sime, ata heronj që sakrifikuan veten për ne të gjithë me vetëdije të qartë. Ata duhet të kujtojnë përjetësisht të dobëtin dhe të dobëtin për të kryer detyrën e tij, një detyrë që ata vetë në mënyrën më të mirë të besimit e kanë çuar deri në përfundimin e saj. Dhe midis tyre dua të përmend edhe atë njeri, një nga më të mirët, i cili e ka kushtuar jetën e tij zgjimit të popullit të tij, të popullit tonë, në shkrimet dhe mendimet dhe së fundi në veprat e tij: Përfundim NË NËNTOR 9, 1923, në vitin e katërt të ekzistencës së saj, Partia Nationalsocialiste Gjermane e Punës u shpërbë dhe u ndalua në të gjithë territorin e Reichut. Sot në nëntor 1926, ajo sërish qëndron para nesh, më e shëmtuar dhe më e shëmtuar se kurrë më parë. Të gjitha persekutimet e lëvizjes dhe të udhëheqësve të saj individualë, të gjitha fyerjet dhe shpifjet, nuk kishin fuqi për ta dëmtuar atë. Kryeministri i saj i saktë, i pastër, i sakrifikuar, shpirti i sakrificës së mbështetësve të saj, e ka bërë vendin të jetë i lirë nga të gjitha represionet e fundit të forcave të armatosura. Nëse, në botën tonë aktuale të korrupsionit parlamentar, ajo bëhet më e vetëdijshme për thelbin e saj të luftës, ndjen se është e vetmja shprehje e vlerave të racës dhe personalitetit dhe udhëhiqet në mënyrë të përshtatshme, ajo do të dalë fitore dikur nga lufta me një siguri të afërt matematikore. Siç Gjermania duhet të fitojë pashmangshëm vendin e saj të drejtë në këtë tokë nëse ajo drejtohet dhe organizohet sipas të njëjtave parime.

Një shtet që në këtë shekull të vrasjeve racore i kushtohet kujdesit të elementeve më të mira racore të tij duhet të bëhet një ditë zot i tokës. Në nëntor të vitit 1923, në vitin e katërt të ekzistencës së saj, Partia Nacionalsocialiste Gjermane e Punës u shpërbë dhe u ndalua në të gjithë territorin e Reichut. Sot

në nëntor 1926, ajo sërisht qëndron e lirë para nesh, më e fortë dhe më e pamposhtur se kurrë më parë. Të gjitha persekutimet e lëvizjes dhe të udhëheqësve të saj individualë, të gjitha fyerjet dhe shpifjet, nuk kishin fuqi për ta dëmtuar atë. Kryeministri i saj i saktë, i pastër, i sakrifikuar, shpirti i sakrificës së mbështetësve të saj, e ka bërë vendin të jetë i lirë nga të gjitha represionet e fundit të forcave të armatosura. Nëse, në botën tonë aktuale të korrupsionit parlamentar, ajo bëhet më e vetëdijshme për thelbin e saj të luftës, ndjen se është e vetmja shprehje e vlerave të racës dhe personalitetit dhe udhëhiqet në mënyrë të përshtatshme, ajo do të dalë fituese dikur nga lufta me një siguri të afërt matematikore. Siç Gjermania duhet të fitojë pashmangshëm vendin e saj të drejtë në këtë tokë nëse ajo drejtohet dhe organizohet sipas të njëjtave parime. Një shtet që në këtë shekull të vrasjeve racore i kushtohet kujdesit të elementeve më të mira racore të tij duhet të bëhet një ditë zot i tokës. Më lejoni që ndjekësit tanë të mos harrojnë kurrë këtë nëse ndonjëherë madhësia e sakrificave do t'i shtyjë ata në një krahasim të ankthshëm me rezultatet e mundshme.

[Parashikimi i kapitullit (E drejta e mbrojtjes emergjente)] [Shtëpia]

U prefsh në paqe Fyhrer / Jocke